PIERCE BROWN

FURIA DE FIER

PIERCE BROWN

Seria: Red Rising

Volumul 4

FURIA DE FIER

Original: *Iron Gold* (2016)

Traducere din limba engleză și note:
LAURA CIOBANU

virtual-project.eu

PALADIN

2018

Dramatis Personae

Roșiii

DARROW DIN LYKOS/SECERĂTORUL: ArhiImperator al Republicii, soțul Virginiei
RHONNA: nepoata lui Darrow
LYRIA DIN LAGALOS: o Roșie din clanul Gamma
DANCER, SENATORUL O'FARAN: senator al Republicii și locotenentul lui Ares
DANO: coleg cu Ephraim

Auriii

VIRGINIA AU AUGUSTUS/MUSTANG: suverana în funcție a Republicii, soția lui Darrow și mama lui Pax
PAX: fiul lui Darrow și al Virginiei
MAGNUS AU GRIMMUS/LORDUL CENUȘĂ: fost ArhiImperator al Octaviei
ATALANTA AU GRIMMUS: fiica Lordului Cenușă
CASSIUS AU BELLONA: fost Cavaler al Dimineții, protectorul lui Lysander
LYSANDER AU LUNE: nepotul fostei Suverane Octavia, moștenitorul Casei Lune
SEVRO AU BARCA/SPIRIDUȘUL: Urlător, soțul Victrei
VICTRA AU BARCA: soția lui Sevro, născută Victra au Julii
ELECTRA AU BARCA: fiica lui Sevro și a Victrei
KAVAX AU TELEMANUS: conducătorul Casei Telemanus, tatăl lui Daxo
NIOBE AU TELEMANUS: soția lui Kavax
DAXO AU TELEMANUS: fiul și moștenitorul lui Kavax
THRAXA AU TELEMANUS: fiica lui Kavax și a Niobei
ROMULUS AU RAA: conducătorul Casei Raa, Lordul Prafului, Suveranul Dominionului Marginii
DIDONA AU RAA: soția lui Romulus, născută Didona au Saud
SERAPHINA AU RAA: fiica lui Romulus și a Didonei

DIOMEDE AU RAA/CAVALERUL FURTUNII: fiul lui Romulus și al Didonei
MARIUS AU RAA: Chestor, fiul lui Romulus și al Didonei
APOLLONIUS AU VALII-RATH/MINOTAURUL: moștenitorul Casei Valii-Rath
THARSUS AU VALII-RATH: fratele lui Apollonius
ALEXANDAR AU ARCOS: cel mai mare dintre nepoții lui Lorn, un Urlător
VANDROS: un Urlător
CLOVNUL: un Urlător
PIETRICICĂ: o Urlătoare

Alte culori

HOLIDAY TI NAKAMURA: legionar, sora lui Trigg, o Cenușie
EPHRAIM TI HORN: contractant independent, fost Fiu al lui Ares
SEFI: Regina Walkiriilor, sora lui Ragnar, o Obsidiană
WULFGAR COLȚ-ALB: ArhiGardian al Republicii, un Obsidian
VOLGA FJORGAN: colega lui Ephraim, o Obsidiană
QUICKSILVER/REGULUS AG SUN: cel mai bogat om al Republicii, un Argintiu
PYTHA: pilot Albastru, însoțitoarea lui Cassius și a lui Lysander
CYRA SI LAMENSIS: spărgătoare, colegă cu Ephraim, o Verde
PUBLIUS CU CARAVAL: Tribunul Arămiu, conducătorul blocului Arămiilor, un Arămiu
MICKEY: artizan, un Violet

CĂDEREA LUI MERCUR

FURIA

Stă pe o insulă vulcanică în mijlocul unei mări întunecate și așteaptă în tăcere să cadă cerul. Lunga noapte fără lună se cască dinaintea ei. Singurele sunete sunt fâlfâitul stindardului de luptă în mâna iubitului ei și valurile calde care-i sărută cizmele de oțel. Inima-i e grea. Spiritu-i e răzvrătit. Cavaleri Olimpici sunt încolonați în spatele ei. Jerbe de apă sărată le perlează blazoanele nobiliare: centauri de smarald, vulturi țipând, sfincși auriți și craniul încoronat al casei sumbre a tatălui ei. Ochii ei aurii privesc spre ceruri. Așteptând. Apa înaintează. Se retrage. Tăcerea ei e ca bătaia unei inimi.

ORAȘUL

Tyche, perla planetei Mercur, se ghemuiește îngrozită între munți și soare. Faimoasele sale turnuri din sticlă și calcar sunt întunecate. Podul Strămoșilor e pustiu. Aici a plâns tânărul Lorn au Arcos când a văzut pentru prima oară planeta-mesager în lumina apusului. Acum, pe străzile ei aleargă gunoaie purtate de vântul sărat al verii. S-a terminat cu strigătele negustorilor de pește de pe chei. S-a terminat cu tropăitul pașilor pe caldarâmul pietruit, cu vuietul mașinilor zburătoare și cu râsetele copiilor Culorilor Inferioare care săreau de pe poduri în apă în zilele toride de vară, când vânturile din largul mării Transmian încetau să mai sufle. Orașul e tăcut: cei înstăriți s-au retras deja în refugiile lor din munții deșertici sau în buncărele guvernamentale, soldații sunt pe acoperișuri supraveghind cerul, iar săracii au plecat în deșert sau pe vase aglomerate ce se îndreaptă către insulele Ismere.

Dar orașul nu e gol.

Mulțimi de oameni s-au adăpostit în sistemele de transport public ce se întind pe dedesubtul valurilor. La fereastra de la etaj a unui complex de locuințe de la periferia urâtă a orașului, departe de apă, în zona rezervată celor mai săraci, o copilă cu

ochi portocalii încețoșează fereastra cu răsuflarea ei. Cerul nopții scânteiază. Sunt fulgere și explozii de lumină ca artificiile pe care fratele ei le cumpără uneori de la prăvălia din colț. I s-a spus că acolo sus se luptă flote imense. N-a văzut niciodată o navă spațială. Mama ei zace bolnavă în dormitor și nu poate călători. Tatăl ei, care construiește piese de motor, stă alături de fiii săi la măsuța de plastic la care ia cina familia, știind că nu-i poate proteja. Holo-ecranul îi scaldă în lumina lui palidă. Programele de știri ale posturilor guvernamentale îi sfătuiesc să caute adăpost. Copila are în buzunar o bucată de hârtie împăturită pe care a găsit-o într-un șanț. Pe ea e desenată o lamă curbată. A mai văzut-o și altă dată. Profesorii de la școala guvernamentală la care merge spun că aduce cu ea haosul. Războiul. Că a incendiat planetele. Dar acum copila desenează pe ascuns lama în aburul cu care răsuflarea ei a acoperit fereastra și se simte curajoasă.

Apoi încep să cadă bombele.

BOMBELE

Vin de pe bombardiere clasa Thor aflate pe orbitele superioare și pilotate de fermieri de pe Pământ și de mineri de pe Marte, membri ai escadrilei A Douăsprezecea Rază de Soare. Pe ele au fost desenate cu spray blesteme și rugăciuni, dragoni tribali și seceri. Străpung stratul de nori și se năpustesc spre mare, lăsându-și în urmă propriul sunet. Cipurile lor de ghidare sunt fabricate de Culorile Libere de pe Phobos. Oțelul lor a fost extras și topit de întreprinzători din Centura de asteroizi. Pe motoarele lor cu propulsie ionică e ștanțat călcâiul înaripat al unei companii care produce electronice de larg consum, obiecte de toaletă și armament. Coboară jos, tot mai jos, alergând fără să-și lase umbra pe deasupra deșertului, apoi a mării, purtând cu ele greutatea celui mai nou imperiu de sub soare.

Cea dintâi bombă distruge Palatul de Justiție de pe insula Vespasian. Apoi se îngroapă o sută de metri în pământ, explodând în contact cu buncărul adăpostit dedesubt și ucigându-i pe toți cei dinăuntru. Cea de-a doua cade în mare, la cincisprezece kilometri de o flotă de refugiați, scufundând o navă de război a Societății ascunsă sub valuri. Cea de a treia

tocmai gonește pe deasupra unui lanț muntos aflat la nord de Tyche, când o lovește un obuz tras de pe o poziție de apărare de un adolescent Cenușiu cu cicatrice lăsate de acnee, purtând la gât un talisman de la iubita lui. Se abate de la cursul ei și sfârâie pe cer înainte să se prăbușească.

Explodează la periferia orașului, departe de apă, transformând în pulbere patru ansambluri de locuințe.

SECERĂTORUL

Zace tăcut, înconjurat de metalul ucigaș, în pântecele navei numite *Steaua Dimineții.* Frica îl învăluie așa cum a făcut-o de atâtea ori mai-nainte. Unicele sunete sunt zumzetul filtrelor de aer ale armurii sale și trăncăneala radiofonică a unor bărbați și femei aflați la foarte mare depărtare. În jurul lui stau întinși prietenii săi, închiși și ei în cochilii de metal. Așteptând. Ochi de Roșii și de Aurii, de Cenușii și de Obsidieni. Apărătoarele lor de umeri sunt decorate cu capete de lup. Au tatuaje pe gât și pe brațe. Sunt distrugători de imperii, făpturi sălbatice de pe Marte, Luna și Pământ. Dincolo de ei zboară nave cu nume ca *Spiritul Lykosului, Speranța Tinosului* sau *Ecoul lui Ragnar.* Sunt vopsite în alb și conduse de o femeie cu pielea neagră ca onixul. Suverana Leoaică a spus că albul înseamnă primăvară. Un nou început. Dar navele acestea sunt murdare. Arse, peticite și cu panouri desperecheate. Au învins Armada Sabiei și pe martirul Fabii. Au cucerit inima Imperiului Auriu. L-au respins pe Lordul Cenușă, forțându-l să se retragă spre Centru, și i-au ținut la respect pe dragonii Marginii.

Cum ar fi putut să rămână curate?

Singur în armura sa, așteptând să cadă din cer, își amintește de fata din pricina căreia a început totul. Își amintește părul ei roșu care-i cădea în ochi. Gura ei gata mereu să râdă. Răsuflarea ei în timp ce stătea culcată peste el, atât de caldă și de fragilă într-o lume mult prea rece. E moartă de mai mult timp decât a fost vie. Și acum, că visul ei s-a răspândit în lume, el se întreabă dacă ea și l-ar mai recunoaște. Și se mai întreabă: dacă ar fi să moară azi, el ar recunoaște ecoul vieții lui? Ce fel de bărbat va deveni fiul său în lumea făurită de el? Se gândește la chipul fiului său și la faptul că în curând acesta va deveni

bărbat. Și se gândește la soția lui Aurie. Cum a stat pe platforma de decolare cu privirea ridicată spre el, întrebându-se dacă îl va mai vedea întorcându-se acasă.

Mai mult decât orice, își dorește ca toate astea să se termine.

Apoi mașina preia controlul.

Simte smucitura în tot trupul. Inima iuțindu-și bătăile. Râsul nebunesc al Spiridușului și urletele prietenilor lui, care încearcă să-și uite copiii și pe cei dragi și să fie viteji. Șinele magnetice din spatele lui se încarcă de electricitate și stomacul i se întoarce pe dos. Cu o zguduitură, ele îl proiectează înainte prin tubul de lansare și apoi în tăcerea spațiului, cu o viteză de șase ori mai mare decât a sunetului.

Oamenii îi spun părintele, eliberatorul, căpetenia războinică, Regele-Sclav, Secerătorul. Dar în timp ce se prăbușește către planeta sfâșiată de război, în armura lui roșie, cu armata lui vastă și cu inima grea, se simte ca un copil.

E cel de-al zecelea an de război și cel de-al treizeci și treilea din viața sa.

Partea I

Vânt

E un orb, sărman Samson în astă țară,
Înlănțuit și tuns, fără putere,
Ce ar putea cu sumbră desfătare
Ai bunăstării stâlpi să surpe după vrere,
Pân' templul privilegiat ce-am construit
Va zace în ruine prăbușit.

Henry Wadsworth Longfellow

1. DARROW

Erou al Republicii

Înaintez ostenit în fruntea armatei, călcând pe flori. Petalele au acoperit cu totul ultima porțiune a drumului de piatră dinaintea mea. Aruncate de copii de la ferestre, coboară învârtindu-se leneșe din turnurile de oțel ce se înalță de o parte și de alta a bulevardului de pe Lună. Pe cer, soarele și-a început agonia lui lungă de o săptămână, pictând în nuanțe sângerii norii zdrențuiți și mulțimea adunată. Valuri de oameni asaltează baricadele securității, împingându-se ca să ajungă cât mai aproape de paradă, în timp ce paznicii din Garda orașului Hyperion, în uniforme cenușii și berete azurii, păzesc traseul, împingându-i pe bețivi înapoi în mulțime. În spatele lor, patrule antitero mărșăluiesc încolo și-ncoace, scanând irisurile trecătorilor cu ochelarii lor speciali, cu mâinile odihnindu-li-se pe armele energetice.

Și eu cercetez mulțimea cu privirea.

După zece ani de război nu mai cred în momentele de pace.

O mare de Culori tivește cei doisprezece kilometri ai Viei Triumphia. Construit cu sute de ani în urmă de poporul meu, Roșiii înrobiți de Aurii, Triumphia este bulevardul unde Cuceritorii care au îmblânzit Pământul și-au organizat propriile procesiuni pe măsură ce ocupau continent după continent. Ucigași cu spinări de fier și ochi aurii aroganți și amenințători au sfințit cândva aceleași pietre. Acum, cu aproape un mileniu mai târziu, întinăm marmura sacră a Triumphiei, cinstind niște eliberatori cu ochii de culoarea cernelii și a cenușii, a ruginii și a țărânei.

Cândva, un asemenea spectacol m-ar fi umplut de mândrie. Mulțimea triumfătoare sărbătorind Legiunile Libere revenite după ce au anihilat încă o amenințare la adresa tinerei noastre Republici. Azi însă văd holo-semne cu imaginea mea purtând o coroană însângerată, aud huiduielile celor de la Vox Populi, care flutură stindarde împodobite cu piramida lor răsturnată, și nu simt nimic în afară de povara acestui război nesfârșit și de nevoia disperată de a fi din nou în brațele familiei mele. A trecut un an de când nu mi-am mai văzut soția și fiul. După lunga călătorie de întoarcere dinspre Mercur nu-mi doresc decât să fiu cu ei, să cad în pat și să dorm fără vise o lună întreagă.

Cea din urmă parte a drumului spre casă mi se așterne înainte. Triumphia se lărgește și se oprește la picioarele scărilor ce duc către Noul Forum. Mă mai așteaptă un ultim urcuș.

Chipuri bete de bucurie și de cea mai recent lansată băutură alcoolică se holbează la mine în timp ce urc treptele. Mâini lipicioase de transpirație se agită prin aer. Și limbile, dezlegate de același alcool și de încântare, îmi scandează numele sau mi-l blestemă. Nu numele pe care mi l-a dat mama, ci acela pe care mi l-am făurit singur, prin faptele mele. Numele pe care Războinicii Însemnați, învinși, îl șoptesc acum ca pe un blestem.

— Secerătorul! Secerătorul! scandează oamenii, nu la unison, dar cu frenezie.

Larma lor mă sufocă, mă înhață ca o mână cu un miliard de degete: toate speranțele, visurile și durerea lor încleștându-se în jurul meu. Dar, aflat atât de aproape de capătul drumului, pot să pun un picior dinaintea celuilalt. Încep urcușul.

Trop.

Cizmele mele metalice scrâșnesc pe piatră, îngreunate de povara pierderilor: Eo, Ragnar, Fitchner și toți ceilalți care au luptat alături de mine și au căzut în timp ce eu am supraviețuit cumva.

Sunt înalt și lat în umeri. Mai solid la treizeci și trei de ani decât eram în tinerețe. Cu o constituție mai puternică și mișcări mai brutale. Născut Roșu, devenit Auriu, am păstrat ceea ce mi-a dăruit Mickey Artizanul. Ochii și părul de Auriu mi se par a-mi aparține mai mult decât cele ale băiatului care a trăit în minele din Lykos. Băiatul acela a crescut, a iubit și a scormonit pământul, dar a pierdut atâtea, încât uneori mi se pare că toate astea i s-au întâmplat altcuiva.

Trop. Încă un pas.

Uneori mă tem că războiul ăsta va ucide băiatul din mine. Mi-e dor să mi-l reamintesc, pe el și inima lui pură, nešlefuită. Să dau uitării această lună-oraș, acest Război Solar și să mă întorc în sânul planetei care mi-a dat naștere, înainte ca băiatul dinăuntrul meu să moară pentru totdeauna. Înainte ca fiul meu să piardă orice șansă de a-l cunoaște. Dar se pare că lumile au planurile lor.

Trop.

Simt povara haosului pe care l-am dezlănțuit: foamete și genocid pe Marte, pirați Obsidieni în Centură, terorism, radiații și molimă răspândindu-se pe nivelurile inferioare de pe Luna și cele două sute de milioane de vieți pierdute în cursul războiului meu.

Mă silesc să zâmbesc. Asta e cea de-a patra Zi a Eliberării pe care o organizăm. După doi ani de asediu, Mercur s-a alăturat, în cele din urmă, lumilor libere: Luna, Pământ și Marte. Barurile sunt deschise. Cetățeni sătui de război hoinăresc pe străzi în căutarea unui motiv de a sărbători. Artificiile pârâie și scânteiază brăzdând cerul, lansate deopotrivă de pe acoperișurile zgârie-norilor și ale caselor.

După victoria noastră pe cea dintâi planetă de la Soare, Lordul Cenușă a fost forțat să se retragă în ultimul său bastion, planeta-fortăreață Venus, unde flota sa greu încercată îi păzește docurile prețioase și puținii loialiști rămași. Am venit acasă ca să conving Senatul să mă lase să rechiziționez nave și oameni de la tot mai sărăcita noastră Republică pentru o ultimă campanie. Un ultim efort concentrat asupra lui Venus, menit să pună capăt

îndrăcitului ăstuia de război. Ca să pot și eu să las jos spada și să mă întorc acasă la ai mei o dată pentru totdeauna.

Trop.

Mă opresc o clipă și privesc în urmă. La capătul scărilor se află Legiunea a Șaptea sau ce-a mai rămas din ea. Douăzeci și opt de mii de bărbați și de femei acolo unde cândva au fost cincizeci de mii. Stau grupați într-o ordine relativă în jurul stelei de fildeș cu paisprezece colțuri în centrul căreia galopează un Pegas, stindard purtat de faimoasa Thraxa au Telemanus. Barosul. După ce și-a pierdut brațul, retezat de briciul Atalantei au Grimmus, l-a înlocuit cu un apendice de metal, un prototip al Sun Industries. Părul alb-auriu îi flutură pe umeri, împodobit cu pene albe primite de la admiratorii ei Obsidieni.

E o femeie de treizeci și cinci de ani, zdravănă, cu coapsele groase ca două trunchiuri de copac și o față francă și pistruiată. Zâmbește larg de dincolo de umerii Obsidienilor și Auriilor ce o înconjoară. Piloți Albaștri, Roșii și Portocalii salută mulțimea. Infanteriști Roșii, Cenușii și Maronii zâmbesc sau râd când tinere drăguțe, Roșii și Roz, se strecoară pe sub bariere și îi asaltează, punându-le salbe de flori în jurul gâturilor, vârându-le în mâini sticle de băutură și sărutându-i pe gură. Este singura legiune completă de la parada de azi. Restul au rămas pe Mercur, cu Orion și Harnassus, luptându-se cu legiunile pe care Lordul Cenușă le-a lăsat în urmă când flota lui s-a retras.

Trop.

— Nu uita că ești un biet muritor, îmi rostește la ureche Sevro cu o voce plictisită în timp ce Wulfgar cel cu părul alb și Gardienii Republicii coboară să ne întâmpine la jumătatea scărilor Forumului.

Sevro îmi adulmecă gâtul și scoate un sunet de parcă-i vine să vomite.

— Pe Jupiter, amărâtule! Ai făcut baie în pișat ca să fii la înălțimea ocaziei?

— E colonie, îi răspund. Mi-a cumpărat-o Mustang de solstițiul trecut.

— Și e făcută din pișat? mă întreabă el după o clipă de tăcere.

Mă uit urât la el, strâmbând din nas când îi simt respirația trăsnind a băutură, și măsor din ochi mantia zdrențuită din blană de lup pe care o poartă peste armura de gală. Pretinde că n-a mai spălat-o de când a terminat Institutul.

— Tu ești ăla care-mi vorbește mie de duhori? Ține-ți fleanca și comportă-te ca un Imperator! îi zic zâmbind larg.

Sevro pufnește și se retrage, alăturându-i-se legendarei Obsidiene Sefi Volarus, care e tăcută ca de obicei. O fi arborând el un aer cuminte, dar alături de femeia uriașă parcă-i un câine vagabond pe care un tată alcoolic și neinspirat l-a adus acasă ca să se joace copiii cu el: spălat și fără purici, dar având în continuare o sclipire maniacală în ochi. Cu fața ascuțită, buzele subțiri și un nas strâmb ca degetele unui cuțitar profesionist. Privește mulțimea cu un dezgust resemnat.

În spatele lui șchioapătă haita de Urlători zdrențăroși pe care i-a adus cu noi pe Mercur. Bodyguarzii mei, beți în clipa de față mai ceva ca un fante de pe Lykos la Serbarea Laurului. Serioasă ca întotdeauna, Holiday cea cârnă merge în mijlocul lor, străduindu-se din răsputeri să-i readucă la ordine.

Erau mai mulți. Mult mai mulți.

Îi zâmbesc lui Wulfgar, care coboară scările în întâmpinarea mea. Unul dintre fiii favoriți ai Revoltei, Obsidianul e slăbănog și noduros ca o rădăcină de copac, într-o armură albastru-deschis. E de-abia trecut de patruzeci de ani. Are o față ascuțită ca o pasăre de pradă și barba împletită ca a eroului său, Ragnar.

Wulfgar este unul dintre Obsidienii care au luptat alături de Ragnar pe zidurile Ageei și i-a însoțit pe Fiii lui Ares pe Attica atunci când m-au eliberat din captivitatea Șacalului. Acum ArhiGardian al Republicii, îmi zâmbește oprindu-se cu o treaptă mai sus, cu ochii negri încrețindu-se la colțuri.

— Trăiască libertatea! spun zâmbind.

— Trăiască libertatea, repetă el.

— Wulfgar. Ce ciudat că te întâlnesc aici! Ai ratat Ploaia.

— Păi, nu puteai să aștepți să mă întorc, nu? spune Wulfgar țâțâind mustrător din limbă. Copiii mei mă vor întreba unde am fost când s-a abătut Ploaia asupra lui Mercur și știi ce-o să fiu silit să le zic?

Se apleacă înainte zâmbind complice:

— Că ședeam pe budă și tocmai mă ștergeam la cur când am auzit că Barca a ocupat Mount Caloris.

Izbucnește într-un râs ca un tunet.

— Eu ți-am zis să nu pleci, intervine Sevro. Ți-am zis c-o să pierzi toată distracția. Trebuia să-i vezi pe Cenușei cum au

ușchit-o. Au lăsat o dâră de pișat tocmai până pe Venus. Ți-ar fi plăcut!

Sevro îi zâmbește larg Obsidianului. El i-a pus un brici în mână, în râul de noroi al Ageei. Acum Wulfgar are propriul lui brici. Plăselele lui sunt confecționate dintr-un dinte de dragon al gheții de la Polul Sud al Pământului.

— Dacă nu m-ar fi convocat Senatul, lama mea ar fi cântat și ea în ziua aia, zice el.

Sevro pufnește batjocoritor.

— Așa-i. Ai dat fuguța acasă ca un cățeluș cuminte.

— Un cățeluș? Prietene, sunt un servitor al Poporului. Ca noi toți.

Mă privește cu un ușor reproș și înțeleg adevăratul sens al spuselor lui. Ca toți Gardienii, Wulfgar e un credincios. Nu crede în mine, ci în Republică, în principiile pe care e fondată și în ordinele pe care le dă Senatul. Cu două zile înainte ca Ploaia de Fier să se abată peste Mercur, Senatul, condus de vechiul meu prieten Dancer, a votat împotriva propunerii mele. Mi-a cerut să continui asediul. Să nu irosesc oameni și resurse într-un asalt.

N-am ascultat și am dezlănțuit Ploaia.

Acum, un milion de oameni zac în nisipurile de pe Mercur și noi sărbătorim Ziua Eliberării.

Dacă Wulfgar ar fi fost cu mine pe Mercur, n-ar fi sfidat ordinele Senatului alăturându-se Ploii noastre. De fapt, probabil c-ar fi încercat să mă oprească. Și e unul dintre puținii bărbați în viață care ar fi putut reuși. Fie și pentru scurt timp.

Înclină scurt din cap către Sefi:

— *Njar ga hae, svester.*

„Respect, soră”, într-o traducere rudimentară din nagal.

— *Njar ga hir, bruder,* răspunde ea.

Nu se prea iubesc ăștia doi. Au priorități diferite.

— Armele tale, zise Wulfgar indicând briciul meu.

Eu și Sefi le predăm Gardienilor armele noastre. Bombănind printre dinți, Sevro face și el la fel.

— Scobitoarea ai uitat-o? întreabă Wulfgar indicând din priviri cizma stângă a lui Sevro.

— Yeti trădător ce ești! bodogănește Sevro extrăgând din cizmă o lamă ucigașă, lungă cât un picior de bebeluș.

Gardianul care o ia pare îngrozit.

— Norocul lui Odin fie cu tine când o să dai ochii cu purtătorii de togă, Darrow, îmi zice Wulfgar făcându-ne semn să ne continuăm ascensiunea. Zău c-o să-ți trebuiască.

Cei o sută patruzeci de senatori ai Republicii sunt aliniați la capătul scărilor Noului Forum. Zece din fiecare Culoare, toți purtând togi albe care flutură în vânt. Privesc în jos spre mine ca niște porumbei aroganți înșirați pe o sârmă. Roșiii și Auriii, dușmani de moarte în Senat, stau la capetele opuse ale rândului. Dancer lipsește. Dar eu nu am ochi decât pentru pasărea singuratică de pradă ce stă în mijlocul acestor porumbei nătângi, vanitoși și avizi de putere.

Părul ei auriu este prins strâns la spate. Tunica ei e de un alb pur, fără însemnele Culorii arborate de ceilalți. Ține în mână Sceptrul Zorilor, acum un baston din aur în multe nuanțe, lung de o jumătate de metru, în vârful căruia steaua cu paisprezece colțuri a Republicii a înlocuit piramida Societății. Fața ei e elegantă și distantă. Un nas delicat, ochi pătrunzători îndărătul unor gene dese și un zâmbet de pisică poznașă ce i se întinde pe chip. Suverana Republicii noastre. Aici, în capătul scărilor, privirea ei îmi ia povara de pe umeri și-mi alungă din inimă teama că n-o voi mai vedea niciodată. Prin război și prin spațiu și prin afurisita asta de paradă am călătorit ca s-o regăsesc. Viața mea, dragostea mea, căminul meu.

Îmi îndoi genunchiul și-mi ridic privirea către mama copilului meu.

— Bună, nevastă, zic zâmbindu-i.

— Bună, bărbate. Bine-ai venit acasă!

2. DARROW

Tată

Conacul Silene, refugiul tradițional de la țară al Suveranei, se cuibărește pe malul unui mic lac de la baza munților Atlas, la cinci sute de kilometri nord de Hyperion. Emisfera nordică a lunii, compusă din munți și mări, e mai puțin populată decât centura de orașe care îi încinge ecuatorul. Deși Mustang guvernează din Palatul Luminii aflat în Citadelă, Silene este

adevăratul cămin al familiei mele, cel puțin până vom reveni pe Marte. Zidită să semene cu vilele papale de pe malurile lacului Como de pe Pământ, clădirea de piatră stă cocoțată pe marginea unui golfuleț stâncos, având acces la lac prin intermediul unor scări în zigzag tăiate în stâncă.

Aici, conifere zvelte foșnesc la înălțimi de patru ori mai mari decât pe Pământ. Coroanele lor se leagănă la aproape două sute de metri în aer, în jurul platformei de aterizare din beton unde intendentul Casei Augustus, Cedric cu Platuu, înconjurat de Gărzile Leonine ale nevestei mele, așteaptă coborârea navetei mele. Arămiul cel mărunțel ne salută zelos pe mine și pe Sevro, făcându-ne o plecăciune adâncă însoțită de un gest complicat al mâinii. Thraxa trece în goană pe lângă el fără să-l salute, nerăbdătoare să-și găsească mama.

— ArhiImperatore, exclamă el cu obrajii rotofei îmbujorați de încântare.

E un bărbat scund, însă dolofan, construit ca o prună căreia cineva i-ar fi adăugat, dintr-o toană, brațe și picioare noduroase. O închipuire de mustață, aproape la fel de rară ca părul arămiu încărunțit de pe capul lui, flutură în vânt.

— Ce bucurie să vă revedem!

— Cedric, îl salut eu cu căldură. Am auzit că tocmai ți-ai serbat aniversarea.

— Da, stăpâne. A șaptezecea. Deși îmi mențin părerea că după șaizeci de ani ar fi mai bine să nu mai ții socoteala.

— O treabă a-ntâia, zice Sevro. Arăți ca un preadolescent.

— Vă mulțumesc, domnule!

Puțini cunosc secretele Citadelei așa cum le știe Cedric. A fost una dintre nestematele de la curtea Suveranei. Făcându-și o părere foarte bună despre el cât timp s-a aflat în tabăra Octaviei, Mustang n-a văzut de ce ar fi trebuit să demită un ins atât de informat și de devotat muncii sale.

— Unde-i comitetul de întâmpinare? întreabă Sevro uitându-se după nevastă-sa, Victra.

Mustang și Daxo au rămas în Hyperion ca să domolească Senatul cel nesupus, dar au promis să ni se alăture la timp pentru cină.

— O, copiii tocmai s-au întors dintr-o aventură de trei zile, spune Cedric. Lady Telemanus i-a dus să exploreze rămășițele lui USS *Davy Crockett,* în munții Atlas. Chiar nava lui

Merrywater! Am auzit că s-au distrat de minune în jurul bătrânei epave. De mi-nu-ne! Au învățat multe și și-au îmbunătățit capacitatea de inițiativă individuală. Așa cum o cere curriculumul vostru, *dominu*...

Lui Cedric mai că-i ies ochii din orbite în graba de a se corecta:

— Așa cum o cere curriculumul trasat de dumneavoastră, domnule.

— Soția mea s-a întors? întreabă morocănos Sevro.

— Încă nu, domnule. Valetul domniei sale a spus că o să întârzie la cină. Cred că au avut loc greve la depozitele din Endymion și Echo City. E peste tot la holo-știri.

— Nici măcar n-a fost prezentă la Triumf, bombăne Sevro. Am arătat superb.

— V-a ratat în clipa dumneavoastră de maximă glorie, domnule.

— Așa-i. Vezi, Darrow? Cedric e de acord.

Nu a observat însă că Cedric se trage mai departe de mirosul oribil al mantiei lui din blană de lup.

— Cedric, unde-i fiul meu? îl întreb.

El zâmbește.

— Cred că puteți ghici și singur, domnule.

•

Intru împreună cu Sevro în grota pentru dueluri și ne întâmpină zgomotul săbiilor din neoplast ciocnindu-se între ele și scrâșnetul cizmelor pe piatră. Aici, iedera se încolăcește în jurul unor fântâni de granit și se târăște pe podeaua umedă de stâncă. Nori de ace veșnic verzi se scutură din coroanele pinilor. Și în centrul grotei, sub ochii vigilenți ai garguilor ce împodobesc fântânile, un băiat și o fată își dau târcoale înăuntrul unui cerc trasat cu creta. Ceilalți șapte copii din gașca lor îi privesc, împreună cu două femei Aurii. Sevro mă trage către perete ca să nu fim observați și ne așezăm pe marginea unei fântâni de granit, unde nimeni nu ne poate vedea.

Băiatul din centrul cercului are zece ani și e zvelt și mândru. Râde ca mama lui și se posomorăște ca taică-său. Are părul de culoarea paiului și fața rotundă, cu bujorii copilăriei în obraji. Ochi auriu-trandafirii arzători, sub gene lungi. E mai mare și mai vârstnic decât mi-l aminteam și nu-mi vine să cred că se trage

din mine. Că poate avea gânduri proprii. Că va iubi, va zâmbi și va muri ca noi toți.

Fruntea îi e încruntată de concentrare. Sudoarea i se prelinge pe chip, îmbibându-i părul în timp ce adversara lui îi administrează o lovitură piezișă la genunchi.

Fata are nouă ani și o față îngustă ca a unui ogar. Electra, cea mai mare dintre cele trei fiice ale lui Sevro, e mai înaltă decât fiul meu și de două ori mai slabă. Dar în vreme ce Pax radiază o bucurie interioară care face ochii adulților să se lumineze la vederea lui, fata asta e o fire sumbră. Ochii ei de un auriu-ruginiu se ascund sub pleoape grele. Uneori, când mă privesc, îi simt judecându-mă cu o detașare care îmi amintește de mama ei.

Sevro se înclină înainte nerăbdător.

— Fac pariu pe briciul Ajei contra coifului lui Apollonius că monștrișorul meu o să-l bată pe fii-tu de-o să-i sune apa în cap.

— Nu fac pariuri pe copii! șoptesc scandalizat.

— Pariez și pe inelul de la Institut al Ajei!

— Sevro, fii și tu decent o dată în viață! Sunt copiii noștri!

— Și pe mantia Octaviei.

— Vreau Copacul de Fildeș al lui Falthe.

Sevro pufnește.

— Îmi place Copacul de Fildeș. Unde o să-mi mai agăț trofeele?

— Nu tu Copac, nu tu pariu, ridic eu din umeri.

— Sălbatic îndrăcit! zice el întinzându-mi mâna. Ne-am înțeles.

Sevro a devenit un colecționar împătimit, adunând o mulțime de trofee de la Imperatori Aurii, cavaleri și regi autoproclamați. Inelele, armele și blazoanele lor le atârnă de crengile unui copac de fildeș pe care l-a dezrădăcinat din curtea Casei Falthe de pe Pământ și l-a mutat în locuința lui de pe Lună.

O privim pe Electra întețindu-și asaltul asupra lui Pax. Fiul meu continuă să dea înapoi, să se ferească, făcând-o să se expună. Când ea o face, el își abate briciul de plastic către toracele ei, atingând-o ușor.

— Punct! strigă el.

— Eu țin scorul, Pax! Nu tu! spune Niobe au Telemanus.

Soția lui Kavax e o femeie senină cu un păr cărunt și rebel ca un cuib de pasăre și pielea de culoarea lemnului de cireș.

Tatuajele tribale ale strămoșilor ei din Insulele Pacificului îi acoperă brațele.

— Trei la doi pentru Pax.

— Fii atentă la echilibru și nu te mai extinde atât, Electra, spune Thraxa. Dacă ești pe o suprafață instabilă, ca puntea unei nave sau gheața, o să cazi.

Stă pe marginea unei fântâni și, ca prin minune, și-a făcut rost deja de o sticlă de bere.

Încruntată, Electra îl atacă din nou pe Pax. Pentru niște copii sunt foarte rapizi, însă, fiindcă se apropie de pubertate, mișcările le sunt lipsite de grație. Electra se preface că vrea să lovească în zona capului, apoi își răsucește încheietura într-o lovitură descendentă, izbind violent umărul lui Pax.

— Punct pentru Electra, spune Niobe.

Sevro abia se abține să nu aplaude. Pax încearcă să-și recapete avantajul, dar Electra nu-l slăbește. Încă trei lovituri rapide și briciul îi zboară din mână. Cade, și Electra își ridică briciul gata să-l lovească zdravăn în cap.

Thraxa înaintează și oprește lama în aer cu mâna ei de metal.

— Mai calm, donșoară!

Și-i toarnă puțină bere în cap.

Electra o privește furioasă.

Sevro nu se mai poate abține.

— Harpia mea mititică!

Sare de pe buza fântânii și traversează grota urmat de mine.

— S-a întors tati!

La vederea tatălui ei, un zâmbet străbate fața mohorâtă a Electrei. Aleargă la el și-l lasă s-o salte în brațe. Ai zice că îmbrățișează un pește mort, nu un copil. La vederea lui Sevro, unii dintre copii tresar. Iar când mă văd și pe mine ieșind de după cortina de iederă, înțepenesc și-mi fac o plecăciune perfectă. Niciunul dintre cei născuți după căderea Casei Lune nu are sigilii imprimate pe dosul palmelor.

Îi creștem în grupuri de câte nouă, amestecând copii de Culori diferite încă din primii ani de școală, în speranța de a crea genul de legături pe care mi le-am format eu la Institut, dar fără să recurgem la omoruri și la înfometare. Cel mai bun prieten al lui Pax, un Obsidian tăcut, cu strungăreață și deja la fel de înalt ca Sevro, îl ajută să se ridice. Încearcă chiar să-l scuture de praf, dar Pax îl alungă și privește către noi.

Mă aștept să se repeadă spre mine ca Electra, dar n-o face. Și în străfundul sufletului simt o durere ascuțită. Când am plecat era un copil, nesăbuit și plin de viață, dar șovăiala, răceala lui de acum țin de lumea bărbaților. Conștient că grupul său îl privește, înaintează foarte calm și se înclină din talie, nu mai adânc decât o cer bunele maniere.

— Bună ziua, tată!

— Fiule, rostesc zâmbind. Te-ai lungit ca o buruiană.

— Așa se-ntâmplă când crești, zice el cam tăios.

Mă așteptasem ca atunci când voi deveni bărbat să fiu mai sigur pe mine, însă acum, privind în jos către acest băiat, mă simt foarte mărunt. Mi-am pierdut tatăl din pricina unei cauze nobile. Oare l-am condamnat pe Pax la o soartă asemănătoare?

•

— De obicei nu-i așa țâfnos, zise Niobe ceva mai târziu, după ce copiii și-au încheiat antrenamentul pe ziua respectivă și li se dă liber.

Pax pleacă repede, prost dispus. Baldur se grăbește să-l ajungă din urmă.

— Ia-o ca pe un compliment, Darrow, murmură Thraxa. Îi e dor de tatăl lui. Și eu mă simțeam la fel când bătrânu’ meu pleca în vreo misiune trimis de Augustus.

Scoate din buzunar o țigară și o aprinde de la cărbunii din unul dintre vasele de cupru înșirate de-a lungul pereților sfărâmicioși ai grotei. Niobe i-o ia dintre degete și o stinge apăsând-o pe brațul de metal al fiicei sale.

— Așa era și Daxo? întreb eu.

— Daxo? râde Niobe. Daxo s-a născut neclintit ca o stâncă.

— Încă de când a fost conceput complota în pântece, bombăne Thraxa sorbind din bere. Făceam ca bufnițele în preajma lui. Mereu ne urmărea pe noi ceilalți de la fereastră. Fratele nostru mai mare nu voia să se joace de-a ce ne jucam noi. Nu-l interesau decât jocurile lui.

— Și tu ai fost un model de perfecțiune? o întreabă Niobe. Îți plăcea să mănânci baligi de vacă!

Thraxa ridică din umeri.

— Erau mai bune decât mâncarea gătită de tine.

Se retrage până unde mama ei n-o poate ajunge și scoate o țigară de rezervă.

— Slavă lui Jupiter că-i aveam pe Maronii!

Niobe dă ochii peste cap și își pune mâna pe brațul meu.

— Tâlhăroaica asta are dreptate, Darrow. Lui Pax i-a fost pur și simplu dor de tine. Ai timp să dregi lucrurile.

Îi zâmbesc, dar îl privesc pe Sevro, care se îndepărtează către apă împreună cu Electra.

— Ești preferata tatii, știi asta, nu? îi zice el.

Mă lupt cu gelozia. Când e vorba de familia lui, mereu pare capabil să reia lucrurile exact de unde le-a lăsat. Mi-aș dori să am și eu talentul ăsta.

•

O caut pe mama în grădina ce se întinde de-a lungul peretelui de piatră al uneia dintre magazii. Stă îngenuncheată pe pământul negru, alături de două servitoare Roșii și de un bărbat Roșu, cu picioarele desculțe ițindu-se de sub ea, și plantează bulbi în șiruri ordonate. Mă opresc o clipă la marginea grădinii și-o privesc, așa cum făceam odinioară seara, de pe scara căsuței noastre din Lykos, în timp ce ea prepara ceaiul. După moartea tatii mi-a fost frică de ea. Una-două, mă altoia sau mă mustra. Credeam c-o meritam. Ce ușor ne-ar fi fost să ne iubim dacă în copilărie aș fi știut că mânia ei și frica mea erau provocate de o suferință pe care niciunul dintre noi n-o merita! Când îmi aduc aminte câte a trebuit să îndure, mă simt copleșit de dragostea pentru ea și preț de câteva momente mi-e dor să-l revăd pe tata. Să știu că a văzut-o pe mama liberă.

— Ai de gând să te uiți la noi ca un pierde-vară, sau ne dai o mână de ajutor la răsădit? întreabă ea fără să-și ridice ochii.

— Nu cred c-aș fi un fermier prea grozav, zic eu.

Se ridică ajutată de una dintre însoțitoarele ei, își scutură praful de pe pantaloni și își adună uneltele fără grabă înainte să se apropie să mă salute. Nu e decât cu optsprezece ani mai bătrână decât mine, dar timpul n-a fost blând cu ea. Totuși, e de o mie de ori mai zdravănă decât pe vremea când trăia acolo jos. Încheieturile îi sunt slăbite după anii de lucru în mină. Dar acum are obrajii bronzați și strălucind de sănătate. Medicii noștri au îndepărtat majoritatea simptomelor atacului cerebral și ale bolii de inimă care o chinuiau. Știu că se simte vinovată pentru traiul ăsta îmbelșugat, pentru viața asta de lux, când tata și atâția alții ne așteaptă în Vale. Munca ei în grădină și în curte e un soi de penitență pentru faptul că a supraviețuit.

Mama mă îmbrățișează cu putere.

— Fiule!

Îmi respiră mirosul, apoi se retrage și-și ridică privirile tot mai sus, către fața mea.

— Mi-ai vârât moartea-n suflet când am auzit despre afurisita aia de Ploaie de Fier. Ne-ai vârât la toți moartea-n suflet.

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să-ți spună înainte să mi se cunoască soarta.

Încuviințează fără o vorbă și-mi dau seama cât de îngrijorată trebuie să fi fost. Cum trebuie să se fi adunat toți în salonul de aici sau din Citadelă, ascultând holo-știrile ca toată lumea. Roșul se apropie fără grabă de noi, târându-și un picior.

— Bună, Dancer, îi zic peste capul mamei mele.

Vechiul meu mentor poartă o salopetă de muncitor în locul robelor senatoriale. Are părul cărunt și o față paternă, ridată de timp și de greutăți. Dar ochii lui de rebel încă mai scânteiază poznaș.

— Ai renunțat la Senat de dragul grădinăritului, nu?

— Sunt un om din popor, zice ridicând din umeri. E bine să am din nou pământ sub unghii. Grădinarii din muzeul ăla pe care mi l-a dat Senatul pe post de casă nu mă lasă să mă ating nici măcar de-o buruiană. Salut, Sevro!

— Politician, comentează Sevro venind din urma mea.

Neluând în seamă tensiunea, se preface că vrea s-o ia pe mama pe sus, dar ea se încruntă și în ultima clipă el transformă gestul într-o îmbrățișare blândă.

— E mai bine așa, zice ea. Data trecută aproape că mi-ai fracturat șoldul.

— Of, nu fi un Pixie, murmură el.

— Ce-ai zis?

El face un pas înapoi.

— Nimic, doamnă.

— Vești de la Leanna? întreb eu.

— Sunt bine toți. Speră că o să-i vizitez în curând. Poate-l iau pe Pax în Icaria la iarnă. Aici se face prea frig pentru oasele mele bătrâne.

— Tocmai până pe Marte? întreb eu.

— E casa lui, spune tăios. Vrei să uite de unde se trage? Roșul îi curge prin vine la fel de mult ca Auriul. Nu că i-ar aminti-o cineva în afar’ de mine.

Dancer se uită în altă parte, oferindu-ne un simulacru de intimitate.

— O să meargă pe Marte, zic eu. O să mergem toți, când va fi sigur.

Controlăm noi Marte, însă e departe de a fi o lume unde domnește armonia. Continentul Sirenian e încă infestat de o armată de Aurii veterani cu piele tăbăcită, la fel și câmpurile de bătălie din Sud Pacifica de pe Pământ. Lordul Cenușă nu a riscat de ani buni să trimită o flotă numeroasă pe orbită, dar războaiele de la sol sunt evident mai crâncene decât echivalentul lor cosmic.

— Și când o să consideri tu că va fi sigur? întreabă mama.

— În curând.

Nici Dancer, nici mama nu sunt impresionați de răspunsul meu.

— Cât timp o să stai aici? întreabă ea.

— Cel puțin o lună. O să vină și Rhonna, și Kieran, așa cum ai vrut tu.

— Era și timpul. Credeam că Mercur mi i-a furat.

— Victra și fetele o să treacă și ele pe aici. Deși am treabă în Hyperion la sfârșitul săptămânii.

— Cu Senatul. Căruia o să-i ceri noi trupe, spune ea și vocea-i e la fel de amară ca privirea.

Oftez, aruncându-i o privire lui Dancer.

— Acum te-ai apucat s-o îndoctrinezi și pe mama cu politica ta?

Râde.

— Deanna are propriile ei păreri.

— O să asurzesc dacă-mi mai țipați fiecare la câte-o ureche, zice ea.

— Astupă-ți-le, intervine Sevro. Eu așa fac în momentul în care ăștia încep să bată câmpii despre politică.

Dancer pufnește.

— Păcat că nevasta ta nu face la fel.

— Ai grijă, băiatu’! Are urechi pretutindeni. Ar putea să te asculte chiar acum.

— De ce ai lipsit de la Triumf? îl întreb pe Dancer.

El face o grimasă.

— Te rog frumos! Știm amândoi că nu suport ceremoniile astea pompoase. Mai ales pe nenorocita asta de lună. Mie dă-mi țărână, aer și prieteni.

Privește cu afecțiune copacii din jur. La gândul că va trebui să revină în Hyperion, o umbră îi străbate chipul.

— Dar trebuie să mă întorc în Babilonul mecanizat. Deanna, îți mulțumesc că m-ai lăsat să grădinăresc împreună cu tine. A fost exact ce-mi trebuia.

— Nu rămâi la cină? întreabă mama.

— Din păcate, mai sunt și alte grădini de îngrijit. Apropo… Darrow, ai câteva minute?

Eu și Dancer îi lăsăm pe mama și pe Sevro să se certe din pricina mirosului mantiei lui din blană de lup și pornim pe o cărare de pământ ce se pierde printre copaci în direcția lacului. Șalupa unei patrule brăzdează apa de pe celălalt țărm.

— Ce faci? mă întreabă. Fără vrăjeli patriotice. Nu uita că știu să te citesc.

— Sunt ostenit, recunosc eu. Ai zice că o călătorie de întoarcere de o lună mi-ar fi ajuns să recuperez somnul. Dar mereu se ivește câte ceva.

— Poți să dormi? întreabă el.

— Uneori.

— Ești un ticălos băftos. Eu mă piș în pat, recunoaște el. Cam de două ori pe lună. Nici măcar nu-mi amintesc visele, dracu' să le ia, dar trupul meu și le amintește cu siguranță.

A fost unde s-a purtat greul luptelor pentru eliberarea lui Marte. Războaiele din tuneluri au fost mai cumplite decât luptele cartier cu cartier de pe Lună. Nici măcar Obsidienii nu cântă cântece despre victoriile lor din tuneluri, Războiul Șobolanilor, așa îi spun. În decurs de trei ani, Dancer a eliberat personal peste o sută de mine, alături de Fiii lui Ares. Dacă Fitchner e tatăl Revoltei, ar fi corect să-l numim pe Dancer unchiul ei preferat, în ciuda dizolvării Fiilor lui Ares.

— Poți să iei medicamente. Majoritatea veteranilor așa fac, zic eu.

— Medicamente psihiatrice? N-am nevoie de rahaturi sintetice de-ale Galbenilor! Sunt un Roșu din Faran. E mai important să am mintea limpede decât patul uscat.

În privința asta suntem de acord. Chiar dacă este principalul adversar al soției mele în Senat, și prin urmare și al meu, mi-e la

fel de drag ca propria-mi familie. Numai când Marte și lunile sale au fost declarate libere, Dancer a pus deoparte arma și a îmbrăcat toga de senator, înființând Vox Populi, „Vocea Poporului”, un partid socialist al Culorilor Inferioare, menit să contracareze ceea ce el consideră influența excesivă a Auriilor asupra Republicii. E ca un ghimpe afurisit în coasta mea ori de câte ori ține o cuvântare despre reprezentarea proporțională. Dacă ar fi ieșit ca el, am avea câte cinci sute de senatori ai Culorilor Inferioare la fiecare senator Auriu. O idee bună din punct de vedere matematic, dar nu și practic.

— Totuși trebuie să fie bine să simți iarbă sub picioare, nu nisip sau metal, spune el încet. Cred că te bucuri că ești acasă.

— Așa-i.

Ezit și privesc țărmul stâncos de dedesubtul nostru.

— E din ce în ce mai greu să mă întorc. Ai zice că de-abia aștept, dar… Nu știu. Într-un fel, mi-e groază de reîntoarcere. Fiecare centimetru în plus al lui Pax e ca o condamnare a mea pentru că n-am fost aici să-l văd crescând.

Trag nervos de un fir din haină.

— Ca să nu mai spun că, dacă stau mai multă vreme aici, Lordul Cenușă are la dispoziție mai mult timp să pregătească Venus, iar nebunia asta se va prelungi.

Când pomenesc de război, figura lui se înăsprește.

— Cât crezi că va mai dura?

— Depinde de multe, nu? îi răspund. Ești singurul care mă împiedică să obțin mai multe trupe și să-i pun capăt.

— Ăsta e răspunsul tău de fiecare dată. Mai multe trupe, zice el și oftează. Eu sunt gura Vox Populi, nu creierul.

— Dancer, să știi că modestia nu-i neapărat o virtute.

— Ai nesocotit decizia Senatului, mi-o taie el. Nu ți-am dat voie să lansezi o Ploaie de Fier. Ți-am cerut să fii precaut și…

— Am câștigat, nu-i așa?

— Aici nu mai e vorba de Fiii lui Ares, oricât ne-am dori-o noi doi. Virginia și Optimații ei au fost mulțumiți să te lase să calci în picioare Senatul, dar poporul abia descoperă cât de puternic e glasul său.

Se apropie mai mult de mine.

— Și totuși te adoră.

— Nu toți.

— Te rog frumos! Există culte care îți adresează rugăciuni. Cine mai are așa ceva?

— Ragnar. Și Lysander au Lune.

— Linia lui Silenius a murit odată cu Octavia. A fost nesăbuit din partea ta să-l lași pe băiatul ăla să plece, dar dacă ar mai trăi, am ști-o. A fost devorat de război, ca toți ceilalți din neamul lui. Asta înseamnă că ai rămas numai tu. Oamenii te iubesc, Darrow. Nu abuza de dragostea lor! Orice faci, dai un exemplu. Dacă tu nu respecți legea, Imperatorii sau Guvernatorii noștri de ce ar face-o? De ce-ar face-o oricine altcineva? Cum să guvernăm dacă tu faci pur și simplu ce-ți place, de parcă ești un…

Se oprește la timp.

— Un Auriu.

— Știi ce-am vrut să zic. Senatul a fost ales prin vot. Tu nu.

— Fac ce e necesar. Așa am făcut de fiecare dată noi doi. Dar ceilalți fac ceea ce le asigură realegerea. De ce să-i ascult? îi zâmbesc. Poate că vrei scuze. Dacă ți le cer, o să capăt oamenii pe care-i vreau?

— S-ar putea să fie prea târziu pentru scuze.

Ridic dintr-o sprânceană. Mi-aș dori să spun că răceala lui e o noutate pentru mine, însă legătura dintre noi n-a mai fost aceeași de când a aflat cu ce preț am plătit pacea încheiată cu Romulus. I-am oferit lui Romulus pe Fiii lui Ares. Cei pe care i-am lăsat pradă morții în Margine erau oamenii lui Dancer. Vinovăția pe care am simțit-o a definit vreme de mulți ani de zile relația noastră, făcându-mă să tânjesc după aprobarea lui. Am crezut că distrugerea Lordului Cenușă ar putea compensa soarta crudă la care i-am condamnat pe acei bărbați și pe acele femei. Dar nu s-a schimbat nimic. Și nimic nu poate fi schimbat. Mi se frânge inima știind că Dancer nu mă va mai iubi niciodată așa cum îl iubesc eu.

— Am ajuns să ne amenințăm acum, Dancer? Credeam că noi doi suntem mai presus de asta. Am pornit toate astea împreună.

— Da. Așa am făcut. Mi-ești drag de parc-ai fi sânge din sângele meu. Țin la tine din clipa în care mi-ai fost adus, plin de sânge și ajungându-mi abia până la nas. Dar până și tu trebuie să respecți legile Republicii la construcția căreia ai ajutat. Pentru că acolo unde legea nu e respectată e un teren fertil pentru tirani.

Oftez.

— Iar ai citit chestii.

— Să fiu al naibii de nu! Auriii ne-au ascuns istoria ca să poată pretinde că sunt stăpânii ei. E datoria mea de om liber să citesc, pentru ca astfel să nu fiu orb și să nu mă ducă nimeni de nas.

— Nu te duce nimeni de nas.

Pufnește dezaprobator.

— Când eram soldat, am privit-o pe soția ta acordându-le amnistie ucigașilor și stăpânilor de sclavi. Am îndurat asta pentru că mi s-a spus că era un rău necesar ca să câștigăm războiul. Acum văd că cei din poporul nostru locuiesc câte cincisprezece într-o cameră, mâncând te miri ce și bandajându-și rănile cu zdrențe, în timp ce aristocrația Culorilor Superioare locuiește în turnuri. Și îndur și asta pentru că mi se spune că e un rău necesar ca să câștigăm războiul. Să fiu al naibii dacă o să privesc cu brațele încrucișate cum vine un alt tiran în locul celui pe care l-am dat jos numai fiindcă e un rău necesar ca să câștigăm căcatul ăsta de război.

— Scutește-mă de discursuri! Soția mea nu e o tirană. A fost ideea ei să reducem puterea Suveranei prin Noul Acord. Ea a ales ca puterea să revină Senatului. Ea ne-a ajutat să-i dăm o voce poporului nostru. Crezi că i-a convenit? Crezi că așa ar proceda un tiran?

Mă sfredelește din priviri.

— Nu despre ea vorbeam.

Înțeleg.

— Îmi aduc aminte când mi-ai spus că sunt un om bun care va trebui să facă lucruri rele, zic eu. Acum te-ai înmuiat? Sau ai petrecut atât de mult timp în compania politicienilor, încât ai uitat chipul dușmanilor noștri? De obicei au doi metri înălțime, poartă o insignă mare cu o piramidă și, a, da, au mâinile pătate de sângele Roșiilor.

— La fel și tu, replică el. Totalul pierderilor a fost de un milion, nu? Un milion de morți pentru Mercur. Poate că ești dispus să porți povara asta. Dar noi ceilalți ne frângem sub greutatea ei. Știu că Obsidienii așa simt. Știu că eu așa simt.

— Deci suntem într-un impas.

— Așa-i. Ești prietenul meu, zice cu vocea înecată de emoție. Vei fi mereu prietenul meu. N-o să te înjunghii pe la spate. Dar o să-ți stau împotrivă. O să fac ceea ce-i corect.

— La fel și eu.

Îi întind mâna. Mi-o ia și șovăie o clipă, apoi pornește să coboare cărarea. Acolo unde aceasta cotește printre copaci, se întoarce către mine.

— E ceva ce nu-mi spui, Darrow? Dacă da, acum ar fi momentul. Când suntem numai între noi, prietenii.

— N-am secrete față de tine, zic dorindu-mi să fie adevărat, dorindu-mi ca el să mă creadă. Dorindu-mi ca el să mai fie încă liderul Fiilor lui Ares, ca să putem purta împreună povara secretelor, ca odinioară. Din păcate, nu toți adversarii noștri sunt în tabăra dușmană.

Se întoarce și pornește șchiopătând spre grădină ca să-și ia rămas-bun de la mama. Se îmbrățișează, iar el pleacă spre platforma de aterizare sudică, unde așteaptă escorta lui de Gardieni. Înainte să urce rampa, ia din mâinile unuia o togă albă de lână și o pune peste cămașă.

— Ce voia? întreabă Sevro.

— Ce vor toți politicienii?

— Prostituate.

— Control.

— Știe despre emisari?

— N-avea de unde să fi aflat.

Sevro privește spre Dancer, care urcă în navetă cu toga de lână fluturând în vânt.

— Îmi plăcea mai mult de ticălosu’ ăsta când purta armură.

— Și mie.

3. DARROW

Fantezia

Cina e servită la scurt timp după ce Daxo și Mustang sosesc din Hyperion însoțiți de fratele meu, Kieran, și de nepoata mea, Rhonna. Mâncăm la o masă lungă de lemn acoperită cu lumânări și porții zdravene de mâncăruri marțiene simple, condimentate cu nucșoară și curry. Sevro, înconjurat de fiicele sale, se strâmbă la ele cât timp acestea mănâncă. Dar când aerul trosnește din pricina bumului sonic, sare în picioare, se

uită la cer și se repede în casă, cerându-le copilelor să stea unde sunt. Revine, după o jumătate de oră, braț la braț cu soția sa, cu părul zburlit, doi nasturi lipsă la jachetă și o buză spartă și sângerândă pe care o tot tamponează cu un șervet. Buna mea prietenă Victra, imaculată în jacheta ei verde cu guler înalt, împodobită cu nestemate, îmi zâmbește drăcește din cealaltă parte a patioului. Este însărcinată în luna a șaptea și o poartă în pântece pe cea de-a patra fiică a lor.

— Măi să fie dacă ăsta nu-i Secerătorul cu tot cu pielea lui tăbăcită. Iertare, amice! Am întârziat teribil de mult.

Picioarele ei lungi parcurg distanța din trei pași.

O îmbrățișez în semn de bun venit. Ea îmi strânge o fesă așa de tare, că mă face să tresar. O sărută pe Mustang pe creștet și se lasă să alunece într-un jilț, dominând întreaga masă.

— Bună, bosumflato! îi spune Electrei.

Îi privește pe Pax și pe Baldur, care șușotesc conspirativ în capătul opus al mesei. Cei doi băieți roșesc până în creștetul capului.

— Vrea vreunul dintre voi, frumușeilor, să-i toarne mătușii Victra niște suc de fructe? A avut o zi dată naibii!

Băieții se împiedică unul de altul în graba de a pune mâna pe carafă. Baldur câștigă și, înfoindu-se ca un păun, flăcăul Obsidian cel tăcut umple ochi paharul Victrei.

— Afurisitul de sindicat al mecanicilor e iar în grevă. Am docurile pline de mărfuri gata să fie transportate, dar ticăloșii ăia s-au lăsat vrăjiți de un palavragiu de la Vox Populi, au scos cuplajele electrice de pe mai bine de jumătate dintre navele convoaielor mele cu mâncare de pe Luna și le-au ascuns.

— Ce vor? întreabă Mustang.

— În afară de a lăsa Luna să moară de foame? Salarii mai mari, condiții mai bune de locuit… pachetul de bază. Spun că viața de pe Luna e prea costisitoare în raport cu veniturile lor. Ei bine, e loc cât poftesc pe Pământ!

— Ce nerecunoștință pe țăranii ăștia nespălați, zice mama.

— Ți-am simțit sarcasmul, Deanna, și aleg să-l ignor în onoarea eroilor noștri proaspăt reveniți din bătălii. O să avem destul timp să dezbatem în restul săptămânii. Oricum, se poate spune că sunt o sfântă. Mama i-ar fi trimis pe Cenușii să le crape scăfârliile nerecunoscătorilor ălora. Slavă lui Jupiter că

tinichelele încă mai umplu de sânge orice membru al Vox pe care-l văd!

— Au dreptul la negociere colectivă, zice Mustang întinzându-se să șteargă o bucățică de hummus de pe obrazul mezinei lui Sevro, Diana. E scris negru pe alb în Noul Acord.

— Da, sigur că e. Sindicatele sunt inima muncii echitabile, bombăne Victra. E singurul lucru asupra căruia eu și Quicksilver suntem de acord.

Mustang zâmbește:

— Ei, așa-i mai bine. Ai redevenit o republicană-model.

— Tocmai l-ai ratat pe Dancer, zice Sevro.

— Mi s-a părut mie că pe aici duhnește a indignare virtuoasă.

Victra dă să soarbă din sucul de fructe și tresare surprinsă. Baldur e încă lângă ea, zâmbind puțin cam prea inocent.

— O, tot aici ești? Dispari, arătare!

Își sărută degetul și și-l apasă pe obrazul lui Baldur, împingându-l de lângă ea. El pleacă parcă plutind și se așază lângă fiul meu cel invidios.

După masă, când copiii se duc să se joace în vie, ne retragem în grota din spate. Sunt înconjurat de familia mea, rudele de sânge și cele prin alegere. Încerc, pentru prima oară în decurs de un an, o senzație de pace. Soția mea își întinde picioarele în poala mea și-mi spune să i le masez.

— Victra, cred că Pax e îndrăgostit de tine, zice Mustang râzând în timp ce Daxo îi toarnă vin.

Sticla pare mică în mâna lui. Mai înalt până și decât mine, încape cu greu în scaun și mă tot lovește cu picioarele pe sub masă. Kieran și soția lui, Dio, stau pe o laviță lângă foc, ținându-se de mână. Când eram tânăr, mi se părea că ea seamănă atât de mult cu Eo. Dar acum, pe măsură ce trece timpul, amintirea feței soției mele se șterge și nu o mai văd decât pe femeia care este centrul existenței fratelui meu. Ea sare deodată în sus, ferindu-se de o ploaie de scântei provocate de bușteanul pe care Niobe tocmai l-a aruncat pe foc. Thraxa stă într-un colț, aprinzându-și pe ascuns o țigară.

— Ei, Pax putea să aibă un idol mai nasol decât pe nașă-sa, spune Victra privindu-și soțul, care se scobește în dinți cu o așchie de lemn desprinsă din masa de afară.

Ea îl înghiontește cu piciorul.

— E scârbos. Încetează!

— Scuze!
— Dar tot nu te oprești.
— E un zgârci, iubirea mea.
Se întoarce de parcă intenționează să arunce așchia, dar continuă să se scobească.
— L-am scos, zice el îngândurat.
În loc să scuipe bucata de zgârci, o mestecă și o înghite.
— Vită.
— Vită? se miră Mustang privind în direcția mesei. Dar noi am mâncat pui și miel!
Sevro se încruntă.
— Ce ciudat! Kieran, când am mâncat vită ultima oară?
— La prânzul cu Urlătorii, acum trei zile.
Strâmbături scârbite de jur-împrejurul mesei. Sevro chicotește pentru sine.
— Ei, era bine maturată!
Daxo clatină din cap și continuă să deseneze îngeri pentru Diana, care îi stă în poală admirându-i opera. Omul nu e rău cu briciul, dar e un adevărat artist al stylusului. Victra o privește pe Mustang pe deasupra paharului cu suc de fructe, ca una pe care soțul ei o aduce la disperare.
— Și asta, draga mea, e o dovadă că dragostea e oarbă.
— Mickey poate să-i aranjeze fața dacă te plictisești s-o tot vezi, zic eu.
— Mult noroc! Ar trebui să-l smulgi pe decadentul ăla din laboratorul lui, zice Daxo.
Bărbatul cel chel examinează tridentul cu dinți amenințători pe care Diana l-a adăugat îngerului desenat de el.
— Ca să nu mai pomenim ce admiratori are. În septembrie trecut a adus cu el la Operă o menajerie pe cinste. Ai fi zis că o pictură de-a lui Hieronymus Bosch prinsese viață. Una dintre creaturile alea chiar era actriță. Poți să-ți imaginezi așa ceva? o întreabă pe Mustang. Tatăl tău și-ar fi mușcat limba dac-ar fi văzut Culorile Inferioare așezate în Elorian.
— Nu e singurul, spune Victra. Prea mulți nou-îmbogățiți zilele-astea. Prieteni de-ai lui Quicksilver.
Se înfioară.
— Ei, banii nu cumpără cultura, nu? replică Daxo.
— Deloc, bunul meu domn, deloc.

Pe măsură ce înserarea se adâncește, apusul lent își strecoară degetele portocalii printre copaci. Îmi relaxez umerii încordați și mă las în voia vinului, ascultându-mi prietenii cum flecăresc și glumesc în timp ce gândăcei albaștri pâlpâie și luminează violent în amurgul verii târzii. Dincolo de terasă, copacii foșnesc. De jos se aud țipetele copiilor care se joacă pe întuneric. În clipa asta, mările încinse de nisip ale lui Mercur par foarte îndepărtate. Duhoarea războiului e o amintire atât de ștearsă, încât toate îmi par cioburi ale unor vise pe jumătate uitate.

Așa ar trebui să fie viața.

Pacea asta. Râsetele astea.

Dar până și acum o simt alunecându-mi printre degete ca nisipurile acelea îndepărtate. Simt Gărzile Leonine ale Casei Augustus veghind în bezna pădurii, supraveghind cerul și umbrele, ajutându-ne să mai rămânem o clipă în această fantezie. Mustang îmi surprinde privirea și-mi face semn către ușă.

La câteva minute după ce Mustang a dispărut în clădirea principală, o urmez, despărțindu-mă cu greu de prietenii mei, în timp ce, ușor amețiți de băutură, cei din neamul Telemanus încep să cânte cu însuflețire imnul familiei lor, „Vulpea din Summerfall”. Conacele de aici sunt mai vechi chiar și decât cele din Citadela Luminii. Istoria este mortarul acestui loc. Relicve ale altor vremuri împodobesc pereții și se înșiră pe rafturi. În copilărie, Octavia considera acest loc acasă. Spiritul ei dăinuie în căpriori, în mansardă și în grădini, precum cele ale strămoșilor și copilului ei. Aici s-a jucat probabil Lysander cu mult înainte ca drumul lui să se întretaie cu al meu. Simt amprenta pe care clanul Lune a lăsat-o asupra acestei clădiri. La început mi s-a părut straniu să locuiesc în casa celui mai mare dușman al meu, dar, dintre toți oamenii, cine a cunoscut mai bine greutățile cu care ne confruntăm eu și Mustang dacă nu Octavia? Când trăia, am disprețuit-o. Acum, că e moartă, o înțeleg.

Parfumul soției mele ajunge la mine cu mult înainte s-o zăresc. Camera noastră e caldă și ușa se trântește în urma mea, închisă cu o clanță de metal ruginită. O sticlă de vin stă deschisă pe masă lângă căminul în al cărui brâu de piatră sunt ciopliți vulturii și luna nouă a Casei Lune. Papucii de casă ai lui Mustang sunt aruncați pe podea. Inelul tatălui ei și inelul casei mele,

Casa Marte, se află pe masă lângă datapad-ul care clipește anunțând-o că are mesaje noi.

S-a ghemuit pe un scaun de pe verandă, ca o jurubiță de lână aurită, și citește o carte cu poeme de Shelley ale cărei colțuri sunt îndoite și pe care i-a dat-o Roque cu multă vreme în urmă, după terminarea Institutului, în timpul unei veri petrecute explorând opera și arta Ageei. Nu-și ridică privirea când mă apropii. Mă opresc în spatele ei, renunț să spun ceea ce voiam și-mi strecor o mână prin părul ei. Îi frământ cu degetele mari mușchii gâtului și spatelui. Umerii bine făcuți se înmoaie sub atingerea mea și își pune cartea în poală cu fața în jos. O viață comună nu formează numai legături de carne și de sânge, ci împletește și amestecă amintirile ei cu ale mele.

Cu cât o cunosc mai bine, cu cât îmi împărtășește mai mult, cu atât o iubesc mai tare, cu o dragoste pe care băiatul care am fost n-a știut s-o ofere. Eo a fost o flacără dansând în bătaia vântului. Am încercat s-o prind și s-o păstrez. Dar ea nu era făcută să fie păstrată.

Soția mea nu-i o flacără nestatornică. Este un ocean. Am știut din prima clipă că n-o pot stăpâni, că n-o pot îmblânzi, că sunt numai furtuna care îi răscolește adâncurile și-i mână curenții. Și că asta e mai mult decât suficient.

Îmi apăs buzele pe gâtul ei și-i simt aroma de alcool și de santal a parfumului. Respir ușor și fără grabă, simțind gingășia iubirii, iar marea de spațiu care ne-a ținut despărțiți dispare de parcă nu existase. Mi se pare imposibil să fi fost vreodată atât de departe unul de altul. Să fi existat un moment în care ea a fost pe lumea asta și eu nu i-am stat alături. Tot ce e ea, fiecare miros, gust și atingere, mă face să mă simt acasă. Se întinde și-și strecoară prin părul meu degetele subțiri.

— Mi-a fost dor de tine, zic eu.

— Cum ai fi putut să nu mă dorești? întreabă ea cu un zâmbet viclean.

Vreau să mă așez pe scaun lângă ea, dar ea țâțâie dezaprobator.

— Nu ți-ai terminat treaba. Continuă masajul, Imperatore! Suverana ta ți-o ordonă!

— Cred că ți s-a urcat puterea la cap.

Se uită în sus la mine.

— Da, să trăiți, zic eu continuând masajul.

— Sunt beată, murmură ea. Deja mă simt mahmură.

— Thraxa se pricepe foarte bine să-ți dea senzația că e o obligație morală să bei cot la cot cu ea.

— Pariez pe zece credite că mâine o să trebuiască să-l adunăm pe Sevro cu fărașul din patio.

— Bietul Spiriduș! Tot numai spirit, da fără masă corporală.

Râde.

— I-am cazat pe el și pe Victra în aripa de vest, ca să putem și noi să dormim. Data trecută m-am trezit în toiul nopții cu convingerea că în instalația de reciclat aerul se înțepenise un coiot. Mă jur că, dac-o țin în ritmul ăsta, o să populeze numai ei doi Pluto în câțiva ani.

Bate cu palma perna de lângă ea. Mă așez alături și o cuprind în brațe. Briza dinspre lac suspină printre arbori. În tăcerea împărtășită, îi simt bătăile inimii și mă întreb ce văd ochii ei în timp ce privește cerul portocaliu de deasupra coroanelor copacilor.

— Dancer a fost pe-aici, îi zic.

Scoate un mic sunet menit să-mi comunice că nu era cazul să-i reamintesc de lumea de dincolo de balconul nostru.

— E nemulțumit de tine, zice ea.

— Jumătate dintre membrii Senatului aveau niște mutre de-ai fi zis că voiau să-mi pună otravă în vin.

— Te-am prevenit. Luna s-a schimbat cât ai lipsit tu. Vox Populi nu mai poate fi ignorat.

— Am observat.

— Dar când au reușit să-și treacă o rezoluție, i-ai scuipat în ochi.

— Și-acum mă scuipă ei pe mine.

— Se pare că așa ți-ai așternut.

— Au suficiente voturi ca să-mi respingă cererea?

— S-ar putea.

— Chiar dacă faci tu presiuni?

— Dacă strâng mizeria făcută de tine adică.

N-a fost o întrebare.

— Decizia mea a fost corectă, îi zic. Știu asta. O știi și tu. Ei habar n-au ce-i ăla război. Le-a fost frică să nu fie trași la răspundere în cazul unui eșec. Ce trebuia să fac? Să-mi pieptăn freza în timp ce ei își protejau reputațiile?

— Poate ar trebui să înveți de la ei.

— N-o să mă apuc să fac un referendum când războiul e în toi. Puteai să-ți folosești dreptul de veto.

— Puteam. Dar ar fi început să țipe că-mi protejez soțul, iar Vox ar fi câștigat și mai mulți susținători.

— Arămiii și Obsidienii mai stau în cumpănă?

— Nu. Caraval spune că Arămiii te vor susține. Cât despre Obsidieni, ei o s-o urmeze pe Sefi. Ce o să aleagă ea? O cunoști mai bine decât mine.

— Nu știu, recunosc eu. A fost împotriva Ploii, dar în final m-a urmat.

Asta o lasă fără cuvinte.

— Crezi că m-am împușcat în picior făcând asta, nu?

— Dancer mai are ceva ce poate folosi împotriva ta?

— Nu, răspund.

Știu că nu mă crede. Știe și ea că știu, dar că nu-mi poate cere mai multe detalii. Deși mi-aș dori să-i povestesc despre emisari, asta ar incrimina-o și pe ea. Eu și Sevro am căzut de acord că este un secret care trebuie să rămână cunoscut numai de Urlători. Jurământul depus de ea o obligă să informeze Senatul. Și s-a străduit atât de mult să-și onoreze noile jurăminte.

— Dancer nu-i singurul supărat pe mine, zic eu. Pax nici nu m-a băgat în seamă la cină.

— Am văzut.

— Nu știu ce să fac.

— Ba cred că știi.

Apoi amuțește un timp.

— Pierdem mult, spune ea în cele din urmă. Viața însăși. O să-mi amintesc pentru tot restul vieții cina din seara asta. Licuricii. Copiii jucându-se în curte. Mirosul ploii care va veni.

Mă privește.

— Să te văd râzând. N-ar trebui să fie o clipă memorabilă. Ar trebui să fie o scenă ca o mie altele.

— Ce vrei să spui?

— Spun că peste doi ani, când mi se termină mandatul, s-ar putea să nu mai candidez. Poate o să-i las torța altcuiva. Cedează și tu frâiele lui Orion sau lui Harnassus. Poate că restul poveștii ăsteia nu mai e răspunderea noastră.

Un mic zâmbet plin de speranță îi joacă pe buze.

— O să ne întoarcem pe Marte și o să locuim pe proprietatea mea. O să ne creștem copiii laolaltă cu cei ai fratelui și ai surorii tale și o să ne dedicăm viețile familiei și planetei noastre. Și în fiecare seară o să avem parte de o cină ca asta. Prietenii ar putea veni și pleca de la noi din casă ori de câte ori ar fi în trecere pe acolo. Ușa ar fi mereu deschisă…

Și mereu o armată va fi acolo ca s-o păzească.

Cuvintele ei se pierd în noapte, în brațele copacilor ce se leagănă, apoi se lasă purtate de curenți sus, tot mai sus, la ceruri, unde se duc toate fanteziile. Dar eu stau lângă ea rece ca piatra, căci știu că nu crede nimic din ceea ce spune. Am jucat jocul ăsta prea mult timp ca să-l putem părăsi pur și simplu. O iau de mână. În timp ce soția mea amuțește și fanteziile ei se destramă, groaza, prietenul nostru devotat, se strecoară pe balcon și ni se alătură, căci în adâncul nostru, în abisurile întunecate ale sinelui, știm că Lorn avea dreptate. Pentru cei care stau la masă cu războiul și cu imperiul, nota de plată vine la sfârșit.

Și aproape ca și cum lumea mi-ascultase gândurile, cineva ciocănește la ușă. Mustang răspunde, iar când revine chipul ei e acela al Suveranei, nu al soției mele.

— Era Daxo. Dancer a convocat o sesiune de urgență a Senatului. Au mutat audierea ta pentru mâine-seară.

— Și asta ce-nseamnă?

— Nimic bun.

4. LYRIA

Bun venit în rândul lumilor

Cerul.

Așa numea tata acoperișul de metal și de piatră ce se întindea deasupra casei noastre din mina Lagalos. Așa îi spuneam toți, toate generațiile clanului nostru, până la cei dintâi Pionieri. „Cerul se fărâmițează. Cerul trebuie întărit”.

Se întindea deasupra noastră ca un scut imens, apărându-ne de legendarele furtuni marțiene ce se dezlănțuiau afară. Existau

dansuri în onoarea cerului și cântece dorindu-i noroc și binecuvântări. Știam chiar două fete botezate după el.

Dar cerul nu era un scut. Era un capac. O cușcă.

Eram o adolescentă de șaisprezece ani, toată numai genunchi noduroși și pistrui, când am văzut prima oară adevăratul cer. Au trecut șase ani de la moartea Suveranei, pe Luna, până când Revolta a reușit să-i alunge pe ultimii Aurii de pe continentul nostru, Cimeria. Și încă doi ani până a reușit să ne elibereze mina din mâinile căpeteniei războinice Cenușii care-și întemeiase un mic regat profitând de absența lor.

Apoi Revolta a venit în Lagalos.

Salvatorii noștri arătau mai puțin ca niște soldați și mai mult ca niște saltimbanci demenți de la Sărbătoarea Laurului, acoperiți din cap până-n picioare cu trofee constând din scalpuri de păr blond și cenușiu și din insigne de fier în formă de piramidă. Pe piepturile lor erau desenate lame curbate și coifuri roșii cu creste țepoase. Iar în fruntea lor era un bărbat Roșu bărbos și ostenit, îndeajuns de bătrân ca să fie bunic. Într-o mână ținea un pistol mare și în cealaltă un steag alb și zdrențuit, cu luceafărul dimineții cu cele paisprezece colțuri. A plâns când ne-a văzut burțile umflate și trupurile scheletice, dovada foametei pe care o înduraserăm sub călcâiul căpeteniei Cenușii. A lăsat pistolul să-i cadă pe podea și, deși era un străin, s-a apropiat și m-a îmbrățișat. „Soră”, a zis el. Apoi l-a îmbrățișat pe bărbatul de lângă mine. „Frate”.

Patru săptămâni mai târziu, bărbați și femei cu fețe blânde, purtând coifuri albe și steaua cu paisprezece raze pe piept, ne-au scos la suprafață. N-o să uit niciodată ochii lor. Erau Galbeni, Maronii și Rozalii. Aveau sticle cu apă, băuturi dulci și acidulate și bomboane pentru copii. Și ne-au dat ochelari masivi cu o emblemă înfățișând niște călcâie înaripate, ca să ne apere de soare ochii obișnuiți cu bezna peșterii. N-am vrut să-i port. Preferam să mă uit la soare direct. Dar o asistentă Galbenă de treabă mi-a spus că puteam să-mi pierd vederea. Așa că mi i-am pus.

Când ușile liftului s-au deschis, am străbătut un doc presărat cu nave, am urcat niște scări metalice și am ieșit pe o câmpie nesfârșită, acoperită cu iarbă înaltă și vibrând de sunetele insectelor, și atunci l-am văzut: albastru și vast, atât de adânc, încât am simțit cum mă prăbușesc în el. Adevăratul cer. Și pe el,

atârnând ca un tăciune posomorât pe linia orizontului incredibil, soarele. Dându-ne căldură. Umplându-mi ochii de lacrimi. Așa de mic, că-l puteam acoperi cu degetul mare. Soarele nostru. Soarele *meu.*

Navele cu ajutoare au sosit a doua zi de dimineață, întâmpinate de chiuituri obscene ieșite din gâtlejuri de băieți și de fete. Nu văzusem niciodată ceva mai curat decât navele acelea. Albe ca dințișorii de lapte ai nepotului meu. Pe pântecele lor scânteia steaua Republicii. Pentru noi, pe atunci, steaua aia însemna speranță.

— Cu complimente de la Secerător, a zis un soldat întinzându-mi un baton de ciocolată. Bun venit în rândul lumilor, fată!

„Bun venit în rândul lumilor”.

În naveta care ne-a dus departe de mina noastră, dinaintea fiecăruia a apărut un video, o hologramă atât de reală, încât am avut impresia că pot atinge fața Auriei ce răsărise în aer. O mai văzusem, dar aici, deasupra solului, în una dintre navele ei, părea o zeiță ieșită din cântecele noastre. Virginia Inimă de Leoaică. Ochii ei aurii și teribili. Părul ei ca mătasea, dezgolindu-i fața netedă. Era mai strălucitoare decât micul tăciune al soarelui. M-a făcut să mă simt abia o umbră palidă a unei fete.

— Copii ai lui Marte, bun venit în rândul lumilor, a rostit cu glas blând tânăra Suverană. Sunteți pe punctul de a porni într-o călătorie măreață, pentru a ocupa locul ce vi se cuvine la suprafața planetei pe care au construit-o strămoșii voștri. Sudoarea și sângele vostru și al neamului vostru au dat viață acestei planete. Este rândul vostru să împărtășiți comoara umanității, să trăiți și să prosperați în noua noastră Republică Solară, să pregătiți drumul generațiilor viitoare. Sunt alături de voi din tot sufletul. Speranțele și visurile oamenilor de pretutindeni vă însoțesc. Noroc, și fie ca voi și ai voștri să vă aflați bucuria sub lumina stelelor!

Asta s-a petrecut cu doi ani și vreo două mii de promisiuni încălcate mai în urmă.

Acum, sub un soare arzător, mă ghemuiesc deasupra râului firav de dincolo de Tabăra de Asimilare 121, cu spatele încovoiat și cu degetele amorțite, frecând cu o perie abrazivă o pereche de pantaloni pe care Ava i-a murdărit în abatorul unde ucide vite ca să avem ce pune-n oală.

Brațele mele, cândva cafeniu-cenușii ca ale majorității oamenilor din Lagalos, sunt acum vânoase, cafenii din pricina soarelui și pline de ciupiturile insectelor ce se ridică din noroiul albiei râului. Verile pe Câmpia Cimeriană sunt umede și pline de țânțari. Strivesc dintr-o lovitură trei asemenea insecte care au găsit o gaură în pasta din făină de lyder.

Am optsprezece ani și obrajii mei nu și-au pierdut rotunjimea copilăriei. Părul îmi stă țeapăn pe cap, ca un tufiș încâlcit. Ca un animal turbat care încearcă să-mi evadeze din craniu. Nu-l învinuiesc. Privirile nu stăruie asupra mea. Băieții din echipa de foraj a tatii mă porecliseră Gândăcelul de Noroi din cauza culorii ochilor mei. Tata a spus mereu că în familia noastră Ava a moștenit toată frumusețea. Eu m-am ales cu temperamentul.

De-a lungul râului se înghesuie bărbați și femei, cam patruzeci de oameni din clanul meu, Gamma, cântând „Balada lui Mary cea Sângeroasă și Nebună”. Mama o fredona și ea când lucra. Plete ruginii izbucnesc de sub pălăriile cu boruri late și de sub baticurile în culori vesele. Mai departe de mal, pescarii lenevesc în bărci, fumând în timp ce-și trag plasele tot mai în largul râului.

Cei din clanul Lambda nu ne mai dau voie să folosim spălătoriile publice din centrul taberei. Ticăloșii cred că e dreptul lor, fiindcă sunt din același clan cu Secerătorul. Nu contează că sunt rude cu el cum sunt eu cu liliecii ieșiți noaptea din junglă ca să vâneze țânțarii ce roiesc în tabără.

Navele Republicii Solare nu prea mai vin pe-aici fără escortă armată de când răufăcătorii Mâinii Roșii își fac de cap în sud. Cele care totuși vin lansează proviziile din cer, în lădițe legate de parașute. Iar soldații care aterizează uneori în tabără poartă acum arme, nu bomboane.

Vedem zi de zi la holo-știri cum Mâna Roșie atacă taberele lipsite de apărare. Copii răpiți, tați uciși, bunuri furate. Pretind că aduc dreapta judecată asupra clanului meu, Gamma, pentru că am fost favoriții foștilor noștri opresori. În fiecare tabără în care năvălesc ne ucid ca pe niște șobolani purtători de ciumă.

Ava crede că Republica va opri Mâna. Că Secerătorul va veni cu legiunile lui urlătoare și îi va strivi pe ticăloși o dată pentru totdeauna. Sau ceva de genul ăsta. Drăguță și prostuță ca-ntotdeauna. Suverana ne-a scos din țărână și ne-a abandonat în noroi. Secerătorul n-a mai pus piciorul pe Marte de ani buni. Se

pare că are altele mai bune de făcut decât să-i pese de propria lui Culoare.

Sângerând din pricina mușcăturilor de țânțar, ridic coșul pe cap și pornesc înapoi către tabără. Aerul vibrează de electricitate: stă să izbucnească o furtună. În depărtare, dincolo de savana verde, nori imenși încep să picteze cerul în violet și negru. Se formează rapid.

În apropierea taberei, grămezi imense de gunoi împânzesc verdele violent al peisajului. Ici și colo vezi băieți slabi, cu pielea înnegrită de funingine: arzătorii. Au zdrențe legate în jurul fețelor și toarnă motorină peste grămezile de haine și de gunoaie infectate de malarie. Flăcările trimit către cer pale de fum negru, sufocant.

Fratele meu Tiran e aici, printre grămezi, cu fața acoperită ca toți ceilalți, privind flăcările cu ochii mijiți pentru un bănuț pe oră. În mină nu-și dorea decât să fie unul dintre Sondorii Iadului. Asta ne doream toți. Mă strecuram în josul scărilor noaptea târziu ca să-mi pun cizmele de lucru ale tatii și casca lui, apoi mă așezam la masa din bucătărie cu furculițe și linguri între degete, pretinzând că manevram un braț de foraj.

Dar tata a căzut într-un cuib de vipere și și-a pierdut picioarele. Nu după mult timp, mama a murit, iar odată cu ea și restul tatii. Crezusem că lumea mea e veșnică. Că bărbații și femeile clanului o să încline mereu din cap dinaintea tatii, că mama o să fie mereu acolo ca să mă trezească și să-mi dea o înghițitură de sirop înainte să plec la școală. Dar viața aia nu mai e. Pe zi ce trece, tot mai mulți mineri sunt momiți la suprafață de promisiunea libertății. Și în urma lor minele sunt cumpărate de marile companii din marile orașe și exploatate de roboți pe care e ștanțat un călcâi argintiu. Așa a fost și cu mina noastră. Ni se spune că, dacă va face profit, o să primim și noi o parte. Deocamdată n-am văzut nici măcar un bon de jumătate de credit.

Intru pe poarta deschisă a Taberei de Asimilare 121 și mă înconjoară o larmă înăbușită. E un oraș înecat în noroi, numai plastic, tinichea și rahat de câine. Suntem cincizeci de mii într-un loc menit pentru douăzeci de mii și tot mai mulți vin în fiecare zi. Escadrile întunecate de țânțari zumzăie surd pe deasupra străzilor, căutând o bucată de piele pe care s-o ciupească. Toți flăcăii suficient de maturi ca să se înroleze în

Legiunile Libere au plecat la război. Iar băieții și fetele care au rămas au slujbe mizerabile, plătite în jetoane pentru mâncare, pentru ca bătrânii să nu moară de foame. Niciun copil nu mai visează să fie Sondor al Iadului, pentru că în această lume nouă n-au mai rămas Sondori.

5. LYRIA

Tabăra 121

Ajung la coliba familiei mele folosindu-mă de scândurile și de foliile de plastic ce servesc drept poteci prin noroi. Mă strecor pe sub plasa împotriva țânțarilor exact în clipa în care baierele cerului se deschid cu un bubuit de tunet. Ploaia se revarsă răpăind pe acoperișurile din plastic subțire înșirate de-a lungul aleii înguste. În coliba uscată mă întâmpină un miros puternic de tocană. Las coșul lângă ușă. Casa noastră are cinci metri pe șapte și e făcută din neoplast ștanțat cu stema Republicii și cu un mic călcâi înaripat acolo unde plasticul întâlnește pământul. E împărțită în două încăperi mici cu ajutorul unor pereți mobili din plastic opac ce coboară din tavan. Bucătăria-salon în față. Dormitorul în spate. Sora mea, Ava, stă ghemuită deasupra unei mici plite solare, amestecând într-o oală. Mă privește peste umăr cum stau locului gâfâind.

— Ori devii tu mai rapidă, ori norii ăia s-au lenevit.

— Și una, și alta aș zice.

Îmi frec coastele unde mi s-a pus un junghi și mă așez la măsuța de plastic.

— Tiran mai e la focuri?

— Da.

— Săracul de el, o să se ude până la piele. La dracu’, ce bine miroase aici! exclam trăgând în piept mirosul tocanei.

Ava se luminează.

— Niște usturoi a ajuns nu se știe cum în oală.

— Usturoi? Cum de a trecut de ăia din Lambda? Au încetat să confiște noile ajutoare?

— Nu, zice ea reîncepând să amestece în oală. Mi l-a dat un soldat.

— Ți l-a dat? Așa, din bunătatea inimii lui?

— Și asta nu-i tot.

Își ridică fusta, arătându-mi o pereche de pantofi albaștri, lucioși, nou-nouți. Nu saboții standard de la guvern. Pantofi adevărați, din piele naturală și cauciuc de calitate.

— La dracu', ce i-ai dat la schimb? o întreb șocată.

— Nimic! zice Ava strâmbându-se la auzul acuzației.

— Bărbații nu fac daruri pe degeaba!

— Sunt măritată! exclamă ea încrucișându-și brațele.

— Scuze, am uitat, zic eu sarcastică.

Soțul ei, Varon, e unul dintre cei mai de treabă bărbați pe care-i cunosc, dar e absent. El și frații noștri, Aengus și Dagan, s-au înscris în Legiunile Libere imediat ce am ajuns în tabără. Ultima oară când am auzit de ei erau într-o cabină de comunicații a Legiunii de pe Phobos. Se îngrămădiseră ca să încapă tustrei în cadru. Au spus că o să plece cu Flota Albă către Mercur. Parcă mai ieri îl urmam pe Aengus prin gurile de aerisire din Lagalos ca să găsim ciuperci cu care să-și umple alambicul.

— Unde-s băieții? întreb.

— Liam e la infirmerie.

— Iar? întreb cuprinsă de milă.

— I s-a infectat din nou urechea. Poți să-l vizitezi de dimineață. Știi cât de…

— Sigur, o întrerup eu.

Liam, penultimul ei născut, abia a împlinit șase ani și e orb din naștere. A fost mereu favoritul meu. Dulceață mică!

— Dacă n-o să le înfulece ceilalți șobolani, o să-i duc bomboanele care au mai rămas.

— Îl răsfeți.

— Unii copii ar trebui să fie răsfățați.

O descopăr pe nepoata mea, Ella, înfășată în căruciorul ei, lângă masă. Se joacă cu partea mobilă a uneia dintre jucăriile stricate ale fraților ei, care-i este suspendată deasupra capului.

— Ce face mica mea floare de haemanthus în seara asta îngrozitor de furtunoasă? zic apăsând-o pe vârful nasului.

Chicotește și mă apucă de deget, încercând să-l mănânce.

— E moartă de foame.

— O s-o hrănesc după cină. Te superi dacă verifici tu scutecul tatii?

Tata stă pe scaun și se uită la cutia holografică pe care am furat-o de la un Lambda prea beat ca să mai aibă grijă de cortul lui. Ochii lui sunt sticloși și distanți, reflectând puricii canalului fără semnal de pe ecran.

— Stai să te ajut, tată, zic eu.

Schimb canalele până se ivește imaginea unei motociclete gravitaționale gonind pe deasupra unui deșert de pe Mercur. Oameni răi, care îl urmăresc pe Albastrul cel rebel ce seamănă binișor cu Colloway xe Char.

— E bine-așa? întreb.

Afară tună.

Tata nu răspunde. Nici măcar nu mă privește, așa că încerc să-mi înghit ranchiuna și să mi-l amintesc pe bărbatul care ne lua cu el în adâncurile minelor. Mâinile lui aspre aprindeau flacăra de gaz și vocea lui răgușită ne șoptea povești cu fantome, ca aceea a lui Golback, Întunericul Târâtor, sau a Bătrânului Târșâilă. Flăcările țâșneau în aer și el izbucnea într-un râs sonor la vederea fețelor noastre înspăimântate.

Nu-l recunosc pe acest bărbat, făptura asta care poartă pielea tatălui meu. Mănâncă și se cacă și stă aici uitându-se la CutiaHologramă. Îmi alung totuși furia, simțindu-mă vinovată, și îl sărut pe frunte. Îi potrivesc puțin pătura sub bărbia țepoasă și îi mulțumesc Văii că are scutecul curat.

Ușa se trântește și fiii surorii mele dau buzna în casă uzi leoarcă și plini de noroi. După ei vine fratele care ne-a mai rămas, Tiran, mirosind a fum de la gunoiul ars. E cel mai înalt din familie, dar e înspăimântător de slab. În majoritatea serilor arată ca o buruiană încovoiată, aplecat deasupra cărțuliilor pe care le scrie pentru copii. Le umple cu povești despre castele, văi și cavaleri zburători. Își dă pe spate părul ud și încearcă s-o îmbrățișeze pe Ava. Sora mea le arată pantofii ei băieților geloși, afișând o falsă nepăsare. În timp ce eu pun masa, ei se întreabă cum se cheamă nuanța mai strălucitoare de albastru de pe limbile lor.

— Azuriu, decid ei. Ca tatuajele lui Colloway xe Char.

— *Colloway xe Char, Colloway xe Char,* îi îngână Tiran.

— Vrăjitorul e cel mai bun pilot din toate lumile, zice Conn indignat.

Tiran îl ironizează.

— Îl prefer oricând pe Secerător într-o carapace-stelară lui Char într-un distrugător-de-aripi.

Conn își pune mâinile în șolduri.

— Ești prost! Vrăjitorul l-ar face bucățele.

— Ba sunt prieteni, deci n-o să se facă bucățele unul pe altul, zice sora mea. Sunt prea ocupați să-i apere pe tatăl și pe unchii voștri, nu-i așa?

— Crezi că tata i-a cunoscut? Pe Char și pe Secerător? întreabă Conn.

— Și pe Ares? adaugă Barlow. Sau pe Wulfgar Colț-Alb?

Taie aerul cu mâna, amenințător, de parcă-i un Obsidian.

— Sau pe Dancer din Faran. Sau pe Thraxa au…

— Da, probabil că-s toți prieteni la cataramă. Acum mâncați!

Cinăm îngrămădiți în jurul mesei de plastic, în timp ce ploaia bate pe acoperiș. Abia ne încap coatele și genunchii, dar trecem de la unul la altul zeama lungă și pălăvrăgim despre meritele distrugătoarelor-de-aripi comparate cu carapacele-stelare în atmosferă. Băieții spun că azi tocana are un gust mai bun decât de obicei, și sora mea zâmbește.

După cină ne strângem în jurul tatii ca să ne uităm la unul dintre programele lui preferate. Rup o jumătate de baton de ciocolată Cosmos în șapte bucăți și le împart. Bucata mea o pun în buzunar ca să i-o dau lui Liam și zâmbesc văzând că Tiran îi oferă Avei porția lui. Nici nu-i de mirare că-i așa slăbănog. Programul la care ne uităm e un buletin de știri. Prezentatorul este un Violet care îmi amintește de helioni, păsări tropicale ce trăiesc de pe urma gunoiului nostru. Are un ciuf incredibil de păr alb, o bărbie cu care ai putea sculpta în granit, dar mâini jenant de delicate pentru un bărbat.

Personajul acesta important vorbește despre Triumful organizat pentru Secerător în Hyperion. Nepoții mei își dau coate în timp ce prezentatorul speculează că următoarea manevră a Secerătorului va fi să atace Venus, pentru a termina odată cu Lordul Cenușă și cu fiica sa, Ultima Furie. Sora mea privește tăcută, mângâindu-și pantofii cei noi. Deocamdată, numele fraților noștri și al soțului ei nu au apărut pe lista pierderilor care rulează în partea de jos a hologramei.

Pe Tiran îl atrage lumea aceea îndepărtată. Mereu a fost cel mai moale din familia noastră și cel mai nerăbdător să arate de ce-i în stare. Nu peste mult timp va veni și rândul lui. În numai

câteva luni o să facă șaisprezece ani. Atunci o să lase în urmă noroiul ăsta și va pleca printre stele. Nu pot să nu-i port deja pică. Niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să-și părăsească familia.

Băieții nu văd disperarea mută a surorii mele. Imaginile holocamerei dansează în ochii lor de Roșii. Culoarea. Spectacolul acestui Triumf de pe Lună. Gloria celui mai măreț dintre fiii Roșii, stând alături de soția lui Aurie – Suverana care ne-a promis atât de multe – și ridicându-și pumnul încleștat în aer în timp ce mulțimea urlă. Cred că se pot înălța și ei ca Secerătorul. Sunt prea mici ca să vadă minciuna de dincolo de spectacol.

— Secerătorul! Secerătorul! scandează mulțimea.

Nepoțeii mei preiau refrenul. Iar eu o iau de mână pe sora mea și privesc furioasă Cutia-Hologramă, amintindu-mi de toate promisiunile neîndeplinite și întrebându-mă dacă sunt singura căreia îi e dor de traiul din mină.

•

E noapte. Mă trezește un vuiet îndepărtat. În cameră e liniște. Sudoarea mi se prelinge pe picioare. Mă ridic în șezut și ascult. În depărtare e larmă. Huruitul stins al unor motoare. Țânțarii bâzâie dincolo de plasele din jurul paturilor noastre.

— Mătușă Lyria, șoptește Conn de lângă mine. Ce-i cu zgomotul ăla?

— Liniște, scumpule, îi răspund chinuindu-mă să aud.

Huruitul motoarelor se stinge. Îmi trec picioarele peste marginea patului. De dedesubt aud răsuflarea ușoară a tatii. Încă doarme. Patul surorii mele e gol. La fel și salteaua pusă pe jos pe care doarme Tiran.

Mă strecor pe sub plasa de țânțari și cobor din pat în pantaloni scurți și un tricou de bumbac îmbibat de umezeală.

— Unde te duci, mătușă Lyria? întreabă Conn.

Sigilez plasa în urma mea cu fâșia adezivă.

— Mă duc să văd ce-i, dragule, răspund. Culcă-te la loc.

Îmi pun sandalele și ies din încăpere. Sora mea e deja trează și stă în ușă, privindu-l nervoasă pe Tiran, care își încalță cizmele.

— Ce-i? întreb încet. Mi s-a părut că aud o navă.

— Probabil cine știe ce idiot de la aprovizionare care a zburat prea jos pe deasupra taberei, zice Tiran.

— Nu prea cred, mă răstesc eu. N-a mai venit o navă cu provizii de o lună.

— Mai încet, șuieră el. O să te audă ăia mici.
— Dacă n-ai fi așa tont, n-ar trebui să țip.
— Terminați amândoi! zice Ava nervoasă. Dacă e Mâna Roșie?
Tiran își dă într-o parte părul încâlcit care i-a acoperit ochii.
— Ei, nu te panica. Mâna e la sute de kilometri mai la sud. Republica nu o să lase pe nimeni să intre în spațiul nostru aerian.
— De parcă asta contează, murmur eu.
— Sunt stăpânii cerurilor, zice el de parcă era Pretor.
— Nu-s stăpâni nici pe propriile orașe, zic eu amintindu-mi de bombardamentele din Agea.
Oftează.
— Mă duc să văd ce se întâmplă. Voi aveți grijă de casă.
— Să am grijă de casă? râd eu. Nu mai face pe deșteptul! Vin cu tine.
— Ba nu vii, replică Tiran.
— Sunt la fel de rapidă ca tine.
— Nu asta-i ideea. Eu sunt bărbatul casei, zice el, iar eu pufnesc în râs. Îți aduci aminte ce a pățit Vana, fata lui Torron? Fetele n-ar trebui să umble noaptea prin cartier. Mai ales nu noi.
Se referă la Gamma și are dreptate. O știam pe Vanna din copilărie. Când au găsit-o nu mai rămăseseră din ea decât niște zdrențe de carne și avea mâinile tăiate. Am îngropat-o la liziera junglei, în partea de sud a taberei.
— În plus, dacă nu mă-nșel, tu trebuie să stai aici și să o ajuți pe Ava și pe micuți. Mă duc să văd despre ce e vorba și mă întorc iute ca fulgerul. Promit.
Pleacă fără să mai spună ceva. Ava închide ușa în urma lui. Se așază la masa din bucătărie frângându-și mâinile. Mă așez lângă ea, scobind enervată cu degetul zgârieturile din suprafața de plastic. *Bărbatul casei, auzi la el*!
— La naiba! zic sărind în picioare. Mă duc să văd.
— Tiran e deja acolo.
— Te rog! De-abia i s-au coborât coaiele. Mă întorc cât ai clipi.
Pornesc spre ușă.
— Lyria…
— Ce-i?
Pune mâna pe unica noastră tigaie.
— Măcar ia asta cu tine.
— În caz că găsesc ouă? Bine, bine.

Iau tigaia.

— Ar fi bine să aduni ceva apă și mâncare, că nu se știe.

Încuviințează și o las în urmă.

Noaptea e sumbră și umedă ca aerul din gura unui fumător. Până străbat districtul Gamma și ajung în centrul taberei, o dâră de sudoare mi se prelinge pe spinare până pe șale. E liniște, cu excepția șuieratului insectelor. O șopârlă uscățivă mă privește de pe acoperișul unei familii de refugiați, mestecând un fluture de noapte. La capătul opus al taberei, unde sunt platformele de aterizare, se văd lumini. În timp ce trec, văd ochi scânteind prin ușile de plastic întredeschise, dincolo de plasele de țânțari. Străzile sunt pustii. Mi-e frică așa cum nu mi-a fost niciodată în mină. Acum mă simt mai mică decât în coliba noastră.

Înaintea mea răsună glasuri de bărbați care se ceartă. Mă furișez grijulie înainte până când mă ghemuiesc în spatele unei grămezi de containere de mărfuri golite. Două nave pelican ruginite au aterizat pe platformele de beton. Pe una e pictată fața unui model Rozaliu sorbind dintr-o sticlă de Ambrozia, o băutură dulce și mentolată pe bază de cola care a provocat carii la jumătate din tabără. Zâmbește și-mi face cu ochiul, cu gura plină de dinți albi, strălucitori. Farurile navei ard în lumina ce anunță zorii, scoțând la iveală siluetele unor bărbați din tabăra noastră, care s-au trezit și au venit să inspecteze navele. Fratele meu e printre ei, ațināndu-se mai în urmă stingherit. Deodată mă simt vinovată că am râs de el când a zis că e „bărbatul casei”. E doar un băiat. Un băiețel, fratele meu mai mic încercând să se comporte ca un om mare. Membrii clanului discută cu un grup de inși ce au coborât de pe rampele navelor. Și aceștia sunt Roșii, dar poartă arme și pe piepturile lor goale se încrucișează banduliere lungi, pline de gloanțe.

Nou-veniții întreabă unde îi pot găsi pe cei din clanul Gamma. Între bărbații din tabăra noastră izbucnește o ceartă, apoi unul dintre ei arată către cartierul nostru. Altul îl îmbrâncește, dar în curând alți bărbați arată nu către casele noastre, ci către Tiran și câțiva membri ai grupului. Ceilalți se retrag din jurul fratelui meu și al celorlalți trei Gamma. Cel mai scund dintre bărbații coborâți din nave spune ceva, dar nu reușesc să aud ce. Unul dintre Gamma se repede la el chiar în clipa în care bărbatul ridică un obiect lung pe care-l ținuse pe lângă trup. Lumini verzi ca acidul fierb în globul cu muniție al puștii lui cu plasmă, apoi

țâșnesc pe gura ei ca o minge luminoasă ce spintecă bezna. Își croiesc drum prin trupul bărbatului care se prăbușește. Frica m-a paralizat. Fratele meu și ceilalți doi Gamma o rup la fugă. Unul dintre nou-veniți ridică pușca.

Metalul clănțăne ca un război de țesut stricat.

Pieptul fratelui meu erupe. Ceilalți pușcași spulberă liniștea nopții cu focurile armelor lor. Tiran se cutremură, se smucește. Nu cade pe loc, ci se poticnește un pas, doi, apoi o altă împușcătură sfâșie aerul și el cade. Jumătate din cap i-a dispărut. Din pieptul meu se înalță un vaiet, întreaga lume dispare și amuțește în timp ce privesc mogâldeața căzută în noroi.

Tiran…

Cel dintâi bărbat care a tras se apropie de trupul fratelui meu și-l scaldă în flăcările armei cu plasmă. Apoi își ridică ochii spre mine, cu focul acela verde-intens luminându-i chipul de demon. Dar nu e un bărbat. E o femeie Roșie cu jumătate din față acoperită de cicatrice cumplite.

— Gamma să plătească!

Transmisă prin difuzoarele celor două nave din spatele ei, vocea femeii bubuie în noapte.

— Moarte colaboraționiștilor! Gamma să plătească!

6. EPHRAIM

Orașul etern

Casc în bezna umedă, tânjind după o țigară, pentru că asta electronică din care trag acum e la fel de satisfăcătoare ca un futai printr-o pânză de cort. Piciorul stâng mi-a amorțit și a transpirat în șoseta și pantoful de cauciuc, iar brațul drept îmi e presat de piatră într-un unghi atât de straniu, încât cronometrul meu contrafăcut Valenti îmi apasă dureros osul încheieturii la fiecare bătaie a pulsului.

Unicul lucru care m-a făcut să nu înnebunesc în ultimele nouă ore au fost holo-lentilele cumpărate de-a gata de la Kobachi, ticălosul ăla cu fată de lemur de la intersecția străzilor 198, 56 și 17 din Orașul Vechi. Dar lentilele s-au scurtcircuitat și m-am ales

cu o leziune corneană și, mai rău, cu foarte mult timp de pierdut.

Încerc să mă întind, însă fără succes. Cutia de piatră nu oferă prea mult loc pentru fizicul meu de un metru și șaptezeci și cinci. Principala mea ciudă, când mă gândesc la vechii egipteni, nu e că au susținut instituția sclaviei în masă și-au pus-o în slujba lucrărilor publice, ci că erau atât de al naibii de mici. Aici încă miroase ca stafida aia învechită pe care am scos-o noaptea trecută, înainte de livrare.

Îmi privesc ceasul. A fost un dar de la răposatul meu logodnic. Unul dintre modelele alea ieftine și argintii asamblate de imigranți ai Culorilor Inferioare pe jumătate orbi, în ateliere ilegale aflate tocmai pe indezirabila Luna. Probabil în Tycho City. Poate în Endymion sau Grămadă. Undeva la jumătate de lume depărtare de inima ei vie, Hyperionul, unde sunt înmormântat în clipa de față. Neștiind că era o făcătură, a dat pe el cu șaizeci la sută mai mult decât face, adică jumătate din salariul lui pe trei luni. N-am avut inima să-i spun că putea să-l fi cumpărat cu prețul unei sticle de votcă de calitate medie. Sărmanul!

Mă uit din nou la ceas. Aproape c-a sosit momentul.

Două minute până la miezul nopții, numai câteva ore de amurg până în clipa în care Hyperion va plonja în cea din urmă lună întunecată a verii. Că-i lumină sau întuneric, o zi în Hyperion nu se încheie cu adevărat niciodată. Gardienii zilei se mulțumesc să încuie ușile și să le predea frâiele orașului creaturilor nocturne. Sub Aurii, ăsta nu era tocmai paradisul Rozaliilor. Dar acum, când se sting luminile, domnește legea junglei. Dincolo de pereții muzeului, orașul încins se întinde zumzăind în amurgul fierbinte, pus pe gâlceavă. Pe Promenada luminată de felinare, cetățenii decenți se grăbesc către complexurile lor private de locuințe, fugind din fața muzicii tinerilor și a vuietului bandelor pe motociclete aeroglisoare care răsună din străfundurile Orașului Pierdut.

Hyperion. Bijuteria Lunii. Orașul Etern. Un dezastru splendid provocat de război. Sunt atâtea de văzut, încât nu-ți permiți să vezi decât ceea ce vrei. Cel puțin, dacă ai de gând să-ți păstrezi mintea întreagă.

Dar aici, în Muzeul de Istorie Antică din Hyperion, în spatele zidurilor groase de marmură e o lume care ființează după alte reguli. În timpul zilei, haite de școlari ai Culorilor Inferioare și de

imigranți marțieni și terrani tropăie cu balele curgând pe coridoarele de marmură și-și lipesc nasurile mucoase de vitrinele de sticlă. Noaptea însă muzeul e o combinație de criptă și fortăreață. Impenetrabil pe dinafară, ocupat numai de un contingent palid de paznici de noapte și de locuitorii răposați ai sarcofagelor, statuilor și tablourilor. Singurul mod de a pătrunde înăuntru e să devii unul dintre locatari. Așa că am mituit un docher și ne-am strecurat la bordul unei nave de mărfuri dinspre Pământ care aterizase pe Docurile Interplanetare Atlas. O navă de mare tonaj care avea la bord, ca din întâmplare, numeroase antichități recuperate din muzeul privat al cine știe cărui suzeran Auriu, acum mort sau refugiat pe Venus. Probabil bătrânul Scorpio. O grămadă de comori. Paisprezece tablouri din Europa neoclasică, o ladă de amfore feniciene, douăzeci și cinci de lăzi de pergamente romane și patru sarcofage.

Care ieri erau pline cu egipteni mumificați, iar azi cu operatori independenți.

Acum, tehnicienii responsabili cu curățenia își adună turma de roboți și se îndreaptă către aripa estică. O echipă de paznici ocupă cartierul general de la subsol.

Tic. Tac. Tic. Tac.

Nu mai suport așteptarea. Nu mai suport vălmășagul de gânduri din mintea mea. Privesc ceasul ca și cum voința îmi poate sili rotițele ieftine să miște mai iute limbile care rămân în urmă cu câteva secunde pe zi. Nu mă pot gândi decât la o nălucă și la faptul că fiecare tic și fiecare tac mă poartă tot mai departe de el. Tot mai departe de pieptănătura aia ridicolă cu părul lins pe spate, pe care o arbora crezând că-l făcea să semene cu un holo-star care-mi plăcea mie, sau de jachetele contrafăcute Duverchi pe care le purta, convins că ascundeau fermierul de dedesubt. Asta era problema lui. Mereu încerca să fie ce nu era. Să fie mai mult decât era. În cele din urmă, asta i-a adus sfârșitul.

Scot din rucsac tubul de zoladon. Apăs cu degetul mare cilindrul argintiu și în palmă îmi cade o pilulă neagră de mărimea unui ochi de șobolan. Un drog nou, dat naibii. Absurd de ilegal. Îți crește nivelul de dopamină și suprimă activitatea porțiunii de materie cenușie responsabilă cu empatia. Pe durata Bătăliei de pe Luna, echipele de operațiuni speciale au înfulecat zoladon ca pe bomboane. Dacă tot trebuie să topești un cvartal

întreg, e mai bine să amâni plânsul pentru momentul în care ai revenit în patul tău.

Iau o doză mică. Un miligram de molecule capabile să inhibe emoțiile mi se răspândește prin sânge. Gândurile la logodnicul meu își pierd profunzimea, devenind niște fotografii plate, alb-negru, într-o amintire ștearsă.

Tic. Tac. Tic. Tac.

Biiip.

Acesta-i momentul. Apăs o dată pe butonul emițătorului, îmi răspund trei clicuri, ca un ecou.

Apoi se aude un hârșâit și piatra începe să se miște. Capacul sarcofagului se ridică, lăsând lumina albastră a becurilor depozitului să se strecoare prin crăpătură. O masă întunecată stă deasupra mea, ținând capacul de piatră în aer de parcă era făcut din neoplast.

— Seara, Volga, îi mimez din buze recunoscător femeii uriașe.

Mă ridic în șezut și simt o serie de trosnete satisfăcătoare pe măsură ce coloana mea vertebrală se întinde. De două ori mai tânără decât mine, complicea mea Obsidiană îmi zâmbește cu o gură mutilată de lucrarea unui dentist de mâna a doua. Spre deosebire de Obsidienii ghețurilor, de pe chipul ei lipsesc bătăturile făcute de vânt care înăspresc, de obicei, pomeții abrupți. Volga e micuță pentru o Obsidiană, practic o piticanie slăbănoagă la înălțimea ei de un metru nouăzeci și opt, ceea ce îi conferă un aer mai puțin fioros decât cel al lui unui corb obișnuit. Nu asta au avut de gând creatorii ei. S-a născut în laborator ca urmare a unui program de prășire al Societății. Biata de ea nu s-a ridicat la înălțimea restului lotului și a fost expediată pe Pământ, la muncă silnică.

Am întâlnit-o, cu cinci ani în urmă, pe un doc de încărcare a mărfurilor din Echo City. Îi livrasem unui colecționar o comandă și sărbătorisem treaba dând pe gât câteva cocteiluri. Volga m-a descoperit după vreo zece băuturi, zăcând pe o alee, într-o băltoacă adâncă de doi centimetri din propriul meu sânge, jefuit, înjunghiat și lăsat să mor de doi tâlhari locali. M-a dus la spital, iar eu am recompensat-o cu o călătorie pe Luna, unicul loc unde voia să ajungă. De atunci mă urmează oriunde aș merge. Unul dintre hobby-urile mele e să o învăț pe ea meserie.

La fel ca mine, poartă un costum de neoplast negru care îi ascunde semnătura termică. Ține în continuare capacul

sarcofagului deasupra capului meu, în lumina slabă din depozitul muzeului.

— Poți să încetezi să te dai mare, bombăn eu.

— Nu fi gelos, omulețule, că pot ridica ceea ce tu nu poți.

— Șșș! Nu mai lătra atât de tare!

Tresare.

— Scuze. Credeam că Cyra a deconectat sistemul de alarmă.

— Taci! zic țâfnos. Nu țopăi pe teren minat!

Vechea zicală a legiunii mă face să mă simt chiar mai bătrân decât vechea durere din genunchiul drept.

— Da, șefu'.

Ia un aer stânjenit și pune jos piatra, încetinel, apoi îmi întinde mâna ca să mă ridic. Gem. Chiar și cu Z-ul în sânge simt fiecare băutură, linie de praf și țigară pe care le-am consumat în cei patruzeci și șase de ani ai mei. Învinovățesc legiunea că mi-a furat un sfert din ei și Revolta pentru că mi-a luat încă trei până m-am deșteptat și am șters-o. Și pe mine pentru că mi-am petrecut restul lor de parcă la capătul curcubeului mă mai așteptau încă pe atâția.

N-am nevoie de o oglindă care să-mi spună că sunt o copie jalnică a mea. Am fața umflată a unuia care s-a încăierat de prea multe ori cu sticla și un trup slăbănog pe care nicio decadă petrecută în sălile de sport ale legiunii nu l-a făcut să devină mai solid.

Adun ambalajul verzui al cinei mele compuse din cubulețe de vită și alge venusiene și împrăștii în sarcofag conținutul unui spray cu ADN contrafăcut, apoi îndes tubul și gunoiul în rucsac. Îmi ridic gluga facială a costumului și îi fac semn Volgăi să procedeze la fel. Îi descoperim pe ceilalți doi membri ai echipei mele după o stivă de lăzi înaltă de patru metri, ghemuiți în fața ușii securizate care duce afară din depozit.

— O seară minunată, zice fără să privească înapoi pisica echipei mele, Dano, un tânăr Roșu cu coșuri pe față. Ți se auzeau genunchii scârțâind de la o sută de metri, Omule de Tinichea. Trebuie să le mai dai cu ceva unsoare. Știu un șmecher de la un garaj de mașini furate care te-ar putea rezolva.

Îl ignor și pe el, și familiaritatea lui exagerată tipic terrană.

Am nevoie de mai mulți asociați de pe Luna. Ba m-aș mulțumi și cu un marțian morocănos. Terranii sunt niște palavragii!

Spărgătorul meu Verde, Cyra, terrană și ea, stă într-un genunchi, meșterind în măruntaiele încuietorii biometrice. Echipamentul ei e înșirat pe podea, lângă ușă, de unde ne va asigura asistență. Cam nervoasă fata. Nu-i place să iasă în ring cu noi. Am angajat-o când și când în decursul ultimilor câțiva ani, dar nu suntem foarte apropiați. E ca majoritatea Verzișorilor: mofturoasă și egoistă, cu un procesor în locul inimii. Mai ales cu Volga se poartă foarte urât. Nu că m-ar deranja. Încă de la nouă ani am ajuns la concluzia că majoritatea oamenilor sunt mincinoși, ticăloși sau pur și simplu proști. Ea e un hacker talentat și asta-i tot ce mă interesează. În ziua de azi găsești oricum puțini dintr-ăștia neînregimentați. Corporațiile, cele oficiale și cele interlope, înghit toate talentele.

Cyra și Dano sunt scunzi, iar singurul lucru care te ajută să-i deosebești în costumele lor negre cu glugi e colăcelul respectabil din jurul mijlocului Cyrei și faptul că Dano se întinde dezmorțindu-se, gata să-și joace rolul, murmurând ca pentru sine o melodie stupidă de-a Roșiilor.

De Dano îmi place chiar mai puțin decât de Cyra. L-am cunoscut când era un vagabond proaspăt coborât dintr-o navă venită de pe Pământ, cu mai multe coșuri decât fire de păr pe cap, ținându-se de furturi din buzunare pe Promenadă.

Mâinile Cyrei lucrează la măruntaiele ușii, stânga ținând un jack ce transmite un semnal wireless de la ușă către echipamentul electronic din capul ei. Două semiluni cu echipament electronic și două conexiuni satelit încastrate în creierul ei îi pornesc de la tâmple, acoperindu-i urechile și continuându-se la spate, către baza craniului. Le văd umflăturile pe dedesubtul glugii termale.

— Alarma ușii? întreb când se depărtează de ușă.

— Oprită, evident, se răstește ea cu vocea înăbușită de glugă. Sigiliul magnetic e mort.

Privește peste umăr către Volga, care a îngenuncheat și își scoate pușca de asalt din cutia ei neagră.

— Ai de gând să-ți încalci regulile în noaptea asta, corbule?

— Stai așa. Avem voie să omorâm lumea? întreabă Dano nerăbdător.

— Nu. Nu încălcăm nicio regulă, răspund eu. Dar dacă avem ghinion, această palidă domniță e polița mea de asigurare. Știți

cum se zice. Iadul nu este mai crud decât o femeie înarmată cu o armă cu propulsie electromagnetică.

Mâinile înmănușate ale Volgăi asamblează arma. Scoate trei încărcătoare curbate și le atașează cu bandă adezivă de exteriorul costumului ei. Fiecare încărcător e marcat cu o bandă colorată în conformitate cu tipul de proiectil: venin paralizant, disruptor electric, gloanțe halucinogene. Niciodată gloanțe ucigașe. E al naibii de neplăcut să ai drept gardă de corp o mașină ucigașă care refuză să ucidă.

Eu n-am asemenea rețineri. Ating pistolul prins pe coapsă, asigurându-mă că tocul e fixat bine. E deja un gest reflex. Mă uit din nou la Cyra.

— Chiar vrei să mă faci să te întreb despre restul alarmelor?

— Verzișoara nu le-a putut dezactiva pe toate, zice Dano de pe podeaua unde își duce un picior la ceafă într-un exercițiu bizar de extensie.

— E adevărat?

— Da, bombăne Cyra.

Dano mă privește cu chipul ascuns sub plasticul negru și strâmt al glugii termale.

— Ți-am zis că trebuia să o angajăm pe Geratrix.

— Geratrix s-a înscris în Sindicat, bombăn eu.

Dano își lasă capul în piept cu prefăcută supărare.

— Încă una pentru piața neagră.

— Nu e vina mea, zice Cyra încet. Și-au actualizat sistemul. Noile protocoale sunt guvernamentale. Mi-ar lua aproape jumătate de oră să le sparg. Căcat, o echipă de hackeri de-ai Republicii extrem de talentați ar avea nevoie de douăsprezece…

Ridic o mână.

— Ai auzit? șoptesc eu.

Toată lumea ciulește urechile.

— E sunetul pe care-l face partea ta care se înjumătățește.

— Înjumătățește?

— Jumătate de muncă, jumătate de plată.

Cyra are un temperament scăpărător ca un artificiu. Duce mâna la multipistolul de pe coapsă. Fără o vorbă, Volga face un pas către ea și Cyra are reacția unui pui de mâță care tocmai ce-a auzit tunetul. Mă pun într-un genunchi în fața ei.

— Nu-i vina mea…, începe ea.

O prind de bărbie prin mască și o întorc în așa fel încât să mă privească.

— Calmează-te și zi-mi care-i problema, zic eu pocnind din degete. Azi, prăpădito!

— Nu pot accesa sistemele Expoziției Cuceritorilor, recunoaște ea.

— Deloc?

— Sunt pe un server izolat. Artefacte reale, pază reală.

Simt pleoapa stângă tresărindu-mi a enervare. Fir-ar! Dano va trebui să facă ceva acrobații.

— Cyra, știi că nu-mi plac surprizele!

— Ți-am zis eu că ar fi trebuit să cumpărăm centurile gravitaționale, zice Dano.

— Mai zi o dată „ți-am zis eu”, să vezi ce-o să pățești.

Mă privește în ochi, apoi își lasă uitătura în podea. Așa ziceam și eu.

— Mănușile-păianjen sunt bune, zic. Puneți-vă reciclatoarele!

Dano, Volga și cu mine ne scoatem reciclatoarele din rucsac și le prindem peste orificiile bucale ale măștilor termale.

— Cred că măcar cu ușile te-ai descurcat…

Face semn că da.

— Treizeci de secunde în fiecare încăpere, le reamintesc în timp ce Volga își pune pușca pe spinare și se apropie de ușă.

Dano renunță la extensii și se ridică. Volga apropie de ușă un magnet mare și plat, care se lipește de metal cu un pocnet. Privim magnetul în timp ce ecoul se stinge. Vocile noastre nu pot fi auzite prin ușă, dar ăsta da. O privesc pe Cyra. Clatină din cap. Nivelul decibelilor a fost prea scăzut. Volga cuprinde mânerul cu mâinile ei masive înmănușate.

Trupul meu primește cu încântare adrenalina și o absoarbe la fel cum dispare apa prin asfaltul crăpat. Privesc ceasul și nu simt nimic. Sunt concentrat aici și acum. Rânjesc.

— Faceți bine și nu vă scrântiți vreo gleznă, zic încălzindu-mi picioarele. Dă-i bătaie, V! E momentul tău de glorie.

Volga trage de ușă, făcând-o să se retragă în perete.

— *Și rețeaua unu e dezactivată,* spune Cyra încet în căștile noastre.

Dano intră primul în sală, cu încălțări care absorb sunetul. Eu sunt următorul și mă uit să văd dacă Volga ne urmează. E chiar în spatele meu, bizar de silențioasă pentru cineva de talia ei.

Cyra rămâne în urmă, monitorizând sistemele de securitate și etajul gărzilor.

La capătul unui coridor îngust pentru uzul personalului ne așteaptă o altă ușă masivă.

— *Așteptați,* zice Cyra. *Rețeaua doi e dezactivată. Douășnouă, douășopt*...

Volga strecoară sub ușă un levier mecanic și-l activează. Ușa masivă se ridică încet, zguduindu-se în ritmul mișcării levierului. Ne strecurăm pe sub ea. Un tablou înfățișând un armăsar furios legat de un car de luptă atârnă din tavan, la jumătatea încăperii. În car e un arcaș care săgetează bărbați în armuri de bronz și coifuri împodobite cu cozi de cal. Mă îndrept iute și fac ochii roată prin sala vastă. Copii de piatră, înlăcrimați, privesc în jos de pe coloanele de marmură înflorată. Pe pereții de marmură se întind fresce uriașe ca niște explozii de culoare. În curând, senzorii de presiune din podea, camerele și laserele vor reintra în funcțiune.

— *Douăzeci.*

Traversăm în fugă podeaua și mă copleșește un val de nostalgie. Parcă ieri eram aici ca membru al legiunii. Rememorez momentul urcării în tramvaiul ce mergea către centru, purtând insigna cu piramida înaripată pe care mi-o dăduseră, umflându-mă în pene când Culorile Superioare mă salutau, iar Culorile Inferioare mi se fereau din cale. Copil prost! Credeam că insigna mă face bărbat! De fapt, m-a făcut animalul lor domesticit. Și azi m-ar face să fiu scalpat.

— *Opt. Șapte*...

Încerc să țin pasul cu coechipierii mei mai tineri și, după încă trei săli și-un junghi în coaste, ajungem la Expoziția Cuceritorilor, unde deschidem ușa cu levierul și ne strecurăm pe sub ea. Ne oprim prudenți pe fâșia îngustă de metal ce mărginește podeaua de marmură cu senzori de presiune încorporați.

Încăperea e la fel de intimidantă ca subiectul ei. Clădită de Auriii adulatori în onoarea strămoșilor lor psihopați care au cucerit Pământul, e măreață și brutală, neschimbată de Republică, cu câteva excepții. Au inclus și o listă a celor cuceriți pe lângă cuceritori. Reprezentări ale oamenilor din perioada preCulorilor stau lângă statisticile privind pierderile de vieți omenești. O sută zece milioane de oameni au murit pentru ca

Auriii să domnească. Apoi bombardierele lor au pulverizat solocen în troposferă, castrând întreaga rasă. Nici n-a fost nevoie să-i convertească la ierarhia Culorilor, ci doar să aștepte un secol să li se stingă neamul. Genocid fără vărsare de sânge. Trebuie să le recunoști Cuceritorilor meritul lor. Erau eficienți.

Labagiii!

În centrul expoziției, sub o arcadă de piatră cu legenda EXPOZIȚIA CUCERITORILOR, se înalță o scară încadrată de douăzeci de coloane ionice antice. La capătul ei se află un templu după modelul celui din Delphi, iar în interiorul lui, printre alte exponate neprețuite în vitrine de duro-sticlă, obiectul dorit de clientul meu. E spada celui dintâi suzeran, un brici aparținându-i marelui ticălos, eroul Cuceritorilor, Silenius au Lune. Aducătorul Luminii.

— Nu pare chiar așa înspăimântătoare, a zis Dano când am căpătat contractul.

Am zâmbit indicându-i-o pe Volga.

— Nici dacă ar mânui-o ea?

— Ea ar arăta înspăimântătoare și dac-ar fi înarmată cu o afurisită de brioșă.

— Dac-aș avea o brioșă aș mânca-o, a zis Volga.

Spada se odihnește îndărătul unui strat de duro-sticlă gros de două degete, împrumutată muzeului pentru încă o săptămână de un colecționar privat. Ziua Eliberării e momentul perfect să dispară. Eu și Volga cercetăm tavanul expoziției, căutând semnele care să indice locașurile dronelor. Vedem unul în colțul stâng al încăperii, o mică trapă din titan încastrată în marmura tavanului. Îi fac semn Volgăi, care-și pune mănușile-păianjen și sare pe perete. Mănușile aderă la marmură și ea se târăște în sus până dedesubtul ușiței ascunzătorii. Scoate din rucsac patru noduri cu laser, le pune de o parte și de alta a ușiței și le activează. Două fascicule verzi de laser se încrucișează peste ușă. Ea îmi face cu degetele mari semnul reușitei și se uită după altă ascunzătoare.

Îl înghiontesc pe Dano. E rândul lui.

Băiatul schițează doi pași ironici de dans în cadrul îngust al ușii, sare pe perete cu ajutorul mănușilor-păianjen, apoi se împinge cu picioarele, făcând un salt pe spate și aterizând pe o vitrină care adăpostește coiful unui Auriu. Își recapătă echilibrul, se întoarce și sare din vitrină în vitrină până poate sări pe una

dintre coloanele ionice. Aterizează la mijlocul ei, o cuprinde cu brațele și începe s-o escaladeze. Între timp, mă folosesc de datapad ca să-mi chem vehiculul aerian din garajul lui aflat la cinci kilometri distanță. Se deplasează autonom prin trafic spre muzeu. Dano își continuă drumul de la o coloană la alta ca un soi de purice umanoid, până când ajunge deasupra vitrinei de sticlă. Se lasă să cadă, răsucindu-se prin aer în așa fel încât să aterizeze în patru labe, iar eu simt că mă dor genunchii numai privindu-l.

Se ridică și-mi face o plecăciune arogantă, apoi scoate din rucsac cuțitul-laser. Taie o gaură circulară în sticla strălucitoare. Apoi, zâmbind triumfător, ia arma și o ridică.

Alarma se declanșează la momentul așteptat.

Un țiuit pițigăiat răsună din difuzoare. Dacă n-am avea dopuri antifonice în urechi, ne-ar sparge timpanele. Așa, e doar puțin mai enervantă decât chelălăitul unui câine flămând. O a doua ușă de siguranță se închide în spatele nostru, prinzându-ne înăuntru. Două noduri coboară din tavan și încep să pompeze gaz paralizant. Ceea ce, mulțumită reciclatoarelor noastre, nu are niciun efect. Sus pe zid, ușa unei ascunzători se deschide și o dronă de metal țâșnește din culcușul ei direct în bătaia laserelor Volgăi. Cade pe podea fumegând, tăiată în patru. O a doua o urmează și are aceeași soartă. Volga doboară camerele. Obloane de metal cad peste ferestre, încercând să ne rețină. Stau nemișcat ca un dirijor în mijlocul orchestrei sale. Toate variabilele survin așa cum am plănuit. Și o depresie profundă și nedefinită mă copleșește pe măsură ce adrenalina din sânge mi se diminuează.

— Lăcătușule, găsește-ți ieșirea, murmur în sistemul de comunicație.

Volga sare jos de pe perete și mi se alătură. Mișcările ei sunt pline de entuziasm. E încă suficient de tânără pentru ca toate astea s-o impresioneze. Dano sare din coloană în coloană până la arcadă, pe care scrie înjurături cu laserul său.

— Briciul? întreb.

Îl răsucește în mâini. E făcut pentru cineva de două ori cât el.

— Numai bun să gâdili puțulici.

— Briciul, repet eu.

— Sigur, șefu’.

Mi-l aruncă neglijent. Îl prind din zbor. Mânerul e prea mare pentru mâna mea. Exterior din fildeș autentic, cu filigran aurit. Restul este de o funcționalitate brutală. Lama lui se încolăcește ca un șarpe subțire, adormit. Nerăbdător să scap de el, îl îndes într-o cutie de poliuretan și-l vâr în rucsac.

— Bine, copii, zic deschizând canistra cu acid și răsturnând-o pe podeaua de marmură. E momentul să plecăm.

7. EPHRAIM

Arbitrul

În dimineața de după spargere, în ziua pe care-o urăsc cel mai mult din tot anul, dau pe gât paharul de votcă așteptând ca arbitrul să-și termine inspecția.

— Care-i verdictul? întreb fără să mă ostenesc să-mi ascund nerăbdarea.

Bărbatul cel zvelt păstrează o tăcere demonstrativă, aplecat deasupra biroului său așa cum stă de aproape o oră. Ifose exagerate, tipice Albilor. Răhățeii ăștia anemici au senzația că e o dovadă de profunzime să arboreze un aer distant, adăpostindu-se în spatele contractelor și al comerțului ca păianjenii care se ascund și așteaptă dincolo de pânzele lor. În timpul proceselor din Hyperion, două sute dintre ei au fost condamnați la închisoare pe viață în Deepgrave pentru rolul jucat ca parte a sistemului judiciar al Auriilor. Restul au fost salvați de amnistia declarată de Suverană.

Examinez plictisit restul locuinței. E de un bun-gust dureros, aranjată cu acea modestie ostentativă populară în rândurile claselor superioare de pe Luna: decor minimalist cu podele de cuarț roz și ferestre mari prin care se văd scânteind luminile orașului. Pe o lună unde trei miliarde de suflete se cocoață unele peste altele ca să poată respira, numai cei jignitor de bogați își permit să facă risipă de spațiu.

Îmi amintește de nenumăratele apartamente decadente pe care le-am întâlnit ca investigator de lux al Companiei de Asigurări Piraeus, înainte de Revoltă. Pe când eram de ajutor sistemului.

Culorile Superioare îi disprețuiau pe Cenușii pentru că noi eram gunoierii. Culorile Inferioare ne urau pentru că ele erau gunoiul. Toți ceilalți se temeau de noi pentru că vreme de șapte sute de ani am fost arma bună la toate a statului. Obsidienii? Ciudățenii de circ și-atât! Cenușiii chiar sunt eficienți. Suntem adaptabili, eficienți și am fost prășiți pentru loialitate sistematică. Pentru cei mai mulți dintre noi nu s-au schimbat prea multe: noi stăpâni, aceeași zgardă.

Casc. Iar gândesc prea mult, așa că iau un zoladon, mă ridic și încep să umblu de colo până colo, simțind cum drogul îmi readuce gândurile hoinare înapoi la angajatorul meu, cu o mână rece și detașată.

Oslo – dacă așa îl cheamă – e o ființă inofensivă și enervant de meticuloasă, cu un calm cumplit, aproape robotic. Zvelt și arătând ca un profesionist în tunica lui albă cu guler înalt și apretat și mâneci care-i acoperă falangele. Pielea îi e neagră precum cerneala de sepia. E chel și irisurile ochilor sunt albi, tulburători. Își potrivește monoclul digital la ochiul drept.

— Cred că acesta-i exemplarul solicitat de clientul meu, spune el cu un glas melodios de bariton.

— Așa ziceam și eu. Putem să terminăm odată?

Se apleacă din nou deasupra spadei, înainte să se îndrepte de spate și să o așeze cu mare grijă într-o servietă de metal căptușită cu gel.

— Cetățene Horn, ca întotdeauna, ai livrat cu punctualitate obiectul cerut, spune Oslo întorcându-se către mine și tastând pe datapad. Vei observa că suma convenită a fost depusă în contul tău din Echo City.

Îmi scot propriul datapad și verific. El ridică din sprânceana dreaptă.

— Sper că ești mulțumit.

— Mdap! murmur eu.

— Mdap? întrebă el curios. A, da! Argoul legiunii. Cu sens afirmativ, folosit de obicei pentru a transmite o aprobare sarcastică unui ofițer detestat.

— Se cheamă câinească, nu „argoul legiunii”, zic eu.

— Sigur. Își duce mâna la piept. De fapt, l-am studiat în profunzime. Cred că poți spune că sunt un pasionat al milităriei. Tradiția. Organizațiile. „Merrywater *ad portas*”, zice cu un zâmbet, utilizând expresia pe care legionarii au strigat-o vreme

de șapte secole în memoria lui John Merrywater, americanul care a fost cât pe ce să întoarcă sorții Cuceririi invadând Luna – un mod de a-ți reaminti că dușmanul se află mereu la poarta ta.

Nu-i replic, distras de amintirea a ceva ce a zis Lordul Cenușă în cuvântul lui de despărțire dinaintea cohortei noastre. „Cei pe care-i protejați nu vă vor vedea. Nu vă vor înțelege. Dar sunteți zidul cenușiu dintre civilizație și haos. Și ei trăiesc în siguranță în umbra pe care o aruncați. Nu vă așteptați la laude sau la iubire. Ignoranța lor e dovada faptului că sacrificiul vostru a dat rod. Pentru noi, cei care servim statul, datoria e unica răsplată”.

Sau ceva de genul ăsta. Bună marfă! Adevărată magie pentru materia cenușie a unuia de șaișpe ani.

— Ce obiect se mai află pe lista angajatorului nostru enigmatic? întreb. Spada lui Alexandru Macedon? Magna Charta? Inima uscată a lui Kuthul Amun? A, știu! Chiloții Suveranei. Dacă o fi purtând…

— Nu mai există nicio altă comandă.

— Între noi doi fie zis, eu mă îndoiesc că poartă… stai așa, ce-ai zis?

— Nu mai există nicio altă comandă, cetățene Horn, zice Oslo luând servieta cu briciul.

— Nimic?

— Corect. Clientul meu apreciază că relația voastră de afaceri este foarte satisfăcătoare, dar această piesă a fost cea din urmă achiziție, cea care i-a completat colecția. Prin urmare, colaborarea noastră ia sfârșit. Pe viitor, serviciile tale nu vor mai fi solicitate.

— Ei, contului meu bancar i se rupe inima, zic eu simțind un gol neplăcut la gândul că nu avem nicio comandă în perspectivă.

E prima oară în trei ani când nu am nicio rezervă.

— Dar lucrurile bune nu pot dura la infinit, nu?

Mă ridic și îi întind mâna Albului mai înalt decât mine. Inelele de platină de pe degetul meu arătător se înfig în pielea lui subțire ca un șervețel.

— Deci n-ai de gând să-mi dai nici cel mai mic indiciu cu privire la persoana pentru care am furat atâta vreme?

Își smulge mâna dintr-a mea și-l privesc mijind ochii.

— Un indiciu cât de mic.

Oslo mă privește cu intensitate.

— De ce a ucis curiozitatea pisica? întreabă el.
— Ghicitorile astea fac parte din fișa postului tău?
Zâmbește.
— Pentru că pisica a călcat anaconda pe coadă.

•

După plecarea lui Oslo, mai rămân în apartament suficient cât să spăl gustul amar al spuselor lui cu alte două pahare de votcă. Dincolo de fereastră, orașul zgârie-norilor, orașul meu, clocotește. E mai frumos pe întuneric.

Trec alene în revistă conținutul agendei electronice, căutând ceva care să mă distragă. E o mare de rămășițe: trupuri pe care le-am explorat, relații pe care le-am întins dincolo de limita rezistenței. Și, plutind pe această mare digitală de resturi, contemplând orașul ce nu doarme niciodată, înconjurat de un miliard de guri care respiră, simt cum disperarea mi se furișează în suflet. Îmi torn în pahar o ultimă băutură, așteptând ca amorțeala să se extindă.

•

O jumătate de zi mai târziu, după un pui de somn și o porție de tăiețe terrani meniți să-mi alunge mahmureala, mă întâlnesc cu echipa mea ca să împart câștigurile, deși, având în vedere ce dată este, nu prea-mi arde de companie. S-au înghesuit într-un separeu dintr-un bar cu pretenții de pe Promenada Sudică, la marginea Orașului Vechi, bând cocteiluri în culori țipătoare. Volga răsucește între degetele ei masive o umbreluță roz din pahar. Barul însuși se află în pântecele unui fost dirijabil publicitar pe care cineva l-a renovat, într-o încercare de a scoate profit din ironie, în ciuda rațiilor de război, chestia pare să funcționeze. Locul zumzăie de soldați, găști de Argintii zvelți la costum, Verzi și Arămii nou-îmbogățiți. Toți cei aflați lângă manetele potrivite ca să facă bani când s-a deschis piața liberă, înconjurați acum de stoluri de lingăi ca niște vulturi cu penaj multicolor. Sunt mai ales Culori Medii și nu puține îi aruncă Volgăi priviri nervoase. Uriașa mi-a comandat ceva ce se cheamă Furie Venusiană. E întunecată ca flinta de la care și-a luat numele, Atalanta au Grimmus, și are gust de sare și de lemn dulce. Ceva din ea îmi provoacă mâncărimi în fundul ochilor și o umflătură în zona inghinală.
— Ce zici? întreabă plină de speranță.
— Parcă-i dosul Lordului Cenușă.

Împing băutura deoparte. Ea privește masa cu un aer abătut. În starea mea de amețeală, mila se lasă așteptată, iar când apare e vagă. Nu-mi plac astfel de baruri.

— De unde știi ce gust are dosul Lordului Cenușă? întreabă Cyra.

— Păi, nu vezi ce bătrân e? Bătrânu' Om de Tinichea e pe-aici de atâta vreme, că le-a încercat pe toate, zice Dano desprinzându-și o clipă ochii de la frumusețea fragilă și Rozalie de la bar, care îi privește agitată piercingurile din nas. Capul lui e tuns periuță și tatuat cu dragoni Obsidieni, după moda populară.

Nu-i răspund, încercând să-mi păstrez euforia rămasă după votca lui Oslo. O să am nevoie de ea în curând.

— A cui a fost ideea să venim în găoaza asta pretențioasă? întreb.

— Nu a mea, zice Dano ridicând mâinile. Nu-s suficiente țâțe goale pentru gustul meu.

— A fost ideea mea, zice Cyra defensiv. S-a scris despre ea în *Hyperion Weekly.* Știi, Eph, e posibil chiar să-ți placă să încerci ceva diferit. Ceva nou.

— „Nou" înseamnă în general cineva care încearcă să facă bani din ceva vechi.

— Cum zici tu. E mai bună decât găurile alea negre unde te duci tu să-ți murezi ficatul. Măcar nu trebuie să-mi fac griji c-o să capăt o infecție doar intrând pe ușă.

— Hai să terminăm!

Îmi scot datapad-ul, ca să vadă toți ce fac, și transfer banii în contul fiecăruia. Sigur, puteam s-o fac pe net și ar fi văzut oricum cifrele schimbându-se pe propriile lor dispozitive. Dar e ceva incredibil de uman și de satisfăcător să vadă degetul meu împărțind banii.

— Gata, zic eu. Șase sute de fiecare.

— Până și pentru Verzișoară? întreabă Dano. Parcă ziceai că nu capătă decât jumătate.

— Și ce te privește pe tine? se răstește Cyra.

— Noi ceilalți ne-am făcut treburile fără nicio sincopă, zice el revenind cu privirea la fata Rozalie care vorbește cu prietenele ei. Nu există niciun motiv să nu căpătăm un bonus pentru operațiunea asta.

— Mie nu-mi trebuie bonus, zice Volga.

Dano oftează:
— Scumpo, nu ajuți nicicum cauza.
— Care căcat e problema ta? exclamă Cyra privindu-l încruntată pe Dano de dincolo de Volga. Ce te tot fute grija de afacerile mele? Mai bine vezi-ți de treburile tale, cum ar fi să iei boli de la parașutele Rozalii!
Mă ridic în picioare.
— OK. A fost nostim. Încercați să nu luați nicio boală.
— Și a plecat ca un Drachenjäger! După fix două minute! zice Dano cercetându-și cronometrul nou și lucios. Ăsta are limbile bătute cu rubine.
— Când e următoarea treabă? întreabă Cyra.
— Da, șefu', când e următoarea treabă? zice și Dano. Cyra are facturi de plătit.
Ea îi face un semn obscen și mă privește cu o disperare mai mare decât intenționa probabil să arate. E chiar jalnic.
— Omul tău ți-a mai dat o treabă, nu?
— Nu de data asta. Am terminat cu el.
— Cum așa?
— Cum ți-am zis.
Văd ploaia șiroind pe ferestre și-mi ridic gulerul jachetei.
— Ephraim, zice Volga pe un ton plângăreț. De-abia ai venit. Stai și bea ceva! Putem să-ți comandăm altceva.
Mă privește cu ochii ei mari și sumbri și pentru un moment chiar iau în calcul ideea, până când remarc tăcerea rău-prevestitoare a clienților și, întorcându-mă, zăresc două siluete impozante ce pătrund înăuntru prin ușile metalice ale dirijabilului. Aurii. Poartă jachete negre cu epoleții legiunii și capetele majorității clienților abia le ajung până la umăr. Își plimbă nepăsători ochii prin încăpere, cu aerul unora cărora totul li se cuvine, apoi unul dintre ei o observă pe Rozalia lui Dano și se apropie de bar. Ceilalți îi fac loc, iar el se prezintă fără nicio grijă. Pe pieptul lui se vede o insignă cu un grifon de fier. Plămada lui Arcos. Dano își pleacă ochii când mâna Auriului se strecoară în jurul taliei Rozaliei.
— Șefu'…, zice Dano privindu-mă prevenitor.
Îmi dau seama că mâna mi s-a furișat către patul pistolului ascuns sub jachetă.

Blestemații de Aureolați! Ar fi trebuit să-i curățăm pe toți sau să-i exilăm în Centru. Dar am ratat șansa. Totul în slujba efortului de război.

— Numai o băutură, Ephraim, zice Volga pe un ton plângăreț. O să fie nostim. Putem să ne spunem povești. Și să facem glume, ca prietenii.

— Mereu aceeași istorie!

Părăsesc dirijabilul cu unul dintre lifturile gravitaționale și râsul cald al unuia dintre Aurii mă urmărește în noapte.

8. LYSANDER

Golful

Nisipul încins îmi încălzește picioarele. Sunt mai mici decât mi le știam. Mai palide. Iar pescărușii ce zboară deasupra capului meu par mult mai mari și mai fioroși, în timp ce se răsucesc și plonjează în apa atât de albastră, încât nu pot spune unde se termină oceanul și unde începe cerul. Valuri blânde mă cheamă. Am mai fost aici, dar nu-mi aduc aminte când sau cum am ajuns pe plajă.

În depărtare se văd un bărbat și o femeie, lăsând urme subțiri pe care valurile le șterg puțin câte puțin, până când deodată dispar ca și cum nici n-au existat. Îi strig. Încep să se întoarcă, dar nu le văd fețele. Niciodată nu le văd fețele, îndărătul meu e ceva care-și proiectează umbra peste ei, peste nisip, întunecând plaja și marea în timp ce vântul se întețește, urlând turbat.

Tresar și mă trezesc.

Sunt singur. Departe de plajă, leoarcă de sudoare în patul meu. În penumbra camerei un ventilator huruie ritmic și las să-mi scape un oftat tremurat. Spaima piere. N-a fost decât un vis.

Pe peretele etanș de deasupra mea, cuvintele casei mele în dizgrație mă privesc cu reproș, gravate în metal. LUX EX TENEBRIS. „Lumina din întuneric”. Și, radiind dinspre aceste cuvinte ca spițele unei roți, sunt poemele naive ale copilăriei, mâzgălelile furioase ale adolescenței când eram numai sânge și mânie, condus de patimi mai sălbatice. Apoi, în cele din urmă,

primii muguri ai înțelepciunii, pe măsură ce am început să-mi dau seama cât de neînsemnat sunt.

Tata nu mi s-a părut niciodată neînsemnat. Mi-l amintesc, pe el și calmul lui nesfârșit. Ridurile din jurul ochilor când zâmbea. Părul lui nesupus, mâinile lui suple, felul în care și le punea una peste alta în poală când asculta. În el era o pace nesfârșită, permanentă, o liniște deprinsă de la tatăl său, Lorn au Arcos, care instituia datoria și onoarea sub stindardul grifonului. Lucruri pe care lumea asta le-a pierdut. Deși undeva acolo grifonul încă se mai înalță.

Memoria mea e redutabilă. În multe feluri asta e moștenirea bunicii mele, învățăturile ei păstrate în mine. În ciuda acestui fapt, chipul mamei e ca o umbră noptatică în mintea mea, colindându-mi mereu abisurile memoriei, alunecându-mi printre degete. Am auzit că a fost nestăpânită, o femeie cu o ambiție uriașă. Dar istoria e adesea modelată din lut întinat de cei ce au supraviețuit. Știu mai multe despre ea din ce mi-a povestit bunica decât din amintirile mele. Bunica a fost atât de îndurerată la moartea ei, încât niciun servitor nu a avut voie să-i mai rostească numele. Cine a fost? Cele câteva fotografii pe care le-am găsit pe holo-net sunt toate neclare, făcute de la distanță. Ca și cum erau o plăsmuire pe care nici măcar camerele n-o puteau surprinde. Acum timpul îi șterge chipul din mintea mea, la fel cum valurile i-au șters pașii de pe nisip.

Eram prea mic când nava părinților mei s-a prăbușit în mare. S-a spus că a fost vorba de teroriști. O echipă de-a Marginii.

Numai când citesc cele câteva poeme lăsate de mama în carnetele ei îi simt inima bătând lipită de trupul meu. Brațele ei pe după umeri. Răsuflarea ei în păr. Simt magia ei stranie, pe care tata a iubit-o atât de mult.

— Iar ai avut coșmaruri?

Tresar la auzul vocii maestrului meu. Stă în pragul încăperii, privind înăuntru. Ochii lui aurii sunt ca niște lacuri întunecate în lumina de veghe ce domnește noaptea la bordul navei. Umerii lui masivi umplu cadrul și stă cu capul aplecat ca să nu se lovească de pragul de sus. Dincolo de cămăruța mea de metal, motoarele zumzăie mângâietor. Locul ăsta mi se păruse destul de spațios ca băiat. Dar acum am douăzeci de ani și mă simt ca o plantă într-un ghiveci, strecurându-și rădăcinile prin crăpăturile unui vas de lut. Cărți umplu spațiile dintre pat,

closetul mic și chiuvetă. Recuperate, furate, cumpărate și găsite în ultimii zece ani. Noul meu trofeu, cea de-a treia ediție a *Aeronautului,* stă pe marginea patului.

— Nu, era doar un vis, zic nevrând să-mi trădez slăbiciunea de față cu el, fiindcă știu cât de tânăr mă crede acest marțian.

Îmi cobor picioarele peste marginea patului și-mi leg la spate, cu o panglică, părul vâlvoi.

— Am ajuns?

— Adineauri.

— Verdictul?

— Bunul meu domn, arăt cumva ca valetul tău?

— Nu. Ea era mai frumoasă. Și mai manierată.

— Ce adorabil să pretinzi că ai avut un singur valet.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Tu vorbești, prinț al planetei Marte?

Cassius au Bellona mormăie.

— Deci ai de gând să dormi toată ziua, sau vrei să te dai jos din pat și să vezi cu ochii tăi?

Îmi face semn să-l urmez, iar eu mă supun, așa cum am făcut-o în ultimii zece ani. Simt miros de whisky în urma lui.

Cândva, lumea îl știa pe Cassius drept Cavalerul Dimineții, apărătorul Societății, ucigașul lui Ares. Apoi și-a omorât Suverana, pe bunica mea, și a lăsat Revolta să sfâșie însăși Societatea pe care jurase s-o protejeze. L-a lăsat pe Darrow să-mi distrugă lumea și să pogoare haosul asupra Societății. N-o să-l iert niciodată pentru asta, dar nici n-o să-mi pot plăti datoria față de el. L-a împiedicat pe Sevro au Barca să mă ucidă. M-a extras din cenușa Lunii și din haosul ce a urmat și mi-a purtat de grijă timp de zece ani, oferindu-mi o casă, o nouă familie.

Am putea fi luați drept frați, ceea ce se întâmplă adesea. Părul nostru are aceeași strălucire aurie, deși al lui e cârlionțat, iar al meu e drept. Ochii mei sunt palizi ca niște cristale galbene. Ai lui sunt auriu-închis. E cu o jumătate de cap mai înalt decât mine, cu umeri mai lați și trăsături mai masculine; are o barbă deasă și ascuțită și un nas proeminent, în timp ce fața mea e îngustă și patriciană, ca a majorității celor de pe Dealul Palatin. Mi-aș dori să nu par atât de delicat.

Mă cheamă Lysander au Lune. Sunt numit după o contradicție: un general spartan care avea mintea unui atenian. La fel ca el, m-am născut ca parte a ceva ce-mi aparține și

totodată nu-mi aparține, o moștenire de tirani și distrugători de lumi. La șapte sute de ani după ce strămoșul meu, Silenius au Lune, a cucerit Pământul, m-am născut eu, fiul lui Brutus au Arcos și al Anastasiei au Lune, moștenitorul imperiului. Acum, imperiul acela e un tărâm divizat și bolnav, atât de beat de război și de revolte, încât are mari șanse să se autodevoreze în timpul vieții mele. Dar nu mai e moștenirea mea. Când eram copil, a doua zi după căderea Casei Lune, Cassius s-a pus într-un genunchi și mi-a împărtășit misiunea lui nobilă: „Auriii au uitat că trebuiau să fie păstori, nu cârmuitori. Mă lepăd de viața mea ca să cinstesc această îndatorire: să protejez umanitatea. Vrei să mi te alături?”

Nu mai aveam familie. Planeta care-mi era cămin căzuse pradă războiului. Mi-era frică. Și, mai presus de asta, voiam să fiu bun. Așa că am fost de acord și în ultimii zece ani am patrulat amândoi pe la hotarele civilizației, apărându-i pe cei care nu se puteau apăra singuri în noua lume a Secerătorului. Rătăcind printre asteroizi și docuri singuratice din Centură, în timp ce planetele se schimbă în jurul nostru și războiul își face de cap în Centru. Cassius ne-a adus aici în căutarea mântuirii, dar oricâți comercianți am apăra de pirați și oricâte nave naufragiate am salva, ochii lui rămân întunecați, iar eu tot mai visez demonii trecutului.

Trag pe mine un pulover gri, ros, și îl urmez pe Cassius desculț prin navă, plimbându-mi degetele de-a lungul pereților.

— Bună, fato, îi zic. Azi suni de parc-ai fi obosită.

Arhimede e o veche navă din clasa Șoaptelor, lungă de cincizeci de metri, ieșită din cândva mărețele șantiere ale lui Ganymede, cu trei tunuri și motoare suficient de rapide ca s-o propulseze de pe Marte în Centură în patru săptămâni când orbitele le aduc aproape. De forma unei cobre cu capul ridicat, e făcută pentru spionaj și atacuri-surpriză. Acum o sută de ani era de top, dar a văzut zile mai bune. Mi-am petrecut o bună parte a adolescenței curățându-i rugina de pe interiorul carcasei, ungându-i mecanismele și peticindu-i măruntaiele electrice.

Dar, deși are nevoie de atâtea îngrijiri, iubesc cicatricele lui *Arhi.* Mici semne de frumusețe care o fac să fie casa noastră. O adâncitură sub cuptorul din bucătărie, unde Cassius s-a lovit la cap în cădere, beat fiind, cu mult timp în urmă, la aflarea știrii despre căsătoria lui Darrow cu Virginia. Panourile arse din tavan,

urmare a incendiului stârnit de Pytha când mi-a pregătit un tort cu prilejul împlinirii a doisprezece ani, punând lumânările prea aproape de un tub de oxigen care avea o scurgere. Zgârieturile lăsate de brici pe pereții sălii de antrenamente. Atât de multe amintiri, întrețesute ca poeziile de deasupra patului meu.

Pătrund în cabina de comandă a navei, comodă, în formă de ou. E loc pentru un pilot și două scaune amplasate în spate, pentru observatori. Iluminatul ei original, militar, a fost demontat și înlocuit cu becuri cu o lumină mai caldă. Podeaua e acoperită cu un covor gros de Andaluzia. Deasupra consolei se întind câteva șiruri de mentă și iasomie, un cadou pentru Pytha de la prăvălia unui botanist din Piața Suspendată de pe Ceres. Într-un colț arde tămâie din munții Erebus, aflați nu departe de locuința familiei lui Cassius de pe Marte. Cassius și Pytha, pilotul nostru, o Albastră, privesc pe ferestrele cabinei.

Afară se află transportorul de marfă care ne-a făcut să ne abatem de la cursul nostru către stația Lacrimosa. Ne duceam să băgăm nava în reparații după ultima încăierare cu vânătorii de cicatrice de pe Marte, când am primit semnalul de avarie din Golful ce separă Republica de teritoriile Marginii.

I-am spus lui Cassius că e periculos să investigăm situația când avem atât de puține provizii.

Dar zilele-astea el se lasă condus mai mult de inimă decât de minte.

Nava din fața noastră e un cub gigantic cu latura de cinci sute de metri. Majoritatea punților ei au fost proiectate ca să fie expuse vidului, căci superstructura ei de fagure adăpostește sute de containere de mărfuri. Se identifică drept *Vindabona* din colonia comercială Ceres. E întunecată și plutește în derivă, un lucru nefiresc și periculos în Golf. Ne separă de ea câțiva asteroizi de mărimea unor orașe, cu cristalele de gheață de pe suprafața lor scânteind în beznă. Ne-am folosit de unul dintre ele ca să ne camuflăm înaintarea. Instrumentele civile de la bordul *Vindabonei* n-ar putea detecta o navă militară ca a noastră în hățișul ăsta de piatră, dar nu pentru transportor îmi fac eu griji. Scanez senzorii, căutând năluci în beznă.

— Da, e o catârcă învățată cu spațiul îndepărtat, murmură Pytha monoton, fără punctuație și inflexiuni. Probabil cară fier în valoare de o sută de milioane de credite. Să mi-o tragi de n-aș vrea să fac parte din echipajul ăla.

— Trebuie să înjuri chiar de la prima oră a dimineții? o întreb eu.

— Căcat, scuze, băiețel din lună! Am uitat de mizeriile-alea de bune maniere.

Pytha se apropie de șaizeci de ani și are ochi distanți, de un albastru șters, și pielea de culoarea unei nuci. Ca toți Albaștrii, continuă să arboreze sculpturile neurodezvoltatoare care facilitează interacțiunea dintre oameni și computere, dar dăunează comunicării cu oricine nu-i membru al sectei ei. Nu are politețurile piloților din navetele palatine.

Maestrul meu se strâmbă.

— Echipajul o să capete câteva fărâmituri. Căpitanul s-ar putea să primească o parte din profit ca să rămână loial, dar acolo plutesc o sută de milioane de credite care aparțin cine știe cărui lord al comerțului.

— O parte, zici. Ce noutate, ideea că un căpitan ar putea primi o parte din profit…, zice Pytha.

— Ce păcat că tu ești pilot, nu căpitan.

— Haide, Bellona! Tu și băiatul din lună aveți vreo duzină de depozite secrete. De ce crezi că m-am angajat aici? Nu de dragul bărbiei tale sculpturale, *dominus.*

Rostește cuvântul cu sarcasm.

— Sunt convinsă că voi, vulturii, ați ascuns ceva în cuibușoare secrete.

Pytha râde de una singură și se întoarce către fluxul de date, atentă la literele și la simbolurile care i se scurg în fața ochilor. O ureche neantrenată ar auzi accentul marțian al vocii ei și s-ar mulțumi cu atât. Dar eu surprind aroma Thessalonicăi, oraș al strugurilor și al duelurilor, care se întinde, fierbinte și alb, la poalele Mării Termice de pe Marte. Mai cunoscut pentru temperamentele încinse ale cetățenilor lui și pentru lunga listă a relelor comise de cei mai iluștri fii ai săi, desfrânații frați Rath.

Aroganța asta de thessalonicană e probabil cauza pentru care a fost eliminată de la Școala Miezului Nopții și silită să trăiască din contrabandă până ce calea ei s-a intersectat cu a noastră, cu opt ani în urmă. Aflând că e marțiană, Cassius a eliberat-o din închisoarea unui oraș minier unde era deținută pentru contrabandă și de atunci a lucrat cu noi. Eu chiar am învățat cuvinte noi de când a venit ea la bord.

Cheală și desculță, Pytha se lasă pe spate în scaunul pilotului, sorbind cafea dintr-o cană de plastic în formă de dinozaur pe care am câștigat-o pentru ea la o sală de jocuri de pe Phobos, cu câțiva ani în urmă. Poartă pantaloni cenușii de bumbac și vechiul ei hanorac. Are picioare subțiri, ca de greier, dreptul adunat sub ea, stângul atârnând pe marginea scaunului care are forma unui ou fiert tare din care a fost extras gălbenușul. Un înveliș compus din autocolante și abțibilduri din jocurile video pentru copii îi împodobește spatele de metal cenușiu. Nava o fi a lui Cassius, dar Pytha și-a lăsat amprenta pe ea.

— Tu ce crezi, Sander?

Profesorul meu se uită la mine.

Examinez nava prin hublou.

Cassius oftează.

— Cu voce tare!

— E un cosmotransportor VD Auroch-Z. A patra generație aș zice.

— Lasă vrăjelile! Știm amândoi că nu ghicești.

Iritat, mă frec la ochi ca să-mi alung somnul.

— Are o capacitate de transport de o sută douăzeci și cinci de milioane de metri cubi. Un reactor principal Gastron, cu heliu. Construită pe șantierele venusiene în jur de 520 PCP. Echipaj de patruzeci de oameni. Un doc de încărcare industrial. Două tuburi secundare. E în mod evident o navă de contrabandiști.

— Sună de parcă enciclopedia umană are nasul plin cu rahat, zice Pytha.

Toarnă cafea din cana ei într-o altă cană și mi-o întinde. Mi-aș dori să fie ceai.

— Astea au fost ultimele boabe până ajungem pe Lacrimosa. Așa că soarbe cu înțelepciune, artăgosule!

Mă las să alunec în scaunul din spatele ei și iau o gură zdravănă din cafeaua așa de fierbinte, că mă face să mă strâmb.

— Scuze! Am neglijat să iau cina!

— Am neglijat să iau cina, repetă Pytha imitându-mi accentul.

Fiind născut pe Dealul Palatin de pe Luna, am moștenit, din păcate, un pronunțat accent aristocratic. Se pare că pe unii chestia asta îi amuză.

— Noi, umilii servitori, am uitat să-i dăm maiestății voastre cu lingura-n gură?

— O, mai ține-ți fleanca aia spurcată, zic eu modulându-mi glasul într-o reproducere a fanfaronadei thessalonicanilor. E mai bine așa?

— Suspect de bine.

— Ai sărit peste cină. Nici nu-i de mirare că ești slab ca scândura, zice Cassius ciupindu-mă de braț. Mă-ncumet să spun că n-ai nici măcar o sută de kile, amice.

— E greutate utilizabilă, protestez eu. Și oricum, am citit.

Mă privește inexpresiv.

— Tu ai prioritățile tale, pachet de mușchi ce ești, iar eu le am pe ale mele. Deci mai scutește-mă!

— La vârsta ta…

— Tu probabil c-ai necinstit jumătate dintre femeile de pe Marte, zic eu. Și poate ți-ai imaginat că le faci o onoare. Da, sunt conștient de asta. Iartă-mă, dar cărțile mi se par o pasiune mai demnă decât parada cărnurilor.

Mă privește amuzat.

— Într-o zi, o femeie o să te-nfulece la micul dejun.

— Vorbește unul care de-abia a scăpat din fălcile leului, replic eu.

Pytha încremenește cu ochii la Cassius. Timp de un moment lung și stânjenitor, creierul ei matematic încearcă în zadar să ghicească dacă e supărat sau nu. Sorb din nou din cafea și fac semn către navă.

— Revenind la subiect, nicio corporație legitimă de pe Marte sau Luna nu ar trimite așa ceva în Golf fără o escortă. Nu când ascomannii umblă pe aici. Sigla lui Julii-Barca Solar e falsă: soarele ăla are o nuanță greșită de roșu. Ar trebui să fie roșu, și e corai. Sindicatul ar ști asta. Deci sunt niște contrabandiști ageamii. Cum a zis Pytha, probabil transportă minereu de la cine știe ce mină obscură, încercând să evite taxele vamale. Și, te rog, încetează să mă tot testezi, Cassius. Pân-acum știi deja că știu.

Cassius mormăie, încă resimțindu-se după replica cu leul. A fost o meschinărie din partea mea și mă simt prost că am zis-o. Zece ani în care își reciclează reciproc aerul i-ar face și pe cei mai buni dintre oameni să devină diavoli unul față de altul. În fond, de aia erau Albaștrii crescuți în secte.

— E imposibil să existe o culoare care să se cheme *corai,* zice Pytha.

Sigur, Pytha e exilată dintre ai ei, ca și noi. Zău dacă-mi pot imagina de ce!

— Sună mai mult ca numele de familie al unui Argintiu, hi-hi, adaugă ea.

— Vrei să faci pariu? o întreb provocator.

Mă ignoră.

— Pe străfundul iadului! Trebuie să suferi de o formă specială de prostie ca să te aventurezi în Centură fără picioare cu care să fugi sau gheare cu care să lupți. Cea mai apropiată navă de război a Republicii e la zece milioane de kilometri.

Își termină cafeaua și mușcă din coada de afine a unei bomboane cu cafeină Cometa Cosmică. Îmi oferă coada albă care a rămas, dar o refuz.

— Și dacă semnalul de avarie a fost declanșat accidental? N-a ținut mult.

— Mă îndoiesc, spune Cassius.

E prea întuneric pentru a ne da seama dacă pe exteriorul *Vindabonei* sunt arsuri, semnul unei intrări forțate. Nu descopăr niciuna, dar asta nu înseamnă că nu există. Pytha se uită la Cassius.

— Vrei să riscăm să-i apelăm?

— Hai să nu ne anunțăm prezența deocamdată.

Cassius mă privește și rostește cuvântul la care ne gândim amândoi:

— Capcană?

— Poate.

Încuviințez exagerat, ca să compensez pentru înțepătura de mai devreme. Nu pare supărat.

— Poate că de unul dintre asteroizii ăia e agățată o navă-pirat. Am mai văzut noi asta. Emite un semnal de avarie ca momeală și se pune pe așteptat. Dar… e ciudat să faci așa ceva atât de departe. Dacă e o cursă, e prost gândită. Cine ar cădea în ea? Nimănui nu-i place Golful.

— Deci ar trebui să investigăm, spune Cassius cu vocea lui de instructor.

— Cu precauție, zic eu. S-ar putea să fie oameni la bord. Dar nu trebuie să riscăm *Arhi* deocamdată.

— Așa ziceam și eu. Așadar, ce facem, bunul meu domn?

Zâmbesc și pun jos cafeaua.

— Păi, Cassius, eu zic să ne punem pantofii de dans.

•

Plutesc prin spațiu împreună cu Cassius către un asteroid lunguleț. Se rotește leneș în întuneric. Vene de gheață scânteietoare șerpuiesc prin pielea lui crăpată. Ne adăpostim în dosul unei formațiuni stâncoase de la marginea unui canion umbrit, suficient de larg ca să înghită Citadela Luminii. Ne oprim plutirea prinzându-ne de niște protuberanțe zimțate. Răsuflarea îmi răsună în urechi. Întunericul se întinde sub mine, plonjând în adâncurile de nepătruns ale asteroidului. Nu cred să mai fi călcat vreun om pe bucata asta de piatră înghețată, darămite să arunce o privire în măruntaiele ei. Simt că e de datoria mea să cedez tentației și să fac lumina să coboare în acest canion. Acționez comutatorul de pe antebraț și o rază străpunge întunericul, fiind înghițită de abis. Nu reușesc să-i zăresc fundul. Dar măcar acum un ochi omenesc a văzut asta.

— *Stinge-o,* îmi ordonă Cassius prin sistemul de comunicație.

— Scuze. Căutam viermi cosmici.

— *O absurditate biologică,* bombăne Pytha din cabina de comandă. *Țesuturile organice au nevoie de calorii. Cu ce s-ar hrăni*?

— Cu cosmonauți, zic eu zâmbind.

— *Cu cosmopuștani,* mă corectează Cassius.

Sunt sigur că, dacă m-aș fi născut în alte vremuri, aș fi fost explorator. De când eram copil am simțit o atracție nedomolită față de depărtări, de necunoscut. În Citadelă, visam să călătoresc printre luminile violente ale nebuloaselor îndepărtate și să cartografiez mările astrale. Marele filosof Sagan a spus cândva că e în firea speciei noastre să exploreze. În ciuda haosului lumii moderne, chiar trăim într-o nouă eră a inovației. Poate un băiat sau o fată cu mintea strălucită, care încă n-a învățat să facă primii pași, va inventa într-o zi un motor care să ne poarte mai rapid decât viteza luminii, departe de unica noastră stea. Departe de blestemul omenirii. Oare tot haosul ăsta ar merita acea unică invenție?

Îmi imaginez adesea ce ar face oamenii dacă n-ar fi înghesuiți în cercul ăsta strâmt. Dacă n-ar mai avea de ce să se lupte între ei. Doar o nesfârșită întindere de spațiu care să fie explorată și numită, umplută cu viață și artă. Zâmbesc, răpit de propria-mi fantezie. Orice om are dreptul să viseze.

Nedorind să ducem *Arhimede* într-o capcană, eu și Cassius am ieșit pe ușa ei etanșă în costumele noastre spațiale, acum cincisprezece minute, îndreptându-ne către cel mai apropiat asteroid. Acum ne reorientăm și ne lansăm din nou, către *Vindabona.* Șiruri după șiruri de containere plutesc prin spațiu, suspendate între grinzi metalice și ținute laolaltă cu cabluri și plasă.

Eu și Cassius ne folosim propulsoarele de pe umeri ca să ne încetinim apropierea, aterizând pe plasa de fibră de carbon care fixează un șir de lăzi verzi. Au ștanțate pe ele steaua Republicii. Cu ajutorul Pythei, care ne ghidează prin căști, ne târâm pe exteriorul navei către ușa etanșă centrală. Aici deșurubez panoul mecanismului de deschidere a ușii și deturnez comenzile până când ușile portocalii se deschid fără zgomot. Plutesc prin sas alături de Cassius. Ușile exterioare se închid în spatele nostru. Ne prindem de drugii metalici din interior. O lumină roșie clipește în tavan cât timp ecluza își încheie ciclul. În curând, în cameră e introdusă presiune. Apoi oxigen. În cele din urmă, simțim forța gravitației. Ne scoatem bricele din tecile de pe pulpe. Două limbi leneșe și argintii de metal, lungi de doi metri, plutesc prin aer, înțepenindu-se și devenind spade de peste un metru lungime când le activăm funcția de rigidizare. A lui e dreaptă. Eu o prefer pe a mea în forma de semilună a casei mele. Lumina roșie devine verde și ușa interioară a sasului se deschide cu un șuierat astmatic. Ca întotdeauna, Cassius are grijă să intre primul, apoi privește peste umăr ca să se asigure că-l urmez.

Docul de reparații e pustiu, cu excepția uneltelor și a unor costume spațiale străvechi, atârnate în cârlige. Lumini palide pâlpâie pe tavanul cenușiu, proiectând umbre prin încăpere. Un indicator clipește verde, așa că îmi retrag casca în micul ei locaș de la ceafă și respir aerul cu miros de ulei și soluție de curățare. Îmi amintește de primele mele zile cu Cassius, ascunși în centre de transporturi, căutând o navă care să ne ducă departe de Lună. Departe de Revoltă.

Au fost zile singuratice. Fugind de pe Luna, aveam senzația că-mi este extirpată cea mai bună parte a mea, știind că n-o s-o mai aud niciodată pe bunica strigându-mă pe nume, că n-o s-o mai urmez pe Aja de-a lungul cărărilor grădinii, ca să ne

antrenăm înainte ca matinalele păsări pachelbel să se fi trezit. Toți cei care mă iubiseră nu mai erau.

Eram singur. Și nu numai singur, ci și vânat. Alung amintirile în vidul unde bunica m-a învățat să le depozitez ca să nu mă copleșească, așa cum i s-a întâmplat ei în copilărie.

— *Vulturul către Cloșcă. Am intrat. Nivelul șaisprezece. Niciun semn de viață,* rostește Cassius.

— *Recepționat, Vulturule. Încerci mai întâi să recurgi la cuvinte și pe urmă la sabie*?

— *Spre deosebire de unii piloți pe care-i cunosc, manierele mele sunt impecabile, Cloșcă.*

— *Căpitane,* insistă ea. *Zi-mi căpitane*!

— *Cum zici tu, pilotule.*

Cassius își lasă casca să se retragă și-mi face cu ochiul. Are chipul mai aspru decât atunci când ne-am întâlnit prima oară. Dar uneori e o scânteiere în ochii lui, ca o lumină arzând înăuntrul unui cort îndepărtat, făcându-te să-ți fie cald chiar dacă ești încă afară. Și eu sunt afară. Crede că nu văd cât de adânci îi sunt rănile. Că nu știu că sunt un înlocuitor pentru fratele pe care Darrow din Lykos i l-a răpit la Institut. Uneori mă privește și știu că-l vede pe Julian.

O parte mică și meschină a mea își dorește să mă vadă pur și simplu pe mine.

Îl urmez pe Cassius pe culoar. Nava e pustie și tăcută. Ceva nu-i în regulă. Străbatem nava în tăcere, dar nu mergem mult și descoperim pe podea o dâră de sânge care duce dintr-un culoar lateral către liftul central. O urmăm până la hangarul cu capsula de salvare de la tribord, iar acolo, dinaintea ușilor mari, descoperim un masacru.

Sânge se coagulează pe pereți. Pe podeaua zgâriată se adună alte fluide corporale. Întreaga cameră duhnește a fier și a vomă, și mai c-aș vomita și eu dacă n-aș simți ochii lui Cassius îndreptați spre mine. Urme roșii de palme sunt imprimate pe ușa capsulei de salvare, de parcă oamenii încercaseră să-și deschidă drum cu ghearele. Dar nu se vede niciun cadavru. Mă concentrez, încercând să privesc prin încăpere cu Ochiul Minții, distant, analitic, așa cum m-a învățat bunica.

— Echipajul a fost ucis aici. Acum mai puțin de o zi, spun examinând vâscozitatea sângelui.

În copilărie, bunica îi punea pe anchetatorii Securității să mă ducă la locurile crimelor din Hyperion, ca să văd barbaria ascunsă sub pojghița civilizației, sub manierele oamenilor. Mă las într-un genunchi și încep să analizez scena.

— Judecând după felul în care e împroșcat sângele, aș zice că au fost doi atacatori. Bărbați sau femei, cât noi sau mai mari, dacă e să te iei după urmele lăsate de cizme. Lipsa arsurilor și a funinginii indică faptul că treaba a fost făcută cu spade... și ciocane.

— Ascomanni, zice Cassius misterios.

— Probele o indică.

Colectez o probă de sânge cu vârful unui deget și mi-l șterg pe datapad-ul încorporat într-o alveolă de pe brațul stâng al costumului meu spațial.

— Markeri ADN Maronii, Roșii și Albaștri. Contrabandiștii noștri. Câțiva au fost uciși și târâți de-aici. Alții încă mai erau în viață.

— Pytha, urmărești asta?

— *Da,* zice ea încet.

Costumele noastre îi transmit și ei imaginile astea. E mai sensibilă la violență decât noi.

— *În Golf nu e nicio semnătură a unei alte nave. Dar dacă nu vă e cu supărare, vreți să vă grăbiți*? *Am o presimțire rea.*

Și eu.

Termenul „ascomanni” vine de la germanul „Oamenii Frasinului”. Cei dintâi vikingi au coborât pe râurile Europei în corăbii din lemn de frasin. Și în urma lor au lăsat cenușă.

Cândva, ascomannii erau numai legende ale spațiului cosmic, zvonuri sumbre șoptite de comercianți și de contrabandiști noilor recruți în cantinele întunecate de pe asteroizii cavernoși sau în crâșmele docurilor. Se spune că în adâncul spațiului pândesc triburi de Obsidieni care au scăpat când Societatea a exterminat restul rasei lor, cu sute de ani în urmă, după Revolta Întunecată. Vânați de echipele de exterminatori ale familiei mele și de Cavalerii Olimpici, s-au refugiat în beznă. Ani de zile au fost blestemul coloniilor îndepărtate Neptun și Pluto, rămânând numai un mit pentru cei din Centru.

Acum însă, mulțumită diasporei Obsidienilor de la polii Pământului și ai lui Marte, mitul a devenit realitate. Bande de Obsidieni care nu-și află locul în această lume nouă și stranie,

eliberați din sclavia militară a stăpânilor Aurii sau epuizați de războiul Secerătorului, îmbrățișează legenda strămoșilor lor.

Nu au părăsit Gheața, ci au adus-o printre stele.

În liftul unde se termină dâra de sânge, măruntaie mânjesc butonul ce indică puntea cu numărul treisprezece. Cassius îl apasă cu mânerul briciului. În timp ce urcăm, simt că înăuntrul prietenului meu se trezește o mânie justițiară. Mă molipsește și pe mine.

Liftul se oprește pufnind și cutremurându-se, iar ușile se deschid, dezvăluindu-ne culoarul ce străbate al treisprezecelea nivel al bătrânei nave. Becuri albe, ieftine ard pe culoarele părăsite, proiectând umbre precise și amenințătoare. În tavan zornăie ventilatoare cu filtrele necurățate. Jos, în centrul culoarului, o dâră roșie taie în două podeaua de metal ruginit. De o parte și de alta, urme de palme însângerate se înșiră ca aripile stacojii ale unui fluture. Cassius conduce, iar eu îl urmez, cu bricele ținute pieziș înapoia noastră, cum ne-a învățat Aja, cu brațele cu aegisurile ridicate dinainte, cu apărătoarele pentru brațe reci și inerte, dar gata să activeze în orice clipă un scut energetic de un metru pătrat. Pe coapsa dreaptă simt atingerea ușoară a noului meu pistol cu plasmă.

Semne galbene decolorate de pe pereți ne indică unde sunt băile și cabinele echipajului. Verificăm camerele din mers. Primele câteva sunt părăsite. Paturi nefăcute, tablouri și scaune răsturnate depun mărturie despre violențele petrecute. Echipajul a fost prins dormind.

În următoarea încăpere găsim ce a mai rămas din echipaj. Cadavre au fost adunate grămadă lângă peretele opus. Dinspre movilă se întinde un lac de sânge și în el zăresc reflexia unui singur ochi îngrozit. Mă reped la grămadă, dând morții la o parte, și descopăr printre cadavre șase supraviețuitori înspăimântați. Au fost bătuți și au călușuri și mâinile și picioarele legate. Mă aplec să-i dezleg, dar se feresc scoțând sunete neomenești, ca niște chițăituri. Cassius se lasă într-un genunchi și își scoate mănușa dreaptă, permițându-le să-i vadă sigiliile Aurii de pe mână.

— *Salve,* zice cu glas grav.

Prizonierii se liniștesc, încurajați la vederea semnului.

— *Salve,* prieteni, spune el în timp ce ochii lor îi cercetează fața, descoperind pe ea cicatricea de Războinic Însemnat. O cicatrice pe care eu nu am apucat s-o câștig.

— *Dominus,* murmură ei plângând. *Dominus.*

— Pace. Am venit să vă ajutăm, zic eu scoțând călușul unui Roșu dolofan.

Are o tăietură la sprânceană și ochiul de dedesubt umflat și închis. Miroase a urină.

— Câți sunt? întreb.

Dinții lui strâmbi clănțăne așa de tare, că nu poate scoate o vorbă. Mă întreb dacă a mai vorbit vreodată cu un Auriu. Mi se face milă de el. Îmi pun o mână pe umărul lui cu intenția de a-l liniști. Tresare și se trage înapoi.

— *Salve,* bunul meu domn. Pace, zic eu cu blândețe. Ești în siguranță acum. Am venit să vă ajutăm. Spune-mi câți sunt.

— Cincisprezece, *dominus…* sau poate mai mulți, șoptește el cu un pronunțat accent phobosian, înghițindu-și lacrimile.

Îi arunc o privire lui Cassius. Cincisprezece înseamnă prea mult fără armurile noastre electromagnetice.

— Căpetenia lor e pe puntea de comandă cu… cu… căpitanul nostru. Sunteți Lorzii Lunilor?

— Cum v-au abordat? întreb ignorându-i întrebarea. Au o navă?

Încuviințează.

— Au venit dintre asteroizi. Therix – cârmaciul nostru – a adormit conectat. Era beat.

Se înfioară.

— Ne-am trezit și… ne-am trezit, iar ei erau deja pe culoare. Am încercat să fugim. Am încercat să ajungem la capsulele de salvare. Ne-au pedepsit…

Dinții strâmbi îi clănțănesc. Stau atât de aproape, încât pot să-i văd punctele negre de pe nasul borcănat. Venele gâtului sunt ieșite în relief din pricina redistribuției fluidelor, efect al unei călătorii prea lungi în gravitație scăzută. E palid și are oase fragile. Fac pariu c-a trecut juma de viață de când a simțit căldura soarelui.

— Nava lor a intrat prin hangarul de mărfuri.

— Așa se explică de ce n-am văzut-o, îi zic lui Cassius.

El nu mă ia în seamă.

— Ce căutați atât de departe încărcați cu marfă? îl întreabă el pe bărbat.
— Nu trebuia… nu trebuia să luăm banii.
— Ai cui bani? întreb eu.
— Banii pasagerului. O Aurie.
Schimb o privire cu Cassius.
— E o Aurie la bord? întreb eu. Are cicatrice?
Roșul clatină din cap și Cassius răsuflă ușurat.
— Nu e o Însemnată. A venit să-l vadă pe căpitan pe Psyche. Ne-a plătit să…
Înghite în sec, privind peste umăr de parcă se așteaptă să-și facă apariția vreun Obsidian.
— Ne-a plătit să o lăsăm pe un asteroid… S-1392.
— Asta e aproape de marginea Golfului, zic eu. Chiar unde-ncepe Marginea.
— Da. Căpitanul i-a zis că nu e nimic acolo, dar ea ne-a plătit cu echivalentul încărcăturii. I-am spus că nu trebuie să avem de-a face cu Auriii. Dar nu m-a ascultat. Niciodată nu ascultă…
— V-a zis cum o cheamă? întreabă Cassius.
Bărbatul clatină din cap.
— Nu. Dar vorbea ca el.
Mă arată cu degetul și știu ce gândește Cassius. Obsidienii au venit după navă sau după Aurie?
— S-ar putea să nu fie ascomanni. S-ar putea să fie Revolta, zic eu.
— Darrow n-ar masacra civili.
— În războiul ăsta, două treimi dintre cei morți sunt civili, zic eu tăios. Ai uitat Prădarea Lunii de hoarda lui Sefi?
— Deloc. Și n-am uitat nici Noua Tebă, răspunde Cassius, referindu-se la episodul în care nașul meu, Lordul Cenușă, a bombardat de pe orbită unul dintre cele mai mari orașe ale lui Marte după ce acesta a căzut în mâinile Revoltei.
— *Băieți,* pârâie în urechi vocea Pythei, punând capăt tensiunii crescânde dintre noi. *Avem musafiri.*
— Câți? întreabă Cassius.
— *Trei nave se apropie.*
Mă ridic.
— Trei?!
— Afurisenie, cum de ne anunți abia acum? se răstește Cassius.

— *N-am putut să le interceptez din cauza interferenței asteroizilor. Probabil și-au chemat întăriri ca să golească* Vindabona.

Membrii echipajului ne simt neliniștea și încep din nou să tremure.

— Ce grad? întreb eu.

— *Militare, de clasa a treia. Două lansatoare și o corvetă cu opt tunuri din clasa Furtună. Sunt ascomanni.*

— Cum îți dai seama? întreb eu.

— Au cadavre prinse pe fuzelaje.

— E o afurisită de partidă de vânătoare, înjură Cassius.

Ne-am putea confrunta de la egal la egal cu lansatoarele, dar corveta aia din categoria Furtună ar face *Arhi* bucățele.

— Cât timp avem?

— *Cinci minute. Încă nu m-au zărit. V-aș propune să vă tirați de pe grămada aia de rugină.*

Mă reped să eliberez restul prizonierilor.

— Cloșcă, vreau să te desprinzi de asteroidul ăla și să vii fuguța la tubul de transfer al *Vindabonei.* Avem oameni care trebuie evacuați, spune Cassius.

— *Dacă mă apropii, o să mă vadă,* zice Pytha.

— Or fi având ei arme, dar noi avem motoare, răspunde Cassius.

— *Recepționat.*

— Sunteți în stare să alergați? îi întreabă Cassius pe membrii echipajului.

Ei îl privesc fără să răspundă.

— Ei, va trebui s-o faceți. Obsidienii sunt încă aici. Dacă-i vedeți, păstrați-vă calmul și îndreptați-vă către tub. Lăsați lupta pe seama noastră. Faceți ce vă spun, altfel vă las să muriți. Faceți semn c-ați înțeles.

Ei încuviințează.

— Bine!

— Și Auria? îl întreb pe Cassius. Ar putea fi încă în viață.

— Ai auzit-o pe Pytha. N-avem timp, răspunde el.

— N-o să las pe cineva în urmă, în mâinile barbarilor ălora. Mai ales pe unul dintr-ai noștri. Nu-i onorabil.

— Am zis nu! se răstește Cassius, cât pe ce să-mi folosească numele în fața contrabandiștilor. Nu merită să riști viețile tuturor de dragul unei singure persoane.

Privește echipajul nesigur pe picioare din fața noastră.

— Liniște toată lumea! Țineți aproape unii de alții! Acum urmați-mă!

Ca de obicei, Cassius iese primul pe ușă înainte să apuc să-i răspund.

Prizonierii îl urmează cât de repede pot pe culoarul pe unde am venit. Închei coloana, ajutând un Maroniu care șchioapătă. Osul brațului drept i se ițește printr-o ruptură a salopetei verzi. Cassius se uită peste umăr ca să se asigure că țin pasul. Ne înghesuim în liftul cu care am venit, ca să coborâm la nivelul al treilea. Dar când ușile încep să se închidă, sar afară fără să-i arunc vreo privire lui Cassius.

— *Fir-ar să fie, băiete*! exclamă Cassius în căști în timp ce ușile s-au închis și liftul își începe coborârea. *Ce naiba faci*?

— Ce ar fi făcut Lorn, răspund eu pornind înapoi de unde am venit.

Spune el că nu avem timp, dar știu cât de grijuliu e cu mine, cum veghează asupra vieții mele.

— O să am grijă. Fac o recunoaștere rapidă.

Tace o clipă și știu că-și păstrează dojenile pentru mai târziu.

— *Grăbește-te, dar păzește-ți pielea*!

— Normal.

Strâng mai bine briciul și pornesc pe culoar. Mă străduiesc să respir cât mai calm, dar la fiecare cotitură mă aștept să dau peste un sălbatic cu dinți însângerați și ochi pustii. Simt frica și-mi amintesc cuvintele bunicii: „Nu lăsa frica să te atingă. Frica este torentul. Râul dezlănțuit. Să i te opui înseamnă să-i cedezi și să te îneci. Dar să o călărești înseamnă să o vezi, să o simți și să o folosești pentru propriile tale scopuri".

Sunt stăpânul fricii mele. Mă afund în Ochiul Minții. Răsuflarea îmi încetinește. Mă copleșește o luciditate rece, distantă. Aud zăngănitul purificatoarelor îmbibate de praf, pulsul generatoarelor vibrând prin podelele de metal și prin tălpile cizmelor mele.

Și apoi îi aud.

Tunetul jos și surd al vocilor lor plutește pe holul metalic întunecos ca scrâșnetul unui ghețar. Mâinile îmi transpiră în mănuși. Tot ce m-au învățat Aja și Cassius pare atât de îndepărtat. Metalul de sub cizmele mele scrâșnește. Am mai ucis ascomanni, dar nu de unul singur.

Ajuns la capătul holului, trag cu ochiul pe după colț. Nu-i văd pe Obsidieni. Popota e rotundă și are câteva mese, iar cea din mijloc e încărcată cu grămezi de haine. Sunt cât pe ce să intru în încăpere când grămada se mișcă și îmi dau seama de greșeală. La masa din centru stau trei ascomanni. Părul lor lung, alb și murdar, le cade în codițe împletite pe spinările late. Pielea palidă și acoperită de cicatrice li se zărește de sub armurile desperecheate. Stau laolaltă mâncând și bând din proviziile navei, în timp ce discută în nagal. Îmi simt stomacul răscolit de revoltă și de frică.

„Fii calmul!”

Mă retrag după colț și ascult conversația. Accentele lor sunt îngălate, vocile, leneșe, de bețivi. Sunt de la Polul Nord al Pământului. Unul se declară nemulțumit de gustul cărnii de om și spune că tânjește după niște elan proaspăt. Prietenul lui spune ceva ce nu înțeleg. Ceva despre Gheață. O femeie se declară iritată că nu a luat sclavi când au ocupat nava. Îl întreabă pe cel dintâi dacă nu vrea să i-o vândă pe Cea Născută din Soare. El râde de ea cu gura plină și spune că aceea îi aparține jarlului. Cea Născută din Soare. Auria.

Cred că Lorn i-ar fi ucis. Mândria mă îndeamnă să fac la fel, să demonstrez că sunt mai tare decât frica pe care o simt acum. Dar mândria e un lux pe care nu mi-l pot permite. Lecțiile bunicii mele au câștig de cauză. De ce să lupți când poți unelti? Găsesc o cale să ocolesc cantina și-mi continui căutarea, cu urechea ciulită după cel mai mic semn de viață.

Timpul pe care mi l-am rezervat se scurge. În două minute trebuie să mă întorc. Nu aud decât vocile Obsidienilor răsunând pe culoare și zornăitul nefericit al unor generatoare îndepărtate. Apoi… aud ceva. Un trosnet vag din spatele unui perete etanș. Găsesc ușa și apuc mânerul îngust. Se deschide încet, glisând pe cadrul ei cu un scârțâit. Tresar și mă rog lui Jupiter să nu mă fi auzit nimeni. Aștept pe hol, cu briciul pregătit, să-i văd pe Obsidieni dând buzna. Nu vine nimeni. Mă strecor în încăpere.

Aici sunt ceilalți membri ai echipajului. Zac pe podea în colivii de plasă ce se înfășoară strâns în jurul trupurilor lor. Numai Culori Inferioare. Și, atârnând deasupra lor de tavanul camerei întunecate, se află o plasă de sârmă subțire, agățată de o țeavă de gaz. Se leagănă și, înăuntrul ei, cu capul în jos și cu sârma

înfigându-i-se în pielea dezgolită, e trupul unei femei goale, cu sigilii Aurii pe dosul mâinilor.

9. LYSANDER

Pasagera

Mă reped mai întâi către Aurie. Trupul îi e contorsionat între granițele închisorii sale. Dedesubtul ei zace un scaun de metal deformat, care a fost folosit ca s-o bată în timp ce atârna în plasă. Mâna ei dreaptă e arsă și carbonizată de aparatul de sudură ce zace pe o masă. Sângele curge, picurând pe podea. Mirosul de carne și păr ars îmi asediază nările și-mi face ochii să lăcrimeze.

E moartă. N-are cum să fie vie.

— Ajută-ne, șoptește o femeie Roșie cu gura plină de sânge. *Dominus*!

— Liniște! mă răstesc privind peste umăr înspre ușă. De dincolo de sârma coliviilor mă țintuiesc zeci de perechi de ochi. Fiecare prizonier mă imploră din priviri.

Mă furișez mai aproape de Aurie. Chiar când întind mâna către plasă, ochii ei se deschid în lumina chioară. Afurisit să fiu! Mai să cad în fund. Trăiește. Trupul îi e mânjit cu dâre negre de ulei de motor și cu niște chestii care duhnesc încă și mai rău.

— *Dominus*..., șuieră un Maroniu.

— *Salve,* îi spun Auriei cu un accent tărăgănat de thessalonican. Am venit să te ajut. Mă cheamă Castor au Janus.

Mă privește tăcută, fără să dea vreun semn că m-ar fi înțeles.

— O să te ajut să scapi, dar trebuie să te miști repede și în liniște. Ascomannii sunt în continuare aici. Înțelegi?

— Da, înțeleg, zice ea.

Are un accent palatin pronunțat. Mă surprinde. Omul avea dreptate. Și ea provine de la curțile de pe Lună. Ce caută tocmai aici?

— Nu te mișca, îi spun.

Mă postez dedesubtul ei și-mi trec briciul peste cablul de oțel, retezându-l din tavan. Fata îmi cade în brațe. Mă aștept să se zbată, dar rămâne nemișcată în plasa ei strâmtă. Acum observ

cât de adânc i-a intrat tacnetul în carne. Tacneturile, sau fibrosârmele, sunt trase din cartușe de fibră comprimată și au fost gândite pentru forțele polițienești, ca să înconjoare un prizonier și să-i restrângă mișcările, imobilizându-l fără să-l rănească. Dar dacă te joci cu limitele contractivității lor, poți să-ți feliezi captivul. Așez femeia pe jos și tai firele unul câte unul până se poate târî afară. Rămâne întinsă pe jos, goală, dezmorțindu-și încheieturile, scrâșnind din dinți de durere.

Îmi dau seama că e tânără, poate chiar mai tânără decât cei douăzeci de ani ai mei. Simt un impuls copleșitor de a o proteja. O acopăr cu o prelată din plastic.

— E-n regulă. Ești în siguranță acum, îi zic.

Mă ridic, gata să mă duc să-i ajut pe ceilalți.

— Stimulente, zice ea printre dinții încleștați. Îmi trebuie stimulente.

Mă aplec din nou și scot o seringă din compartimentul de pe coapsa dreaptă a costumului meu. E printre ultimele pe care le mai am. Ea mi-o smulge din mână și o înfige în bicepsul brațului ars. Trupul îi e cuprins de convulsii când drogul prinde să-i alerge prin vene. Oftează de plăcere.

— Mai vreau, cere ea.

Îi examinez pe ceilalți prizonieri și scot ultimele două doze. Ea mă șochează injectându-și-le pe amândouă simultan. E prea mult pentru masa ei corporală. Asta dacă nu și-a cultivat rezistența față de ele, ceea ce în sine e periculos. Ceva nu-i în regulă.

Cu energia frenetică dată de stimulente, ea se ridică în picioare. Mă reped s-o prind înainte să cadă, dar își recapătă echilibrul sprijinindu-se de o masă.

— Trebuie să plecăm, îi spun încet. Au mai venit și alți ascomanni. Trebuie să plecăm de aici înainte ca navele lor să andocheze. Ajută-mă cu ceilalți!

Încuviințând, fata își descoperă hainele într-o grămadă de pe podea, lângă ușă. Își trage pantalonii și jacheta pe pielea încă mânjită de unsoare, luptându-se cu fermoarul, cu mișcările încetinite de droguri.

— *Sander,* îmi rostește Cassius la ureche în timp ce mă aplec să o eliberez cu lama pe femeia Roșie din cușca ei. *Care-i situația*?

— Am găsit-o pe Aurie, Regulus.

Îl conectez la fluxul meu vizual.

— *Am înțeles.* Tace la vederea celorlalți. *Lysander*...

— Băiete, zice Auria din spatele meu.

Mă întorc. Stă la mai puțin de o lungime de braț de mine.

— Ce tub de andocare folosești?

— Doi – B.

— Doi – B?

Încuviințează mai mult ca pentru sine.

— O să ți-o dau înapoi în patru minute. Pe onoarea mea!

— Ce să-mi dai înapoi?

Surprind o mișcare neclară. Nici nu văd lovitura când podul palmei ei mă izbește în tâmplă. Mă împleticesc și ceva, poate cotul sau genunchiul ei, mă lovește peste urechea opusă și mă prăbușesc văzând stele verzi. Simt o smucitură pe coapsă, apoi aud pașii ei ieșind pe ușă. A plecat deja de câteva secunde, când îmi dau seama ce mi-a luat. Briciul. Cel pe care l-am primit de la Cassius când am împlinit șaisprezece ani. Cel care i-a aparținut lui Karnus. Mânerul lui cu emblema Casei Bellona e acoperit cu un înveliș simplu de metal, dar pentru Cassius e neprețuit. Năucit, mă reped pe culoar pe urmele ei. Îmi simt picioarele ca de cauciuc și sunt cât pe ce să cad.

Culorile Inferioare țipă îngrozite la gândul că o să le părăsesc. Mă reped din nou către coliviile lor, însă nu am cu ce să le tai. Nu-mi pot folosi pistolul cu plasmă: sârma e prea strânsă pe trupurile lor. Panica amenință să mă copleșească. Trag de firele retezate ale coliviei femeii Roșii.

— *Lysander,* spune Cassius.

Culorile Inferioare fac gălăgie, rostogolindu-se pe podea.

— *E prea târziu*!

Trag cât pot de tare. Fibra îmi taie mănușile și-mi pătrunde în carne. Sângele scaldă sârma.

— *Lysander*! *Trebuie să-i lași acolo*!

— Nu, pot să-i ajut...

Gem și trag din răsputeri de sârmă, folosindu-mi picioarele ca pârghie. Sârma îmi taie degetele până la os. Și nici măcar nu slăbește. Culorile Inferioare încep să țipe. Mă întorc și văd în pragul ușii un Obsidian. Cu stângăcie, îmi apuc pistolul și trag. Glonțul cu plasmă spulberă capul Obsidianului de la nas în sus. Un altul umple cadrul. Trag, și individul se retrage în hol.

— *Lysander, ieși de-acolo*! strigă Cassius.

Înăuntrul meu se naște un țipăt, care însă nu-mi ajunge pe buze. Privesc Culorile Inferioare ce se văicăresc, mame și tați pe care i-aș fi putut elibera, și țipetele lor îmi spulberă fanteziile despre eroism și onoare. Se zbat pe podea implorându-mă să-i salvez, iar eu nu pot. Cântecul de moarte al Obsidienilor răsună pe coridor.

Mă cuprinde spaima.

O rup la fugă ca un laș. Înapoi pe culoar, trăgând orbește pe după colț. Pieptul Obsidianului se topește chiar în timp ce lovește cu securea. Mă aplec pe sub ea și mă izbesc de peretele opus, folosind forța de reacțiune ca să mă desprind de el și să mă ridic în picioare. Pieptul Obsidianului e ars și i se vede ficatul, dar tipul se apropie de mine clătinându-se, un turn de mușchi și tendoane, armură desperecheată și piei de animal. Atât Aja, cât și Cassius mi-au spus să evit să mă aflu la o lungime de braț de un Obsidian. Sunt singurii care pot frânge oasele ranforsate ale celor ca mine. Dar n-am încotro. El își repede din nou securea, iar eu mă strecor înăuntrul loviturii, izbind cu cotul partea interioară a brațului înarmat și înfigându-i-l în artera brahială. Brațul i se înmoaie, dar forța impactului mă aruncă în lături. Mă folosesc de inerție ca să mă las spre stânga și-mi înfig genunchiul drept în artera geniculară de pe partea interioară a piciorului lui. Urlă de durere și se zvârle spre mine, făcându-mă să mă izbesc de perete. Parcă m-ar fi lovit copita unuia dintre armăsarii Virginiei. Mi se taie răsuflarea. Mâna lui mă apucă de gât și mă ridică de-a lungul peretelui, străduindu-se să-mi strivească traheea. Cartilajele trosnesc. Încerc să mă protejez de strânsoarea lui coborându-mi bărbia, dar lumea începe să se întunece. Din barbă îi atârnă bucățele de carne. Mirosul dinților lui stricați îmi invadează nările. Îmi răsucesc trupul și apăs de două ori pe trăgaciul pistolului. Plasma îi pătrunde pieziș pe sub cutia toracică și-i străpunge inima. Holbează ochii șocat și se prăbușește mort. Aterizez pe podea și trag cu lăcomie aer în piept, taman la timp ca să observ în lungul culoarului un al treilea Obsidian năpustindu-se, către mine.

Trag, ratez și o rup la fugă.

Holuri întunecate și camere pustii străfulgera pe alături. Gonesc pe lângă ele, apucându-mă de traverse ca să iau colțurile cât mai strâns.

— *Corveta ascomannilor e andocată la 1C,* îmi zice Pytha. *Drept în fața ta.*

Mă opresc derapând. Îi aud vorbind, dialectul lor tribal răsunând în timp ce pătrund în navă prin pasarelele de transfer. Cizmele lor fac metalul să zăngănească. Fiecare e o dată și jumătate cât mine, poate mai mult. O să-mi taie drumul către lift. Mă întorc de unde am venit, verificând afișajul pistolului. Cartușul energetic mai are șaptesprezece pulsuri. Fără briciul meu mă simt în pielea goală. Dar azi nu lupta e soluția.

— Pytha! Culoarul către liftul 11A e închis. Trebuie să mă ghidezi.

— *Fă prima la stânga,* zice ea fără ezitare.

Cassius ascultă și judecă; conștient de asta, o iau la stânga.

— *Două sute de metri.*

Sprintez din răsputeri, încetinit de armură.

— *Liftul pentru revizie e la a doua pe dreapta.*

Ajung la lift și apăs butonul. Nu răspunde. Pe ușă e fixat un mic afiș care, prin intermediul unui falus vorbitor, își cere niște scuze cam de prost gust pentru defecțiunea liftului.

— Liftul nu merge, zic eu făcând eforturi de a respira normal.

— *Înapoi douăzeci de metri, la stânga, acolo-s scările. Douăzeci de etaje în jos.*

— Înapoi? întreb crezând că n-am auzit bine.

— *Acum*!

Mă întorc pe propriile urme fără să dau peste Obsidieni, descopăr scările și încep coborârea. Două etaje mai jos, mă opresc. Îi aud. Cizmele lor bubuie pe trepte la două etaje deasupra mea. Printre gratiile metalice le întrezăresc siluetele întunecate și părul alb ca laptele. Cântecul, numit khoomei, zguduie pereții. E o rugă către Hel, zeița Obsidiană a morții, să primească ofranda lor. Cobor dintr-o săritură următorul palier de trepte, străbătând etaj după etaj cât de repede pot. În spatele meu vin pirații, ca o avalanșă întunecată, vuind, apropiindu-se tot mai mult și amenințând să mă înghită. Nu-mi pot da seama câți sunt. Nu aud ce spun Pytha și Cassius. Trupul meu e undeva departe, dar mintea mi-e calmă și concentrată.

Mă împiedic de o treaptă ruginită și-s cât pe ce să cad, tras în jos de greutatea costumului. Mă ridic și trag două focuri rapide cu pistolul. Am noroc să nimeresc. Cineva scoate un geamăt și

sângele împroașcă zidul acolo unde gloanțele energetice verzui străpung carnea. Asta-mi dă timp să ajung la nivelul docurilor.

Gonesc către ușa metalică și o închid în urma mea, agățându-mă cu toată greutatea de mecanismul ei, ca s-o etanșez. Dar roata se oprește, apoi se răsucește în sens invers când cineva mai puternic decât mine începe s-o deschidă din cealaltă parte. Mă dau înapoi și trag trei gloanțe în ușă, transformând roata metalică într-o zgură roșie incandescentă și blocând mecanismul. Mușchii brațului îmi tremură din pricina reculului. O să treacă de ușă într-un moment, dar am căpătat câteva clipe prețioase de răgaz.

— *O sută de metri drept înainte. A cincea la stânga. Douăzeci de metri drept înainte. Prima la dreapta.*

Urmez instrucțiunile Pythei, dar, întorcându-mă ca să mă îndepărtez de ușă, mă izbesc de cineva și ne prăbușim amândoi grămadă. Mă rostogolesc în cădere și-mi ațintesc pistolul asupra atacatorului meu. Dar nu e un Obsidian. E fata Aurie. Șchioapătă și pielea ei mânjită de ulei are vreo cinci-șase răni noi. Jacheta ei e o zdreanță. În mână are briciul meu. E însângerat până la plăsele. În sânge sunt încleiate smocuri de păr alb.

E o minune că se mai ține pe picioare. Straturile de piele și de grăsime de pe abdomenul ei sunt despărțite de o tăietură de cincisprezece centimetri aflată la dreapta buricului. Arată ca o rană de secure. Stă cocoșată, ascultându-i pe Obsidienii care se izbesc de ușă.

— Dă-mi briciul, îi zic.

— Mișcă!

Fandează către ușă, trecând lama prin metalul topit. Din partea cealaltă răsună strigătul unui bandit și ea retrage arma. Sângele sfârâie, evaporându-se în contact cu metalul topit.

— Unde-i nava ta? întreabă ea întorcându-și către mine ochii sălbatici, arzători.

Ușa scrâșnește. Obsidienii au reușit să o scoată pe jumătate din balamale.

— Unde-i afurisita ta de navă?

Sub efectul adrenalinei, accentul de pe Luna piere din vocea ei, înlocuit de unul foarte diferit. Rana din stomac îi sângerează teribil.

— Pe aici.

Mă apropii ca s-o ajut să meargă, dar ea se ferește.

— Nu fi proastă! Abia poți să stai în picioare, îi zic.

Aruncând o privire către ușa îndoită, ea cedează șuierând printre dinți și mă ia de braț. Ne grăbim cât de repede putem, lăsând ușa în urmă și străbătând nivelul depozitelor de marfă, printre containere și vinciuri.

Facem la dreapta. Cassius, în armură și cu cască, păzește interiorul punții de transfer care leagă nava noastră de *Vindabona.* Trage cu arma cu pulsuri electromagnetice pe deasupra capetelor noastre, în direcția haitei care s-a ivit de după colț. Energia distorsionată șuieră pe lângă urechea mea. Aud un urlet. Privesc peste umăr și văd capul unui Obsidian dispărând într-un jet de sânge. Bolțuri lungi cât brațul meu, trase cu arme cu propulsie electromagnetică, șuieră pe lângă noi și se înfig în pereți. Apoi trecem de Cassius și ne împleticim pe pasarela îngustă. El vine în urma mea, cu pușca vuind în timp ce-și descarcă ultimul glonț într-un războinic Obsidian care sare pe pasarelă după noi. Torsul bărbatului este smuls și cade pe spate, lăsând pe pasarelă doar picioarele. Cassius le expediază din navă cu un șut.

— Desprinderea! îi strigă el Pythei.

Ușile noastre etanșe se închid, lăsând în urmă pasarela, iar eu și Auria ne prăbușim pe puntea de transfer a lui *Arhimede,* gâfâind, leoarcă de sânge și de sudoare. Fata își reazemă fruntea de podeaua metalică și tușește îndurerată. Pytha execută o desprindere de urgență de *Vindabona* și ne îndepărtăm. Cassius mă privește. Prin vizorul neted al căștii îi citesc pe chip furia.

E liniște, cu excepția plânsetelor celor pe care i-am salvat. Zac pe podea la fel ca noi, ghemuiți unii într-alții, unii exaltați, alții încă îngroziți, nevenindu-le să creadă că sunt în siguranță. Nici nu sunt.

— Idiotule! spune Cassius privind în jos către mine. Ce-a fost în capul tău?

Înainte să răspund, lovește cu piciorul și briciul meu zboară din mâinile Auriei. Se apleacă să o apuce de bărbie și să caute semnul nefast de pe obrazul ei, când podeaua lui *Arhi* se cască între noi. El se răsucește dându-se în lături chiar în clipa în care un obiect neclar, cenușiu, cât un pumn de mare, străbate zgomotos încăperea, ieșind prin tavan urmat de vuietul monstruos al aerului. Cineva a făcut o gaură în navă. Alarmele

de depresurizare încep să urle. Luminile din tavan pulsează roșiatic. Un alt proiectil tras de o armă cu propulsie electromagnetică ne străpunge fuzelajul, pătrunzând prin podea și prin trupul Roșului dolofan pe care l-am salvat și scăldându-ne în sângele lui. Pytha țipă ceva în căști. Presiunea iese vuind prin găuri. Apoi armura celulară sigilează avariile externe, punând capăt scăpărilor de aer. Sirenele se opresc, dar luminile de avertisment continuă să pulseze.

— *Motoarele noastre au fost lovite,* zice Pytha. *Numărul unu nu mai funcționează decât cu jumătate din putere. Redirecționez către el energie de la scuturi.*

Cassius face semn către tăietura de pe abdomenul fetei Aurii.

— Cauterizeaz-o, altfel o să-și piardă tot sângele.

Se repede către puntea de comandă, trecând printre supraviețuitori. Fata Aurie pierde prea mult sânge. Sub patina neagră de ulei, pielea îi e palidă și pieptul i se înalță și coboară prea repede. O apuc de braț ca s-o ajut să meargă la infirmerie, dar e prea slăbită. Stimulentele i-au suprasolicitat organismul. Picioarele îi cedează, așa că îmi trec un braț pe sub genunchii ei: iar celălalt braț pe după spinare și o car astfel pe culoarele înguste. Expresia feroce din momentul în care am găsit-o i-a dispărut de pe chip. E tăcută și nemișcată, iar ochii ei mă urmăresc cu o detașare stranie față de haosul ce ne înconjoară. O întind pe patul de spital chiar când tunurile lui *Arhi* încep să tragă. Infirmeria e mică și nu prea bine aprovizionată. Suntem loviți din nou și seringile tremură în cutiuțele lor.

Chipurile Culorilor Inferioare, țipând.

Vaietele lor încă mă urmăresc.

Vor muri toți.

Fata privește cum îi tai cu foarfecele medicinale cămașa murdară. Deasupra sânilor are două răni minore. Principala mea grijă este rana de secure. E o tăietură adâncă și brutală de cincisprezece centimetri în partea dreaptă a abdomenului. Ce-a fost în mintea ei de s-a întors? Ce putea să fi fost atât de important? Curăț rana cu spray antibacterian și folosesc un scaner medical de uz spitalicesc pentru a inspecta starea organelor interne. Ficatul îi este plin de lacerații. Are nevoie de un chirurg adevărat, și încă repede. Tot ce pot eu să fac este să cauterizez capilarele și s-o burdușesc cu sânge artificial. Carnea sfârâie în contact cu laserul. Ea geme de durere. Odată ce i-am

închis rana, aplic un strat de piele sintetică și îi pun un pansament. Nava se zguduie.

— Cine ești? o întreb pe fată. Cum te cheamă?

Nu răspunde. Ochii i se închid.

— S-1392, șoptește ea. Ajutor… pe… S-1392.

Vocea i se stinge și își pierde cunoștința.

S-1392 e asteroidul către care se îndrepta. Dar la ce s-a referit când a zis „ajutor”?

O studiez de parcă răspunsul ar putea să-i stea scris pe chip. Are gene neașteptat de lungi. Chiar și mânjită de sânge și de ulei, văd mușchii puternici ai unei luptătoare și cicatrici vechi ca o mărturie înscrisă pe pielea ei. Prea multe pentru cineva atât de tânăr. Îmi plimb degetele peste cele șase cicatrice paralele ce-i brăzdează șalele. Pe lângă ele mai sunt două răni mai vechi de cuțit, chiar lângă inimă, o arsură cumplită pe brațul stâng și urmele unei răni vechi în partea stângă a capului, unde vârful urechii lipsește. Când am găsit-o în cușcă am crezut că-i o fată. Dar nu e. E un prădător tânăr. Altfel de ce s-ar fi întors în nava aceea de coșmar?

De ce mi-a luat briciul?

Uitase ceva? Îi cercetez hainele, trupul. Nu găsesc nimic ascuns. Nu are dinți falși. Dar am o bănuială. Îmi plimb mâna pe obrazul ei. Pomeții sunt proeminenți și acoperiți cu ulei la fel ca restul feței. Îmi trec unghiile peste pleoapele ei lăsate. Genele false sunt bine făcute și aplicate cu ajutorul unui clei. Îmi cobor degetele către obrazul drept. Simt pielea cedând și groaza îmi răscolește stomacul.

Mă ridic și mă îndepărtez.

Știu ce e.

Am bănuit-o când mi-a furat briciul și apoi când vocea ei și-a pierdut accentul palatin. Se prefăcea? Accentul era o deghizare? Trag de colțul bucății aceleia nefirești de piele până când un strat subțire de piele artificială – din același soi pe care-l folosește Cassius ca să se deghizeze – i se desprinde de pe obraz, dezvăluind ceea ce se ascunde dedesubt. De-a lungul pometelui ei drept, brăzdându-l grosolan pe sub unsoarea neagră, se întinde cicatricea palidă a unui Războinic Însemnat.

10. DARROW

Libertate eternă

Lângă mine, Sevro se foiește pe perna lui albă în timp ce Publius cu Caraval, tribunul Arămiu, conducătorul blocului Arămiilor, termină apelul nominal. E un instigator elegant. Între două vârste, mic de statură, cu un chip îngust și senin, un nas mare și ochi reci și o ambivalență vecină cu ostilitatea în privința modei. Când nu poartă toga, îmbracă aceleași costume șleampete pe care le arbora înainte de război, în calitate de avocat din oficiu al Culorilor Inferioare. De atunci a devenit o voce a rațiunii în Senatul învrăjbit și, ocazional, aliatul nevestei mele. I se spune Incoruptibilul datorită firii lui pedante și a lipsei viciilor.

Caraval stă pe o mică platformă circulară dinaintea treptelor de marmură în formă de C care înconjoară podeaua de porfir alb și roșu. Pe trepte sunt așezate scăunele de lemn, câte unul pentru fiecare senator. În spatele lui Caraval, mai departe de platformă, stă, neîmpodobit, Jilțul Dimineții, ocupat de Suverană. Făcut din lemn alb sculptat cu forme geometrice simple, pare groaznic de inconfortabil, mai ales în lipsa perniței, pe care Mustang a dat-o la o parte. Ea se reazemă de unul dintre brațele jilțului, privindu-i pe senatori. Stau grupați, în funcție de Culoare și de afiliere politică, pe treptele așternute cu pernițe. Vox Populi al lui Dancer – la stânga imenselor Uși ale Libertății care duc afară din forum, către treptele ce dau în Via Triumphia. Optimații lui Mustang – la dreapta. Obsidienii și Arămiii, centriști, ocupă zona de mijloc.

Plictisit de formalități, Sevro stă într-o rână lângă mine, în uniforma lui albă și apretată. Privește tavanul, fascinat de pictura murală. E o reprezentare romanțată a Cuvântului către Phobos, discursul prin care am dat startul revoltei de pe Phobos acum zece ani. Par tânăr și strălucitor, în vopsea aurie și stacojie, plutind cu cizmele gravitaționale, cu mantia fluturând în spatele meu ca un nor purpuriu de furtună, înconjurat de Urlători, de Fiii lui Ares și de Ragnar, deși el nu era acolo. Sevro scrâșnește din dinți.

— Ăla nu seamănă cu mine!

Îmi indică din cap propria sa imagine. Are dreptate. Ochii portretului sunt roșii ca sângele și au o privire dementă. Părul îi e zburlit. Dinții lui par două șiruri de porțelanuri sparte.

— Tu arăți ca și cum un blestemat de sfânt i-a tras-o unui înger și te-au făcut pe tine. Eu arăt ca un mutant dezaxat care halește copii mici.

Îl bat pe genunchi. Mustang îmi surprinde privirea și-mi face semn către cei din urmă senatori Roșii care tocmai au intrat în încăpere. Dancer își târăște picioarele în fruntea procesiunii oamenilor mei, care se îndreaptă către locurile lor. Îmi simte privirea și mi-o înfruntă fără urmă de zâmbet. Chiar știind că azi e adversarul meu, mi-e greu să nu simt afecțiune față de el.

Odată apelul nominal terminat, îmi întorc atenția către Mustang.

— Cvorumul fiind întrunit, vom audia acum petiția programată. ArhiImperatore, se întoarce ea către mine.

Sunetul pașilor mei pe piatră umple sala Senatului în timp ce-mi iau locul pe estradă, cu fața către senatori. Îl văd pe Daxo, care stă la dreapta, înconjurat de ceilalți senatori Aurii. Aduce cu statuia unei zeități păgâne odihnindu-se, deși știu că de fapt se luptă cu o mahmureală la fel de cruntă ca a mea. Vorbesc numai când tensiunea atinge culmea.

— Mercur… a fost eliberat.

Jumătatea dreaptă a Senatului și Arămiii care răspund semnului prompt al lui Caraval izbucnesc în strigăte de bucurie.

— Flota întâi a Republicii, sub comanda Imperatorului Orion xe Aquarii, s-a confruntat cu flota Lordului Cenușă deasupra Mercurului, în timp ce Flota a Doua, sub comanda mea, a lansat o Ploaie de Fier asupra continentului Borealis. Am avut pierderi mari, dar am învins.

Senatorii Culorilor Superioare ridică sala în picioare încă o dată, urlându-și din răsputeri susținerea fanatică pentru efortul de război. Cei de la Vox Populi rămân tăcuți. La fel și Obsidienii, remarc eu.

— Lordul Cenușă e pe fugă. Și-a rechemat grosul forțelor pentru a organiza rezistența finală pe Venus. Dar în curând îl vom urma. Frați și surori, victoria e aproape!

Durează un minut până ce noul ropot de aplauze se potolește.

— Dar mai avem de făcut o alegere.

Fac o pauză, lăsând tăcerea să se prelungească.

— Vrem ca acest război să mai dureze? Să mistuie încă o generație de vlăstare de-ale noastre? Sau îl vom înghesui pe adversar și-l vom strivi, rupând ultimele lanțuri care ne leagă?

De data asta nu mai permit aplauzelor să mă întrerupă, lăsându-mă pradă fervorii.

— Au trecut zece ani de război. Dar putem să-i punem capăt aici! Acum!

Arunc o privire fugară către balcoanele de deasupra, unde televiziunile de holo-știri și-au instalat camerele. Dușmanul meu va urmări aceste imagini ceva mai târziu, alături de fiica și de sfătuitorii săi, disecându-mi cuvintele cu mintea lui agilă și încercând să-mi ghicească planurile în funcție de reacțiile senatorilor. Dar mai ales mă va urmări pe mine. Nu trebuie să-mi vadă oboseala. Victoria de pe Mercur a fost una măreață. L-am lăsat fără docuri. Dar Venus… Venus e trofeul.

Până și aici, înconjurat de aplauze, aud vocea lui Lorn răsunându-mi în colțurile întunecate ale minții.

„Moartea aduce moarte care aduce moarte”.

— Frați și surori ai Republicii, o singură decizie ne mai desparte de un Centru pe deplin eliberat. De un Sistem liber, începând de la Soare și până la Centura de asteroizi. Noi vom fi cei dintâi care vom vedea asta. Dar o asemenea priveliște are prețul ei.

Fac o pauză și las pentru o clipă povara acestor ultimi ani să mi se citească pe chip.

— Ca și voi, nu-mi doresc nimic mai mult decât să fie pace. Îmi doresc o lume în care mașinăria războiului să nu ne mistuie copiii.

Mă uit către soția mea.

— Îmi doresc să trăiesc într-o lume în care copilul meu să-și poată alege singur soarta, în care păcatele trecutului să nu-i definească viața, așa cum s-a întâmplat cu noi. Dușmanii noștri ne-au stăpânit prea multă vreme. Mai întâi ca sclavi, apoi ca adversari. Și ce stabilitate, ce armonie putem aduce lumilor pe care le-am eliberat, când ei continuă să ne definească? De dragul surorilor și fraților noștri de pe Venus și Mercur… Îl privesc pe Dancer. De dragul celor pe care i-am eliberat din lanțuri, de dragul copiilor noștri, dați-mi uneltele cu care să pun capăt acestui război o dată pentru totdeauna!

Se aud strigăte aprobatoare.

Îl privesc pe Daxo, care se ridică, dominându-și colegii senatori, așa cum ne-am înțeles.

— Nobilii mei prieteni..., spune el desfăcându-și brațele lungi într-un gest implorator. Știu că ați obosit. Simt și eu anii ăștia de război până-n adâncul oaselor. Cred că aveam păr când au început toate astea. (Râsete.) Cunosc mai bine decât voi firea Războinicilor Însemnați. Ei nu doresc pacea. Nu e în natura lor să accepte această nouă lume pe care am creat-o. Trebuie să-i înfrângem prin toate mijloacele de care dispunem. Familia mea l-a susținut pe Secerător dinainte să devină faimos. Fratele meu a murit pentru el. Eu am luptat pentru el. Și n-o să-l abandonez acum. Și nici voi n-ar trebui s-o faceți. Optimații îl susțin pe Secerător. Și propunem spre adoptare Rezoluția Libertății Eterne, o lege prin care să recrutăm douăzeci de milioane de oameni, să alocăm numărul necesar de nave din Golf și să creștem taxele pentru susținerea efortului de război până când Centrul va fi liber.

Daxo se așază la loc și își masează tâmpla, aruncându-mi o privire chinuită.

Când aplauzele s-au stins, Publius cu Caraval se ridică de pe scaun. Părul lui scurt și arămiu e pieptănat cu cărare pe o parte, fără niciun fir rebel.

— Mi s-a spus că am fost adus pe lumea asta ca să slujesc. Să mișc manetele invizibile ale unei mașini străvechi și crude. Noi toți am mișcat manetele alea. Dar acum suntem în slujba poporului. Suntem aici ca să eliberăm demnitatea umană. Darrow din Lykos e cea mai eficientă armă a noastră împotriva tiraniei. Haideți s-o ascuțim din nou și să rupem lanțurile fraților și surorilor noastre aflați în sclavie pe Venus!

Își duce mâna la inimă, cu un aer hotărât și empatic.

Alte și alte voci de senatori își declară susținerea, acoperindu-se unele pe altele. Mustang se ridică și bate în podea cu Sceptrul Zorilor.

— Rezoluția a fost înregistrată de Senat. Dezbaterile sunt deschise.

Toate privirile se întorc spre Dancer.

El n-a schițat nicio mișcare. Mustang îi cercetează chipul.

— Senator O'Faran, n-ai nimic de zis? întreabă ea.

— Mulțumesc, Suverana mea.

Înainte să se ridice în picioare, își strânge între degete marginile togii, așa cum obișnuiește când e nervos. Până și acum detestă să vorbească în public. Are o voce răgușită și poticnită, cum nu se poate mai deosebită de a lui Publius.

— ArhiImperatore, prietene, frate al meu, voi începe prin a spune că sunt fericit de reîntoarcerea ta. Nu există… un fiu al Republicii mai măreț.

Mulți încuviințează.

— Primește, de asemenea, felicitările mele pentru eliberarea *parțială* a lui Mercur. În ciuda metodelor tale, la care voi ajunge în câteva clipe.

Îl privesc cu prudență, știind ce are de gând, dar nu și cum o să procedeze.

— Știți toți că sunt un războinic, spune el privindu-și mâinile aspre. Am mânuit arme. Am condus oameni. Asta-s eu. Și, ca mulți dintre voi, sunt totodată un muritor prins într-o încleștare a Giganților.

Îi privește pe Aurii, pe Obsidieni.

— Dar am învățat că giganții pot fi doborâți cu ajutorul cuvintelor. Cuvintele… sunt salvarea noastră. Așa că stau azi dinaintea voastră înarmat numai cu vocea mea.

Face o pauză, strâmbându-se ca pentru sine.

— Și vă întreb: în ce epocă vreți să trăiți? Una în care sabia conduce, iar noi o urmăm? Sau una în care vocea noastră poate cânta mai tare decât vuietul oricărui motor? Nu așa a fost Cântecul Persefonei? Visul lui Eo din Lykos?

Din rândul susținătorilor lui se ridică murmure de aprobare.

Mă copleșește amărăciunea când îl aud insinuând că m-am îndepărtat de visul lui Eo. A fost a mea și mi-au luat-o. De câte ori e pomenită, fie și cu tot respectul cuvenit, am impresia că au scos-o din mormânt și îi plimbă rămășițele pe dinaintea mulțimii.

— Colegi senatori, puterea noastră nu ne aparține, continuă fără grabă Dancer. Suntem numai niște recipiente. Bărbați și femei aleși de Popor să vorbească în numele Poporului, să ridice vocea în apărarea Poporului. Darrow, ne-ai ajutat să dăm Poporului o voce și pentru asta îți suntem îndatorați. Dar acum refuzi să asculți această voce, să te supui legilor la facerea cărora ai contribuit. Senatul și Poporul ți-au poruncit să te

retragi de pe Mercur. Nu te-ai supus acestui ordin. Ai dezlănțuit o Ploaie de Fier.

Privește către Sefi. Ea stă la câteva trepte mai jos de Sevro, pe banca invitaților, urmărind scena cu chipul impenetrabil.

— Din pricina nerăbdării tale, într-o singură zi au murit un milion de frați și de surori de-ai noștri. Două sute de mii de Obsidieni. *Două sute de mii.* Efective care nu pot fi înlocuite.

Cuvintele au o greutate a lor și văd mânia profundă a grupului Obsidienilor, aceeași pe care am simțit-o radiind dinspre Sefi începând din acea zi.

— Nu doar atât, dar ai deturnat elemente ale Flotei a Patra, care păzește Marte, ca să se alăture asaltului tău asupra lui Mercur. De ce?

— Pentru că erau necesare ca să…

— Un milion de suflete.

Am cunoscut treizeci și șapte dintre aceste suflete, și cumva numărul lor pare mai mare decât un milion.

— Cineva a zis cândva că toată lumea are de pierdut dintr-un război purtat de politicieni, spun cu amărăciune. Harnassus și Orion au fost de acord cu planul meu. Legiunile voastre v-au protejat până acum. Ați ajuns să vă îndoiți de ele?

— Legiunile noastre? întreabă el. Chiar sunt ale noastre?

Înainte să apuc să răspund, înaintează poticnit, preluând controlul conversației cu grația unui urs reumatic.

— Câți dintre noi i-au pierdut pe cei dragi lor în război? Câți dintre noi au îngropat fii, fiice, soții, soți? Mâinile mele-s carne vie de cât am săpat morminte. Mi se frânge inima când văd genocidul și foametea făcând ravagii pe planetele pe care pretindem că le-am eliberat. Pe Marte, căminul meu. Câți trebuie să mai sufere ca să eliberăm Mercur și Venus, planete atât de îndoctrinate, încât propriile noastre Culori vor lupta împotriva noastră pentru fiecare palmă de pământ cucerită?

— Deci atâta vreme cât Marte-i liber ești gata să declari treaba terminată? Și de ceilalți să se aleagă praful? întreb eu.

Mă țintuiește cu privirea.

— Dar Marte oare e liber? Întreabă un Roșu din mine! Întreabă un Rozaliu din ghetoul din Agea! Jugul sărăciei e la fel de apăsător ca al tiraniei.

Mustang intervine.

— Avem datoria solemnă de a elibera lumile de mizeria sclaviei. Cuvintele tale, domnule senator.

— Avem, totodată, datoria solemnă de a face lumile astea mai bune decât au fost, replică Dancer. De la căderea Casei Lune au murit două sute de milioane de oameni. Spuneți-mi, care-i sensul victoriei dacă ne distruge? Dacă ne întindem atât de mult, încât nu-i putem apăra sau hrăni pe cei pe care îi scoatem la lumină din mine?

În încăpere nu există alte arme decât cele ale lui Wulfgar și ale Gardienilor săi, dar cuvintele lui Dancer fac singure destule pagube. Zguduie sala Senatului. Și n-a terminat.

— Darrow, ai venit în fața noastră ca să ne ceri mai mulți oameni și mai multe nave și să continui războiul. Așa că te întreb, și mă rog la Bătrânul care păzește Valea să-mi dai un răspuns, când se va încheia acest război.

— Când Republica va fi în siguranță.

— Va fi în siguranță când Lordul Cenușă va cădea? Când vom avea Venus?

— Lordul Cenușă e inima mașinăriei lor de război. Dar conduce cu ajutorul fricii. Fără el, celelalte case Aurii s-ar întoarce una împotriva alteia în decurs de-o săptămână.

— Și cum rămâne cu Marginea? Dacă ne atacă tocmai când ne-am spulberat armatele încercând să doborâm un singur om?

— Avem un tratat de pace cu Marginea.

— Deocamdată.

— Docurile lor sunt distruse. A avut grijă Octavia de asta. Analiștii din Starhall cred că nu ne-ar putea ataca, chiar să vrea, timp de încă cincisprezece ani, zice Mustang.

— Romulus nu mai vrea un nou război, zic eu. Ai încredere-n ce-ți zic.

— Să am încredere? se încruntă vechiul meu prieten. Darrow, am avut cu toții încredere în tine.

Simt în el aceeași mânie ca atunci când a aflat ce le-am făcut Fiilor din Dominionul Marginii.

— Atât de mulți oameni au avut încredere în tine. De ani și ani. Dar ești prea îndrăgostit de propriul tău mit. Crezi că Secerătorul știe mai bine decât Poporul ce-i de făcut.

— Crezi că eu vreau război? Îl urăsc. Mi-a răpit prietenii. Familia. Mă ține departe de soția mea. De fiul meu. Dacă ar fi o

altă cale, aș urma-o. Dar nu putem evita acest război. Nu putem decât să-l purtăm.

Mă privește câteva clipe.

— Mă întreb dacă ai recunoaște pacea dac-ai vedea-o.

Se întoarce către senatori.

— Și dacă v-aș spune că există o altă cale? Una care ne-a fost ascunsă?

Caraval se apleacă înainte încruntându-se. Sevro îmi aruncă o privire.

— Dacă ne-am putea bucura de siguranță nu mâine, nu peste zece ani, ci chiar în clipa asta? Pace fără o altă Ploaie de Fier. Fără să mai aruncăm milioane de oameni în bătaia armelor Lordului Cenușă.

Se întoarce către soția mea.

— Suverana mea, îmi invoc dreptul de a-i înfățișa Senatului un martor.

A luat-o prin surprindere.

— Ce martor?

Dancer nu răspunde. Privește către coridorul din dreapta lui. La capătul acestuia se deschide o ușă, iar pe podeaua de piatră răsună clinchetul unei perechi de tocuri. Amuțiți, senatorii își întind gâturile și văd o femeie vârstnică, înaltă și impunătoare, pătrunzând în sala Senatului. Îi depășește cu un cap pe Gardienii Republicii, cu excepția lui Wulfgar, pe lângă care trece îndreptându-se către centrul podelei. Ochii ei sunt Aurii. În ciuda înălțimii sale, are o ținută calmă și disprețuitoare. Părul îi este răsucit la spate și prins într-o plasă aurie. Un guler de aur în formă de vultur îi înconjoară gâtul. Rochia neagră îi acoperă orice bucățică de piele de la gât până-n vârful picioarelor. Și pe chipul ei crud și regal e o unică cicatrice încovoiată.

O privesc cu ură. A fost blestemul vieții mele de când i-am ucis în bătaie fiul preferat într-o încăpere simplă de piatră, cu șaisprezece ani în urmă. Și acum iat-o în fața Senatului.

— Ce înseamnă asta? întreabă Mustang ridicându-se de pe jilț pentru a domina încăperea.

Dancer nu bate în retragere.

— Este Julia au Bellona, zice el în timp ce rumoarea sporește. Ne aduce un mesaj din partea Lordului Cenușă.

— Domnule senator…

Mustang se înroșește de mânie și face un pas impetuos înainte.

— Ai întrecut măsura! Politica externă este prerogativa Suveranei! Sari calul!

— La fel și soțul tău, dar nu te văd dojenindu-l, spune el. Ascultă ce are de zis! Ți se va părea edificator.

Senatorii strigă, cerând să audă ce are de zis Bellona. Mă copleșește groaza. Știu ce va spune Julia.

Mustang e încolțită. Își coboară privirea către femeie, amândouă supraviețuitoare ale unor mari case Aurii care s-au nimicit una pe alta în dușmănia lor. Din familiile lor, numai Cassius a mai rămas. Dac-o mai trăi prin sălbăticiile alea.

— Expune-ți punctul de vedere, Bellona!

Julia își ridică ochii către Mustang, cu un dispreț neprecupețit. N-a uitat că Mustang a stat la masa lor alături de Cassius, și apoi le-a întors spatele tuturor.

— Uzurpatoareo, rostește ea, refuzând să folosească titlul lui Mustang.

Îi măsoară pe senatori cu o privire plină de dispreț aristocratic.

— Am călătorit o lună ca să mă înfățișez dinaintea voastră. Voi vorbi simplu, ca să pricepeți. Lordul Cenușă e sătul de război. De orașe transformate în ruine.

Izbucnesc strigăte de protest, dar ea continuă să vorbească.

— Pe durata asediului Mercurului, soli, inclusiv eu însămi, au fost trimiși în *Steaua Dimineții* pentru a-i solicita o audiență… căpeteniei voastre. Îmi aruncă o privire cruntă. Am cerut un armistițiu. Răspunsul lui a fost Ploaia de Fier.

— Armistițiu? murmură Mustang.

— Și de ce ați solicitat un armistițiu? insistă Dancer acoperind șușotelile senatorilor.

— Lordul Cenușă și Consiliul de Război al Societății doresc să discutăm condițiile…

— Ce condiții? insistă Dancer. Vorbește clar, Aurio!

— Nu v-a zis Secerătorul?

Mă privește și zâmbește.

— Am cerut încetarea focului ca să discutăm condițiile unei păci permanente și durabile între Revoltă și Societate.

11. DARROW

Servitorul Poporului

Încăperea e un haos de pumni ridicați și togi fluturânde. Numai Obsidienii nu se clintesc. Sefi privește reacțiile tuturor cu o expresie neutră, impenetrabilă ca de obicei. Mustang se întoarce furioasă către mine.

— E adevărat?

— Nu voia pace, spun eu cu răceală.

Sevro se leagănă pe scaun într-un efort de a nu o strânge de gât pe Julia au Bellona în mijlocul Forumului.

— Dar a trimis soli?

— A trimis provocatori. Pe ea și pe Asmodeu. A fost o cacealma cu care n-am socotit că e cazul să irosesc timpul acestui for.

Lui Mustang nu-i vine să creadă ce aude.

— Darrow…

— Asmodeu a fost la bordul navei tale și nu ne-ai raportat asta?! întreabă Dancer uluit.

Cineva m-a trădat. Unul dintre Urlători. Cine altcineva știa?

— Urmează să mai spui că l-ai avut la popotă pe Cavalerul Fricii.

Îmi fixez privirea asupra lui Dancer.

— Lordul Cenușă a ars Rhea. A ars Noua Tebă. Ar arde toate orașele rămase ca să recâștige Luna. Vrea casa pe care i-am răpit-o.

Dancer clatină din cap.

— N-aveai dreptul.

Caraval și Arămiii care m-au aclamat mai devreme privesc nesiguri. Mustang nu s-a mișcat din jilțul ei și nici nu poate. Orice va spune va fi considerat efortul soției de a-și apăra soțul și o poate compromite și pe ea. Dacă senatorii vor crede că știa și ea, o vor pune sub acuzare. Ăsta fiind și motivul pentru care i-am ascuns toată povestea.

Steaua mea e în cădere. Dacă se solidarizează cu mine, o s-o trag și pe ea în jos. Mai bine rămâi tăcută, dragostea mea! Mai bine joacă pe termen lung! Știu că nu trebuie să mă opun. O senatoare Roșie sare de la locul ei și străbate sala. Pentru o

clipă, cred că va vorbi în apărarea mea. Apoi scuipă la picioarele mele.

— Auriule! spune ea.

Wulfgar înaintează, gata să descurajeze alte violări ale protocolului.

Sunt ani de când aștept să vină o asemenea clipă, dar Republica a devenit tot mai puternică, iar asta nu s-a întâmplat. Și presupun că m-am păcălit singur să cred că nici nu va veni. Dar acum, că-i aici, pentru că simt ura oarbă deșteptându-se și simt obiectivele nemiloase ale camerelor de la balcoane, știu că vorbele ar fi inutile. Nobilii reporteri de știri vor analiza cu virtuoasă ipocrizie fiecare decizie, fiecare secret, fiecare păcat și le vor difuza în întreaga lume, prefăcându-se că-și fac datoria, dar savurând masacrul moral, rozându-mi oasele, spărgându-le de dragul măduvei audiențelor și hrănindu-și pofta de bârfe cu o lăcomie demnă de vulturi.

Nu sunt surprins, dar mi-e inima frântă. Nu vreau să fiu tipul cel rău. Wulfgar mă privește compătimitor, de parcă-și dorește să mă poată duce departe de această umilință publică. Sevro se ridică turbat de furie.

— Șobolan împuțit și trădător…, îi zice el lui Dancer.

— Cum să-ți încredințăm armatele noastre când tu nu te supui Senatului? tună Dancer. Când minți Poporul?

Nu-mi dă timp să răspund.

— Frați și surori, în Republica noastră nu e loc pentru lorzi războinici și tirani! Ei sunt moartea demokrației! Stau ca mărturie cele șapte sute de ani în care am fost sclavi! Dar tirania nu răsare dintr-odată. S-a clădit treptat, în timp ce conducătorii Pământului au stat și n-au făcut nimic. Trebuie să alegem. Republica noastră va fi condusă de vocea poporului sau de spadă?

Se așază. Lucrarea lui s-a încheiat. Înconjurat de răcnete aprobatoare, mai numeroase decât ale susținătorilor lui obișnuiți, Dancer de pe Faran, mâna dreaptă a lui Ares, cel care m-a scos din mormânt și m-a transformat într-o armă, mă îngroapă sub propriile-mi planuri. Și din cealaltă parte a încăperii, ca un măslin bătrân și nobil pe care nici focul, nici securea nu-l pot doborî, Julia au Bellona mă privește cu ochii scânteind de ură. Încet, ca și cum vede îndeplinindu-se în sfârșit o promisiune de mult amânată, începe să zâmbească.

Publius cu Caraval se ridică în mijlocul haosului. Numai Mustang, izbind cu sceptrul de podea, reușește să-i liniștească pe senatori suficient ca Arămiul să poată vorbi. Dacă cineva poate găsi ceva de spus în apărarea mea, el e acela.

— Nu împărtășesc convingerile senatorului Roșu. Nu poate fi pace acolo unde nu-i dreptate. Dar într-o privință mă tem că are dreptate. V-ați depășit atribuțiile, ArhiImperatore. Ați uitat că ați jurat să slujiți Poporului.

Se întoarce către ceilalți senatori, adunându-și curajul ca să depășească șocul provocat de trădarea mea.

— Propun un vot pentru demiterea din funcție a lui Darrow din Lykos și pentru plasarea lui în arest la domiciliu până la punerea sub acuzare pentru acte de trădare împotriva Republicii.

Aplauze îi întâmpină cuvintele. Îmi aruncă o privire aspră.

— Și propun încetarea temporară a ostilităților împotriva Auriilor Centrului, până decidem dacă vrem pace sau război.

Ticălos ipocrit!

Mustang n-are ce face. Urmând ordinele ei, Gărzile Republicii vin să-i conducă afară din încăpere pe toți cei care nu sunt senatori. Mă las escortat de Wulfgar. Dincolo de capetele oamenilor lui, îmi văd soția privindu-mă din jilțul ei, înfricoșată pentru că a ghicit furia care clocotește în mine.

Afară, lumea e tăcută și neatinsă de umilința mea. Uniformele Gărzilor Republicii strălucesc în lumina caldă a neoanelor albastre în timp ce ne recuperăm armele. Funcționari mărunți traversează piața, preocupați de treburile unei guvernări responsabile pentru viețile a zece miliarde de oameni. Se înserează și cerul e negru. Frunze uscate sunt purtate de vânt pe întinderea albă de marmură.

— Darrow, nu ai voie să părăsești orașul, îmi zice Wulfgar. M-ai înțeles?

Își pune din nou mâna pe umărul meu.

— Darrow…

— Sunt arestat? întreb.

— Încă nu…

— Dă-te la o parte, zice Sevro încleștându-și degetele pe mânerul briciului de la șold.

Wulfgar își coboară privirea către Sevro, care abia-i ajunge până în dreptul sternului, și face un pas în spate, respectuos. Cobor scările, îndepărtându-mă de Forum în direcția

platformelor de aterizare din nordul Citadelei. Sevro mă ajunge din urmă. Mă opresc și privesc peste umăr către Forum în timp ce prin ușa deschisă se aud urale puternice.

— Cine căcat le-o fi spus? zice Sevro. Ar trebui să-i tai coaiele lui Caraval! Trădare?! Nu pot să te aresteze pe bune, nu?

— Nu pot să mă arunce în Deepgrave, dar pot să mă închidă pentru cât timp cred că n-au nevoie de mine. Suficient pentru ca Lordul Cenușă să-și facă mutarea.

Sevro pufnește batjocoritor.

— Legiunea a VII-a va avea ceva de zis despre asta. S-o chem pe Orion? Pe Telemanuși? Kavax ar trebui să fie pe drumul de întoarcere dinspre Marte…

Îmi întorc privirea către Forum. Înăuntru, Mustang probabil încearcă să dreagă răul produs, dar, odată ce i-a pierdut pe Arămii, n-o să aibă voturile necesare ca să mă protejeze. Nu mi-a mai rămas nimic de făcut aici. Asta nu-i lumea mea. Am știut-o de multă vreme. Dancer n-a făcut decât să mi-o reamintească. Spune că nu mă pricep decât la război. Și are dreptate. În inima mea îmi cunosc dușmanul. Știu din ce stofă-i croit. Îi cunosc înverșunarea. Și știu că războiul ăsta nu se va încheia cu politicieni zâmbindu-și de o parte și de alta a mesei negocierilor.

Se poate termina numai așa cum a început. Cu sânge.

— Nu, Sevro. Cheamă-i pe Urlători!

12. LYRIA

Lame curbate

Fug de gloanțele care mi-au ucis fratele. Fratele meu mai mic, la creșterea căruia am dat o mână de ajutor, făcând un semn pe tocul ușii ori de câte ori se mai înălța puțin. Glumeam zicându-i că e ca o bălărie și că, dacă mai crește mult, într-o bună zi o să atingă cerul cu capul. Acum îl abandonez în noroi.

Fiecare bătaie de inimă e ca o lovitură de ciocan. Lacrimile îmi șiroiesc pe obraji, atât de dese, încât de-abia văd. Gambele îndurerate îmi sunt pline de noroi. Locuințele de plastic îmi gonesc pe dinaintea ochilor. Se aud noi zgomote: alte împușcături și murmurul armelor energetice. Ne atacă și de la

sol. Aud scrâșnetul săniilor aeroglisoare. Lângă gardul dinspre sud a izbucnit un incendiu. Văd vehicule de teren acolo și oameni cu proiectoare și torțe. Au puști și lame curbate.

Când ajung acasă, strada noastră e încă liniștită. Ca și cum nu vrea să recunoască pericolele pe care le aduce noaptea asta. Dau buzna pe ușa din față. Sora mea încă mai stă la masă încălțată cu pantofii ei cei noi.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a fost cu împușcăturile alea?

— E Mâna Roșie, zic tocmai când sirenele pornesc să urle dinspre șirul de antene din spatele casei noastre.

N-au instalat o sirenă de avertisment pentru Mâna Roșie.

— Nu! șoptește ea. Unde e Tiran?

— E…

Mi se pune un nod în gât.

— S-a dus.

— S-a dus? Înclină capul de parcă nu înțelege sensul cuvântului. Cum adică s-a dus?

— L-au împușcat.

— Ce?!

Simt cum mă cutremur. Îmi pierd controlul asupra trupului meu.

— L-au împușcat.

Plâng. Mi-e greu să respir. Simt brațele surorii mele cuprinzându-mă. Îmbrățișându-mă.

— A murit. Tiran a murit.

Nu numai c-a murit. A fost mutilat.

— Ia-l pe tata! zice sora mea mai mare, palidă ca o stafie.

Îmi cuprinde capul în palme.

— Lyria, trezește-l pe tata! Trebuie să plecăm.

— Unde?

— Nu știu. Dar nu putem să rămânem aici.

Încuviințez ca prin vis. Ea mă zgâlțâie.

— Acum, Lyria!

Cum poate să fie atât de calmă? Ea n-a fost silită să vadă capul lui Tiran explodând. Mă împinge către dormitor.

Îl găsesc pe tata treaz, privindu-mă de parcă știe deja. A auzit despre Tiran?

— Știi ce se petrece? îl întreb.

Încuviințează fără vlagă.

— Trebuie să mă ajuți!

De obicei, Tiran este cel care îl mută din pat în scaunul cu rotile. Eu nu-s atât de puternică.

Îmi strecor mâinile la subțiorile tatii.

— Unu, doi, trei.

Pentru prima oară de când am îngropat-o pe mama în adâncul tunelurilor, tata spune ceva.

— Nu.

E mai degrabă un geamăt decât un cuvânt, dar e inconfundabil. Ochii lui sunt mari și expresivi. Clatină din cap și repetă:

— Nu.

Își plimbă ochii pe trupul său, apoi aruncă o privire către scaunul cu rotile. Are dreptate. Nu putem fugi de Mâna Roșie dacă îl cărăm în spinare. Sau cu scaunul, prin noroi. Nu fără Tiran.

Mă urmărește cu ochii lui încețoșați. Acum mă vede. Și asta-mi frânge inima. Ar fi putut să mă vadă mai devreme. Ar fi putut să mă privească, în loc să-și lase viața să se scurgă în fața Cutiei Hologramă. De ce acum? De ce când nu ne-au mai rămas decât câteva secunde? Îl cuprind în brațe. Îl sărut pe frunte și rămân câteva clipe așa, trăgând în piept aroma pielii lui și a părului slinos, amintindu-mi-l cum a fost cândva.

Cu un efort, îl salt de pe pat și-l târăsc spre scaunul lui. Mă cocoșez sub greutatea lui și puțin lipsește să nu cad. În mușchii șalelor mi se pune o crampă, dar reușesc să-mi răsucesc trupul și să-l las pe tata în scaunul lui. Aterizează brutal pe un șold. Geme.

— Ține-te bine, tată! Trebuie să ne luăm rămas-bun.

Îl împing în camera din față, unde sora mea și copiii ei se pregătesc de plecare. Văd prin ușă că soră-mea i-a adunat pe micuți în jurul ei.

— Vreau să vă țineți de mâini, zice ea. Și să nu vă dați drumul unul altuia orice-ar fi. E foarte important. Stați împreună!

Se uită la mine.

— Lyria… Liam e la infirmerie.

— Fir-ar să fie!

Cum de l-am uitat? Conn începe să plângă.

— E-n regulă, iubire. E-n regulă, spune Ava.

Ella tace, înfășată și legată strâns la pieptul ei. Sora mea nu va putea să ajungă până în centrul taberei și înapoi, nu cu copiii după ea.

— Îl aduc eu pe Liam, zic. Voi apucați-o către junglă. Ne întâlnim acolo.

— Către junglă? zice ea. N-o să ne găsești niciodată acolo. Turnul de pază de la răsărit…

— Acolo-s camioane, o întrerup. Nordul pare mai liniștit.

— Atunci ne vedem acolo, în nord. Și o să mergem împreună către bărcile de pescuit. Putem să coborâm pe râu.

O explozie îndepărtată face căsuța de plastic să se zguduie.

— Și ce facem cu tata? întreabă ea.

El stă pe scaunul lui cu rotile și ne privește impasibil. Clatin din cap o singură dată.

— Putem să-l cărăm…, zice sora mea.

Dar știm amândouă că nu putem. N-am ajunge mai departe de douăzeci de metri cărându-l și pe el, și pe cei mici. Privesc la copiii îngroziți, apoi la soră-mea.

— Copii, veniți și pupați-l pe buni ca să vă poarte noroc.

Ava înțelege. Calmul îi dispare brusc. Dincolo de lacrimi o văd pe copila speriată care plângea în pat după moartea mamei. Cea căreia trebuia să-i cânt ca să adoarmă, deși era mai mare decât mine.

— Nu vreau să-l lăsăm pe buni! plânge Conn.

— Îl aduc eu, zic. Dar voi trebuie s-o luați înainte. Acum dați-i un pupic!

Crezându-mă, copiii se reped să-l sărute pe tata pe obraji. Ochii lui înlăcrimați se mișcă rapid de la unul la altul. Sora mea se apleacă și-l sărută pe frunte. Rămâne așa tremurând, apoi se retrage împleticindu-se. Conn se agață de el și nu-i dă drumul până ce mama lui nu-l smulge cu violență, pornind către ușă.

— Turnul de pază din nord, zice ea. Vino repede!

— Așa o să fac.

— Lyria!

— Da?

— Adu-mi băiatul!

Ne strângem mâinile. O viață plină de rochii de nuntă, nașteri și dragoste, redusă acum la o singură clipă de spaimă. Apoi mâinile noastre se despart, ușa se închide și coșmarul de afară o înghite. Printr-o crăpătură în plastic o văd cum fuge

strângând-o la piept pe Ella și târându-i pe cei doi băieți în întuneric. Rămân cu tata în colibă, ascultând cum se sfârșește lumea dincolo de pereții ei subțiri. O parte din mine își spune că dacă rămânem aici furtuna va trece de noi. Că plasticul va ține cumva afară Mâinile Roșii cu puștile și săbiile lor curbate. Vreau să-i spun tatii că totul va fi bine. Că ne vom vedea în curând. N-a mai fost atât de alert de un an de zile, privindu-mă și știind că mă vede pentru ultima oară. Îngenunchez ca să-l privesc în ochi și îi iau obrazul în palme. Acest bărbat m-a învelit noaptea. M-a luat pe genunchi la Serbarea Laurului și mi-a spus povești despre isprăvi minerești, vipere și lupte. A fost vast ca însuși cerul. Dar acum e un om sfârșit, privind neajutorat cum lumea îi înghite copiii.

— Ne vedem în Vale, îi șoptesc lipindu-mi fruntea de a lui. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.

Apoi mă smulg de lângă el. Din trei pași am ieșit pe ușă.

Să-l las în urmă e totuna cu a tăia o parte din mine.

Ochii mă ustură de lacrimi, dar mintea-mi e calmă și rece. Trebuie să-l iau pe Liam. Sora mea a plecat deja. Tabăra e pradă nebuniei. Gamma își părăsesc în fugă locuințele. În depărtare se văd flăcări. Două nave vuiesc pe cerul negru de deasupra noastră. Aud clănțănitul armelor automate și țiuitul ocazional al unei arme energetice. Țipete se înalță de pretutindeni, învolburându-se în jurul meu. O iau pe scurtătură printre case, străbătând cartierul Gamma către infirmeria centrală. Intru din plin într-un bărbat și cad în noroi, iar cotul lui mă lovește în obraz. Aproape că nu reacționează. Ține în brațe un copil. Se împleticește, apoi o ia din nou la fugă. Îl cunosc. Este Elrow, unul dintre șefii de echipă ai tatii de acum mult timp. Nici măcar nu-și coboară ochii către mine.

Mă ridic cu greu în picioare, ajung la infirmerie și constat că ușa e încuiată. E o clădire din plastic alb, cu acoperișul țuguiat, a cărei terasă e plină de noroi. Ca o fată în rochie albă așteptând în ploaie. Bat cu pumnii în ușă.

— Deschideți! Sunt Lyria! Lăsați-mă să intru!

Trag două șuturi în ușă până ce ei o descuie și o deschid. Trei bărbați și o femeie, în uniforme galbene de asistenți medicali, ținând instrumente medicale grele, cu care au de gând să opereze pe țeasta mea. Ridic mâinile.

— Lyria! strigă Janis, un medic Galben și șefa dispensarului. Lăsați-o să intre!

— Janis, unde-i Liam?

— În spate.

Janis mă conduce printre șirurile de paturi pline de copii îngroziți și pacienți infirmi, până ajungem în spate, unde se află nepotul meu. Stă în pat ținându-și genunchii la piept, orb, ascultând oroarea de afară.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Janis.

— Mâna Roșie, zic eu. Nave și camioane.

— Sunt aici? întreabă ea nevenindu-i să creadă. Dar Republica…

— Republica să ardă-n iad, o întrerup. Trebuie să fugim. Liam…

Îmi înfășor brațele în jurul băiețelului. E așa fragil de parcă-i făcut din sticlă. Are părul roșu și rebel ca al meu, dar tuns mai scurt, și gesturile lui sunt șovăitoare ca ale unui băiat care invită o fată la dans în timpul Serbării Laurului. Îl sărut pe creștet și-l înfășor bine în micul hanorac albastru pe care i l-am adus. Îi trag gluga pe cap până nu i se mai vede decât fețișoara palidă.

— E bine. Totul e bine. Ești cu mine.

— Unde-i mama? întreabă el cu un glăscior firav.

— Ne așteaptă. Dar trebuie să mergi cu mine.

— Ea e teafără? întreabă el.

— Trebuie să fii curajos. Poți să faci asta? Poți să fii ca Spiridușul? Când l-a urmat pe Secerător în Pântecele Dragonului? Poți să faci asta de dragul meu?

— Da, zice el încuviințând din căpșor. Pot.

Îl iau din pat și pornesc către ușă. Janis îmi taie calea.

— O să fie mai în siguranță aici, zice ea. E un spital. Până și ei trebuie să respecte asta.

O privesc uluită.

— Ești dusă cu capul? Trebuie să evacuezi pe toată lumea!

— Lyria…

Nu mă opresc să discut cu ea. O împing într-o parte și ies din infirmerie, apoi o rup la fugă strângându-mi nepotul la piept. Împușcăturile se aud mai aproape. Voci aspre strigă unele la altele. Țipetele unei femei sunt amuțite cu o bufnitură lichidă. Mă strecor printre case în direcția turnului nordic de pază. Ușile au zburat din balamalele lor de plastic și tineri bărbați ies în

fugă cu brațele pline de alimente, fleacuri, CH-uri și mii de lucruri mai puțin prețioase decât viața pe care o strâng eu la piept. Brațele subțiri ale lui Liam se agață de gâtul meu. Cineva urlă „Gamma” și mă arată cu degetul. Îngrozită, mă strecor pe o alee și mă pierd printre umbre.

Când ajungem la el, turnul de pază e abandonat. Proiectoarele lui privesc direct cerul. Soldații Republicii repartizați să-l păzească au fugit. Undeva latră un câine. Sora mea nu se vede nicăieri.

— Ava! o strig încet, sperând că s-a ascuns undeva și mă așteaptă.

Nu-mi răspunde nimeni. Dinspre casele din spatele meu răsună vocile unor bărbați. M-au urmat pe alee. Ies în goană pe poartă. O câmpie noroioasă se întinde până în jungla întunecată. N-o să reușim să ajungem pân-acolo. La dreapta e groapa de gunoi a taberei și, dincolo de ea, râul.

— Ava, șoptesc din nou.

Pașii s-au apropiat. Îl mut pe Liam pe un șold și mă retrag în umbra grămezii de gunoi. În vârful unei movile, mă trântesc pe jos și mă las să alunec de cealaltă parte, până la jumătate. Îi spun lui Liam să tacă și mă târăsc puțin înapoi în sus, ca să văd cărarea pe care am părăsit-o. Un șuvoi de Gamma din districtul meu se repede pe poartă către junglă. Îi cunosc pe toți. N-o văd pe sora mea printre ei, așa că rămân ghemuită la adăpostul gunoaielor. Dar, pe măsură ce sunetul pașilor lor se stinge în noapte, mă cuprinde o teamă cruntă de a nu fi lăsată în urmă. Sunt gata să ies din ascunzătoare și să fug după ei, când zăresc ceva scânteind lângă liziera pădurii. Vreau să-mi strig compatrioții. Să-i salvez. Dar e prea târziu. Scânteierea se transformă într-o sută de lumini, de parcă jungla rânjește dezgolindu-și dinții palizi. Compatrioții mei urlă în timp ce bărbații ies din pădure și-i ucid în beznă cu lamele curbate.

La auzul țipetelor, mă retrag și mă în fund mai adânc în groapa de gunoi. Urc în goană o movilă și ceva metalic îmi zgârie coapsa. Îmi pierd echilibrul și mă înclin într-o parte, apoi cad. Aterizez cu putere peste gunoaie, abia reușind să-l protejez pe Liam. Plânge cu obrazul lipit de pieptul meu. Duhoarea dulceagă a descompunerii ne face ochii să lăcrimeze. Un șobolan îmi traversează în fugă brațul. Mă ridic ținându-mi nepoțelul în brațe și simt usturimea rănii de la picior. Nori de

insecte se abat asupra gambelor mele goale, ciupindu-mă și târându-se. Din gunoaie se înalță căldura descompunerii. Găsesc o ascunzătoare și mă ghemuiesc sub resturile unui spălător industrial defect. Liam tremură îngrozit, cu trupușorul zguduit de hohote tăcute de plâns. Îl pun jos. Mi-au amorțit brațele de cât l-am cărat. Oameni umblă pe cărare, aproape de locul unde am pătruns în groapa de gunoi. Lanternele lor spintecă bezna.

Mă întind pe burtă printre gunoaie și-mi apăs un deget murdar pe buzele lui Liam. O rază de lumină trece pe deasupra noastră. Țânțarii bâzâie în jurul feței lui, aruncând umbre. Îi strâng gluga hanoracului în așa fel încât nu i se mai văd decât gura și nasul. Ploaia șiroiește și picură printre gunoaie, iar bărbații discută între ei. Vocile lor sunt ca ale tatii, ca ale mamei, ca ale surorilor și fraților mei. Dar acum sunt crude, aspre, amenințătoare și tăioase. Cum pot Roșiii să le facă așa ceva semenilor lor? Unul se apropie suficient ca să-i văd mâinile vopsite. Dar nu e vopsea, ci sânge, uscat și crăpându-se.

Lanternele continuă să lumineze, iar oamenii discută între ei. Rămân singură cu frica. Unde-i sora mea? Au găsit-o? Mă rog să-și fi continuat drumul către bărci. Nu știu ce să fac și încotro s-o apuc, așa că mă ghemuiesc și trag cu ochiul la umbrele întunecate ce se deplasează pe cărare. Le observ chipurile în lumina flăcărilor din tabără. Sunt băieți. Unii n-au mai mult de paisprezece ani și abia dacă le-au crescut tuleiele. Sunt zvelți și lucesc de sudoare. Strigându-se unii pe alții, cercetează grămezile de gunoi ca niște câini sălbăticiți și morți de foame.

Liam își încleștează mânuțele. În întunericul permanent în care se află, nu poate decât să audă rănile pe care acești tineri furioși le-au tăiat în carnea nopții. Tremură. Îi șterg ploaia de pe chip, dorindu-mi să am puterea de a-l lua de aici, de a opri totul.

— Ești viteaz, Liam, îi șoptesc. Viteaz ca Spiridușul.

— Unde-i mami?

— O să ne întâlnim cu ea. Cred că e la bărci. Fiindcă ai fost așa viteaz, am ceva pentru tine.

Bag mâna în buzunar și scot ciocolata pe care i-am păstrat-o de la cină. I-o vâr în mână.

— Mulțumesc, zice el.

În timp ce mănâncă, aud șoapte în întuneric, în apropierea noastră. Mă ridic puțin și văd luna reflectându-se în câteva

perechi de ochi ascunse sub câteva containere de apă aruncate. O familie și-a găsit adăpost. O fetiță îmi face cu mâna. Îi răspund și eu la fel.

Nu suntem singuri.

Putem supraviețui. Undeva acolo Ava ne așteaptă. O să o găsim în curând. Nu trebuie decât să-mi trag sufletul. Și atunci simt mirosul focului.

13. LYRIA

Mai întâi țipetele

Începe din marginea gropii de gunoi situate lângă turnul de pază și în curând se întinde pe măsură ce tot mai multe Mâini Roșii aprind mici focuri, până ce un zid de flăcări gonește către refugiul nostru. Aerul dansează și se răsucește, iar limbi de foc șerpuiesc prin gunoi, lingându-mi picioarele. Liam țipă îngrozit. Îl ridic și ies din ascunzătoare. Fug din calea flăcărilor, dar tușesc. Abia pot să respir. Lacrimile din ochi mă împiedică să văd. Mă împiedic de grămezi de gunoi. Picioarele îmi sunt pline de tăieturi provocate de metal și de sticlă și mă scufund până la genunchi în mocirlă.

Apoi, vag, aud vocea unei fetițe strigându-mă prin fum. Plutește spre mine ca un cântec de leagăn. Firavă și blândă. Și apoi o văd în iadul acela de cenușă, făcându-mi disperată semn să mă ridic în picioare.

Mă scol poticnindu-mă și-i urmez vocea, descoperind în perdeaua de fum o deschizătură prin care pot să trag în piept aer curat. Văd oameni alergând înaintea noastră. Douăzeci sau patruzeci de suflete înspăimântate, poticnindu-se prin gunoaie cât mai departe de flăcări, îndreptându-se către râu, unde sunt legate bărcile de pescuit. La marginea gropii de gunoi, scap de fum și respir cu lăcomie. Alți refugiați se revarsă înaintea noastră printre tufișuri, în direcția bărcilor.

Mă alătur lor cu Liam în brațe și arunc o privire în urmă. O coloană de fum se înalță din gunoiul arzând, ca o pată pe cerul portocaliu al zorilor. Soarele răsare deasupra taberei care mi-a fost casă.

În fața mea, mame aleargă cu copiii de mână, cu eșarfele zdrențuite fluturând în urma lor. Tineri se împleticesc, lepădându-și bunurile lumești și cărând bătrâni sau prieteni răniți. Nu sunt numai Gamma. Nu numai membrii clanului colaboraționiștilor. Alerg prin tufișurile verzi către râu, laolaltă cu ceilalți. Ierburi îmi biciuiesc gleznele. Noroiul mi se agață de picioare. Suntem atât de aproape de râu. Aproape am scăpat de ororile nopții, când aud un țipăt înaintea mea. Și apoi un altul.

În lunca noroioasă de dincolo de desișuri, o femeie s-a prăbușit în genunchi. Își ascunde copiii la spate. Și-a întins mâinile implorator. Refugiații s-au oprit și ezită. Nu văd dincolo de ei. În fața mea, un bătrân cade în genunchi și rămâne așa în noroi, privind în gol.

În Lagalos, când șefii de echipă voiau să alunge viperele dintr-un tunel, aprindeau focul și le sileau să iasă din culcușurile pe care și le făcuseră prin echipamente, firide și crăpături. Acum noi suntem șerpii. Mâinile Roșii au aprins focuri ca să ne silească să părăsim ascunzătoarea din grămada de gunoi și să ne aducă încoace. Un șir de douăzeci de tineri plini de funingine și de sudoare, înarmați cu arme automate, ne taie calea către bărci. Mâinile le sunt roșii până la coate. Alături de ei e o femeie, una singură. Aceea care l-a ucis pe Tiran sub ochii mei, lângă navetă. Părul ei roșcat e presărat cu șuvițe albe. Jumătate din fața ei e o masă de cicatrice cumplite. Cealaltă jumătate a fost cândva frumoasă. Poartă o vestă antiglonț și ține în mână o lamă curbată cafenie din pricina sângelui. Îi spune ceva unui bărbat și el ridică arma.

Timpul a înțepenit în noroi, alături de noi.

Îl împing pe Liam la spate. Răsună un trosnet. Ceva fierbinte și sărat îmi împroașcă fața. Îmi șterg ochii și descopăr că mâinile-mi sunt roșii. Îl văd pe bătrânul îngenuncheat în noroi clătinându-se. Capul îi e deformat în mod straniu. Trupul i se înfioară din nou. Îmi dau seama ca de la mare depărtare că metalul îi face asta. Un alt glonț îl sfârtecă și omul se prăbușește într-o parte urlând. Copiii țipă și încearcă să fugă. Gloanțele îi sfâșie, le fac trupurile să se contorsioneze într-un dans nebunesc. Îl trântesc pe Liam la pământ. Ceva dur și fierbinte mă izbește în umăr, apoi mă prăbușesc în noroi. Răceala șocului mi se răspândește în braț în timp ce respir mâl.

Asta nu-i real.

I se întâmplă altcuiva. Mă rostogolesc pe spate.

Sunetul armelor se stinge și mă pomenesc privind albastrul cerului.

Mă înalț către el ca prima oară când l-am zărit. Sus. Sus. Către o unică picătură argintie.

Care se apropie.

Și se apropie.

Picătura radiază speranță. E Bătrânul, paznicul Văii? A venit să mă ia acasă, să fiu cu tata? Cu mama? Cu Tiran?

Picătura se divizează, devenind din una trei. Sau poate au fost trei dintru-nceput. Și poate nu mă scufund în cer. Poate cerul cade peste mine. Aud în depărtare șoaptele metalului furios. E o navă. Sunt trei nave. Lasă pe cer dâre de vapori. Una mare și două subțiri.

— Republica! strigă o voce de la mii de kilometri distanță. Republica!

Cad proiectile, zguduind pământul ca bătăile unei inimi. *Bum. Bum. Bum.* Nava cea mare presară pe cer mici semințe scânteietoare. Semințele încep să cadă. Iute. Mai iute. Unindu-se ca un stol de vrăbii și despărțindu-se la o mie de metri deasupra noastră. Una vuiește înspre mine, un val de metal încins și aburi. Aterizează cu zgomot în noroi. E un demon metalic cu trup de bărbat. Armura lui e portocalie. Coiful e în forma unui câine cu dinții rânjiți. Își ridică pumnul stâng și-l ațintește către șirul de pușcași. Sunetul și furia erup. Curenți de aer distorsionat șuieră pe deasupra noroiului. Oamenii se topesc sau aleargă să se ascundă. Apoi el dispare, ridicându-se din nou la cer și lansând în urma lui un strigăt războinic prin difuzorul armurii:

— *… elemanus*!

— Lyria, zice Liam atingându-mi piciorul.

Îl urmează în sus, până ce mâinile lui îmi ating fața. E viu. Plin de noroi, dar viu.

— Lyria, ești rănită? întreabă el printre lacrimi.

— Sunt aici, zic eu.

Mă ridic și-l cuprind cu brațul drept.

— Sunt aici.

Îl strâng la piept și izbucnesc în plâns, înconjurată de cadavre.

— Sunt aici.

E ceva în neregulă cu umărul meu stâng. Mă doare cum nu m-a mai durut nimic vreodată. Sângerează și iradiază o durere cumplită prin tot brațul. Suntem înconjurați de o mare de trupuri frânte care se zbat. Mâinile Roșii au murit ori au fugit să se ascundă și să tragă asupra cerului. Cele două nave albe ca osul ale Republicii deschid focul asupra camioanelor și trupelor Mâinii. Oameni de oțel fulgeră prin aer.

E prea mult. E prea zgomotos. Îl iau pe Liam și-i urmez pe cei câțiva supraviețuitori ai masacrului, ascunzându-ne printre trestiile din albia râului.

Acolo, tremurând de frică, ascultăm zgomotul bătăliei. Sunt vreo zece supraviețuitori. Tresar toți când explodează o bombă. Eu stau tăcută, legănându-mă înainte și-napoi, și privind insectele care zboară pe deasupra apei. Sora mea e în siguranță. Copiii ei sunt în siguranță. O să-i vedem în curând și o să le zâmbim. Nu peste mult timp, Liam va fi cu ei.

— Ia uitați! strigă cineva de lângă mine arătând către cer.

Cavalerul cu cap de câine se prăbușește din tării, lăsând în urmă o dâră de fum. Aterizează în râu cu un plescăit, la treizeci de metri de noi. Privim spre apă. Bărbatul nu reapare. Mă uit spre ceilalți supraviețuitori. Nu mișcă niciunul.

O să se înece.

— Trebuie să-l ajutăm, murmur clănțănind din dinți.

Mi-e frig, în ciuda căldurii. Nimeni nu se uită la mine. Repet mai tare:

— Trebuie să-l ajutăm!

Tot nu mișcă nimeni.

— Lepădături fără coaie!

Îi spun lui Liam să nu se miște și mă împleticesc prin apă, înaintând până îmi ajunge la gât. E mai adâncă decât am crezut. N-o să-l pot ridica singură. Blestem și privesc în jur. Zăresc o funie lungă care leagă între ele câteva bărci de pescuit, așa că mă întorc la ele și o desfac, apoi revin în apa mai adâncă în timp ce bărcile pornesc în derivă. Curentul mă apucă de mijloc și mă smucește ca un partener de dans cam ageamiu, amenințând să mă tragă la fund. În curând, apa îmi trece de cap. Mă scufund, căutându-l pe cavalerul căzut în tenebre.

Nu-l văd.

Mâlul de pe fund e atât de dens, încât trebuie să ies de două ori la suprafață și oricum nu-l găsesc decât mulțumită norocului,

când mă împiedic de ceva metalic. Urmez cu pasul conturul armurii, abia reușind să-i deslușesc silueta. Îi leg funia în jurul piciorului, cât de strâns mi-o permite umărul rănit, și mă propulsez spre suprafață, trăgând funia după mine. Când ajung pe țărm, un grup de Roșii așteaptă să mă ajute, viteji nevoie mare după ce am făcut eu ce era mai greu.

Zece perechi de mâini trag de funie până ce, cu un efort imens, reușim să-l scoatem pe cavaler din apă.

Ne aplecăm deasupra lui. Armura portocalie e murdară și arsă în dreptul abdomenului, unde ceva l-a lovit din zbor. E un uriaș. E ăl mai mare ticălos pe care l-am văzut vreodată. Numai coiful e aproape cât torsul meu de mare. Mănușile gigantice ale armurii mi-ar putea strivi capul ca pe un ou de viperă. Prin găurile din metal țâșnește apa. Îmi trec degetele peste armură, așteptându-mă, nu știu de ce, să fie fierbinte. E rece și vag iridescentă.

— E ditamai omul! exclamă cineva.

— O fi un afurisit de Obsidian.

— Nu, ăia poartă pene albe…

— E mort?

— Explozia i-a lovit generatorul, zice un bătrân.

Cred că-l cheamă Almor. A fost sondor pentru clanul Delta cu ani în urmă. Îngenunchează în noroi lângă cavaler și-și plimbă mâinile pe metal.

— Scutul electromagnetic e dezactivat, dar asta înseamnă că n-are oxigen acolo înăuntru. Poate că s-a înecat.

— Ar trebui să i-l scotem, zic eu.

— Știe cineva cum funcționează căcatu’ ăsta? întreabă o femeie trăgând de cască.

Aceasta nu cedează.

— Ar trebui să aibă un buton de siguranță sau ceva de genul ăsta, zice Almor, bâjbâind de-a lungul fălcii. Uite-l!

Cu un șuierat, vizorul se desprinde. Apa se scurge afară. Bătrânul împinge vizorul până când se pliază, descoperind fața cavalerului. Nu e Obsidian, dar pare sculptat din granit. O barbă roșcată îi acoperă maxilarul puternic. Capul lui chel e imens. Și pe obrazul drept îi coboară o cicatrice subțire. Are nasul turtit și ochii mici, tiviți cu gene delicate. E un Auriu. Primul pe care l-am văzut în carne și oase. Primul pe care l-a văzut oricare dintre noi.

— Respiră? întreabă Almor.

Nimeni nu se apropie de cavaler. Tot fără coaie. Mă aplec și-mi apropii urechea de nasul lui. În aceeași clipă îl cuprinde un spasm. Mă trag înapoi îngrozită în timp ce el vomită apă. Bărbatul tușește, iar eu mă așez în noroi, sfârșită de oboseală. Deasupra, văzduhul e sfârtecat de navele supersonice care coboară tot mai numeroase, să salveze tabăra.

Mâna Roșie va bate în retragere, dar Tabăra 121 e în flăcări.

14. EPHRAIM

Aniversare

Într-un mic separeu de pe colț, în camera din spate a unei taverne dubioase, două lepădături stau ghemuite ca niște garguie bătrâne și perverse, bând din pahare murdare. Își ridică privirile când îmi croiesc drum spre ele prin fumul verde fosforescent de praful-diavolului ce se ridică din țigările a doi mecanici Roșii.

La sud de centrul Hyperionului, la o sută șaizeci de kilometri de bulevardele mărginite de arțari ale Promenadei, se înalță clădirile în stil brutalist[1] ale Docurilor Interplanetare Atlas. Au șase turnuri principale, fiecare de proporții inumane. Pe durata unui an pământesc-standard, Atlas vede trecând prin sălile sale un miliard de călători. Dar pentru fiecare nou-îmbogățit sau Auriu cu sânge străvechi care aterizează aici există un șuvoi de navigatori spațiali, imigranți și pasageri interplanetari. Toți acești călători osteniți tânjesc după restaurante, cazinouri, hoteluri și bordeluri înainte să se îmbarce către destinația lor finală de pe Lună.

E o tumoare a cărei creștere nu poate fi oprită. De aceea i se spune Grămada.

În spatele meu, prin ușa deschisă, firme luminoase și carne umană la rezoluție mare agață ochiul, smulgând călătorii din tramvaie sau din mașinile lor aeriene. Purtându-i cu capul

---

[1] Stil arhitectural ce s-a dezvoltat în anii 1950-1970. Clădirile brutaliste sunt caracterizate prin forme geometrice șocante, repetitive, amintind ca textură de blocurile de beton armat nefinisat. (N.tr.).

înainte în vestibuluri ale comerțului, pentru a pompa sânge și bani în vinele acestui oraș al nimănui. E soiul de loc unde te duci când vrei să-ți dai uitării viața. Dar, culmea ironiei, e locul unde a început viața mea.

Barul arăta altfel atunci. Părăsisem Legiunea cu doi ani în urmă și venisem în Grămadă să ard câteva credite cu doi colegi de la Piraeus. După două pahare, un idiot îmi vărsase pe ceafă un pahar cu lapte aromat. M-am răsucit ca să-l învăț pe pulifrici ceva maniere, dar la vederea feței lui nătânge și a costumului prea larg m-a apucat un asemenea râs, că n-am mai fost în stare nici să ridic pumnul. Bărbatul mi-a întors privirea: avea o mustață de lapte și ochi mari care-și cereau iertare. Cine naiba comandă lapte într-un local ca ăsta? Era tânăr, nesofisticat și se înscrisese cu doi ani în urmă în legiune, venind dintr-o fundătură de pe Pământ. Am stat de vorbă în separeul ăla din colț până la ora închiderii. Restul a fost istorie.

Era refugiul meu. Băiatul meu provincial, cu o inimă mare și un râs și mai mare. Jupiter știe ce-o fi văzut la mine!

— Mă scuzați, le zic lepădăturilor din separeul din colț.

Ei îmi măsoară din ochi costumul șifonat, întrebându-se dacă nu cumva m-am rătăcit.

— Șșevrei? întreabă Maroniul.

E un ticălos terran, judecând după coapsele lui solide. Ochii de culoarea lutului i se îngustează.

— Cetățeni, am rezervat separeul ăsta, spun eu.

— Aiji nu ze fag rezervări. Cară-te!

— Șăzi colo șa și ține-ți gura înainte să te tai, zice bărbatul mai solid, un Cenușiu morocănos.

Îmi indică o masă din apropiere și scoate la iveală un cuțit ionic curbat, lung cât antebrațul meu. Îl activează, făcându-l să scânteieze albăstrui.

— Și tu ești ăla care-o s-o facă? întreb eu sarcastic. Nu pari în stare nici să te scoli în picioare.

Insul se ridică.

— Te rog, pizdulice! Am fost stăpân peste prăpădiți ca tine în Whitehold, spune Cenușiul.

La cum îi arată brațele noduroase, ar putea să mă frângă ca pe o rămurică. Ar trebui să-mi văd pur și simplu de drum.

— Whitehold? pufnesc eu batjocoritor. Ce ciudat! Credeam că pe porcii sodomiți îi expediază în Deepgrave.

Se ridică amândoi și lamele scânteiază în lumina chioară. Mă retrag împleticit, dându-mi seama cu întârziere că limba mi-e mai beată decât restul persoanei mele.

Cenușiul e gata să se repeadă și să mă spintece cu cuțitașul ăla al lui, când vede în spatele meu ceva ce-l face să încremenească. Tot barul a amuțit. Ceva nefiresc de diabolic tocmai a intrat pe ușa din spatele meu. Și orice lucru suficient de neobișnuit pentru soiul ăsta de public nu poate însemna decât un singur lucru.

Ea a venit totuși.

Mă întorc și văd o femeie Cenușie la fel de înaltă ca mine, dar construită ca un boxer cu botul cârn și cu concretețea fizică a unui bloc de ciment. Pistrui, întunecați după timpul petrecut sub necruțătorul soare de pe Mercur, pătează un nas hidos și lat, în timp ce părul ras pe tâmple i se ridică din creștetul capului ca un rechin alb ieșind la suprafața apei. Uniforma ei militară e complet neagră, dar ochii tuturor, de la barmanul vigilent până la curva beată, observă simbolul de pe umerii jachetei, un cal înaripat de culoare roșie, și mantia încâlcită din blană de lup ce-i atârnă pe umărul stâng. Legiunea Pegas, Batalionul Urlătorilor. Una din gașca Secerătorului.

Femeia trece pe lângă mine, oprindu-se în fața bărbaților care ne taie intrarea în separeu.

— Evacuarea!

Ei înclină politicoși din capete și bat în retragere. Ea se așază și umple cele două pahare cu ce-a mai rămas în sticla lor, șterge unul pentru ea însăși și-mi face semn din cap. Mă așez alături, în timp ce ea le aruncă o Octavia de aur. O semilună de o sută de credite a casei Lune. În continuare moneda curentă, în ciuda jalnicelor încercări ale Revoltei de a bate monedă nouă.

— Pentru whisky, cetățeni.

Ei se retrag și în bar conversațiile se reînfiripă. Femeia mă privește cu ochi cercetători, aspri ca o cremene.

— Holiday ti Nakamura, Urlătoarea. În carne tăbăcită și oase, zic eu.

— Ephraim ti Horn. Dobitocul cu impulsuri sinucigașe.

Mi-i indică din cap pe cei doi.

— Care-i problema ta?

— Cea obișnuită. Te aștepți să-ți mulțumesc că mi-ai salvat curul?

— Nu te grăbi cu mulțumirile. Noaptea de-abia a început. În plus, Obsidiana aia cu pistolul s-ar putea dovedi mai mult decât poți duce.

— Hă?

— În partea opusă, în cel de-al doilea separeu. O tipă solidă, cu o umflătură suspectă la subraț.

Face semn din cap către un separeu întunecat, unde o formă uriașă se ghemuiește în umbre deasupra unei băuturi cu umbreluță. Năucit de combinația de votcă și pilule, nici n-am observat-o.

— Te-ai delăsat, Eph, zice Holiday adulmecând prudentă sticla de whisky.

— Fir-ar să fie! oftez. Mă întorc imediat.

— Ai nevoie de ajutor?

— Doar dacă poți să faci rost de bilete la zoo.

— Ce?

— Nu mă-ntreba!

Traversez barul. Volga se face mică, de parcă s-ar putea contopi cu umbrele din separeu, devenind nevăzută. Renunță când îi fac semn pocnind din degete.

— Afară!

Ploaia picură leneșă de pe copertina verde de la intrarea barului. Barul însuși face parte dintr-un cvartal de restaurante și crâșme aflat la capătul unei artere principale multietajate. Dincolo de parapetul scund e o cădere abruptă în canionul de beton dintre clădiri. O împing pe Volga cu degetul în piept.

— Acum mă urmărești?

— Nu…

— Volga!

— Da, recunoaște ea. Îmi fac griji din cauza ta.

— Îți faci griji din cauza mea? Tu ești aia care abia reușește să ia taxiul fără mine!

— Te-am urmărit, nu?

— Deci în sfârșit te-am învățat ceva. Dar, se pare, nu cum să-ți vezi de treburile tale, matahală neroadă!

— Păreai trist…

— Asta nu-i problema ta. Ai destule, n-o mai face și pe asta una dintre ele.

— Dar suntem prieteni. Prietenii veghează unii asupra altora.

Face semn către bar.

— Cine-i tipa? Mantia ei…
— Nu-i treaba ta!
— Dar…
— Volga, tu și cu mine nu suntem prieteni.
O împung cu degetul în piept și privirea ei plină de candoare se intersectează cu a mea.
— Lucrăm împreună. Suntem parteneri de afaceri. Numai în asta constă relația noastră.
Ea încremenește de parcă o lovisem. Suspin iritat.
— Du-te acasă! Și nu mă mai urmări doar pentru că n-ai o viață proprie!
Nu trebuie să i-o spun de două ori. Cu umerii aduși ca să se ferească de ploaie, dispare în susul scărilor, către nivelul taxiurilor.
Revin înăuntru, unde Holiday a făcut ceva progrese cu băutura, dar scaunul ei e mișcat din loc, de parcă se ridicase de pe el. O fi ascultat la ușă?
— O cunoști? întreabă ea.
— Nu, mă răstesc eu.
— Bine. Păi… mă bucur să te văd, Eph.
Își plimbă degetul bătătorit pe marginea paharului.
— Ca să fiu cinstită, mă mir c-ai venit.
— Vai! Credeai că nu-mi mai pasă?
— Nu credeam c-o să-ți aduci aminte de ziua de naștere a lui Trigg.
— Iar eu nu credeam că domnul și mesia al tău o să-ți dea liber din lesă ca să te recreezi. Nu participi la nicio paradă?
— Asta a fost ieri. Chestie pe care o știi și tu.
Ridic din umeri.
— Ei, locul ăsta a decăzut.
— Mdap. Preferam torțele polineziene chestiei ăsteia, oricum i-o zice…
Se întrerupe indicând cu un gest lumina verzuie și mulțimea de lepădături.
Pufnesc.
— Poate devenim prea elitiști. Dar tot trebuie să fie mai bine decât pe centura de nisip a Mercurului.
— La naiba, da! zice ea, cu năduf.

N-a fost niciodată o frumusețe, dar ultima campanie și-a lăsat urmele. Deși epuizarea pare să fie mai degrabă una sufletească. Stă la masă cu greutatea planetei apăsându-i pe umeri.

— Ai căzut odată cu Ploaia? o întreb.

Face semn că da.

— Am văzut la știri. Părea un haos. Cum e o ploaie de-asta?

Ridică din umeri.

— Bună pentru vânzătorii de armament. O experiență neplăcută pentru toți ceilalți.

— În cinstea eroinei reîntoarse și a perspicacității ei, zic eu ridicând paharul.

Ea mă salută tot cu paharul.

— În cinstea neambițiosului ostil.

Ciocnim și dăm băutura pe gât. E suficient de ieftină ca să simt gustul ambalajului de plastic în care a sosit, ca parte a rațiilor de război. Paharul îmi e umplut înainte să-l pun pe masă. Bem încă un rând. Și apoi altele. Bem până nu mai rămâne nimic. Holiday studiază ce i-a mai rămas în pahar, mirându-se că s-a terminat atât de repede. Îmi amintește de toți soldații care s-au întors acasă după război. Fiecare singur în lumea lui. Încordați, cântărind totul din ochi. Stângace, încearcă să facă conversație, fiindcă știe că așa trebuie.

— Deci… ce mai e nou? Tot pe bază de contracte?

— Mă știi doar. Ca zmeul în bătaia vântului.

Îmi răsucesc degetul prin aer.

— Pentru ce corporație?

— Ei, nu-i știi tu.

Nu zâmbește. Mă întreb dacă îi face la fel de rău să mă vadă pe cât îmi face mie s-o văd pe ea. M-am temut de asta. De venirea încoace. De faptul că o să retrăiesc totul.

— Așadar, duci o viață ușoară.

— Singurul lucru ușor e entropia.

— Nostim.

— N-am zis-o eu, spun ridicând din umeri. Mă țin ocupat.

— Sunt și alte ocupații. Mai cu rost.

— Le-am încercat.

Mâna mi se duce instinctiv la piept, unde haina costumului ascunde cicatricele căpătate de la Auriu. O observ privindu-mi mâna. O las să cadă.

— N-a mers.

Datapad-ul de pe brațul ei vibrează.

— Ești de serviciu? o întreb.

Amuțește dispozitivul fără să-i arunce vreo privire.

— Furtul de lux a luat proporții. S-a înființat o forță specială. Suverana s-a săturat ca bunurile culturale ale orașului să fie jefuite la comanda cui plătește mai mult.

— Suverana, ai? Ce face drăguța de Inimă de Leoaică? Mai amnistiază ucigași și stăpâni de sclavi?

— Nici acum n-ai iertat-o?

— Îi știi pe Cenușii: vieți scurte, memorie lungă. Ai uitat cântecelul ăla? Spune-mi, trupele astea speciale au o insignă drăguță? Fac pariu că da. Un tigru înaripat sau un leu cu o spadă în botul lui superb?

— Tu ai ales să părăsești Revolta, Eph.

— Știi de ce.

— Dacă nu-ți plăcea direcția în care o luaseră lucrurile, puteai să rămâi și să încerci să schimbi ceva. Dar cred că e mai ușor să stai la galerie și să arunci cu sticle în actori.

— Să schimb ceva? Zâmbesc antipatic. Știi, când au început Procesele din Hyperion am crezut că în sfârșit se va face ceva dreptate. Jur pe Jupiter. Am crezut că în sfârșit Auriii vor plăti. Chiar și după Endymion, după ce le-au făcut băieților mei…

Îmi ating din nou pieptul.

— Dar pe urmă Suverana ta s-a speriat. Sigur, unii dintre gradații de rang înalt ai Societății și unii dintre psihopații cu funcții la vârful Consiliului pentru Controlul Calității s-au ales cu sentințe pe viață în Deepgrave, dar cei mai mulți au beneficiat de amnistie totală pentru că ea avea nevoie de oamenii, banii și navele lor. Și gata cu dreptatea!

Holiday îmi susține cu încăpățânare privirea.

După moartea lui Trigg pe piscul acela de pe Marte, m-am alăturat Revoltei. Mai mult din dorința de răzbunare decât din alte motive. Nu credeam în cauză. În cele din urmă, mi-au folosit talentele deprinse în legiune și la Piraeus și înțelegerea culturii Auriilor, trimițându-mă să-i vânez pe Însemnații vinovați de crime de război. Ne spuneam vânători de cicatrice. Un alt nume găunos.

Știu că n-ar trebui să discut cu ea pe teme politice. E încăpățânată și mai adâncită pe făgașul ei ca oricând. Încă o

pietricică sedusă de frumusețea semizeilor. Dar băutura mă face să-mi pese.

— Știi, ori de câte ori am văzut câte un stăpân de sclavi Auriu eliberat de dragul „efortului de război”, a fost ca și cum i-aș fi văzut scuipând pe mormântul lui Trigg. Aja o fi țărână, dar bărbați și femei la fel de ticăloși ca ea umblă liberi prin lumile noastre pentru că oamenii care te țin în lesă n-au fost în stare să facă o treabă până la capăt. Ar fi trebuit să punem ca Suveran un Cenușiu. Măcar noi terminăm ce-ncepem.

Îmi golesc paharul ca să-mi întăresc spusele și mă simt ca un prezentator idiot al unei emisiuni de la CH. Cuvinte frumoase și goale, maxime bombastice.

— Știi că nu te pot ajuta dacă ești prins asupra faptului, spune ea.

Și uite-așa spusele mele sunt ignorate, pentru că ea are mereu dreptate și pe mine mă ia întotdeauna gura pe dinainte.

— Urinatul în public e o infracțiune fără victime, zic eu zâmbind.

Scot o țigară și o aprind.

— Vorbeam serios data trecută.

— Despre meciul Himerei din Hyperion? Am pierdut o avere la pariul ăla. Penibil spectacol. Dar Falsul Război e imprevizibil, nu? Karachi e un pariu mai sigur.

— Oferta încă-i valabilă, Eph. Avem nevoie de oameni ca tine. Întoarce-te! Ajută-ne să destrămăm Sindicatul! Poți salva vieți.

— Păi, salvez o viață. Pe a mea. Ținându-mă cât mai departe cu putință de stăpânii tăi. Păcat că Trigg n-a avut și el aceeași șansă.

Mă privește prin fumul pe care i l-am suflat în față.

— Nu mai vreau să fac asta.

— Ce anume? Fii mai explicită!

— Chestia asta, spune ea măturând barul din priviri. Asta nu-i pentru el. Nu-i nici măcar pentru mine. E pentru tine. Ca să te poți afunda în nefericire și s-o lași să te mănânce pe dinăuntru. Nu asta ar fi vrut el.

— Dar ce-ar fi vrut?

— Să ai o viață. Un țel.

Dau ochii peste cap.

— De ce te-ai mai ostenit să vii? Nu te-am obligat.

— Pentru că fratele meu te-a iubit, spune ea tăios. Își coboară glasul. Ar fi vrut să ai mai mult de-atât.

— Atunci poate n-ar fi trebuit să-l lași să fie ucis.

Vechea Holiday nu m-ar lovi.

— Au trecut zece ani, cretinule! Uită, altfel chestia asta o să te consume.

Ridic din umeri.

— Ce mai e de consumat?

N-am meritat dragostea fratelui ei și să fiu al naibii dacă am nevoie de mila ei. Îi fac semn barmanului și el vine cu încă o sticlă. Holiday clatină din cap în timp ce eu îmi umplu din nou paharul.

— La anul n-o să mai vin.

— Îmi pare rău. O să-mi fie dor de tine. Rupe lanțurile și toate astea.

Ea se ridică și mă privește, gata să facă o remarcă tăioasă. Dar o înghite și asta mă face să turbez, fiindcă miros mila.

— Știi ce mă scoate din minți? îi zic neslăbind-o din ochi. Te uiți de sus la mine, fiindcă porți uniforma aia a ta și mă crezi un nimic. Dar tu ești aia prea proastă ca să-și dea seama că poartă o zgardă. De tine i-ar fi rușine.

— Singura parte bună a faptului că-i mort e aceea că nu trebuie să vadă în ce hal ai ajuns. Adio, Eph!

Ajunsă la ușă, își privește datapad-ul și umbra fricii îi traversează chipul. Apoi dispare în ploaie.

Două pahare mai târziu abandonez băutura și ies cu pași împleticiți pe trotuarul din fața barului. Ploaia cade prin labirintul orașului de deasupra și de dedesubt, devenind tot mai murdară cu fiecare nivel. Mă apropii de marginea trotuarului și privesc peste balustrada de metal încâlcită, către culoarele aeriene. Până pe solul împuțit al Grămezii e o cădere de o mie de metri. Mașini și taxi un zburătoare clipesc prin ceața care se îndesește. De pe pereții clădirilor cocârjate, reclame radiază în aer pete de verde fosforescent și roșu țipător, ca un puroi multicolor. Pe un panou digital, un copil Roșu înalt de șase etaje rătăcește singur prin deșert. Buze crăpate. Pielea absurd de arsă. Piciorul lui lovește un obiect îngropat în nisip, începe să sape frenetic și iată, descoperă ceva. O sticlă. Îi desface capacul cu gesturi febrile și ia o înghițitură. Râde încântat și ridică sticla udă în lumina soarelui, unde scânteiază acoperită cu broboane de

transpirație divină. Cuvântul AMBROZIE licărește pe ecran și în colț se vede un mic logo cu un călcâi înaripat.

În văzduh răsună un vuiet distant, o navă de pasageri care își părăsește dana de la DIA îndreptându-se către stelele nevăzute. Iau o gură din sticlă, dorindu-mi să nu fi plecat din Hyperion și să nu fi venit în Grămadă. Dorindu-mi să mă fi dus la un club al Perlei și să fi agățat un Rozaliu care să-mi distragă atenția. Holiday a avut dreptate într-o privință: nu fac decât să-mi zgândăresc rana. Dar dacă n-aș zgândări-o, ar fi ca și cum n-a contat. Și dacă n-a contat, atunci nici eu n-am contat.

Îmi extrag datapad-ul cu o singură mână, aproape scăpându-l peste balustradă, și afișez ultimul videoclip văzut. O filmare a unei camere de securitate. Un peisaj iernatic umple aerul dinaintea mea. Picăturile de ploaie străbat nepăsătoare holograma. Trigg e părăsit pe podul ce duce către o platformă de decolare care iese din fațada muntoasă ca brațul unui chelner cărând o tavă. O Aurie imensă cu o armură albastră îl atacă în timp ce el aleargă către Secerător. Femeia își înfige spada în spinarea și stomacul lui și-l ridică în aer ca pe un chebap. Apoi îl aruncă peste balustrada podului. Dragostea mea se strivește de stâncile de dedesubt și sângele lui întunecă zăpada albă.

Arunc datapad-ul în gol, cu ochii încețoșați de lacrimi și de ploaie. Mă pomenesc escaladând balustrada, care e lunecoasă sub mâinile mele. Stau pe muchie și privesc mașinile de dedesubt și bezna de dincolo de ele. Durerea e la fel de vie ca acum zece ani, când m-a sunat Holiday. Eram în biroul de la Piraeus Asigurări. Am închis fără să spun niciun cuvânt. Mi-am scos uniforma, am abandonat ecusonul și am părăsit biroul pentru cea din urmă oară.

Aș putea pleca la fel de tăcut și acum.

Dar în timp ce mă aplec înainte, gata să-mi dau drumul, ceva mă oprește. O mână mă apucă de spatele hainei. Îmi simt picioarele alunecând și sunt smucit de pe balustradă înapoi pe trotuar. Aterizez brutal pe asfaltul ud și șocul îmi taie respirația. Trei bărbați cu chipuri palide, cu haine lungi din piele neagră și ochelari cromați privesc în jos către mine.

— Ce pu…

Un pumn de dimensiunile unui câine mic mă expediază în beznă.

15. LYSANDER

Din adâncuri

În cabina de comandă, Pytha a amuțit, sincronizată cu programul de luptă al navei. Ochii ei privesc în gol în timp ce mintea ei și cea a computerului navei funcționează ca una.

— Ai face bine să te gândești cum anume vrei să mori, îmi zice Cassius în timp ce mă las să alunec în scaunul din spatele Pythei. Din cauză că ți-a venit cheful să te joci de-a Lorn, nu ne mai funcționează un motor. E mai rău decât groapa de gunoi astral de pe Lorio.

— Nimic nu-i mai rău decât aia.

Privesc afișajul senzorilor și datele.

— Nu contează.

Cele trei nave ne urmăresc. Nu-s navete de corsari adunate la nimereală, ci vehicule militare. Nu contează că-s vechi. Motoarele lor par în formă. Pytha le returnează tirul cu propriile noastre tunuri cu bătaie medie. Nu simt dramatismul luptei, aici totul se reduce la monitoare și la citirile senzorilor. Simt zguduitura familiară a navei când proiectilele ies din magazii în țevile cu propulsie electromagnetică și gonesc prin spațiu către urmăritorii noștri. Câte focuri mai avem până rămânem fără muniție?

— Putem să-i pierdem în câmpul de asteroizi? întreb.

— Nu e suficient de dens, răspunde Cassius.

— Putem să aterizăm?

— Sunt prea aproape.

— Putem să…

— Nu, spune el. Nu ne putem ascunde. Nu putem fugi. Nu putem lupta. La dracu’!

Izbește cu palma în consolă.

— Trebuia să mă fi ascultat!

— Îmi pare rău, Cassius!

— Nu-mi folosi numele adevărat. Avem oaspeți la bord.

— E inconștientă.

— Dar echipajul nu este. Vrei ca vreunul dintre ei să încerce să încaseze recompensa de la Centru în timp ce noi fugim de ascomanni?

Clatină din cap, minunându-se de prostia mea.

— Doar nu era să stau și să-i las pe sălbaticii ăia s-o mănânce pe una de-ale noastre!

— Una de-ale noastre?

— Bunicul ar fi încercat s-o salveze.

— Sigur c-ar fi încercat. Ar fi măcelărit o sută de Culori Inferioare ca să salveze o singură viață de Auriu. Tu câți ai ucis azi? O duzină?

Le văd gurile căscate de frică. Ochii mari ca ai unui cal muribund. Albul lor.

— A meritat? Ai fi putut să-i ajuți, spune el cu tristețe. Dar tu te-ai dus după ea! O singură persoană!

Îndur mustrarea. E meritată. Dar el va uita încă de azi. Timpul va șterge totul. Știu însă că eu nu voi putea uita. Până și pe patul de moarte memoria îmi va readuce dinainte chipurile acelea îngrozite. O să-i văd rupându-și unghiile în plasă. O să simt mirosul de urină de pe punte. Și o să mă întreb pe câți dintre ei i-aș fi putut salva dacă aș fi avut mai mult bun-simț.

Nava se zguduie din nou, lovită de un alt proiectil. Scuturile cinetice îl fac să ricoșeze în spațiu. Dacă ar vrea să ne omoare, ar folosi rachete, dar ei ne țintesc motoarele.

— Ne vor vii, zic eu.

— Sigur că da. Au văzut că suntem Aurii. O să ne violeze și, când se vor plictisi, o să ne omoare.

— Și-o să ne mănânce, spun eu. Ăștia-s și canibali.

Îmi simte teama din glas.

— Cât pot rezista motoarele la suprasolicitare? întreb știind răspunsul, dar știind și când trebuie să-l îmboldesc.

El îi aruncă o privire Pythei.

— Nu mult. O oră, poate două. Apoi suntem metal mort. Dar încotro s-o luăm? Cel mai apropiat asteroid-oraș e la cinci zile depărtare.

— Către Margine.

— Către Margine, zice el. Ți-ai uitat numele de familie? Numele meu de familie?

Își coboară glasul, privind peste umăr către culoar.

— Bunica ta a poruncit distrugerea uneia dintre lunile lor și a docurilor.

— Așa se zice.

— Ei cred că eu i-am strivit capul lui Revus au Raa.

— Dacă ajungem până la Graniță, ascomannii nu ne vor urma. Se tem de Margine mai mult decât noi.

— Au și de ce.

— Șansele să aibă o navă de război fie și la șase zile distanță de locul pe unde vom pătrunde noi sunt neglijabile.

Nava tremură din nou. Pytha zvâcnește pe scaun. Îi curge sânge din gură. Și-a mușcat limba. Protecția dentară i-a căzut și se clatină pe consolă. Îi descleștez dinții și strecor la loc fâșia subțire de plastic.

— Adineauri am greșit. Dar acum e o chestiune de calcul al probabilităților. Putem să ne strecurăm peste Graniță, să scăpăm de ascomanni, să ne reparăm motoarele și apoi…

— În ultimii zece ani nicio navă n-a pătruns în spațiul Marginii. Nu vreau să risc să pornesc un război.

— Ai vreun plan? întreb.

— Ne întoarcem și luptăm. Putem intra într-una dintre navele lor. Putem folosi tunurile lor asupra celorlalte corvete. I-am văzut pe alții făcând la fel.

Să luptăm. Bineînțeles că ăsta-i răspunsul lui.

— Noi nu suntem oamenii ăia, zic eu.

Pare rănit în mândria lui de războinic.

— Și nu avem un tub de lansare în spatele navei. Ar trebui s-o întoarcem către tribord. Dar atunci ne-am lansa în plin schimb de focuri. Iar dacă supraviețuim chestiei ăsteia, adaugă la viteza lor viteza tubului de lansare și ne vom lovi de hublourile lor cu…

Încerc să-mi aduc aminte raportul amănunțit și analizele pe care m-a pus bunica să le fac în legătură cu atacul sinucigaș din punct de vedere matematic al lui Darrow asupra lui *Vanguard.*

— … o viteză de vreo nouă ori mai mare decât cea folosită ca să penetreze *Vanguard.* N-o să ne mai deosebească oasele de pișat.

— Serios?

— Faci pariu?

— Căcat!

— Ce zici de S-1392?

— Asteroidul?

— E cel pe care voia să ajungă Auria.

Cercetez senzorii.

— E la două ore distanță. Cu trei ore mai aproape decât Granița. Înainte să-și piardă cunoștința, fata a zis că acolo ne așteaptă ajutoare.

Mă privește cu ochii mijiți.

— Când ai avut timp să discuți cu ea?

— La infirmerie.

— Nu știm cine este. Nu știm de unde vine. Știi măcar la ce s-a referit când a vorbit despre ajutor?

— Nu, recunosc eu. Dar o ocazie creează alta.

— Nu-mi cita din Sun Tzu ca și cum ar fi fost ideea ta. „Ajutorul” ei ar putea fi oricine. Ar putea fi afurisitul de Lord Cenușă în persoană.

— Asta ar fi în avantajul nostru.

— Poate în avantajul tău. Nașul tău m-ar jupui de viu.

Studiază ceea ce-i spun senzorii despre nava Obsidiană.

— Ți-a folosit briciul. Are cicatricea?

Dacă spun „Da” n-o să vrea să mergem pe S-1392. O să încerce să lupte.

— Nu. N-are cicatricea, zic eu.

Apoi vinovăția mă copleșește. Mintea mi-a fost dintotdeauna mai rapidă decât conștiința.

Nava noastră se zguduie din nou, de data asta mai tare, și monitoarele arată că propulsoarele de la tribord au suferit avarii. Cassius tresare la fiecare zgâlțâitură. Îl doare s-o vadă pe *Arhimede* rănită.

— La naiba! O apucă pe Pytha de umăr. Pytha, stabilește cursul către asteroidul S-1392! Crește capacitatea motoarelor cu cincisprezece la sută peste limită. Nu-mi pasă dacă se topesc.

În transă, ea nu răspunde, dar nava o face. Mă așez, și *Arhimede* începe să huruie în jurul nostru. Gravitația mă smucește, compensatorii lucrează din greu din pricina accelerației bruște, iar *Arhimede* gonește spre asteroid. La început, Obsidienii sunt lăsați în urmă, dar recâștigă treptat distanța care ne separă.

Zarurile au fost aruncate.

În timp ce Cassius pregătește nava pentru eventualele tentative de abordaj, înarmând echipajul salvat, eu revin la infirmerie să văd ce face Auria și să încerc să-i mai smulg câteva informații. E încă inconștientă. O privesc un moment, simțindu-mă mai protector decât ar trebui față de o străină. Îi tai cu grijă

restul hainelor și încep să-i curăț uleiul de pe piele cu diluanți pe bază de alcool. O acopăr cu o pătură medicală, ca să-i protejez pudoarea. Când o privesc din nou, are ochii deschiși și pare să mă fi urmărit de ceva timp. Simt cum mi se urcă sângele în obraji de teamă să nu creadă că mă comportam într-un fel nepotrivit. Dar acum privirea ei e mai blândă decât la prima noastră întâlnire. Mai puțin sălbatică. Privește briciul de la soldul meu.

— Ne îndreptăm către asteroid, îi spun cu blândețe. Ai zis că o să găsim ajutor acolo. Ce fel de ajutor?

Încearcă să vorbească, dar e prea slăbită.

— *Salve,* zic eu privind noul strat de piele artificială pe care l-am folosit ca să-i acopăr cicatricea. Păstrează-ți puterile.

Îi pun o mână pe umăr.

— Trebuie să-ți verific rana. Îmi dai voie?

Încuviințează ușor din cap. Dau pătura la o parte și examinez carnea inflamată. Am cauterizat-o cam neglijent. Iau din dulap un bandaj curat și revin lângă fată. Aplic o cremă dezinfectantă și Auria tresare. Ca s-o alin, îi recit câteva dintre versurile mele preferate din biblioteca mamei:

Cum din amurg o argintie turturea
se-nalță, căutând spre răsărit,
Pe aripi de extaz însuflețit
Așa zbură-al tău suflet spre ceresc
unde iubirea, pacea dăinuiesc...[2]

Când termin, tânăra e din nou inconștientă, așa că o las în pace. Toate viețile alea în schimbul ei. Înainte să plec, îi mânjesc fața cu ulei, acoperind pielea sintetică ce-i maschează cicatricea, și sper că minciuna pe care i-am spus-o lui Cassius nu a fost inutilă.

•

Gonind cu toată viteza, reușim să ne apropiem de asteroid în mai puțin de două ore. Cabina e scăldată în roșul luminilor de avarie, căci ultimul nostru motor s-a supra-încălzit. Inerția ne poartă mai departe, dar ascomannii se apropie, înghițind distanța ce desparte navele noastre. În curând o să ne prindă cu undele lor tractoare și o să ne străpungă carcasa. Stăm în

---

[2] John Keats, *Sonnet*: *As from the darkening gloom a silver dove.* (n. r.).

tăcere. Pytha s-a deconectat de navă. Tunurile noastre sunt niște bucăți diforme de metal. Nu mai avem scuturi.

Nava vibrează din încheieturi când cea mai mare dintre navele ascomannilor se agață de carcasa noastră cu ajutorul undei tractoare, încetinindu-ne. Cassius își desfășoară briciul, iar eu mi-l pregătesc pe al meu. Mi-au transpirat mâinile. Am un junghi în piept și gura uscată iască. Stau cu picioarele încrucișate pe podea, meditând în tăcere, lăsând frica să mă umple ca să-i pot fi stăpân când cei care au provocat-o vor face o gaură în fuzelaj și vor pătrunde pe coridoarele noastre.

Cassius se întoarce către mine strângând șuruburile mănușilor armurii sale electromagnetice. Ne-am lepădat amândoi costumele spațiale greoaie, preferând platoșele și armamentul armurilor electromagnetice.

— Îi întâmpinăm la ușă. Vreau să stai în spatele meu. Nu e suficient loc pe coridor ca să luptăm unul lângă altul. Dacă o să cad în luptă, ai grijă să nu te lași prins în viață.

Se uită către Pytha.

— Vreau să spun asta de când…

Nu apucă să termine. Îi urmăresc privirea către afișajul detectorului de radiații. E distorsionat. Pixelii de pe ecran se dezintegrează într-un model cu purici dansatori negri și albaștri. Pytha se încruntă.

— Cineva ne bruiază comenzile.

— Nu pot fi ascomannii, zic eu. N-au genul de tehnologie care să ne poată compromite instrumentele.

— Atunci cine? întreabă Pytha.

— La naiba, murmură Cassius. O, fir-ar al naibii!

Îi urmez privirea către hublou și către asteroidul mare și în aparență inofensiv de dincolo de el. S-1392. Pytha mărește imaginea. Jumătate din asteroid este ascuns în umbră. Suprafața sidefiu-murdar este presărată de cratere de impact. Umbra se agită. Ceva se mișcă în întuneric, răsărind din măruntaiele asteroidului. Pătrunde în spațiu ca un țipar negru care iese zvârcolindu-se dintr-o peșteră marină întunecată, prelingându-se afară din umbră cu ochii scânteind amenințător. Dar acest țipar nu e din carne și sânge. E metalic, vopsit în negru și are imprimat pe flancuri un dragon electric cu trei capete.

E o navă de război.

În pustietatea asta pe unde n-a mai zburat de zece ani nicio navă de război, un distrugător de rangul întâi gonește către noi. Lung de un kilometru și trei sute de metri, înțesat cu arme, cu scuturi cu tehnologie avansată. Îl încadrează două nave-torță de un model nefamiliar. Din hangarele lor ies trei escadrile de navete de luptă cu forme stranii, ca niște orori născute din adâncul mării.

Străbat distanța până la noi în jumătate de minut și ne depășesc tăcute, nimicind navele ascomannilor fără să se mai ostenească să ia contact radio. Escadrilele de luptă ucid cu eleganță, sfârtecând navele ascomannilor cu focuri de tun și cu rachete care sfârâie tăcute peste fuzelajele înnegrite de explozii ale piraților, până ce toate navele își pierd oxigenul și se dezintegrează, plutind moarte și tăcute în spațiu. Lupta durează mai puțin de un minut.

Resturi se lovesc de carcasa navei noastre.

Vocea Pythei tremură.

— Ce-a fost asta?

O luminiță roșie clipește pe consolă, semnalându-ne o transmisie directă din distrugător. Acesta plutește în depărtare, fără să se apropie. Simt neliniștea lui Cassius.

— Ce navă e asta? întreabă Pytha. Lysander?

Privesc prin hublou.

— Nu știu.

Dar Cassius știe. Și-mi dă cumva senzația că s-a așteptat la asta. Că acest sfârșit era inevitabil. Încep să înțeleg.

— M-ai mințit, spune el privindu-mă cu amărăciune. Avea cicatricea. Nu-i așa?

Îi accept mânia și-i întâlnesc privirea.

— Da, o avea.

El crede că am adus moartea asupra noastră, a tuturor. Și poate-am adus-o. Dar atât timp cât respirăm mai avem șanse de scăpare. Am sărit din lac în puț.

— Deschide canalul de transmisie, spune el.

Electricitatea statică pârâie prin canalul deschis până ce o voce rece ne vorbește din adâncuri, cu un accent care nu a mai răsunat pe străzile de pe Marte sau în sălile de pe Luna de când Marginea și-a închis granițele, cu zece ani în urmă. Vocalele prelungi și leneșe care stăruie în fundul gâtlejului vin de pe luna

vulcanică a lui Jupiter. Luna pe care Casa Raa, conducătoarea Marginii, o consideră căminul ei.

E accentul lui Io și al Lorzilor Prafului.

— *Atenție,* Arhimede! rostește vocea fără trup. *Aici e* Caribda, *distrugător al Dominionului Marginii. Echipamentul vostru de comunicații e neutralizat. Orice abatere de la actualul curs va avea ca rezultat distrugerea navei voastre. Orice rezistență va avea ca rezultat distrugerea navei voastre. Pregătiți-vă de abordaj*!

Comunicația se încheie. În cabina de comandă se lasă liniștea.

Cassius apucă microfonul cu disperare.

— Caribda, *nu am violat spațiul Marginii. Repet. Ne aflăm pe teritoriu neutru. Aceasta e o violare a Păcii din Ilium. Repet. Nu ne aflăm pe teritoriul Marginii.*

Niciun răspuns. Mânios, Cassius azvârle microfonul cât colo. Plasticul se sparge în contact cu peretele etanș, făcând-o pe Pytha să tresară.

— Mai bine ai noștri decât ascomannii. Putem discuta cu ei, zic eu, deși sunt neliniștit văzând spaima din ochii lui și ai Pythei.

— Să discutăm? Pytha, adu-mi faciem-ul!

Îl privesc întrebându-mă dacă frica lui e întemeiată.

— Lysander, ia caseta mea și pe a ta și pune-le în depozit!

Își scoate de pe lanțul de la gât inelul Casei Bellona și mi-l îndeasă în mână.

— Asigură-te că nimic nu trădează cine suntem. Holograme, arme, inele, totul merge în depozit. Și briciul lui Karnus. Teaca ta n-o să prostească pe nimeni. Ascunde-o sau suntem morți!

Mă reped pe culoare către camerele noastre, de unde iau caseta de lemn de stejar în care Cassius își păstrează bunurile de familie, biata moștenire a unui bărbat care cândva ar fi putut conduce Marte. Îmi iau și propria casetă, una mare, de fildeș, care ascunde ultimele rămășițe ale trecutului meu. Le pun pe ambele în ascunzătoarea secretă din peretele din spatele cuptorului navei. Mă pipăi din cap până-n picioare ca să mă asigur că n-am uitat nimic. Îmi desprind de la gât, fără tragere de inimă inelul bunicii și iau briciul lui Karnus, îndesându-le pe amândouă în ascunzătoare.

Când revin în cabina de comandă, Cassius a deschis faciem-ul pe care l-am cumpărat de pe piața neagră din Ceres. În spuma

poliuretanică se află o mască cenușie și subțire, în formă de fagure, un flacon cu săruri volatile, un pachet cu gheață artificială și compartimentul seringii cu calmante, pe care l-am golit cu săptămâni în urmă ca să ne umplem trusele portabile.

— N-ai cumva niște stimulente în plus? întreabă el.

— Le-am folosit pe Aurie. Tu nu?

Clatină din cap.

— Le-am dat pe toate prizonierilor.

— Afurisit să fiu, murmur privind fagurii măștii. Cassius…

Râde și zâmbetul lui rebel de odinioară i se zărește fugar pe chip.

— E-n regulă, bunul meu domn. Durerea-i doar o amintire.

— Te-a pocnit demența spațiului? întreabă Pytha cu un ton categoric. Nu poți folosi oroarea aia fără stimulente!

— Pot să verific în cală, zic eu. Poate ne-a scăpat vreun pachet…

Cassius clatină din cap.

— N-avem timp.

Pytha e îngrozită.

— Lysander! Nu-l lăsa…

Îl privesc pe Cassius în ochi.

— Te imobilizez eu.

Cassius privește interiorul măștii cu un aer distant, pierdut. Același pe care l-a avut când a trebuit să încaseze recompensa pentru un fost tribun Auriu ca să cumpere piese pentru motor. Se întreabă cum a ajuns aici. Atât de departe de ceea ce a crezut că va fi.

Găsind un zâmbet blând pentru noi, un zâmbet ce aparține altor timpuri și unei versiuni mai tandre a sa, își apropie masca de față până nu i se mai văd decât ochii.

Strânge încuietoarea de plastic de la spate, prinzându-și-o bine de cap.

— Nu mă lăsa s-o scot, spune el.

— Strânsoarea Coralului? întreb.

— Îmbrățișarea Călugăriței. Dacă aplici strânsoarea coralului o să-ți rup mâinile.

Mă supun. Poziționându-mă în spatele lui, îi cuprind mijlocul cu picioarele și-mi înfășor brațele în jurul bicepșilor lui, apoi pe la subsuori, împreunându-mi mâinile în dreptul coloanei lui vertebrale.

— Pytha, acționează întrerupătorul!

Ea înaintează șovăitoare. Bombănind ceva pentru sine, apucă butonul lateral care activează masca.

— Când ești gata.

— Acum.

Pytha răsucește butonul. Se aude un șuierat și cele trei sute de ace încastrate în plasticul măștii distorsionante se înfig în pielea, oasele și cartilajele feței lui Cassius. El zvâcnește o dată. De două ori. Apoi de sub mască scapă un urlet bolborosit ca aburul încins dintr-un ceainic. Mușchii i se încordează și devin tari ca piatra. Se zbate, izbindu-se de mine și smucindu-și atât de violent brațele, încât sunt aproape convins că le va frânge pe ale mele. Urlă, bâiguie blesteme de neînțeles și se tăvălește dând din picioare, cât pe ce s-o lovească pe Pytha în țurloaie. Ea se ferește. Masca nemiloasă îi injectează lui Cassius umplutură artificială în față, grefând oase artificiale pe mandibulă, frunte și orbite. În douăzeci de secunde, indicatorii măștii își schimbă culoarea din roșu în galben și convulsiile lui Cassius se reduc în intensitate. Zăcem pe o parte, respirând cu greutate. El scâncește căzând într-o stare trecătoare de inconștiență. Indicatorul se face verde. Mă desprind de el. Un junghi îmi străbate antebrațul, indicând o fractură de stres.

Pytha se repede la Cassius și-i scoate grijulie masca. Fața lui e o masă de carne umflată și roșie, ca o figurină de ceară care a stat prea aproape de foc. Treptat, umflătura dispare sub efectul pachetului antiinflamator aplicat de Pytha.

Când ea retrage pachetul, prietenul nostru cel chipeș a dispărut, înlocuit de o figură de mardeiaș cu o frunte îngustă, un nas borcănat și plin de vinișoare, urechi zdrențuite și o gură devoratoare. Cicatricea de Războinic Însemnat a dispărut, pierdută în noua lui figură de Bronzaliu. Pytha își șterge lacrimile din ochi.

Mă privește acuzator și-mi smulge din mână sărurile volatile, vârându-i-le sub nas.

— Ești bine, *dominus,* spune ea luându-i capul în poală și ștergându-i voma de pe față, în timp ce el își revine în simțiri. A fost ușor ca bună ziua. S-a terminat acum. S-a terminat.

Cassius se ridică în șezut ajutat de ea și privim împreună către hublou, la timp ca să vedem cum distrugătorul își deschide cala și ne înghite cu totul.

16. DARROW

Bârlogul

Stau în vârful turnului meu și ploaia se revarsă în jur. Dinaintea mea, învelișul de oțel al Orașului Etern se întinde cât vezi cu ochii în noapte. Printre zgârie-nori, stadioane pline și complexe zumzăind se văd băltoace de întuneric, locurile unde Șacalul și anii de război ce au urmat și-au lăsat pecetea. Acum, că radiațiile au fost curățate și domurile electromagnetice îndepărtate, nave-constructor ale Sun Industries plutesc lenețe, ducând și aducând lucrători și metal.

Hyperion s-o fi reconstruind, dar orașele sudice au fost distruse toate de forțele Lordului Cenușă sub comanda Minotaurului său nebun, Apollonius au Valii-Rath, înainte să fie prins și închis în Deepgrave.

Da, poporul meu suferă. Însă pacea falsă oferită de Dancer nu e o soluție. În tinerețe am fost mistuit de febra războiului. Acum n-o mai simt. Simt numai povara rece a datoriei și teama de consecințele ce se vor abate asupra familiei mele. O navă clipește apropiindu-se de vârful turnului și se lasă pe platforma de decolare.

Un Argintiu îndesat, cu capul chel, coboară rampa. Poartă o jachetă din catifea albă cu guler înalt. Pe mâna lui masivă, ochiul unui Auriu scânteiază din montura unui inel.

— Quicksilver, zic eu. Îți mulțumesc că ai venit!

El scoate un mormăit și-mi strânge mâna. Unicul său tovarăș, o dronă-santinelă nu mai mare decât un cap de copil, plutește în urma lui cu carcasa cromată strălucind în ploaie. În centrul ei pulsează un ochi roșu. Îl privesc cu prudență.

— Am văzut că socialiștii ți-au smuls coroana. A fost un spectacol cam penibil, rânjește el. Oamenii lui Matteo m-au anunțat că dezbaterea s-a încheiat. Obsidienii s-au abținut. Au stat pur și simplu și n-au zis nimic. Caraval și Arămiii li s-au alăturat celor de la Vox. Mandatul de arestare pe numele tău va fi emis în maximum o oră. În curând vor vota și armistițiul.

— Atunci știi ce urmează.

— Istoria e o roată. Și gloatele seamănă unele cu altele. Compuse din oameni mărunți cu ambiții mari. Singura lor cale de a evolua e să devoreze oameni ca mine și ca tine.

Mă privește pieziș.

— Ai putea să dai gata Vox Populi în noaptea asta. Atacă Senatul. Pune-i în lanțuri!

— Sunt totuși oamenii mei, zic eu defensiv.

— Știu și ei asta?

Nu-i răspund.

— Vox Populi e un cancer. Iar cancerul îl tratezi într-un singur fel. Îl elimini. I-am spus asta soției tale cu ani în urmă.

— Am acceptat să fie demokrație.

— Și totuși, uite unde-ai ajuns. Nu? întreabă el râzând.

Nu mi-a scăpat ironia situației.

— Schimbarea nu e făcută de gloate invidioase, ci de oameni îndrăzneți. Fitchner știa asta. Și noi o știm. Chiar dacă gloatele ne scuipă.

Îl privesc pe bărbatul chel, amintindu-mi cât îl uram când ne-am întâlnit pe Phobos prima oară. E o ființă ciudată. Plină de răutate, de egoism și de ideologii rigide. Un bărbat în care n-aș fi crezut c-o să am încredere. Dar s-a smuls din obscuritate prin propria voință. A înființat Fiii lui Ares alături de Fitchner. A reconstruit Republica după războaiele mele. Fără el, Luna ar fi un peisaj plin de cratere și de cenușă.

— Pleci, nu? Foarte bine! zice el.

— Foarte bine?

— La ce-i de folos Secerătorul dacă-l pui în cușcă? întreabă făcând semn către cer. Avem nevoie de tine în libertate.

Nu i-am cerut sfatul, dar nu face decât să-mi confirme convingerile. A fost prietenul lui Fitchner. Mi-aș dori să mă pot sfătui cu Fitchner măcar o dată. Ar aproba oare planul meu?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Știi că-mi ajut întotdeauna prietenii. Probabil de aia îmi fac atât de puțini.

— Poate vrei mai întâi s-auzi despre ce-i vorba.

— N-o să ajungi până la navele tale de pe orbită cu Gardienii după tine. Îți trebuie una de-a mea, ghicește el.

— Îmi trebuie *Nessus.*

Tresare.

— Și trebuie să pară că a fost furată.

— De ce *Nessus*? Ce pui la cale?

Tăcerea mea îl indispune.

— Nu contează. O s-o pun în docul de la sol pentru reparații. Știi unde e.

Încuviințez.

— Thraxa așteaptă deja la doc.

— Deci știai c-o să accept!

— Am sperat.

Râde.

— Adu-mi nava înapoi întreagă, da? E preferata lui Matteo.

— Domnule, rostește o voce îngrijorată în spatele meu.

Mă întorc. E ArhiLăncierul meu, Alexandar au Arcos, cel mai mare și mai strălucit dintre nepoții lui Lorn. E un copil-minune cu o fire malițioasă. Slab ca lama unei spade, cu păr lung, blond-alburiu și piele palidă. Lângă el, ajungându-i abia până la piept, e un alt lăncier de-ai mei, nepoata mea Rhonna, fiica mai mare și încăpățânată din prima căsătorie a lui Kieran. Douăzeci de ani, părul tuns periuță și nasul turtit. E lăncier abia de un an, dar arde de nerăbdare să demonstreze că e pe măsura lui Alexandar.

Stau cu capetele plecate sub ploaia care le îmbibă tunicile Legiunii Pegas. Alexandar privește disprețuitor drona din spatele lui Quicksilver, în timp ce nepoata mea nu-și ia ochii de la stăpânul acesteia.

— Au sosit toți, spune Alexandar.

Mă uit din nou la Quicksilver.

— Dacă Vox Populi află că m-ai ajutat… Ai fi mai în siguranță pe Phobos.

— Și să mă uit cum gloata îmi fură turnurile și compania? Nu degeaba am echipe de securitate. Eu am reconstruit luna asta. Lupta mea aici se duce. Păcat! O să lipsești de la ziua mea.

— Poate-o să ajung la următoarea.

Ne strângem mâinile și pleacă.

•

— Ceea ce ați auzit este adevărat, spun eu.

Treizeci și șapte de Urlători mă privesc prin fumul ce se ridică din vârfurile aprinse ale țigărilor lor. O adunătură de psihopați și derbedei, gașca mea e un amalgam de neadaptați pe care Sevro și cu mine i-am strâns în ultimii zece ani. După ce am pierdut douăzeci pe Mercur, suntem oficial o sută unsprezece,

dar Sevro i-a împrăștiat pe cei mai mulți dintre ei pe teritoriul Republicii, ca să-mi îndeplinească ordinele. Cei care nu au locuințe pe Luna domiciliază în Bârlog, un zgârie-nori negru precum cerneala pe care l-am smuls din mâinile Cavalerului Umbră. Holiday, ultima sosită, mă salută din spatele încăperii. Pare să fi băut. Sefi stă pe margine cu zece dintre Obsidieni. Deoarece senatorii ei s-au abținut de la vot, nu am fost sigur că va veni.

— Despre ce-i vorba, șefu'? zice pe nas Min-Min, experta mea în muniție.

Și-a cocoțat picioarele de metal pe masă. Ochii ei Roșii, încercănați, mă privesc neutru de pe chipul întunecat. Creasta ei de păr prăfuită e pieptănată într-o parte și brazdele din obraji sunt adânci în lumina chioară.

— Tot căcatu' ăsta cu ședința de urgență e cam nașpa, nu crezi? zice ea ciocănind în sticla de bere cu inelul cu cap de lup. De-abia ne-am întors.

— Despre ce-i vorba?! exclamă Victra nevenindu-i să creadă.

E gravidă și își ține brațele lungi încrucișate deasupra burții. Părul tuns filat e prins la spate cu o clamă. E furioasă.

— Tu chiar locuiești sub un bolovan, Min-Min, sau doar arăți ca unul?

— O, mai scutește-mă, fițoaso! Eram în Grămadă, cu o brută Obsidiană făcută sandviș între coapse.

— Și azi nu te-ai uitat deloc la știri? o întreabă Pietricică, una dintre cele mai vechi tovarășe ale mele.

Obrajii ei cărnoși sunt îmbujorați de graba venirii încoace. Când i-a sunat Sevro, ea și soțul ei, Clovnul, erau la jumătatea drumului către o stațiune din Mare Vaporum, pentru a petrece o vacanță împreună cu copiii.

— Nu, oftează Min-Min. Io-s analog, drăguță. Ultima chestie pe care am chef s-o văd e alt rahat senzaționalist despre psihopații care se țin de incendii și violuri pe Marte. Nu-mi pică bine.

Își netezește creasta.

— Deloc nu-mi pică bine.

Sevro îi aruncă lui Min-Min datapad-ul lui, cu atâta forță încât puțin lipsește să n-o lovească în obraz. Ea îl prinde și-l răsucește bodogănind. Vede titlurile și face ochii mari.

— Să fiu a dracului!

— Eu mi-aș dori să știu care dintre voi a turnat, spune Victra.

— Da, vă rog să vă ridicați ca să vă putem înjunghia în splină, zice Sevro. Dancer nu putea afla despre asta decât dacă unul dintre voi a trăncănit despre emisari. Dacă ați vorbit cu o curvă, cu un docher, cu îndrăcita voastră de mamă, acum e momentul să recunoașteți.

Nu se ridică nimeni.

— Am încredere în toți cei aflați în această încăpere, zic eu, știind că asta au nevoie să audă.

Dar nu-i adevărat. Scurgerea trebuie să fi provenit de la cineva dintre cei prezenți. Sefi? Nu m-a susținut cu entuziasm. Oare chiar s-a săturat de război?

— Oricum au aflat despre soli, dar nu de la unul dintre voi. Deja știți despre acordul de pace pe care l-a cerut Lordul Cenușă. Senatul va aproba în curând un armistițiu, o încetare temporară a focului cât timp se vor negocia condițiile unei eventuale păci. Eu cred că-i o înșelătorie a Lordului Cenușă.

— La naiba, așa este, spune Sevro.

— Știe că suntem divizați și se folosește de asta ca să câștige timp și să-și regrupeze forțele în jurul lui Venus. Știți de ce mi-e teamă.

Activez o hartă holografică și mă plimb de-a lungul ei, trecându-mi degetele printre asteroizi.

— Mă tem de dragoni. Raa vine. Poate nu azi. Poate nu mâine. Dar într-o zi Romulus va ataca. Până să se întâmple asta, trebuie să ne consolidăm controlul asupra Centrului. Dacă îi permitem Lordului Cenușă să rămână în viață, o să ne pomenim prinși între doi dușmani. Și n-o să ieșim învingători.

— N-o să-și unească niciodată forțele, spune Victra. Poate că Lunaticii te urăsc, dar îi știu bine. Până și Ostaticii pe care-i ținea Octavia s-au născut urându-l pe Lordul Cenușă. „Nu ierta, nu uita”.

— Nu trebuie să-și unească forțele, zice Sefi. E suficient să lupte separat împotriva noastră.

Având în vedere pierderile grele îndurate de Obsidieni pe Mercur, știu că perspectiva asta n-o încântă. Atunci de ce nu m-au sprijinit senatorii ei?

Continui:

— În mod evident, Senatul se teme că sunt un pericol pentru procesul de instaurare a păcii. Au susținut că nu visez decât

războaie. Deja spun că nu mai sunt ArhiImperator. Cred că în curând va exista și un mandat de arestare pe numele meu.

— Poate că există deja unul, murmură Sevro.

— Dancer e un ticălos, spune Rhonna.

Cât a locuit în orașul ascuns, Tinos, el i-a fost ca un unchi. Își încleștează pumnii, mâniată de trădarea lui.

— Nu. Dancer e un om de treabă. Face ce crede că e corect cu uneltele pe care le are, zic eu. E rândul nostru să facem la fel.

— Care-s ordinele, șefu'? întreabă Min-Min. Numai sughite tu, și întreaga Legiune a VII-a va lua cu asalt Senatul și va crucifica orice Pixie care se uită urât la tine.

— Așa-i, se arată de acord Clovnul. Senatul e mai corupt decât Sindicatul. Eu zic să dai buzna peste el și să-l dizolvi. Să facem niște alegeri noi și curate.

— Și pân-atunci ce? îl întreabă Pietricică. Să conducă Darrow ca autocrat? Nu fi caraghios! Dacă se întâmplă una ca asta, s-a zis cu Republica.

Mă privește implorator.

— Virginia nu poate face nimic? Doar n-o să-i lase să emită un mandat de arestare pentru tine!

— Sigur că nu poate face nimic, răspunde Victra. Dacă nu declară Stare de Urgență, majoritatea e cea care conduce. Dar, dac-o face, Vox Populi o va acuza de tiranie și va cere punerea ei sub acuzare. Ai văzut cum e pe străzi în ultimul timp? Gloata o să-i susțină, mai ales dacă va crede că ei pot pune capăt războiului. Nimănui nu-i pasă de Venus.

— Dar ea e Suverana, zice Rhonna.

— Care are cam o zecime din puterile de odinioară. Leoaica cea prostuță a contribuit la scrierea legilor care au golit Suveranitatea de cea mai mare parte a prerogativelor ei. I-am spus să n-o facă, oftează Victra. Idealiștii nu se învață minte.

Holiday se foiește neliniștită la locul ei de lângă perete.

— Darrow, nu poți să iei violența în calcul. Dacă mobilizezi a VII-a, legiunile vor fi trimise împotriva ei.

— Și cine-o s-o facă? întreabă Victra. Ce general va porni împotriva noastră?

— Wulfgar, zice Holiday. Și el va fi cel care va veni să te aresteze, Darrow.

— Patriot idiot, bombăne Min-Min.

Se întoarce către Sefi.

— Doamnă, nu poți să-l ții în frâu? Nu ești regina lor sau ceva de genul ăsta?

Sefi nici măcar n-o privește. Ochii ei sunt ațintiți într-ai mei.

— Te rog frumos, zice Victra. Jumătate dintre cei din camera asta au bătute monede cu fețele lor. Restul au statui. Orice armată trimisă după noi va deveni armata noastră. O singură dată să se uite la Sefi și la Darrow și o să se scape în nădragi.

Oare ea nu vede cum mă privește Sefi?

Victra își ridică ochii spre mine, zâmbind larg.

— Dragule, eu propun să luăm parte toți la negocierile de pace. Să organizăm o petrecere. Și odată ce pulifriciul ăla ipocrit de Dancer e pus într-o celulă, o să-i trimitem Lordului Cenușă răspunsul diplomației noastre, laolaltă cu capul Juliei au Bellona într-o cutie, cu gura umplută cu struguri. Sau cu ochii scoși și înlocuiți cu capete de șerpi. Sau cu testiculele lui Dancer, ce ți se pare ție mai potrivit din punct de vedere tematic. Putem să votăm! Doar e demokrație.

Le zâmbește celor care încuviințează spusele ei, dar mai bine de jumătate dintre cei prezenți schimbă priviri nervoase sau își contemplă mâinile. Ezită să atace Senatul. Nimeni nu vrea război civil. Holiday dă glas dezaprobării lor:

— Te-am urmat prin iad, Darrow. Nu-mi cere să te urmez și-acum. Cred în Republică. Trebuie să credem în ceva. Dacă ataci mâine Forumul, o s-o faci fără mine.

— Și gata cu loialitatea? întreabă Victra. Mercenarul tot mercenar!

— Și eu care te credeam o dură, Holi, zice Min-Min. Pfui! Menopauza te-a făcut pacifistă.

— Taci, Min-Min! Are dreptate, zice Pietricică.

— Ce grămadă de rahat! izbucnește Sevro. Dacă încearcă…

— De-ajuns, zic văzând neplăcerea crescândă cu care Sefi urmărește această gâlceavă. Holiday are dreptate. Auriii au căzut pentru că s-au lăsat mistuiți de războiul civil. N-o să permit ca Republica noastră să se prăbușească din aceleași motive. Știu cât ne plac tacticile dure.

Unii dintre Urlătorii cu vechime zâmbesc.

— Dar nu de data asta. A VII-a să stea în cazarma ei. Nu dizolvăm Senatul. Discuțiile de pace vor continua. O să dureze luni întregi.

— Și ce-o să faci? întreabă Victra privind de la Sevro la mine șocată și dezamăgită. O să-i lași să te aresteze?

— Nu, iubito, nici vorbă, zice încet Sevro, privindu-mă.

Discuția noastră în nava care ne-a adus în Bârlog a fost scurtă și la obiect.

— Lordul Cenușă nu-i prost, zic eu. Îi duce de nas pe Dancer și pe cei de la Vox Populi. *Vrea* să folosesc Legiunea a VII-a. *Vrea* să dizolv Senatul și să iau puterea. Asta ar crea fracturi între Culori și i-ar permite să le atragă rând pe rând de partea lui, promițându-le stabilitate.

— Speculezi, zice Victra.

— Îl cunosc. N-o să distrug Republica. Și n-o să fiu prizonier. Și de aia o să părăsesc luna în noaptea asta.

Ei se privesc nedumeriți.

— Întrebarea e cine vine cu mine.

În timp ce ceilalți mă privesc năuciți, Sevro înaintează, oprindu-se lângă mine. La început n-a fost de acord cu planul meu. Voia să mă duc pe Marte și să provoc Senatul să mă aresteze din cazarma Legiunii a VII-a.

— Încotro? întreabă Holiday.

— Fugi? șuieră Victra.

— Nu fug. Dar dacă vă spun ce fac, veți fi părtași la conspirație, zic eu. Ca să nu mai spun că detaliile planului ar transpira, la fel ca vestea despre soli.

Îi privesc pe rând, întrebându-mă din nou care dintre ei m-a trădat.

— Veți fi proscriși. Unii dintre voi au îndoieli în privința asta. Le înțeleg. M-ați urmat pe Luna, pe Marte, pe Pământ și pe Mercur. N-o să insist să vă încălcați jurământul față de Republică. Suntem o familie. Vom supraviețui. Dar dacă sunteți convinși că datoria voastră e aici, a venit clipa să ne despărțim. De-o va voi Valea, ne vom vedea în curând.

Preț de câteva clipe, nimeni nu mișcă. Apoi Holiday ocolește masa și se oprește dinaintea mea, cu fața răvășită de vinovăție.

— Te-am urmat pretutindeni, dar nu pot abandona Republica.

— N-o abandonez, îi zic eu.

— Știu că asta crezi, domnule, dar n-o să te urmez. Poate nu crezi că începi un război civil. Dar o să se dezlănțuie iadul. Suverana mea o să aibă nevoie de mine.

Nu-i port pică, în ciuda tonului ei acuzator. Ne strângem mâinile.

— Ai grijă de familia mea.

— Până la ultima suflare, domnule.

Își ridică pumnul în aer, schițând salutul Revoltei.

— Trăiască libertatea!

Apoi, cu o voce mai joasă:

— Trăiască Secerătorul!

Și părăsește încăperea.

Sevro o privește pe Cenușie plecând cu un zâmbet batjocoritor.

— Alți lași?

Văzând îndoiala provocată de plecarea lui Holiday, Colloway xe Char, cel mai bun pilot al meu, oftează și-și aprinde o țigară. Mic de statură și zvelt, laconic, are pielea neagră ca abanosul și acoperită cu tatuaje astrale azurii. Suflă un inel de fum, apoi se ridică leneș, dându-și la o parte din ochi părul negru-albăstrui.

— Doar n-am mâncat gândaci ca să stau acasă în timp ce voi aveți parte de toată distracția.

Piloții escadrilei Vrăjitorul îl urmează, inclusiv Min-Min. Lăncierii mei, Rhonna și Alexandar, i se alătură, urmați de mulți alții. Clovnul nu se mai poate abține și sare în picioare.

— Merg și eu, zice el. Iubito, tu rămâi cu copiii!

— Ba pe naiba, zice Pietricică alăturându-i-se, deși îi citesc îndoiala în ochi.

N-au mai rămas decât Sefi și Obsidienii ei.

— Sefi, ești de partea mea? o întreb.

Îi citesc răspunsul pe chip înainte să mi-l dea. Spre deosebire de Wulfgar, ea nu idolatrizează Republica. Poartă pe umeri răspunderea pentru bunăstarea poporului ei. A moștenit-o la moartea lui Ragnar.

Se ridică încet în picioare.

— Nu-mi pasă de Venus și de Mercur, tună ea. Nu merită să vărsăm sânge Obsidian. Am purtat Revolta pe spinările noastre și cu ce ne-am ales?

Privirea ei arzătoare mătură încăperea.

— Auriii tot sunt la putere. Restul Culorilor ne urăsc și ne spun monștri. Noi vorbim, și voi nu ne auziți.

— Mai sunt Obsidieni în sclavie, îi spun, deși de ceva timp mă așteptam la asta.

Obsidienii au îndurat prea multe. În timpul Ploii au fost țintele predilecte ale Auriilor.

— Stăpânul fratelui tău e încă în viață, îi reamintesc.

Îmi aduc aminte cum i-a pus Ragnar mâna într-a mea înainte să moară. Am crezut că legătura va fi veșnică, dar odată cu trecerea timpului, pe măsură ce am cerut tot mai mult de la ea și de la poporul ei, au apărut disensiuni.

— Lordul Cenușă l-a transformat în sclav. L-a trimis în ringul de luptă ca pe un câine și l-a silit să ucidă.

— Fratele meu era un zeu în trup de om, zice ea, iar Obsidienii care au însoțit-o încuviințează respectuoși. Dar e mort și se află în sălile Walhallei, cântând cântece dinaintea Morții, Mama-a-Toate. Pe acest tărâm de mijloc, numai eu vorbesc acum cu el.

Închide ochii. Cea de-a doua pereche de ochi, cei tatuați cu albastru pe pleoapele ei, mă țintuiesc ori de câte ori clipește.

— Și el îmi spune că datoria mea acum nu e față de Darrow, Luceafărul Dimineții. Nici față de răzbunarea mea. Ci față de poporul meu.

Cel mai rău e că știu câtă dreptate are. Ce-ar face Ragnar dac-ar fi aici? A visat să-și elibereze poporul și iată-l eliberat. Dar își aruncă fiii și fiicele între fălcile războiului nostru. Asta e libertate? I-am folosit și eu ca un Auriu?

Da, i-am folosit.

— Yeti fără minte! se răstește Sevro. Chiar crezi că pacea asta o să dureze?

— Nicio pace nu durează, asta până și vântul o știe. Dar eu sunt regină.

Mă privește cu ochii ei negri și, oricât de tare aș avea nevoie de ea, n-o învinuiesc. Cred că spiritele noastre sunt atât de îngemănate, încât m-ar însoți dacă n-ar purta povara lăsată de fratele ei. Dar o poartă.

— Dacă o să te însoțesc, Darrow, toți Obsidienii te vor însoți. N-am s-o fac. E timpul ca fiecare să-și ducă propriile războaie.

— Sefi… te rog, zice Sevro disperat, cu glas încordat, știind cât de slabi vom fi fără ei.

— Îmi pare rău, jumătate de om. Hotărârea mea e luată.

Își duce mâna la inimă.

— Darrow, dacă nu ne vom mai întâlni în această lume, o să îți păstrez un loc în marea sală, lângă Ragnar și cei din neamul meu.

Îi privim cum pleacă, știind că o mare parte din puterea noastră pleacă odată cu ei. Și, pentru prima oară în zece ani, Urlătorii au rămas fără Regina Walkiriilor. Am senzația că spiritul lui Ragnar a plecat în cele din urmă și m-a lăsat fără protecție.

Când ultimul dintre ei a ieșit și ușa s-a închis, Clovnul se întoarce către mine.

— Deci, șefu'… ăăă… o să ne alăturăm flotei?

— Nu, Clovnule, spun încercând să nu-mi pierd încrederea odată cu plecarea Obsidienilor. Nu ne alăturăm flotei. Nu o să ridicăm Marte la luptă. N-o să ne pierdem timpul încăierându-ne cu politicienii. Mergem pe Venus, îl găsim pe Lordul Cenușă și-i tăiem capul.

— Ei, asta zic și eu diplomație, zice Sevro.

Izbucnește într-un râs maniacal și sare pe masă, spărgând sub cizme o ceașcă de cafea.

— Cine-i gata să verse sânge?

Scoate un hăulit teribil și vechea lui nebunie face încăperea să vibreze. Min-Min sare de pe scaun și urlă. În curând, încăperea răsună de larma a două duzini de maniaci care nu par afectați de găunoșenia acestui urlet în lipsa atâtora dintre prietenii noștri. Pe masă, Sevro dă frâu liber nebuniei, dar eu o privesc pe Victra, cum stă nemișcată pe scaun, cu mâna așezată protector peste cel mai mic dintre copiii ei, privindu-și cu oroare soțul, care se preface că e din nou tânăr.

Îndoiala mi se furișează în suflet și mă simt bătrân ca veacul.

17. LYRIA

Datoria

Cerul albastru își bate joc de morții care zac în noroi. Soldații și medicii veniți cu cel de-al doilea val de nave ale Republicii au întins trupurile celor morți în iarba de dincolo de zidul de est al taberei. Cândva, aceste trupuri au fost pline de viață, dar acum sunt doar niște carcase goale de piele și de os. Spiritele care le însuflețeau au zburat către Valea strămoșilor noștri. Mă simt ca și cum spiritul meu deja li s-a alăturat. În timp ce înaintez prin iarbă căutându-mi sora, mă simt goală pe dinăuntru.

Ici și colo, supraviețuitorii plâng aplecați deasupra cadavrelor celor dragi. O femeie urlă ca un animal la vederea copilului ei mort, altele și-i caută pe ai lor. Poporului meu i s-a spus că această viață e doar un drum către un loc unde toți vom ajunge în cele din urmă. Un loc plin de dragoste și de lumină, unde aerul răsună de râsetele celor dragi care se reîntâlnesc. Dar nu pot să văd lumea aceea. Nu pot decât să simt mirosul trupurilor arse. Nu pot decât să văd picioarele palide, mânjite de funingine. Acoperite de sânge uscat. Și muște pretutindeni. Ghiftuite de sânge, zumzăie și zboară în nori denși pe deasupra morților.

Merg singură. Pe Liam l-am lăsat cu medicii. Am brațul bandajat. Umărul îmi pulsează dureros, în ciuda medicamentelor pe care mi le-au dat, și pielea mă furnică pe sub carnea sintetică aplicată peste rană. Alte nave străbat cerul amiezii, printre coloanele de fum negru ce se subțiază.

L-am găsit pe Tiran zăcând cu fața în jos acolo unde l-au împușcat. Solul din jurul lui e răscolit de urme de pași. Nici n-am fost în stare să-l strâng la piept pentru ultima oară. Trupul lui era așa de distrus, că n-am putut îndura. Mi s-a făcut rău și am fugit, făcându-mi curaj numai cât să mă întorc acasă, să văd dacă tata n-a reușit cumva să se ascundă.

N-a reușit. Nu mai am în viață niciun părinte.

Acum îmi caut sora pe acest câmp al morții.

Cu fiecare cadavru pe lângă care trec, simt cum speranța îmi mai moare puțin. Știu că n-au mai rămas mulți. Că n-au mai rămas mulți pași până ce lumea mea se va destrăma. Dar mă agăț de acea mică voce încăpățânată care-mi spune că poate a scăpat. Mă rog, înainte să privesc fiecare chip și respir ușurată când văd că acolo, pe pământ, zace moartă mama ori sora altcuiva.

Am ajuns la capătul ultimului șir. Nu-i aici. Nu văd albastrul-deschis al noilor ei pantofi. Au mai rămas cincisprezece cadavre. Apoi zece. Și atunci încetinesc. Călcâiele mi se înfundă în noroi. O gheară îmi răscolește stomacul. Oroarea mă înghite și auzul mi se umple de fâlfâitul frenetic al aripilor muștelor.

— Nu! Nu!

Un trup subțire e întins pe pământ. Gâtul i-a fost tăiat, dezgolindu-i șira spinării. Părul roșu îi înconjoară capul ca o aureolă murdară. Nu e ea. Nu poate fi ea. Dar copiii ei zac

alături, cu trupurile strâmbe ca niște jucării stricate. Și unul dintre pantofi încă îi acoperă talpa, plin de noroi. Celălalt picior e desculț. Ochii ei fără viață privesc cerul. Ochi care au văzut-o pe mama dându-mi naștere. Care m-au privit cu o dragoste nemărginită când stăteam împreună în pat, sub pături, șușotind despre băieți și despre cum vor fi viețile noastre. Ochi care s-au îndrăgostit, care au privit copiii ieșind pe lume din trupul ei, acum sticloși și goi din pricina unui tânăr furios cu o bucată de metal în mână.

Simt noroiul pe genunchi. Pe mâini.

Zgârii trupul surorii mele.

Undeva departe cineva urlă de parcă ardea de viu. Și la mult timp după ce medicii mă desprind de sora mea moartă și de copiii ei morți și după ce-mi fac un tranchilizant în umăr, îmi dau seama că eu eram cea care țipa.

•

— Cetățeană, trebuie să eviți orice efort inutil, îmi spune Galbena. Ai avut noroc și trăiești. Ține rana curată. O să introduc în sistem informațiile despre tine, pentru ca medicii de la următoarea haltă să știe că trebuie să verifice dacă e infectată.

Privesc prin ea, observând un gândac iridescent, mare cât unghia, care mi se așază pe genunchiul gol, la câțiva centimetri de locul unde se termină cămașa medicală din hârtie. Chitina i se întunecă, împrumutând culoarea pielii mele.

— Următoarea haltă? întreb privind-o pe doctoriță.

E trecută bine de patruzeci de ani. Ochi de culoarea sulfului mă privesc din mijlocul unei constelații de pistrui. Restul feței e acoperit de o mască albă, filtrantă. În ciuda sudorii de pe frunte, e curată. E dintr-un oraș. Oare îi e scârbă de noi?

— O să vă ducă pe tine și pe nepotul tău la un centru medical regional, zice ea. Acolo o să fiți în siguranță.

— În siguranță, repet eu.

Mă strânge de umărul sănătos, apoi face la fel cu Liam.

— Era o doctoriță. Janis…, zic eu.

— Îmi pare rău. Nu a supraviețuit niciun membru al personalului medical.

Pleacă, iar eu mă întind la loc și privesc rândurile de paturi. Sub umbrare se înghesuie sute dintre ai mei. Pantalonii și resturile zdrențuite ale cămășii sunt îndesate într-un rucsac la

căpătâiul patului. Liam mă strânge mai tare de mână. Nu mi-a mai dat drumul de când m-am trezit. Nu știu ce să-i spun.

Sunt scutită să caut ceva când o umbră cade peste amândoi, blocând lumina ce pătrunde pe ușa din apropiere. Un bărbat intră prin plasa împotriva țânțarilor, atrăgând privirile doctorilor. Unul se repede la el, indicând mustrător un animal care l-a urmat înăuntru. Bărbatul împinge animalul cu piciorul și apoi închide plasa. Dar „bărbat” nu e cuvântul potrivit. Nicidecum. Pe malul râului arăta ca o statuie. În picioare și mișcându-se, pare un zeu. Șoldurile Auriului sunt mai late decât pieptul tatii. Brațele păroase îi atârnă pe lângă trup ca niște maiuri gigantice. Capul lui chel și lucind de sudoare pare făcut să dărâmi uși cu el. Liam îi aude pașii și începe să tremure de frică.

— Tu ești Lyria?

Vocea lui e alinătoare, ca huruitul îndepărtat al unui excavator.

— Da, îngaim eu cu gura uscată. Dumneavoastră cine sunteți?

Ochii lui auriu-închis sunt mici și apropiați. Scânteiază prietenos când bărbatul îmi zâmbește, înaintând cu greutate prin cortul medical înghesuit până ajunge lângă patul meu.

— Sunt cineva care ți-e dator, mititico. Da, într-adevăr. Dator vândut. Mi-ai salvat viața.

— N-am fost singură.

— O, ba da. Am vorbit cu Roșiii de pe malul râului și mi-au spus ce-ai făcut, în ciuda rănilor tale. Cum ai înotat în ape adânci pentru un străin.

Îngenunchează.

— Sunt mulți cei care mi-s dragi și-i voi revedea din nou numai datorită ție. Așa că-ți mulțumesc din inimă, copila mea.

Îmi ia mâinile între ale lui. Îmi sărută degetele.

— Cine sunteți? repet eu.

Se încruntă.

— Nu mă cunoști?

— Ce, e o crimă?

Tonul meu îl descumpănește.

— Telemanus, anunță el măreț.

Se îndreaptă de spate mulțumit de recunoașterea din ochii mei.

— Sunt Kavax au Telemanus, Frângătorul de Vulturi. Pretor al Republicii.

Alături de mine, Liam scoate o exclamație.

— Acel Kavax care l-a omorât pe Tiberius au Bellona? Și a zburat pe Luna cu Secerătorul? Și i-a tăiat un picior Atalantei au Grimmus?

Auriul nu l-a observat pe Liam, atât de scund e nepotul meu, dar acum își umflă pieptul ca un Sondor al Iadului, încântat că i s-a dus vestea.

— Copilul acesta e foarte înțelept.

Îmi aruncă o privire.

— Deși n-am fost singur împotriva lui Lady Cenușă. M-a însoțit fiica mea.

Privind în jos către nepoțelul meu, Kavax își dă seama treptat că Liam, cu ochii lui încețoșați și inexpresivi, e orb. Schimbarea din atitudinea Auriului mă surprinde. Vocea i se îndulcește și îngenunchează ca să nu mai fie atât de departe de nepotul meu.

— Pe tine cum te cheamă, tinere cavaler?

— Liam din Lagalos, *dominus.* Dar... eu nu sunt cavaler.

— Liam e un nume frumos. E un nume de pe vechiul Pământ, de pe insulele irlandeze. Înseamnă războinic, apărător.

— Chiar așa? întreabă Liam.

— Da, chiar așa. Cei din neamul tău, Pionierii, au adus de pe Pământ mai mult decât carnea și sângele lor. Zâmbește. Am cunoscut un bărbat pe care-l chema așa și era un tip foarte curajos. Dar mă tem că greșești: ești un cavaler.

Își pune mâna pe capul lui Liam, făcându-l să tresară.

— Ia uite... ai capul tare. Un cap de războinic. La fel ca al meu. Vrei să-mi pipăi capul? Mi s-a spus că e cel mai tare de pe această parte a tărâmului lui Romulus au Raa.

Grijuliu, Kavax își lasă capul în jos și pune mâna lui Liam pe domul său imens.

— Ești o mașinărie! exclamă șocat Liam, pipăind capul lui Kavax ca să-i determine adevăratele dimensiuni.

— Liam! Fii atent cum vorbești!

Mă rog ca bărbatul acesta imens să nu se simtă jignit. Dar el se mulțumește să chicotească.

— În general, sunt destul de mare ca să-mi rezolv singur toate problemele, zice Kavax zâmbind. Dar când nu mă descurc, apelez la prietenii mei, cum ar fi sora ta. Și acum suntem prieteni, mititico.

Scoate dintr-o punguță o mică vulpe de argint, pe care mi-o ascunde în palmă.

— Dacă îți lipsește ceva, arată asta oricărui soldat sau funcționar al Republicii, iar eu și toți membrii familiei mele vom face tot ce putem ca să te ajutăm. Ai cuvântul meu!

— Familia mea…, zic.

— Ce-i cu ea? întreabă el privind în jur. Vrei să ți-o găsesc? Avem nevoie de familiile noastre când suntem răniți. E foarte important. Spune-mi unde sunt ai tăi și ți-i aduc imediat.

— Nu mai sunt, îngân cu glas pierit, neavând alte cuvinte cu care să-i descriu ce s-a petrecut.

Absența lor nu mi se pare reală, dar simt că mă învăluie singurătatea.

— Oh!

Kavax a înțeles ce-am vrut să zic. Umerii i se lasă.

— Of, copilă! Îmi pare rău!

Îl las să-mi ia mâinile într-ale lui. Se apleacă spre mine suficient ca să simt mirosul de fum al bărbii și aroma uleiului pe care l-a folosit ca să-i dea forma aceasta ascuțită.

— A promis că o să ne protejeze, șoptesc eu.

— Cine?

— Suverana.

El amuțește un timp.

— Știu că ți se pare greu de crezut acum, când totul e sumbru și lumea ta s-a sfărâmat, dar vei supraviețui durerii, mititico. Durerea e o amintire. Vei trăi, vei lupta și vei afla bucuria. Și îți vei aminti de familia ta, de acum și până în cea din urmă zi a vieții tale, pentru că dragostea nu se stinge. Dragostea e ca stelele. Lumina ei se răspândește mult după moarte.

Nu știu ce să răspund, așa că Auriul, chemat de o asistentă, se ridică și mă lasă în pat, printre cearșafuri mototolite, într-un cort mic aflat în centrul unui loc unde nu m-am simțit niciodată acasă. Mă lasă aici ca și cum cuvintele lui fuseseră un dar. Dar la ce-s bune cuvintele? Cum o să ne apere ele? Cum o să ne hrănească? Cum o să ne ofere un viitor?

O să mă duc unde-mi spune Republica. Cel mai probabil în altă tabără. Dar fără familia mea va fi pustiu. Nu vreau o asemenea viață. Urăsc planeta asta. Nimic nu mă leagă de ea. Mă simt cumplit de vinovată că gândesc în felul ăsta, dar nu pot sta aici. Mai bine mor.

Vreau mai mult. Pentru Liam. Pentru mine.

— Liam, stai aici! zic eu sărind din pat.

— Unde te duci? întreabă el înfricoșat, întinzând mâinile către mine.

— Stai aici! Mă întorc repede.

— Lyria, nu...

— Liam! mă răstesc la el.

El se retrage de lângă mine. Oftez alungându-mi mânia și îngenunchez luându-i obrazul în palme.

— Îți promit că n-o să te părăsesc. Ești inima mea. Fii viteaz și eu o să mă întorc!

Îmi scot pantalonii din sacul de plastic și mi-i trag în grabă. Cămașa e o zdreanță însângerată, așa că rămân cu cămașa de spital. Nu-mi găsesc pantofii, dar n-am timp să-i caut. Asistentele se îndreaptă spre mine. Țâșnesc afară prin plasa de țânțari înainte să-mi poată tăia calea. Simt noroiul călduț printre degetele de la picioare, în timp ce alerg desculță, îndepărtându-mă de cort. Alerg cât de repede pot pe lângă soldați, doctori și Roșii îndurerați, până ajung pe pista noroioasă unde controlorii de trafic agită bastoane portocalii în direcția navetelor care aterizează. Se uită la mine ca la o nebună. Trec în goană pe lângă ei.

Nu mă oprește nimeni până nu ajung la naveta lui Telemanus. O navă neagră și sumbră, lucioasă ca pântecele unei vipere, cu o vulpe roșie dansând pe aripile ei ridicate. E înaltă cât șase copaci unul peste altul. În capătul de sus al rampei, Kavax discută cu un alt Auriu și cu un Galben. Doi soldați Cenușii, arborând același câine straniu pe platoșa de pe piept, îmi taie calea către navă. Sunt mai înalți decât mine cu un cap. Unul mă apucă de braț, trăgându-mă fără greutate către el.

— Lord Kavax! strig eu. Lord Kavax!

Nu mă poate auzi. Vocea mea-i prea firavă. Mugetul motoarelor e prea puternic. Soldații nu au nevoie de cine știe ce efort ca să mă târască după ei. Însă nu mă aude Lord Telemanus, ci animalul care îl însoțește. Arată ca un câine cu blana roșie și lucioasă, dar e cât Liam de mare și are urechi ascuțite și un bot îngust, cu dungi albe. La auzul strigătelor mele zadarnice, animalul își răsucește capul, se uită către mine și apoi pornește să coboare rampa în salturi, apropiindu-se. Abia atunci se întoarce și Lord Telemanus. Pornește după animalul

său în josul rampei, urmat de cavaleri și de servitori nedumeriți. În cele din urmă, mă vede.

— La o parte! se răstește el la soldați. Luați mâinile de pe fată!

Ei mă eliberează, și eu mă desprind de cel care mi-a învinețit brațul, apropiindu-mă de Kavax cu pași nesiguri. El se înalță deasupra mea, privindu-mă enigmatic pe sub sprâncenele stufoase. Mă chinuiesc să respir și-mi aranjez cămașa.

Cu toată înălțimea mea, abia ajung până la buricul lui Kavax. În cort a părut blând și uman. Aici, dinaintea a sute de ochi, e intangibil. Mai devreme i-a fost milă de mine. De aia a venit la patul meu. Dar ce însemn eu pentru el? Se spune că acum Culorile sunt egale între ele, dar știm toți că-i o minciună gogonată.

— Luați-mă..., mă bâlbâi eu.

— Tare, tună el. Vorbește mai tare. E greu să te-aud de aici de sus, mititico.

Chicotește ca pentru sine, în timp ce animalul i se freacă de picioare. Creatura mă privește cu atenție. Acolo e un creier care mă studiază.

— Luați-mă cu voi, zic eu mânioasă.

Nu înțelege.

— Cu noi?

— Da. Cu voi.

— Copilă, nu rămânem pe Marte. Plecăm spre Luna.

— Minunat. Atunci puteți să mă duceți departe de bolovanul ăsta.

— Dar... ăsta e căminul tău.

— Cămin? E un cimitir.

Kavax se încruntă neștiind ce să facă. O Aurie înaltă, de vreo patruzeci de ani, cu un chip banal, se apropie de el purtând o mantie frumoasă, de culoarea unui nor de furtună. Pe sub mantie e înveșmântată în pânză, nu în metal. Ochii ei nu sunt blânzi că ai lui Kavax, ci visători și distanți. Cară un datapad mare și echipamentul ei medical.

— Ce se-ntâmplă, tată? întreabă ea.

— Fata vrea să vină cu noi, Xana. E cea care m-a salvat.

— O, ce păcat! Xana mă privește compătimitor. Tată, știi că nu se poate.

— Vă rog, îi implor eu.

— E împotriva legilor privind emigrarea, zice Xana. Nu le putem ignora.

— Dacă... dacă nu mă puteți lua pe mine, măcar luați-l pe Liam. Pe nepotul meu. Merită o șansă în viață.

Din nou Xana clatină din cap înainte să apuce tatăl ei să răspundă.

— Mergem pe Luna. Dacă vă luăm pe voi, toți vor dori să vină. Și luna e deja întesată de ani buni cu refugiați.

— Nu toată lumea l-a salvat pe tatăl dumneavoastră.

— Îmi pare rău, spune ea privind peste umărul meu către refugiații care stau în jurul corturilor și ne privesc. Nu putem stabili un asemenea precedent. Există un sistem hotărât de Senat. Nu ne putem împotrivi lui numai fiindcă așa vrem. O să aibă grijă de tine. Vei fi protejată. E spre binele tău...

— Protejată? Așa ca ultima dată? mârâi eu.

Știu că ar trebui să-mi țin firea. Dar fața mi-e schimonosită de mânie. Lacrimile încep să-mi curgă.

— Ne-ați scos din mină. Ne-ați închis în tabăra asta. Ați zis că o să dureze șase luni, dar doi ani mai târziu suntem în continuare înțepeniți în noroi. Doi ani. Ne-ați abandonat, Aurio!

Îmi ațintesc degetul către ei.

— Suverana ne-a abandonat. Și acum familia mea a murit. Tata, sora mea, fratele meu, nepoata mea, nepoții mei, pentru că voi ne-ați mințit.

— Îmi pare rău, copilă, spune femeia. Dar e mai complicat de-atât.

— Ba de fapt e atât de al naibii de simplu: Revolta mi-a luat tot și acum îmi e datoare.

— Răspunsul e nu. Haide, tată, spune ea punând o mână pe umărul tatălui ei. Au venit vești de pe Luna.

— Ce vești?

Xana privește către mine.

— Nu-s pentru urechile tuturor.

Kavax se răsucește ca să-și ia rămas-bun și-mi cere iertare din priviri.

— Lord Kavax, ați spus că dacă-mi trebuie ceva o să faceți tot ce puteți ca să mi-l oferiți. Și dumneavoastră sunteți un mincinos?

— Îmi pare rău, mititico. Dacă ar depinde de mine… Sunt reguli. Trebuie să ne supunem lor. Idioțenia aia de Senat. Am prieteni acolo. O să le spun să-ți vină în ajutor. Ai răbdare.

Îngenunchează și-mi curăță o crustă de noroi de pe pantaloni.

— La revedere.

Mă lasă la baza rampei.

— Sofocle, vino!

Se lovește cu palma peste picior, dar animalul nu i se alătură. Stă cu ochii țintă la mine. Coada i se agită la stânga și la dreapta.

— Sofocle?

Animalul coboară în tăcere rampa și se oprește lângă mine. Adulmecă aerul de parcă-i încărcat cu un miros delicios. Apoi se repede. Țip, convinsă c-o să mă muște, dar el își îndeasă botul în buzunarul pantalonilor mei. Scotocește prin el pufnind până găsește ce căuta. Revine fericit lângă stăpânul său.

— Ce ai acolo, micul meu prinț?

Kavax ia din botul animalului două bomboane, una verde și una violet. Gustă bomboana violet și face ochii mari.

— Struguri! E un semn! Un semn! șoptește printre dinții lui albi.

Xana se întoarce să vadă ce s-a întâmplat.

— Tatăăă, oftează ea.

— Liniște, copil sceptic ce ești! Sofocle i-a dat Lyriei binecuvântarea lui.

Uriașul ridică bomboana arătându-i-o fiicei sale și pornește către mine gesticulând larg din mâini.

— Mai există magie pe lumea asta!

Îi aruncă animalului bomboana.

— Și Sofocle a descoperit-o!

— Tată!

— Oare Luna ne-a făcut să ne schimbăm atât de mult? o întreabă el. Trebuie să ne amintească Sofocle de onoarea noastră marțiană?

Fiica lui nu răspunde.

— S-ar părea că da. Fata vine cu noi fiindcă… fiindcă…

O idee își găsește drum prin capul lui imens către ochi. Arată insigna argintie de pe pijamaua mea de spital.

— Fiindcă e un valet al Casei Telemanus.

— Valet? exclamăm eu și Xana la unison.

Xana suspină.

— Ai de gând să angajezi tot satul?

— Numai pe ea. Sofocle a ales, iar Casa Telemanus nu-și abandonează oamenii.

Îmi pune mâna grea pe umăr. Genunchii aproape îmi cedează. El nu observă.

— Ești de acord cu asta, fiica mea?

Xana zâmbește și cedează.

— O s-o adaug în registru. Celor de la Vamă n-o să le placă.

— Păi, să-mi sugă barba…

— Acum vorbești ca un Barca.

— … dacă-și imaginează că-mi pot ordona pe cine să angajez și pe cine nu. Pixieși înfumurați, adulmecători de puțe!

Kavax flutură din brațe către oamenii săi.

— În picioare, servitori ai mei! Găsiți-l pe nepotul ei! Un mic cavaler orb cu o aluniță pe nas, care seamănă cu o ciocolată. Nu puteți să-l ratați. Aduceți-l încoace!

Se izbește cu pumnul în palmă:

— Plecăm degrabă.

Am încremenit șocată, neînțelegând, deși am auzit cum nu se poate mai bine. Dar soldații trec pe lângă mine, urmând ordinele, iar Xana urcă rampa către navă lăsându-mă singură cu tatăl ei. Nu-mi vine să cred că asta chiar se întâmplă. Plecăm.

După ce-și privește fiica dispărând în navetă, Kavax îngenunchează ca să mă poată privi în ochi.

— N-o lua în seamă pe Xana. Crede că datoria ei e să-i apere pe oameni de ei înșiși.

— N-aveam nimic în buzunare. Dumneavoastră ați pus bomboanele acolo?

Se întoarce către mine cu un zâmbet poznaș.

— Uneori, mititico, e bine ca lumea să te creadă nițel țicnit. Îmi face cu ochiul. E fascinant câte sunt dispuși să-ți treacă cu vederea.

Îmi întinde o mână. Degetele mele abia reușesc să-i cuprindă arătătorul și degetul mijlociu, dar în ciuda bătăturilor, strânsoarea lui e ușoară ca a unei păsări și mă trage după el spre rampa navei. În vârf, înainte să intrăm, mă opresc și privesc înapoi, către tabără. Domnește o tăcere stranie. Focurile s-au stins. Cadavrele sunt îngropate. Și, printre corturile de la marginea pistei de aterizare, capul nepotului meu se leagănă ca

bătut de vânt în timp ce e cărat spre noi de un Obsidian cu părul deschis la culoare.

Simt mâna lui Kavax poposindu-mi pe umăr și mă gândesc la sora mea, la mama și la tata, la toate rudele mele care au trăit și au murit și pe care solul planetei ăsteia le-a înghițit. Tristețea mea e ca o fântână fără fund. Dar e bine că plec. Fără familia mea, locul ăsta nu înseamnă decât noroi și amintiri. Ridic privirea către cer, știind că frații mei și soțul Avei sunt pe undeva pe acolo. Până și în toiul zilei câteva stele sunt vizibile. Mă întreb dacă sora mea le privește și ea din Vale. Știu că da. Și știu că trebuie să trăiesc pentru amândouă.

— Mulțumesc, îi spun lui Kavax printre lacrimi.

El îmi strânge umărul.

— Lumile sunt foarte mari, iar tu ești foarte mică. Crezi că ești pregătită, mititico?

— Da, zic eu cu un tremur în glas. Da, sunt.

18. EPHRAIM

Ducele Mâinilor

Mă trezesc cu o durere cumplită de cap și cu greața care anunță o contuzie craniană. Mi-aș dori să spun că senzația e nefamiliară. În apropiere picură apă. Aud târșâituri de pași și murmur de glasuri. Mirosul de amoniac îmi pătrunde în nări ca o legiune de furnici de foc. Clipesc năuc și deschid ochii.

Dinaintea mea e o masă. În centrul ei se află un ferăstrău chirurgical argintiu. Îmi îngheață sângele-n vene. În amintire îmi răsună țipete.

De cealaltă parte a mesei, un bărbat de o frumusețe perfidă, cu picioare lungi, piele ca alabastrul și pomeți de optzeci de mii de credite, stă în mijlocul unui bloc-turn pe jumătate terminat. Pare extrem de plictisit. Cizmele lui din piele de rechin tropăie agitate. Haina lungă, ale cărei poale îi ajung până la jumătatea gambelor, e de culoarea unei străzi ploioase la miezul nopții. Pantalonii lui croiți pe comandă sunt negri, la fel și cămașa de mătase cu guler înalt, prins cu o broșă de onix. Ca o încununare a acestei eleganțe duse la absurd, părul lui pufos stă ridicat ca

flacăra leneșă a unei lumânări roz. Ochii de culoarea cuarțului trandafiriu îi scânteiază în timp ce privește bezna de dincolo de fereastră.

În penumbra blocului-turn neterminat se ațin alți bărbați. Poartă parpalace negre din piele cu gulere până la urechi, ale căror poate le ating cizmele. Implanturi le scânteiază discret în ochi, pe fălci și în jurul capetelor chele acoperite cu tatuaje în culori vii.

Simt o frică profundă care-mi răscolește stomacul când un Obsidian de coșmar apare din spatele meu, intrându-mi în câmpul vizual. E unul dintre cei mai mari bărbați pe care i-am văzut. Cu ochi ca niște elitre de cărăbuș și păr alb, despletit până la mijloc, se reazemă de un stâlp de beton în costumul său de culoarea cromului. N-are pic de sânge în obraji. Mâinile lui cu opt degete, mari cât farfuriile și brăzdate de vene albastre, se încheie cu unghii ascuțite ca bricele și impecabil de curate. Aruncă pe jos un pachet de inhalatoare cu amoniac.

— Hoțul s-a trezit, rostește el cu voce scăzută.

— Mulțumesc, Gorgo, spune Rozaliul.

Își desprinde ochii de bezna de afară și se apropie ținând în mână un baston subțire, pe care-l învârtește din mers. Pare a fi din fildeș autentic, dar pălesc la vederea mânerului de onix în formă de caracatiță, abia reușind să-mi ascund frica. Individul pune bastonul pe marginea mesei și se așază pe scaun.

Mă strâmb.

— Ei, asta nu-ncepe bine.

Rozaliul nu e amuzat.

— Domnule Horn, nu ne cunoaștem, dar avem ceva în comun.

Deși e subțirel, vocea lui e seducătoare și are forță. Nu e prima oară când am de a face cu cei ca el. La fel cum Obsidienii au fost creați ca să fie mașini de ucis, Rozaliii sunt făcuți să fie mașini de futut. Pot fi foarte convingători și unii, și alții. Au și ei rangurile lor. Obsidienii îi au pe Pătați. Rozaliii îi au pe Trandafirii. La fel de rari, la fel de scumpi.

Înghit cu noduri privindu-l pe Rozaliul care-și plimbă unghiile peste masă. Mă întreb în treacăt cărui Auriu i-a slujit ca animal de companie. L-aș întreba, dar păpușilor ăstora gonflabile nu le place subiectul.

— Suntem amândoi hoți, zice el. Dar pe lumea asta sunt două categorii de hoți. Cei dintâi cred că ar trebui să fure tot ce poate

fi furat. Acel soi de hoț crede în anarhie. Cea de a doua categorie crede că nu orice ar trebui furat. Că unele lucruri trebuie să fie sacre. Acel soi de hoț crede în ordine. Întrebarea mea, așadar, e cărei categorii îi aparții tu, domnule Horn.

— Mă tem că ai încurcat borcanele, zic eu întinzându-mi gâtul. Nu sunt hoț. Sunt investigator la o companie de asigurări.

— Nu. Asta ai fost. Dar nu asta te-am întrebat.

— Uite, știm că toți semănăm între noi...

— Ephraim ti Horn, mă întrerupe el încet, fără să-și ia ochii dintr-ai mei. Născut în 707 PCP la Spitalul Courneuve din Evenstar, Hyperion. Adresa curentă: 777 16B Salt Place, Promenada Superioară de Vest, nivelul 17. Asociați cunoscuți: Volga Fjorgan, Cyra și Lamenis și Dano... *Rază de Soare*?

— I-am spus că era un nume de căcat. Dar era ori ăsta, ori Căderea Stelei.

Nu râde nimeni.

— Pretențios public.

Dar ăsta nu e un mic șantaj stradal. Au bani și resurse. Numele meu nu e un mare secret. Dar adresa? Informația asta costă mai mult decât două pahare de băutură prin cine știe ce bombă subterană. Și locul nașterii? Pe Luna există o singură persoană care știe unde m-am născut, dar Holiday nu s-ar atinge de oamenii ăștia nici măcar cu mănuși decontaminante. Nu pot ști toate astea decât dacă au pus mâna pe dosarele mele din Legiune. Astea-s date ce nu pot fi comunicate.

Contemplu din nou bastonul cu măciulie în formă de caracatiță.

Preț de câteva clipe teribile, Rozaliul mă privește și-mi amintesc un zvon pe care l-am auzit cândva, pe vremea Revoltei: că, în timpul Bătăliei pentru Luna, câteva plutoane au folosit Rozalii pe post de detectoare de minciuni când nu aveau acces la tehnică. E logic. Se lucrează cu nuanțele cele mai subtile.

— Da, mi-ai ghicit numele. Laurul de aur îți revine, zic eu. Dar îndeletnicirea mea nu este furtul.

— Dezamăgitor, murmură Rozaliul. Foarte dezamăgitor.

Își coboară privirile către ferăstrăul chirurgical.

— Astfel de jocuri obosesc mintea. Toți impostorii ăștia ambulanți care-și țes pânzele uitând că ei sunt musculițele, nu păianjenul. Întrucât în mod evident nu ești capabil să răspunzi la

întrebări complexe, o să-ți pun una simplă. Domnule Horn, unde-i spada mea?

Mi se pune un nod în gât.

O să-mi dizolve carnea de pe oase.

— Spada ta? zic încruntându-mă. Iertare, cetățene, eu prefer pistoalele. Doar dacă nu vorbeai la modul eufemistic despre cocoșelul tău. În care caz, e posibil să fie în gura ăstuia.

Îmi îndrept privirea către individul numit Gorgo. Ochii negri ai monstrului nu s-au desprins de chipul meu.

— Arată ca unul care a halit la vremea lui și altceva decât carne friptă și mied.

Rozaliul izbucnește în râs. Oamenii lui nu. Îl privesc pe Gorgo într-o tăcere sumbră.

— Ce zici de el, Gorgo?

Gorgo zâmbește, dezvelindu-și gura plină de dinți îmbrăcați în aur.

— Excelență, umorul pare a fi mecanismul lui de supraviețuire. În circumstanțele curente poate indica existența unor tendințe suicidare. Să-l pedepsesc?

— Poate mai târziu, zice Rozaliul. Deocamdată sunt fascinat. Domnule Horn, ești o încântare. A trecut multă vreme de când a mai încercat cineva să mă facă să râd. Comedia bună e întotdeauna riscantă.

Își umezește buza de jos cu limba. O mișcare lentă, deliberată, care-mi poate fi adresată, sau este pur și simplu o metodologie sexuală deprinsă în Grădina tinereții sale.

— Știi cine sunt?

— Dă-mi un indiciu!

Rânjește dezgolindu-și dinții.

— *Ave Regina,* rostește el în latină, cu glas răgușit.

Pe măsură ce silabele îi vibrează pe buze, un tatuaj fantomatic în formă de coroană bizantină i se ivește pe frunte. Cerneala se mișcă închipuind tentacule de caracatiță din care răsar spini ascuțiți. În centrul coroanei se află o mână neagră.

— Acum știi cine sunt? întreabă el, în timp ce cerneala activată vocal începe să se șteargă, până ce pielea îi e din nou curată și albă ca porțelanul.

— Da, zic eu năucit.

— Atunci spune-mi pe nume, domnule Horn.

Ridică din sprânceană.

— Vrei să mă obligi s-o repet?

— Ești Ducele Mâinilor.

— Ce deștept ești! exclamă el lăsându-se pe spătarul scaunului. Știi de ce mi se spune așa?

— Am auzit zvonuri, zic eu aruncând o privire către ferăstrău.

— Excelent! Gorgo e convins că ar trebui să te chinuim ca să-ți dezlegi limba. Totul e atât de barbar în zilele noastre, însă este mai eficient așa. Dar pentru că Războaiele Teritoriale țin acum de trecutul micii noastre lumi subterane, speram că te vei dovedi suficient de educat ca să purtăm o discuție civilizată.

— Ai o definiție interesantă a cuvântului „civilizat”.

— Totul e relativ. Prin urmare, știind cine sunt și toate amenințările pe care le implică asta, pot să presupun că o să fim cinstiți unul cu altul?

— Presupun că pentru orice există o primă dată.

— Bine, zice el. Bine. Asta simplifică lucrurile.

Își plesnește palmele și se ridică.

— Ai fost aici pe durata Bătăliei pentru Luna, da?

— Toți cei trei ani.

— Luptând de partea Republicii?

— O parte din timp.

— Te-ai răzgândit?

— Nu. Pur și simplu am văzut suficiente bucăți de trup separate de posesorii lor.

Nu am chef să discut cu el aspectele politice cum am făcut-o cu Holiday.

— Ai fost martor la Violarea lui Hyperion?

— Eliberarea vrei să zici. Chestia aia care v-a îmbogățit.

Mă privește până ce tușesc stânjenit.

— OK. Violarea lui Hyperion sună mai mișto.

Continuă:

— După moartea Suveranei, dar înainte de atacul Lordului Cenușă, care voia să-și elibereze legiunile și Însemnații naufragiați aici, Hyperion a rămas al nimănui. În această perioadă, Muzeul de Antichități din Hyperion a fost prădat de soldații care juraseră să-l protejeze și de cetățenii care se gândeau numai la buzunarele lor. În timp ce Luna se pregătea să facă față celui de-al doilea val al războiului, cretinii ăia au șters-o cu echivalentul patrimoniului întregii omeniri. Un patrimoniu ce le aparținea tuturor Culorilor. După cum știi, tot

ce trece prin piețele negre din Luna ține de domeniul meu. Domeniu dăruit mie de regina mea. Când am descoperit niște babuini de foști legionari târguindu-se pentru grămezi de comori furate, am considerat că e datoria mea de cetățean al Lunii să le văd repuse la locul lor. Acum aflu că perla donațiilor mele, Sabia lui Silenius, a fost furată... din nou. Informatorii noștri ne-au spus că a fost o ispravă cu totul specială. Genul de treabă pe care numai câțiva liber-profesioniști ar fi capabili s-o execute.

— Păi, n-am rămas prea mulți, zic eu. Îi îmbraci pe toți în parpalace negre și le oferi contracte uriașe ca să fure pentru tine.

— Din haos ne-am născut noi. Hoții ordinii, spune el plimbându-și cu o mișcare elegantă degetul de-a lungul mesei.

Mi-aduc aminte când l-am dus pe Trigg la patinaj pe gheață. Nu se mișca nici pe departe cu eleganța degetului acestui bărbat, și asta mi-a și plăcut la el. Nu există cinste în eleganță, cel puțin nu în eleganța oamenilor.

— Când mi-ai furat spada de la muzeu, știai de la cine furi? întreabă Ducele.

— Nu știam.

— Minte, zice Gorgo.

— Convinge-mă! spune Ducele.

Nu știu de unde să încep.

— Crezi că ai fi mai elocvent cu o grenadă în gură? Am unele la bord.

Face semn din cap către iahtul care lenevește pe pista de aterizare de lângă etajul clădirii.

— Am eu față de idiot? întreb. Dac-aș fi știut, nu m-aș fi băgat. Ce căcat, l-aș fi împușcat pe insul care mi-ar fi cerut să fac așa ceva! E o diferență între îndrăzneală și prostie. Știu unde se încadrează o asemenea comandă.

— Oare? întreabă Ducele. Reputația ta spune altceva. E ca și cum ai avea... impulsuri sinucigașe.

— Iar...

Dau ochii peste cap și îndărătul lor simt un junghi.

— Patru dintre loviturile tale au avut loc în plină zi. Aproape de fiecare dată dai spectacole cu public.

— Lucrez cu intermediari. Arbitri. Uneori, ei lasă pe dinafară anumite amănunte legate de comandă. În cazul ăsta, amănunte importante, cum ar fi sub protecția cui se afla spada.

Mă aplec, încercând să fiu cât mai convingător, pentru că viața mea depinde de asta.

— Nu torn. Și nu lucrez cu Sindicatul. Orice om trebuie să aibă un cod al onoarei.

Mă aștept de la o clipă la alta să simt o sârmă de oțel carbon înfășurându-mi-se în jurul gâtului. Sau mușcătura uneia dintre viperele alea marțiene pe care Sindicatul le importă numai de dragul distracției. Ultimul lucru pe care-l voi vedea va fi acest mafiot parvenit cu fetișoara lui drăguță, tolănit pe scaun de parcă-i regele Universului, când n-a fost la viața lui decât o jucărie sexuală. Toți proaspeții îmbogățiți se așteaptă ca și ceilalți să aibă memoria la fel de scurtă. Mi-aș dori să fie cazul meu.

Dar sârma nu se face simțită. Nici mușcătura.

— În Grădini ne-au fost predate lecții de empatie corporală și de arta dansului umbrei, capacitatea de a imita limbajul corporal al celuilalt ca să-l faci să se simtă mai în largul lui, zice Ducele. Facilitează strângerea legăturilor emoționale. Mă face înspăimântător de priceput în depistarea mincinoșilor.

Pare să-și disprețuiască educația, dar se lasă pe spate până e imaginea mea în oglindă. Cu umerii aduși, cu picioarele întinse, o copie perfectă.

— Tu, dragule, ai o mutră de om necinstit, așa că e ușor să-mi dau seama când spui adevărul.

— Deci mă crezi?

— Da.

Șovăi.

— Atunci pot să plec?

— Ce lume minunată ar fi! Deși nu știai că ai comis o crimă împotriva mea, asta a fost, după cum bine știi, o crimă împotriva Reginei. Așadar, mă tem că nu poți să pleci pur și simplu.

Îmi zâmbește înțelegător.

— Sunt soiul de om care te-ar fi lăsat să pleci dacă afacerea ne-ar fi privit numai pe noi doi. Văd că te-am băgat în sperieți. Ca să fiu onest, adesea e o pedeapsă suficientă. Dar mă tem că nu mai e vorba numai despre noi doi. Mai știu și alții. Ducele Mâinilor a fost făcut de râs. Nu-mi permit așa ceva.

Se apleacă peste masă și o venă de pe tâmplă îi pulsează.

— Nici vorbă să permit așa ceva. După cum a zis Bătrâna Stâncă: „Mila sporește îndrăzneala celor răi”. Tu și cu mine

avem ghinionul de a naviga pe o mare plină de oameni răi. Există o datorie. Ea trebuie plătită.

Nu-mi dau seama ce-aș putea spune. Implicațiile cuvintelor lui îmi trimit un junghi de spaimă în piept. O să mă rănească, și încă rău.

— Te rog, nu te agita! N-o să fie o pedeapsă nedreaptă. Dacă l-ai fi supărat pe Ducele Picioarelor, ai șchiopăta pe proteze metalice tot restul vieții. Și dacă l-ai fi insultat pe Ducele Limbilor, ai bolborosi ca unul dintre dinții-negri din Orașul Pierdut… Ăsta nou e mai crud ca predecesorul său. Dar eu o să mă mulțumesc numai cu mâna care ți-e mai puțin utilă.

Îmi zâmbește în timp ce Gorgo înaintează încet.

— Ai cuvântul meu.

Iată și garota. O sârmă subțire pe care Gorgo, venit din spatele meu, mi-o înfășoară în jurul gâtului, nu atât de tare cât să-mi zgârie pielea sau să-mi strivească traheea, dar suficient cât să știu că o s-o facă dacă va fi nevoie.

— Ce mână să fie? întreabă Ducele. Îmi ești dator. Alege!

Mă las pe spate luptându-mă cu garota, dar degetele lui Gorgo sunt de mărimea unor cartofi.

— Alege!

Îmi pierd orice urmă de rațiune. Gura mi s-a uscat și trupul îmi tremură.

— Ăăă… stânga, reușesc să îngaim când strânsoarea sârmei se reduce ușor.

Ducele le face semn bătăușilor lui și aceștia mă apucă de brațul stâng. Îl privesc îngrozit cum ridică ferăstrăul și îl pornește. Dinții ascuțiți vibrează. Mă copleșește panica. Amintirea pielii jupuite de pe mușchi, a grăsimii care se separă de os și a urletelor prietenilor mei. Am văzut asta o singură dată și n-am putut gândi decât: „Slavă lui Jupiter că nu mi se întâmplă mie”. Sentimentul de vinovăție revine. Vocile prietenilor mei, strigând unul la altul într-o clădire bombardată din Endymion: „Nu trăda! Nu trăda!” Spaima și gândul la priveliștea dinților de metal care-mi vor mușca din carne. Priveliștea cumplită a mușchilor dezgoliți ca la un abator. Caut cu disperare o cale de a negocia, dar n-am nimic ce să-și dorească. Simt un suspin jalnic, disperat, umflându-mi pieptul, însă nu-l las să iasă. Ducele apropie ferăstrăul de încheietura

mea. Dinții zumzăie ca aripile unei insecte. Strâng din dinți și închid ochii.
— Ai o șansă să-ți păstrezi mâna, îmi șoptește el. Spune-mi unde-i sabia!
— Nu știu! I-am vândut-o deja brokerului meu!
— Spune-mi numele lui.
— N… nu pot.
— De ce nu?
— Ți-am zis. Nu-s turnător, spun eu cu răceală.
Tonul cu care am rostit-o mă liniștește. Acum nu-mi mai e la fel de teamă, fiindcă am un motiv pentru care le permit să-mi taie mâna. O convingere.
Am uitat ce bine e.
— Aș putea să-ți deschid toracele, zice el răsucind ferăstrăul. Să te las fără bărbăție. Să-ți tai degetele de la picioare. Să-ți fac ochii piftie. Dacă aș vrea cu adevărat să aflu cine e brokerul tău, atunci mi-ai spune-o.
O s-o facă acum. Mirosul coloniei lui Gorgo îmi năpădește nările.
— Spune-mi cine e!
Mă încrunt la Duce.
— Treci odată la treabă, cretinule!
Mă privește și izbucnește în râs.
— Gorgo, cred că-mi datorezi un diamant.
Oprește ferăstrăul chirurgical. Garota din jurul gâtului meu dispare. Îmi ridic privirea și văd că Obsidianul înaintează, cotrobăie printr-un portofel din piele de aligator și scoate un diamant în formă de lacrimă pe care îl pune în mâna Ducelui.
Ducele strecoară diamantul în buzunar și-mi zâmbește, în timp ce Obsidianul se îndepărtează.
— Domnule Horn, am răscolit Luna în sus și-n jos căutând pe cineva ca tine. Un om cu un cod moral.
— Ce?!
Adrenalina mă părăsește, lăsându-mă moale ca o cârpă.
— Ce tot spui?
— Oslo a spus că ești strălucit. Ciudat! Un Alb care să exagereze.
Clipesc prostește. Nu i-am rostit numele.
— Îl cunoști pe Oslo? întreb.

— Dacă-l cunosc pe Oslo? Ha! Brokerul tău a slujit adesea ca intermediar între Ghilda Ophion și Sindicat. Dacă l-ai fi trădat, ăsta ar fi fost sfârșitul lui Ephraim ti Horn. Așa însă, te așteaptă o comoară. Vezi tu, maestrul hoților – își atinge haina în locul unde s-ar presupune că bate o inimă – are nevoie de un hoț al haosului. Și cine să fie dacă nu unul recomandat de domnul Oslo și pus la încercare de mine? Vreau să capăt un lucru de o anumită importanță. Asta, dragul meu Cenușiu, a fost partea finală a probei tale. Felicitări! Ai trecut-o cu brio.

Clipind năuc, îl privesc pe descreierat.

— Spada ta. Tu m-ai angajat să fur spada… de la tine?

În loc de răspuns, un zâmbet strălucitor aproape că-i despică fața în două.

Stau împietrit, cu trupul tremurând din pricina adrenalinei, și tot nu-s sigur că n-o să-mi înhațe mâna și n-o să mi-o taie.

— Ești un cretin fără pereche, murmur eu.

— E limpede că nu i-ai cunoscut pe ceilalți Regali, zice ducându-și mâna la piept cu un aer jignit. Eu sunt ăl mai delicat.

— Sindicatul are hoți suficienți, spun eu. De ce ai nevoie de mine?

— E vreunul la fel de bun ca tine? zice el recurgând la lingușeală.

— Cel puțin trei. Plăsmuire, Zendric…

Scutur din cap, dorindu-mi să fi acceptat slujba pe care mi-a oferit-o Holiday.

— Ți-am spus, cetățene, nu vreau încurcături cu Sindicatul. Voi, băieți, jucați prea dur. Orice vrei să fac eu, folosește-ți oamenii.

Arunc o privire către ghimpii lui, mai ales către Gorgo.

— Eu nu port zgardă.

— Toți purtăm zgardă, zice Ducele ciocănindu-și cu arătătorul fruntea cu coroana ei invizibilă. Unele sunt mai confortabile decât altele. Și acum e rândul tău, domnule Horn.

Scoate din buzunar un obiect și-l pune pe masă. I se spune Sărutul Reginei. Un trandafir de fier negru care poate mitui Gardieni, deschide uși și intimida până și senatori ai Republicii. E pecetea conducătoarei Sindicatului, iar cele câteva făpturi întunecate care o poartă se află în slujba ei.

— Nu e o rugăminte. Rămâi în continuare dator. Tu, Obsidiana, Verdea și Roșul, zice el încet. Îmi închipui că un ins

cu reputația ta, cu… istoria ta e înclinat să se răzbune. Te previn să nu privești asta ca pe o povară pusă pe umerii tăi și-ți recomand în schimb s-o consideri șansa vieții tale.

Indică fereastra cu bastonul.

— Ai șansa să devii mai mult decât un hoț. Cu Sindicatul poți avansa. Poți conduce. Servește-mă, și lumea asta poate fi terenul tău de joacă.

Lingușelile lui n-au efect asupra mea. Nu vreau să avansez. Nici că-mi pasă de jocurile și de iluziile lor ridicole de mărire. Nu-s decât o bandă mai bine organizată decât media și cu contabili mai pricepuți. Mai devreme sau mai târziu, se vor autodevora. Dar, chiar dacă am stat pe o margine gândindu-mă să sar, nu înseamnă că vreau să fiu tăiat de viu cu ferăstrăul. Dacă refuz, asta se va întâmpla. Sau poate că mai întâi le vor face rău celor din echipa mea. Și eu o să aud din nou țipete. Mă gândesc la Volga stând în ploaie, cu aerul ei de cățeluș pierdut.

— O s-o fac, murmur eu. Care-i miza?

Ducele Mâinilor râde vesel.

— Mă bucur c-ai întrebat. Dragule, o să furăm cel mai de preț lucru din toate lumile!

19. EPHRAIM

Pernod

Asociații mei privesc Sărutul Reginei care tronează pe măsuța mea de sticlă. Nu s-au clintit de când l-am pus acolo. Examinez ceasul topit din tabloul de pe perete. Una dintre picturile mele preferate de Dali. Originalul fiind pierdut sau distrus, până și un fals după *La persistencia de la memoria* e o comoară. Pe ăsta l-am furat de la un baron al cauciucului, un Argintiu din Grămadă. În încăpere timpul e la fel de încremenit ca în tablou.

— Asta e o farsă, nu? Una dintre glumele tale, Eph? întreabă în cele din urmă Cyra, dând agitată din mâini, cum face de obicei.

Din locul lui de pe canapeaua de formostofa, Dano chicotește pentru sine. Stă tolănit ca o mâță beată, cu picioarele petrecute peste brațul fotoliului. Încercând să compenseze pentru

subțirimea sa, de parcă n-am ști toți cât e de nesigur din pricină că are cincizeci de kile dacă-i ud leoarcă. Își strivește țigara în ceașca de cafea transformată în scrumieră pe care o ține pe burtă și aprinde o alta. Fumul șerpuiește prin aer, colorat în verde și purpuriu de reclamele privind avantajele amanților robotici, care pâlpâie dincolo de fereastră, pe clădirea alăturată.

Cyra îl privește batjocoritor:

— Și pentru tine-i o glumă?

— Fătucă, viața-ntreagă-i o glumă, șoptește Dano scoțând fum pe nări.

— Minunat. Totu-i o glumă. Și noi suntem nenorocita de poantă.

Cyra privește votca cu lămâie pe care i-am turnat-o și de care nu s-a atins, încercând să accepte povestea nopții pe care am petrecut-o cu Ducele. Vreau s-o bea. Ce căcat, femeie, bea-o p-asta și alte trei! E o pacoste când e trează și abia tolerabilă când e beată.

Sunt ultimele ore ale serii, ciclul întunecat. O ploaie leneșă de vară târzie cade peste Hyperion. Și eu sunt prins între un descreierat cu un ferăstrău și o slujbă care în mod sigur mă va ucide. Mă simt resemnat. Ăsta-i capătul cursei. Ce-mi cere Sindicatul e imposibil. Afacerea e atât de deosebită de preocupările lor obișnuite, încât am crezut că Ducele glumește.

O să murim. Dar o moarte curată și rapidă în timpul unei lovituri e de preferat uneia lente în mâinile lor. Acum nu trebuie decât să-mi conving echipa. Dacă nu, oricine va refuza va prinde dimineața următoare în șanț, pe post de cadavru, cu o caracatiță îndesată în gură.

— Asta-i mizeria ta, Eph, zice Cyra. La tine au venit. Foarte bine. Ia tu contractul. Pe mine nu mă interesează. Niciodată n-am vrut să am de-a face cu demenții ăia. Dacă ești deștept, o să-ți dai seama că nici tu nu trebuie să te bagi într-un asemenea rahat. E *mare.* Prea mare.

— Nu pleci nicăieri, zice Volga fără urmă de maliție. Ephraim are nevoie de ajutorul nostru. El ne-a ajutat pe noi. Așa că ești implicată.

— Vâră-ți-o-n cur!

— Da. De data asta sunt și eu de partea legumei, zice leneș Dano, cu țigara atârnându-i în colțul gurii. E o nebunie, dar nu una sexy.

Volga se apleacă înainte. Cyra tresare involuntar.

— Dano, dacă n-ar fi tipul ăsta, ai fi în închisoarea Whitehold sau mort. Cyra, tu unde ai fi dacă Ephraim nu ți-ar fi plătit datoriile către cămătarul de date? Eu aș fi tot pe Pământ, încărcând lăzi și adunând chirii de la omuleți penibili ca să am ce mânca.

O privesc năpădit de o căldură nefamiliară. M-am purtat urât cu ea la ieșirea din bar, dar tot nu simte față de mine altceva decât iubire. De ce?

— O să-l ajutăm fiindcă ne-a ajutat.

Dano aplaudă.

— Al dracului de bun discurs.

— Nu mai chelălăi, mutanto! rânjește Cyra către Volga. Nimeni nu-i e dator nimănui.

— Ei știu cine ești, Cyra. Știu cine suntem noi, spun cu nasul în Pernodul meu.

E o băutură din vremurile în care-mi păsa, verde ca smaraldul și cu gust de lemn dulce. Lui Trigg îi plăcea. Am dat pe gât vreo două pahare așteptând reunirea echipei, în timp ce priveam la știri, în reluare, înfrângerea suferită de Secerător în fața celor de la Vox Populi. Inimă de Leoaică n-a putut face nimic pentru a o împiedica. M-a încălzit în mod plăcut să-i văd pe rege și pe regină cu nădragii în vine.

— Vor echipa mea. N-a fost o cerere.

— Și dacă refuzăm?

— Dacă refuzăm Sărutul Reginei, suntem morți.

Cyra are un puseu de inspirație.

— Putem să plecăm din oraș. Să ne instalăm de partea cealaltă, în Endymion. Ne găsim noi de lucru acolo.

— Nu merg în Endymion, zic eu tăios.

— Eph…

— De fapt, e o idee genială. Filiala lor din Endymion o să ne primească cu brațele deschise. O să facă un tur al obiectivelor turistice. Orbita Semilunii, Palazzo Tridian, Turlele Ephor.

Fac un pistol din degete, mi-l duc la cap și apăs pe trăgaci.

— O să ne ucidă.

— Putem să părăsim planeta.

Oftez.

— Ducele Picioarelor are oameni la docuri. O să ne omoare în timpul tranzitului.

— Nu luăm un zbor comercial. Închiriem o navă de pe partea îndepărtată, de pe Docurile Interplanetare Eridan. Pot să șterg înregistrările de zbor. Sau facem rost de acte pentru Pământ sau Marte.

— Cyra, *poate* ai suficienți bani ca să închiriezi o navă. Dar să cumperi vechi pașapoarte ale Republicii Solare, cu hologramă oficială și cod magnetic, și asta într-un timp atât de scurt?

O întreb știind cât de mult îi place noul ei apartament din districtul Sordo. Una dintre noile clădiri de sticlă. O mizerie țipătoare.

— După ce ți-ai plătit rata noii tale vizuini, câți bani ți-au mai rămas?

— Nu te pri…

— Ipoteca ta e mai lacomă decât Volga, drăguțo. Și diamantele alea pe care le porți nu-s chiar o marfă de duzină. Sunt de la Gustave?

Chipul i se crispează.

— Nu te agita! Nu m-am uitat la chitanțele tale. Dar nou-îmbogățiții preferă să cumpere aceleași lucruri.

E stânjenită, dar îmi continui atacul pentru că trebuie să înțeleagă că nu există decât o ieșire.

— Deci… după diamante, ipotecă și ferma de servere din camera ta de rezervă, aș zice că mai ai în cont vreo cincizeci de mii.

După expresia ei, îmi dau seama că are mai puțin. Doamnei chiar îi place să arunce cu banii.

— Bravo! Nici n-ai plătit taxele și deja ești falită.

Ea tot nu se dă bătută.

— Am putea să ne punem toți banii la bătaie. Dano, tu cât ai?

— Eu? face Dano ridicându-și ochii de pe datapad-ul său, de pe care trimite mesaje vreuneia dintre încălzitoarele lui de pat. Sapi în mina greșită, fătucă. Îmi plac prea mult vehiculele aeriene și Rozaliile ca să adun zerouri în cont. Păcatul e o bestie flămândă. Dar tu, omule de tinichea?

— Sunt falit, zic eu.

— Mesele de joc te-au stors?

— Ceva de genul.

— Sunteți niște degenerați, zice Cyra.

— Am eu bani, spune Volga de la fereastră.

Cyra se răsucește către ea.

— Câți?
— Toți.
— Toată partea ta? întreabă Cyra nevenindu-i să creadă.
— Da.
— De la toate contractele noastre?
— Da. Volga șovăie jenată. În fine… trebuie să mănânc. Și eu mănânc mai mult decât voi… ăăă… ăștia mai mici. Și îmi place berea. Și îmi plătesc proprietarul la fiecare schimbare de ciclu. Spune că sunt cea mai bună chiriașă a lui. Roșește. Și… câteodată mă duc la Cerebian. Știți? La grădina zoologică. Îmi plac floricelele și animalele. Și oamenii sunt atât de fericiți! Mai ales copiii. Dar mă duc în miezul zilei, când biletele-s mai ieftine, adaugă ea repede, ca să se scuze pentru risipa asta de bani.
— Volga! exclam eu cu uimire prefăcută. Ești incontrolabilă. O adevărată hedonistă.
— Știu, murmură ea, clătinând din cap nemulțumită de sine. Știu.
— Glumesc, Volga. Ești la fel de parcimonioasă ca o Albă.
— Mulțumesc, spune ea luminându-se la față, apoi mijește ochii. Parcimonioasă. Frumos cuvânt.
— Banii ăștia ar trebui să ne ajungă, exclamă Cyra. Cu atâția putem închiria un cursier stelar. Poate chiar să cumpărăm unul la mâna a…
Îi vărs în poală ultimul centimetru de Pernod din pahar.
— Ce dracu'! exclamă ea.
— Ești o ființă îngrozitoare, spun eu. Ăia-s banii Volgăi.
— Cam de căcat, Cyra, se arată de acord Dano.
— Pentru că vreau să trăiesc?
— Nu mă deranjează, zice Volga. Sunt gata să-i împart cu voi.
Știu că a economisit banii ăștia ca să cumpere teren pe Pământ. A visat atât la Luna, și acum își dorește pur și simplu să facă un refugiu pentru toate animalele create artificial care au fost abandonate de stăpâni. Mi-a spus-o într-o noapte, când era beată. Vrea zebracorni și grifoni și tot soiul de fiare care probabil o vor mânca în timp ce doarme. Nu-și mai amintește că mi-a spus, dar eu da, și să fiu al naibii dac-o să-i las pe ăștia doi să pună mâna pe banii ei!
— Ba te deranjează, Volga. Sau mă deranjează pe mine în numele tău. Nu contează dacă avem de cheltuit zece milioane

de credite. O să ne găsească oriunde ne-am duce și-o să ne omoare.
— Mai avem o opțiune, zice Cyra. Putem să mergem la serviciul de spionaj al Republicii.
Dano zâmbește ironic.
— Ce ciudat, Eph. Un loc a-ntâia ca ăsta miroase a șobolan turnător.
— Nu-s șobolan, zice Cyra.
— Miroși a șobolan. Știi ce le facem șobolanilor în Orașul Pierdut?
— Ruginitură mică…
— Cum mi-ai zis? întreabă el ridicându-se în capul oaselor la auzul cuvântului.
— Nu-s șobolan… Dar nu vreau să mor de bătrânețe pe fundul mării. Dacă facem asta, Deepgrave ne mănâncă.
Cyra își prinde tâmplele cu mâinile tremurânde. Îi spun, cu voce joasă:
— Te doare capul?
Face semn că da.
— Am uitat să-mi aduc ce-mi trebuie.
— Ți-am zis de o mie de ori: trebuie să renunți la jocurile virtuale de noroc.
Din buzunarul sacoului scot flaconul argintiu și iau un zoladon.
— Ieftinăciune pământeană, dar o să-și facă efectul.
Înghite cu lăcomie pilula și se reazemă de spătar. Pufnește și-și dă votca pe gât. Îi mai torn una.
— Te simți mai bine?
— Nu, zice ea frecându-se la ochi. De ce noi? Ce-ai făcut? Știu că e din cauza vreunei tâmpenii pe care-ai făcut-o. Îi ești dator cuiva.
— Nu de data asta.
Volga ar putea arunca încăperea în aer dezvăluind că m-am întâlnit cu o Urlătoare chiar înainte să mă ridice oamenii Ducelui. A văzut mantia din blană de lup a lui Holiday. Dar uriașa rămâne tăcută.
— O s-o faci? mă întreabă Dano. Vrei s-o faci!
Ba în mod hotărât nu vreau s-o fac.
— E lovitura secolului, zic eu zâmbind. Haideți să privim partea bună a lucrurilor. Sindicatul nu și-a încălcat niciodată regulile. Nici măcar o dată. Dacă obținem premiul cel mare, n-

avem de ce să ne temem că nu ne va plăti. *Optzeci de milioane de credite.*

Dano fluieră. Volga nu reacționează. Cyra mă privește năucă.

— Și dacă supraviețuim ca să-i putem cheltui, nu va trebui să mai furăm în viața noastră. Ne-am putea cumpăra o insulă. O navă de croazieră cosmică. Sunteți liberi. N-o să vă mai poată atinge nimic. Nici măcar războiul ăsta.

Asta-i convinge. Cyra se lasă pe spate, masându-și tâmplele și sorbind din votcă, plutind deja în transă pe apele calde și puțin adânci ale zoladonului. Privește trandafirul cel negru. Nu-i mai mare decât palma mea, dar parcă umple întreaga încăpere. Emanând răutate.

— Care-i termenul?

— O lună.

Mă privește încuviințând placidă, cu zoladonul răcorindu-i sângele. Dano e mai agitat. Dă să-și aprindă o altă țigară și se oprește.

— E din ce în ce mai bine.

— O lună nu-i mult, zice Volga.

— Ne trebuie luni întregi ca să planificăm o asemenea operațiune. Un an chiar…, zice Dano.

— Știu. Se pare însă că termenul nu poate fi negociat. Avem o lună. Chiar mai puțin, de fapt.

Nu mă întrerupe nimeni.

— Ni s-au dat trei locuri și momente anume când trofeul se va afla în public. Trebuie pur și simplu să-l alegem pe cel mai potrivit.

— De unde avem informația asta? întreabă Volga încruntându-se. N-o să ne afecteze numai pe noi. E important să știm.

— Au tentacule pretutindeni, spun eu ridicând din umeri. Ce știi tu, știu și eu. Cyra, o întrebare, zic pocnind din degete ca s-o fac să revină din transa ei. Cât ți-ar lua să-ți pui pălăria neagră și să furi niște date de la Epirus și Leomant?

— Firma de contabilitate? Depinde ce firewall-uri au. E un software foarte avansat. De ce?

— Pentru că vreau să știu cine pe cine plătește. Ne trebuie cineva în interior.

— Fir-aș al dracului, zice Dano cu ochii lipiți de datapad. Senatul tocmai a emis un mandat de arestare pentru Secerător!

Ne privim unii pe alții, copleșiți de același gând morbid. Se desfășoară un joc și noi suntem niște piese pe tablă. Privesc Hyperionul prin fereastră, întrebându-mă ce se va abate asupra orașului meu. Dar în străfundul minții sunt mai preocupat de zgarda de la gâtul meu și de mâna care ține lesa.

Iau holo-cubul primit de la Ducele Mâinilor și-l activez. Lumina palidă scaldă chipurile membrilor echipei mele. Cele trei locuri strălucesc în aer. Mă sprijin de spătar știind că, în sinea lor, ei sunt convinși că o putem scoate la capăt. Sunt suficient de tineri ca să nu fi cunoscut eșecul. Să nu fi fost niciodată capturați. Dar șansele de succes sunt atât de mici și de absurde, încât eu știu că suntem sortiți morții. Mi se pare însă că e măreț să riști, să apuci șansa cu toate puterile și să nu cazi sub lama ferăstrăului chirurgical, nici de pe parapetul cine știe cărei șosele suspendate, ci pe scenă, cu inima bătând nebunește, cu toate variabilele aliniindu-se pentru ultima oară.

Jocul a început. Și, în sfârșit, pe buze mi se ivește un zâmbet.

20. LYSANDER

Dragonii

Când comandourile năvălesc în navă sunt orb. Străfulgerările albe ale grenadelor paralizante mi-au activat toate celulele fotoreceptoare din ochi. Deși ne-am predat, ne bat fără măsură. Încasez în ceafă câteva lovituri cu patul puștii și în final una care-mi umple nasul de sânge și mă face să mă prăbușesc.

Mă apucă de păr și mă izbește cu capul de podea. O cizmă mă apasă pe ceafă cât timp sunt percheziționat și mâinile îmi sunt imobilizate la spate cu cătușe magnetice. În jurul gleznei drepte, prinsă de cea dintâi, mi se pune o a doua cătușă metalică, așa că acum sunt orb, legat fedeleș și cu fața-n jos pe podea. Ceva se strecoară în jurul gâtului meu, prinzându-l în strânsoare.

Șase secunde cu metoda vechii școli și m-au lipsit de umanitate.

Simt că sunt târât. Încet, dinaintea ochilor mei prind a se desluși forme neclare, deși pe retină îmi stăruie o pulsație

albastră. Odată cu mine, echipajul pe care l-am salvat e și el târât din navă.

Îl văd pe unul dintre ei urlând ieșit din minți și agățându-se de un panou de metal. Un soldat îl calcă pe mâini până i le rupe. Simt cum sângele izvorât din nasul spart mi se prelinge în gâtlej. Cineva horcăie oribil, de parcă se sufocă. Lătrături groase și astmatice izvorâte din gâtlejurile unor animale și o rafală de ordine.

Rămâi jos!
La podea!
Mâinile la spate!
Nasul lipit de metal!
Nasul lipit de metal, gahja!

E vina mea.

Nu alegerea de a ne îndrepta către asteroid, ci hybrisul meu, sau vanitatea, sau onoarea greșit înțeleasă, orice m-o fi făcut să părăsesc liftul ăla, s-o iau pe coridor, să irosesc secunde prețioase și apoi să fac un pariu care ne-ar putea costa viața. Și de ce? Din loialitate față de o Culoare atât de coruptă, încât s-a autodistrus? A fost un lanț de decizii ilogice de care mi-e rușine.

O gură plină de bale clănțăne la câțiva centimetri de fața mea.

Labe solzoase cu gheare zimțate zgârie metalul punții. Mă răsucesc și văd de aproape ogarii kuon, patrupede rezultate din încrucișarea între insecte și canide. Sunt trei. Creați pentru război. Carapacele negre, chitinoase ce le îmbracă torsurile fac onduleuri cenușii când animalele se mișcă. Fire de păr translucid, gros ca acul, stau ridicate ca niște țepi de-a lungul spinărilor lor. Dresorul Cenușiu smucește animalul de lângă mine. Lătratul lui e asurzitor, ochii îi sunt galbeni. Mă feresc de ogar, încercând să-mi stăpânesc frica.

Mi-e imposibil.

Învățăturile bunicii mele și meditațiile cu Aja îmi dispar din minte. Inima-mi bate nebunește în piept, în același ritm cu cizmele care izbesc puntea, în vreme ce o a doua trupă pătrunde în nava noastră. O Aurie înfiorător de bătrână îmbrăcată cu o mantie cafenie, cu craniul chel și cu o voce tărăgănată, laconică, le poruncește soldaților care-o înconjoară

să percheziționeze nava în căutare de bombe și de pasageri. O femeie Albastră din echipajul salvat din *Vindabona* nu mai poate îndura. Se panichează și încearcă să fugă.

O lasă să se îndepărteze, poate pentru amuzament sau poate ca să dea un exemplu, și, după al zecelea pas, cătușa metalică de la glezna ei dreaptă emite o lumină verde și explodează. Capetele inferioare ale tibiei și peroneului explodează. O izbucnire de lumină cauterizează rana. Femeia țipă și se prăbușește pe podea, lăsându-și în urmă laba piciorului din care iese fum. Asmuțiți, ogarii kuon o imobilizează, unul înfigându-și colții în coapsa ei, altul mușcând-o de încheietura mâinii stângi, apoi așteptând următorul ordin.

— *Yokai,* spune bătrâna Aurie privindu-l pe cel mai mare dintre kuoni. *Hakaisuru.*

Animalul se avântă ca un glonț țâșnit din pușcă, iar chipul femeii Albastre dispare între fălcile lui.

— Opriți-vă! strig eu încercând să mă ridic.

Un bocanc cu vârf oțelit pune capăt accesului meu de compasiune.

•

Mă trezesc într-o mică bălțoacă formată din propriul scuipat și văd lumea răsturnată pe-o parte. Cizma mă apasă în continuare pe cap. Greața mă învăluie ca un cocon fierbinte. La dreapta mea răsună plânsetele Culorilor Inferioare pe care le-am salvat. Doi dintre ogari sunt în continuare aplecați asupra femeii Albastre, mârâind și clănțănind în timp ce înfulecă oasele, fragile după o copilărie petrecută în gravitație scăzută. Mă silesc să privesc, ca să înțeleg la ce au dus greșelile mele.

Trântit pe podea în apropierea mea, Cassius se uită spre mine. Chipul îi e de nerecunoscut, dar privirea lui calmă mă reconfortează. „Răbdare”, spune ea. Mă concentrez asupra respirației, lăsând restul să curgă în jurul meu, și îmi recapăt controlul.

O Aurie tânără și cu un aer plictisit stă cu cizma pe capul lui Cassius și cu *hasta* ei, un brici mai lung, ațintită asupra coloanei lui vertebrale. Lângă mine, Pytha tremură îngrozită, ascultând zgomotele câinilor care hăpăie în continuare.

— Nu fi sentimentală, *gahja,* îi spune femeia Pythei, smucind-o de păr și silind-o să-i privească pe kuonii care se hrănesc. E numai carbon.

Îndrăznesc să arunc o privire către *Arhi.*

Au tras-o într-un hangar spațios, cu un scut electromagnetic ce sigilează cala deschisă, protejând-o de spațiu. Stăm trântiți dinaintea navei care ne-a fost cămin, înconjurați de o trupă de Războinici Însemnați. Sunt înalți și sobri. Trupurile lor sunt prelungi din pricina gravitației joase a locului de baștină. Mâinile și fețele lor sunt palide, pentru că n-au mai văzut soarele de mult, dar pline de bătături și înăsprite de climatul dur al câmpiilor vulcanice și al lunilor oceanice. Poartă mantii lejere, de culoarea furtunii. Radiază o aroganță îndreptățită, care umple întreaga încăpere. Legionari Cenușii inspectează exteriorul navei noastre, asistați de tehnicieni Portocalii. Cavaleri-sclavi Obsidieni ne păzesc pe fiecare dintre noi. Nu Culorile Libere ale Republicii, ci sclavii îndoctrinați ai unui sistem imperial. În concepția lor, ei își slujesc zeii. Poartă mantii tribale, sunt înarmați cu securi și au la gât zgărzi metalice subțiri, ca aceea pe care mi-au prins-o mie la picior. În jurul lor zumzăie o duzină de alte Culori: mecanici și personal. Parcă te uiți la o colonie de furnici.

N-am mai văzut o asemenea eficiență sincronizată, nici măcar când am privit Luna pregătindu-se de asediul Revoltaților. Bătrâna Aurie se apleacă până-l poate privi pe Cassius în ochi. Nu-i place uitătura aprigă pe care o descoperă în ei. Îl lasă și se întoarce către mine.

— Ăla tânăr, rostește ea răgușit.

Privește în jos către mine, în timp ce un Obsidian mă apucă de păr și mă saltă în genunchi. Ochii ei cruzi au culoarea sulfului, iar fața îi e tăbăcită și brăzdată de ani. Buze ca două fâșii de piele năpârlită de șarpe dezgolesc dinții mărunți și gingiile ce se retrag.

— Sunteți pe lângă granița noastră, *gahja.* De ce?

— Suntem comercianți, reușesc să îngaim fără cine știe ce demnitate, dar îi înfrunt privirea cum pot mai bine, sperând ca îndrăzneala mea evidentă să o facă să mă respecte cât de cât.

— *De ce*?

— Ascomannii au venit…

— De ce-ați venit în Golf?

Îmi înghit cel dintâi răspuns. Răspunsul provocat de frică. Și urmez o amintire înapoi până în Citadelă, unde îl ascultam pe tata șoptind pentru sine în timp ce citea alături de mine, cu ani

în urmă. Miros aroma amăruie a ceaiului său și-mi amintesc fibrele tari de pastă de celuloză sub degete, în timp ce dădeam paginile propriei mele cărți.

— Noi… căutăm adăpost, zic revenind înapoi în încăperea cu femeia Aurie.

— Sanctuar…, spune ea de parcă ar mesteca cuvântul.

— În virtutea articolului 13, alineatul C al Acordului: „Orice cetățean Aureolat al Societății poate, când viața și proprietatea îi sunt amenințate, invoca dreptul de a pătrunde temporar în spațiul guvernamental, privat sau militar, pentru a căuta adăpost din cauza piraților și a nelegiuiților”.

Am reprodus cuvânt cu cuvânt citatul din micuțul exemplar al Acordului pe care l-am avut în copilărie. O privesc în ochii lipsiți de expresie, căutând un teren comun, dar menținându-mă ferm pe al meu.

— Centrul va fi abandonat ordinea, dar înțelesesem că Marginea mai respectă legile Străbunilor noștri. Mă înșel?

Chipul ei e un deșert. Nu trădează nicio emoție. În crăpăturile și crevasele lui nu se află pic de viață. Numai o pustietate rău prevestitoare. Fără să clipească sau să-și desprindă privirea dintr-a mea, își apasă încet degetul mare, noduros, pe ochiul meu drept. Mă trag înapoi, mai șocat de nonșalanța gestului decât de durerea pe care mi-o provoacă. Însă ea apasă mai tare, ținându-mi capul cu cealaltă mână. Mă zbat. Capilarele se sparg, țesutul se curbează înăuntru, unghia pătrunde.

— Sunteți spioni.

— Nu suntem, gâfâi eu.

— Cine v-a plătit să traversați Golful, *gahja*? Aveți la bord echipament cu senzori? Cum te cheamă? Care-i misiunea ta? O să-mi răspunzi la întrebările astea!

— *Venator,* strigă un Cenușiu de pe rampă. Ea e!

Femeia își ia degetul din ochiul meu, iar eu gem de ușurare. Chiar și prin ceața durerii, am remarcat cum o strigă cei din jur. Venator. Femeia asta e membră a unei unități polițienești de elită. Își răsucește gâtul ca de curcan ca să-l privească pe Cenușiu.

— Ea? zice cu voce răgușită. E la bordul navei *ăsteia*?

— Da, Venator. E la infirmerie. E grav rănită.

— În sfârșit! Are asupra ei vreun dispozitiv de stocare?

— Nu știu.

— Află, spune femeia, apoi vorbește în datapad: Întrerupe tăcerea radio. Stabilește o transmisiune directă către subchestorul Marius. Spune-i că am intrat în posesia unei pietricele plate și cere-i instrucțiuni.

Femeia se răsucește către Însemnatul din spatele ei.

— Cavalerul Furtună și escadronul lui s-au întors?

Cavalerul Furtună pe care-l știam eu a murit de mâna Secerătorului deasupra Marii Bariere de Corali de pe Pământ. Probabil aici au un nou ordin al cavalerilor Olimpici. Ce învechiți par deodată acești oameni care se străduiesc să reproducă gloria de odinioară! Și totuși, o parte copilărească din mine se bucură că ordinea nu a pierit.

— Tocmai andochează, Venator.

— Poate fi întârziat? întreabă ea încet.

— A ieșit deja din cabina de comandă. Va ajunge aici în câteva minute.

Răspunsul primit o irită.

— Ia legătura cu el. Spune-i, înainte să afle de la altcineva, că soră-sa e aici. Și cheamă o echipă de medici.

Se întoarce din nou către mine și Cassius, măsurându-ne din priviri, întrebându-se care e rolul nostru în toate astea, dar lăsându-ne să zăcem în continuare pe punte. Abia atunci remarc implantul de onix de pe mâna ei. Un șarpe se târăște pe pielea ei ridată și se ridică pe deget pentru a-și înghiți coada. O rămășiță a altui război. *Krypteia.* Poliția secretă și agenția de spionaj a Lorzilor Lunilor. Bunica se lăuda că i-a exterminat după distrugerea Rheei. Cine e femeia asta?

Se așterne o tăcere smerită și un Războinic Însemnat de vreo douăzeci și cinci de ani, cu păr blond-alb până la umeri, presărat cu șuvițe negre, pătrunde în hambar într-un costum de pilot al unei nave de luptă. Ochi întunecați și mici privesc de pe o față palidă, fără barbă, cu urme vagi de frumusețe ascunse sub zăcăminte de brutalitate. Buze mari, gene lungi și în rest cicatrice, mânie și cartilaje strâmbe. E îmbrăcat complet în gri și pe casca pe care o duce în mâna dreaptă e pictat un dragon înveșmântat în nori și fulgere. N-are decât o ureche, dreapta. Îl urmează trei bărbați în haine cenușii. Ochii lui se întunecă și mai tare când remarcă ogarii kuon ospătându-se din rămășițele femeii Albastre. Emană o forță atât de brutală, de autentică și de necalculată, încât pare pur ca o forță a naturii. Nedresat de

societate, nepătat de compromis. Gândul că există bărbați ca el mă face să mă simt încolțit, impur și, deodată, foarte mic.

Bătrâna stă dinaintea lui ca și cum înfruntă un nor de furtună.

— Diomede, zice ea.

— Unde e, Venator Pandora?

Vocea lui joasă e rezultatul unei vieți pline de privațiuni, însă numele femeii e cel care mă smulge de sub farmecul lui. *Pandora*! Am crezut că e doar unul dintre miturile Marginii. Cel mai mare asasin al lor. *Năluca din Ilium,* bătrână și zbârcită, dar încă vie.

— În navă. Medicii tocmai o aduc, șuieră Pandora.

Diomede trece pe lângă ea ca o vijelie și se repede pe rampă exact când Galbenii apar, ducând fata Aurie pe o targă. La vederea lui, se opresc.

— Șoimulețule, spune el cu tandrețe.

O sărută pe obraz și-și lipește fruntea de a ei, în pragul lacrimilor.

— Șoimulețule. Am crezut că te-a înghițit praful.

— Diomede, spune ea cu voce joasă, abia perceptibilă de unde stau eu pe punte.

Aproape delirând din cauza morfonului, ea își întinde mâna să-l mângâie pe obraz în timp ce eu mă chinuiesc să văd cât mai bine.

— Bucuria vieții mele. Ce… ce cauți aici?

— Unde altundeva să fiu? spune el zâmbind lent. Când o soră se pierde, fratele ei o caută. M-a trimis tata, Seraphina.

Seraphina… Știu numele ăsta, la fel cum îl știu și pe al fratelui ei. Îi arunc o privire lui Cassius. Nici lui nu i-au scăpat numele astea și orice speranță pe care o mai nutrea prietenul meu piere.

— Tata…, murmură ea.

Diomede încuviințează.

— Pandora e și ea aici, spune el cu încordare în glas.

— Nu, spune fata tresărind.

Se întoarce și o zărește pe Pandora la baza rampei. Face ochii mari de groază.

— Nu!

— Acum odihnește-te, spune Diomede. Totul e în regulă.

Ea se împotrivește.

— Unde-i Ferara? Hjornir?

— Ferara și ceilalți trădători sunt în cală, spune Pandora. Încă vii. Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre corbul tău. Ne-a împărtășit coordonatele traseului tău de întoarcere după ce i-am smuls dinții.

— Sac de oase bătrâne…

Seraphina se zbate, dând să coboare de pe targă.

Pandora aruncă o privire către un krypteia Auriu care tocmai iese din navă purtând puținele bunuri ale fetei. Acesta clatină din cap.

— Unde-i? întreabă Pandora, apropiindu-se mai mult de fată. N-ai venit până aici degeaba. L-ai ascuns în dinți? În burtă?

— N-am găsit nimic, zice cu amărăciune Seraphina. M-am înșelat.

Îl privesc pe Cassius întrebându-mă dacă înțelege mai multe decât mine. Ce misiune a făcut-o să pătrundă în Golf? Ce ar determina-o pe fata asta să violeze Pacea din Ilium? O încălcare care ar însemna în mod cert moartea…

— Taci, Pandora, o previne Diomede.

Încearcă să-și liniștească sora, împingând-o înapoi pe targă.

— Seraphina, tata ne-a trimis să te aducem acasă. Pe amândoi. Acum trebuie să lași medicii să se ocupe de tine.

Dar ea nu-l ascultă. Se străduiește în continuare să se ridice de pe targă și să ajungă la Pandora. El îi face semn unuia dintre medici și acesta înaintează zorit și-i înfige o seringă în umăr. Treptat, puterile o părăsesc și se lasă moale pe targă. Medicii încearcă să o ridice din nou, urmând indicațiile krypteilor, dar Diomede le stă în cale. Între oamenii lui Diomede și ai Pandorei se produce o neînțelegere.

— Domnule, trebuie interogată, spune Pandora. Dacă a găsit ceva…

— Ce putea să găsească, Pandora? întreabă el. De ce anume se teme tata?

— De nimic, stăpâne. Dar demersul trebuie întreprins. Tatăl domniei voastre…

— Nu e sadic. Își vrea fiica înapoi, vie. O stare rar întâlnită printre cei pe care îi interoghezi tu. Pandora, nu te învinovățesc pentru ceea ce ești. Ca vânător, îi ești utilă tatii. Dar dacă vrei să rămâi singură cu sora mea, trebuie mai întâi să treci de mine.

Femeia îl măsoară din priviri și Diomede îi zâmbește.

— În zilele tale de glorie, rezultatul ar fi stat sub semnul întrebării. Dar zilele alea au trecut. E sub protecția mea.

Pandora face semn că a înțeles. Tânărul se uită la câinii kuon, apoi spre noi ceilalți și în final privirea îi poposește asupra lui Cassius.

— La fel și restul prizonierilor, până când Suveranul nostru își va pronunța judecata.

— O să vrea să fie interogați. Ar putea fi spioni.

— Ce dar minunat ai: cum știi tu ce gândește tata de la o asemenea depărtare!

Cuvintele lui o fac să bată în retragere.

— Pornim către casă. Recheamă-ți restul bătăușilor!

— Oare nici flota asta nu mai e a mea? întreabă Pandora. Oare puterile unui Cavaler Olimpic sunt atât de vaste?

Diomede clipește, luat prin surprindere.

— Nu. Iertare. Desigur, ai dreptate. Am depășit linia.

Se înclină adânc și rămâne așa.

— Ești iertat, oftează bătrâna.

El se îndreaptă, își ridică sora de pe targă și o poartă din nava noastră într-a lor. Dispare, iar noi rămânem cu Pandora și cu oamenii ei.

— Să-i ducem în containerele albe, *domina*? o întreabă un soldat.

Ea stă pe gânduri.

— Nu. L-ai auzit pe Cavalerul Furtună. Pune-i în celule.

Ar trebui să fiu năuc de bucurie că am scăpat de tortură. Dar în timp ce mă târăsc în nava lor, departe de Cassius și de Pytha, crâmpeiele se adună formând o imagine: cicatricea, briciul, violența neînfrânată a fetei, nava de război, sigiliile cu dragoni și acum numele. Cunoșteam arborele genealogic al familiei mele până la Silenius Aducătorul Luminii încă dinainte să împlinesc cinci ani. La șapte deja le cunoșteam și pe ale celorlalte Case importante.

Însă până și un copil oarecare al celui mai umil prelat de pe Dealul Palatin ar recunoaște numele lui Diomede și pe al Seraphinei. Până și un ștrengar de pe docurile de pe Venus l-ar cunoaște pe tatăl lor. Numele lui va fi amintit câtă vreme va exista omenirea. Cel care s-a aliat cu Secerătorul și a sfârtecat Societatea în două. Dușmanul jurat al bunicii și al nașului meu, Romulus au Raa, Suveranul Dominionului Marginii.

Asta e nava lui, ăștia sunt copiii lui și acum noi ne aflăm în puterea lui.

21. DARROW

Recurs la violență

Ne adunăm repede echipamentul, aprovizionându-ne din armurăria Bârlogului. Oprindu-mă în încăperea de metal și de beton, privesc orașul care-și continuă viața dincolo de fereastră. În spatele meu, doi Urlători Roșii împing afară pe ușă o ladă cu armură specializată de luptă.

— Știi că ne așteaptă o moarte aproape sigură? zice Sevro din spatele meu.

— N-aș spune asta, răspund eu fără să mă întorc.

— Dacă trebuie să mergem pe Venus, să ne furișăm dincolo de punctele lor de acces orbitale și de armata proprie a Lordului Cur, vreau ceva de la tine.

— Spune.

— Vreau să-mi văd fetele înainte să plecăm.

Simt un val de simpatie.

— Nu-i o idee bună.

— Nici a ta. Așa că se anulează una pe alta.

— Și eu vreau să-l văd pe Pax…, spun, încercând să nu mă gândesc la fața fiului meu, la dezamăgirea pe care o voi citi în ochii lui. Dar Gardienii ne vor căuta întâi acolo și pe urmă aici.

— Acolo ai Gărzile Leonine, zice Sevro. Gardienii nu vor trece de ele. E teritoriul Casei Augustus.

Are dreptate.

— Între timp, ceilalți pot să ia *Nessus* de pe orbită și ne întâlnim toți. Nu pierdem timp…

Mă privește plin de speranță și știu că se va duce indiferent ce aș zice eu.

Mereu sfâșiați între datorie și familie. O îndurăm și eu, și el, dar el o face cu naturalețe. Eu simt că nu-s tatăl de care are nevoie fiul meu. N-ar trebui să plec fără să-i spun că-l iubesc. Însă mă tem să-l înfrunt. Amintirea felului în care m-a privit în grota pentru dueluri mă bântuie.

— Bine, dar merg și eu cu tine.

— Sper și eu, răhățelule! Ai un fiu de la care să-ți iei rămas-bun.

Mă bate pe umăr, saltă un butoiaș cu muniție pentru distrugătoarele-de-aripi și se îndepărtează. Privesc pe geam și mă întreb dacă Mustang și-a dat deja seama ce mișcare vreau să fac. Îmi doresc mai mult decât orice să nu fi fost ea Suverana. Să pot să o iau cu mine. Dar îndatoririle noastre sunt altele și sunt consecința alegerilor noastre. Reîncep să îndes provizii în rucsac.

— Știi ce mi se pare nostim?

Reflexia Victrei mi s-a alăturat în fereastră. Cerceii ei de jad strălucesc în lumina palidă.

— Toți ăștia cred că știu ce faci.

— Și tu nu crezi?

Ea pufnește drept răspuns, privind coiful de Minotaur din mâinile lui Pietricică, ce tocmai trece pe lângă noi.

— A existat întotdeauna un plan de rezervă pentru a-l asasina, zic eu. Nu e o prostie inventată pe loc. Piesele sunt aliniate.

— N-ai mai încercat să-l ucizi?

— De câteva ori, dar nu eu personal, zic îndesând în rucsac un pumn electromagnetic.

— Eu am încercat de trei ori, spune ea spre surprinderea mea. Asasinatul e probabil unicul domeniu unde sectorul privat nu e mai eficient decât cel public.

— Am un plan, zic eu adăugând un brici de rezervă.

— Sigur că ai un plan, zice ea și șovăie. Darrow, te-ai gândit vreo clipă ce s-ar întâmpla dacă ai muri?

— Victra, ai văzut ce s-a petrecut în Senat. Nu mai reprezint Revolta. A evoluat în ceva mai presus de mine. Sunt depășit. Și asta e bine. Virginia e mai importantă decât mine. La naiba, Dancer e mai important decât mine. Eu am un singur scop: să elimin amenințările la adresa Republicii. Lordul Cenușă e de neînlocuit. Dacă îl omor, Saud, Carthii și ultimele mari familii se vor distruge reciproc în vidul de putere.

— Atalanta încă va fi în viață.

— Atalanta nu e tatăl ei, zic eu. Seamănă mai mult cu Aja decât cu el. E un soldat, nu un general.

Pun în rucsac patru detonatoare ionice.

— Mereu ți-ai dorit să fii martir, nu-i așa?

— Nu contează ce-mi doresc eu, i-o tai brutal. E vorba despre responsabilitate. Republica nu poate supraviețui dacă războiul îi bate mereu la ușă. Prăpastia asta dintre noi e din cauză că mi-a luat prea mult. Le-am spus să-mi încredințeze soarta războiului și încă nu l-am câștigat. Dar pot și o voi face.

— Dă-o-n mă-sa de gloată! Nu-i datorezi nimic.

Îi zâmbesc.

— Mi-aș dori să fiu de acord cu tine.

— Darrow…

Se apropie ca să nu o audă nimeni.

— Ți-am cerut vreodată ceva? Atunci știi cât de important e ce-o să-ți cer: nu-l lua pe Sevro cu tine! Fă-mi favoarea asta! Spune-i să rămână!

— Nu mă va asculta.

— Dacă-i zici tu, o va face.

— Ba nu, n-o s-o facă.

Mă opresc din împachetat și înfrunt ochii rugători ai Victrei.

— Știm amândoi că ar trebui să-i trag una în cap și să-l las aici legat fedeleș.

Ridică din umeri, sugerându-mi că ideea n-o deranjează.

— Nu pot să-i fac așa ceva.

— Dar poți să-l iei pe Venus? Unde cel mai probabil va muri?

— Nu pot să-l manipulez, îi răspund. N-o s-o fac. Și dac-aș face-o, știi bine că ar fi pe urma mea, într-o altă navă, mai lentă.

— Atunci o să-l prind într-o capcană pentru urși.

— O să-și roadă piciorul și-o să scape.

— Așa-i.

Scoate un mic sunet mustrător, apoi se apleacă și mă sărută pe buze. Nu se grăbește și simt mirosul de flori amare al parfumului ei și, pentru o clipă, atât de aproape și de tăcuți, suntem într-o altă lume, într-o altă viață. Apoi ea se retrage și mă privește. Chiar și printre pleoapele întredeschise, auriul irisurilor ei e strălucitor.

— Te iubesc, Darrow. Ești cel mai bun prieten al meu. Ești nașul copiilor mei. Dar dacă nu-mi aduci soțul înapoi, o să părăsesc nenorocita asta de lună, o să revin pe Marte și n-o să mă mai vezi niciodată pe mine sau pe copiii mei.

— O să ți-l aduc, zic eu.

Mă privește neîncrezătoare.

— Promit. Dar trebuie să-mi promiți și tu ceva...

— Știi că urăsc politica, mă întrerupe ea, ghicind ce vreau. Șobolanii ăia mă detestă. Până și mica gașcă a lui Daxo. Oftează, cedând. Dar o s-o ajut pe leoaică. Dac-o să mă lase.

— Mulțumesc, zic eu înțelegând prin asta mai multe decât își dă ea seama.

Alte trei cutii cu muniție și un cuțit mare dispar în rucsac. Apoi, în sfârșit, închid.

— Da, da. Norocul tău că ești așa drăguț.

Mă alătur celorlalți Urlători pe acoperiș și îl privesc pe Sevro luându-și rămas-bun de la Victra. Ea se agață de el cu disperare, cum n-am mai văzut-o niciodată. Oare să-l las aici? Pot? Nu știu dacă mă pot descurca fără el, dar văzându-i soția cum îi strânge capul la piept, simt tot răul pe care i-l fac, nu numai lui, ci ambelor noastre familii. Am senzația că lumea ne obligă la asta. Dar oare e de vină lumea sau eu? Felul în care-s făcut? Un distrugător, nu un constructor.

În curând, Sevro mi se alătură, ștergându-se la ochi, în ciuda ploii care cade. Vreau să spun ceva, o tentativă neconvingătoare de a-l face să rămână, dar el deja a trecut de mine. Urlătorii îl urmează. Înaintează ca o haită prin noaptea biciuită de ploaie, aplecându-și capetele dinaintea vântului în timp ce traversează acoperișul către navetele care ne așteaptă. Lipsesc urletele. Glumele și tachinările. Orașul scânteiază de lumini, dar oamenii mei sunt tăcuți și triști. Privesc peisajul urban și mă întreb dacă Gardienii Republicii sunt deja pe drum.

•

Până la lacul Silene sunt două ore de zbor cu naveta. Când ajungem, e târziu și casa e tăcută. Gărzile Leonine ale familiei mele ne salută în timp ce traversăm curtea. Le simt privirile sfredelindu-mi spinarea. Probabil știu ce vreau să fac și o s-o anunțe pe Mustang. Sevro pornește către camera copiilor lui, iar eu către a lui Pax. Stau câteva clipe și-l privesc dormind, gândindu-mă că poate n-ar trebui să-l trezesc. Mă mint spunându-mi că dacă vreau să-l protejez, ar trebui să plec pur și simplu. De fapt, mă tem să-i înfrunt privirea. Dar trebuie, altfel ce soi de om sunt?

Îi ating umărul cu blândețe.

— Pax.

Era deja treaz.

— Tată?
— Încalță-te!
Fiul meu se îmbracă și mă urmează somnoros din camera lui până în garaj. Miroase a cauciuc și a ulei de motor. Mă îndrept către șirul de motociclete aeroglisoare ce se odihnesc pe suporturile lor.
— Care-i a ta?
Îmi arată o motocicletă fragilă, de un verde vânătoresc. Trei țevi ca niște săbii îi țâșnesc din partea frontală. La jumătatea fuzelajului îngust, în formă de viespe, se află un scaun din piele de culoare deschisă.
— Mama ta te lasă să încaleci așa ceva? îl întreb oarecum mirat.
El e în gardă.
— Da, tată.
Mă așez pe vine.
— Mi-a spus că ai construit-o chiar tu.
Încuviințează.
— Incredibil. Spune-mi cum ai făcut.
— De ce?
— Vreau să știu. Eu nu pot face așa ceva.
Deodată, puștiul zâmbește larg și se lansează într-o serie de explicații despre rotații pe minut, propulsii, stabilizatoare și adaptarea unor piese desperecheate. Eu stau pe vine privindu-l și simt că mă îndrăgostesc încă o dată de fiul meu. Este mai curios decât mine. Mai încântat de nuanțele cunoașterii. Mă cuprinde o dorință copleșitoare de a-l proteja. Măcar de ar putea păstra bucuria asta pentru tot restul vieții lui! Mă întreb dacă tata o fi gândit la fel despre mine înainte să-l înghită cauza lui.
— Cum ți-a trecut prin minte să construiești așa ceva? întreb eu.
— M-am uitat cum fac mecanicii și am pus întrebări. E numai din piese vechi. Dorian au Arcos are o motocicletă. Mama lui i-a dat voie să urce pe ea de la șapte ani. Așa că am întrebat-o pe mama dacă pot să am și eu una, iar ea a zis că pot, dacă mi-o fac singur. Nu mi-a dat bani, așa că a trebuit să fac rost de piese de la garajele cu vechituri.
— Din Hyperion? întreb eu.
— Nu, râde el. Aici e prea scump. Nu mi-aș putea permite niciodată. Niobe m-a dus în Tycho City. Acolo au curse și sunt o

mulțime de vehicule rapide. Așa că schimbă destul de repede modelele și am reușit să fac o afacere destul de bună.

Ce isteață a fost Mustang! Ce greu e să-i înveți pe copii că banii părinților nu sunt ai lor. Îmi aduc aminte cum și-a crescut Romulus au Raa copiii: fără servitori și acces la holo până la șaisprezece ani. Pe Mustang, ideea asta o cucerise la fel de mult ca pe mine.

— De unde ai făcut rost de bani? îl întreb.

— De la mătușa Victra.

— Ți i-a dat?

Se încruntă.

— Nu, mi i-a împrumutat.

— Serios? Stai așa! Cu ce dobândă?

— Șaizeci la sută.

Izbucnesc în râs.

— Ei, e și asta o lecție de învățat.

Se încruntă din nou. E surprinzător ce ușor îi pot zgudui încrederea în sine. Sunt învățat să am de-a face cu soldați, nu cu copii.

— Cât ai împrumutat?

— Cinci sute de credite.

— Și acum cât datorezi?

— Unsprezece mii.

— Nu te îndatora. Asta e lecția pe care mătușa ta vrea s-o înveți.

El încuviințează cu înțelepciune. Mă ridic în picioare și-mi plimb o mână pe fuzelajul motocicletei. Ar trebui să plec, dar nu vreau. Nu încă.

Își ține ochii ațintiți asupra fuzelajului.

— Am făcut-o pentru noi amândoi, zice încet.

Ia un inel cu chei magnetice și alege una. Mi-o înmânează. Strâng cheia în pumn și-l privesc. Am senzația că m-a înjunghiat cineva în inimă.

— Vrei să-mi arăți cum merge? întreb.

Un zâmbet îi luminează fața.

Gonim printre copaci de-a lungul unei cărări, șerpuind încolo și-ncoace, afundându-ne tot mai mult în pădure, până la capătul potecii, care se termină într-un golfuleț ascuns. Pax ne poartă peste lac, plutind cu motocicleta la o jumătate de metru deasupra apei. Când ajungem aproape de mijlocul lacului, îl bat

pe umăr și îi arăt unul dintre numeroasele arhipelaguri. Aterizăm și coborâm de pe motocicletă. Ne așezăm pe un buștean și privim dincolo de lac, către casa unde dorm prietenii noștri. Pe cer, Pământul plutește deasupra noastră. Apa clipocește lovindu-se de buștean. Fiul meu jumulește mușchiul ce acoperă lemnul dintre noi.

— Pleci din nou, nu-i așa? întreabă el.

— Da. Voiam să-mi iau la revedere.

Tace câtva timp.

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu nu vreau, dar n-am încotro.

— De ce?

— Pax, aș vrea să-ți pot da un răspuns simplu.

Privește Pământul oglindit în apă.

— De ce nu poți trimite pe altcineva?

— Unele lucruri trebuie să le faci singur.

— Nu-i corect. De-abia te-ai întors!

Scutură din cap și observ lacrimile tăcute care i se scurg pe obraji.

— Ai dreptate, nu-i corect. Dar într-o zi o să înțelegi ce înseamnă să fii responsabil pentru viețile altora.

Încerc să-l cuprind cu brațul pe după umeri, dar mă respinge.

— Nu-i cinstit. Nici fată de mine. Nici față de buni sau de mama. Mama are nevoie de tine aici. Nu vrea să spună asta, dar e adevărat. Nu știi cum e când ești plecat. Nici nu-ți pasă.

— Ba sigur că-mi pasă.

Își încrucișează brațele.

— N-ai mai pleca dacă ți-ar păsa!

Mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să-i ofer ceea ce vrea, ceea ce-i trebuie. Simt cum îmi pierd credibilitatea în ochii lui. Și mi-aș dori să-i pot spune câtă dreptate are, că locul unui tată e lângă fiul lui. Tata ar fi trebuit să-mi fie alături. L-am urât fiindcă ne-a părăsit. Fiindcă a murit pe eșafod după eșecul rebeliunii sale.

— O să mă întorc, spun.

— Ba nu, zice el clătinând din cap și uitându-se în altă parte. N-o să te întorci.

În timp ce îl duc înapoi pe deasupra lacului și îi simt inima bătând lipită de spinarea mea, simt prăpastia dintre noi adâncindu-se, povara tot mai mare a anilor, trecerea timpului și

a vieții pe care nu le mai putem retrăi și știu că pentru a împiedica toate astea nu am de făcut decât un singur lucru. Să rămân.

Dar n-o s-o fac. Nu pot. Și-l urăsc pe omul care sunt nevoit să fiu. Mai rău, urăsc faptul că am permis să devin așa ceva, dar nu atât de mult, încât să mă schimb. Nu atât de mult, încât să mă predau.

Îl văd pentru ultima oară în timp ce urcă scările către casă. Piciorul îi poposește pe treapta de sus ca și cum s-ar gândi să se întoarcă, ca și cum ar avea un ultim cuvânt drăgăstos pentru mine. Dar apoi dispare în casă, și eu rămân în tăcerea asurzitoare a garajului, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu viața pe care mi-am imaginat-o când l-am văzut pentru prima oară pe plajă, în brațele mamei mele.

Îmi șterg ochii și pun cheia în buzunar.

În holul de la etaj încă se mai aude vocea lui Sevro vorbindu-le fiicelor sale. Ar fi trebuit să stăm aici o lună după întoarcerea noastră. S-a ales praful de toate. Decid să-l mai las pe Sevro câteva clipe cu fetele lui și ies din casă, traversând apoi curtea împădurită către platformele de aterizare.

— Aveai de gând să-ți iei rămas-bun? rostește o voce din întuneric.

Privesc pe sub creanga unui chiparos și deslușesc printre umbre chipul luminat de lună al soției mele. Stă pe o bancă de piatră și mă privește, cu mâinile împreunate în poală. Gărzile ei nu se văd nicăieri. Poartă o jachetă de mătase purpurie cu un guler înalt, deschis la baza gâtului. Are cearcăne.

— Voiam să te apelez de pe orbită, îi răspund.

— Când nu puteam să te mai ajung.

Ezit.

— Da.

— Înțeleg. E singurul mod în care mai poți susține că nu am fost complice la trădarea ta. Rezonabil, presupun.

Mă apropii și, simțindu-mă jenat s-o privesc așa de sus, mă așez pe marginea unei fântâni de piatră din apropiere, cu fața spre ea. Apa țâșnește din chipul pe jumătate spart al unui amoraș, scurgându-i-se dintr-un ochi și dintr-o ureche.

— Nu e trădare, spun.

— Ba da, este. Eufemismele au și ele o limită. Lași un dezastru în urma ta. Dancer o să mă pună sub acuzare.

— Pentru asta îi trebuie două treimi din voturi. Poate să obțină majoritatea pentru o decizie legată de încheierea păcii, dar nu pentru una de punere sub acuzare.

— Chiar crezi că o să se lase convinși că nu știam de plecarea ta? Ești soțul meu. Ei cred că ne împărtășim totul.

Soția mea, mi-am zis adesea, poate fi două persoane. Una este ea însăși, plină de viață, de lumină și de insinuări stângace, de râsete gâlgâitoare și de imperfecțiuni. Cealaltă e leul autoritar. Zăresc pe chipul ei umbra lui Augustus, a celor doi mari dușmani ai mei, fratele și tatăl ei.

— Pleci cu Urlătorii în noaptea asta? întreabă.

— Holiday ți-a zis deja?

— Încotro pleci?

— Nu pot să-ți spun.

— Pe Marte?

Nu zic nimic.

— Pe Venus, cu Orion?

Tot nu-i răspund.

— Vox Populi crede că o să ataci Senatul în fruntea Legiunii a VII-a.

— Nu vreau război civil.

Privește în direcția platformelor de aterizare. Mă întind s-o prind de mână. Și-o retrage.

— Care-i rostul căsătoriei dacă nu avem credință unul într-altul? Încredere? întreabă ea. Știu că mă iubești. Știu că-l iubești pe fiul nostru. Dar dragostea nu e de ajuns. Nu poți să-mi ascunzi niște lucruri numai pentru că nu o să fiu de acord cu tine. Războiul nu-i o povară pe care s-o porți singur. O împărtășim toți.

Mă privește.

— Dar poate crezi că-ți e sortit să mori. Poate crezi că trebuie s-o urmezi.

Brusc, mi se face milă de soția mea.

— Nu e vorba de Eo aici.

— Nu, e vorba despre faptul că te rogi să vină furtunile crezând că vor aduce pacea.

Scutură din cap, în pragul lacrimilor.

— Mi-am pierdut deja mama, tatăl și frații. Nu vreau să te-ngrop și pe tine. Își trage nasul. Și dacă mori acolo, nici măcar asta n-o să pot face. O să dispari ca și cum n-ai fost. Victima

spațiului sau a dușmanilor noștri. Și Pax va crește fără tată. Parcă vrei să mă faci să mă îndepărtez de tine. Asta vrei?

— Dacă nu pun capăt nebuniei, câți oameni vor mai muri? o întreb.

Chipul soției mele se înăsprește și ea se retrage de lângă mine, ridicându-se în picioare.

— Și câți vor muri dacă pleci? Republica scârțâie din încheieturi. Dacă nu-i recunoști autoritatea, chiar se va spulbera. Legile de care-ți bați joc au apărat demokrația vreme de zece ani. *Zece.* Fără război civil. Fără asasinate și lovituri de stat. Dar dacă scuipi pe legile astea, le spui lumilor că legile nu contează. Rămâi cu mine! Cu fiul tău! Împreună îl putem face pe Dancer să se răzgândească, poate chiar să-l oprim. Putem chiar acum pune capăt nebuniei.

— Nu-i putem pune capăt decât într-un singur fel.

— Felul tău.

Nu-i răspund. Ea strânge din buze.

— Nu. Am încercat felul tău. Acum hai să-l încercăm pe al meu.

Își atinge datapad-ul de la încheietură.

— Wulfgar! Adu Gardienii!

Din adâncurile cerului se aude un sunet înfiorător, pe care cei mai mulți l-ar confunda cu vântul. Dar eu cunosc zgomotul cizmelor gravitaționale militare cu propulsia la maximum. Sar în picioare.

— Mustang…

— Îmi pare rău, Darrow. Alegerea e a ta. Dacă nu-ți asculți soția, i te vei supune Suveranei tale.

Îmi scot emițătorul.

— Sevro, trebuie să plecăm! Acum! Vin Gardienii!

Nu răspunde. Semnalul e bruiat.

Trec pe lângă soția mea și gonesc către pista de aterizare. Vuietul cizmelor gravitaționale umple deja văzduhul, făcând să tremure acele pinilor. O lumină orbitoare pogoară asupra mea. Simt o arsură intensă pe gât când cineva mă ia la ochi de sus cu o armă cu particule.

— Oprește! răsună din văzduh o voce amplificată. Oprește în numele Republicii!

Alerg prin iarbă. Aproape am ajuns pe pista de aterizare. Aerul din urma mea vibrează. Îmi încordez trupul și-mi

descolăcesc la timp briciul din jurul brațului. Colivia mă lovește în spinare ca pumnul unui Obsidian. Mă prăbușesc la pământ și fibrosârma se strânge în jurul meu. Înainte să-mi imobilizeze brațele pe lângă trup, îmi activez briciul. Lama retează plasa, iar eu mă ridic în picioare chiar în clipa în care zece Gardieni ai Republicii în armură completă aterizează pe gazon în fața mea. Mantiile lor scurte, albastre precum cerul, sunt pleoștite din pricina umezelii nopții de vară. Wulfgar își glisează casca în armură. Părul alb i se varsă peste umeri.

— Salutare, Wulfgar, zic eu ridicându-mă în picioare.

— Darrow.

— Ai ieșit la plimbărică?

El zâmbește.

— Aerul nopții domolește spiritele înfierbântate.

Îi cântăresc din priviri pe cavalerii care înaintează. În loc să mă înconjoare, păstrează cu înțelepciune distanța, formând un arc. Printre ei sunt Obsidieni și Aurii. Îi aleg ca prime ținte, dar sunt atent mai ales la Wulfgar. Are o expresie îndurerată. Au venit pregătiți, purtând noile modele de armuri electromagnetice și arme neletale, cu excepția bricelor înfășurate pe brațe. Sunt extrem de conștient de jacheta mea subțire de piele, de mâinile mele dezgolite și de capul expus. Wulfgar privește briciul din mâna mea.

— Să facem câțiva pași împreună, Luceafăr al Dimineții. Spiritului tău i-ar prinde bine să se mai domolească.

— Spiritul meu e ușor ca un zmeu. Mie mi se pare că restul lumii are o problemă.

— Senatul *și* Suverana mi-au ordonat să te arestez.

Și Suverana. Mă abțin cu greu să-mi întorc privirea către soția mea.

— Deci ești de partea lor. Vrei să te tocmești cu Lordul Cenușă.

— Sunt de partea Republicii, Darrow. La fel ca tine. Nu mă acuza că te trădez. Nimeni nu-i deasupra legii. Și legea te va găsi nevinovat. Poporul nu va permite ca Secerătorul să fie pedepsit. Te vei înălța mai puternic ca niciodată.

— Așa crezi?

O să mă arunce într-o celulă. Amintirea Șacalului se deșteaptă în străfundurile minții mele. Aud zgomotul farfuriilor de la cină răsunând pe piatră. Cu mult timp în urmă, mi-am promis că nu

voi mai fi prizonier. Că nu voi mai permite să nu fiu lăsat să iau decizii, să nu am libertatea de a mă mișca… Nu mă pot imagina permițând oricui, bărbat sau femeie, să mă lipsească de libertatea asta încă o dată.

— Chiar crezi că Lordul Cenușă o să accepte să facă pace? întreb eu. Ești mai deștept de-atât. Ai văzut Noua Tebă. Moarte pe o rază de patruzeci de kilometri.

— Datoria mea e să sprijin Noul Acord și să mă supun Senatului. La fel și-a ta. Asta e ceea ce știu.

E prea idealist ca să-și dea seama de uriașa prăpastie ce separă ideea lui despre Republică de realitatea coruptă în care s-a transformat aceasta.

— M-am gândit c-așa o să spui. Fac semn către nava mea. Va trebui să te dai din drum, Wulfgar.

— Nu voi face asta.

— Nu vrei să te dau eu la o parte.

Fac un pas înainte. Cavalerii se pun în gardă. Mantiile lor se rulează în compartimentele de pe spatele armurilor.

— Darrow, încetează, zice Wulfgar izbucnind în râs. Avem armuri electromagnetice model SI-7. Tu ai o jachetă din piele.

— Și?

Vocea lui se îndulcește.

— Gândește-te la riscuri!

Face semn către casă. Mă uit peste umăr. Mustang stă la marginea poienii, lăsând legea să-și vadă de treabă.

— Crezi că fiul tău va fi mândru? Crezi că va înțelege?

Face un pas către mine, vorbindu-mi pe un ton implorator.

Cel mai apropiat dintre oamenii săi e la zece metri de noi. N-o să ajung la navă înainte să mă doboare.

— Într-o zi, va înțelege, zic eu, trăgând de timp pentru ca Sevro să ni se alăture.

Nu sunt sigur că l-au zărit în casă.

Înțelegând că nu voi veni cu el de bunăvoie, chipul lui Wulfgar se înăsprește.

— Din respect pentru ceea ce ești, te rog pentru ultima oară să vii de bunăvoie.

— Și dacă refuz?

El își desface brațele.

— Se va recurge la violență.

Probabil Sevro e ascuns undeva în întuneric. Însă nici cu el, sorții nu sunt în favoarea noastră. Dar sorții ar fi mult mai răi dacă aș permite să fiu arestat. Aș ajunge la mila birocraților, care nu m-ar elibera până ce pacea lui Dancer nu va fi semnată și capcana Lordului Cenușă întinsă. Sau până când oamenii mei nu mă vor elibera cu forța, declanșând astfel un război civil.

— Fie ca tine!

Îmi arunc briciul pe jos.

— În genunchi!

Mă supun. Trei Gardieni înaintează: un Auriu, un Obsidian și un Roșu în armură mecanizată. Au armele ațintite asupra mea și duc o zgardă electrică din metal.

Privesc dincolo de ei, către restul oamenilor lui Wulfgar.

— Care dintre voi a luptat sub comanda mea pe Pământ?

— Eu, să trăiți, spune o tânără Cenușie cu obrazul palid. Legiunea a VIII-a, Cohorta a II-a. V-am urmat prin trecătoarea Kardung La împotriva Minotaurului și din nou pe Porțile Parisului.

— Și cine a servit sub comanda mea pe Marte?

O Aurie și un Roșu mă salută solemn.

— Și cine mă mai servește? întreb.

Ei se privesc.

— Amintiți-vă jurămintele voastre, zice Wulfgar în timp ce mâna lui stângă se furișează către briciul de pe braț. Nu cedați!

Cei veniți să mă aresteze privesc peste umăr, așteptând instrucțiuni.

— Trăiască libertatea! rostesc eu de dincolo de ei.

— Trăiască Secerătorul! răspund doi dintre veterani.

Se retrag din rând și-și întorc puștile gravitaționale către ai lor. Aerul vibrează și două dintre Gărzi sunt propulsate douăzeci de metri prin văzduh. Restul se întorc să înfrunte noul pericol.

— Puneți-l la pământ! răcnește Wulfgar.

Fracțiunea asta de secundă de neatenție e tot ce mi-a trebuit. Îmi recuperez briciul de pe sol. Se întărește, devenind o lamă curbată. Și, încă înconjurat de cei trei Gardieni, retez butoiul puștii Auriului odată cu câteva degete. Lovesc în rever, retezând ligamentele brațului înarmat al Obsidianului. Pe Roșu îl dau gata din patru lovituri în rotule și în încheieturile mâinilor. Ei nici n-apucă să tragă. În trei secunde, trei Gardieni cad la pământ urlând. Răniți, dar în viață.

Aerul erupe din direcția plutonului de tragere.

Îl folosesc pe Auriu pe post de scut, prinzându-l când se împleticește sub șocul rănii pe care i-am făcut-o, și mă reped asupra oamenilor rămași, cât seamănă haosul doi veterani ai mei. Îmi lansez briciul către pușca unui Obsidian. Tocmai apasă pe trăgaci când lama mea i se înfășoară în jurul țevii. O smucesc în lături și gloanțe cu gaz neletal se abat asupra plutonului, nimerindu-i pe doi dintre tovarășii săi și doborându-i în genunchi. Retrag biciul retezându-i țeava puștii, apoi îi tai brațul de la jumătate când dă să-și apuce briciul. Aliata mea Cenușie împușcă un alt ins. Wulfgar își activează aegisul și scutul de energie sidefie înflorește din brațul lui drept. Cu el, abate tirul Cenușiei dincolo de pluton și se lansează către ea cu cizmele lui gravitaționale. Marginea aegisului pătrunde în capul ei descoperit, retezându-l în două. Se prăbușește moartă. Wulfgar se năpustește asupra veteranei Aurii și armurile lor se izbesc cu un zăngănit asurzitor. Puștile li se încurcă și își scot bricele.

O încărcătură energetică mă lovește razant în umăr. Gardienii încearcă să păstreze distanța și să facă uz de muniția lor neletală.

De la umăr la gât, nervii îmi sunt reci ca gheața. Urlu de furie și îl lovesc atât de tare în piept pe unul dintre Roșiii lor, încât zboară prin aer. Cineva mă izbește din lateral cu umărul împlătoșat, iar lovitura îmi face dinții să trosnească. O jumătate de secundă mai târziu, altcineva lansează o colivie asupra mea. Mă salvează instinctul. Întrevăd mișcarea și o retez din zbor, înainte să se desfacă. Îmi înfășor briciul în jurul piciorului unui Obsidian care se înalță cu cizmele lui gravitaționale, pentru a-mi evita atacul și a găsi un unghi mai bun din care să tragă asupra mea. Îl las să mă ridice de la pământ, apoi retrag lama, sfârtecându-i piciorul. Cad din nou în mijlocul luptei, în timp ce el se prăbușește într-o parte urlând și împroșcând sânge.

În timp ce aterizez, îmi arunc briciul către un Cenușiu care mă ochește cu pușca de la o distanță de zece metri. Briciul se răsucește prin aer și-l înjunghie în umăr, străpungându-i armura și ieșind pe partea opusă. Înhaț un brici de pe trupul unui Roșu prăbușit și mă rostogolesc, ridicându-mă în picioare tocmai când o lamă îmi răsare din bicepsul stâng ca și cum trupul meu ar da naștere unui șarpe sinistru de metal, lung de un metru. Obsidiana de la celălalt capăt încearcă să mă țintuiască la pământ, dar mă smucesc în lături, lăsând lama să spintece

carnea. Apoi mă întorc către ea și schimbăm lovituri zorite, dar n-am timp s-o dau gata, căci cei trei Gardieni rămași mă atacă dinspre stânga. Mă răsucesc către ei, schimbând unghiul, așa că acum sunt cu fața la unul dintre cei de pe flancuri, al cărui trup îi blochează pe ceilalți. Îi resping lama și-l înjunghii în umărul stâng, apoi în cotul drept. Niciuna dintre lovituri nu e mortală. Scapă briciul.

Mă întorc, avântându-mi lama în mișcarea Vârtejul lui Lorn, creând haos pentru ultimii doi Gardieni și mișcându-mă atât de iute, încât ei par împotmoliți în noroi. Mă abțin să le administrez câte o lovitură ucigașă și le retez mâinile, una după alta, încă încleștate pe brice. Apoi trag cu arma gravitațională într-un Cenușiu care abia s-a ridicat în picioare. Zboară într-un copac, făcând ramurile să pârâie.

Mă întorc către Wulfgar, care tocmai își scoate lama din pieptul Auriei. Aceasta zace moartă la pământ.

— Darrow…

Îl atac cu furie. E un războinic al gheții. Vândut în copilărie, a luptat în arenă ca gladiator, ridicându-se prin puterea brațului său înarmat. Luptă furios, cu lovituri devastatoare, dar eu sunt cel din urmă student al lui Arcos. Îl împing înapoi, în timp ce din lamele noastre zboară o ploaie de scântei și de așchii de metal însetat de sânge. Vibrațiile îmi trimit în braț o durere surdă. Respirația mea e regulată. Picioarele îmi sunt sigure. O să câștig. Prevăd că-și va pierde echilibrul cu câteva mișcări înainte să se întâmple. Două tăieturi în picioare, una în rinichi, apoi subsuoara, respingându-i arma și folosindu-mă de inerția rezultată ca să trec la atacul următor. Îi dau o lovitură piezișă în biceps. El se răsucește și se retrage, iar umerii îi depășesc cu mult centrul gravitațional. Îl urmez, cu lama rigidizată, țintindu-i umărul brațului înarmat. În acel moment, în spatele meu răsună un vaier. O încărcătură energetică, cu albastrul rece al unei arme paralizante, lovește armura care-i îmbracă coapsa. E absorbită fără să-i facă rău, dar îl împinge într-o parte, drept în calea lamei mele.

Simt rezistența până în mânerul armei. O urmează sângele.

Wulfgar dă îndărăt. Picioarele îi sunt moi. Se clatină, cu o privire confuză, goală. Lama i-a pătruns prin gură și i-a ieșit prin ceafă. Sângele i se revarsă în barbă. Dinții i se lovesc de metal cu un clinchet.

Cade în genunchi și, mort, mă privește de-a lungul lamei mele.

Îmi retrag instinctiv lama din gura lui. Apoi înțelegerea a ceea ce am făcut se prăbușește cu toată greutatea asupra mea.

— Darrow!

Sevro aleargă dinspre casă către mine, cu un multipistol în mână. Privește oripilat cadavrul lui Wulfgar.

— Darrow!

Îngenunchez lângă cavalerul căzut. Furia care m-a cuprins când sângele-mi fierbea în vene lasă acum loc unei tristeți sfâșietoare.

„Nu, nu, nu. Nu Wulfgar…”

Nu asta am vrut.

Sângele izvorăște din capul lui Wulfgar, revărsându-se pe iarbă. Oamenii lui răniți, aceia care mai pot, se ridică și se holbează când la el, când la mine. Fac un pas înapoi, când în privirile lor nu văd mânie, ci confuzie și dezamăgire. Singurii morți în afară de Wulfgar sunt Cenușia și Auria care au luptat de partea mea. Mă împleticesc înapoi, dându-mi seama de oroarea pe care am provocat-o.

— Darrow…, aud în spatele meu vocea lui Mustang.

Soția mea nu e înarmată și stă la marginea câmpului de luptă. Pornește încet către mine.

— Ce-ai făcut?

Vestea acestei morți va ajunge cu mult dincolo de acest petic de pământ și va zgudui Republica din temelii. Wulfgar preluase ceva din strălucirea mitului lui Ragnar. Era un erou. Era mai mult. Era un simbol, și nu numai pentru Vox Populi. Oamenii mă vor urî. Mai ales Obsidienii. Le-am luat unul dintre fiii favoriți, una dintre marile lor punți de legătură cu Republica, și li-l las măcelărit în iarbă.

Ce credeam c-o să se întâmple?

Sevro mă privește cu ochii înroșiți.

— Darrow, o să mai vină și alții.

Picioarele nu vor să mi se miște, așa că mă înșfacă și mă trage după el.

— Trebuie să plecăm, Secerătorule. Haide!

Îl privesc, și în ochii lui citesc groaza.

Înconjurată de trupurile căzute, Mustang pare propria ei fantomă. Tot ce s-a clădit timp de zece ani se prăbușește într-o singură noapte.

— Îmi pare rău, îi zic.

Mă privește, negăsind cuvinte care să-i exprime oroarea, și îl las pe Sevro să mă ia de acolo.

În timp ce ne ridicăm de pe platforma de decolare, rămân în capătul rampei pentru pasageri până se închide și-mi văd soția stând în mijlocul ruinelor pe care le-am lăsat în urmă și, în spatele ei, în umbra unui pin, pe fiul meu, care mă privește părăsind câmpul de luptă.

Partea a II-a

Umbră

Un prost smulge frunzele. O brută taie trunchiul.
Un înțelept sapă rădăcina copacului.

— LORN AU ARCOS

22. LYSANDER

Io

Gonim ca trăsnetul pe deasupra unei întinderi palide de praf de siliciu și de dioxid de sulf înghețat, într-o navă împodobită cu dragoni electrici. Dincolo de fereastra încețoșată de răsuflarea mea, o câmpie de sulf verde-gălbui se întinde către partea întunecată a lunii, monotonia ei fiind întreruptă numai de râuri de lavă, vulcani, vălătuci de fum și munți. Aceștia nu se înalță în lanțuri datorate capriciilor activității plăcilor tectonice, ci în izbucniri violente, singuratice, desprinzându-se din scoarța lunii ca niște uriași leproși bălăcindu-se într-o mare marmorată.

În fiecare zi, 3600 de rem de radiații – suficient ca să distrugă ADN-ul unui om în numai o oră – bombardează această lună, cândva unul dintre cele mai aride corpuri ale Sistemului Solar. Acum însă, la șase sute de ani după ce primele bucăți de gheață au fost excavate de pe Europa și cărate până pe Io, aceasta a devenit grânarul Iliumului, cum numesc Lorzii Lunilor jupiteriene conglomeratul lor de sateliți.

În ciuda spaimei trezite de încarcerarea mea, nu pot să nu admir această mărturie a voinței umane.

Cuceritorii nu s-au lăsat intimidați de temperamentul lui Io. În înțelepciunea lor, n-au încercat să-i schimbe chipul, ci au creat pe suprafața ei bule exuberante de viață. Prin ferestruica murdară aflată de cealaltă parte a culoarului pasagerilor văd un

lanț de domuri agricole, docuri și tramvaie scheletice. Aici, întreprinderi botanice deservite de sclavi din Culorile Inferioare produc suficientă hrană cât să hrănească Iliumul și, împreună cu Titanul, și restul Marginii.

Io e o contradicție și, știu bine, la fel sunt și locuitorii ei. Ceea ce nu trebuie să uit dacă vreau să găsesc vreo cale de scăpare pentru prietenii mei.

Nava se zguduie pradă unei turbulențe neașteptate. Scap paharul de plastic pe care l-am ridicat până în dreptul botniței metalice fixate de capul meu. Cade, și apa se varsă pe punte. Paznicul privește plictisit apa care se scurge pe podea. E dezgustat de risipă și de zgomotele pe care le fac lingând plasa botniței, în încercarea de a aduna orice picătură de umezeală cu buzele mele umflate. Pornește mai departe, cu magneții cizmelor ținându-i tălpile lipite de punte, în ciuda turbulențelor produse de pătrunderea în atmosferă.

— Pot să…

Gâtul uscat mă împiedică să vorbesc.

— Pot să mai capăt unul? gâfâi eu cu ochii la cizmele bărbatului, încercând fără succes să nu-mi trădez disperarea.

Pe tipul ăsta îl cheamă Bollov. Are o fire neînduplecată și un tremur permanent la mâna dreaptă. Îi place să dețină puterea și să le predea o lecție Pixieșilor răsfățați de la Centru, ca mine și Cassius. Aș vrea să știu de ce. Poate așa l-aș putea îndupleca. Bunica mi-a spus cândva: „O rană nouă poate doborî un trup. Să redeschizi una veche poate fi pieirea sufletului”.

Am fost atent la replicile scurte dintre paznici când stau la taclale pe holuri sau la schimbarea gărzii, dar acești cetățeni ai Marginii sunt zgârciți cu emoțiile. E mai simplu să ghicești gândurile unei șopârle decât pe ale lui Bollov. Mă doare capul din pricina deshidratării, o durere cu care mă lupt de treizeci și patru de zile. Am dormit prost, visându-i pe membrii echipajului pe care l-am abandonat.

Privarea de apă e o tortură civilizată și știu că în sinea ei Pandora tânjește după ceva mai barbar. Se pare că numai protecția lui Diomede a abătut-o de la acest curs. Ar putea el să fie un posibil aliat? Pandora, în mod cert, nu. E o sălbatică. Bătrâna m-a vizitat în celulă în cea de a doua zi de captivitate. A stat o oră pe podea, cu picioarele încrucișate, și m-a privit fără o vorbă, apoi m-a întrebat dacă Seraphina n-a adus cu ea un

datacub la bordul lui *Arhimede.* I-am spus că nu știam nimic despre un asemenea cub. A plecat fără să-mi spună ceva și n-am putut să-mi dau seama ce ar fi putut conține datacub-ul.

Începând din acea zi, mi s-a dat atâta apă cât să pot supraviețui, nu mai mult. Mă dor mușchii de parcă am stat în gravitație sporită. Gingiile mi s-au umflat și-mi simt gura plină de praf. Pandora a revenit în fiecare zi, privindu-mă ca o bufniță bătrână și rea și punându-mi aceeași întrebare. Dacă aș fi văzut afurisitul ăla de datacub, i-aș fi spus unde este. Pentru Castor au Janus, persoana înscrisă în registrele navei noastre, el nu contează. Cassius e Regulus au Janus. Suntem comercianți marțieni din Noua Tebă, care ne aflam lângă margine transportând apă pentru minerii contrabandiști.

Faptul că nu m-au jupuit de viu este o dovadă că încă nu au descoperit depozitul nostru.

— Te rog, încă un pahar, îl implor pe Bollov.

— Aia *a fost* rația ta, *gahja.*

Cuvântul lor pentru „străin”. Derivat din limba japoneză originală, care a fost limba maternă a neamului Raa înainte de descinderea unei tulpini de Aurii din Africa de Sud.

— Cine nu risipește nu duce lipsă.

Bollov își continuă drumul.

Cassius zace pe scaunul de lângă mine, cu brațele prinse în cătușe metalice și aduse la piept, abia permițându-i să-și ridice cupa către botnița din plasă de oțel ce-i înfășoară capul. Ar împărți-o cu mine, dar deja a băut-o pe a lui. Un lanț subțire leagă falca botniței de o centură prinsă în jurul mijlocului său, așa că stă cocoșat până și când merge, ca într-o perpetuă rugăciune. În uniformele bej de prizonieri arătăm amândoi ca niște hominizi din perioada pre Neanderthal. Dar prietenul meu e în viață și asta-i tot ce contează.

Îl văd pentru prima oară de când a început această călătorie de o lună dinspre centura de asteroizi către Io. Judecând după actuala orbită a lui Jupiter, noile lor nave sunt mai rapide decât ar avea dreptul să fie. Îmi doresc să le văd liniile, noile motoare, dar lumea mea a fost redusă la un cub de oțel cu latura de trei metri. A fost cât pe ce să izbucnesc în plâns când l-am zărit pe Cassius apropiindu-se de mine cu pași târșâiți înainte să urcăm la bordul acestei navete, cu chipul în continuare hidos și bulbos ca în ziua în care am scăpat de ascomanni.

În ciuda bucuriei de a ne revedea, grija ne apasă. Nu știm dacă Pytha e în viață. Dacă așa îi tratează ei pe Aurii, mi se face rău gândindu-mă ce chin trebuie să fie viața fetei. N-am încetat să mă întreb cum aș fi putut preveni toate astea. Ce ar fi trebuit să fac mai bine? Ce anume ar fi trebuit să schimb? Ce mișcare diferită să încerc?

— Mai dă-i un pahar cu apă, rostește o voce din spatele meu, adresându-i-se lui Bollov.

Diomede au Raa se ivește din magazia transportorului și pătrunde în secțiunea rezervată prizonierilor. Părul îi cade pe umerii unui costum antiradiații cenușiu, un veșmânt din polimer strâns pe trup și cu glugă, cu protecție împotriva radiațiilor electromagnetice și buzunare pentru retenția apei. Mantia de furtună flutură în urma lui și jocul nuanțelor ei o face să pară însuflețită.

— Dacă ți-e așa frică de Pandora, pune-l jos și vezi-ți de treabă.

Paznicul se supune, lăsând bidonul de plastic pe un scaun gol. Sunt cât pe ce să mă arunc într-o parte și să-l înhaț cu totul, dar aștept răbdător ca Diomede să deschidă capacul și să-mi toarne o nouă porție, sperând să-i demonstrez astfel că suntem din aceeași plămadă. Îmi dă numai un pahar, cât să-l înlocuiască pe cel vărsat. Asta nu e cine știe ce dovadă de milă, dar până și printre gardieni am întâlnit mai puțină cruzime deliberată decât în Interior, de când suntem prizonieri.

— Mulțumesc, îngaim.

Apa călduță îmi revigorează gâtlejul.

Diomede mă privește fără să zâmbească, apoi pornește către cabina principală.

— Ce căuta ea în Golf? întreb eu.

Se oprește și-mi doresc să-i fi citit, când eram mai tânăr, profilul psihologic în baza de date a Moirei. Îmi aduc aminte că a fost moștenitorul secundar, după fratele lui, Enea, ucis în timpul Bătăliei din Ilium. Se pare că a acceptat provocarea de a fi moștenitorul. Nu e treabă ușoară. Eu ar trebui să știu.

— Gura, Castor! murmură Cassius. Acceptă darul și taci!

Nu tac. Poate Cassius n-o fi vrând să recunoască, dar oamenii ăștia sunt de-un neam cu noi. Și dacă nu provoc eu ceva, singurele noastre șanse vor fi cele pe care vor alege ei să ni le ofere. E inacceptabil.

— Avea un motiv să se afle în Golf, îi spun lui Diomede. Și încă fără permisiunea tatălui tău, din câte se pare.

Diomede se întoarce și mă măsoară cu privirea unui maestru spadasin: întâi ochii, apoi mâinile, apoi cicatricele.

— Măcar știi de ce? Sau asta cade în jurisdicția krypteilor?

Tăcerea vorbește în locul lui. Iat-o. O fisură în stoicismul emoțional al acestui bărbat. Fac apel la ceea ce pare trăsătura lui predominantă, un simț soldățesc al onoarei:

— Dacă ești cu adevărat recunoscător că am salvat-o pe Seraphina, salvează-ne! Nu ne lăsa să vedem Io. Suntem doar niște umili negustori. Am crezut că am dat peste niște bunuri pierdute. Deocamdată n-am văzut decât un hangar, niște celule și nava asta. Dacă vedem ceva dincolo de nava asta, știm amândoi că n-o să mai plecăm niciodată de aici. Lasă-ne pe mine, pe fratele meu și pe pilotul nostru să ne întoarcem de unde am venit. Însoțește-ne până la marginea spațiului vostru și lasă-ne să ne vedem de drum. E onorabil așa. Viață pentru viață.

— Fratele meu e doar un copil, mârâie Cassius către cavaler. Iertați-i gura, are tendința să vorbească de una singură. N-a crescut printre cei de-o seamă cu el.

Diomede revine lângă mine și mă studiază pieziș, ca pe o insectă nemaipomenit de exotică.

— Dincolo de Centură nu există ochi ca ai tăi. Ești un băiat drăguț, nu?

Nu-i răspund.

— Câți ani ai, marțianule?

— Douăzeci.

— Fratele tău are dreptate. Vorbești ca unul dintre copiii noștri.

Cu o ușurință demonstrativă, apucă lanțul atașat în spatele măștii mele și îl trage cu atâta putere, că mă ridică de la pământ. Gâtul mi se îndoaie dureros.

— Se impune o lecție. O să ți-o predau eu.

— Nu…, spune Cassius prin botniță.

Diomede apasă o comandă pe datapad-ul său și electricitatea zumzăie prin botnița lui Cassius. Acesta recade pe scaun, zgâlțâindu-se violent, iar eu sunt târât de lanț prin încăperea destinată prizonierilor, până în cala de încărcare. Diomede mă îmbrâncește în mijlocul ușilor de pe podea și mă silește să

îngenunchez în centrul șters al unui X desenat cu vopsea. Meșterește ceva în spatele meu, unde nu pot să-l văd, deși aud un clinchet metalic și simt frica înfigându-și ghearele în stomacul meu. „E un test. Controlează-ți respirația! Nu te teme! Călărește torentul!”

Vorbește în timp ce lucrează.

— Îmi amintesc de trimișii de la Centru, de când eram copil. Politicieni alunecoși în costume elegante, cu degetele pline de inele țipătoare.

Privesc peste umăr și-l văd cum derulează un cablu pe care l-a atașat de spatele hamului meu.

— Nu voiau decât să vadă mările Europei. Munții, turnurile și docurile de pe Ganymede. Dar întotdeauna erau nevoiți să-l viziteze pe bunicul. Să îi prezinte omagii lui Revus au Raa, pentru că puterea se află acolo unde domnește onoarea. Însă când veneau în căminul meu le puteai mirosi disprețul. Pe la spate, siguri sub scuturile noastre, spuneau despre ai mei că sunt sălbatici. Rustici. Mâncători de praf.

Trăgând cablul după el, se îndreaptă către un buton roșu de pe perete, adăpostit într-o carcasă de plastic. Îmi trebuie fiecare gram de curaj pe care-l am ca să rămân îngenuncheat în centrul ușii, în loc să mă retrag către siguranță. Îmi vede inabilitatea de a-mi controla frica și-mi zâmbește. Mâinile îmi tremură.

— Erau surprinși de ospitalitatea bunicului meu. De respectul cu care-i trata. De blândețea cu care le vorbea, deși clanurile Codovan și Norvo scrâșneau din dinți amintindu-și de Rhea. Au confundat eleganța cu slăbiciunea. Au abuzat de amabilitatea lui. Apoi Fabii au învățat lecția pe care o să ți-o predau în curând.

— N-am mască de oxigen, zic eu.

— Nu. N-ai.

Acestea fiind zise, izbește cu palma butonul cel roșu și ușile de oțel de sub genunchii mei încep să se retragă, lăsându-mă ghemuit în aer. Plonjez afară din pântecele navei, cu stomacul în gât, dând din picioare și încercând să-mi țin respirația ca să nu trag în piept aerul otrăvit. Vântul îmi vuiește în urechi. Apoi o durere cumplită îmi străfulgera în jurul mijlocului, când cablul se întinde oprindu-mi căderea, înfigându-se în pielea mea și smucindu-mă în sus. Capul îmi e propulsat înainte în masca lui cu atâta forță, că simt metalul sfâșiindu-mi pielea și zgâriindu-

mi osul frunții, făcându-mă să văd fulgere albe dinaintea ochilor. Sângele îmi curge în ochi în timp ce mă avânt în sus, lipit de pântecele navei care gonește pe un cer pătat de nori galbeni ca acidul.

Trupul îmi intră în șoc din pricina temperaturii. O să mor din cauza căldurii cu mult înainte să încep să gâfâi în căutarea oxigenului. Ace de foc îmi străpung creierul, făcându-mă să-mi închid ochii. Mă învăluie zgomotul și furia, trupul mi se izbește dureros de fuzelaj și, exact când plămânii mei au rămas fără oxigen, sunt târât înapoi în hangar și trântit pe podea. Respir gâfâind și trece un timp până ce-mi pot deschide ochii. Trupul mă doare și pielea mi-e în flăcări. Diomede stă aplecat deasupra mea, privindu-mă cu ochii lui întunecați și liniștiți, fără răutate și fără maliție.

— Ți-ai învățat lecția, *gahja*? întreabă.

E o lecție despre respect.

— Iertare, îngaim eu.

Bărbatul îmi aruncă o privire mulțumită.

— Ești iertat, spune el apucându-mă de legături și ridicându-mă. Bun venit pe Io!

23. LYRIA

Cu vulpea la plimbare

— Dar-ar dracu'! înjur retrăgându-mi mâna din tufișul de trandafiri.

Acolo unde m-a înțepat ghimpele înflorește un mic strop de sânge. Îmi sug degetul și mă afund mai adânc în tufiș, depărtându-mi picioarele cât mai mult ca să nu-mi pierd echilibrul în gravitația scăzută, în timp ce adun rahatul de vulpe cu lopățica. Trupul încă nu mi s-a obișnuit cu noua lui greutate. De data asta ajung la rahat, luând odată cu el și un bulgăre de țărână, și reușesc în cele din urmă să depozitez totul în containerul de plastic albastru pe care doctorul Liago mi l-a dat ca să adun mostre. De o săptămână, de când am ajuns pe Luna, Sofocle a fost nervos și s-a străduit din răsputeri să omoare

drăgălașele păsări pachelbel ce populează copacii grădinilor Citadelei.

S-a purtat foarte frumos pe durata călătoriei de întoarcere de pe Marte, când i-am fost prezentată de Kavax și când Bethalia, înspăimântătoarea generăleasă a servitorilor Casei Telemanus, mi-a spus care-mi sunt îndatoririle. Sofocle și-a petrecut majoritatea zilelor hoinărind prin navă în compania mea și a lui Liam, urmându-l supus pe Kavax sau stând încolăcit în apartamentul stăpânului său, dar acum, imediat ce prinde mirosul păsărilor trandafirii, mai că-mi smulge brațul din umăr în graba lui de a săpa brazde în trunchiurile copacilor.

Doctorul Liago, medicul personal al Telemanușilor, fie că e vorba despre oameni sau vulpi, nu-și dă seama ce se petrece cu animalul. Ceea ce mă silește să adun mostre de rahat de vulpe de trei ori pe zi. Plicticos, dar prin comparație cu iadul noroios al Taberei 121 nu e o viață rea. Am un salariu bun, mănânc pe săturate de trei ori pe zi, am patru uniforme de rezervă și dorm într-o sală comună cu temperatură controlată. Nu sunt țânțari și n-am de ce mă teme când mă plimb prin curte noaptea târziu, pe durata ciclului întunecat. În majoritatea nopților ies afară ca să mă uit la stele și să privesc navele care vin și pleacă de pe platformele de aterizare ale Citadelei Luminilor, aflate în vârful Dealului Palatin, spre nord-vest. Nu-mi amintesc să mă fi simțit atât de în siguranță de când stăteam cuibărită între tata și mama și-l priveam pe fratele meu Aengus dansând cu fetele la Serbarea Laurului, în timp ce Dagan se bosumfla.

Kavax a dat dovadă de aceeași bunătate și față de Liam. L-a înscris la școala Citadelei, alături de copiii celorlalți angajați care locuiesc pe proprietate. Sunt cazați lângă zidul de nord, în cămine construite într-o mică pădure de chiparoși. Chiar dacă școala se află între zidurile Citadelei, e totuși la douăzeci de kilometri spre nord de proprietatea Telemanușilor, așa că nu reușesc să iau tramvaiul și să mă duc să-l văd decât de trei ori pe săptămână. Trec pe acolo seara, înainte să-i trimită pe copii la culcare. De fiecare dată se agață de mine la plecare, nevrând să îl părăsesc. Și de fiecare dată mi se frânge inima. El spune că restul copiilor îl tratează frumos, dar este unul dintre puținii Roșii de aici.

— Bun, bestie mică, pauza s-a terminat. Treci în casă, zic întorcându-mă cu spatele la tufiș. Sofocle?

A dispărut. Cercetez sicomorii și tufele de soc. Iar s-a strecurat din lesă și a șters-o înspre lacul Augustine. Nu se vede nici urmă de el.

— Fir-ar să fie!

Dacă mai omoară multe păsări pachelbel, o să dau de belea cu Bethalia.

În căutarea lui, urmez aleea de pietriș care șerpuiește prin Grădinile Esqualine. Grădinile se întind la poalele Dealurilor Esqualine, unde îngrijitele clădiri din piatră ale vechilor familii Aurii stau la adăpostul zidurilor Citadelei. Acum sunt pline de susținătorii cei mai ardenți ai Suveranei, în principal Casele Arcos și Telemanus.

La poalele dealurilor se cuibăresc mici lacuri și pâraie, printre luminișuri tihnite presărate cu tufe de trandafiri. E ca o imagine a Văii din cărțile de povești pentru copii. Dar grădina are umbre adânci și cei care se plimbă prin ea au nimicit un imperiu.

În Hyperion e o toamnă timpurie, un anotimp mult mai blând decât verile cumplite de pe Câmpiile Boețiene. Îmi reamintește cumva de tunelurile din Lagalos, de ceața ce îmbrobonea exterioarele ușilor metalice din toată așezarea, dimineața devreme. „Ți-ar plăcea aici, Tiran. Felul cum ceața se agață de pereți și îmbracă Turlele Palatine. Ca în poveștile din cărțile tale”.

Nu! Nu te gândi la asta! Nu te gândi la ei! Îmi mușc interiorul obrazului până simt gust de sânge, smulgându-mă astfel din mlaștina memoriei.

E dimineață. Micul datapad de la interiorul încheieturii mele arată 7:32 AM, ora Pământului, în cea de-a șaisprezecea zi a luminoasei luni octombrie. Cincisprezece grade Celsius și un cer înnorat, cu precipitații după-amiaza. Datapad-ul nu seamănă cu nimic din ceea ce am avut în mină, ca să nu mai pomenesc de tabără. Uneori stau lungită în pat și, până când adorm, privesc holograma lui Marte cum se răsucește lent, întrebându-mă, cu un sentiment de vinovăție, dacă nu ar trebui să-mi fie dor de el. Nu-mi este. Dacă-mi e dor de ceva, acela e Lagalosul.

Trupul meu încă nu s-a învățat cu gravitația scăzută de aici. Mă simt mai captivă pe această lună decât pe durata călătoriei de trei săptămâni de pe Marte. Am simțit-o din clipa în care am coborât din naveta care ne-a adus jos de pe orbită și am ratat primul pas de pe rampă. Gravitația asta letargică nu se

potrivește cu goana nebună a navelor pe cerul albastru de deasupra și cu fluxul constant de oameni importanți, mânați de treburi importante. Protocolul și felul în care mă judecă ceilalți valeți sunt groaznice.

Am crezut că Kavax mă va uita imediat ce voi urca la bordul navei lui. Când colo, a prins simpatie față de mine, iadul știe de ce. M-a pus să iau fiecare mic dejun cu el, mai întâi ca să mă inițieze în tainele dietei și îngrijirii lui Sofocle. Dar aceste lecții au fost date uitării când mi-a încredințat o carte de cântece de leagăn pe care să i le cânt lui Sofocle înainte de culcare. Am fost silită să mărturisesc că nu știam să citesc mai mult de jumătate dintre cuvinte. M-a privit de parcă aveam treisprezece capete.

— Asta nu se poate! a mugit el. Nici vorbă! Poveștile sunt avuția omenirii! Soția mea nu m-ar ierta dacă ți-aș refuza cheia către toată acea bogăție.

S-a apucat să-mi dea lecții de citit după micul dejun, în biroul lui. Dar au fost abandonate după ce Xana a dat buzna panicată în timpul uneia dintre ele. Mai târziu am aflat că tocmai primise vestea demiterii Secerătorului de către Senat, a faptului că-l ucisese pe căpitanul Gardienilor și a dispariției lui de pe Luna.

Chestii grele.

Veștile au transformat luna într-un balamuc. În ziua revenirii noastre, protestatarii blocaseră bulevardele. O gloată de sute de mii de oameni, ca un val de furnici cimeriene, cerând arestarea Secerătorului și punerea sub acuzare a Suveranei. Dar aceasta a fost întâmpinată de o masă violentă de susținători ai Secerătorului. Gărzile au fost nevoite să împrăștie mulțimea cu unde termice și cu gaze.

Mă simt mai bine știind că nu sunt singura care și-a pierdut încrederea în Suverană.

— Sofocle! strig din nou, urmând o potecă îngustă de pietriș pe lângă baza altei proprietăți. Sofocle, unde ești?

Mă simt privită. Iar se ține de joacă. Mă las pe vine și ies de pe cărare printre doi sicomori, ca să-l caut pe malul lacului. O lebădă neagră privește către țărm. Acolo! De după un trunchi iese o coadă roșie și stufoasă, bătută de vânt.

Mă furișez atentă să nu strivesc vreo crenguță cu pantofii mei cei noi. În tăcere, cu grijă. Coada se mișcă agitată. Mă reped pe după copac și Sofocle sare asupra mea ca o furtună de blană roșcată. Râzând, las greutatea lui să mă doboare la pământ,

unde el mă linge pe urechi până trebuie să-l dau jos cu forța. Își îndeasă nasul rece în gâtul meu. Îi prind din nou zgarda.

Și-atunci aud un pocnet straniu dintre copaci. Pornesc în direcția sunetului. Într-un mic luminiș, descopăr un gardian Cenușiu ca un bloc de beton discutând cu un Arămiu care mi se pare cunoscut. Deși stau ghemuită la mai puțin de douăzeci de metri distanță, nu-i aud nici pe unul, nici pe altul. E aproape o magie. Cenușiul își înfige un deget în pieptul Arămiului de parcă l-ar mustra. Arămiul se uită în altă parte, înspre mine.

Mă reped apoi printre copaci, trăgând după mine lesa lui Sofocle. Orice s-o fi întâmplat, nu e treaba mea. Îl târăsc pe Sofocle pe cărarea ce duce către proprietatea familiei Telemanus. Când ajung la poarta laterală, alerg așa de repede, că dau peste cineva și sunt cât pe ce să cad. Îmi ridic privirea și descopăr doi ochi înguști și reci. O femeie cu fața ca scoarța de copac mă privește. E Cenușie și are o constituție mai solidă decât a oricăruі bărbat din Lagalos. Am mai văzut-o de două ori, mereu tăcută și ațintându-se în umbră. Servitorii spun că e o Urlătoare și că înainte de asta a fost o Fiică a lui Ares. Mă privește de parcă m-a văzut urmărind-o. Stând atât de aproape de o îndrăcită de Cenușie, mă trece un fior pe spinare. Murmur o scuză, simțindu-mă de parcă eram din nou în mină. Ea mă ocolește și-și continuă coborârea.

Simțindu-mă de două ori mai neînsemnată decât până acum, trag de lesa lui Sofocle și pornesc spre clădire.

•

Îl găsesc pe Liago încovoiat deasupra biroului încărcat de plante, ca un vrej lung de iederă bătrână. E un Galben bătrân, de vreo șaptezeci de ani. Oamenii care nu trăiesc în mine îmbătrânesc mai lent. Folosesc creme de față. Injecții. Terapii cu laser. Unii dintre ei ajung să arate ca niște săriți de pe fix. În mine, oamenii își poartă vârsta cu mândrie. Ai părul alb? Bravo ție! Înseamnă că ești iute de picior. Ai de ce te mândri.

Liago pare să împărtășească convingerile poporului meu. Chipul lui e mai ridat decât încheieturile degetelor tatii. Numai crăpături și mici petice de barbă jerpelită. Capul lui prelung e împodobit cu smocuri mari de păr alb. Mâinile lui agile pipăie baza unei flori micuțe, de un portocaliu intens. Nu aude șuieratul ceainicului de pe sobița lui electrică.

— Doctore Liago?

— Lyria! exclamă el răsucindu-se.

Un dispozitiv ciudat prins în jurul capului cu o fâșie de plastic transparent îi acoperă ochiul drept, mărindu-i pupila în mod caraghios.

— Pe Jupiter din ceruri, m-ai speriat de moarte furișându-te așa!

— Nu mă furișez. Ești tu surd ca un bolovan.

— Ce, ce?

Nu așteaptă să-i răspund.

— Ăștia ca tine calcă atât de ușor. Mă măsoară din cap până-n picioare. Dar nu pentru mult timp. Ești mai rotofeie pe zi ce trece!

Vocea lui capătă un ton conspirativ care mă calcă pe nervi:

— Am găsit cheia de la cămară, nu-i așa?

— Valeții spun că ești țicnit, zic eu foarte încet. Și capul tău e gelos pe urechi fiindcă i-au furat tot părul.

— Ce zici, ce zici?

— Întrebam dacă nu vrei să-ți torn eu ceaiul, spun îndulcindu-mi tonul.

— Ceaiul? zice el făcând ochii mari. Da! Chiar voiam să mă ocup de asta. Îmi place foarte fierbinte, să știi. Toarnă-ți și ție. E ceaiul meu verde preferat, de pe Xantha Dorsa. Marțian ca noi. Îți place ceaiul, nu?

— Am băut ceai cu tine de patru ori.

— Serios? Da, așa e. A fost un test!

Mă privește cu o mutră vicleană, deși aș paria pe o pereche de cizme bune că se gândește ce fel de gem să-și pună pe pâinea prăjită pentru gustarea de la amiază.

— Azi nu pot, zic eu. Bethalia o să mă biciuiască. Am treburi în plus de făcut.

— Ce prostie! Te muncește ca pe hoții de cai. Stai și tu câteva clipe cu mine. Îmi face cu ochiul. Are ea o slăbiciune pentru bătrânul Liago. Pot să scap și dacă omor pe cineva.

De fapt, lucrurile stau chiar pe dos. Liago e în limbă după Rozalia cea vârstnică de parcă-i un sondor amorezat și-i trimite flori pe care le proiectează special pentru ea. „Ei, Ava, pe tine asta te-ar fi dat gata, flori personalizate”. Scot lesa lui Sofocle și-l las să adulmece podeaua, apoi îi aduc ceaiul lui Liago, studiindu-mi imaginea în suprafața argintie și sclipitoare a unuia

dintre aparatele lui medicale. Obrajii mei chiar par mai plini. N-arăt rău.

— Ce-i asta? întreb arătând floarea asupra căreia se apleacă Liago. Lujerul ei e palid, alb și zvelt. Mugurii sunt violet-intens și au forma unor oameni dansând.

Privește floarea drăgăstos.

— Asta? O, draga mea! E mândria și bucuria mea. Mi-a luat treisprezece ani ca să perfecționez minunea codului ei genetic. Și o viață de cercetări. De aceea sera mea din Zephyria e plină de variante intermediare. E un ecou al unei femei pe care am cunoscut-o cândva.

Îmi înclin capul, apropiindu-mă mai mult de plantă.

— E frumoasă.

— E otrăvitoare, zice el.

Zâmbește văzând că nu mă retrag.

— Am proiectat-o să simtă vibrațiile cinetice din aer. Întinde mâna și atinge-o… ușor.

— Cât de otrăvitoare e? Cât să mă facă să vomit? Sau o să mă aleg cu o iritație?

— O iritație? Ha! Floarea asta flirtează cu moartea.

Acum tresar.

— N-ai încredere în bătrânul Liago?

— Nici cât într-o ceapă degerată.

— Ce zici, ce zici?

— Tu primul, doctore!

Atinge mlădița grijuliu, cu un singur deget. Petalele ei palide și cărnoase au irizații indigo și purpurii. Planta se arcuiește sub degetul lui ca o pisică scărpinată unde-i place. Sofocle privește de pe podea, înclinând capul.

— Blândețea e bine-venită, spune Liago. Dar dacă îți repezi brațul către ea…

Ia de pe farfuria cu resturile micului său dejun un castravete netăiat și lovește planta. De la baza mugurilor dansatori țâșnesc spini mici, iar castravetele începe să se zbârcească și să se înnegrească, umplând încăperea cu miros greu. Sofocle bate în retragere.

— Moarte la nivel celular, anunță doctorul.

Râd sincer încântată.

— Super. Cum ai denumit-o?

— *Nyxacallis.*

Oftez.

— E în latină?

— Înseamnă Crinul Nopții.

E pierdut în gânduri. Dacă n-aș recunoaște durerea de pe chipul lui, l-aș întreba cine a fost femeia. Poate de aia țin atât de mult la bătrânul liliac. El e singurul de pe proprietatea familiei Telemanus care își poartă durerea pe chip. Restul joacă jocuri.

— Deci mi-ai adus o nouă mostră? întreabă după câteva clipe. Hai să vedem.

Deschide containerul de plastic și adulmecă zdravăn rahatul, cu un aer satisfăcut, apoi părăsește sera strecurându-se în laboratorul lui, unde îl așteaptă o mică mașinărie argintie. Îl urmez. După ce a introdus mostra, un mic holo-proiector integrat mașinăriei umple aerul cu numere și simboluri.

— Ce-s astea? întreb.

— Astea? zice el nedumerit. Sigur, mâță curioasă. De unde să știi tu? Astea sunt simboluri chimice. Asta e scatol, hidrogen sulfurat, mercaptan și ăsta... ăsta e carbon. Ăsta se află în orice ființă vie care este, a fost sau va fi. E în mine. E în tine. E în Crinul Nopții.

Mă privește cum pricep ideea.

— Știi ce-mi place la tine, Lyria?

Mă încrunt, știind că mă privește cu milă. Aceeași milă care se ivește în ochii celorlalți servitori și care m-a făcut să mă izolez. Mă compătimesc pentru manierele mele, pentru tunsoarea mea jalnică și pentru că familia mea a fost ucisă. Aici, înconjurată de atâția oameni, mă simt mai singură ca oricând. Mai străină.

— Nu chiar, murmur eu.

— Cum adică „nu chiar”? întreabă uluit. Ce manieră de a te gândi la tine însăți mai e și asta?

— Vreau să spun că nimeni nu mi-a mai vorbit cum o faci tu, cu excepția Lordului Kavax și a câtorva de la docuri. Toți ceilalți mă vorbesc de rău pe la spate, dar le e prea teamă să mi-o spună drept în față pentru că nu s-au luptat niciodată cu cineva.

Liago țâțâie dezaprobator, crezând că nu e ca ei, deși, într-un fel, este. Am văzut cum mă privește când plec, când vin. Ca și cum se așteaptă să izbucnesc în lacrimi în orice clipă.

— Cățelușii ăia parveniți!

Mă mustră cu degetul pe deasupra ceaiului.

— Ești o adevărată marțiană. Eu am stat prea mult pe luna asta. Zece ani, cu câte un scurt du-te-vino. Toți sunt niște snobi. Își dau atâtea aere. Fac pariu că asta vede Lordul Kavax la tine. O gură de aer de acasă. Și mie tot asta îmi place la tine. Așa că nu-ți face griji dacă ceilalți nu te simpatizează pe loc. E din cauza propriei lor nesiguranțe, a faptului că au devenit niște neisprăviți…

Îmi pune mâinile pe umeri, ca și cum aș avea nevoie de un sfat părintesc.

— După toate cele prin care ai trecut, popularitatea este ultimul lucru pentru care ar trebui să-ți faci griji.

Mă dau înapoi. Poate să-și vâre sfatul în gaura de evacuare. Dar înainte să apuc să i-o zic, Sofocle țâșnește de sub masă cu un mârâit teribil. Mai să mă piș pe mine. Sare pe una dintre mesele lui Liago, răsturnând retorte și eprubete și făcându-le să se spargă în țăndări pe podea în timp ce se năpustește către o fereastră deschisă pe pervazul căreia stă un mic pachelbel. Pasărea ciripește alarmată și-și ia zborul. Sofocle se lovește de perete și alunecă în jos.

— Afară! strigă Liago privind îngrozit recipientele sfărâmate. Scoate-l de-aici! Și nu-l mai aduce încoace până nu descopăr ce l-a făcut s-o ia razna!

•

Mai târziu în acea după-amiază, îl las pe Sofocle cu Kavax și mă duc să iau mai multe bunătăți și șampon de la marele depozit ce alimentează cu hrană majoritatea Citadelei. Îmi rezerv câteva minute să fumez cu Roșiii care lucrează pe stivuitoare și în camerele de depozitare. Toți sunt marțieni, căci Casele Telemanus și Augustus nu angajează decât personal de pe planeta natală. Din motive de siguranță. Majoritatea celor mai în vârstă lucrează pentru ei de dinainte de Revoltă.

— Au aflat cumva care-i treaba cu Sofocle? întreabă un Roșu. Am auzit c-a luat-o razna.

— Și tu ai lua-o razna dacă te-ar clona cineva de douăzeci și ceva de ori, zice o bătrână pe nume Garla scoțând pe nări fum de țigară.

— Clona? întreb.

— Da, răspunde. Nu ți-a povestit nimeni? În Casa Telemanus a existat o singură vulpe. Sofocle are șapte sute de ani. Asta este

cea de-a douăzeci și una lui viață. E ca mine. Paisprezece generații în slujba vulpii.

Își leagănă picioarele crăcănate, așezată pe marginea unei lăzi de cafea ce poartă eticheta vămii marțiene. Își ridică lănțișorul de la gât.

— Kangax, tatăl stăpânului nostru, i-a dat ăsta babacului meu.

Îl înclină ca să-l văd mai bine. Ceilalți Roșii își dau ochii peste cap. E un monstru turnat în aur.

— E una dintre fiarele create artizanal, un grifon. Kangax pusese un preț pe capul unui grifon sălbatic ce teroriza pământurile lui din Zephyria și tata, care era un simplu docher ca mine, s-a dus pe munte și l-a împușcat cu un arzător cu țeavă lungă.

Dau să ating grifonul, dar Garla îl retrage și îl ascunde din nou sub cămașă.

— Și a primit recompensa? întreb.

Mă simt în largul meu printre acești oameni cu firea lor directă și unghiile murdare. Accentele unora dintre ei sunt la fel ca acelea din Lagalos.

— Da. Și-a răscumpărat contractul și a pierdut toți banii într-un an.

Un alt Roșu râde.

— I s-a urcat la cap. A uitat că-i un ruginit.

— Mai ține-ți fleanca aia îndrăcită! îl repede Garla. Și nu folosi cuvântul ăla în prezența mea, ai auzit? Scuipă. E un cuvânt pentru sclavi!

Își coboară vocea și-mi zice ridicând din umeri:

— Lui babacu' îi plăceau jocurile de noroc. Dar Kangax l-a angajat imediat la loc. Fără nicio ranchiună. Era un om de treabă. Și Kavax e de treabă.

Ceilalți încuviințează.

— Chiar dacă noi nu facem altceva decât să încărcăm lăzi și să curățăm mizeria, e de datoria noastră să-l apărăm în cuibul ăsta afurisit de vipere care-i luna. Toți. Să nu uiți asta.

24. EPHRAIM

Imperiul Tehnologic al lui Kobachi

Volga, Cyra și cu mine descindem din taxi pe o stradă aglomerată din Hyperion. Printr-o deschizătură dintre clădirile și podurile orașului de deasupra se vede o fâșie de cer, la fel de albastru ca rochiile purtate de fete la cursele de vară din Circada Maxima. Acest nivel jos și prăpădit al Hyperionului zace dezgolit sub soarele aflat sus de tot. Clădiri străvechi, firme ruginite, uitate de progresul de deasupra. Fațadele prăvăliilor și zidurile aleilor sunt mâzgălite cu graffiti înfățișând piramide răsturnate. Vox Populi pare să dispună de rezerve infinite de vopsea.

Pe latura unei clădiri rulează un program de holo-știri. Un reporter Arămiu cu un aer nespus de serios trăncănește despre vânătoarea Secerătorului, căutat pentru că l-a ucis pe ArhiGardian. L-a măcelărit cu sânge rece, așa se spune. Pare ceva ce ticălosul ar fi capabil să facă. Poate că mie-mi place să beau, dar drogul lui e puterea. Culorile sunt șocate, scandalizate de afrontul adus Republicii de mărețul lor erou. Dar, după ce am văzut un imperiu prăbușindu-se, știu destule ca să văd crăpăturile din temelia acestuia.

Trag dintr-o țigară. Ca să ne pregătim lovitura am fost siliți să lucrăm câte optsprezece ore pe zi. Primele câteva zile au fost ocupate cu strategia, cu studiul vulnerabilităților celor trei locuri indicate de Sindicat pentru a comite fapta. Odată ales unul, i-am spus lui Gorgo, legătura noastră cu Sindicatul, că sarcina nu poate fi dusă la îndeplinire decât dacă avem un puț gravitațional de uz militar. I-am zis-o Obsidianului pe jumătate în glumă, ca să-i testez limitele influenței, dar bestia Sindicatului a părut netulburată, continuând să tragă din țigară pe deasupra espresso-ului său, în cafeneaua de lux în care ne-am întâlnit. A spus că o să discute cu Ducele. Așa a și făcut. Ducele a zis că va dura două săptămâni. Cred că dacă te prinzi în dans cu diavolul ajungi să beneficiezi de resursele întregului Iad.

Mă înfășor în pardesiul de postav ca să mă apăr de răcoarea primelor zile de toamnă și observ că Volga privește un bloc-turn de locuințe, pe acoperișul căruia se zărește un petic de frunziș verde.

— Cum o fi să trăiești acolo sus? Să ai o grădină deasupra norilor? se întreabă.

— După asta o să poți să afli, îi zic.

Cyra pufnește.

— Nu face mișto de corbul nostru. Nici după primirea recompensei nu ne-am permite să cumpărăm împreună acel apartament.

— Cât crezi că face? întreabă Volga.

— O sută de milioane sau poate mai mult, ridică Cyra din umeri.

Volga clatină din cap, uluită la auzul cifrei.

— Poftim, asta-i Revolta, comentez eu.

Traversăm strada după trecerea unui camion autonom ce transporta produse de băcănie și înaintăm pe trotuarul plin de fisuri către un mic magazin aflat dedesubtul unei holo-firme țipătoare care anunță: IMPERIUL TEHNOLOGIC AL LUI KOBACHI. N-O SĂ-ȚI ÎNFULECE JUMĂTATE DIN PORTOFEL. Dedesubt, un alt semn anunță: FĂRĂ RUGINIȚI. FĂRĂ CIORI. FĂRĂ EXCEPȚII.

Volga se oprește în ușă. Cyra intră fără să stea pe gânduri. Eu mă opresc o clipă și o cântăresc din ochi pe Volga. Mi-a păstrat secretul față de ceilalți. Dar în ultimele zile a fost cam posacă.

— Vrei să vezi cum e înăuntru? o întreb.

Ea aruncă o privire către semn și clatină din cap:

— Nu, mersi!

Oftez.

— Ce se-ntâmplă cu tine? De când am acceptat comanda asta, te târăști de colo-colo ca un cățeluș bolnav.

Mă privește șovăitor, apoi cedează:

— Tu nu-ți faci griji? Nu te temi că asta va face rău cauzei Revoltei?

— Volga, viața-i ca un munte. Nasol, abrupt, plin de gheață. Încearcă să-l muți din drum și n-o să rezolvi nimic, încearcă să ajuți pe altcineva și-o să cazi și tu. Concentrează-te pe picioarele tale și s-ar putea să ajungi până sus.

Mă întind și îi strâng umărul musculos.

— Și-acum hai!

— O să iasă scandal.

În loc de răspuns, scot la iveală trandafirul negru din buzunarul interior al hainei și zâmbesc larg.

— Palidă domniță, azi noi suntem scandalul.

Interiorul magazinului este o junglă întunecoasă de gadgeturi și flecuștețe la mâna a doua, atât de îngrămădite, încât par să răsară precum ciupercile în atmosfera umedă dinăuntru. Printre holo-semne indigo, relicve obscure atârnă în cârlige alături de

datapad-uri și de implanturi oculare piratate. Mai bine de jumătate din magazin este destinat biomodificărilor. Doi adolescenți Verzi plini de tatuaje și cu părul pieptănat în țepi răscolesc printre pungi de plastic ce conțin neuroconexiuni vândute la reduceri. Idioții! După bezna în care i-a ținut Societatea, noua generație este atât de disperată să se conecteze, să știe totul într-o clipă, încât își vâră în cap întregul holo-net fără să se sinchisească de consecințe. Adolescenții o privesc pe Volga cu nervozitate.

Cyra a luat deja un cărucior și bifează lista de cumpărături de pe datapad-ul ei. Volga stă în spatele meu, plimbându-și privirile ca un cățel lăsat să intre într-o măcelărie. Ochii ei poposesc asupra unei console holo-experiențiale în jurul căreia s-au adunat câțiva puști.

— Dă-i drumul, clătește-ți ochii, o îndemn.

Îmi adresează un zâmbet precaut, apoi, atentă ca umerii ei să nu răstoarne un raft cu implanturi metabolice, se apropie să privească. Pe scaun stă un puștan Albastru cu noduri atașate de craniu. O proiecție a ceea ce vede în spatele pleoapelor închise dansează în aer, deasupra lui. Prietenii săi privesc încântați, abia așteptând să le vină rândul. Se trag înapoi când umbra Volgăi cade peste ei. Unul dintre angajații lui Kobachi, un tânăr Verde slăbănog, monitorizează jocul holo-imersiv din spatele unei tăvi cu inhalatoare nazale cu cofeină. Roșul zboară în cadrul unei misiuni a lui Colloway xe Char: prima aventură fantastică în care strălucitorul fost pirat a ușurat personal Casa Saud de zece tone de lingouri de aur pe care le transfera din băncile ei de pe Luna către Venus, într-o caravană. După asta au pus o ditamai recompensa pe capul lui și l-au transformat într-o celebritate.

La vederea Volgăi, angajatul pălește.

— Fără corbi, zice el indicând semnul.

Stânjenită, își coboară privirile spre el.

— Ce, nu știi să citești, măi, fată?

— Ba da, știu să citesc, spune Volga cu glasul stins.

— E cu mine, zic eu.

Individul nu se răsucește spre mine.

— Uite, dacă ar fi o ruginită, ar fura chestii. Dacă ar fi o Maronie, ar curăța chestii. Dar e Obsidiană. Ăștia sparg chestii. Nu eu fac regulile, fârtate.

— Puștiule, îi zic trăgându-i un ghiont.

Își întoarce către mine ochii înroșiți. Pupilele-i sunt imense din cauza cine știe cărui drog artificial, iar subsuorile, pline de transpirație.

— Unde ți-s fututele-alea de maniere?

Vede pistolul Omnivor atârnat în tocul de sub haina mea și înghite în sec.

— Unde-i Kobachi?

— În spate.

— Cheamă-l încoace! Zi-i că-l caută Ephraim.

Verdele mă privește clipind.

— Înainte să-mi crească barba așteptând.

— Ușurel, tăticu'! L-am chemat deja.

Își ciocănește cu degetul cicatricea de pe tâmpla dreaptă, unde-i pătrunde neuroconexiunea. Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— I-am zis că-l caută un om de tinichea.

Câteva minute mai târziu, îl zăresc pe Kobachi trăgând cu ochiul prin crăpătura ușii ce duce către încăperea din dos a magazinului său, acolo unde își face reparațiile. Vede că l-am zărit și dispare, pentru a-și face o intrare măreață, întinzându-mi mâinile în chip de bun venit. E un om mărunt ca o șopârlă mecanizată. Se apropie de șaizeci de ani, iar ochii lui verzi și somnoroși sunt plini de senzori și de lentile amplificatoare. Chel. Purtând o salopetă peticită, cu șurubelnițe universale și alte unelte ițindu-se de la centura ce-i înconjoară șoldurile slăbănoage. Din pielea palidă a craniului răsar implanturi metalice opace.

— Ephraim, neprețuitul meu prieten! exclamă el cu glas pițigăiat, înaintând spre mine pe culoarul înghesuit.

Încă n-a văzut-o pe Volga, aflată dincolo de rafturile cu instrumente muzicale.

— Mă bucur să te văd. Ce l-ai mai speriat pe Kobachi, spune el aplecându-se către mine. Am crezut că erai Garda, care s-a întors aici cu gânduri rele. Neplăcuți clienți sunt ăștia ai tăi. Numai șantaj și intimidare și cer niște reduceri scandaloase. Uneori chiar cer…

Vocea-i tremură:

— … banii înapoi!

— Banii înapoi! Ce oroare! zic.

— Știu, nu-i așa? Dar astea-s vremurile în care trăim. Micii întreprinzători nu se bucură de niciun fel de protecție. Numai taxe și extorcare. La ce să te aștepți de la niște conducători care n-au avut niciodată o afacere a lor?

Face semn către un holo-indicator care spune: BANII NU SE RESTITUIE.

— Oare e prea mult să ceri ca Poliția Militară să știe să și citească?

— Sper că n-au fost prea supărați din pricina lentilelor false pe care le-ai reîmpachetat în ambalaje de la Sun Industries…

Scoate o exclamație.

— Să le reîmpachetez? Ce acuzație perfidă! Și asta de la un prieten drag!

— Mai degrabă un mod perfid de a face afaceri. Lentilele alea pentru care ai luat și pielea de pe mine mi-au zgâriat corneea. Ești la fel de rău ca Roduko.

— Roduko? Cum îndrăznești?

Vrea să-și pună mâinile slăbănoage în șolduri, dar nu și le găsește din cauza centurii voluminoase, așa că se mulțumește să-și încrucișeze brațele pe piept.

— Kal ag Roduko e un pungaș terran de doi bani, fără un kilobyte de respect față de clienții săi. Profit, profit, profit. Toți sunt la fel.

— Imigranții sau Argintiii?

— Fiecare. Ambii. Nu le pasă să se facă respectați în Bazar. Nu le pasă decât să-și jupoaie clienții.

Zâmbesc, sincer amuzat de omulețul ăsta. E cel mai inutil pungaș pe care l-am întâlnit. Dar într-un fel, el știe cum, a reușit să rămână în colțul ăsta de patruzeci de ani, ca un fungus binevoitor, rezistent la orice schimbare. La naiba, eu însumi revin aici, deși știu că un sfert din marfa cumpărată de la el o să se strice în mod sigur după numai o săptămână de utilizare. Dar poate o fac fiindcă oriunde altundeva în Hyperion fluctuațiile de personal sunt nesănătos de frecvente. Trebuie să respecți un fungus cum e Kobachi. Mai ales unul care șterge numere de serie și semnături electronice. Cea mai bună tehnologie-fantomă pe o rază de cincizeci de kilometri, chiar dacă uneori jucăriile lui se mai strică.

Îmi zâmbește, un zâmbet dințos și obscen de nesincer, care pare să-i răsară pe chip ori de câte ori miroase creditele din buzunarul meu.

— Cu ce te poate ajuta azi Kobachi? Implanturi pentru virilitate? Senzori oculari cu infraroșii? Aplicatori de acid în gravitație zero? Sau poate vrei ceva mai…

Zâmbetul i se lărgește, ajungându-i până la urechi.

— … costisitor.

— De fapt, jocul zilei e comanda specială.

— Corbule! Atenție la mâini! strigă el peste umărul meu.

Mă întorc și o văd pe Volga încremenită la jumătatea gestului, cu brațul întins către un glob iridescent de sticlă cu circuite electrice plutind în interior. Supusă, se îndepărtează de obiect. Kobachi se răsucește către mine cu ochii mijiți de furie.

— Kobachi crede că nu doar Gardienii n-au habar să citească.

Indică un semn care are un X trasat peste un soi de maimuță monstruoasă care ar trebui să reprezinte un Obsidian.

— Fără corbi. Fără excepții.

— Volgăi îi plac jucăriile, zic. Volga o să se uite la jucării. Și tu o să te porți cuviincios, Kobachi. Măcar o dată în viața ta.

— Ăsta-i magazinul meu…

— Și ești fericit să ne primești aici, zic eu scoțând trandafirul de fier din buzunar în așa fel încât numai el îl vede. Nu?

Omulețul pălește de parcă aș avea moartea în buzunarul de la piept.

— Cum nu se poate mai fericit, rostește el încet, deși expresia de pe chipul său spune altceva.

— Mă bucur că ne înțelegem unul pe altul, zic eu vârând trandafirul în buzunar și bătându-l pe umăr. Și-acum comanda specială!

Mă conduce mârâind către partea din spate a magazinului, ocupată de un banc imens de lucru plin de proiecte pe jumătate terminate.

— Deci așa e aici, în spate, zic eu.

Mă privește cu totul altfel acum, după ce a văzut trandafirul. Ochii lui tot revin la buzunarul meu.

— Nu știam…

— E un aranjament de ultimă oră. Și nu e permanent.

— Cenușiu prostuț! E întotdeauna permanent, zice încet. N-o să-ți mai dea drumul niciodată. Nu-ți dorești asta, prietene!

Mă scutur de spusele lui cu o ridicare din umeri. Nu vreau să știe ce simt. Dar sunt conștient că are dreptate. După atâția ani în care am privit tentaculele Sindicatului întinzându-se din Orașul Pierdut către înălțimile Hyperionului și apoi către Endymion și către alte planete, știu că ei nu renunță niciodată la ceva de valoare. După Cădere au decis că vor întregul ecosistem. Asta a provocat Războaiele Teritoriale între ei și vechile găști. Dintre acestea din urmă, puține au mai rămas. Până și bătrânul Golgatha a căzut.

— Asta-i tot ce ai? îl întreb pe Kobachi. Gorgo o să fie dezamăgit.

Numele îl descumpănește pe Kobachi. Genunchii încep să-i tremure așa de tare, că aproape se ciocnesc între ei. Atinge un buton aflat sub bancul de lucru. Peretele din spate se retrage în tavan, dând la iveală o a doua încăpere, înțesată cu o comoară din titan scânteietor, plastic lucios și oțel: arme, drone, separatoare de date și tot soiul de echipamente militare ilegale. Zâmbește mândru, în ciuda fricii pe care Sindicatul i-a vârât-o în oase. Deci așa își plătește chiria! Izbucnesc în râs.

— Kobachi, javră bătrână! Nu știam că ai atâtea secrete.

— Compliment mai bun nici că există.

Începe să-mi înșire catalogul armelor lui.

— Pentru lucrul de la mică distanță, Făcătorul de Văduve R-34 cu gloanțe ionice. Sau dacă vrei ceva discret, un Eradicator montat la încheietură. Sau…

— Am deja un pistol, zic eu.

— Unul cu plasmă, se strâmbă batjocoritor. Greoaie armă. Zgomotoasă. Imprecisă. Nu e o îmbunătățire față de…

Scot pistolul.

— Un Omnivor 540, șoptește el. Pistol semiautomat cu propulsie electromagnetică. Titan Arms. Alimentat de o baterie ionică reîncărcabilă, care împinge încărcătura de-a lungul unor conductori reactivi paraleli. Diametru intern ajustabil, multicalibru, cu forjă autonomă în magazie, spuse cu glas scăzut.

Zâmbește visător.

— Bagi metal, iese moarte.

— Nu-i cazul să fii așa patetic.

— N-au fost fabricate decât douăzeci de mii de exemplare. Cum ai găsit tu unul de partea asta a Centurii?

— Un om trebuie să păstreze și el câteva secrete.
— Îl cumpăr. Cât ceri?
— Nu-i de vânzare. Mie-mi trebuie una din astea.
Mă apropii de niște rafturi cu drone ucigașe din titan scânteietor, cu motoare silențioase și distribuitor de neurotoxine încorporat. Mașinării pentru un asasin.
— Cât de mici le poți face?

25. LYSANDER

Lordul Prafului

Transportorul nostru aterizează într-o fortăreață tăiată în inima unui munte singuratic. Piatra cenușie răsare ca un monument funerar din mijlocul deșertului ionian înghețat, iar hangarul larg, tăiat în vârful muntelui, imediat dincolo de turnurile înțesate de tunuri, are pereții înnegriți din pricina navelor ce s-au perindat prin el de-a lungul anilor.
Ne întâmpină un grup de legionari mascați și o femeie Aurie înaltă, între două vârste. E o ființă uscățivă, cu buze subțiri și o dispoziție metodică. Are părul scurt, tunsoare pe care pare să și-o fi făcut-o singură. Vela au Raa, sora lui Romulus și căpitanul lui favorit pe durata războiului împotriva bunicii mele. Unitățile ei mecanice au făcut prăpăd pe lunile mai mici și m-au determinat să respect războiul de gherilă, pe care îl urmăream de departe, de pe Luna.
Mă doare gâtul și am grețuri din cauza injecțiilor cu medicamente antiradiații pe care le-au băgat în mine după scurta mea expunere. Le privesc pe Vela și pe Seraphina cum se salută atingându-și frunțile.
Seraphina nu mai seamănă cu fata pe care am salvat-o. Mizeria și sângele au dispărut, iar fata a fost înlocuită cu o femeie care merge de parcă o furtună îi gonește prin vine. Are buze pline și nasul ușor coroiat. Ochii ei auriu-stins sunt somnoroși și mari, cu gene dese. Are părul tuns periuță și filat în partea dreaptă. După standardele înaltei societăți de pe Luna, nu e frumoasă. Are ceva prea sălbatic. Ceva feroce dincolo de mișcările ei sobre și de chipul ei serios.

Șoimuleț, într-adevăr.

Cassius mă surprinde privind-o.

— Ce ți-a făcut insul ăla? îmi șoptește aplecat deasupra cătușelor.

— M-a educat.

Mă strâmb simulând groaza.

— Ți-am spus să-ți ții gura, zice privindu-mi chipul ars de vânt. Pe zei, omule! Arăți ca un homar.

— Mă și simt ca unul. Fiert și servit în unt.

Îi privește pe Auriii care se pregătesc să ne conducă în fortăreață.

— Fă ca mine! Aici fiecare cuvânt contează.

Încerc să-mi alung frustrările de frate mai mic. Stăruie în mine, dar nu suficient ca să mă conving că el se înșală. Dacă am învățat ceva după micul meu zbor în afara navei, a fost că, în ciuda studiilor mele, Cassius îi cunoaște mai bine pe oamenii ăștia.

Pereții fortăreței sunt din stâncă neizolată, ca ai hangarului, și par să fi fost sfredeliți rudimentar. Sunt presărați la întâmplare cu semne. Arcadele sunt pline de simboluri protectoare, ca lemnul ros de termite. Locul e părăsit cu excepția soldaților lui Romulus și a celorlalte două categorii de locuitori ai fortăreței, Obsidieni desculți și rași în cap, cu piramide de fier imprimate pe robele lor cenușii și simple, și câțiva sacerdoți Albi cu peruci bizare făcute din păr aspru, negru-albăstrui. E un post îndepărtat. O fortăreață lăsată să mucegăiască. De ce suntem aici și nu în Sungrave?

Romulus încearcă să ascundă ceva. Greșeala fiicei lui? Sau înregistrarea de care a întrebat Pandora? Ce credea ea că va aduce Seraphina? Ce putea fi atât de valoros, încât să declanșeze toate astea?

În sala tronului nu e nici urmă de mobilier. Stâlpi înalți susțin o boltă neregulată și în partea opusă a încăperii ne așteaptă un pâlc de umbre.

Inima îmi bate tot mai tare pe măsură ce ne apropiem de un tron uriaș de piatră, făcut pentru cineva mai masiv decât un Auriu. Scanez umbrele, așteptând să-l văd tolănit pe el pe faimosul războinic. Dar Romulus au Raa, al douăzeci și treilea Lord al Prafului, Suveran peste Dominionul Marginii, nu e așezat

pe tron. Stă dinaintea lui, cu picioarele încrucișate pe o perniță, purtând numai un costum cenușiu antiradiații.

Are pometi proeminenți, un chip prelung și buze neașteptat de senzuale, brăzdate de două cicatrice. Părul îi e auriu-închis, presărat cu fire cărunte și prins la spate într-un simplu coc străpuns de un băț negru. Și-a pierdut brațul drept în bătălia de la Ilium și nu l-a mai înlocuit. În timp ce lucrează, gulerul hainei i se întredeschide din pricina efortului, lăsând să se vadă o fâșie de piele de o paloare lunară.

Aranjează o hasta neagră care îi zace demontată în poală. Mai lungă decât bricele folosite în Interior, are doi metri în forma ei rigidă, activă, aducând cu o lance. În metal sunt gravate figuri argintii. Nu e spada lor strămoșească, Focul Stelelor. Aceea a fost pierdută în timpul Triumfului Secerătorului, când cadavrul tatălui său a fost jefuit... și actualul ei stăpân rămâne un mister.

Mă pomenesc admirându-l.

Tăcerea lui are intensitatea unei pietre singuratice într-un lac liniștit. Ținuta și expresia lui au o modestie la care nu m-am așteptat și care mă face să mă simt ca și cum am dat buzna peste o creatură străveche în grădina ei secretă, o făptură care a văzut nașterea lumilor și moartea imperiilor. Mă simt calm, dar foarte mărunt în fața acestui mit devenit ființă. Spre deosebire de mine, el a stat față în față cu Secerătorul, dar nu i-a cedat luna sa. Și-a sacrificat un braț și un fiu ca s-o apere.

Obsidienii ne îmbrâncesc, silindu-ne să îngenunchem.

Un Auriu urât, de vreo douăzeci și cinci de ani, cu o bărbuță creață și întunecată și părul tuns foarte scurt, se ivește din umbre lângă Romulus, privindu-ne cu ochi inteligenți de culori diferite. Arată ca un păianjen care se dă drept om, numai încheieturi noduroase și apendice țepoase ce-i dau un aer pizmaș. Fruntea și falca îi sunt disproporționat de mari, iar pielea lui pare palidă, de parcă-i un iepure jupuit, cu excepția gâtului, unde are câteva pete cafenii.

Faimosul duh rău, Marius au Raa. L-am cunoscut când studia la Academia Politică de pe Luna, unde era ostatic. Un băiat de treisprezece ani, tăcut, care disprețuia petrecerile și își detesta colegii la fel de mult cât îl urau și ei. Îmi las capul în piept, temându-mă că mă va recunoaște.

N-o face.

Privirea lui stăruie o clipă asupra mea, apoi trece mai departe, absorbindu-ne pe toți. Își ignoră sora și fratele, preferând să schimbe câteva cuvinte cu Pandora.

Când Romulus închide arma în caseta ei și scoate un oftat lung și sonor, Marius îi atinge umărul.

— Au sosit, tată!

— Și au adus *gahja,* zice Romulus.

Când în sfârșit își ridică privirea, sunt șocat. Ochiul stâng îi lipsește. În locul lui are o bilă netedă de marmură albastră. Romulus se ridică și îl salută pe fiul său, Diomede. Tânărul trebuie să se aplece ca să-și atingă fruntea de a lui, așa cum le e obiceiul.

— Fiule!

Se întoarce către Pandora.

— Pandora, ai procedat bine. Te rog!

Ea încuviințează țeapănă, îndreptându-se după ce făcu o plecăciune adâncă.

— Nu mi-am făcut decât datoria, stăpâne.

El îi zâmbește Velei, sora lui.

— Năluca nu se schimbă.

— Nu știu ce m-aș face dacă s-ar schimba.

— Mulțumesc, Pandora, zice Romulus punându-i mâna pe umăr. Mi-aș dori să pot povesti Consiliului Lunilor ce ai făcut. Cel mai fidel slujitor al Marginii merită mai mult decât umilele mele mulțumiri.

Ea încuviințează supusă. Dinaintea stăpânului ei, dulăul a dispărut, înlocuit de un cățeluș. Diomede și ceilalți îi împărtășesc adorația. O simt molipsindu-mă și pe mine. Numai Cassius pare imun. Caută din priviri o cale de scăpare, așa cum ar trebui să fac și eu.

În cele din urmă, Romulus se oprește dinaintea Seraphinei, care îngenunchează supusă, cu ochii în podea. Tatăl ei o prinde de bărbie, îi înalță capul și o sărută pe frunte.

— Seraphina. Flacăra mea. Mi-a fost dor de tine.

— Tată. Nu știam dac-o să te mai văd vreodată.

Îl privește, și pe chipul nemilos i se citește o dragoste absolută. M-a privit oare cineva cu o asemenea dragoste? Romulus își lipește fruntea de a fetei. După o clipă, se retrage și ne privește.

— Ai adus *gahja.*

— Sunt prieteni, spune Seraphina. Am fost atacată de ascomanni…

— Am auzit, spune Romulus aruncându-i o privire Pandorei. Lasă-mă să le văd mâinile.

Cu ajutorul gărzilor, se uită la mâinile noastre. Ne contemplă palmele.

— Nu sunteți Însemnați. Atunci cum se face că aveți amândoi bătături pe care le capeți numai după o viață de mânuit briciul?

Diomede ne privește încruntat. La fel și ceilalți.

— Mă cheamă Regulus au Janus. Suntem comercianți. Am fost cândva războinic, de nevoie, admite Cassius. N-am câștigat niciodată o cicatrice. Familia mea nu era suficient de bine poziționată ca să am dreptul de a fi admis la Institut. Dar l-am slujit pe Augustus, ca toți cei din familia mea. Când în căminul meu a izbucnit Revolta, am pus mâna pe un brici și am luptat… până ce Marte a fost pierdut. Apoi am fugit împreună cu fratele meu, Castor.

— Deci ai acceptat exilul în locul morții, zice Romulus. Înțeleg.

Își privește din nou fiica. Cassius se uită la mine ca să se asigure că o să tac în continuare.

— De ce nu mi-ai spus unde te-ai dus, copilă? o întreabă Romulus pe fiica lui.

— M-ai fi lăsat să plec?

— Nu. Când ai dispărut… am crezut c-ai murit. Când am descoperit că te-ai îndreptat către Interior…

— Ți-ai dorit să fi murit?

Cuvintele ei îl rănesc.

— Nu.

Vela și Marius nu par a fi de acord.

— Aș fi răscolit toate lumile ca să te aduc acasă.

— Dar în loc s-o faci, ți-ai asmuțit potaia pe urmele mele, zice Seraphina. L-a omorât pe Hjornir. Hjornir, tată! Îl știi de când era copil. L-ai învățat să vâneze. Nu voia decât să-i slujească pe Aurii, iar javra aia i-a smuls dinții.

— A fost un sclav care nu și-a ascultat stăpânul, zice Romulus.

— Tu i-ai spus să-l tortureze? Vocea ei se îmblânzește. Tu ai fost?

— Eu i-am zis, rostește Marius din spatele tatălui său.

— Tu? șuieră Seraphina. Sigur că tu ai fost!

— Te aștepți să-mi exprim regretele, surioară? întreabă malițios. Cred, mai degrabă, că tu ai pe conștiință soarta animăluțului tău de companie. Ai pus în pericol Pax Ilium dintr-un capriciu. Dacă te-ar fi prins Regele-Sclav și Hoarda lui? Ar fi urmat un război.

— Poți să nu mai pari atât de satisfăcut, frate? spune Diomede.

Remarc tensiunea dintre ei și o țin minte pentru mai târziu, apoi mă uit la Cassius. Trage cu ochiul la briciul pe care Romulus l-a lăsat pe pernița lui.

Seraphina scuipă la picioarele fratelui ei. Cel mai mare semn de dispreț într-o lume cu desăvârșire lipsită de apă.

— Plâng la gândul unei lumi în care un vierme ca tine poate porunci ca un om precum Hjornir să zacă în țărână!

Marius nu-i răspunde cu aceeași mânie, ci suspină.

— Am crescut o potaie? o întreabă Romulus.

Seraphina se înroșește.

— Nu, tată.

— Atunci nu te comporta ca una. Fratele tău e Chestorul meu. Și m-a servit cu credință. Dac-aș fi fost acolo, l-aș fi interogat eu însumi pe Hjornir.

Scârbită, Seraphina își ia ochii de la tatăl ei.

— A conspirat cu tine să încălcați un tratat oficial. A fost un *trădător.*

— Așadar, la fel sunt și eu.

— Da, ești, zice Marius. La drept vorbind.

— Băiete…

Romulus își privește fiul până ce își pleacă ochii în chip de scuză. Apoi se întoarce către fiica lui.

— Ai încălcat pacea. O pace care ne-a apărat lunile de zece ani încoace. Ți-ai nesocotit Suveranul. Ți-ai nesocotit tatăl. De ce? Ce căutai?

— Adevărul, zice ea cu patimă.

— Ce adevăr?

— Adevărul despre ceea ce s-a petrecut cu docurile noastre.

Asta ne atrage atenția atât mie, cât și lui Cassius.

Diomede clipește nedumerit.

— Care-i misterul aici? Le-a distrus Fabii, în numele Suveranei sale.

Spre deosebire de nimicirea totală a Rheei, bunica mea nu e responsabilă de distrugerea docurilor de pe Ganymede. N-a dat un asemenea ordin. Motivele lui Roque au Fabii de a nenoroci lumile îndepărtate au murit odată cu el. Sau poate nu? Mă aplec înainte, curios.

— Te-ai luat iar după fanteziile mamei? întreabă slăbănogul de Marius. Ai găsit ceva?

— Nu, spune Seraphina plecându-și capul. Mama s-a înșelat.

Surprind ușoara tresărire a buzelor lui Romulus, atât de vagă, încât numai un Rozaliu și un băiat crescut de bunica mea ar fi observat-o. Ușurare. Interesant! S-a temut că ea nu se va întoarce cu mâinile goale.

— Atât de mult îți dorești un război? își întreabă el fiica.

— Vreau dreptate, spune Seraphina.

Dar a remarcat și ea ceva și dă glas propriilor mele gânduri.

— De ce nu m-ai dus în Sungrave? De ce aici?

— Pe Io, toată lumea crede că ai plecat într-o misiune pentru mine, spune Romulus. Așa le-am zis. În situația în care consiliul ar descoperi adevărul – că ai fost în Golf de capul tău ai fi executată pentru trădare. Te-am adus aici ca să te protejez.

— Atunci unde-i mama? Ea de ce nu-i aici?

— Cred că știi de ce, spune Romulus. S-a folosit de tine, fata mea. Ar fi vrut să devii scânteia războiului pe care-l vrea. Dar, așa cum i-am spus și ei, nu poți să scoți sânge din piatră. Nu e vorba de niciun mister. Nu există nicio conspirație. Fabii ne-a distrus docurile. Restul e fantezia cuiva care vrea război cu orice preț.

Romulus se retrage de lângă ea.

— Ce să fac cu tine?

— Lasă-mă să mă întorc în Sungrave! Lasă-mă să slujesc Marginea!

Romulus își privește fiica, dar ochii îi sunt ațintiți de fapt asupra trecutului, încărcați de povara anilor. Și-a pierdut prima născută la Triumful Secerătorului. Pe fiul lui, Enea, în timpul Bătăliei din Ilium. Câți alții va mai pierde? se întreabă el. Știu, pentru că am văzut acea privire și în ochii lui Cassius. Aceeași povară care-i apasă spiritul.

— Aș vrea să pot, îi spune el.

Le face semn Obsidienilor în robe și aceștia o apucă pe Seraphina de la spate. Ea se zbate zadarnic în mâinile lor uriașe.

— Tată!

— Dacă aș fi mai puternic, te-aș aduce în fața Consiliului Lunilor. Dar n-am inima să te văd pradă prafului. Ai riscat declanșarea unui război. Ai încălcat legea. Acum, acest loc va fi casa ta. Ți-am pregătit câteva camere confortabile. Dar fără echipament de comunicații și fără mijloace de transport. Cel mai apropiat avanpost e la trei sute de kilometri. Sohaii pe care o să-i las aici vor veghea la siguranța ta. Dar nu vor avea kryll. Nici costume sau scuturi antiradiație. Dacă încerci să pleci pe jos, praful te va devora înainte să mergi un kilometru. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Nu-i cunosc pe acești oameni, dar mă doare s-o văd pe Seraphina implorându-și tatăl să nu facă asta și pe fratele ei să-l oprească. Însă au dreptate. Nu era treaba ei să declanșeze un război.

Diomede o privește îndurerat.

— E fie asta, fie moartea. Îmi pare rău, Șoimulețule. Așa se cuvine.

Cu aerul unui om trădat, blestemând, Seraphina e târâtă din încăpere. Cassius și cu mine am rămas îngenuncheați și mă copleșește groaza înțelegând că și noi vom fi dați uitării. Toate săptămânile astea petrecute în celulă, ca să avem în cele din urmă același sfârșit. Eu. Pytha. Cassius.

— Cu *gahja* ce facem? își întreabă Diomede tatăl.

— Ar putea fi iscoadele Regelui-Sclav, murmură Marius. Interogați-i!

Romulus se îndreaptă spre noi.

— I-ați salvat viața fiicei mele. Vă ofer mulțumirile mele, iar fiul meu v-a făcut darul de a vă cruța de tortură. Judecând după bătăturile de pe mâinile voastre, știu că sunteți oameni cu greutate, așa că v-am făcut onoarea de a vă acorda atenția mea.

— Suntem oaspeții domniei tale, spun eu, gata să mă lansez într-o cuvântare lungă despre onoare și demnitate.

Dar mă întrerupe.

— Oaspeții sunt invitați. Voi nu puteți rămâne aici. Nu puteți nici pleca. Așa că nu pot să vă ofer altceva decât un sfârșit fără suferință.

Se întoarce către Pandora.

— Decapitează-i, pune-le cadavrele în navetă și lansează-o către Jupiter!

— Diomede! rostesc sperând că i-am ghicit firea.

Bărbatul cel uriaș șovăie.

— I-au salvat viața Seraphinei, spune el.

— Și ca s-o ținem în viață trebuie să nu existe martori ai revenirii ei, cu excepția celor în care avem încredere, replică Romulus.

Caut vreo mutare isteață, vreo cacealma inteligentă care să ne salveze. Ceva din manualul Secerătorului. Cassius se pregătește să se repeadă, dar nu la Diomede, ci la Romulus însuși, în încercarea de a lua un ostatic. Știu cum merge mintea prietenului meu și cum l-aș putea ajuta, transformându-mi trupul în scut împotriva lui Diomede. Cel mai probabil o să mor făcând-o. Dar el o să aibă o șansă. Îi văd mai întâi gâtul musculos încordându-se, în timp ce degetele de la picioare se proptesc mai bine în podeaua de piatră. Și, chiar înainte să se arunce asupra prăzii, pământul ne vuiește sub picioare. Diomede se îndepărtează de noi.

— Ce-a fost asta? întreabă el. Activitate vulcanică?

— Nu, spune Romulus lipindu-și palma de podea. O lovitură de rachetă.

Vela își scoate datapad-ul și pune câteva întrebări.

— Romulus, se apropie mai multe nave. Escortele noastre au fost doborâte.

— Imposibil, șoptește Marius. Nu știe nimeni că ne aflăm aici.

— Evident, cineva știe, răspunde Romulus. Câte nave sunt?

Vela își studiază datapad-ul. Romulus e silit să repete:

— Câte?

— Zece șoimi războinici.

— Zece?! repetă Diomede, șocat la auzul cifrei.

— Și mai multe himere.

— Cum au trecut de apărarea noastră orbitală? întreabă Marius.

— N-au venit de pe orbită, murmură Romulus.

Toți Auriii se încordează la gândul implicațiilor. Vela preia controlul.

— Pandora, pune-i pe krypteii tăi să-i țină pe loc în hangar!

Pandora salută și pornește către ieșire, înconjurată de oamenii ei. Vela se întoarce către celelalte gărzi.

— Apărați-vă Suveranul!

Dar Romulus izbucnește în râs.

— Tată? zice Diomede schimbând o privire nedumerită cu Marius, în timp ce tatăl lor se așază din nou pe pernița lui și-și pune briciul pe podea. Ce faci?

— Aștept.

— Ce?

— Nu e evident? Pe maică-ta.

26. LYSANDER

Furia unei mame

Didona au Raa, soția lui Romulus au Raa și mama celor șapte copii ai săi, intră în sala tronului de parcă are de gând s-o arunce în aer. Înaintează în fruntea unei coloane de Războinici Însemnați în ținută de război și cu mantii. Ochelari portocalii le acoperă ochii. Poartă în jurul fețelor ugane întunecate. Spre deosebire de Romulus și de fiii săi, au arme de calibru mare, măști de luptă și cizme glisoare. În rândurile lor nu văd nici un singur Obsidian sau Cenușiu. Afacerea asta e una care-i privește exclusiv pe Aurii. Cassius și cu mine ne ghemuim unul lângă altul, dați uitării pe moment. Căutăm o ieșire din încăpere, dar nu există decât o ușă.

— Bună, nevastă, spune Romulus de la locul său.

— Bărbate, zice ea cu voce înăbușită, în timp ce pășește în fruntea oamenilor ei către grupul mai mic de curteni ai lui Romulus.

Poartă o mantie nisipie, pe sub care se află o armură ușoară de culoarea prafului, cu scut antiradiații și glugă. Un kryll îi acoperă fața, are ochelari portocalii reflectorizanți și și-a înfășurat în jurul capului un ugan de pânză, ca un beduin de odinioară, de pe Vechiul Pământ. De-a curmezișul spatelui atârnă o pușcă lungă, neagră. La fiecare trei pași își leapădă câte o piesă din costum, până când în cele din urmă își desface uganul, își dă gluga pe spate și o coamă deasă și încâlcită de păr negru încărunțit îi cade pe umeri, încadrând o față masculină, izbitoare, cu un soi de praguri stâncoase pe post de

pomeți. Ochi auriu-cenușii scânteiază dinapoia genelor dese și întunecate ce-i garnisesc pleoapele grele și somnoroase ca ale fiicei ei. Are ceva de amurg și pielea ei amintește de căldura mărilor venusiene aflate mai aproape de sânul soarelui.

— Ai zis că pleci la vânătoare. Dar n-ai spus că vânatul tău erau *gahja* și fiice hoinare, spune Didona țâțâind dezaprobator.

— Poate ar trebui să vânez și soții fățarnice, răspunde Romulus.

Îi cercetează pe soldații din spatele ei, iar privirea îi poposește asupra unui tânăr Auriu înalt, care seamănă izbitor cu Romulus. Pe pieptul armurii lui e gravat un pumn de fier de mărimea unui grepfrut. Asta spune tot ce-i de știut despre temperamentul insului.

— Belerofon, și tu?

— Ne-ai ținut prea mult timp la distanță, unchiule.

Vocea tânărului e reptiliană și tonul e unul amuzat. Are sprâncenele groase ca niște omizi, chipul prefăcut și nasul coroiat.

— Datoriile trebuie plătite.

Romulus își mută privirea către soția sa.

— Aici s-a ajuns?

— Tu ne-ai adus aici. Unde-i fata mea?

Romulus oftează.

— La nivelurile superioare. O s-o găsești marcată de călătoriile ei.

Didona încuviințează și le face semn celor trei tineri lăncieri zeloși. Aceștia pleacă în fugă. Femeia se întoarce către cei doi fii ai ei.

— Bună ziua, copii! Văd că tatăl vostru v-a amestecat în intrigile lui. Marius, mi-aș dori să spun că sunt surprinsă, dar tu ai fost întotdeauna o insultă pentru mine. Dacă a existat vreodată un copil care să fi meritat să fie uitat în deșert… Diomede, tu m-ai dezamăgit. A te strecura noaptea pe nesimțite și a îndeplini misiuni ostile sunt ocupațiile unui asasin, ale unuia dintre krypteii tatălui tău, nu ale unui Cavaler Olimpic.

— Mamă, spune Diomede descumpănit, aplecându-și capul și primind cu supușenie sărutul pe care ea i-l depune pe frunte. De ce-ai venit?

— Ca să-mi exprim dezacordul.

Îi privește pe soldații din spatele ei.

— Și oamenii ăștia?
— Ca să ne asigurăm că dezacordul nostru e auzit, spune Belerofon.
— Nu vorbeam cu tine, vere! se răstește Diomede.
Face un pas către mama lui.
— Știu că între tine și tata au fost neînțelegeri, dar asta… asta întrece măsura. E de neiertat.
— Sunt multe lucruri de neiertat, zice ea ridicând din umeri. Eu nu fac decât să-mi vizitez soțul. Dar ceva mă face să cred că l-am prins cu mâna pe plosca cu apă. De ce oare? Are vreo iubită aici? Ieși afară, iubito!
Se încruntă.
— Nu? Niciuna.
Caută demonstrativ împrejur.
— Chiar niciuna?
— Ai terminat? întreabă Romulus.
— Vai, Romulus, de-abia am început!
Își răsfiră mantaua și se așază în fața lui cu picioarele încrucișate. Eu și Cassius așteptăm în umbra unei coloane, cu ochii pe ușă. Sunt prea mulți Aurii ca să încercăm o evadare.
— Așteaptă, îi șoptesc eu. Lasă-i să se certe.
Îl irită că trebuie să stea și să privească, dar Auriii nou-veniți sunt unica noastră speranță.
— Ai tras asupra navei care m-a escortat? întreabă Romulus.
Ea ridică din umeri cu un aer nevinovat.
— Am îndepărtat obstacolele din cale.
— Și krypteii mei?
— M-am ocupat și de ei.
— Ai ridicat mâna împotriva Suveranului tău! șuieră Marius. V-ați pierdut amândoi mințile?
— Nu, rânjește Didona. Eu nu mi-am pierdut mințile, broscoi veninos și demn de dispreț ce ești. Dacă vei fi avut așa ceva, tu ți le-ai pierdut pe ale tale.
— Mamă! intervine Diomede.
Ea ridică un deget.
— Șșș! Vorbește maică-ta!
Își privește din nou soțul, în timp ce fiul ei cel uriaș pune capul în pământ.

— Credeai că poți ascunde asta? De mine? De consiliu? Să-mi închizi copila cea strălucitoare, și eu să nu știu sau să nu mă supăr?

— Chiar trebuie să discutăm asta în public?

— Ce avem de ascuns? zâmbește ea. Știi măcar de ce s-a aventurat în Golf?

— Pentru că ai trimis-o după cai verzi pe pereți.

Asta o ia pe nepregătite.

— Știai și nu m-ai arestat?!

— Ești soția mea, spune el ca și cum asta ar fi o explicație suficientă.

Urmăresc un cât de mic semn de afecțiune. Dragostea lor era legendară până și pe Lună. Romulus și Didona, îndrăgostiți sub o stea nefastă, care au incendiat un oraș pentru iubirea lor. Se pare însă că anii au făcut steaua lor să pălească. Și acum Didona se retrage de lângă Romulus cu o expresie dezgustată.

— Atunci ești laș!

— Poate. Ce te supără mai tare? Că am fețe pe care nu mi le-ai ghicit, sau că ți-am arătat milă? o întreabă amuzat Romulus.

— Unde e bărbatul cu care m-am măritat? șoptește ea. Bărbatul care putea purta pe umeri o lume? Îl caut și nu găsesc decât creatura prăpădită și lașă în care s-a transformat. Dacă ai fi fost un Auriu de Fier, m-ai fi lăsat pradă prafului!

Romulus oftează neimpresionat.

— Toată făloșenia și trăncăneala asta venusiană... Te bălăcești în ape puțin adânci, draga mea. Să trecem Rubiconul?

Privește dincolo de ea, adresându-li-se celor cincizeci de Aurii care au urmat-o în încăpere. Mulți alții se înghesuie pe culoar. Privesc scena prin ochelarii filtranți, iar mantiile lor îi fac să pară niște lilieci demonici adunați în umbre.

— Copii ai Prafului, v-ați înfățișat nechemați dinaintea Suveranului vostru, înarmați și ascunzându-vă ochii ca gunoaiele din Hoardă. Predați armele și îngenuncheați!

N-o fac.

— Am zis să îngenuncheați!

Niciunul nu mișcă.

— Iată, zise Romulus. *Alea iacta est.*

— Ești Suveran, nu rege, dragostea mea, spune Didona fără urmă de umor. Ai uitat asta, la fel ca târfa aia bătrână de pe Lună.

Sângele-mi fierbe când o pomenește pe bunica, deși ceea ce spune e adevărat.

— Ai uitat că rolul tău e să servești voința Lorzilor Lunilor, de pe Io până pe Titan. În timp ce tu te ascunzi aici, oameni loiali Marginii preiau controlul asupra Sungrave. Îți atacă Pretorii care lenevesc în navele lor, Imperatorii tăi din cazărmi. Până în zori, patrioții vor avea controlul asupra lui Io, iar eu, ca Protector al ei, voi sluji până când va putea fi ales un nou Suveran.

El zâmbește trist.

— Poți să cucerești Io, dar nu poți s-o păstrezi. Oamenii nu vor uita unde te-ai născut. Erai o *gahja* până te-am luat de nevastă.

— Nu face de-astea și cu mine…

— Luna asta e udată de sângele strămoșilor mei. E modelată de mâinile lor. E a noastră și noi suntem ai ei. Nu ești o Raa, indiferent de unde te tragi. Eu te fac să fii o Raa.

Se apleacă spre ea și rânjește.

— Ganymede, Callisto și Europa te vor ataca, apoi vor veni Norvo și ceilalți, iar tu vei fi irosit viața mea și pe a ta.

— Poate.

— Seraphina s-a întors cu mâinile goale.

— Ești sigur?

Îl privește de sus. O duzină dintre oamenii ei înaintează.

— Romulus au Raa, ești arestat.

Aștept să pronunțe și ea cuvântul „trădare”, ca Romulus, dar n-o face.

— Belerofon, arestează-l!

Belerofon înaintează încadrat de oamenii lui. Hasta lui Diomede șuieră desprinzându-se de la șold și alcătuind o lance lungă de doi metri. El o ațintește asupra vărului său.

— Aevius, Belerofon, oricât de dragi mi-ați fi, dacă mai faceți un pas, o să ajungeți hrană pentru viermi.

— Haide, vere. Nu fi agresiv, spune Belerofon.

Dar Diomede nu cedează.

— Fiule, spune Didona. Datoria ta e față de Acord. Tatăl tău l-a încălcat…

— Protejând-o pe Seraphina?

— Prin alte păcate.

— Ai dovezi?

— O să am.

— Nu-i de ajuns.

El nu se clintește.

Ea oftează.

— Dezarmați-l pe Diomede! Omorâți pe oricine nu-i sânge de dragon!

Oamenii Didonei ezită, privind către Belerofon în așteptarea unei confirmări. El le face semn să înainteze și ei se mișcă toți ca unul către Romulus și apărătorii săi, ținându-și bricele lungi în ambele mâini, cu brațele ridicate deasupra capetelor. Diomede își duce briciul rigid la buze. Închide ochii și sărută metalul. Apoi deschide ochii și în ei nu-i nici urmă de blândețe.

Când Diomede se pune în mișcare, toți încep să moară.

Plutește pieziș către primul rând al oamenilor mamei sale, demonstrând un asemenea control al propriului trup, încât pare să aparțină unei specii complet diferite. Una plămădită din vânt și furie. Evită două lovituri și-l decapitează pe bărbatul numit Aevius, schimbă două lovituri cu o femeie robustă, apoi își scoate de la centură o lamă mai scundă, numită kitari, și-i străpunge pântecele, smucind-o pieziș și sfârtecându-i cutia toracică până la jumătate. Trupul lui Aevius atinge podeaua și femeia încremenește încercând să-și îndese intestinele înapoi în stomac, apoi se prăbușește în genunchi, țipând înnebunită. Diomede își încheie asaltul ciocnindu-se cu Belerofon. Îl privesc cu venerație, trăgând cu coada ochiului către Cassius. Am crezut că el e cel mai mare spadasin Auriu în viață. După expresia de pe chipul lui îmi dau seama că presupunerea asta a fost împărtășită și de el și că pentru amândoi iluzia s-a spulberat în clipa în care Diomede s-a pus în mișcare.

Din bricele lungi ale lui Diomede și Belerofon sar scântei, apoi cei doi se despart. Amândoi sunt mult mai buni decât cei din jur. Ceilalți Aurii îl înconjoară pe Diomede, gata să-l atace din lateral, dar fratele său Marius se repede stângaci și își înfige spada în ochiul unui Însemnat musculos. Capătă în schimb o tăietură în obraz din partea lui Belerofon. Dă înapoi clătinându-se, ca un copil lovit de taică-său, fără urechea dreaptă și cât pe ce să-și piardă și ochiul. Pielea îi atârnă desprinsă. Belerofon ucide alte două gărzi, iar Diomede îi mai doboară un camarad. Vela se pregătește să se arunce în luptă, în timp ce ceilalți oameni ai Didonei își pun armele pe umăr, gata să deschidă focul asupra membrilor fără armură ai clanului Raa.

— Opriți! strigă Didona, împiedicându-i astfel pe Belerofon și Diomede să se spintece unul pe altul.

Belerofon revine lângă ea fără să-și scape din ochi vărul.

— Nu se atinge nimeni de tata, mârâie Diomede, înconjurat de și mai mulți Însemnați.

Stă cu ochii pe Belerofon, cel mai periculos dintre trădători. Marius și Vela își lipesc spatele unul de altul, alcătuind o hidră de luptă. Sângele șiroiește pe gâtul lui Marius. E evident că nu-i un războinic și pare caraghios printre ucigașii aceștia musculoși, ca o figurină supradimensionată de sticlă care ar încerca să danseze laolaltă cu bolovanii. În ciuda certurilor lor de mai devreme, Diomede se poziționează în așa fel încât să-și protejeze fratele mai mic.

Diomede își îndreaptă către mama sa arma mânjită de sânge.

— Chiar ți-ai ucide propria mamă? întreabă Didona trecând pe lângă oamenii ei și apropiindu-se de el până ce vârful briciului lui îi atinge sânul.

Ea își împinge bustul înainte. Sânge îi izvorăște prin armură.

— Pe mine, care te-am purtat în pântece? Pe mine, care te-am hrănit cu trupul și laptele meu?

Se apleacă înainte centimetru cu centimetru, lăsând arma să-i pătrundă tot mai adânc în trup.

— Pe mine, care te-am adus pe lumea asta?

— Ajunge! zice cu răceală Romulus. Irosiți sângele nostru. Lasă-i să mă ia! N-am nimic de ascuns.

Abia când Romulus își pune o mână pe umărul lui Diomede, fiul său își coboară arma. La ordinul fratelui ei, Vela își lasă propria armă să cadă zăngănind la pământ. De îndată ce restul oamenilor lui Romulus sunt dezarmați, războinicii Didonei înaintează prudent și-i leagă pe Romulus și pe ai lui.

Se termină la fel de brusc pe cât a început. Dacă asta ar fi fost o lovitură dată de Centru, Romulus și noi ceilalți am fi fost secerați din ușă, repede și curat, iar vina ar fi fost plasată unde era mai convenabil. Cel puțin așa proceda bunica mea cu rivalii ei. Așa mi-a spus să procedez cu ai mei.

În timp ce tatăl ei e condus afară, Seraphina intră însoțită de oamenii mamei ei. Îl urmărește cu o privire în care se citește o tristețe profundă. Didona se apleacă deasupra Auriilor morți și își înmoaie pe rând degetul în sângele fiecăruia, întinzându-și-l

apoi peste cicatricea ei de Războinică Însemnată. În Margine, ăsta e un semn de respect.

— Aveți grijă să fie încredințați prafului cu toate onorurile, le spune ea lăncierilor. Seraphina, rostește ea apoi.

Cele două femei se îmbrățișează.

— Spune-mi c-ai găsit-o!

— Am găsit-o. Mi-ai promis că n-o să fie rănit nimeni.

— Diomede, ridică mama ei din umeri în chip de explicație.

Mă ridic în picioare în spatele stâlpului. Cassius mi se alătură șovăitor.

— Să încercăm din nou? întreb eu.

El tresare.

— Lasă-mă să ghicesc! Vrei să discuți. Dă-i bătaie! Folosește-ți limba aia de argint!

— Cu plăcere.

Ieșim împreună din ascunzătoare. Femeile se răsucesc către noi. Oamenii lor se năpustesc cu bricele pregătite. Ne doboară din nou în genunchi.

— Am prins afurisita de idee, bombăne Cassius când unul dintre ei îl înșfacă de păr.

— Faimoșii *gahja,* zice Didona râzând. Ascunzându-se ca șoarecii.

O privesc pe Seraphina.

— N-am avut prilejul să facem cunoștință cum se cuvine. Eu sunt Castor au Janus. El e fratele meu, Regulus. Mă bucur să te cunosc în sfârșit. Acum, ținând cont că te-am împiedicat să devii o cină cu trei feluri pe masa Obsidienilor, crezi că e teribil de nepoliticos din partea mea să cer să fac o baie?

— Mi-au salvat viața, zise Seraphina amuzată.

— Ți-au salvat viața! exclamă Didona iritată. Nu te-am trimis fiindcă erai genul de femeie care să trebuiască să fie salvată. În fine... Domnii mei, nu cred că soțul meu v-a arătat ospitalitatea cuvenită. Bărbații din Margine sunt neciopliți uneori. Iertați-l, rogu-vă, și dați-mi voie să corectez această scăpare.

Le ordonă oamenilor ei să ne desfacă botnițele, deschide un pachet de azime pe care-l scoate din buzunarul armurii, rupe o bucată în două și ne-o oferă. Ne vârâm bucățile în gură, dar suntem prea deshidratați ca să le putem înghiți până ce oamenii ei nu apropie bidonașele cu apă de buzele noastre crăpate.

— Acum sunteți oaspeții mei. Și oaspeții nu trebuie să îngenuncheze.

27. DARROW

Deepgrave

Zburăm iute și la mică înălțime pe deasupra mării agitate. O furtună s-a abătut asupra Atlanticului, aducând cu ea valuri înspumate, mari cât munții. Cu un urlet de bucurie care răsună în căștile tuturor, Sevro își conduce trupa printr-un zid de apă. În costumele-scarabeu uleioase și lucind umede, seamănă cu niște lei-de-mare în timp ce zboară peste și prin apele învolburate, cu luminile roșii de semnalizare clipind pe tocurile cizmelor gravitaționale.

Plonjez într-un val, cu Thraxa au Telemanus la dreapta mea, și țâșnesc din nou către cerul întunecat.

Devenit din nou proscris, mă simt eliberat. Octavia avea dreptate. Legitimitatea și domnia vin cu răspunderi imense. Dar la fel și emanciparea mea. Prin moartea lui Wulfgar, am stârnit un incendiu în toată Republica, întorcând opinia publică împotriva războiului și a soției mele. Până și incoruptibilul Caraval face spume la gură cerându-mi arestarea. În ultima lună am stat ascunși într-o bază militară abandonată din Groenlanda, pregătindu-ne pentru această misiune. Din patul mult prea strâmt al cazărmii am urmărit-o pe Mustang ținând discursuri dinaintea Senatului și evitând punerea sub acuzare. Dacă nu i-ar fi chemat personal pe Wulfgar și pe ceilalți Gardieni pe moșia ei, acum ar fi fost demisă din funcție. Cumva reușește să se agațe de scaun.

În lumina palidă a CutieiHologramă pare atât de pură, cu mult deasupra sufletului meu întinat de moartea lui Wulfgar. Nu pot să nu simt că am mânjit-o și pe ea cu sângele unui om bun. Față de oamenii mei afișez o încredere amuzantă. Mulți dintre ei l-au cunoscut pe Wulfgar. Dar noaptea, când vânturile dinspre mare urlă izbindu-se de buncărul de beton, sunt asaltat de demonii pe care lumea mi i-a dat în dar. Și chiar mai mult de aceia pe care

i-am creat eu însumi. Nu pot să adorm decât legănat de sunetul vocii ei.

Se spune că e în natura Republicilor să-și devoreze eroii. Mereu am crezut că Republica mea era excepția. Acum, vedetele Arămii și Roșii de la holo-știri, care cândva s-au împotrivit ca un Obsidian să ajungă ArhiGardian, l-au transformat pe Wulfgar într-un martir. Cer capturarea mea, declarându-mă un pericol la adresa păcii. Un iubitor al războiului. Cândva util, acum o vulnerabilitate. Mă doare, dar nu atât cât îl doare pe Sevro. El se învinovățește pentru moartea lui Wulfgar și s-a retras în sine, devenind tot mai posomorât în lipsa familiei sale. Probabil se teme că fiicele lui îi vor crede pe aceia care spun că noi ne înșelăm.

S-ar putea să nu mai fim niciodată bine-veniți.

Pentru un soldat nu e nimic mai rău decât să-și imagineze că nu va exista o întoarcere acasă odată ce lupta s-a terminat, nicio șansă să devină bărbatul care ar vrea să fie. În schimb, suntem prizonierii acestor măști violente pe care nu am avut curajul să le purtăm decât pentru că ne iubim căminul cu patimă. Asta o să fim de-acum încolo? Asta l-am condamnat pe Sevro să fie pentru eternitate?

Serviciile secrete ale Republicii ne caută. Pe mulți dintre acești oameni îi cunosc. Nu-s proști. Dar cercetează spațiul, căutând urme ale plecării mele către Marte sau Mercur, convinși că o să mă retrag fie către lumea mea de baștină, fie către legiunile mele, unde populația sau armata mi s-ar alătura. Tot nu mă înțeleg. Unicul lucru care se ascunde în tunelurile lui Marte sau pe planeta-deșert e posibilitatea unui război civil. Dacă aș vrea să-mi consolidez puterea, aș sili Marte sau legiunile să aleagă o tabără. Aș sfâșia în două tânăra noastră Republică. Exact ceea ce cred că și-a dorit Lordul Cenușă. Nu. Cheia către Venus și către sfârșitul acestui război nu e la armata mea. Ea se ascunde sub valurile Pământului.

Ținta noastră, un trauler singuratic, strălucește la orizont.

Aflat la mila valurilor, saltă pe creasta unui munte de apă și dispare dincolo de coama lui înspumată. Preț de o clipă, sunt convins că s-a răsturnat. Plutesc pe deasupra apei, înălțându-mă până ce îl văd coborând pe panta unui val. Are o sută de metri de la pupă la provă. În timp ce cobor către el, observ că vopseaua lui roșie a cedat de mult în fața ruginii și a colților

mării. În spatele navei, containerele pentru crabi, galbene și uriașe, se zgâlțâie în legăturile lor. Bărbați în impermeabile galbene se luptă cu disperare să le securizeze cu funii suplimentare. Un alt val izbește nava și o face să se încline zdravăn către babord, azvârlindu-l în apă pe unul dintre oameni în timp ce cablul de siguranță i se rupe.

— E al meu! spune Sevro.

Se înalță un cor de provocări și jocul se pornește. Escadra sa se avântă înainte, unii plonjând pe sub apă, alții descriind arcuri ascendente ca să-l recupereze pe marinar. Desprinzându-se de grup, Alexandar au Arcos plutește razant pe deasupra apei, apropiindu-se nesăbuit de mult de coca navei, apoi plonjează sub valuri chiar înaintea lui Sevro. O clipă mai târziu, Alexandar reapare la suprafață descriind spirale prin aer ca un delfin săltăreț și trăgându-l pe marinar de parâma lui ruptă. Îl lasă pe punte fără menajamente și aterizează spectaculos într-un genunchi, acompaniat în căști de un cor de huiduieli.

— *Învinge cel superior genetic,* trâmbițează el. *Nu vă rușinați, boșorogii mei dragi.*

— *Ține-ți fleanca, Pixie*! bombăne Sevro învins.

Sevro și restul trupei sale ies din apă în jurul vasului și aterizează lângă Alexandar printre pescarii îngroziți. Majoritatea lor sunt Roșii, plus câțiva Obsidieni și Maronii care au luat calea mării ca să-și câștige traiul. Încetinesc și cobor și eu, însă într-o manieră mai puțin teatrală, aterizând lângă cabina cârmaciului. Căpitanul, un Maroniu bărbos cu o burtă de dimensiunile unui continent, mă privește prin trapa deschisă, ținându-și echilibrul cu cizmele magnetice în ciuda legănării navei.

— Plebeule, tu ești căpitanul navei? întreb prin vizorul căștii cu cel mai arogant accent venusian de care-s în stare.

Se holbează la mine, cu ochii ațintiți asupra piramidei cenușii a Societății gravate pe pieptul armurii mele și a chipurilor demonice ale măștilor-scarabeu. Reprezint o lume pe care a crezut-o dispărută pentru totdeauna și care acum a revenit.

— Îngenunchează! îi poruncesc.

Bărbatul se lasă într-un genunchi. Aterizează și alți Urlători – numai cei mai înalți dintre noi, ca să menținem păcăleala –, până când suntem doisprezece, costumați ca o unitate de comando a Societății. Căștile noastre, măștile acestei zile, ne rămân pe capete.

M-am temut ca echipajul să nu opună rezistență și mă simt ușurat văzând pe fețele lor doar teroare. Cad în genunchi cu ochii plecați, înspăimântați de reîntoarcerea suzeranilor lor. Numai cei doi Obsidieni din echipaj ne privesc cu ură de sub glugile impermeabile.

— Suntem numai niște pescari de crabi, se bâlbâie căpitanul încercând să înțeleagă noua realitate. N-avem arme la bord...

— Taci, stârpitură! O să mi te adresezi cu *dominus.* Nava asta, asemenea ție, e proprietatea Lordului Cenușă. Căpitane, rogu-te, adună-ți oamenii în magazie și niciunul dintre voi nu va muri!

Îi privesc pe membrii Obsidieni ai echipajului.

— Orice atentat la viața oamenilor mei va duce la lichidarea întregului echipaj. Sfidarea înseamnă moarte. S-a înțeles?

— Da.

— Da, ce? mârâie Thraxa.

— Da... *dominus.*

Cu un gol deschizându-mi-se în stomac, le fac semn oamenilor mei să preia controlul navei.

Ocupăm vasul și îi dezactivăm comunicațiile prin radio și satelit, apoi îi închidem pe pescari în magazie, lăsându-le apă la îndemână. Pietricică sudează ușile în caz că prizonierii ar avea vreun exces de patriotism. În curând, restul echipei noastre vine cu Colloway în nava lui pelican. Plutește deasupra apei la babordul traulerului și lasă să cadă submersibilul pe care l-am luat din depozitul nostru secret de arme din docurile orbitale ale Lunii. Submersibilul aterizează cu un plescăit uriaș. Apoi pelicanul coboară pe puntea vasului de pescuit. Câteva dintre Culorile Inferioare – Virguliță, Min-Min și Rhonna – debarcă, cărându-și echipamentul. Restul personalului, inclusiv fratele meu, Kieran, este pe insula Baffin, așteptând alături de nava care ne va evacua.

Virguliță, un nihilist Verde cu ochi somnoroși, e principalul nostru ofițer de operațiuni informatice. Din pricina piercingurilor și a tatuajelor digitale la modă, fața îi seamănă cu o perniță de ace.

Are o preferință accentuată pentru monștri, așa că un dragon albastru îi stă cocoțat pe gât, cu limba șerpuindu-i pe sub bărbie. Părul lui e verde-țipător și sfidează gravitația.

— Băga-mi-aș! Deja am rău de mare, zice el scoțându-și echipamentul. N-o să pot să lucrez pe sursa asta plutitoare de tetanos.

— Ai călătorit prost, Virguliță?

— Chiar zboară ca dementul, zice el și adulmecă aerul. Puah! Miroase ca o găoază după o tocană venusiană. Thraxa, păpușă, vrei să mă salvezi de puntea asta și să-mi arăți unde-i echipamentul de comunicații? N-am crezut că o să duc dorul blestematului de deșert…

Thraxa îl conduce către cabina de comandă.

Urc în navă dintr-un salt și-l descopăr pe Colloway încheind protocoalele de zbor.

— Ai avut parte de turbulențe?

— Turbulențe provocate de om, zice el. Virguliță vorbește prea mult.

Râd.

— Cum e cerul?

— Numai trafic civil. Dacă Republica știe că suntem aici, atunci așteaptă până o să cobori.

— Ce liniștitor!

— Țelul meu este să mulțumesc lumea.

Îmi face cu ochiul. E mai vârstnic, dar e atât de arătos, că nu-i greu de înțeles de ce se fac figurine cu chipul lui.

Sar jos din navă și o privesc pe nepoata mea dându-i Thraxei baterii pentru ciocanul ei energetic. Rhonna cântărește de trei ori mai puțin decât Thraxa și pare o copilă până și pe lângă Urlătorii mai mărunței. Am vrut s-o las în urmă, în Bârlog, dar oricum azi nu riscă mult. Trebuie să o las să vadă ceva acțiune, înainte de etapa venusiană a misiunii, care-i mai periculoasă.

— Tot mai e ofticată din pricina Ploii de Fier, îmi zice Pietricică de la baza navetei lui Colloway.

— Ei, nu bosumflându-se o să mă convingă să o iau în submersibil.

— Vrea să demonstreze ce poate.

— Și-o s-o facă, dar nu când își poate risca viața sau pe a altuia.

— E de vârsta pe care-o aveam noi când am căzut cu prima Ploaie.

— Și uite cât de multe prostii am făcut!

Îmi privesc prietena. Fața ei angelică pare mai tânără decât cei treizeci și trei de ani pe care-i are. Ochi luminoși și optimiști mă privesc de deasupra unor obraji la fel de îmbujorați ca atunci când s-a întors călare alături de Mustang, după ce învinsese Casa Apollo. Ființă lipsită de răutate, dar cu o incredibilă tărie de caracter, Pietricică a participat până acum la mai multe bătălii decât însuși Ragnar. Parcă ieri o necăjea Cassius la ospățul dinaintea Trecerii, împreună cu Roque, Antonia și Priam. Vedem acum cine râde la urmă.

— Știi, Pietricică, dacă Sevro e tatăl Urlătorilor, e posibil ca tu să le fii mamă.

— Ha! Ăsta-i cel mai drăguț lucru pe care mi l-a zis cineva anul ăsta, șefu'.

Strâmbă din nas văzând cum, de cealaltă parte a punții, Sevro și Clovnul chicotesc luându-se la întrecere ca să vadă cine se poate pișa cel mai departe peste parapetul navei.

— Și ce… copii interesanți avem.

La șase dimineața, când am ajuns la coordonatele dorite, îi urmez pe oamenii mei afară, pe punte. Mă dor toți mușchii, din pricina gravitației sporite a Pământului. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut gimnastică gravitațională. Pe punte, aerul e răcoros și proaspăt, iar oceanul foșnește calm în jurul cocii ruginite. La tribord, Rhonna stă rezemată de balustradă, cu brațele încrucișate, supărată că e lăsată la bord cu echipa de rezervă. În timp ce ceilalți sunt ocupați cu pregătirile, mă apropii de ea.

— Nu uita să stai cu ochii pe antena de bruiaj, îi spun. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca vreun membru al echipajului să scape și să lanseze vreun semnal.

— Da, să trăiți!

— Și ai grijă ca Virguliță să nu tragă pe nas prea multe amfetamine.

— Da, să trăiți!

— Nu-ți face griji, buna mea doamnă, zice Alexandar, care trece pe lângă noi împreună cu Milia.

E o Aurie din armata mea de la Institut și s-a alăturat rebeliunii odată cu puhoiul de Case marțiene de mai mică importanță care s-au declarat de partea lui Mustang după ce Lordul Cenușă a distrus cu rachete nucleare Noua Tebă. Alexandar și Milia sunt un cuplu ciudat. Milia arată ca proaspăt

trezită din morți, cu pielea palidă, obrajii supți și cea mai nihilistă fire pe care am întâlnit-o la vreo ființă umană. Alexandar nu ar fi părut deplasat printre concubinii chipeși ai Antoniei, cu bărbia delicată și cu părul alb-auriu fluturând în urma lui precum coada unei comete. Până și eu mă pomenesc uneori purtându-i pică. Pe dinafară, e ilustrarea a tot ceea ce am urât vreodată.

— O să am grijă să-ți aduc un trofeu, cu condiția ca punțile să fie spălate și frecate bine. Le vreau atât de curate, încât să poți mânca de pe ele, zice Alexandar zâmbind cu gura până la urechi.

Rhonna se uită urât la el.

— Nu-mi vine să cred că-l iei cu tine pe rahatu' ăsta poleit, bombăne ea.

Îi privește cu gelozie pe Urlătorii care sar peste bord. I-a frânt inima fratelui meu când s-a înscris la pregătire pentru admiterea în legiune, la șaisprezece ani. A fost repartizată într-o unitate aflată unde se ducea greul luptelor de pe Mercur, dar, invocând rezultatele bune de la examene, am reușit s-o includ în echipa mea personală ca lăncier. Nu i-a convenit.

— Rhonna, ești prea scundă ca să treci drept o Cenușie. Suntem o echipă de comando a Societății. Dacă nu ai cel puțin un metru optzeci, rămâi în navă. E valabil pentru toți.

— Nu și pentru Min-Min.

— Min-Min rămâne în submersibil. În plus, e veterană.

— Nu crezi că sunt în stare să mă descurc, nu-i așa? zice ea indicându-i pe Urlători cu o mișcare a capului. Toți ceilalți cred că sunt lăncierul tău numai fiindcă suntem rude. Consideră că sunt balast.

— Nu crede nimeni așa ceva.

— Colloway mi-a zis-o cu subiect și predicat.

— Colloway e un cretin. Ascultă. Dacă n-am fi rude, n-am purta discuția asta. Tu ai zice „Da, să trăiți!" sau mi-aș găsi un alt lăncier. Nu poți să ai și una, și alta. Adună-te! Fă-ți treaba și o să ai o șansă.

Strânge din fălci.

— Da, să trăiți!

Îl descopăr pe Sevro privindu-mă din partea cealaltă a punții.

— Ce-i?

— Pe zi ce trece, îmi amintești tot mai mult de tata.

— Nu știu dacă ăsta e un compliment.

— Nici eu, zice el pufnind. Vreau să mai spun o dată, pentru eventualele anale postume, că e o idee de tot căcatul.

— Ai tu altă idee să ajungem pe Venus? îl întreb.

— Vreo zece. Și niciuna nu include eliberarea unui psihopat.

— Vreo zece pe care tu, eu, Thraxa și Pietricică le-am demontat una câte una. Credeam că ești de acord cu asta.

— E important ca potăile să creadă că avem aceeași părere, zice el. Dar mie tot nu-mi place. N-ai învățat nimic de la Șacal?

— Șacalul nu avea o bombă implantată în creier.

— Eu tot mai cred că ar trebui să furăm o navă de-a Auriilor, zice el cu încăpățânare.

— Și de unde să luăm una? întreb eu. Să patrulăm pe orbitele interioare și să ne rugăm ca prima navă de luptă peste care dăm să nu aibă o putere de foc superioară nouă? Chiar dacă am reuși să o abordăm și să învingem un batalion de legionari ai spațiului, o să-și prăjească banca de coduri imediat ce am urcat la bord și o să lanseze o alarmă. Asta înseamnă că ne-am prezenta pe Venus – care e apărată de toată flota Societății – răniți, cu efectivele descompletate după luptă și fără altceva decât puțele noastre în mâini. Și după toate astea, odată aterizați acolo, tot ne va trebui o armată.

— Atunci ne oprim pe Mercur și luăm câteva legiuni.

— Și pe care dintre prietenii noștri va trebui să-i ucidem? îl întreb tăios și arăt spre apă. Psihopatul ăsta e cheia noastră, armata noastră și planul nostru de evadare.

Mă lasă să termin, dar nu e impresionat.

— Am văzut odată un tip care a încercat să călărească un rechin…

— Unde dracu’ ai văzut tu așa ceva?

— Pe Europa.

— Când?

— Ce, mă faci mincinos? se încruntă el. Ideea e că n-o să-l putem controla.

— Atunci îl omorâm.

— Asta-i misiunea mea.

— Sigur, dacă dobori mai mulți gardieni decât mine. Dacă câștig, mie-mi revin onorurile.

Pecetluim pariul cu o strângere de mână.

Ajuns la ușa submersibilului, ezit înainte să mă strecor prin trapa lui îngustă. Am fost cândva o creatură a tunelurilor și a cavernelor. Mă simțeam în siguranță în spațiile strâmte. Șacalul mi-a schimbat firea. Trupul meu își amintește de pereții reci ai mesei lui și se revoltă ori de câte ori mă apropii de vreun spațiu îngust. Mă strecor prin trapă ascunzându-mi frica de ochii oamenilor mei.

Peste treizeci de minute, submersibilul se scufundă. În lipsa Obsidienilor, am fost siliți să combinăm unitatea mea de cavalerie grea cu Nălucile lui Sevro: Alexandar, Clovnul, Thraxa, Pietricică și Milia. Multipuștile lor au gloanțe cu venin neletal de păianjen pentru țintele descoperite și încărcături electrice pentru cele în armură. Negri ca cerneala în armurile-scarabeu, stau înghesuiți alături de mine în cala pasagerilor. Când vom urca împreună cu prada noastră o să fim și mai înghesuiți. Min-Min conduce submersibilul de pe scaunul instalat în botul lui, mâinile ei acționând comenzile interfeței din gel. Prin ferestrele securizate din față nu se vede decât apa cenușie. Pe măsură ce ne scufundăm tot mai adânc, tot mai departe de lumina soarelui, carcasa trosnește. Presiunea crește, apa se înnegrește și oceanul ne prinde în pumnul lui, trăgându-ne tot mai jos în adâncuri.

Ne ia o oră să ajungem pe câmpia abisală de pe fundul oceanului. Un halou luminos din partea din față a submersibilului luminează nisipul. Undeva în întuneric, trei submarine ale Republicii din clasa Poseidon patrulează câmpia abisală Porcupine, care se întinde dinspre coastele vestice ale Insulelor Britanice către pantele Dorsalei Medio-Atlantice. Sus, pe puntea pescuitorului de crabi, sub protecția Rhonnei și a celorlalți, Virguliță e cufundat în cyberspațiu, conectat la computerul principal al Starhall printr-o ușă lăturalnică pe care Theodora le-a ordonat oamenilor ei s-o pregătească. Pozițiile santinelelor submarine clipesc pe un ecran holografic aflat la dreapta comenzilor de navigare ale lui Min-Min. Cel mai apropiat se află la două sute de kilometri spre sud-est, descriind un arc de cerc în jurul obiectivului său.

Ne furișăm pe fundul oceanului fără să fim detectați. Proiectat în laboratoarele pământene ale Republicii pentru viitorul război de pe Europa, acest prototip – furat de Sevro săptămâna trecută – are un înveliș antisonar. A deghizat furtul detonând în depozit

un exploziv. L-am pus pe Virguliță să emită un fals comunicat de presă din partea Mâinii Roșii, care își asuma astfel sabotajul. Până curăță autoritățile mizeria, până neagă Mâna Roșie orice implicare, o să fim deja în drum spre Venus, iar ei vor presupune că totul a fost opera comandourilor Societății și a agenților ei secreți. Sau cel puțin așa sper.

La cincizeci de kilometri de destinație, pătrundem în rețeaua dronelor de apărare și stingem luminile. Sus, în navă, Virguliță accesează dronele prin computerul principal și le pune să ruleze în buclă. Traversăm rețeaua defensivă.

Clovnul se foiește neliniștit între Milia și Thraxa.

— Dacă Virguliță greșește și ne văd…

— Taci, bombăne Sevro.

— Spuneam doar că moartea pe fundul mării cu plămânii explodând din pricina presiunii nu e genul de moarte la care mă așteptam.

— Da’ cum te așteptai să mori?

— Păi… sufocat de o pereche de țâțe, ca să fiu sincer.

— Thraxa, nu pot să ajung până la bărbată-meu. Îi tragi tu una din partea mea? zice Pietricică.

Clovnul ridică mâinile.

— Glumeam, dragă! Voiam să spun că, practic, ăsta e un coșciug de metal.

Milia îl privește încruntată și Clovnul îi zâmbește stingherit.

La gândul că mă aflu într-un coșciug de metal simt că pielea îmi furnică din nou. Dar nu vine nicio torpilă și înaintăm prin rețea. După asta, experții informaticieni ai Republicii vor descoperi ușa de serviciu a lui Virguliță și o să fim decuplați de la rețeaua ei de informații. E un preț mare, dar merită dacă așa o să ajungem pe Venus. Sper numai să nu cadă vina pe Theodora. Cu poziția ei în serviciul de informații Starhall, e prea valoroasă pentru soția mea ca s-o irosesc pentru interesele mele.

— Ai auzit asta? întreabă Sevro.

Îmi ciulesc urechile și la început nu aud nimic, dar apoi percep un sunet ca bătaia unei inimi. Vibrează blând prin coca vasului. Bătăile inimii devin mai sonore. Îngroșându-se, multiplicându-se, până ce sună ca un băț de lemn plimbat peste un șir de coaste. Apoi, prin umbră și nămol, o vedem.

Ținta noastră.

Un monstru imens, cocoșat, se deplasează adânc în bezna oceanului. O umbră pe a cărei culme întunecată scânteiază lumini. Reflectoarele îi scaldă carapacea metalică într-o lumină albastră, palidă. I-am mai văzut planurile până acum, dar în învelișul ei metalic e o priveliște cumplită, amintind de o altă epocă. Închisoarea seamănă cu un crab gigantic, preistoric, ce se târăște de-a lungul câmpiei abisale. O cupolă plină de guri de acces, stații de andocare și antene țepoase îi acoperă masa. Cupola se sprijină pe o armie de picioare hidraulice de metal acoperite de alge, care se înfig în nisip târând stația pe fundul oceanului. Câteva tuburi lungi atârnă din pântecele domului, absorbind gunoaiele în reciclatoarele și incineratoarele ei. Însă în pântecele ei are gunoaie încă și mai infecte.

Vreme de patru sute de ani, închisoarea Deepgrave s-a târât pe câmpiile abisale ale oceanelor pământene, absorbind păcatele Vechiului Pământ și pedepsindu-i pe cei care păcătuiseră față de Societate: ucigași, violatori, teroriști, deținuți politici. Și acum criminali de război.

Una dintre numeroasele reforme ale lui Mustang în primele zile de după preluarea puterii a fost abolirea pedepsei cu moartea pe teritoriul Republicii. Citind despre revoluțiile de pe Vechiul Pământ, se temuse să nu se abuzeze de aceasta în cadrul unor false procese împotriva Auriilor demiși sau chiar a unor nevinovați, întinând Republica cu pata imposibil de șters a genocidului. Dar n-a putut-o promova cât timp Șacalul era încă în viață. Ar fi adus a nepotism. A abolit pedeapsa capitală în ziua în care l-a tras pe Adrius de picioare. Toți criminalii de război, asupritorii, stăpânii de sclavi și ucigașii pe care eu i-aș fi spânzurat sunt aici, înăuntru.

Și acum am venit să-l eliberez pe unul dintre cei mai răi.

Min-Min conduce submersibilul nostru printre picioarele lui Deepgrave, lipindu-ne de pântecele domului. Fuzelajul se cutremură violent când activează cuplajele magnetice și partea de sus a submersibilului se lipește de el, creând un sigiliu etanș între burghiul nostru termic și peretele închisorii. Burghiul șuieră deasupra noastră în timp ce energia din motoare e direcționată către rezistențele sale.

Când burghiul și-a terminat treaba, se retrage și alunecă în lateral, în teaca de răcire. Sevro așteaptă câteva minute să se disipeze căldura, apoi întredeschide chepengul de deasupra

submersibilului. De cealaltă parte a lui, blocul rotund decupat din carcasă e suspendat într-un puț gravitațional încastrat în sistemul de penetrare al submersibilului. Din cabina de comandă, Min-Min inversează gravitația și cilindrul plutește în sus, în interiorul stației.

— Jos pălăria, zic eu punându-mi casca armurii-scarabeu.

Vederea mi se întunecă, apoi afișajul interior se activează, luminând spațiul strâmt al submarinului cu amplificatorii săi spectrali. Semnele vitale și numele prietenilor mei apar deasupra capetelor lor.

Pășesc către chepeng ca să ies primul, dar Sevro îmi pune o mână în piept.

— Încerci să furi startul?

— Nu fi așa competitiv, flăcău!

Milia și Clovnul trec în fața mea pe post de avangardă, cu multipuștile pe umeri. Îi urmează Thraxa, cu ciocanul cuplat la un ham magnetic pe care îl poartă pe spate. Min-Min se răsucește pe scaunul pilotului și ridică în aer una dintre dronele ei. Negru-mat și mare cât degetul, proiectilul pătrunde prin deschidere. Ea supraveghează împrejurimile prin camerele lui și ne face semn că totu-i în regulă.

— Începe jocul.

Cei doi Urlători din avangardă urcă scara către chepeng și își pierd greutatea când puțul gravitațional îi înșfacă și-i poartă în sus, prin gaură. Sevro își ia palma de pe pieptul meu.

— E rândul tău, prințesă.

Folosind planurile din baza de date a Starhall, aleg ca punct de acces stația de filtrare a apei. E întunecată, zgomotoasă și complet automatizată. Mașini imense absorb apa de mare și o desalinizează pentru a fi folosită de gărzi și de prizonieri. Fac ecranul interior să afișeze harta și pe ea se aprinde un punct albastru, indicându-ne celula țintei noastre. Pe ecran strălucesc urme albe de pași, semnalându-ne calea pe care am ales-o.

Îmi salt pușca pe umăr și îi conduc afară din stația de desalinizare. Ne mișcăm în tăcere. În casca mea răsună respirația amplificată a unui mecanic al stației. Strălucește ca un tăciune de formă umană dincolo de un separator fotoelectric de particule de oxigen. Înaintez ghemuit. Apoi Sevro mă depășește în goană, dispărând primul după colț. Se aude șuieratul înfundat al cartușului cu venin de păianjen care țâșnește prin țeava

îngustă a puștii lui scurte. Zgomotul unui trup căzând. Sevro îl leagă fedeleș cu cătușe de plastic și revine ridicând un deget.

— Unu!

Lăsăm în urmă nivelul desalinizării și înaintăm laolaltă prin pântecele stației, ca un animal nocturn și silențios cu paisprezece mâini și paisprezece picioare. Stația se bazează pe apărarea ei externă, care ar măcelări până și trupele de asalt ale Lordului Cenușă, dar sistemele de securitate din interiorul ei au fost concepute să țină oamenii înăuntru, nu afară.

Scoatem din circulație câțiva lucrători care își beau cafelele din termosuri înainte să se apuce de însărcinările lor matinale. Eu și Sevro ne luăm la întrecere cine îi nimerește primul cu gloanțe veninoase. El e mai îndemânatic în materie de arme de foc și conduce deja cu patru la unu când trecem de ușile blindate, atât de groase, încât par să fi fost făurite de cine știe ce rasă străveche. Sunt vechi și ruginite ca scheletul și carapacea acestei stații-crab prăpădite. Numai tendoanele sunt noi: scanere biometrice luminoase. Drone ale Sun Industries. Noduli de gaz paralizant, implantați în tavan. Toate neutralizate mulțumită accesului lui Virguliță la computerul principal.

Ne activăm pelerinele-fantomă și pătrundem pe ușa deschisă a unui post de pază aflat în fața intrării nivelului de înaltă securitate Omega. Paznicii pălăvrăgesc pe deasupra castroanelor de tinichea din care mănâncă, sorbind cafea terrană amestecată cu cicoare. Ca să fie sigur că vor rămâne loiali Revoltei, majoritatea lor sunt de pe planeta mea. Dacă responsabilii politici sunt predominant Roșii și poartă pe uniforme piramida inversată a Vox Populi, pentru a-și declara apartenența la proletariat, majoritatea paznicilor sunt în continuare Cenușii.

Cândva i-am urât pe Cenușii. Dan Pocitul și celelalte tinichele care făceau pe stăpânii Lykosului mi-au lăsat o impresie neplăcută. Dar anii au trecut și acum le respect disciplina și simțul datoriei. Și îi compătimesc. Vreme de secole, au fost soldații din linia întâi și pionii Auriilor în războaiele dintre case. Și acum trudesc pentru Republica noastră.

Îmi amintesc miza: asta va pune capăt războiului. Trebuie.

Ce vor face ei atunci?

Mă opresc în ușă, la numai trei pași de gardienii care-și iau micul dejun, o umbră translucidă, fluctuantă, în pelerina-

fantomă. Dinăuntrul pelerinei, siluetele gardienilor sunt distorsionate ca o schiță în creion făcută de un copil. Pentru ei e încă o zi plictisitoare în beznă, parte din schimbul lor de șase luni. Numără orele până când își vor putea petrece cele treizeci de minute obligatorii în paturile cu ultraviolete, ca să-și ia doza de vitamina D și să fumeze în camera comună, urmărind la holo-vizoare filmulețe porno experiențiale. Un Cenușiu îndesat, cu gât de buldog adulmecă aerul. Poartă o uniformă neagră, de membru al echipei lor de reacție tactică. Ar trebui să fie un metis, dar nu ne putem permite să irosim specialiști aducându-i aici, jos. E nevoie de ei pe front.

El mârâie.

— Nu vă pute a câine ud aici?

— Potaia temnicerului nu mai iese din adăpost.

— Cineva ar trebui să-și facă pomană și să-l împuște pe amărâtul ăla mic. Pute de parcă ar fi întors pe dos.

Unul dintre paznici măsoară din priviri conținutul castronului său.

— Mie-mi miroase a alge putrede.

Bărbatul în negru adulmecă din nou aerul.

— E câine, în mod clar.

— Scuze. Despre mine-i vorba, zice Sevro.

Gardianul se răsucește pe scaun urmărind sunetul până în ușă, unde un ochi neglijent ar putea să ne ia drept o eroare vizuală sau o nălucire prevestitoare de migrenă, dar unde privirea lui sfredelitoare ne vede drept ceea ce suntem. Buzele crăpate abia apucă să i se întredeschidă când două gloanțe paralizante îl izbesc în gât.

Urmează un tir de bufnete și o duzină de gloanțe se înfig în pielea a jumătate de duzină de bărbați ce încearcă să se ridice de pe scaune. Se zvârcolesc pe jos în timp ce agentul paralizant le gonește prin trupuri. Ne dezactivăm pelerinele-fantomă și preluăm controlul acestei secțiuni, târându-i într-un colț pe cei căzuți. Mâine-dimineață o să aibă o durere de cap dată naibii și s-ar putea să nu mai vadă nimic timp de câteva zile, dar vor supraviețui.

— Șase la trei, îmi zice Sevro.

Pietricică și Alexandar se instalează, gata să primească oaspeți nepoftiți în caz că se dă alarma. Restul pătrundem în nivelul Omega.

Cea mai mare parte a prizonierilor e adăpostită în nivelurile de deasupra lui. Au celule comune și muncesc în echipe în fiecare zi, de la șase dimineața la șase seara, sortând manual gunoaiele absorbite de tuburile externe, pentru a fi reciclate sau incinerate. O zi de muncă cinstită ține mintea mai sănătoasă. Eu ar trebui s-o știu.

Dar aici, în nivelul Omega, cei condamnați de tribunalele Republicii pentru crime împotriva umanității lâncezesc în singurătate, fără să zărească vreun alt chip, fără să audă o altă voce sau să simtă altceva decât atingerea rece a metalului. Primesc apă și gel cu proteine din alge printr-un tub din perete și o dată la două zile, preț de cincisprezece minute, li se permite să facă exerciții în spațiul comun. Dar când fac exerciții sunt singuri. Nu există alți prizonieri cu care să-și împartă povara. Numai un mausoleu plin de ecouri, constând din uși de celulă reci și banale, fără ferestruici, crăpături sau găuri ale cheii. Am auzit că gardienii le rulează uneori câte o hologramă în centrul podelei, dar când o fac, e vorba despre triumfurile Republicii.

Poate o fi Republica mai presus de a-și ucide prizonierii, însă moralitatea ei nu e lipsită de colți. Nu asta a intenționat Mustang când a abolit pedeapsa cu moartea, dar în ultimii șase ani Publius cu Caraval a blocat orice rezoluție privind reformarea sistemului penitenciar. Unii spun că îl condiționează sponsorii campaniilor lui. Eu presupun că Auriii l-au făcut să piardă mai mult decât recunoaște. În ceea ce mă privește, sunt de acord cu el. Cei de aici au ales să se pună mai presus de semenii lor. Așa că acum n-au decât să fie separați de ei. Pentru totdeauna.

Majoritatea dușmanilor mei sunt în pământ. Pe ceilalți i-am băgat aici. Într-unele dintre celulele astea se află Călăreți ai Oaselor. Oamenii Șacalului. Mi-aș dori numai să o fi putut arunca și pe Lilath în abisul ăsta, în loc să îi oferim o ieșire ușoară doborându-i distrugătorul și făcându-l să se zdrobească de suprafața Lunii. Mă întreb dacă, venind aici să-l eliberez pe unul dintre ei, nu am devenit trădătorul pe care jurnalele de actualități îl arată cu degetul.

Ne oprim în fața unei celule.

— Aveți de gând să vă purtați frumos?

— Dar tu, șefu'? Ultima dată era cât pe ce să-i tai capul, zice Clovnul.

— Cât pe ce, zic eu.

N-am uitat niciodată acea noapte de pe Luna și imaginea Auriului pe coridorul întunecat, cu chipul acoperit de sânge de Urlător. Uneori mă trezesc din somn convins că e în fața ușii mele, gata să intre. Gata să-mi ucidă familia.

— Sevro, o să te porți frumos?

El ridică din umeri.

— E suficient.

Decuplez încuietoarea. Ușa scoate un țiuit și lumina albastră ce înconjoară mânerul se stinge. Făcându-mi curaj, apăs pe clanță și deschid ușa, dându-mă din calea oamenilor mei, care intră cu puștile ridicate. Ne lovește un miros de alge și de fecale. Celula e o cutie umedă de beton. Goală, cu excepția unei toalete, a unui pat de plastic și a unui bărbat slăbănog și fără cămașă. E cu spatele la noi, adormit. Șira spinării i se desenează prin pielea care n-a mai văzut soarele, ca o fosilă acoperită de țărână. Părul alb și unsuros i se revarsă peste marginea patului. Se întoarce să ne privească cu ochi negri, afundați într-un chip tatuat. Fără să vreau, fac un pas îndărăt, căci trupul lui îmi amintește de timpul pe care l-am petrecut cu Șacalul.

— Ce dracu'?! Ăsta-i un Obsidian, zice Sevro.

— Virguliță, pachetul lipsește. Ești sigur că e în celula O-2983?

— Categoric. Mă uit chiar acum în registru. Figurează ca prezent în celulă. Nicio informație despre vreo internare sau despre vreo ieșire la muncă. Nu e bine deloc.

— Mulțumesc.

— Atunci cine naiba-i ăsta? întreabă Sevro.

Prizonierul se ridică extrem de încet. Nu e uriaș ca Sefi. Are aproape doi metri și e slab ca Alexandar. E trecut de cincizeci de ani, linia părului i s-a retras mult spre creștet, are o barbă murdară și mai multe tatuaje decât orice alt om pe care l-am văzut vreodată.

Ne privește cu ochi curioși și inteligenți. Nu are ținuta unui războinic, ci pe a unui matematician diabolic ce studiază teoria coardelor pe o tablă holografică. Când clipește, o pereche de ochi tatuați pe pleoapele lui se holbează la mine. Singurii care poartă asemenea tatuaje sunt șamanii Gheții. Și aceștia sunt în majoritate femei.

Sevro înaintează către Obsidian cu arma ridicată.

— Cine dracu' ești? Răspunde, căcăciosule!

Obsidianul zâmbește din ochi, se uită la armă, apoi la masca lui Sevro, apoi din nou la armă, apoi își indică gura cu un deget. O deschide larg. Sevro o luminează.

— Scârbos! zice el pășind îndărăt. Cineva i-a tăiat limba.

Ceea ce am luat drept un început de chelie este de fapt o scalpare nedusă până la capăt. Îi face partea din față a capului să pară ciobită, ca fundul unui ou.

— Mâinile lui, zice Thraxa.

— Hai să-ți vedem mâinile, spun eu.

Cooperează fără proteste. Pe dosul palmelor lui noduroase se văd semilunile castei Obsidienilor. Negre. Nu decolorate ca ale unui prizonier.

— Nu ești prizonier.

Privirea lui o găsește pe a mea în ciuda vizorului opac al căștii. Clatină din deget în semn că nu, apoi schițează un scut în dreptul inimii.

— Paznic?

Ațintește un deget către mine: da.

— Te-ai pierdut? întreabă Sevro.

Obsidianul se gândește, apoi strânge pumnul și se lovește în șale ca și cum ar fi înjunghiat. Îl privesc cu un interes sporit. De ce ar fi înjunghiat un gardian pe la spate?

— Prizonierul 1126. El ți-a făcut asta? întreabă Thraxa.

Bărbatul clatină un deget. Nu.

— Știi unde e?

Nu!

— Virguliță, poți să detectezi implantul sau zgarda lui 1126? întreb revenind la misiunea mea.

— *Nu. Nu figurează în sistem.*

— Cum adică nu figurează în sistem? Nu putea să plece din nenorocita asta de stație! E un prizonier al statului. E pe cod negru, fără posibilitate de transfer. Nimeni n-a scăpat vreodată din Deepgrave.

— Tatăl tău a scăpat, îi zice Clovnul lui Sevro.

— Aia n-a fost chiar o evadare, bombăne Sevro. Mă jur pe Vale că dacă în tot timpul ăsta mizerabilul a fost liber…

— Ne trebuie el neapărat? întreabă Clovnul. Avem aici sociopați pe alese.

— Șefu'…, zice Thraxa.

— Trebuie să căutăm. Trebuie să-l găsim, zic eu.

— Sunt două sute de paznici, zice Sevro. Nu ne putem furișa peste tot fără să știm unde mergem. Dacă se declanșează alarma, o să fim în pericol de moarte, și asta repede.

— Șefu'…, zice Thraxa.

— Știu că nu e situația ideală, spun eu.

— Ideală? mi-o taie Clovnul. Dacă se declanșează alarma, submarinele o să știe că suntem aici și n-o să mai ajungem pe trauler.

Sub armura-scarabeu, cheia de la fiul meu atârnă de lanțul ei, rece și grea. Nu l-am părăsit ca să fug cu coada între picioare imediat ce apare o problemă.

— Vrei să plecăm cu mâinile goale? întreb pe un ton calm, dar mușcător prin implicațiile sale.

Ei clatină din cap.

— Șefu'!

Thraxa îmi trage un ghiont zdravăn în coaste, aproape doborându-mă.

— Ce-i?

Face semn către Obsidian.

— Cred că el știe cum să-l găsească pe 1126.

28. DARROW

Prizonierul 1126

Părăsim nivelul de detenție Omega și-l urmăm pe gardianul Obsidian, îmbrăcat acum într-o uniformă prea mică, luată de la unul dintre Cenușiii scoși din joc. Pantalonii îi ajung numai până la jumătatea gambelor, lăsând la vedere o fâșie de piele tatuată cu rune albastre. Jacheta i se potrivește ceva mai bine. Sunt cu ochii pe el, deși pretinde că e gardian. Era în celula aia dintr-un motiv. Dar este cea mai bună opțiune a noastră.

Urmându-l grupată, echipa noastră înarmată până-n dinți urcă pe scări spiralate, fără pereți sau balustrade, de o parte și de alta a acestora căscându-se hăuri. Dincolo de scări se află un amfiteatru murdar în care se desfășoară principalele activități de producție. Prizonierii muncesc dinaintea unor benzi rulante, sortând gunoiul adunat de pe fundul mării. Gardienii patrulează

printre ei înarmați cu bastoane paralizante. Mult deasupra întregii scene, atârnate de tavan în pâlcuri, ca ouăle ruginite ale cine știe cărei specii de păianjen metalic gigantic, se află celulele.

Ajunși la un alt nivel, străbatem podele de metal lustruite ca sticla. Trecem pe lângă camere de supraveghere cu rază mică de acțiune și pe lângă uși închise, însoțiți de ecoul tusei gardienilor aflați în cazărmile lor. Pe culoare plutește sunetul unui program de știri matinale din Old Tokyo. Mă poticnesc la auzul vocii soției mele. Dar e numai o înregistrare holografică.

Reducem la tăcere paznici somnoroși fără să încetinim pasul. Roșiii și Cenușiii n-au șanse, dar puținele gărzi Obsidiene le doborâm cu extremă precauție. Unii sunt capabili să lupte timp de un minut cu trei încărcături de venin de păianjen în vene. Mă gândesc în treacăt că ar fi mai simplu să-i ucidem de-a dreptul, apoi mă înfior de răceala mea reptiliană. Aceștia sunt *oamenii mei.*

Gardianul în mod evident n-are nicio problemă când ne dezlănțuim furia asupra colegilor lui.

Ce a făcut ca să ajungă închis și fără limbă? Fie ceva foarte bun, fie ceva foarte rău.

Obsidianul se ține de cuvânt, conducându-ne către dormitoarele paznicilor. Ușa e încuiată pe dinăuntru, problemă pe care Virguliță n-o poate rezolva. Sevro îngenunchează gata să topească încuietoarea cu o încărcătură de plasmă. În timp ce se pregătește să încarce arma, Obsidianul scoate un oftat de nerăbdare, trece pe lângă el și ciocănește la ușă, apoi se retrage. Înăuntru, un câine începe să latre.

— Gura! îi strigă zadarnic animalului cineva aflat dincolo de ușă.

Se aud un bufnet și un chelălăit. Lătratul încetează. În spatele meu, Thraxa mormăie. Îl privesc pe Obsidian și el îmi face semn să aștept. Se aude un zăvor metalic și ușa se deschide către interior, iar eu mă pomenesc stern în nas cu un Arămiu cadaveric cu ochi de șopârlă și o gură cu buza atârnândă. Ține într-o mână o cană de cafea, iar cu cealaltă își strânge pe talie faldurile halatului de mătase negru și auriu. Sevro scoate un mârâit și neutralizează încărcătura de plasmă.

Temnicerul bâiguie ceva ininteligibil cu ochii la toracele negru, ca de viespe al armurii mele scarabeu. Cana i se sparge

de podeaua de metal, împroșcându-i cu cafea gambele goale și brocartul fin al covorului venusian pe care calcă acum de-a-ndărătelea. Îmi înfig două degete rigide în plexul său brahial drept și apoi în nervul femural, ca să-l împiedic să fugă. Se împleticește și mă aplec ca să pot trece pe sub pragul de sus, intrând în cameră pe urmele lui.

Un câine, un soi de terier, latră și mârâie când ne apropiem, dând înapoi și lăsând pe podea o dâră de urină. Intrând în urma trupei mele, Obsidianul se apropie de câine, se lasă pe vine și îi întinde mâna. Câinele se apropie cu coada între picioare. Când bărbatul scoate un fluierat ușor, câinele înaintează timid și îi linge mâna osoasă.

— Temnicer Videli cu Yancra, presupun?

Difuzorul căștii îmi distorsionează vocea, transformând-o într-un huruit răgușit. Ușa se încuie în urma oamenilor mei.

— Da, zice el tremurând de durere, deși nu l-am lovit tare.

Dar nu e prost. Măsoară cu ochi vioi echipamentul nostru de luptă, apoi pe Obsidian, asupra căruia privirea lui stăruie, nedumerită și înfricoșată, înainte să revină la mine.

— Cu cine am plăcerea să vorbesc?

— Nu degeaba purtăm măști, dobitocule, zice Sevro.

Se duce în spatele temnicerului și îi trage un scaun.

— Stai aici. Ține mâinile la vedere, bunul meu domn.

Temnicerul găsește scaunul pe bâjbâite și se așază. Sevro se cocoață pe marginea mesei, în spatele lui, și-i pune o mână pe umăr.

Eu mă așez în fața temnicerului și-i torn un pahar cu apă dintr-o carafă, în timp ce Thraxa stă în ușă învârtindu-și ciocanul, iar Alexandar colindă prin cameră cercetând bunurile temnicerului cu un ochi expert. Temnicerul se uită de câteva ori către patul său. Obsidianul găsește datapad-ul lui și i-l dă lui Sevro.

— Plebeule, oamenii tăi n-o să vină să te ajute, zic eu. Și-s norocoși că n-o pot face.

— Ce vreți?

— Sunt convins că n-ai uitat să le vorbești cum se cuvine stăpânilor tăi, zice Sevro, trăgându-i o lovitură zdravănă peste ureche. O să ni te adresezi cu *dominus,* potaie fricoasă!

Temnicerul se uită la Obsidian, apoi la mine. Nu sunt sigur de cine se teme mai tare.

— Pot să te ajut, *dominus.* O să fiu onorat. Spune-mi ce pot să fac.

— Ai sub paza ta un om. Prizonierul 1126. Nu e în celulă, deși zgarda lui așa semnalizează. Dacă prizonierul ar fi fost aici, *cuprum,* am fi plecat din locul ăsta și tu ai fi în continuare stăpân peste moșioara ta. Dar a dispărut și acum mă întreb dacă să-ți fac o coroană din degetele de la mâini sau din cele de la picioare.

Mă aplec spre el.

— Unde e prizonierul 1126?

La auzul numărului, bărbatul pălește.

— E mort. A murit acum un an. S-a înfometat până la moarte.

Sevro și cu mine privim către Obsidian. Acesta face semn că nu.

— Aveți încredere în el? exclamă temnicerul. În el?!

— Mi se pare că tu i-ai tăiat limba, zic eu.

Obsidianul arată către mine.

— Deci da. A văzut ceva ce nu voiai să vadă? A zis ceva ce nu voiai să spună?

— Nu, el...

— Să-i ia foc nădragii mincinosului? îi zice Sevro la ureche, coborând țeava puștii lui universale până se odihnește în zona inghinală a gardianului.

— Prizonierul 1126 a murit!

— Bunul meu domn, dac-ar fi murit, ai fi trecut asta în registrele tale și celula lui ar fi fost ocupată de vreun alt pervers. Așa că, te rog, spune-ne de ce era acolo semnalul lui.

Îl bat pe genunchi.

— Hai să răspund eu în locul tău. Era acolo în caz că te-ar fi vizitat inspectorii Republicii. Era acolo ca să-ți acoperi șperțul.

— Nu, spune tăios temnicerul. Niciodată...

— ... n-ai putea să-ți permiți un covor ca ăsta din salariul tău de temnicer, intervine Alexandar atingând covorul cu vârful piciorului. Mătase venusiană. Vopsită cu extract de crustacee. Chiar schimbă întreaga cameră. Ai gusturi periculos de alese, bunul meu domn.

— Cât costă o chestie de-asta? întreabă Sevro.

— Cel puțin patru mii de credite, răspunde Alexandar.

Pe Sevro îl apucă tusea.

— Pe bune?

Ia de pe masa temnicerului ibricul cu cafea și îi varsă conținutul pe covor.

— Vaaai…

Dacă asta îl supără pe bărbat, o ascunde bine.

— Temnicer, temnicer, fă-l să se oprească! se văicărește Alexandar.

— Un șobolan *cuprum* ca tine poate să-și imagineze că e un conspirator cu totul special, spun eu. Un întreprinzător profitând de o deficiență a sistemului. Ce risipă trebuie să ți se pară să ai fii și fiice de Aureolați încuiați în coșciugele astea strâmte de metal, în timp ce toate conturile și depozitele lor secrete se irosesc undeva pe lumea asta. Ce păcat să nu profite cineva!

Temnicerul mă privește calculând, căutând abordarea cea mai potrivită. Probabil vede un uriaș în armură neagră și se holbează la propria lui imagine reflectată în ochii insectoizi, necruțători, ai căștii. Unica lui opțiune e supunerea și asta îi rănește mândria. Nu orice provincial mototol ajunge temnicer în Deepgrave. E un post însemnat.

— Prizonierul 1126 te-a plătit ca să iasă de la izolare, nu?

— Da, spune fără ezitare temnicerul. A făcut aranjamente pentru îmbunătățirea condițiilor de detenție. Nivelul Omega este…

— O fortăreață, zice Thraxa.

— … o grea încercare pentru psihic. Dar e încă aici.

— Testiculele tale sunt recunoscătoare pentru asta, zice Sevro înfigând și mai tare țeava puștii în zona inghinală a omului.

Temnicerul tresare.

— *Ya hara,* gângurește Sevro, folosind expresia care în argoul venusian înseamnă „bietul de tine”. Te-a durut?

Tot teatrul ăsta e pentru ca temnicerul să nu mai aibă nicio îndoială că suntem de pe Venus. Că cei care l-au scos din închisoare pe unul dintre cei mai detestați prizonieri sunt agenți ai Societății. În cel mai rău caz, sper ca măcar să pună bețe în roatele negocierilor de pace. Mustang poate să-și dea seama, dar, dacă află Lordul Cenușă, el nu trebuie să știe că am fost aici.

— Mă întreb cum ar fi ca, după ce plecăm, să raportăm isprava ta nobilei Republici, îi spun temnicerului. Oricât de isteț ai ținut contabilitatea, acțiunile tale vor fi descoperite. Procesul

tău va fi unul public, menit să arate că Republica nu tolerează corupția.

Auzind asta, Sevro pufnește.

— Și, ca să demonstreze că după faptă-i și răsplată, vei fi trimis să-ți execuți sentința aici.

— Cât timp crezi că o să reziști de cealaltă parte a gratiilor, degete-apucătoare? întreabă Sevro. Cum o să dormi, cum o să faci duș, cum o să mănânci știind că monștrii peste care ai domnit cândva te pândesc și așteaptă?

Mă aplec spre el, lăsându-i imaginația să invoce tot ce-i mai rău. Pentru un moment, calmul lui cedează și eu profit de ocazie:

— Când o să vină după tine în celulă, vreau să-ți reamintești ziua în care am stat dinaintea ta și să te întrebi dacă n-ai fi putut face ceva pentru ca toate astea să nu se întâmple. Pentru că, temnicerule, sunt aici ca să-ți spun că e un lucru pe care-l poți face.

El se luminează la față.

— Numiți-l, *dominus.*

— Du-ne la prizonierul 1126 și apoi, după ce fugim, vezi-ți de viața ta ca până acum. Nu raporta Republicii evadarea sau prezența noastră aici. Fă asta și va fi micul nostru secret. Ce zici?

— În locul tău, eu aș zice da, bunul meu domn, spune Alexandar tolănit pe un divan. O viață ca animal de companie al unui Obsidian nu prea e viață.

Ca la un semn, bătrânul Obsidian se apleacă din nou să mângâie câinele. Începe să-mi placă de slăbănogul ăsta.

— Vă duc la prizonier, zice temnicerul tulburat.

•

Câinele ne urmează, păstrând o distanță prudentă, dar nepierzându-l din ochi pe Obsidian, în timp ce temnicerul ne conduce către o zonă mai nouă a clădirii. Dintr-un post pază, extinde o rampă pe deasupra spațiului către un grup de celule suspendate. O traversăm și, când ușile mari ale acestuia se deschid, se aude muzică.

Interiorul e un glob cu o zonă comună în centru și cu celule pe trei niveluri, la care se ajunge cu ajutorul unor scări și al unor pasarele. Sevro trece pe lângă temnicer.

— Ce căcat arzând e asta?

Nu-i o pușcărie. E un paradis improvizat. Podelele de oțel sunt acoperite cu straturi groase de covoare scumpe. Pereții vopsiți sunt albi precum coaja de ou. Trandafiri aurii și iederă cresc de-a lungul pasarelelor și se cațără pe balustrade, hrănite de lumina ultravioletă a becurilor ce atârnă din tavan. Ușile celulelor sunt descuiate. Trei dintre ele sunt pline până-n tavan cu cărți și cuburi de date, alta cu sticle de vin, alta cu halate și camizole, alta are un congelator, un generator portabil și un aragaz, alta e o grădină unde cresc roșii, usturoi și morcovi, alta are haltere și extensoare.

Podeaua spațiului comun e un salon imens. Narghilele răsar ca niște sperietori de smarald dintr-o mare de perne și de pături. Doi prizonieri Roz cu zgărzi, o femeie zveltă și un bărbat musculos, zac goi printre ele, cu trupurile pline de vânătăi. Sticle goale și alte resturi ale desfrâului zac împrăștiate pe măsuțe. Și, în mijlocul lor, un bărbat solid stă pe un jilț, cu spatele la noi, cântând la vioară cu mișcări febrile, scăldat în lumina ultravioletelor, gol pușcă, cu excepția zgărzii de metal specifice prizonierilor. Are pielea arămie, mai întunecată decât a fratelui său mai mic. Părul lui blond e lung și ondulat și i se revarsă pe spatele musculos. Pierdut în vise, nu ne aude intrând.

— Apollonius au Valii-Rath, rostesc eu.

Bărbatul se oprește din cântat și se răsucește. Dacă e surprins să ne vadă, n-o arată. De parcă ne-am întrupat din cântecul lui febril. Mă doare să-l văd stând așa, răsucit, cu nasul lui lung, buzele senzuale, genele întunecate și ochii arzători ca niște tăciuni. E o copie pervertită a fratelui său mai mic, un bărbat la care am ținut în ciuda întunericului din el, pentru că am întrezărit o scânteiere de bunătate. Dar acesta nu-i prietenul meu, chiar dacă sunt din același sânge. Dacă în bărbatul ăsta a existat vreodată o lumină, umbra flămândă dinlăuntrul lui a stins-o cu multă vreme în urmă.

— Ce-nseamnă asta? întreabă cercetându-ne din priviri chipurile mascate.

Are o voce de bariton, mătăsoasă și iute, groasă ca mierea sălbatică turnată pe un cuțit încins.

— O delegație de demoni sosește pe acropola mea, cu nenorocirea gonindu-le pe urme? Ați venit să mă ucideți, drăcușorilor?

Răsucește vioara, ținând-o de gât ca pe o armă, și vocea-i devine războinică.

— Vă previn că n-o să vă placă!

— E țicnit, rostește Sevro în căștile noastre.

A fost dintotdeauna nebun, un iubitor al viciului și al violenței, dar privirea lui exprimă acum mânia, o instabilitate mai accentuată decât atunci când l-am văzut ultima oară, plin de vânătăi, însă mândru, dinaintea unui tribunal al Republicii.

— Apollonius, repet eu. Am venit să te ducem acasă.

Ochii criminalului de război se îngustează bănuitori.

— Cine v-a trimis?

— Fratele tău.

— Tharsus?

Face ochii mari, alunecă de pe scaunul său ca un imens crocodil de apă sărată și se întoarce către noi fără să se rușineze de goliciunea sa. Mușchii puternici ai toracelui sunt acoperiți de cicatricele lungi și albe lăsate de brice. Cele două din apropierea inimii sunt de la mine, dobândite în ziua în care ne-am întâlnit pe coridorul din fața dormitorului meu din Citadelă.

— Tharsus e în viață?

— Te așteaptă în nava-amiral, lordul meu. Am venit să te conducem la flota ta.

Am mințit, desigur. Apollonius își lasă ochii în pământ, înfiorându-se de o bucurie copilărească. Apoi își ridică privirea cu un zâmbet de fiară.

— Magnific! În curând ne vom alătura lui. Dar mai întâi o să-mi plătesc datoriile.

Se apropie de temnicer. Thraxa face un pas către mine, gata să mă apere.

— Temnicerule, temnicerule. Amintește-mi, căci memoria nu mă ajută, nu ți-am promis eu ceva în prima zi a încarcerării mele?

— Am făcut ce mi-ai cerut, îmi spune temnicerul. Onorează-ți partea de înțelegere.

— Vorbesc cu tine, temnicerule, nu cu slujitorii fratelui meu!

— Nu-mi amintesc ce-ai zis, prizonierule. Primesc multe amenințări.

— Minți! O rasă atât de meticuloasă ca a ta nu uită nimic. Aduni faptele cum strâng veverițele nucile pentru iarnă. O ființă meticuloasă ca tine n-are niciodată destule nuci.

— Te-am ajutat, *dominus.*

— Ah! Acum îmi spui *dominus.*

— Dacă n-aș fi fost eu, acum ai fi într-o gaură, sugând alge dintr-un tub.

— Sugând dintr-un tub, zâmbește el. Un gând vibrant.

Mângâie obrazul temnicerului. Broboane de sudoare se ivesc pe fruntea înaltă a acestuia. E îngrozit de Apollonius.

— Ar trebui să-ți alegi cuvintele cu mai multă grijă, făptură plăpândă.

Adună sudoarea de pe fruntea bărbatului și o gustă.

— E așa cum bănuiam. Ai gust de monede.

— *O să-l omoare,* îmi spune Thraxa în cască, trădându-și îngrijorarea.

— *Merită cu vârf și îndesat,* bombăne Sevro.

Obsidianul stă din nou rezemat în cadrul ușii, fără să-și miște capul, dar plimbându-și ochii de la unul la altul de parcă știe că vorbim între noi.

— Domnule, avem nevoie de el viu, îi spun.

— De ce? întreabă Apollonius cu un ton neutru.

„Pentru că o să ne păstreze secretul, rahat psihopat”.

— Are conectat la inimă un monitor biometric. Dacă moare, tot locul se închide, mint eu. Nu mai avem mult până li se reactivează sistemul de drone. *Yalla.* Trebuie să plecăm.

Apollonius se apropie și-mi studiază masca. Îi fac semn Thraxei să facă un pas înapoi.

— Cum te cheamă? întreabă el.

— Artullius au Vinda.

— Nu cunosc niciun Artullius. Scoate-ți masca! îmi cere el.

— *Pot să-l împușc*? întreabă Sevro.

— *După aia o să trebuiască să-l cărăm noi în gravitația asta terrană,* spune Alexandar.

— *Car eu grămada asta de rahat,* rostește Thraxa.

— *Nu trebuia să fie atât de mare,* bombăne Alexandar. *Ticălosu’ ăsta ar fi trebuit să mănânce numai alge în ultimii șase ani. Arată de zici că a înfulecat câte o vacă pe zi. Trebuie să fi pus pe el vreo cincizeci de kile de mușchi.*

— *Secerătorule, o să-l împușc,* zice Sevro. *A intrat la bănuieli. Și e un pervers.*

— *Nu-l împușca,* îi zic eu.

Parcurg distanța care ne separă, până când eu și Apollonius suntem ochi în vizor. E puțin mai scund decât mine.

— Șase ani sunt de ajuns ca un nou-venit să-și facă un nume, mârâi eu. Am fost plătit să te aduc respirând. Și o să te duc fratelui tău. Nu-mi pasă dacă i te predau inconștient și cu bale sau tropăind vioi ca un afurisit de Pixie. Așa că taci și îmbracă-te! Altfel îți sparg nasul și te târăsc de aici ca pe potaia marțiană care ești.

Mă privește fix preț de trei bătăi de inimă, apoi sparge tensiunea izbucnind într-un râs plăcut.

— Venusian? mă întreabă.

— Venusian, confirm eu.

— Îi urăsc pe venusieni. Ești din casa Carthii?

— Saud.

Lângă mine, Thraxa pune mâna pe ciocan.

— Atunci o să apuci să vezi sfârșitul zilei ăsteia, zâmbește el. Ce dor mi-a fost de-ai mei, chiar dacă sunteți mâncători de scoici! Auriul nu piere-așa ușor, nu?

Adulmecă prin aer, îi aruncă Obsidianului o privire disprețuitoare, apoi se răsucește și scotocește printre perne până ce descoperă un chimono de brocart violet cu auriu. Și-l prinde în jurul taliei cu o panglică de mătase și se apleacă să-și ia rămas-bun de la Rozaliii adormiți. Nu se clintesc, cel mai probabil sub efectul vreunui narcotic. Își ia vioara și se întoarce către noi desculț.

— Mergem?

Ne pregătim să-l lăsăm pe temnicer în celulă, căci nu mai avem nevoie de el. Alexandar și Sevro deschid ușa și ies. Thraxa și eu îi urmăm împreună cu Apollonius. Atunci el țâșnește înapoi.

Până să mă întorc, l-a apucat deja pe temnicer, cuprinzându-i capul cu mâinile lui uriașe. Temnicerul a încremenit în strânsoarea lui. Apollonius mă privește cu plictiseala insolentă a unui câine care-și face nevoile pe covor. Își înfige degetele în orbitele temnicerului și acesta urlă. Mușchii lui Apollonius se încordează. Venele i se îngroașă. Înainte să mă reped să-i despart, se aude un clefăit cărnos. Ochii temnicerului țâșnesc din orbite, iar sângele stropește fața lui Apollonius. Alexandar

scoate un icnet. Apollonius îl lasă pe temnicer să cadă la podea și mă privește cu voioșie, în timp ce bărbatul urlă pipăindu-și fața. Auriul își linge un deget însângerat.

— Gust de monede.

Îl privesc uluit pe temnicerul care se zbate.

— *Sevro, împușcă-l*!

O grindină de săgeți șuieră pe deasupra umărului meu. Două îl lovesc pe Apollonius în față. Râde și le smulge din obraz. Sevro și Alexandar trag din nou și Apollonius se apără de săgeți cu mâna, iar acestea i se înfig în carne. Fără să scoată un sunet, se repede la Sevro ca un bizon vesel, scăldat în sânge. Îmi cobor umărul și-l dobor dintr-o parte, lovindu-l sub coaste și ridicându-l de la podea, cuprinzându-i genunchii cu brațele. Ne prăbușim pe covor. E un luptător mai bun decât mine și forța lui imensă mă ia pe nepregătite. Se încolăcește în jurul meu ca o anaconda, până mă pomenesc în patru labe, cu ceafa lipită de sternul lui, în timp ce el se ridică împingându-se cu picioarele în podea, strâmbându-mi gâtul și întinzându-mi până la refuz coloana vertebrală, în vreme ce nodurile degetelor lui îmi apasă mărul lui Adam. Mă sufoc, incapabil să respir, dar îi zgârii fața și îi înfig degetul într-o nară, încercând să ajung în cavitatea lui nazală. Nu slăbește strânsoarea. O să-mi pierd cunoștința. Apoi gardianul Obsidian e lângă noi. Îl pocnește pe Apollonius în tâmplă cu o narghilea, iar eu reușesc să mă eliberez. Masca armurii-scarabeu mi se desprinde în strânsoarea ca de menghină a Auriului, care se prăbușește pe covor, în timp ce eu mă ridic, gâfâind și roșu la față.

Privindu-mi chipul dezgolit, Apollonius izbucnește din nou în râs, mici icnete de bețiv pornite din diafragmă, în timp ce veninul își face, în sfârșit, lucrarea. Zace pe podea cu brațele în lături, acoperit de sânge, ca o caracatiță primordială și malefică. Sevro se apropie și-i trage una în tâmplă, mai mult ca să fie sigur. Ochii bărbatului se dau peste cap dincolo de pleoapele grele și cade în nesimțire. Stau aplecat deasupra lui, gâfâind.

— Mulțumesc, îi zic Obsidianului.

Ochii lui îmi cercetează chipul și mă recunosc. Ridică amuzat din umeri și se uită din nou la temnicer. Preț de o clipă, cred că o să se răzbune crăpându-i capul Arămiului. Dar, în loc s-o facă, aruncă pe jos narghileaua strâmbată.

— Să mă ia dracu’, zice Sevro. Temnicerul?

Thraxa stă aplecată deasupra lui.

— Din fericire, a leșinat.

— Corupt, iar acum și orb, mârâi eu. Ceva îmi spune că are bani pentru o pereche de ochi noi.

— Bălăioara, ești bine? întreabă Sevro.

Alexandar stă în ușă, adus de mijloc. Se clatină, apoi își desface grăbit masca și reușește să și-o scoată înainte să vomite în ea.

Sevro se îndepărtează dintr-un salt.

— Idiotule!

— Scuze, spune Alexandar palid la față.

Evită să-l privească pe temnicerul mutilat și-și pune masca la loc.

— Minotaurul, doborât cu o narghilea!

Sevro trage un șut în narghilea și îl bate pe Obsidian pe umăr.

— Mișto lovitură! S-ar părea că înțelegerea noastră cu temnicerul nu mai e valabilă…

— De ce? Orb sau nu, dacă se trezește și raportează toate astea Republicii, o să-și petreacă restul vieții într-o celulă. Ceva – mi spune c-o să-și țină gura.

— Riscant joc, spune Sevro. Oamenii lui pot s-o facă fără știrea lui…

— Crezi că ei nu-s abonați la porție? Interesul poartă fesul când ești în dubiu. Ia-i pe Thraxa și pe Alexandar și reveniți la nivelul Omega ca să-i ajutați pe Pietricică și pe Clovn să-i transporte pe ceilalți prizonieri. Thraxa și cu mine o să cărăm grămada asta de rahat pe submersibil. Plecați!

Șovăie, aruncându-i lui Apollonius o privire îngândurată.

— E de căcat, bombăne el, în așa fel încât nu-l aud decât eu.

— Zi-mi ceva ce nu știu.

— Am câștigat cu 6-3. Când o veni momentul, eu o să-l omor pe pulifriciul ăsta.

Face semn din cap către Obsidian.

— Ce facem cu… hei, cum te cheamă?

Obsidianul îi aruncă o privire iritată și-și indică gura.

— Nu-i nimic. De-acum te cheamă Mutu.

Sevro se uită din nou la mine.

— Ți-a văzut fața.

Obsidianul așteaptă răbdător în timp ce eu îl măsor din cap până-n picioare.

— Vrei să mergi cu noi?

29. LYRIA

Rugină și umbră

În ziua mea liberă, mă trezesc devreme și mănânc cereale reci la cantină înainte să se trezească altcineva, cu excepția femeilor de serviciu. Le ocolesc micile pâlcuri de roboți de curățenie de pe coridoare. Din luna luminoasă nu a mai rămas decât o săptămână, iar cerul e albastru vinețiu și lasă să cadă o ploaie leneșă. Cobor Dealurile Esqualine către depoul sudic, de unde iau un tramvai până la stația principală, aflată în partea de est a Citadelei. Sub Arcul lui Silenius, le arăt Cenușiilor din Gărzile Leonine permisul și cardul de acces. Aș fi vrut să-l iau și pe Liam, dar e la școală și m-am temut ca zgomotele orașului să nu-l copleșească.

— Prima excursie prin Hyperion? întreabă Cenușiul somnoros de la punctul de control în timp ce-mi studiază permisul.

Primul val de navetiști dinspre Hyperion trece încolonat de inspecție pe partea opusă. Îi ia prea mult. O să descopere că-i ceva în neregulă cu permisul. Îmi țin mâna pe portofelul din buzunar. Cu cât să-l mituiesc? Ar fi trebuit să întreb vreo servitoare, dar nu te poți aștepta la un răspuns sincer de la niciuna dintre ele. M-ar păcăli numai ca să aibă de ce râde. În interiorul stației, mai mulți paznici urmăresc un holo-program.

— Vrei să vezi obiectivele turistice?

— Da, domnule.

— Ocolește Circada. Sunt niște cozi teribile.

— Am un flexipas.

Ridic permisul argintiu pe care majordomul l-a înmânat tuturor servitorilor Casei Telemanus.

— Super! zice sarcastic. Ăsta o să te ajute să intri, dar nu și să sari peste rând. Obiectivele turistice sunt pline ochi. Sunt marțieni peste tot.

Mă privește așa cum mă uitam eu la un țânțar în Tabăra 121.

— Toate permisele de categoria a patra fac obiectul unei verificări complete la întoarcerea după ora 22:00.

— Al meu e de categoria a doua…

— Numai în interiorul proprietății familiei Telemanus, mă corectează el. Accesul în afara Citadelei implică alt protocol. Înțelegi?

Fac semn că da.

— Bucură-te de luna noastră, cetățeano!

Urc în tramvaiul ce lucește sub biciul picăturilor de ploaie și mă ghemuiesc la o fereastră, strângându-mi haina ca să mă apere de frig. Tramvaiul părăsește Citadela având numai șase pasageri în afară de mine. Străbate pădurea și ceața joasă de toamnă care separă orașul de Citadelă, ridicându-se tot mai sus către jungla de metal și lumini care e Hyperion. Rememorez când am văzut orașul de sus pentru prima oară. Faptul că pe lumi există atâția oameni mi s-a părut de-a dreptul magic. Acum, gândul îmi zboară la proteste și la rebeliuni și mi se strânge stomacul de frică.

Cobor în stația Hyperion și-mi croiesc drum prin masa de navetiști care se înghesuie pe peron ca să ia tramvaiul pentru călătoria înapoi către Citadelă. În mulțime sunt Verzi și Argintii, dar cei mai mulți sunt Arămii. Toți apărându-se de frig cu paltoane scumpe, identice, încheiate până la gât, cu fulare și pălării de culoare închisă, cu boruri largi. Îmi cer scuze când îi împing, însă ei nu mă aud. Urechile le sunt acoperite cu căști luminoase. În ochi le scânteiază holo-lentile. Îmi folosesc coatele. Sunt atât de scundă, încât nu văd pe unde merg și sunt cât pe ce să fiu călcată în picioare când difuzorul anunță: „Se închid ușile. Atenție! Se închid ușile…”

Stația Hyperion îmi amintește de Lagalos. Este o peșteră uriașă de piatră, aglomerată și vuind de zgomote, plină de călători din cele mai îndepărtate colțuri ale Republicii. Roșii cu pielea tăbăcită de pe latifundiile terrane. Flăcăi Albaștri slăbănogi din școlile orbitale de zbor, cu jachete negre șic. Verzi de pe Lună, maniaci ai biomodificărilor, ascultând o muzică tunătoare din difuzoarele de pe umeri. Toți amestecați ca una dintre tocanele Avei. Trec pe lângă magazine scânteietoare, cu reclame mobile înfățișând lucruri cu aspect costisitor purtate de Rozalii cu aspect costisitor.

Într-un vestibul cu hărți ating din greșeală ecranul și holograma dispare, afișând un amestec de opțiuni ca un cuib de

șerpi. E năucitor și nu știu cum merg aparatele de bilete. Galbena din spatele meu bate nerăbdătoare din picior.

Simt o panică bruscă. Sar în ochi ca un deget bășicat. Vreau să o rup la fugă, să mă întorc în Citadelă și să mă uit la holo-filme în patul meu. Kavax a plecat la lacul Silene, la nu știu ce întâlnire secretă, și l-a luat și pe Sofocle cu el, așa că nu am nicio însărcinare.

Nu! Hyperion e perla imperiului. Îmi ridic privirea către marmura sculptată a stației. „Ava, ai fi ucis ca să vezi astea".

Trebuie să-i dau o șansă, de dragul ei.

Intimidată de hărțile de tranzit, părăsesc stația și o pornesc la drum pe jos. Măcar mă pot încrede în propriile picioare și în GPS-ul datapad-ului meu. Până la galerie nu sunt decât cinci kilometri pe jos. Jumătate din distanța pe care o parcurgeam eu și Liam din tabără până pe câmpurile cu căpșuni.

Pe drum, mă opresc în fața unei cafenele situate pe un bulevard plin de lumini. Grupuri de oameni de serviciu Maronii în salopete cenușii adună gunoiul cu gheare de metal. Protestatarii de la Vox Populi încep să se strângă într-o piață ca să asculte un bărbat care ține un discurs. La marginea promenadei delimitate de copaci, dincolo de tufișurile înflorite presărate cu gunoaie, se află o prăpastie uriașă și nivelurile inferioare ale orașului. Dincolo de balustradă, apartamente se întind în sus și-n jos. Stomacul mi se întoarce pe dos când îmi dau seama că mă aflu la kilometri întregi depărtare de suprafața lunii.

Mașini zburătoare trec de-a lungul arterelor aeriene ca niște cărăbuși migratori. Sub ele e un strat de ceață și de smog. Dedesubtul lui strălucesc lumini. Un întreg alt oraș ascuns în pâclă. „E o nebunie, tată. Te-ar face până și pe tine să-ți iei ochii de la holo. Poate chiar te-ar face să zâmbești".

Intru în cafenea, puțin amețită din pricina înălțimii. Năucită de meniul imens, cer cafea și desert. Sunt primii bani pe care-i cheltuiesc în afara Taberei 121 și numai cafeaua costă un sfert din câștigul meu pe o zi.

Casiera Maronie oftează când îi plătesc cu bancnote, și nu cu data-credite și scotocește demonstrativ prin sertarul casei de marcat ca să-mi dea restul. Odată ce-l capăt, mă duc să-mi beau cafeaua într-un colț. E bună, sigur, dar prăjitura mă dă gata. Pufoasă și untoasă, umplută cu ciocolată și nuci. „Ava, ți-ai fi

vândut doi copii numai ca să iei o mușcătură din asta. Vezi, sunt în stare să mă distrez. Sunt un cetățean normal”.

Privesc trecătorii de dincolo de fereastră, dar mă simt atât de singură. Ei aparțin acestei lumi. De aia își permit o cafea ca asta în fiecare zi. Au talente. Au fost la școli. Se pricep la computere și dețin cunoștințe avansate. Eu nu-s ca ei.

Nu știu decât să servesc. Și înainte de asta am fost o sclavă. Mă imaginez așezată în fața unui tip uriaș, îmbrăcat în costum, la un interviu ca acelea care apar la holo. M-ar întreba la ce mă pricep, iar eu i-aș spune că știu să am grijă de păianjenii de mătase, să-i apăr de cărăbuși și să-i bag în cuibarul lor noaptea. Știu cum să mituiesc tinichelele din mină, cum să mă tocmesc pentru o lingură de zahăr și cum să trag cu urechea la zvonuri, ca să nu fiu încolțită de vreuna dintre găștile din 121.

„Inteligență de ruginitură, buna mea doamnă”, ar spune el. „Dar nu ne trebuie așa ceva aici. Ați încercat la serviciile de curățenie?”

•

Muzeul e frumos, curat și aglomerat. Aripa Zorii Erei Spațiale e ințesată până la refuz. Plină de vechi nave spațiale donate de însuși Regulus ag Sun. Trebuie să-mi fac loc printr-un grup de Cenușii și Albaștri ca să pot zări măcar jumătate dintre ele. Prin îndoitura cotului unei femei recunosc călcâiul înaripat care e emblema companiei Argintiului. Aceeași ca pe corturile noastre, pe pachetele cu mâncare și pe filtrele de apă. Aceeași ca pe roboții care ne-au înlocuit în mina noastră cea neprofitabilă.

Expoziția Istoria Cuceritorilor e închisă. Bariere puse de gardieni blochează accesul. Un pâlc de Arămii din fața mea trăncănește despre un furt scandalos care a avut loc în urmă cu câteva săptămâni. Printr-o deschizătură a prelatei ce acoperă intrarea în expoziție văd câțiva Verzi care montează echipament în podea, în timp ce o echipă de Portocalii și de Roșii repară o arcadă de marmură pe care cuvântul CUCERITORI a fost înlocuit cu CĂCĂCIOȘI.

Zâmbesc în sinea mea.

Ocolesc aripa destinată Revoltei – Conn și Barlow ar fi plâns de dezamăgire – și mă alătur cozii din fața Aripii Libertății. Aici descopăr o încăpere de beton înaltă de câteva etaje, îngustându-se la vârf ca să lase să pătrundă o rază subțire de lumină. Pe podea sunt răspândite un milion de sigilii Roșii. Abia

cât amprenta degetului mare, confecționate din metal flexibil, la fel ca acelea de pe mâinile mele. Fiecare luat din minele nimicite de Șacal pe Marte. Se cheamă Sala Țipetelor.

E grotesc și rece și vreau să plec. Dar rămân. Din toată arta de aici, ăsta e unicul loc unde poți privi oroarea drept în ochi. Un bărbat abia ceva mai vârstnic decât mine îngenunchează plângând, strângând unul dintre sigilii. E singur, însă Roșiii din spatele lui îngenunchează ca să-l consoleze, până ce în jurul lui se formează un ghem și toți plâng, iar eu mă șterg la ochi și privesc în altă parte, întrebându-mă dacă să mă alătur, dar prea jenată și prea mișcată ca să pot s-o fac. Unde era dragostea asta în Tabăra 121?

O pereche de Aurii înalți stă de cealaltă parte, alături de băiețelul lor, privind expoziția. Sunt un cuplu arătos. Au priviri triste, pline de respect. Dar vreau să țip la ei. Să le spun să se care. Asta ne aparține.

Apoi băiatul se strecoară din strânsoarea mamei lui și calcă pe Sigilii, făcând fierul să zăngăne. Încălțările lui fac Sigiliile să se ciocnească. Sunetul se răsfrânge din beton, ridicându-se etaj după etaj, iar zgomotul crește cu fiecare nou ricoșeu până ajunge în gâtlejul de beton rece al încăperii.

Roșiii adunați se opresc și privesc.

Dezgustată și cuprinsă de claustrofobie după Sala Țipetelor, îmi croiesc drum prin mulțime în căutarea unui loc unde să mă așez și să mă liniștesc. Toate cafenelele sunt pline, așa că mă îndrept către părculețul din fața muzeului. Mă strecor printr-un cârd de Albaștri sclifosiți care de-abia se mișcă, pe lângă Verzi puși pe trăncăneală, printre Culorile amestecate pe scările largi și albe ale muzeului. Ocolesc cu grijă o Aurie îngrozitoare, care s-a oprit în mijlocul drumului și vorbește cu ajutorul unui cip intern. Un Roșu cu piercinguri extravagante se izbește de mine zorit să înainteze.

— Scuze, drăguță, murmură el și își vede de drum, strecurându-se prin mulțime și lăsând în urmă fumul țigării sale.

În spatele meu, pe trepte, cineva țipă. Mă întorc și o văd pe femeia Aurie răsucindu-se agitată și măsurând din ochi mulțimea înainte ca privirea să-i poposească asupra mea. Mă arată cu un deget lung, plin cu inele.

— Tu!

Mă uit în spate, ca să văd cu cine vorbește.

— Hoațo!

Pornește împingându-se în direcția mea și-mi dau seama că se îndreaptă către mine. Oamenii din jurul meu îi fac loc să treacă. Îmi vine s-o rup la fugă, dar parc-am prins rădăcini pe trotuar.

— Paza! strigă femeia cea înaltă. Paza! Unde-i, ruginitură mică? șuieră ea privind de sus la mine.

E cu cel puțin treizeci de centimetri mai înaltă decât mine. Cu patruzeci și cinci de kilograme mai grea. Poate chiar mai mult, în ciuda faptului că e foarte slabă. Arată ca o salamandră aurie și emaciată înfășurată într-o haină de blană, dar ochii ei mari scânteiază ca două nestemate diabolice.

— Știu că tu ai luat-o!

— N-am luat nimic, mă răstesc eu.

Ea mă apucă de braț și mă smucește atât de tare, încât simt osul frecându-se de încheietură. Picioarele mi se desprind de pământ.

— Mai vedem noi. Paza!

— Vin, spune cineva.

Privesc în jur năucită și mă smucesc într-o parte, iar jacheta mea lunecoasă din pricina ploii scapă din mâna ei.

— N-o lăsați să plece!

O femeie Verde și un bătrân Argintiu îmi taie calea. Argintiul mă apucă de braț și nu-mi dă drumul până când din mulțimea care s-a adunat nu se ivesc doi paznici. Cenușii. Mă străbate un fior de spaimă. Poartă chipie albastre de pânză și uniforme cenușii cu insigne de titan înfățișând o femeie legată la ochi care ține steaua Republicii. Cel mai tânăr le cere privitorilor să se deplaseze, în timp ce bătrânul își încordează gâtul ca s-o privească pe femeia Aurie, înclinând respectuos din cap.

— E vreo problemă, cetățeano?

— Fata asta-i o hoață.

El mă privește calm.

— Cine, ea?

— Vagabonda mică mi-a furat brățara! Mi-a luat-o de la încheietură!

Fac ochii mari.

— Ba pe dracu’!

— Am văzut-o încercând să scape, declară Argintiul. Am reținut-o până la venirea voastră.

— Era o brățară de lyrconiu cu diamante. Foarte scumpă. Vorbeam la sistemul meu de comunicații și ea m-a jefuit. Ce degețele lunecoase!

Am amuțit de uimire.

— Nu-ți mișca capul, cetățeano, zice paznicul mai gras și mai bătrân.

O lentilă transparentă îi cade pe ochi din căștile subțiri de plastic pe care le poartă sub chipiul albastru.

— Trebuie să te scanez.

— Dar n-am făcut nimic!

— Atunci n-ai nimic de ascuns.

— Ați văzut ce s-a întâmplat? îi întreabă Cenușiul mai tânăr pe femeia Verde și pe bărbatul Argintiu.

— Am văzut ruginitura cum s-a lovit de ea.

— Nu. Am auzit-o doar strigând.

— N-am făcut nimic!

— Taci, altfel te arestăm pentru insubordonare, zice Paznicul mai tânăr.

— Cetățeano, nu-ți mai mișca capul!

Stau nemișcată, înghițindu-mi impulsul de a-i spune că-i o tinichea. Lumina proiecțiilor optice scânteiază în ochiul paznicului. Peste pupila lui curge un caleidoscop de fețe.

— Nu e în Arhive, îi spune el celuilalt. De unde ești, cetățeano?

Îmi face semn să pun degetul pe analizorul de ADN. Simt o ușoară înțepătură. El privește rezultatele și se încruntă.

— Marțiană, evident. Vorbește de parcă are gura plină de noroi, spune Auria. Arestați-o și gata! Îmi vreau brățara înapoi.

Face semn către clădirile din jur.

— Nu puteți să folosiți filmările camerelor de supraveghere?

— E proprietate privată. Nu e conectată la Arhive, așa că ne trebuie mandat.

— Ce birocrație ridicolă! Străzile au decăzut. Hoți pe Promenadă! Dacă nu ați mai asculta de paiațele alea plebee din Senat și v-ați face treaba…

— Cetățeană, vă rog, zice gardianul mai vârstnic.

Privește către Roșiii din mulțime, întrebându-se probabil dacă sunt membri ai Vox Populi. Dacă asistă cine nu trebuie, scena asta o să se transforme într-o revoltă.

— Ești de pe Marte, fato?

„Respiră. Respiră”.

— Da, sunt marțiană.

— Nu ești în Arhivă. Unde ți-e permisul de tranzit? Îl ai pe actul tău de identitate?

— Ce?

— Ai vreun act de identitate?

Duc repede mâna la buzunar, unde am legitimația de la Citadelă. Cei doi Cenușii fac un pas în spate, ducând mâinile la armele de la centuri. Cel mai tânăr și-o scoate pe a lui și mă pomenesc privind țeava de metal aflată la doi metri de fața mea.

— Nu mișca!

Ordinul mă face să tremur, străbătută de o groază ancestrală în fața Cenușiilor cu arme.

— Scoate mâinile din buzunare! Scoate mâinile din buzunare! Acum!

Încremenesc, blocată și tremurând. Mi-e atât de frică, încât nici nu-s în stare să-mi scot mâinile la vedere. Ochi ostili mă privesc cu dispreț, satisfăcuți că le-am validat cine știe ce fantezie sucită.

— Scoate mâinile din buzunare! Încet! Încet!

Îmi scot mâinile la vedere. Cenușiul mai în vârstă vede Roșii și Maronii urmărind scena din mulțime. Câțiva vorbesc în emițătoare. Unul face un pas către noi. Cenușiul își coboară arma și în ochii lui licărește teama. Cel mai tânăr nu-i observă pe privitori și se repede asupra mea, îmbrâncindu-mă în zidul din apropiere. Îmi dă mâinile în lături și mă forțează să-mi depărtez picioarele. Îmi scanează trupul cu un baston, apoi mă pipăie și în cele din urmă îmi prinde mâinile la spate în cătușe magnetice. Nu știu ce să fac.

— Nici urmă de armă sau de bombă, zice tânărul, neremarcând îngrijorarea bătrânului. Nici urmă de brățară.

Îmi scoate cartea de identitate din buzunar și se retrage.

— Lyria din Lagalos.

Face o pauză.

— Ăăă... Stefano, ia uită-te!

— Trebuie să fi avut un complice, zice Auria.

— Am văzut un alt Roșu..., se amestecă femeia Verde.

— Și eu l-am văzut. Membru al unei bande, fără dubiu. Tatuaje, piercinguri. Ascultați, domnilor polițiști, pot să depun

declarația sau să vă dau cartea mea de vizită? întreabă Argintiul uitându-se la ceas. Am o întâlnire…

— Rico, ia-le mărturiile și datele de identitate!

Emițătorul paznicului mai în vârstă pârâie. Își pune armele în tocuri.

— Ne trebuie o dubă pe Promenadă, 116 colț cu Euridice. Trimite grenade lacrimogene. Am niște spectatori de la Vox. S-ar putea ajunge la conflict. Poți să te întorci, cetățeană, îmi spune apoi mie.

Mă răsucesc stângace, cu mâinile prinse la spate. A început din nou să plouă. Mă înfior. Cenușiul mai tânăr se uită la actele mele.

— Angajată a Citadelei, ai?

Fac semn că da.

— Personal de curățenie, ai?

Apoi observă sigiliul în formă de vulpe din dreapta numelui meu.

— Personalul lui Telemanus. Permis clasa a doua. Ia uite! De aia nu e în Arhive.

Nu-s sigură că e o întrebare.

— Probabil a furat și actele, zice Auria.

Paznicul mai vârstnic se răsucește către ea.

— Cetățeană, vă rog! Uitați-vă în jur.

— Știi cine sunt? pufnește femeia. Sunt Agilla au Vorelius, polițistule. Da, așa-i. De ce nu încercați să-i găsiți complicele? Are unul. Știți bine că umblă în haită. Mici sălbatici de pe alte lumi care nu se mai tem de nimic. Nu mai ești în siguranță nicăieri. Cum te cheamă? O să te reclam dragului meu prieten, senatorul Adulius. E de ajuns un singur apel ca să păzești stații de epurare a apei pe Phobos.

Se apleacă înainte, mijindu-și ochii strălucitori ca să citească numele de pe insigna lui.

— Ofițer Gregorovici.

Cenușiul pălește.

— Cetățeană Vorelius, o arestăm…

— De ce mă arestați? urlu eu. N-am făcut nimi…

— Gura! îmi spune el îmbrâncindu-mă instinctiv.

Sunt atât de furioasă și de speriată, încât nu-s în stare decât să mă împiedic cu ochii în pământ.

— O arestăm, o să facem o anchetă și o să obținem și filmări de la toate camerele după ce facem rost de mandat. Dacă a ajutat la furtul brățării dumneavoastră, o să plătească.

— Bine, bine. Ar trebui să-l anunțați și pe majordomul familiei Telemanus, să știe că au o hoață printre ei. Nu că pe căpeteniile alea războinice marțiene le-ar deranja așa ceva. Dar ar trebui măcar să-și piardă slujba. Trebuie să păstrăm ordinea pe străzi.

Asta mă îngrozește mai tare decât Cenușiii.

Sunt condusă către un vehicul aerian gri și zgâriat, de forma unei pâini, cu dungile aurii specifice Hyperionului, care tocmai aterizează în stradă. Ușa din spate se deschide. E plin de derbedei cu mutre dure, majoritatea Culori Inferioare acoperite cu tatuaje, bețivani și vagabonzi.

— Ce-a făcut? strigă un bătrân Roșu din mulțime.

— Circulă, cetățene! ordonă unul dintre Cenușii.

— Pe dracu'! țipă altcineva.

O sticlă se sparge pe asfalt la picioarele polițiștilor.

— Să vă fut, tinichelelor!

— Bag-o înăuntru!

— Să te fut…, șuier împotrivindu-mă când paznicul încearcă să mă împingă în spatele vehiculului.

Mă simt ca un copil care face o criză în public. Fața mi-a amorțit. Unul dintre ei scoate un baston paralizant.

— Te urci înăuntru cu pantalonii pișați sau te urci cu ei curați. E alegerea ta, cetățeano!

Tresar și urc în spatele vehiculului aerian, lăsându-i să mă împingă pe un scaun între un Rozaliu zdrențăros cu dinți cariați care clănțăne și un Obsidian beat cu jacheta țipătoare de curse pătată de vomă și de sânge. Cătușele mele scot un clinchet când închizătorile magnetice mă leagă de scaun. Mă cuprinde o frică adâncă, animalică. Trag de cătușe.

— Vă rog, vă rog, nu…

Afară răsună strigăte. Se aud sirene și zgomotul altor sticle sparte.

— Domnilor polițiști, rostește cineva din stradă înainte să se închidă ușile.

Un Cenușiu zvelt, îmbrăcat în palton, se apropie de ei. Are o bărbuță bifurcată și șchioapătă de piciorul drept.

— Mă tem că s-a comis o greșeală, spune el. Fata aia e prietena mea.

— Hoața de buzunare? spune paznicul mai vârstnic privind mulțimea tot mai numeroasă.

— Asta-i culmea! râde străinul. Dacă ea e hoață de buzunare, atunci eu sunt cel mai faimos hoț de obiecte de artă din lume! Îi cunosc familia de opt ani. Am ieșit în oraș. Să vedem priveliștile. Ne-am oprit întâi la Aripa Libertății. Apoi la Centrul Eroilor. Da, plicticos, știu. Voiam să-i arăt câte ceva din trecutul meu. Să mă asigur că această nouă generație insipidă știe ce sacrificii au făcut ai noștri pe vremuri.

— Trecutul tău? întreabă paznicul mai vârstnic. Ai fost un Fiu?

Bărbatul ridică din umeri de parcă era stânjenit.

— Toți ne-am jucat rolul. Am lucrat mai întâi la Pază.

Obsidianul masiv de lângă mine dislocă o flegmă din adâncul gâtului și mi-o scuipă la picioare. Îmi zâmbește cu dinții lui ciobiți și-mi șoptește ceva într-o limbă pe care n-o înțeleg. Respirația lui miroase ca un tub de evacuare a dejecțiilor. Între timp, Cenușiii trăncănesc între ei într-un jargon militar, iar eu îi privesc simțindu-mă complet pierdută.

— Ce cohortă? întreabă unul dintre paznici.

— A XV-a.

— În Centrul Serenia?

— Chiar în orașul-crater.

Unul dintre ei fluieră.

— Un afumător în carne și oase.

— Deci ai fost în trupele de intervenție rapidă.

— Așa s-ar zice.

— Și eu am fost acolo, spune paznicul mai vârstnic. Eram într-a XIII-a.

— Afurisită zi, replică străinul.

— Afurisită zi.

Cei doi își strâng mâinile.

— Philippe, zice străinul.

— Stefano, spune paznicul mai vârstnic. El e Rico. E un fraier.

— Deci care-i treaba, Stefano? Din câte văd, prietena mea e pe punctul de a deveni cina corbului ăluia. Iar tu pari să fii pe punctul de a deveni cina mulțimii.

— O cetățeană spune că prietena ta i-a furat brățara, zice ranchiunos Rico, iritat că a fost lăsat pe dinafara conversației.

— Brățara? râde străinul numit Philippe. Ați găsit-o asupra ei?

— Nu, dar…

— Atunci de ce e în dubă? Ruginiți *ad portas*?
Cel mai vârstnic face semn că da.
— Cetățeana a amenințat cu scandalul. A zis că o să apeleze la cineva din susul piramidei. Avea relații, pricepi.
— Ah, ridică străinul din sprânceană. Deci era o Aurie?
Stefano pare rușinat.
— Ei, știi cum stă treaba.
— Aceleași rotițe, altă unsoare.
— Așa-i viața.
— Așa-i viața. Cât mai ai până la pensie?
— Trei ani. Ne-au amânat pensionările tuturor cu cinci ani.
— Ticăloșii!
— Mdap. Noii recruți nu-s buni de nimic. Roșii și Maronii… chiar și un Obsidian! E un balamuc nenorocit. Niciun fel de disciplină. Așa că-i țin pe dulăii bătrâni în coteț.
— Ce urât!
— Asta-i viața.
Străinul mai face un pas și-și coboară glasul.
— Ascultă, Stefano, știu că trebuie să-ți faci meseria. Chiar te-nțeleg. Dar uită-te în jur! Fitilul a fost aprins. Ia-o cu duba și Vox o să facă explozie. Garantez pentru mititica asta. I-am promis maică-sii c-o să am grijă de ea. E de treabă. Dacă o să fiu silit să mă duc la părinții ei și să le spun ce s-a întâmplat, o să dau de bucluc. Îi știi pe Roșii: culoare mică, fitil scurt. Iar dacă o duci la secție, treaba o să se împută rapid. Mai ales că n-a făcut nimic. E vreo șansă să uiți să înregistrezi plângerea asta?
Privește mulțimea din spatele lui.
— Ai scuti pe toată lumea de o bătaie de cap.
— Stefano, dă să zică polițistul Rico.
— Gura, glumețule!
Polițistul cu numele de Stefano se uită la mine, apoi la stradă și la ceilalți paznici mai în vârstă care au adus duba, apoi înclină din cap. Sare în spatele dubei și-mi desface cuplajele magnetice ale cătușelor. Eu cobor după el prudentă.
— Îți rămân dator, zice străinul. Al naibii de frumos din partea ta.
— Nu știu despre ce vorbești.
Străinul îi întinde mâna.
— *Semper fratres.*
— *Semper fratres.*

Paznicii închid ușa dubei și pătrund în mulțime, împingând orice Culoare Inferioară care se apropie prea mult. Duba se ridică din nou în aer și se pierde în trafic, lăsându-mă în compania străinului. Rămasă fără martir, mulțimea se evaporă la fel de repede pe cât s-a adunat. Unii vin să mă întrebe dacă mă simt bine. Sunt încă șocată, așa că le fac semn din cap că da.

— Prefă-te că suntem prieteni, zice bărbatul conducându-mă. Încă sunt cu ochii pe noi.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb când se așază pe o bancă și-și aprinde o țigară.

Iau și eu una, iar el o aprinde cu o flacără de la inelul de pe degetul mic.

— A furat-o un alt Roșu, zice el. L-am văzut când a făcut manevra.

— Și de ce n-ai zis nimic? îl întreb furioasă.

— Nu te cunosc și zilele astea e tare ușor să dai de necaz, zice el.

— Așa se pare, bombăn eu.

— Mereu ești așa de… agresivă cu oamenii care își pierd din timpul lor ca să te ajute?

— Nu… eu… îmi cer scuze.

— Și nu avea oricum rost să încerc să discut cu ei cât timp Auria aia zumzăia ca o viespe turbată. Înțeapă rău astea. E ușor să te trezești în nisipuri mișcătoare.

— Nisipuri mișcătoare?

— Într-o situație nasoală, îmi explică el. Philippe.

Îmi întinde o mână. Vocea îi e mai ușoară și mai jucăușă decât când a vorbit cu paznicii. Are o față poznașă și o privire inteligentă, plictisită probabil de câte a văzut, dar care mă fixează cu atenție.

— Lyria din Lagalos.

— Marțiană?

Bărbatul izbucnește în râs.

— Ei, sunt ușurat că nu m-au întrebat de unde dracu’ te cunosc. Marțiană. Ha! Ce tare! Asta putea să strice tot.

Își stinge țigara și se ridică, gata să plece.

— De ce m-ai ajutat? întreb eu din nou.

— Semeni cu o persoană pe care-am cunoscut-o cândva.

Șovăie.

— Și nu-i pot suferi pe rahații ăștia din Culorile Superioare. Dându-se mari de parcă n-au luat-o deja pe cocoașă. Îți urez o zi bună de acum încolo, Lyria din Lagalos. Ai grijă ce scoți pe gură când discuți cu tinichelele. Stefano ăla era un tip de treabă. Majoritatea sunt isterici zilele-astea, cu toți teroriștii și cu scandalagiii de la Vox.

Se îndepărtează.

— Așteaptă!

Se oprește.

— Da?

— Îți sunt datoare, zic eu scoțând portofelul. Mă servești, te servesc. Așa se face.

— Vrei să mă plătești?! exclamă el ofensat. Cerule, nu! Nu-ți demonetiza norocul, drăguțo.

Se oprește în timp ce oamenii trec printre noi. Mâna îi poposește pe stern, atingând ceva de sub cămașă.

— Ei, fir-ar să fie, zice oftând. Pari complet pierdută. De când locuiești în frumosul nostru oraș?

— E prima mea zi.

— O, bietul iepuraș! exclamă el.

— Nu-s iepuraș! mă răstesc eu.

El râde.

— Adevărat. Ai dinții mult mai mari. Deci e prima zi. Și ce ai văzut?

Îi arăt broșura și el mi-o smulge din mână.

— Biata copilă! O să stai toată ziua la coadă. Ei, din întâmplare, eu trebuie să mă plimb. Face bine la genunchi, știi? E o rană mai veche. Ce-ar fi să-mi mulțumești ținându-mi companie și ascultându-mă, ca să nu fiu silit să vorbesc de unul singur chiar tot timpul? E un târg cinstit, eu așa zic.

Șovăi.

— Îți promit o zi superbă de distracție și de fraternitate.

Are ochi poznași. În general, am încredere în ei mai mult decât în ochii blânzi. Aia sunt cei în care citesc milă.

— Pot face asta.

— Splendid!

Se răsucește și pornește.

— Plecăm la drum, Lyria din Lagalos.

Se bate cu palma pe picior.

— Hop! Hop!

Philippe mi se pare haios. Ne plimbăm discutând pe nivelul Promenadei, oprindu-ne la nepopulara, dar frumoasa galerie Pallas, ca să vedem sculpturile de sticlă ce seamănă cu dansatorii Serbării Laurului înghețați în timp, și la Grădina Zoologică Cerebian, unde canguri, zebre și alte specii dispărute au fost readuse la viață de artizani. Îmi face cunoștință cu floricelele cu caramel și nucșoară și cu înghețata cu diverse arome. Fumăm printre copacii luminați de felinare din Parcul Aristotel, privind câinii fără zgărzi cum fugăresc porumbeii care se opresc din zbor pentru a bea din fântâni. Philippe îmi explică totul fără să i-o fi cerut. Se pricepe la cuvinte și folosește multe pe care nu le cunosc sau în moduri nefamiliare mie. Are ceva lumesc, ceva cultivat, atât de cultivat, încât își bate joc de snobismul cucoanelor încărcate de blănuri și de bijuterii care la început m-au intimidat.

„Ava, ți-ar plăcea tipul ăsta. Nu e ca băieții ăia proști din cartierul nostru”.

Și pare interesat să mă cunoască. Nu să știe cine sunt și de unde vin, ca toți ceilalți, ci ce gândesc. Bat câmpii uitându-mi stânjeneala, iar el mă privește, atingând lucrul acela de sub cămașă.

Poate că e mai vârstnic decât tata, dar are ceva tineresc, care mă face să zâmbesc. Ascunde ceva, poate o tristețe adâncă, și uneori îl surprind privind copacii sau fântâna ca unul care a mai fost pe aici demult, cu altcineva. Și ori de câte ori o face, își atinge pieptul.

Mă întreb de cine îi amintesc.

Pierd șirul timpului, uitând că aici soarele nu apune la sfârșitul zilei. Când îi spun că ar trebui să mă întorc în Citadelă, Philippe cere să mă conducă după ce vom încununa ziua cu o cină, într-un mic local cu specialități venusiene pe care-l știe el. Șovăi în ciuda ghiorăitului din stomac, căutând o scuză, fiindcă n-am intrat niciodată într-un restaurant adevărat și mă jenez de haina mea urâtă, plus că mă tem că nu-mi pot permite consumația. Dar el mă forțează să accept și bine face. Micul local cu specialități venusiene este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. Șervețele și farfurii albe precum coaja de ou. Tacâmuri de argint. Muzica vibrând din țitera unui Violet care cântă într-un foișor învăluit în iederă, cu vedere către Citadelă și către munții din nord.

— Sufăr la gândul că ai trăit o viață fără stridii, spune Philippe dând una pe gât.

— Nici tu n-ai mâncat ouă de viperă prăjite.

— Un gust dobândit de nevoie, fără îndoială.

Sorb o altă stridie și mă înfior. Pe prima am încercat s-o mestec și puțin a lipsit să nu vomit, dar acum știu că trebuie să le înghit întregi și le găsesc chiar plăcute la gust, cu condiția să le stropesc cu suficient oțet. Sau poate îmi place faptul că-mi plac. Mă simt foarte importantă când chelnerul vine să întrebe dacă mai vrem ceva, și eu spun:

— Încă o porție, vă rog.

— Și încă două martini, cere Philippe. Fatale și perfide ca tine, fermecătorule.

Chelnerul roșește și se îndepărtează. Îl privesc și mă îngrozesc gândindu-mă cât o să coste toate astea, când eu abia mi-am permis o cafea. Philippe aruncă într-o găleată cochilia goală.

— Astea nici nu se compară cu adevăratele crustacee de pe Venus, dar cu războiul ăsta, Pământul face și el ce poate.

— Am auzit că, după încheierea Păcii, comerțul va fi reluat, zic eu pe un ton cunoscător.

Am auzit asta de la unul dintre oamenii lui Quicksilver care l-a vizitat pe Kavax acum două săptămâni.

— Ha! Pacea n-o să dureze. Niciodată nu durează. Auriilor nu le place victoria condiționată. Ei trebuie să aibă, pur și simplu, tot.

— Vox Populi ar putea-o aproba fără Aurii.

— De unde știi tu asta?

Ridic din umeri, conștientă că am zis prea multe.

— Aud chestii.

Mă studiază.

— Nu te deranjează treaba asta? Că facem pace cu stăpânii de sclavi?

Mă gândesc un timp, ușurată că nu m-a întrebat de unde am auzit „chestiile” alea.

— Nu știu.

— Cred că dacă te-ar supăra ai ști.

— Senatorul ăla… Dancer O’Faran. El a fost cel care a eliberat mina mea.

Fluieră.

— Ce chestie!

Încuviințez.

— Mi-a luat ceva până mi-am amintit. Dar dacă ai fi văzut cum ne-a privit... El chiar vrea ca situația să se îmbunătățească. Aici și pe Marte. Mi se pare că Suverana nu se gândește decât la vendeta ei personală, să încheie odată socotelile cu Lordul Cenușă. Iar oamenii neînsemnați sunt uitați. N-a mai călcat pe Marte de șase ani și locul ăla e ca... nisipurile mișcătoare.

Zâmbește la auzul cuvântului:

— Și Secerătorul?

— Nu știu, ridic eu din umeri, beată și dorindu-mi să schimb subiectul. Parc-ar fi unul dintre ei acum.

— Un Auriu.

Fac semn că da, gândindu-mă la frații mei înrolați în legiune, și mă întreb dacă ar trebui să-i povestesc lui Philippe despre ei. Nu. Nu vreau ca mila să distrugă această seară.

— Vreau pur și simplu să se termine, zic eu. Vreau viața care ni s-a promis tuturor.

— Ca noi toți. Ah, sosesc stridiile!

Terminăm cea de-a doua porție și, după două martini, Philippe primește nota fără ca eu să observ. Îl dojenesc de formă, dar în sinea mea îi mulțumesc Văii și mă simt ridicol că mi-am făcut atâtea griji.

Ne îndepărtăm de restaurant cu pași împleticiți, braț la braț, cântând o baladă de-a Roșiilor pe care Philippe a insistat să o învețe, despre un băiat atât de fermecător, încât a sedus o viperă a adâncurilor. Deși Philippe este cu cel puțin treizeci de kilograme mai greu și cu două palme mai înalt, e mai beat decât mine.

— Constituție de Roșu. Al naibii de impresionantă, oftează el așezându-se jos la jumătatea Centrului Eroilor, în ciuda burniței ușoare cernute de stratul de nori.

Lumina chioară creează impresia unei nopți marțiene.

— Trebuie să-mi odihnesc piciorul. Mă cam doare.

Stăm împreună pe o bancă din mijlocul piațetei Centrului Eroilor. E înconjurată de statui. Preferata mea, a lui Orion xe Aquarii, înaltă cât o clădire cu șapte etaje, domină un pâlc de arțari roșii. Faimoasa scandalagioaică Albastră stă cu mâinile în șolduri și are un papagal pe umăr. Cea mai înaltă dintre statui se află în centrul piațetei. Noaptea, lumini încastrate în sol se

aprind și îl scaldă pe Secerătorul de Fier: un băiat Roșu de zece ori mai înalt decât un stat de om, înlănțuit de doi stâlpi imenși. Nu e măreț. E pe jumătate mort de foame și adus de spate. Dar gura îi e deschisă într-un strigăt. Lanțurile par să trosnească și să se rupă. Coloanele sunt sfărâmate și în cioburile lor sunt sculptate siluete, simboluri și chipuri ce urlă. Philippe își mângâie pandantivul și se reazemă, contemplând statuia.

— Ce e aia? îl întreb după o clipă.

El ridică din sprâncene.

— De sub cămașă. Ai mângâiat-o toată seara, ca pe un animăluț.

— Ce?

Se îndreaptă și scoate pandantivul. E de mărimea unui oușor și înfățișează un chip de bărbat tânăr cu păr creț și o cunună de struguri.

— Un mic dar de la cineva special. E Bacchus. Zeul vinului și al frivolității. Un spirit înrudit cu mine.

— Cine ți l-a dat? întreb. Scuze, am niște maniere de tot căcatul!

— Să ne dispensăm de maniere, draga mea. Sunt prea beat pentru așa ceva.

Dar tace, iar amuzamentul îi piere de pe chip, înlocuit de o emoție mai tristă și mai intensă.

— Un bărbat. Logodnicul meu.

— Logodnic?

— Ai o problemă cu asta? se zburlește el cu o voce tăioasă, cum nu i-am mai auzit-o.

— Nu... dar...

— Pentru că știu că Roșiii de Jos sunt niște cretini primitivi când vine vorba despre chestiile-astea. Parte din condiționarea voastră din mină. Familia nucleară, unitatea de bază a organizării sociale! Homosexualitatea e lipsită de eficacitate! E o irosire a spermei, declară Centrul de Control al Calității!

Mă încrunt la el.

— Nu suntem toți așa!

(Deși tata era.)

— Nu, zice cu un mic râs distrat, redevenind el însuși.

În clipa asta îl înțeleg. Toate cuvintele astea complicate, toată excentricitatea lui de dandy sunt un scut. Dedesubt e durere și

preț de o clipă s-a încrezut în mine suficient cât să mi-o împărtășească.

— Îmi pare rău, scumpo, sunt teribil de încordat! E ușor să nu vezi nici la stânga, nici la dreapta când ești teribil de încordat.

Oftează privind ploaia care șiroiește pe statuia Secerătorului. Păsări s-au adăpostit la subsuorile monumentului.

— Cum era logodnicul tău? întreb încet.

— *Soț.* Nu-mi place să-i spun logodnic. Vulgarizează totul. El… era un om bun. Cel mai bun. Nu-mi semăna deloc, cu excepția dragostei față de vinul zeului. Era gluma noastră. Acum a murit. Dar probabil că ți-ai dat seama.

— Îmi pare rău!

— Toți avem tristețile noastre.

Zâmbește semeț.

— Familia mea a fost ucisă pe Marte, zic eu surprinsă să mă aud rostind cuvintele astea cu voce tare.

Atâția oameni m-au întrebat și au insistat, dar i-am ținut la distanță, căci nu vedeam cum ar fi putut înțelege. Tristețea lui Philippe mă înțelege. În ochii lui nu mă simt compătimită, ci văzută cu adevărat.

— Am fost într-una dintre taberele de asimilare. Am stat acolo prea mult timp și Mâna Roșie a venit după noi.

— Cum îi chema?

Scot un mic scâncet îndurerat.

— Nimeni nu m-a mai întrebat asta.

— Atunci aș fi onorat să fiu primul care află.

— Pe fratele meu îl chema Tiran. Pe tata, Arlow. Pe sora mea, Ava. Copiii ei erau Conn, Barlow și Ella. Cea mai mică… Glasul mi se stinge. Era doar un bebeluș.

Încerc să zâmbesc.

— Dar am reușit să-l salvez pe nepotul meu și am niște frați în viață.

Tăcerea lui e cea a cuiva care duce o luptă lăuntrică. Lupta se trădează în mușchii încleștați ai maxilarului și în felul cum își mută mâinile pe bancă. După un timp, neștiind care tabără a câștigat, îi urmez privirea către Secerătorul de Fier.

— Știi ce văd când mă uit la asta? întreabă el. Un hoț.

Râde:

— Presupun că pentru tine asta e o blasfemie. Este eroul vostru. Mântuitorul vostru.

— Nu e mântuitorul meu.
— Nu?
— Nu.
— E incredibil, zice el privindu-mă.
— Ce anume?
— Toți sunt atât de zgomotoși astăzi. Dar tu ești tăcută, deși ai avea tot dreptul să urli. Luna nu e făcută pentru tăcere. Nici eu.

Nu spun nimic. În prezența lui nu simt nevoia s-o fac și poate de aia i-am povestit despre familia mea. Era un secret pe care intenționam să-l păstrez numai pentru mine, fiindcă nu voiam mila nimănui. Nu vreau să minimalizez morțile lor sau să le necinstesc pentru a căpăta atenție.

— Ce vezi? mă întreabă el privind statuia.
— Rugină, zic eu și șovăi. Și umbre.

Drumul până la depou îl parcurgem în tăcere. De pe șine se ridică aburi provocați de fricțiunea roților.

— Mulțumesc pentru tot, îi spun.
— Plăcerea a fost de partea mea, Lyria din Lagalos.

Se oprește, cântărindu-și cu atenție cuvintele:

— Știu că Hyperion poate să ți se pară prea mare sau că oamenii de aici par mai măreți decât tine. Dar nu le permite să te facă să te simți neînsemnată.

Îmi atinge pieptul cu un deget, zâmbind strâmb.

— Ești o lume întreagă. Ești măreață și minunată. Dar ca s-o vadă alții, trebuie s-o vezi mai întâi tu.

Îmi zâmbește ușor stânjenit:

— Ai numărul datapad-ului meu. Nu fi o străină, iepurașule!

Mă sărută părintește pe frunte și se răsucește către ploaie.

— Până data viitoare.

Țopăie de două ori ca un iepure, apoi genunchiul lui rănit se îndoaie în mod comic. Îmi zâmbește peste umăr. Nu pot să nu râd.

Înapoi în Citadelă, în patul meu, învelită până la gât, mă fac ghem, prea obosită ca să mai scot holograma lui Marte, și mă gândesc ce minunat e că mi-am făcut, în sfârșit, un prieten.

30. DARROW

În Nessus

Părăsim Deepgrave, fără niciun incident, împreună cu capturile noastre, smulgând din pântecele stației alți zece prizonieri foarte valoroși pe care-i aducem cu noi în submersibil. Deși sunt paralizați și legați, atingerea trupurilor și duhoarea pielii lor nespălate mi se par aproape de neîndurat în spațiul strâmt al cabinei. Dacă l-am fi răpit numai pe Apollonius, ne-am fi trădat intențiile. Acum, dacă temnicerul nu își va ține cuvântul, Lordul Cenușă și Republica vor crede că a fost o evadare colectivă. Sper numai ca metodele noastre neletale și accesul în sistemul lor să nu ne trădeze prea curând.

În ciuda succesului misiunii, mă simt prins în cursă. Încolțit de prezența acestui gunoi. Îmbrăcat în chimono, Apollonius zace deasupra grămezii de războinici precum cadavrul unui rege de odinioară. Inima îmi devine tot mai grea la vederea ochilor întunecați ai prietenilor mei, care se ghemuiesc tăcuți în lumina roșie a submarinului, căci știu că și ei simt aceeași apăsare, că suntem părtași la o faptă de nedescris. Thraxa, care s-a simțit mereu vinovată pentru toate cruzimile săvârșite de Culoarea ei, îi privește pe prizonieri cu mânie. Dacă vom da greș, dacă acești Aurii vor ajunge vreodată să stea iarăși în fruntea legiunilor lor, tot răul făcut de ei se va răspândi din nou în lume, cu iuțeala unui incendiu în sălbăticie.

— Domnule… vreau să-mi cer scuze, îmi șoptește Alexandar având grijă să nu ne audă ceilalți. Aveam deja rău de mare încă de pe trauler, din pricina valurilor, și când am văzut cum îi cedează ochii… ei, a fost de prost gust din partea mea. Nu așa vreau să mă prezint și sper că nu v-ați schimbat părerea despre mine din pricina asta.

— Ragnar vomita în gravitație zero, îi zic. N-ai de ce să-ți ceri scuze.

Încuviințează fără să mă asculte. Să fii cel mai vârstnic dintre nepoții lui Lorn au Arcos trebuie să fie o povară grea. Un model imposibil de urmat.

Sevro nu înțelege de ce-mi place tânărul ăsta. Cu toate aerele și aroganța lui, Alexandar e străbătut de un curent adânc de

nesiguranță și simt impulsul puternic de a-l proteja. Vrea să fie bun. Numai de nu și-ar dori totodată să fie și faimos.

Îmi amintește mult prea mult de Cassius.

— Domnule, știu că e înjositor, dar… pot să vă rog să rămână între noi?

— Ți-e teamă c-o să facă Rhonna mișto de tine? îl întreb. Alex, crede-mă, nu de ea trebuie să-ți faci griji.

Privesc spre Sevro, care a ascultat conversația și îi aruncă lui Alexandar un zâmbet răutăcios. Din spatele submersibilului răsună un lătrat. Mă răsucesc și îl văd pe Obsidianul cel slăbănog privindu-și poala cu un zâmbet. Printre degetele lui se ițește un botișor.

— Nu-mi spune că ai luat cu tine câinele temnicerului! bombăne Sevro.

Obsidianul zâmbește răutăcios și își desface mâinile osoase, arătându-ne terierul ascuns între picioarele sale.

— Răpire de câini? Atenție, potăilor, Mutu e un om tare rău!

Când ajungem din nou la suprafață, lângă trauler, mă străduiesc să-mi maschez agitația și-mi aștept oamenii să iasă primii, apoi ajut la descărcarea prizonierilor unul câte unul și în final ies și eu și trag cu lăcomie în piept aerul curat. Dar nici măcar izul sărat și vântul răcoros al Atlanticului nu-mi pot alunga sentimentul că am făcut o greșeală irevocabilă.

Nu pot să-i las pe Urlători să-mi simtă îndoielile, așa că ies din submersibil zâmbind cu gura până la urechi și râd împreună cu Rhonna de captura noastră, în timp ce ceilalți înșiră prizonierii de-a lungul punții, sub cerul senin și nesfârșit, încătușându-le laolaltă mâinile și picioarele.

— … și a vomitat chiar pe cizmele mele, zice Sevro încheind povestea momentului neplăcut al lui Alexandar, spre încântarea Rhonnei și a echipajului de rezervă.

Alexandar încearcă să îl minimalizeze râzând, dar obrajii i se înroșesc.

— Și pe urmă am răpit un câine! L-ați cunoscut pe Mutu? E o figură! Mutule, vino și dă bună ziua!

După ce-i urcăm pe Aurii în pelicanul lui Colloway, tăiem ușa pe care am sudat-o ca să izolăm echipajul și părăsim pescuitorul de crabi zburând spre nord, către baza noastră de plecare din sălbăticia înghețată a insulei Baffin. Aici, *Nessus,* o fregată de război a Societății din clasa Xiphos, zace, rece și tăcută,

acoperită de prelate de camuflaj, la umbra pantelor de granit. În timp ce noi ne-am pregătit în Groenlanda să pătrundem în Deepgrave, fratele meu, Kieran, s-a ascuns aici cu restul Urlătorilor, făcând pregătiri pentru plecarea noastră.

Ne așteaptă în zăpadă, înfășurați în mantii termoizolante, ca să ne ajute să-i debarcăm pe prizonieri și privesc parada de Aurii legați la ochi cu solemnitatea participanților la un priveghi. Le împărtășesc dezgustul. Asta ne dezonorează pe toți. Adăugată la moartea lui Wulfgar, a făcut ca dispoziția echipajului să fie vizibil mai sumbră. Nu-mi imaginez că se va însenina când ne vom apropia de Venus.

Eu și Sevro ne oprim în zăpadă și privim *Nessus.* Lungă de o sută de metri și vopsită în alb ca zăpada, împodobită la babord și tribord cu călcâiul înaripat al lui Quicksilver, cu linii grațioase, e unul dintre cele mai frumoase lucruri care a gonit vreodată printre astre.

— Frumusețea asta-mi întărește... sufletul, spune Sevro. Ce vrea Quick în schimbul ei?

— Nimic.

— Omu’ ăla n-a ajuns putred de bogat necerând nimic, zice el privind cum ultimul dintre prizonieri urcă rampa. Ar trebui să ținem tineretul departe de ei. Jumătate dintre rahații ăștia cu bani ar putea convinge și-o gaură neagră să le dea drumul. Mai ales Rath.

— Au fost condamnați la izolare. De izolare o să aibă parte.

Sevro îmi face semn din cap către Mutu, care stă lângă bateria de la babord a navei, înfundându-și în zăpadă degetele picioarelor desculțe și cu brațele larg deschise. Ochii spiritului său privesc către sălbăticia unde o furtună se pregătește să se dezlănțuie.

— Ce vrei să faci cu acea cutie cu surprize?

— O s-o trimitem împreună cu ceilalți în Noua Sparta.

Se strâmbă.

— Ce, vrei să-l luăm cu noi? Nu știm nimic despre el.

— Îmi place stofa din care-i făcut. Dacă stai să te gândești, a doborât un însemnat cu o narghilea!

— Trebuie să aibă peste cincizeci de ani! Numai Jupiter știe de când era în celula aia și de ce a ajuns acolo. E un risc.

— Ți-a salvat curul. Și dacă n-ar fi făcut pe ghidul, am colinda și acum pe acolo, cufundați până la puțulici în paznici.

Își mușcă buzele.
— Ca să fiu sincer, găștii i-ar face bine să aibă un Obsidian la masă. Se simt cam descoperiți așa.
După cum privește, îmi dau seama că nu vorbește numai despre echipă.
— Dacă zici tu, cedez. Lasă-l să aleagă. Dar zi-i încotro ne îndreptăm.
— Către o moarte sigură și un haos generalizat? Păi, cine ar rezista la așa ceva?
Ca și cum ne auzise – deși de la distanța aceea e imposibil –, Mutu se întoarce către noi. Zâmbește, apoi își ridică privirea către călcâiul înaripat al lui Quicksilver.
Sevro a avut dreptate cu privire la *Nessus.* E o splendoare. Și un ucigaș ieșit de pe șantierele venusiene. Poate că Republica deține superioritatea numerică atunci când e vorba de navele și de resursele ce-i stau la dispoziție, dar cel mai recent model al Centrului umilește noile Șantiere Phobos deținute de Victra și de Sevro.
Oamenii lui Quicksilver au capturat-o pe *Nessus* cu doi ani în urmă, după ce a suferit avarii în cursul unui atac al Auriilor asupra unei caravane republicane cu provizii, trimisă flotei noastre care împresurase Mercurul. În loc să alerteze flota Republicii, cum ar fi trebuit s-o facă, Quicksilver a păstrat-o, citând niște legi obscure cu privire la împărțirea prăzii. Când avocații Republicii au încercat s-o rechiziționeze pentru a o adăuga efortului de război, Quick a câștigat bătălia la tribunal și a transformat-o ca să-i servească drept navă personală pentru deplasările interplanetare.
Și de aia am nevoie de ea.
Kieran mă așteaptă în garajul inferior al lui *Nessus* în timp ce eu tropăi ca să-mi scutur neaua de pe cizme. Se uită după Apollonius, pe care Thraxa îl târăște, inert, către închisoarea navei. Câinele temnicerului lipăie pe urmele lui Mutu, pe care Clovnul îl conduce spre sala de mese ca să pună ceva carne pe el.
— Bună, frate, zice Kieran încruntându-se la vederea lui Mutu și întrebându-se de unde a mai apărut și el.
Îmi întâmpin fratele cu o îmbrățișare. El face semn către Auriul cu capul acoperit de glugă:
— Deci aia-i captura?

Trecut de treizeci și cinci de ani, fratele meu e slab ca o scândură, pistruiat și de un optimism incurabil. Azi miroase a clor.

— Minotaurul de pe Marte în carne și oase, zice Sevro.

Kieran ne privește de sub ciuful de păr roșu.

— E ditamai namila. Câinele-i al lui?

— Nu, a fost al temnicerului, zice Sevro.

— Normal, aprobă Kieran din cap, de parcă totul e cum nu se poate mai logic. Și Obsidianul?

— E complicat. Cum e nava? întreb eu.

În ultimii cinci ani, Kieran a fost șeful departamentului tehnic al Urlătorilor.

— E în mare formă și gata de lansare, zice el zâmbind larg. N-am avut nimic de reparat. Ne-am petrecut majoritatea timpului înotând. Ar trebui să încerci piscina. Zici că ai ajuns în Vale și nimic mai mult. Există și saună.

— Ai înotat? întreabă invidios Sevro.

— Dar proviziile? Sper că nu le-ai împuținat.

— Doar whisky-ul, zice Kieran schițând un mic dans. E aprovizionată ca pentru un tur al Sistemului Solar, frățioare. Venusienilor le-ar curge balele dacă ar ști ce are Quicksilver în magazie. Vreau să spun că e o momeală pe cinste. Ești sigur c-o s-o muște?

— Ar fi al dracului de bine s-o facă, murmură Sevro. În caz contrar, înseamnă că am eliberat absolut degeaba o haită de sălbatici.

— Pofta de mâncare a lui Tharsus e legendară. O s-o muște, zic eu desfăcând fermoarul din față al armurii-scarabeu.

Aerul rece al garajului se umple de aburi și de duhoare. Sevro și-l desface pe al lui. Kieran se trage înapoi pufnind.

— O să plecăm de dimineață.

Sevro mormăie. Armura lui scarabeu e acum o umbră mototolită pe podeaua de metal. Pe dedesubt e gol.

— Dacă nu plecăm nicăieri, eu mă duc să mănânc.

— Fă mai întâi un duș, de dragul oamenilor tăi, zice Kieran.

— Nu mai fi așa melodramatic. Sudoarea de pe cur n-a ucis pe nimeni.

— Nu e un fapt științific, strigă Kieran în urma lui Sevro. Nu poți s-o demonstrezi!

Kieran ia o cheie și ridică cu ea armura-scarabeu lepădată.

— O să spăl asta înainte să împută toată nava. Data trecută a adus în păr acarieni. Obsidienii s-au ales cu niște mâncărimi cumplite. Cred că acum nu mai trebuie să ne facem griji în privința asta.

Șovăie.

— Cum s-a descurcat fii-mea?

— Bine.

O privim pe Rhonna, care sortează echipamentul din pelican în coșuri, de cealaltă parte a garajului, lângă depozitul cu carapace-stelare. Kieran se scarpină pe gât, lăsând dâre de ulei.

— Mai ții minte când eram mici și-mi spuneai povești cu stafii? Nu-mi plac poveștile cu stafii. Muream de frică gândindu-mă că Golback, Întunericul Târâtor, avea să iasă din crăpăturile din podea și să mă înhațe.

— Golback! exclam eu. Credeam că-ți plăcea Golback.

Se înfioară.

— Tu voiai să-mi spui povești, așa că te lăsam să mi le spui. Chestia e că… și de fapt nu era cine știe ce chestie… Nu-mi place să cer lucruri. Știu că ești deștept și așa mai departe, dar pot să-ți zic ceva ce probabil o să fie evident pentru tine?

— Sigur.

Aruncă o privire peste umăr către fiica sa, care tropăie prin zăpadă.

— Am vorbit cu băieții și toți suntem de părere că situația o s-o ia razna. Cum să zic… căcat… Wulfgar e deja mort și tocmai am dat spargerea într-o închisoare de maximă securitate. Sunt de partea ta, frate. Trebuie să fiu. Dar nu vreau ca fiică-mea să vină cu noi.

— Atunci n-o să vină. Și nu vii nici tu.

— Darrow…

— Nu e o negociere, Kieran. Ai talent cu mecanismele, dar nu ești făcut să lupți. Și noi înspre asta ne îndreptăm.

Știe ce vreau să spun. Nu vreau să moară.

După ce prizonierii sunt ferecați în celulele lor, oamenii mei o șterg la dușuri și apoi la cantină, pentru o masă caldă. Îi chem în garaj pe câțiva dintre Urlătorii de rezervă și le spun că n-o să vină cu noi. Rhonna se află printre ei. Într-un colț, Kieran se mută stânjenit de pe un picior pe altul, în timp ce eu îi dau fiecăruia câte o însărcinare aici, pe Pământ, ca să-i ajute pe Urlătorii ce se vor întoarce din luptă. O să aibă nevoie de o rețea

care să-i ajute să se ascundă și să se reorganizeze. După ce se termină discuția, Rhonna ne cere socoteală mie și tatălui ei.

— Deci așa se simțeau toate fetele care voiau să devină Sondori ai Iadului când li se spunea că le trebuie o puță ca să ocupe postul, zice ea. Cu tot respectul, dar merit să vin cu tine.

— Cum ai ajuns la concluzia asta? o întreb. Nu te văd să ai vreo mantie din blană de lup. Pui motorul înaintea navei, măi, fătucă.

— Nu-mi spune fătucă! M-ai mințit. Ai zis că o să am o șansă să arăt ce pot.

— Asta-i șansa ta. Ceea ce faci în Noua Sparta o să fie la fel de important…

— Căcat, bufnește ea.

— Ce-ai zis?

— Rhonna, nu înjura! zice Kieran. E superiorul tău.

— E îndrăcitul meu de unchi! replică ațintindu-mă cu degetul. Nu sunt recrut de rezervă, nici spion și nici fătucă. M-am antrenat timp de trei ani pentru lupta în armură mecanizată. Am înghițit noroi la Colțul Porcului. Am ieșit a treia din clasa mea și a doua pe școală. Nu mai erau decât patru Roșii în afară de mine, și chiar și-așa toată lumea a spus că ajunsesem acolo numai fiindcă eram nepoată-ta.

Se arată cu degetul:

— Sunt un Drachenjäger al Republicii Solare. Un soldat mecanic. Prin meritul meu. Am mufe scobite în oase.

Ne arată mufele de pe antebrațe, cu ajutorul cărora se conecta cu armura mecanizată, înaltă cât o clădire cu trei etaje, pe care a fost învățată s-o manevreze.

— După antrenamentele de bază și după intervenția asupra sistemului nervos am căpătat un loc în a XXIV-a. Și când să le fac și eu de petrecanie unor negustori de sclavi, vii tu, mă scoți din unitatea mea și demonstrezi că toți ceilalți aveau dreptate. Și pentru ce? Ca să car lăzi? Și să rămân în urmă în timp ce unitatea mea merge la război? Să stau și să-i aștept pe băieți să se întoarcă?

— Deci e vorba despre tine? întreb.

— Vreau să contribui și eu! E și războiul meu!

— Crezi că poate cineva să supraviețuiască pe cont propriu în timpul unui război? Ești parte dintr-o unitate. Trebuie să ai încredere în toți membrii acelei unități. Și în clipa asta eu nu am

încredere că n-o să moară altcineva din pricina ta. Deci poți fie să te supui, fie să-ți găsești altă uniformă. (Îi admir spiritul, dar nu și autocontrolul.) M-ai înțeles, lăncier?

Pentru o clipă, mă tem că o să scuipe și mai multă fiere în direcția mea, dar se liniștește și ia poziție de drepți.

— Trăiască Secerătorul!

Iese ca o furtună și Kieran răsuflă ușurat.

— Mersi de ajutor, murmur eu.

El îmi zâmbește cu nevinovăție.

— Mi s-a părut că aveai situația sub control.

•

Epuizat și simțindu-mă pe punctul de a erupe, urmez indicațiile lui Kieran și ajung în apartamentele lui Quicksilver de la nivelul al treilea. Sevro a pus difuzoarele din foaierul căpitanului să difuzeze un soi de hărmălaie ritmată care ar fi făcut timpanele lui Ragnar să sângereze, iar Clovnul se plânge în gura mare că din camera lui au fost furate păturile.

Zgomotul se stinge brusc în clipa în care închid ușa apartamentului. Sunt singur pentru prima oară în șaptezeci și două de ore. Încăperea nu mai e așa cum au vrut-o constructorii ei de pe șantierele venusiene: austeritatea cazonă a fost înlocuită cu lemn de nuc și de stejar. Privind mai atent, observ că în mobilă sunt încastrate holo-proiectoare. Pornesc opțiunea „ocean” și în curând pereții sunt înlocuiți de valuri ce se sparg de stânci. Marea se întinde în toate direcțiile, cât vezi cu ochii. Aproape mă aștept ca Lorn să apară de după colț. Trag aer în piept. Dispozitivul olfactiv umple camera cu miros de apă sărată.

— Nu e rău, Quick! Nu-i rău deloc!

Tavanul a devenit de culoarea albăstrelelor și pe deasupra zboară un pescăruș, amintindu-mi de plaja pământeană pe care am vizitat-o împreună cu Mustang în scurtul răgaz dinainte ca războiul să izbucnească de-adevăratelea. Când mi-am ținut fiul în brațe și m-am gândit la lumea pe care voiam s-o clădesc pentru el. Mi se rupe inima văzând cât m-am abătut de la calea aceea.

Îmi scot armura-scarabeu și salopeta și fac un duș cu apă opărită, într-o baie de marmură. Rămas singur, gândurile mi se îndreaptă către fiul meu. Încerc să nu mă gândesc la ochii lui când m-am îndepărtat în fugă, cu briciul scăldat de sângele lui

Wulfgar. Copleșit, strâng în mână cheia de la gât. Pe noptieră găsesc o holo-ramă subțire și o sticlă de Lagavulin 16. În imagine, soția și fiul meu plutesc în cadru zâmbitori. Fotografia a fost făcută de mama, pe treptele ce duc spre lacul Silene. O altă amintire a lor pe care n-am împărtășit-o. Simțindu-mă pustiit, mă strecor în pat și las lacrimile să vină tăcute, în întuneric.

•

De dimineață, pelicanul care îi transportă pe fratele meu, pe Rhonna și pe Urlătorii de rezervă pornește spre sud, către Noua Sparta, aflată în Africa, în timp ce noi ne îndreptăm către stele, înălțându-ne din munții acoperiți de zăpada proaspătă a nopții trecute și urcând treptat către orbită. E aproape imposibil să instituí o blocadă la nivel planetar. Ți-ar trebui toată flota Republicii ca să ai măcar o șansă. Carcasa antiradar a lui *Nessus* ne ascunde de scanerele orbitale și când suntem detectați vizual, ne îndreptăm deja către adâncul spațiului. Motoarele ce echipează nava sunt atât de puternice, încât nimeni nu ne poate prinde.

În timp ce Pământul se face mic în urma noastră, îl privesc pe holo-ecran, studiindu-i nu oceanele, munții sau orașele scânteind sub vălul lent al nopții, ci luna, unde copilul meu este probabil în pat, iar soția mea stă în birou, unde va studia documente până târziu în noapte. Simt cum distanța dintre noi creste și mă întreb dacă asta înseamnă să fii un tată rău: să-ți găsești mereu motive să fii plecat, motive care, indiferent cât de virtuoase și de strălucitoare ar fi în ochii unui copil, vor părea false și găunoase în amintirea bărbatului în care acel fiu se va transforma în curând.

31. EPHRAIM

Zmeie

La o săptămână și jumătate după cea dintâi întâlnire cu iepurașul, Kobachi își termină comanda, cu patru zile de întârziere și la numai trei de marele moment. Mă calcă pe nervi că mi-a decalat programul. Asta n-ar fi fost așa o problemă dacă

n-ar fi brusca înăsprire a măsurilor de securitate din Hyperion. S-a întâmplat ceva, un lucru pe care nu vor ca publicul să-l afle. La CH nu sunt știri despre asta. Nimic în afara războiului politic dintre Optimații Suveranei și Vox Populi, care se sfâșie unii pe alții în presă discutând oportunitatea Păcii. Jumătate din flota de pe Mercur se întoarce acasă, pentru că, spun prezentatorii de televiziune, Senatul se teme că Secerătorul va uni toată Armada și va reveni să-l dizolve. Între timp, noi lucrăm din răsputeri, ajustându-ne planul în așa fel încât sporirea măsurilor de securitate să nu ne dea peste cap toată munca.

Kobachi face câteva modificări de ultimă oră, aplecat deasupra mesei de lucru ca un preot miop. Așezat într-un scaun aspru din formostofă, fumez o jumătate de pachet de țigări în încercarea de a mă calma. Revăd corespondența de la contractori pe datapad-ul meu fantomă, al zecelea din ultima lună. Chiar dacă folosesc colaboratori independenți de-ai Sindicatului, totul trebuie compartimentat, în așa fel încât niciunul dintre contractori să nu mă poată arăta cu degetul dacă treaba dă greș. Ceea ce, în ciuda meticulozității cu care mi-am făcut planul, pare a fi sfârșitul către care ne îndreptăm cu toată viteza. Am senzația că sunt singurul conștient de asta. Cyra și Dano sunt foarte încântați de noul lor echipament, în timp ce Volga umblă bosumflată ca și cum cineva i-a furat jucăria preferată. Când o întreb care-i problema, afișează un aer disprețuitor și spune că totul e în regulă. Dar o cunosc și știu că are regrete în legătură cu comanda asta. Până acum însă, îndoielile n-au împiedicat-o să mă urmeze.

Zâmbesc la vederea unui mesaj venit de la bestia Obsidiană. Gorgo are puțul gravitațional. Să fiu al naibii! Mă simt ca un copil care și-a dorit o șopârlă și s-a pomenit pe peluză cu ditamai dragonul.

Îmi consult ceasul. Trebuie să mă întâlnesc în Parcul Aristotel cu iepurașul, la două după-amiază, și s-a făcut deja ora unu. Cyra și Dano au încercat să mă convingă să plantez dispozitivul asupra fetei din prima zi. S-au temut că n-o să fiu suficient de fermecător ca să o fac să vrea să ne întâlnim din nou. Prea multe variabile, au zis ei. Cyra se pricepe la computere, iar Dano la contorsiuni, dar când e vorba de oameni, las pe mine.

Am corespondat de când am văzut-o ultima oară. Am început ușor. Cu mici glume, cu cârcoteli despre îngâmfarea cetățenilor

împodobiți cu bijuterii ai Lunii. La început m-a plictisit. Era doar o copilă care-și dădea seama că poate să facă mișto de lume. M-am așteptat să continue să reverse vitriol. Dar cu cât a început să se simtă mai în largul ei, cu atât s-a făcut mai de treabă și cu atât mai apăsătoare a devenit greutatea din stomacul meu. Îmi amintește cumva de Trigg. Băiatul cu inima mare din micuța așezare sosește în marele oraș putred. Și iată-mă pe mine pe post de comitet de întâmpinare! Unii oameni chiar au ghinion.

Îmi privesc din nou ceasul, iritat.

— Kobachi, ești gata?

Nu-mi răspunde.

— Cu tine vorbesc, șopârlă bătrână!

Kobachi tresare și mă privește cu ochii măriți de lentile.

— Aproape. Aproape. Vino și bag-un ochi!

Se dă la o parte ca să-mi facă loc. Iau de pe masă mica dronă metalică, o răsucesc în mâini și o compar cu pandantivul cu Bacchus ce-mi atârnă la gât. O copie perfectă, dar puțin mai grea.

— Fața e așa cum ai cerut-o. Dulce și blândă, însuflețită și plină de compătimire, dar îndărătul ochilor se ascunde diavolul.

— O să meargă.

— Îmi pariez reputația că da.

— Nu numai reputația, Kobachi.

Îl bat pe obraz și-mi strecor medalionul la gât, iar pe celălalt îl pun în buzunar. Pornesc spre ușă.

— Sindicatul o să acopere cheltuielile.

În baia lui Kobachi mă schimb cu hainele lui Philippe și-mi pun bărbuța. Aplic machiajul necesar pentru cicatricele mele false și-mi strecor lentilele contrafăcute care-mi fac ochii de un cenușiu așa de palid, că ar putea fi alb. În oglindă, învârt bastonul pliant și-mi fac fața să parcurgă toată gama de emoții, căutând crăpături ale machiajului și cicatricelor din piele sintetică.

— Preferința unui pieton pentru locomoțiunea ocolită e paroxismul pedant al șoferilor categorici și uneori duce la un paricid incomplet evitabil.

Repet fraza de patru ori până când reproduc perfect glasul lui Philippe, pretențios și îndrăgostit de cuvintele plurisilabice. Satisfăcut, mai verific o dată medalionul cu Bacchus și îl vâr la loc. Metalul rece îmi alunecă sub cămașă și mi se lipește de piele. E neobișnuit de greu. O să-și dea seama? Mă privesc în

oglindă. Pupilele îmi sunt imense în lumina chioară. Mă scufund în bezna din interiorul lor, amintindu-mi cum l-a spintecat Auria aceea pe Trigg cu briciul. Cuvintele lui Holiday îmi revin în minte.

„Ce-ar crede el dacă m-ar vedea acum?”

Întind mâna după tubul cu zoladon și activez ștergătorul de imagini încastrat în gulerul meu.

•

Ajung cu taxiul în Parcul Aristotel și găsesc iepurașul așteptându-mă sub un sicomor bătrân care a văzut cel puțin cinci Suverani. Privește veverițele care se fugăresc printre crengi.

— În sfârșit! exclamă ea sărind în picioare și privindu-mă cu ochii ei mari, de culoarea ruginii.

Părul ei are acum o pieptănătură mai modernă. Și l-a îndreptat și l-a tuns sub nivelul urechilor. Îmi plăcea mai mult înainte. O disec, cu răceala reptiliană a zoladonului. Orașul a început deja s-o schimbe. Tunsoarea, oja argintie, jacheta neagră din piele sintetică cu lumini violete pe mâneci erodează mistica romantică și rustică pe care am clădit-o în jurul ei. Orașul nu l-a molipsit niciodată pe Trigg, cu excepția cerceilor de coral și a jachetei ăleia penibile. Măcar fata mai vorbește ca și cum de-abia a ieșit dintr-o mină.

— Bună, babacule. Începusem să cred că te-a lovit vreun îndrăcit de tren. Era să împletesc cosiță albă așteptându-te.

Nu asta a crezut. A crezut că am abandonat-o. Așa crezi de fiecare dată când ești singur. Că vei fi mereu singur și că orice tovarăș pe care-l ai în clipa asta e o închipuire.

Deși sunt rece pe dinăuntru, zâmbesc fals și-mi ating piciorul.

— O mie de scuze, draga mea. Ba nu, un milion! Piciorul meu, rabla asta bătrână, m-a chinuit de moarte azi.

Pălește și se uită la bastonul meu.

— Pe Jupiter, îmi pare rău… Glumeam doar.

— N-aveai de unde ști.

— Puteai să-mi fi dat mesaj. Îți ieșeam eu înainte…

— Un om de tinichea ruginit n-are dreptul să impieteze asupra distracției unei doamne într-o după-amiază splendidă ca asta.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zice supărată. Nu trebuie să ne plimbăm prin parc…

Plănuiserăm să ne plimbăm prin parc, apoi să luăm un taxi până pe dig și să privim Marea Liniștii, o idee pe care n-am reușit să i-o scot din cap. Dar ca să ajungem la apă ar trebui să trecem printr-un post de pază și astea au senzori avansați, iar documentele lui Philippe nu-s chiar impecabile. Poți să zici ce vrei despre Republică, dar ăl de le-a creat sistemul de emitere a actelor de identitate a fost un ticălos deștept-brici.

— Am putea să găsim o cafenea dacă ți-ar fi mai ușor, spune ea, sau poate să dăm o raită pe la tarabe și să facem un picnic pe iarbă.

— Nu, o să fie superb pe dig.

— Philippe…

Își încrucișează brațele. Iepuraș încăpățânat!

— Ei… dacă insiști…

Oftez, în mod vizibil ușurat.

— Cred că mi-ai salvat viața. Apa face să mă doară piciorul și mai tare. Ești sigură că nu vrei să ne plimbăm? Strâng din dinți și…

— O să facem un picnic și cu asta basta! pune ea capăt discuției.

— Atunci insist să merg cu tine la cumpărături, să plătesc tot și să te escortez așa cum se cade. Tânără domniță…

Îi ofer brațul. Zâmbește încântată de manierele mele curtenitoare și la gândul că arată elegantă în jacheta cea nouă. Își strecoară brațul pe sub al meu. Traversăm parcul unde copiii Culorilor Inferioare își lansează zmeiele pe cerul înserării – albastru-plumburiu brăzdat cu dâre de roz-bordel – și privirea mea poposește asupra iubiților indiscreți, tolăniți unde-s umbrele mai adânci. Ochii iepurașului caută familiile ce se joacă și lenevesc pe malul heleșteului.

Ajunși în piață, ne plimbăm printre tarabele cu mâncăruri de pe patru planete și zece continente. Fâșii grase de carne de vită sfârâie pe grătare cu cărbuni. Fructe de mare clocotesc în ulei. Caracatițe umplute cu măduvă aburesc ispititor. Legume înghețate instant și aduse de pe Pământ lucesc umed în învelișurile de plastic transparent. În aer stăruie un miros de cuișoare, nucșoară marțiană și curry de-mi lasă gura apă. Alegem două bucăți de cod de Pacific prăjit, o caserolă cu măsline în ulei, brânză de Gruyère de pe Europa, învelită în prosciutto din America de Sud și coaptă în aluat fraged, iar

pentru desert – îngheţată de iasomie şi curmale umplute cu şarlotă. Întindem o faţă de masă pe iarbă şi mâncăm privind cum plutesc pe cer zmeiele copiilor.

— Îmi place să mă uit la ei, zice Lyria despre copii.

Murmur ceva neutru.

— Tot ce ştiu ei e că părinţii lor îi iubesc şi că le plac zmeiele. Ţie îţi plac zmeiele?

— Cui nu-i plac?

— Nu cred că Suveranei îi plac zmeiele.

— Nu?

— Nu, zice ea, apoi continuă cu un accent pompos de Aureolat de pe Marte: „Ce sunt aceste bucăţi de hârtie plutind în aer? Ce anume justifică existenţa lor? Contribuie la îmbunătăţirea speciei umane? Nu cred. Trimiteţi hârtiile trupelor noastre. Funiile – asistentelor noastre. Copiii trimiteţi-i în fabricile de armament”.

Zâmbesc, dar cu şase miligrame de zoladon în vene nu mă simt în stare să râd.

— Copiii înalţă zmeie şi pe Mercur, să ştii. De pe parapete şi acoperişuri. Mii de zmeie în miezul verii.

— Ai văzut cu ochii tăi? întreabă.

— O singură dată. Într-o delegaţie, trimis de un fost angajator.

— Trebuie să fi fost frumos, spune visătoare.

Simt o nevoie subită de a-i nimici entuziasmul.

— Dar copiii folosesc sfoară din fibră de sticlă şi îşi manevrează zmeiele în aşa fel încât să le taie şi să le doboare pe ale celorlalţi, până nu mai rămâne decât unul singur.

— De ce?

— Ce-i mai uman decât competiţia?

— Mii de învinşi şi un singur învingător? Ce trist!

Pufnesc.

— Asta sună ca o chestie pe care ar zice-o Volga.

— Volga?

Îmi dau seama de greşeală.

— O prietenă, răspund instinctiv.

Pufneşte.

— Adică ai şi alte prietene în afară de mine? Ce tupeu!

Zâmbeşte.

— Da fapt, mi-ar plăcea s-o cunosc. Volga. E un nume Obsidian, nu?

Ideea pare să o îngrijoreze.

— Din nefericire, nu se mai află printre cei vii, zic eu.

Și rostind cuvintele astea mă simt de parcă eu însumi nu mă mai aflu printre cei vii. Fără nicio legătură cu oamenii care mă înconjoară. Toate minciunile pe care i le îndrug fetei ăsteia, și pentru ce?! Pentru bani? De dragul vieții mele? Mă reazem cu spinarea de un copac și închid ochii, sperând că Lyria va uita numele și va abandona subiectul.

— Ce zice familia Telemanus despre discuțiile legate de pace? întreb ca s-o distrag.

E surprinsă. N-am mai întrebat-o despre ei până acum.

— Ei cred că Caraval joacă la două capete. Și că Dancer nu controlează Vox Populi așa bine cum crede.

— Interesant.

— S-a petrecut ceva, zice mijind ochii. Ceva foarte rău. Nu știu ce, dar s-a petrecut pe Pământ. Au stat închiși în aripa Suveranei vreme de opt zile.

— Hm.

Abandonez subiectul ca să nu-i trezesc bănuielile. În ciuda a toate, e bine să stau întins, domolindu-mi durerea dintre omoplați. N-am dormit prea bine în apartamentul meu. Nu reușesc niciodată s-o fac în lunile luminoase. Stau treaz în lumina vie a nopții, plimbându-mă încolo și încoace prin fața geamurilor fumurii, fumând țigară de la țigară și privind cum târâtura aia Aurie îl omoară pe Trigg, din nou și din nou, în holo-cubul meu. Cei doi își execută micul dans de-a curmezișul materiei mele cenușii, iar Secerătorul privește ghemuit lângă Holiday cum Trigg moare și moare și moare pentru el. Pentru mântuitorul lor.

Ce ar zice Trigg dac-ar vedea cum au evoluat lucrurile?

Acum șapte ani, Luna era un câmp de luptă sufocat de praf și de sfărâmături, cu văzduhul vuind din pricina bombardierelor. Dar azi sunt copii râzând, copii care n-au văzut în viața lor bombardierele sau legiunile mecanizate ce au colindat cândva pe străzile orașului. Cerul e cald și prietenos. Aerul e răcoros. Fata de lângă mine respiră regulat. Și, în ciuda a toate, mă simt atât de relaxat, încât sunt pe punctul de a ațipi.

— M-am gândit la ce mi-ai spus, rostește brusc fata.

O privesc pe sub ochelarii de soare. Stă pe spate, cu ochii închiși, cu mânecile cămășii suflecate, pentru ca lumina toamnei să-i încălzească pielea întunecată a brațelor.

— Vai de mine? La ce am trăncănit mai adineauri? întreb eu.

— Că trebuie să mă văd eu pe mine înainte să mă vadă ceilalți.

— A, aia! Iartă-mă că ți-am dat lecții. Eram cam praf.

— Nu erai chiar așa beat, replică. Acum a deschis ochii și privește zmeiele. Până acum n-am mai fost niciodată singură. Adică îl am pe nepotul meu, Liam. Dar este așa de ocupat la școala din Citadelă, că de-abia îl văd. Și, când reușesc, e dureros pentru amândoi. Ne reamintește de cei care nu-s aici.

Mă întorc pe spate și o privesc, proptindu-mă într-un cot.

— Așa că atunci când ai spus că înainte să mă vadă alții trebuie să mă văd eu… Ei bine, mă uit și nu văd nimic.

Îi e greu, dar se oțelește și continuă. Mă pomenesc admirând hotărârea ce i se citește pe chip. Probabil din cauza mâncării, efectul zoladonului trece deja.

— În Lagalos aveam întotdeauna grijă de familia mea. Îi supravegheam pe frații mei mai mici pentru ca mama să poată dormi. Coseam hainele fraților mei mai mari, împreună cu soră-mea. Peticeam cizme. După aia m-au trimis la școală ca să învăț să lucrez într-o fabrică de mătase. După Revoltă, lucrurile nu s-au schimbat prea mult. Mi-am văzut în continuare de slujbă, de familie. La fel, când am ajuns în taberele de la suprafață. Numai că frații mei au plecat și în curând am ajuns să am grijă de tata, de slujbele mele și de copiii soră-mii.

Mi-aș dori să nu-mi spună povestea ei. Îmi dau seama că a ținut durerea închisă în ea ca într-un mic cufăr întunecat, la fel ca mine. Dar eu nu sunt un om bun, cum e ea. Aș vrea să fie o ființă meschină. Să-i văd urâțenia – pe care știu că fiecare o are în sine – colcăindu-i în priviri, revărsându-i-se pe gură. Dar nu-s decât lacrimile astea firave.

Nu semănăm.

Eu îmi păstrez durerea pentru mine, fiindcă nimeni n-ar înțelege-o. Ea caută pe cineva în care să se încreadă. Căruia să-i poată împărtăși lucruri. Nu eu, fată proastă! Nu merit. Dar ea continuă, iar eu mă simt tot mai apăsat și mai posomorât și-mi doresc să fi luat o doză mai mare de zoladon.

— Când a venit Mâna Roșie, am crezut că o să fiu mai vitează. Știi, să iau un pistol, cum fac eroii din filme. Dar totul s-a petrecut foarte repede. Și eu m-am simțit atât de mică. Nu voiam decât să mă scufund în noroi.

Își șterge ochii și își încrucișează din nou mâinile pe piept.

— Și te simți vinovată că tu ești aici, iar ei nu, zic eu încet.

— Da.

Șovăi.

— Nu crezi că te așteaptă în Vale?

— Nu știu. Sper că da.

— Și dacă te-ar privi acum, ar fi mândri?

Ea cugetă, privindu-mă cu ochi sticloși.

— Sper că da.

Stăm în parc până ni se topește înghețata. O conduc înapoi la depoul tramvaiului cu care va reveni în Citadelă. Ne îmbrățișăm de rămas-bun și, așa cum am plănuit, îmi scot medalionul și-mi compun o expresie plină de înțelegere, dar cuvintele nu-mi sosesc așa cum le plănuisem. Mi se opresc în gâtlej.

— Philippe?

— Vreau să ai tu ăsta, zic punându-i medalionul în mână. Să-l porți. Mie mi-a dat mereu putere.

— Nu pot să-l iau. Logodnicul tău…

— Mi l-a dat ca să-mi amintesc că e cu mine oriunde aș fi. Dar n-am nevoie de un medalion pentru asta. Tu însă ai nevoie de ceva care să-ți spună că, oriunde te-ai afla, nu ești singură. Suntem prieteni, nu?

— Cred că ești singurul meu prieten.

— Și ce fac prietenii? Se ajută unul pe altul. Tu porți poverile mele. O să le port și eu un timp pe ale tale.

Desprind un medalion imaginar de la gâtul ei și mi-l pun în jurul gâtului meu, apoi îmi îndoi genunchii de parcă port o mare povară. Râde.

— Poate data viitoare când ne întâlnim o să fim amândoi ceva mai ușori.

— Crezi că te privește? Log… soțul tău. Nu din Vale, sigur. Știu că voi nu credeți în așa ceva. Dar de undeva?

Se uită la mine de sub ciuful ei de păr roșu.

— Nu, nu cred.

— Cred că greșești. Cred că te privește. Și cred că zâmbește și-i scânteiază ochii.

Își încheie haina și pornește către depou, dar se răsucește și revine în fugă ca să-mi dea un mic sărut pe obraz.

— Nici tu nu ești singur, Philippe.

Of, iepuraș drăgălaș. Măcar de-ar fi adevărat!

32. LYSANDER

Ruptura

Sungrave, cel mai mare oraș de pe Io, se înalță dintr-o câmpie albă, înghețată, brăzdată de fisuri din care se ridică aburii magmei subterane. Zburăm către el privind prin ferestrele din față ale uneia dintre himerele Didonei.

Săpat în cel mai înalt munte de pe Io, Boösaule cel de optsprezece mii de metri, Sungrave este un oraș cu obeliscuri și turle din piatră neagră, cocoțat pe umerii lanțului muntos. Cu secole în urmă, după ce s-a decis că folosirea motoarelor Lovelock era ineficientă pe Io, mari lasere-oglindă au scobit cea mai mare parte a muntelui și o bună parte din restul lanțului muntos lung de cinci sute patruzeci de kilometri, alcătuind un oraș cu turnuri zimțate. Constructorii au respectat dragostea marelui lor strămoș, Akari, față de dragoni, recreând în piatră chipul făpturilor din poveștile copilăriei și din jurul focurilor de tabără de odinioară.

O necropolă de turle cu chipuri de animale, împestrițate cu topaz, zirconiu și alte roci din nezosilicați, se înalță deasupra noastră, ascunzându-ne cerul, ca rămășițele împietrite ale unei imense oști de dragoni. Stau înșirați pe crestele lui Boösaule, unii ocupând piscuri întregi, cu văi înghețate deschizându-li-se sub picioare, sprijinindu-și trupurile imense pe aripi uriașe și întinzându-și în văzduh gâturile de piatră, ca și cum sunt gata să soarbă gazele marmoratului Jupiter. Ferestre din duro-sticlă luminate pe dinăuntru scânteiază ca solzii. Și, mai adânc în inima muntelui, unde cu mult timp în urmă echipe de săpători Roșii au scobit interiorul, se află orașul.

Ca toate celelalte orașe montane de pe Io, și acesta își obține energia de pe urma încălzirii mareice provocate de războiul dintre gravitația lui Jupiter și atracția gravitațională exercitată

de Europa și de Ganymede. Orașele clanului Raa nu au nevoie de helium-3 ca să supraviețuiască sau să-și alimenteze câmpurile electromagnetice care le adăpostesc de radiații și de aerul otrăvitor al lui Io. De aceea au supraviețuit, în urmă cu zece ani, asediului bunicii mele: scuturile lor pot rezista bombardamentelor mai mult timp decât puteau generatoarele bazate pe helium-3 să țină pe orbită navele Armadei Sabiei. Cu toate astea, m-am așteptat ca Io să fie o fundătură dezolantă, slăbită din pricina raționalizării hranei și a rarității zborurilor interstelare. Însă nava care a capturat-o pe *Arhimede* era nou-nouță. La fel ca majoritatea navelor comerciale sau de război ce se revarsă în și din docurile de piatră ale lui Sungrave ca niște roiuri de țânțari.

Îl privesc pe Cassius și-i simt neliniștea.

Cum au fost construite navele astea? Pe ce șantier?

Noi Cavaleri Olimpici, noi nave, o nouă generație. Marginea n-a dormit. Și acum, dacă pun mâna pe dovada Seraphinei, cei de-aici se vor trezi.

•

Mirosul unui parfum nefamiliar îmi invadează nările pe măsură ce aburii din caldarium[3] urcă silențios dinspre hipocaustul[4] de sub podeaua încăperii slab luminate. Două perechi de mâini îmi alungă tensiunea din mușchii încordați ai umerilor și ai picioarelor. Vânătăile pe care mi le-au făcut oamenii Pandorei sunt acum vagi pete de culoarea sulfului pe umerii și falca mea. Undeva în tot aburul ăsta, Cassius se scaldă singur în solium, o piscină largă, săpată în piatra nefasonată. De când am gustat din azima Didonei, timpul s-a scurs ca într-un vis, iar trupul meu se trezește acum la viață, mulțumită apei și hranei pe care oamenii ei ni le-au oferit pe drumul către Sungrave.

Copil fiind, mă resemnasem cu gândul dezamăgitor că nu voi vedea niciodată Sungrave cu ochii mei. Ar fi fost prea riscant să-l trimiți pe moștenitor într-un loc unde putea fi capturat pentru răscumpărare. Dar nu mai sunt moștenitorul a nimic și ochii mei sunt nerăbdători să vadă priveliștile din Sungrave, să-i cunoască adâncimile, complexurile botanice, marile cisterne din munte pline cu apa de pe Europa.

---

[3] Sală de aburi în termele romane. (n.r.).

[4] În Antichitate, instalație de încălzire cu aer cald. (n.r.).

Locul ăsta e atât de diferit de căminul meu de pe Luna! Nu numai aerul acid și cerul mohorât, dar și piatra necruțătoare, decorul spartan: camere goale, fără scaune și o incredibilă aplecare către curățenie și virtuțile marțiale. La sosire, Seraphina mi-a făcut un tur mult prea scurt, apoi m-a condus către camerele mele, dar, în prezența ei, am observat mai puține decât mi-ar fi plăcut. În timp ce mă conducea pe coridoarele prin care a copilărit, ochii mei au tot revenit la liniile gâtului ei semeț, ca și cum ea era o gaură neagră atrăgând toată lumina și toată atenția, nu numai pe a mea, ci și pe a servitorilor și gărzilor. Este foarte iubită.

Șoimulețul, îi spun ei cu afecțiune. Abia a împlinit douăzeci de ani. Nu-i Pretor sau Legat – astea-s titluri care trebuie câștigate –, dar este o femeie cu valoare și potențial. Și totuși, în ciuda consolărilor mamei sale, e apăsată de vinovăție din cauza acțiunilor pe care le-a întreprins împotriva tatălui ei. N-a vorbit foarte mult înainte de a-mi prezenta apartamentul și a dispărut înainte să se închidă ușa.

Când Rozaliii și-au terminat masajul, curăță uleiul și pielea moartă cu strigilii, racloare din bronz pe care apoi le pun într-o oală de lut pentru a fi reciclate. Aici nimic nu se aruncă. Unul dintre ei îmi oferă o pipă cu rădăcină uscată de tharsal. Deja amețit din pricina aburilor, refuz halucinogenul ușor. Apoi sclavii mă întreabă cum vreau să mă folosesc de ei. Gravitația joasă a căminului lor i-a făcut să aibă picioare nefiresc de lungi. Pielea lor, neatinsă de soare, e arămie, netedă și depilată. Au păr des, al bărbatului argintiu, al femeii de un negru atât de intens, încât în lumina lămpilor capătă reflexii albăstrii. E mai vârstnică decât el, cu ochi de cuarț și o fragilitate de păsăruică. Dar vorba îi este aspră și privirea ei nu-i atât de goală pe cât ar trebui. Asta mă surprinde când ni se întâlnesc ochii și vraja creată de căldură și de atingerea lor se spulberă. Ea observă.

O repulsie adâncă, fizică și intelectuală, se împletește cu pofta, transformând-o în ceva pervers și întunecat.

Nu pot să-i privesc ca pe niște bunuri consumabile, cum au făcut strămoșii mei.

Se poate argumenta că zelul Roșiilor era necesar, la fel ca religia militară inculcată Cenușiilor sau ca eficiența neutralizării emoțiilor la Arămii, dar asta... Lumea bunicii mele nu avea nevoie de Rozalii ca să funcționeze. Au fost creați pentru

desfrâu, rezultatul a secole de reproducere asistată, abuzuri, dominație psihologică și sexuală. Castrați chimic și pervertiți, până când rata sinuciderii în rândul lor a ajuns de unsprezece ori mai ridicată decât a oricărei alte Culori.

Auriii sunt de vină pentru asta. Auriii care au rătăcit drumul.

Și acum femeia asta Rozalie mă privește cu ochi prea bătrâni pentru fața ei.

— Cum te cheamă? o întreb.

— Numele acestei persoane este Aurae, spune ea.

Îi îndepărtez cu blândețe mâna de pe coapsa mea.

— E de ajuns, Aurae.

Rozaliul pare copleșit de rușine, considerând că n-a fost suficient de frumos ca să-mi fie pe plac. Dar pe chipul femeii văd un semn, o vagă tresărire a colțurilor ochilor care-i trădează ușurarea. Apoi se preface că e la fel de rușinată ca tovarășul ei. Straniu!

— N-ar trebui să-i jignim, spune Cassius din piscină. Haideți, veniți la mine! E loc pentru amândoi.

Rozaliii se ridică supuși.

— Acum ce facem, ne purtăm ca frații Rath? întreb eu.

Oftează și le face Rozaliilor semn să plece. Se supun. O urmez pe Aurae cu privirea până iese. Mă gândesc la ușurarea de pe chipul ei. După plecarea celor doi, Cassius se ciocănește cu degetul peste ureche pentru a-mi sugera că, fără nicio îndoială, suntem ascultați. Sigur că știu asta! A uitat unde am crescut?

— Castor, cred că meritam și noi puțină distracție. Tortură prin privare de apă, toată cearta aia de familie, bătăile…

Râde.

— În plus, sunt sclavi, iar tu nu ești salvatorul lor. Oricât de romantică ți s-ar părea ideea.

— Să știi că nu trebuie să transformi într-o lecție fiecare cuvințel pe care mi-l spui, îi zic.

— Dacă n-ai avea nevoie de ele, nu ți le-aș preda. Oricum, se pare că Pytha îmi datorează cincizeci de credite.

Oftează mulțumit și își scufundă în apă umerii lați.

— Pentru ce? întreb nereușind să ignor momeala.

— Un pariu între prieteni. Nu-i venea să creadă că încă ești virgin.

— Ce?!

— Virgin. E când un bărbat sau o femeie nu…

— Nu cred că e treaba ta. Dar să știi că nu-s, în caz că te interesează.

Închide ochii, apărându-și-i de aburi.

— Atunci de ce i-ai refuzat? Sigur nu-i din cauză că te temi ca ea să nu te pândească?

— Sigur că nu, răspund repezit.

Oare Seraphina ne privește?

Chicotește.

— Vezi? Agresivitate din pricina sexualității reprimate.

— Nu cred că trebuie să fiu luat peste picior pentru că eu unul chiar cred în dragoste în loc să fur virtutea fetelor de negustor și să încalec tot ce mișcă de parc-aș fi un afurisit de gal.

— Un afurisit de gal? Bunul meu domn, blestemi ca și cum ai avea nouăzeci de ani!

— Și tu ești un desfrânat ipocrit.

— Pe zei, frate, da' chiar că nu ți-ai mai pus-o!

— Ia mai taci!

Arunc în el cu un strigil. Se ferește scufundându-se complet în apă, apoi iese afară și mi se alătură pe bancă. După un timp, mă înghiontește cu umărul ca să înveselească atmosfera, lucru dificil având în vedere că amândoi știm că ei ne analizează chiar în clipa asta, încercând să pătrundă dincolo de povestea noastră și să afle dacă nu suntem spioni. Niciunul dintre noi nu-i convins că cearta asta între frați e pentru ochii altora, deși ar putea fi o bună scuză.

— Seraphina mi-a spus că Pytha e în viață, zic eu încercând să schimb subiectul.

— Și gărzile mele mi-au zis la fel. Dar nu te relaxa prea tare. Nu suntem oaspeți aici. Când lovitura de stat se va încheia, cel mai probabil ne vom pierde capetele.

— Nu crezi că va avea succes?

— Spune-mi că n-ai văzut îndoiala fetei!

Încuviințez.

— N-am crezut că ăsta era motivul.

Râde.

— Nu te lăsa impresionat așa ușor de o centurie de Însemnați. Didona-i deșteaptă, dar e venusiană. Marginea nu va uita asta. Lorzii mai mărunți de pe Io, loiali lui Romulus, se vor aduna de pe întreaga lună. Și dacă n-o termină ei, o vor face lorzii Europei și ai lui Ganymede, ba chiar și cei de pe Callisto. Ca să nu mai

pomenesc de Marginea Îndepărtată. Cei de acolo îl plac pe Romulus.

— Și cu dovada lor cum rămâne?

— Ai văzut-o aducând ceva cu ea când s-a întors?

— Nu.

— Ei bine, atunci ori a ascuns-o bine, ori a jucat la cacealma.

Știu, fără să mi-o spună, că mă învinovățește pentru ananghia în care ne aflăm, dar a fost decizia lui să cercetăm *Vindabona.* A fost decizia lui să-mi ia tot ce aveam în copilărie și apoi să se poarte de parcă era salvatorul meu.

Trăiește într-o ficțiune, îmbrățișând un cod moral care să justifice faptul că și-a ucis Suverana și a întors spatele Societății, dar eu știu adevăratul motiv pentru care a făcut-o. Pentru că ea i-a permis Șacalului să-i ucidă întreaga familie. Moralitatea asta ipocrită a venit pe urmă. Acest nobil Cavaler al Dimineții este clădit pe o temelie de egoism. Și acum, fiindcă nu are încredere în niciun Auriu, a decis să ne înfuriem gazdele în speranța că vor dori serviciile noastre, când de fapt ar trebui să-și înghită mândria, așa cum fac eu, și să vadă dacă nu cumva ospitalitatea lor e sinceră.

Are prea puțină încredere în Culoarea noastră. În schimb, eu îmi pierd toată încrederea în el.

Gândind toate astea despre Cassius, mă simt mărunt și demn de dispreț. Oricare i-ar fi motivele, știu că mă iubește sincer. Nopțile în care ascultam muzică în camera de recreere din *Arhimede,* în timp ce el adormea cu paharul în mână, nu pot fi șterse. Nici căldura protectoare pe care am simțit-o ori de câte ori eu și Pytha l-am ajutat să ajungă în patul lui când era atât de beat, încât nu putea să stea în picioare, dar putea totuși să murmure numele Virginiei.

— Mi-e dor de casă, zic într-o încercare de a găsi un subiect comun și de a împrăștia tensiunea care a crescut între noi în ultimele luni, chiar înainte de *Vindabona.*

— De Marte? întreabă el, dar eu știu că se gândește la Luna.

Și da, chiar îmi e dor de locul ăla, de biblioteci, de Grădinile Esqualine, de căldura Ajei, de aprobarea bunicii mele, rară și aspră cum era, de dragostea părinților mei. Dar mai ales mi-e dor să stau la soare cu ochii închiși, ascultând cântecul păsărilor pachelbel ascunse printre ramuri. Asta însemna pentru mine pacea. Ăsta e locul unde mă simt în siguranță.

— De fapt, mă gândeam la *Arhi.* N-am mai fost pus în situația să-mi fie dor de ea. Două zile pe Ceres. Trei pe Lacrimosa…

— E o navă bună, zice el. Aș da marfa pe doi ani să fiu pe drum, în camera de recreere, cu o carafă de whisky și un concert bun la holo.

— Jucând șah?

— Karachi, mă corectează el. Șah am tot jucat în ultimul an.

— Mai bine zis, eu te-am tot învățat să joci în ultimul an.

Dă ochii peste cap.

— Câștigă și el de cinci ori la rând și deodată e Arastoo în carne și oase.

— De șapte ori, bunul meu domn. Dar cedez și te las să joci karachi, deși e un joc complet lipsit de rațiune și nu pune în valoare abilitățile matematice.

— Se cheamă să-ți citești adversarul, Castor. Intuiție.

Mă strâmb.

— Singura mea condiție e să ascultăm Vivaldi, nu Wagner.

— Bunul meu domn, vrei să mă omori? Știi că-l urăsc pe Vivaldi, râde el. Nu contează. N-aș putea oricum să aud o notă din pricina văicărelilor Pythei cu privire la jocurile imersive și la faptul că i-a venit rândul să gătească.

Ne zâmbim, complăcându-ne în această fantezie care cândva părea atât de banală, dar care acum e nostalgică și imposibilă.

— Ei, nu fi așa trist, zice el. O să revenim în *Arhi* cu Pytha boscorodind în urma noastră. Odată ce se lămuresc toate astea, o să bem whisky și-o să ardem materie neagră.

Știm amândoi că e o promisiune pe care n-o poate respecta.

Îmi dau seama, după privirea lui plină de melancolie, că suntem uniți de înțelegerea faptului că între noi se frânge ceva și nu știm cum să împiedicăm asta. Chiar dacă am părăsi Io, lucrurile nu vor redeveni niciodată la fel ca înainte, în acea lume pe care o împărțeam amândoi.

Am lăsat-o în urmă și l-am lăsat în urmă și pe el.

33. LYSANDER

Străin

Sunt condus în camera mea ca să mă schimb pentru cina cu familia Raa. Ca toate încăperile de pe Io, și aceasta a fost construită cu atenție la energia geometrică. E un pătrat perfect, lipsit de orice confort frivol, și nemobilat, cu excepția unei saltele subțiri pentru dormit aflate pe o platformă ușor înălțată. O ferestruică dă către bezna grea a unei nopți la aproape un miliard de kilometri de Soare. Îmi lepăd halatul și rămân gol în fața ferestrei, cu nasul lipit de ea, savurând răceala stâncii pe pielea mea goală și imaginându-mi că plutesc pe apele reci ale lacului Silene. Mă întreb dacă fiul Secerătorului urcă în clipa asta scările de piatră dinspre țărm către conacul Silene, unde-l așteaptă părinții. Se încălzesc lângă vatră? Dorm în camera unde am dormit eu în copilărie, unde au dormit toți cei din neamul Lune începând cu copiii lui Silenius? În mine se trezește o mânie adâncă, dar o alung în vid.

În cameră domnește tăcerea.

Nu tăcerea sâcâitoare a spațiului, unde filtrele de aer zumzăie și motoarele își transmit vibrațiile prin metal. E tăcerea stâncii, tăcerea beznei ce se întinde peste un peisaj invizibil, înghețat, nesfârșit. O tăcere cavernoasă, străină.

Membrii echipajului din *Vindabona* sunt probabil deja morți. Asta e singura milă la care mă aștept. Cât or fi rezistat?

Două lumini singuratice scânteiază în largul câmpiei, prea jos ca să fie nave. Motociclete aeroglisoare? Unde se duc ăia doi? Ce misiune au? Sunt iubiți? Prieteni? Apoi un șir de lumini țâșnește din întuneric, urmărindu-i de-a lungul câmpiei. Mă aplec înainte nerăbdător când două limbi portocalii de foc izbucnesc dinspre urmăritori și cele două luminițe din față dispar într-o explozie de foc alb.

Alte două victime ale loviturii de palat. Se pare că nu decurge atât de pașnic, pe cât ar vrea Didona să credem. Cassius are din nou dreptate.

În tot orașul mor oameni acum. Patrule discrete îi arestează pe cei loiali lui Romulus. Celulele se umplu. Armele zăngănesc. Bricele se umplu de sânge. Totul pe baza promisiunii unei dovezi pe care Seraphina ar fi adus-o cu sine.

Am mai văzut lovituri de palat și nu mă impresionează. În familia mea sunt mai dese decât nunțile. Țărănoii ăștia din Margine se uită de sus la Auriii din Interior, la familia mea și la „târfa de pe Luna”. Dar nu-s cu mult mai breji.

Apoi mi-o amintesc pe Seraphina. Cum a stat în fața tatălui ei. Tristețea de pe chipul ei când și-a dat seama de intențiile lui. Sfâșiată între dragostea pentru popor și mama sa și cea pentru tatăl ei. Eu ce aș fi ales?

Îmi revăd tatăl cu ochii minții și încerc în zadar s-o invoc pe mama. O caut, dar nu găsesc decât umbre și simt din plin că absența ei e vina mea. N-am studiat-o îndeajuns. N-am iubit-o îndeajuns. Așa că nu mă va ține niciodată în brațe și nu mă va săruta pe frunte. De parcă nici n-a existat.

Gândurile îmi sunt întrerupte când un dispozitiv de bruiaj se activează zgomotos în spatele meu.

Mă răsucesc și observ că doi ochi de culoarea chihlimbarului mă privesc din umbra salonului.

— Pe iadul lui Jupiter!

Aprind lumina și văd o femeie așezată pe patul meu. Mă privește cu atenție în timp ce bâjbâi încercând să-mi pun halatul.

— Seraphina?

Acum, că e la ea acasă, și-a dezbrăcat salopeta de prizonieră și arborează portul de pe Io. O mantie de postav cenușiu, legată cu o panglică de culoarea cărbunelui. Mă contemplă amuzată.

— Toți marțienii au auzul atât de slab?

Mă măsoară de sus în jos în timp ce-mi strâng halatul pe lângă trup. Poartă pantofi cu talpă de cauciuc și două inele grele: un dragon înghițind un fulger pe degetul mijlociu al mâinii stângi și, pe dreapta, simplul inel de fier de la Institut, înfățișând coarnele de cerb ale Casei Diana. Ar fi trebui să ghicesc că este vânătoreasă.

— Și toți lunaticii sunt la fel de prost-crescuți ca tine?

Privesc spre ușă și-mi dau seama că aceasta n-a făcut niciun zgomot și că, mai impresionant, nici ea. O fi venit prin pereți. Pe o ușă secretă.

— Te-ai rătăcit?

— Rătăcit? se încruntă ea.

— Păi, mi se pare că ești în camera mea.

— Camera ta?

Râsul ei neașteptat este surprinzător de copilăresc. Apoi accentul tărăgănat revine.

— Ești în orașul meu, *gahja.* Pe luna mea. În piatră sunt montate camere de luat vederi. Ce contează dacă te privesc prin intermediul camerei sau de aici? Așa e mai cinstit, nu?

— Ei bine, e ciudat și-ntr-un fel și-ntr-altul, zic eu zâmbind. Nu prea ospitalier.

— Dacă-mi amintesc bine, și ție-ți place să tragi cu ochiul. Te-am văzut cum mă priveai la infirmerie…

— Erai rănită, îi spun. Îți verificam…

— Țâțele?

— Rănile. Cea de pe…

— Sâni.

— … stomac. E clar că încă nu ți-ai revenit. Ai fost lovită la cap și cred că ai luat-o nițel razna. Sau toți cei din neamul tău vorbesc de parcă s-au născut în șanț?

— Am maniere, zice ea zâmbind. Praful e un profesor necruțător.

Îmi aruncă un pachet și se ridică. Abia îl prind.

— Haine. Ale tale sunt murdare.

— Ce frumos din partea ta.

Deschid pachetul ca să scot hainele.

— Pilotul nostru, zic eu. Ai zis că-i vie și nevătămată. Vreau s-o văd.

— Nu.

— Așa, fără să negociem? Bine.

Îmi fac de lucru cu hainele pe care le-a adus. Ea nu se întoarce cu spatele și nici nu pleacă.

— Te superi?

— Să mă supăr?

— Da, aș vrea să mă schimb.

Își înclină provocator capul.

— Am mai văzut bărbați dezbrăcați.

Spre deosebire de ea, eu am avut o copilărie solitară. „Un Suveran e o insulă”, spunea bunica.

— E numai carbon. Te rușinezi de trupul tău? întreabă ea. Sau poate ești jenat fiindcă nu știi să-l folosești?

— Deci de aia mi-ai trimis Rozaliii! Ca să poți să te uiți? De ce ești așa curioasă? întreb, descoperindu-mă nefiresc de încântat de această revelație.

Se încruntă.

— Ai fost ofensat? De aia i-ai refuzat? Nu-ți mai merge bărbăția?

— Asta… chiar nu-i treaba ta. Dar mulțumesc pentru interes. Funcționează de minune.

— Îmi pare rău, zice ea. N-am vrut să te jignesc.

— Ei bine, te descurci de minune. Complimente cui te-a învățat.

— Te-ai simți mai în largul tău dacă aș fi și eu goală?

Chiar și pe sub pliurile tunicii ei largi îi văd mișcarea subtilă a sânilor, picioarele lungi și musculoase și…

Tușesc și scutur din cap. Așteaptă răbdătoare până când am o mică revelație iritantă.

— Mereu te joci așa cu oaspeții tăi?

— Uneori, zâmbește ea. Aduci puțin cu o jucărie. Cu părul ăla și mânuțele alea fine.

— Fine?

— Fine. Și nu ți-ai rupt nasul decât de curând. Ochii ăia sunt adevărați?

Se apleacă înainte.

— Nu-s artizanali, cum și i-ar face un Pixie de la Centru?

Nu mă înjosesc să-i răspund.

— N-ai de gând să pleci, nu?

— De ce-aș face-o? Toți sunt ocupați să se pregătească pentru cină. Mă plictisesc. Tu mă amuzi.

— Bine atunci.

Îmi las halatul să cadă pe podea, cu intenția de a o face să se simtă prost. Ea nu se uită în altă parte. Mă cercetează atent.

— Ai mai multe cicatrice decât majoritatea Pixieșilor, zice ea după o clipă.

— Pentru că nu-s un Pixie.

Ea mă surprinde izbucnind în râs și-mi numără cicatricele până găsește una care o face curioasă.

— Pe-asta cine ți-a făcut-o?

Degetele ei subțiri ating cicatricea și, în mod imposibil, aud vântul urlând dincolo de geam. Și în întunericul de acolo și din mintea mea se furișează el, fiara Secerătorului, demonul copilăriei mele. Instinctiv, îmi pun roba și mă ghemuiesc pe podea. Ea îmi aruncă o privire prin care îmi cere scuze.

— Mi-a făcut-o un bărbat în copilărie, îi răspund dojenindu-mă că mi-am pierdut controlul.

Unii demoni nu te părăsesc niciodată. Bunica a vrut să îmi șteargă cicatricea cu laser. Am convins-o să mă lase s-o păstrez.

Ea se așază lângă mine pe podea.

— Un iubit?

— Nu.

— L-ai omorât? Pentru că ți-a făcut rău?

Clatin din cap.

— De ce nu?

— Cum ți-am zis. Eu eram un copil. El nu.

— L-ai găsit și l-ai ucis mai târziu? Acum ești bărbat în toată firea.

— Nu.

— De ce nu? Dacă te-a rănit și încă mai e în viață, atunci el e stăpânul tău. De aia l-am omorât pe căpitanul războinic Obsidian care m-a bătut în *Vindabona.*

— E în trecut. Trecutul nu mă definește.

Repet cuvintele lui Cassius ca și cum îmi aparțin. De câte ori mi le-a zis? De câte ori am încercat în zadar să le cred?

— *Gahja* prost, spune lovindu-mi ușor fruntea cu degetul. Nimic nu a trecut. Tot ce a fost este. Cicatricea aia e povestea subjugării tale. Ucide-l pe cel care ți-a făcut-o și va deveni povestea eliberării tale.

— Tatăl tău te-a învățat asta? îi zic, mânios s-o aud dându-mi lecții.

Ochii ei devin reci și tăioși, de parcă simțiseră acuzația.

Devin deodată extrem de conștient de diferențele dintre noi. O fi ea copilul unui Suveran, la fel ca mine, dar este soldat. A fost crescută în academii de gladiatori, printre ucigași vânoși, pe o lună care-ți descompune ADN-ul dacă ieși afară fără măcar trei centimetri de protecție avansată antiradiații. Are o cicatrice căpătată la Institutul de pe Io. Altul mai brutal decât el nu există. Elevii de acolo nu ucid la fel de mult ca marțienii, nici nu violează la fel de des ca venusienii, dar jocurile pot dura ani de zile, într-o temperatură care îți poate îngheța sângele înainte să apuce să-ți picure din rană.

Eu ce am făcut în viața mea în afară de a citi și de a fugi? Mă simt deodată acuzat de propria mea vorbărie. De parcă-s un câine ce latră la un lup care știe că nu sunt cu adevărat o fiară, dar mă lasă să latru pentru că îl distrează.

— Scuze, spun cu prudență.

— Te iert, răspunde ea. Da, tata m-a învățat că cicatricele sunt motivul pentru care strămoșii noștri au fost în stare să modeleze lumile. Ca Aurii, ne-am născut cât de perfecți pot oamenii să fie. E datoria noastră să îmbrățișăm cicatricele pe care le căpătăm în urma alegerilor noastre. Să le îmbrățișăm și să ne amintim de greșelile noastre, ca să nu trăim crezând în propriul nostru mit.

Zâmbește ca pentru sine.

— Tata zice că un bărbat care crede în propriul său mit este ca un bețiv care crede că poate dansa desculț pe muchia unui brici.

Zâmbetul îi dispare, probabil pentru că-și amintește chipul tatălui ei când fratele ei l-a escortat afară. Și văd limpede ca lumina zilei războiul ce se poartă în ea. Mă înduioșez, fiindcă mi se pare o reflecție a războiului din mine. Îmi reprim impulsul de a-i atinge mâna.

— Crezi că sunt perversă, zice ea încet, cu ochii către fereastră. Pentru că mi-am trădat tatăl…

De ce-i pasă ce cred eu?

— Familiile… sunt complicate.

— Da. Sunt.

Între noi se lasă tăcerea și, învăluiți de ea, împărtășim o înțelegere care trece dincolo de cuvinte.

— Ești ciudat, zice în cele din urmă. Prietenul tău e un ucigaș. Dar tu… tu ești blând.

— Nu-s blând.

Brusc, îmi dau seama cât de aproape stă de mine. Cât de conștient sunt de trupul ei. În spațiul dintre noi vibrează și tremură ceva crud, abia trezit, a cărui intensitate mă înspăimântă. Simt căldura respirației ei, petalele reci ale buzelor ei palide și focul singuratic din ochii ei întunecați, care m-ar trage înăuntru și m-ar mistui. Și l-aș lăsa, iar asta mă înspăimântă mai tare decât familia ei. Mai tare chiar decât moartea care mă așteaptă dacă o să afle cum mă cheamă.

Simte și ea tensiunea dintre noi și o spulberă îndepărtându-se.

— Marius spune că sunteți spioni. Că nu m-ați găsit din întâmplare.

— Nu pari să pui prea multă bază pe ce crede Marius.

— E o viperă, dar prost nu-i.

— Pe mine mă interesează mai degrabă ce crezi tu.
Stă pe gânduri.
— Orice creatură blândă care trăiește mult își ascunde bine acul veninos.
Se întoarce către perete, gata să plece.
— De ce mi-ai luat briciul? întreb simțind o mânie subită. Toți oamenii ăia au murit fiindcă n-am putut să-i scot de acolo.
— Știu, zice ea încet. Dar oroarea asta e opera Regelui-Sclav.
— Nu-i de-ajuns.
— Am făcut-o pentru binele general. O să înțelegi.
— Mama ta nu știe că ești aici, nu-i așa? o întreb indicând cu bărbia dispozitivul de bruiaj de la cureaua ei. De ce-ai venit, de fapt?
Șovăie, de parcă nici ea nu știe.
— Mi-ai salvat viața. Am… am vrut să văd dacă a ta merită salvată.
— Și?
— Nu m-am hotărât, spune privindu-mă cu o milă stranie. Te joci cu lucruri pe care nu le înțelegi.
— Mama ta mi-a oferit ospitalitatea ei. Sunt protejat de legile străvechi.
— Mama nu e tata. Șovăie. Dă-i ce vrea. Dacă ți-e dragă viața.
— Dar ce vrea? întreb, însă peretele deja s-a despicat în două și Seraphina a dispărut în umbră.
Cassius a avut dreptate.
Nu suntem oaspeți aici. Suntem vânatul.

34. DARROW

Apollonius au Valii-Rath

E dimineața devreme și îmi termin turele de bazin în piscina de pe puntea a patra a lui *Nessus.* Înotul face parte din terapia fizică de recuperare după lovitura de brici pe care am primit-o în braț în lupta cu Gardienii Republicii. Trupul meu e un repertoar de dureri și de junghiuri. Nici n-am împlinit treizeci și cinci de ani și deja am avut trei operații de reînlocuire a cartilajelor, și asta doar la genunchi.

Înotul face să mă doară brațul al dracului de rău, dar mă ajută să mă scutur de senzația de claustrofobie care mi s-a furișat în minte în cea de-a doua săptămână petrecută în adâncurile spațiului, în goana noastră către teritoriul Societății. Asta și antrenamentele cu briciul în compania lui Alexandar m-au ajutat să nu mă gândesc la familia mea.

După ce mă îmbrac în apartamentul meu, îl găsesc pe Sevro în camera lui. Stă în pat și privește un filmuleț de când era Electra mică. Fetița plutește în aerul de deasupra lui, tăcută și serioasă până și ca bebeluș, în timp ce Victra îi pune o vestă cu guler înalt. Coada lui Sofocle se agită prin aer, obturând obiectivul camerei. În fundal aud râsul lui Kavax. Au trecut trei săptămâni fără să comunicăm cu exteriorul. Pe Sevro, chestia asta îl roade.

— Tot nu te-ai dat jos din pat, ticălos leneș ce ești? îl întreb.

Mă privește chiorâș, cu ochii încă umflați de somn.

— Care-i graba?

— *Apollonius.* Am stabilit că o să vorbim cu el în dimineața asta.

— A, despre asta-i vorba!

Se uită pentru ultima oară la fiica lui și oprește holopad-ul.

— Sigur nu-l mai putem ține la gheață câteva săptămâni?

— Aș vrea eu. Dar în cinci zile o să pătrundem pe teritoriul Auriilor. E momentul să aflăm dacă e la bord.

— Și dacă nu este?

— Atunci o să ai plăcerea să-l expediezi în vid. Și o să ne îndreptăm către Mercur.

Pietricică ne găsește pe culoar, în drum spre toboganul către puntea a patra. Pare încordată.

— Avem o problemă.

Îl găsim pe Colloway aplecat deasupra unui ecran holografic din camera senzorilor, aflată pe cea de-a doua punte. Clovnul stă în spatele lui cu brațele încrucișate pe piept, bătând nervos din picior.

— Ce se-ntâmplă? întreb eu.

— Spune-i ce mi-ai spus mie, îi cere Pietricică.

Colloway își masează tâmplele. Având în vedere de cât somn are parte insul ăsta, care lenevește pe canapelele camerei de recreere jucând jocuri de holo-imersiune, pare epuizat.

— Așa, deci știți că nava are un sistem intern de monitorizare care ne detectează semnăturile termice.

— Sigur.

El activează schema navei. Pe punți se aprind lumini roșii în formă de siluete umane. Văd semnătura rece a lui Virguliță în cabina de comandă și pe cea fierbinte a Thraxei, care se antrenează neostenită în sala de sport. Sevro chicotește indicând două semnături termice lipite una de alta într-una dintre sălile de conferințe.

— Cineva se îndreaptă spre Orașul Ciocănelii? Cine-s ăia?

— Suntem douăzeci și patru. Plus zece Aurii în celule, continuă Colloway, numărând siluetele una câte una.

Cele mai multe sunt încă în paturile lor.

— Care-i problema? întreabă Sevro. Avem treburi.

— Noaptea trecută n-am putut să dorm…

— Adică ai tras cu ochiul la oameni ca un pervers.

— Așa că m-am sincronizat cu nava și-am văzut asta.

Derulează schema navei până ajunge la miezul nopții.

— Numără-le!

— Sunt douăzeci și cinci, zice Sevro mijind ochii. Ce căcat?! Cum de-ai observat abia acum?

— N-am de ce să mă sincronizez cu nava când e pe pilot automat, zice iritat Colloway. Se pare că-și maschează semnătura ațināndu-se pe lângă motoare sau purtând o pătură termoizolatoare.

— Putea să fi fost la bord dinainte să fi furat noi nava, zice Pietricică. Ar putea fi un docher sau unul dintre servitorii lui Quick.

— Dacă e un docher, atunci ar putea să ne saboteze sistemele de menținere a vieții sau să ne topească miezul de heliu, zice Colloway. Asta ar fi – fără nicio exagerare – o catastrofă.

— O afurisită de bunicuță ar fi la fel de periculoasă ca un Pătat dacă ar pătrunde în centrul nostru de comunicații, zice Clovnul. Dacă ne transmite coordonatele, tot afurisitul de sistem solar va ști unde ne aflăm. Și Societatea, și Republica. O să ne ia naiba. O să ne găsească, o să ne șteargă din univers și moleculele noastre vor pluti prin spațiu vreme de zece milioane de ani.

Mă întorc spre Clovn.

— Ai terminat?

— Nu chiar.

— Ba ai terminat! Ia-i pe Alexandar și pe Thraxa și ne întâlnim în armurărie!

Zece minute mai târziu, Clovnul, Alexandar, Thraxa, Sevro și cu mine ne ridicăm pe umăr multipuștile. Le arunc încărcătoare verzi cu muniție.

— Numai venin de păianjen, zic eu. Vreau să-l prindem viu pe pasagerul clandestin.

Eliminând pe rând semnăturile termice cunoscute, Colloway reușește să urmărească semnătura intrusului dinspre sala de mese către sala motoarelor. Aflată în spatele navei, încăperea enormă ocupă toate cele patru punți. Pasarelele metalice coboară în zigzag de sus și se pierd printre mașini. Luminile nu vor să se aprindă. Thraxa și Clovnul păzesc ieșirea de la nivelul inferior, în timp ce noi ceilalți coborâm de sus, verificând fiecare nivel. Cercetăm măruntaiele mașinii, urmărind umbrele cu lămpile de pe căștile noastre. Sevro îngenunchează și-mi face semn. Îmi arată ambalajul unui castron cu tăiețel venusieni. Într-un alcov de la nivelul al treilea găsim și mai multe deșeuri, alături de un holo-vizor și de un teanc de pături.

Pe nivelul de dedesubt se aude lipăitul unor pași.

— Șobolan? zice Sevro zâmbind larg.

— Du-te! spun eu.

Sevro și Alexandar sar peste balustrada pasarelei metalice, aterizând pe cea de sub ea. Se aude un bufnet, urmat de un hohot de râs.

— Darrow, ar fi bine să cobori și tu, zice Sevro.

— E un șobolan, unul mare, dat dracului și plin de pistrui, adaugă Alexandar.

Cobor pe scări și-i văd pe Alexandar și pe Sevro aplecați deasupra unei femei mărunțele așezate pe vine. Lanternele din frunțile lor îi luminează fața.

— Rhonna? mă bâlbâi eu.

Nepoata mea mă privește zâmbind cu gura până la urechi.

— Scuze, unchiule, m-am rătăcit pe drumul spre navetă. Asta-i Noua Sparta?

— Ce naiba cauți aici?

— Circul fără bilet, zice ea. Pot să mă ridic, sau o să mă împuști?

Privește iritată pușca lui Alexandar. Spre deosebire de Sevro, tânărul încă-și mai ține arma ațintită asupra ei. Ea se ridică.

Sevro chicotește.

— Ai ditamai coaiele și alea-s din fier, nu?

— Cam asta-i ideea.

— Ți-am dat un ordin, îi zic încercând să mă calmez în timp ce Thraxa ni se alătură.

— Da. N-ai decât să mă bagi la închisoare dacă vrei, dar cred că toate celulele-s pline. Sau poți să mă lași să-mi fac treaba. Dacă Sir Vomită-Tot de-aici poate să-ți apere spatele, pot și eu.

Alexandar se încruntă la ea stânjenit.

— După calculele mele, suntem plecați de două săptămâni. N-ai cum să te întorci, unchiule. N-ai cum să scapi de mine.

Are dreptate.

— Crezi că despre mine-i vorba aici? o întreb. I-ai frânt inima lui taică-tu.

Ea strânge din fălci.

— E viața mea. Acum pot să mă alătur restului echipajului și să…

— Alexandar, împușc-o pe neroada asta, zice Sevro.

Alexandar zâmbește.

— Cu plăcere.

Ea face ochii mari.

— Nu! Nu el! Oricine, dar nu…

Alexandar zâmbește și mai larg și-și descarcă glonțul cu venin de păianjen în coapsa ei. Ea se răsucește și cade, gemând de durere. Degetele i se încleștează în timp ce agentul paralizant se răspândește.

— Au!

— Las-o, zice Sevro când Thraxa se apleacă s-o ridice. Până la noapte o să fii în stare să te miști, rahățelule. Faci ordine după tine și-ți găsești un pat. Mâine o să speli veceurile din toate băile. Începând cu al meu. Mare păcat, pentru că în seara asta avem curry la masă.

Se apleacă spre ea.

— Îți pare rău că nu ești cu o echipă de Drachenjägeri? Că nu ești un soldat mecanizat? Te rog frumos! Noi halim floricele de-astea la micul dejun. Ești norocoasă să te afli în măreața noastră prezență.

Se apleacă și mai mult.

— Vrei respect? Câștigă-l!
— Ce tupeu pe ea! mârâi în timp ce străbatem culoarul.
— Măcar n-a intrat prin hublouri.
— Bietul Kieran! Ar fi trebuit să-i vezi fața când m-a rugat să n-o iau cu noi.
— Ai fost cam aspru, nu crezi? zice Thraxa ajungându-ne din urmă.
Sevro rânjește larg.
— Thraxa, fii atentă la mine: copiii sunt precum câinii. Unii scheaună, unii latră, alții mârâie. Trebuie să găsești pur și simplu limbajul potrivit și să le răspunzi.
Alexandar chicotește:
— Poți să vorbești cu câinii?
— Păi, cu tine vorbesc, nu?

•

Când Sevro și cu mine sosim să discutăm cu Apollonius, o găsim pe Min-Min lenevind la postul de pază al închisorii, cu pușca rezemată de zid. Cu picioarele de metal cocoțate pe consolă și cu o cană de cafea în echilibru precar pe încheietura ei hidraulică, urmărește o holo-comedie despre un Roșu care se mută în Hyperion cu un Violet și cu un Cenușiu, prilej pentru tot soiul de peripeții comice. Își scarpină favoriții aspri de pe gât și se uită la noi.
— Sal’tare, șefii!
— Ce fac drăcușorii noștri azi? o întreb.
— Cuminți ca niște șoricei.
Min-Min nu și-a luat ochii de la film și râde când Roșul încearcă să ajungă la dulapul de sus din bucătăria apartamentului său, ca să pună mâna pe whisky-ul pe care ceilalți l-au ascuns de el.
— Ce căcat rasist, zice ea. Nu suntem toți alcoolici.
Din cafeaua ei se ridică un iz de whisky.
— Mutu își face din nou vizita conjugală.
Privind în lungul coridorului, îl zăresc pe Obsidian stând cu picioarele încrucișate și privind înăuntrul unei celule.
— A câta e?
— Vine zilnic.

•

Colecția noastră de „prizonieri evadați” e o adunătură pestriță de descreierați. Jumătate dintre ei sunt oameni pe care Urlătorii

s-au chinuit să-i prindă în ultimii zece ani și este vorba de ani venusieni. Pare o blasfemie că tocmai noi i-am eliberat. Simt furia clocotind tăcută înăuntrul Urlătorilor la popotă, în sala de sport a navei și chiar când trec pe lângă mine pe hol. Nu-s furioși pe mine sau pe misiunea noastră, ci pe festa cosmică pe care existența pare să ne-o joace. Ne învârtim de colo până colo și vedem aceleași fețe, aceleași nave, aceleași bătălii. Iar și iar. Înainte și-napoi. Tocmai de aceea trebuie să-l ucid pe bărbatul care-i osia acestui cerc și în jurul căruia se învârt toate.

Mutu stă pe podeaua culoarului, cu câinele temnicerului dormindu-i în poală, și-l privește prin fereastra opacă pe Apollonius, care cântă la o vioară imaginară. Bătrânul Obsidian și-a tuns scurt părul, iar barba și-a aranjat-o în forma unui cioc fin. Pare un cu totul alt om, sofisticat până și în uniforma de camuflaj. Când ne apropiem, câinele se trezește și mârâie. Se liniștește numai când Mutu îl mângâie după urechi.

În lumina chioară a celulei, văd că Apollonius este gol. Hainele îi sunt împăturite ordonat pe podea. Mă tulbură să-l privesc legănându-se în timp ce cântă la instrumentul lui imaginar, cu părul auriu curgându-i pe umeri, cu ochii închiși și fața concentrată ca a unui călugăr în rugăciune. Pe cap are un bandaj ce acoperă un petic ras ca urmare a operației lui Virguliță.

Îl vreau mort. Dispărut din univers. A ucis doi oameni pe care i-am iubit, iar pe un altul l-a chinuit în copilărie. Gândul să-l eliberez din nou mă îngrețoșează.

— Ce zici, Mutule, îți place violonistul diabolic? întreabă Sevro.

Obsidianul își ridică spre noi ochii întunecați și clatină din cap. Face gesturi ca și cum ar cânta la vioară și arată către unul dintre tatuajele de pe brațul său, înfățișând un bătrân cu o barbă lungă și o harpă în mâini. E Bragi, zeul nordic al muzicii.

— Chiar așa de bun e? întreb eu.

Mutu face semn că da. Își lovește urechea cu degetul, apoi inima, de parcă vrea să spună că și-ar dori să-l mai audă cântând.

— Ia-ți gândul, zice Sevro.

Mutu înclină din cap resemnat și se ridică, lăsându-ne singuri cu Apollonius.

Îl privesc îndepărtându-se și mă întreb ce ne-ar zice dacă ar mai avea limbă. E unic printre toți Obsidienii pe care i-am

întâlnit. Mișcările lui sunt elegante, cultivate, de om obișnuit cu lucruri mai rafinate. Datorită talentelor sale culinare, a devenit destul de repede favoritul găștii mele. Oamenii nu pun întrebări dacă îi hrănești bine. Dar încep să suspectez că povestea despre cum a ajuns într-o celulă de pe nivelul Omega e mai complicată decât că a supărat un temnicer.

— De ce trebuie să se dezbrace de fiecare dată? bombăne Sevro atrăgându-mi din nou atenția către Apollonius. Hai să terminăm cu asta!

Dezactivez opacitatea de pe cealaltă parte a geamului care ne desparte de Apollonius, astfel încât el să ne poată vedea pe culoarul slab luminat. Se apropie de finalul cântecului, legănându-se și zbuciumându-se ca într-un crescendo, urmat de un deznodământ lent, tăcut. Și, când termină, se lasă pe spate și ne privește cu un zâmbet amuzat.

— V-a plăcut sonata mea? întreabă fără să ne aștepte răspunsul. Paganini e considerat cel mai mare virtuoz al viorii din perioada pentadactilă. Desigur, dinainte de apariția lui Virenda. Dar de dragul rigorii transcendentale a lui Orfeu, eu sunt de părere că un adevărat maestru trebuie să încerce variațiile lui Ernst pe „The Last Rose of Summer”. Armoniile digitale și mișcarea de pizzicato cu mâna stângă sunt ușoare, dar arpegiile sunt o muncă herculeană.

— Habar n-am ce înseamnă toate astea, zice Sevro.

— Păcat că preocupările tale sunt atât de înguste.

— Mori să ne spui unde ai interpretat-o prima oară, nu? Știu că ăștia ca tine nu rezistă să nu se dea mari, bombăne Sevro. Bine, dă-i înainte, Rath. Impresionează-ne!

— Am cântat-o la perfecțiune când aveam doisprezece ani.

— Doisprezece! Nu mai spune! exclamă Sevro plesnindu-și palmele. Ce geniu! Secerătorule, tu știai că avem la bord un virtuoz psihopat?

— Habar n-aveam.

— Perfecțiunea în muzică îți este propria recompensă, zice Apollonius. Procesul prin care inima ta se îngemănează cu a maeștrilor de odinioară. Nu știi ce trudă-i asta și nici nu i-ai face față, așa că nu vei avea parte de răsplata de a o înțelege.

Se apleacă înainte privindu-ne cu ochii mijiți.

— Dar, vă rog, disprețuiți ceea ce nu puteți pricepe. Arta le-a supraviețuit mongolilor. Fac pariu că vă va supraviețui și vouă.

— Din câte am auzit, cu greu te-ai putea pretinde un protector al artelor, zic eu. Când Tactus era copil, i-ai spart vioara. N-a fost prea încurajator din partea ta.

— O, familiile! Atât de pline de nuanțe! Oare eu aș înțelege relația pe care o ai cu fratele tău?

Își alege cu delicatețe câteva șuvițe de păr și le folosește ca să-și prindă la spate coama rebelă.

— M-ați scos din cușca mea numai ca să mă închideți într-alta? Pare o ironie crudă din partea unui om care se mândrește că rupe lanțurile.

— Nu prea aș numi o cușcă apartamentul tău din Deepgrave, îi zic. Te-ai descurcat bine.

— Recunosc, n-a fost atât de auster ca închisoarea în care ai stat tu. Șacalul a fost o creatură bizară, îndrăgostită de durere, nu? La fel ca soră-sa.

— După tot ce-ai făcut, consideră-te norocos că nu te-am azvârlit de viu în spațiu, pufnește Sevro. Dar ia mai zi ceva despre Virginia! Haide! O să vedem cum sună vioara ta în vid.

Apollonius oftează.

— Bunii mei domni, poate că suntem dușmani, dar haideți să nu pretindem că suntem niște troglodiți care se luptă pentru posesia focului. Suntem făpturi sofisticate, care se întâlnesc în luptă în virtutea unor reguli ale războiului unanim acceptate.

— Nu ești sofisticat, zice Sevro. Ești un monstru deghizat în om. Ai fiert oameni de vii.

— Fratele meu a fiert oameni de vii. Eu sunt un războinic. Nu un călău.

— Tu, fratele tău… care-i diferența?

Sevro îl privește pe Apollonius și vede în el încarnarea tuturor oamenilor care l-au rănit de-a lungul timpului. A suferit toată viața din cauza unora ca Apollonius.

L-a iertat pe Cassius de dragul meu, fiindcă știa că speranța fragilă a rebeliunii noastre depindea de ideea că un om se poate schimba. Presupun că se teme să nu nutresc aceeași convingere și despre bărbatul din fața noastră. Spiridușul stă aproape de mine, ca și cum vrea să mă apere de prizonier în ciuda stratului de duro-sticlă.

Dar adevărul gol-goluț este că de fapt încearcă să mă apere de mine însumi. De aia m-a însoțit.

N-are de ce să-și facă griji: n-o să am încredere niciodată în omul ăsta. Cassius trăia pentru un ideal. Apollonius e prea strălucitor și prea narcisist ca să trăiască pentru altceva decât pentru sine. Dar chiar și asta ne poate fi de folos.

Apollonius oftează.

— Te rog, nu mă jigni pretinzând că încă nutrești convingerea că armata voastră e unica inocentă din istorie. Războiul scoate la suprafață demonii ascunși în îngeri. Am văzut scalpuri de Aurii atârnate de armurile Obsidienilor. Cartiere întregi transformate în praf și carne tocată. Sau vrei să uit atrocitățile pe care le-ați comis pe Luna? Pe Pământ și pe Marte. Ipocrizia nu-i stă bine nici stăpânului, nici dulăilor. Mai ales unora care s-au aliat cu Obsidienii.

— Cei ce-au făcut asta au fost pedepsiți, spun eu știind că nu-i adevărat.

Au fost două triburi care au jefuit Luna după moartea Octaviei, brutalizându-i cetățenii, Culori Inferioare și Superioare deopotrivă. Prea mulți ca să-i pot condamna fără să pierd sprijinul lui Sefi. S-au făcut compromisuri. Mereu compromisuri.

— Am fost un agent al războiului, ca tine, continuă Apollonius. Am jucat amândoi același joc. Eu am pierdut. Am fost prins. Pedepsit. Și am folosit ceea ce mi-au oferit natura și educația ca să ușurez consecințele sumbre ale încarcerării. Marea ironie e că, în multe privințe, vă datorez mulțumiri.

La auzul acestora, Sevro mârâie.

— Solitudinea poate fi cel mai bun tovarăș. Vedeți, când am ajuns în fața tribunalului vostru și mi-am auzit condamnarea, am avut de făcut o alegere periculoasă. O alegere care m-a ajutat să aflu cine sunt. După ce mi s-a comunicat foarte elegant că voi face închisoare pe viață, cineva mi-a lăsat pe podeaua celulei o seringă cu care să-mi pun capăt existenței. Tu mi-ai lăsat-o, Sevro? Nu contează! Cei mai lași dintre ai mei au ales această moarte convenabilă, considerând că inimile lor nu puteau îndura rușinea de a fi pierdut un imperiu. De exemplu, răposatul tău amic Fabii. Au cedat în fața propriei lor disperări. Le mai cântă cineva cântecele? Mai vorbește cineva despre gloria lor?

Lasă tăcerea să răspundă.

— Am știut că datoria mea față de propria-mi legendă era să supraviețuiesc acestui proces. Dar eram încă stânjenit de

propriile mele vicii. Imaginează-ți că sunt un cuirasat cu toate pânzele sus. Cinci catarge, pereți etanși de stejar și o sută de tunuri. Toată viața am navigat pe mări blânde, unde apele se despărțeau dinaintea mea datorită propriei mele splendori. N-am fost niciodată pus la încercare. N-am fost niciodată abătut de la curs. O existență tragică. Dar în sfârșit: o furtună! Și când am înfruntat-o am descoperit că aveam coca putredă. Scândurile mele lăsau apa să pătrundă, tunurile erau ruginite, pulberea udă. M-am dus la fund din pricina furtunii. A ta, Darrow din Lykos. Oftează. Și nu era decât vina mea.

Oscilez între impulsul de a-i trage un pumn în gură și acela de a ceda în fața curiozității și a-l lăsa să continue. E un bărbat straniu, cu o prezență seducătoare. Chiar și ca dușman, insul ăsta flamboaiant m-a fascinat. În bătălii, purta mantii violete. Casca lui reproducea un cap de minotaur. Trompetele sunau ca să-i anunțe înaintarea, ca și cum ar fi așteptat cu nerăbdare orice provocare. Difuza muzică de operă în timp ce oamenii săi bombardau orașe.

După atâta izolare, savurează prilejul de a ne sili să-i ascultăm povestea.

— Pieirea mea e asta: sunt și am fost mereu un om cu gusturi vaste. Într-o lume plină de ispite, spiritul meu a fost indisciplinat și lesne de distras. Ideea închisorii, a acelei lumi de metal crud, m-a strivit. Primul an a fost un chin. Dar apoi mi-am amintit de vocea unui înger căzut: „Al său propriu locaș își este mintea/Și doar ea poate din Rai un Iad și-un Iad din Rai/Să facă.”[5] Am încercat să transform adâncurile nu numai în raiul meu, ci și în pântecele din care aveam să renasc. Am analizat greșelile care au dus la închiderea mea și am pornit într-o odisee interioară, pentru a mă reconstrui. Dar – și tu ar trebui s-o știi, Secerătorule – lung e drumul din iad la suprafață! Am aranjat să primesc provizii. Am muncit douăzeci de ore pe zi. Am recitit cărțile tinereții cu rigurozitatea vârstei mature. Mi-am perfecționat trupul. Mintea. Scândurile au fost înlocuite și noi tunuri au fost făurite în focurile singurătății. Totul pentru următoarea furtună. Acum o văd apropiindu-se și navighez dinaintea voastră, cea mai bună întrupare a lui Apollonius au Valii-Rath. Și vă întreb un singur lucru: cu ce scop m-ați extras din adâncuri?

---

[5] John Milton, *Paradisul pierdut.* Editura Aldo Press, 2004, traducere de Adina Begu. (n.tr.).

— Să fiu al dracului, chestia asta ai învățat-o pe de rost? bombăne Sevro.

Bărbatul din fața mea nu e cel pe care l-am văzut, cu mulți ani în urmă, dinaintea tribunalului. Vanitatea i-a rămas, dar acum e mai oțelită, mai tăioasă. Cândva, era un vultur al Societății. Provocând dueluri ca să se amuze. Organizând orgii care durau zile în șir. El și Karnus au Bellona au fost multă vreme tovarăși de băutură. Căuta un motiv pentru a trăi, ceva care să-l scape de nihilismul adus de plictiseală. Apoi a izbucnit războiul.

— Zici că ți-ai analizat greșelile, spun eu. Ia să vedem dacă-i așa.

— Accept orice test.

— Afurisenia afuriseniilor, da' tu taci vreodată? întreabă Sevro. Mai lasă-ne și pe noi să scoatem un cuvânt!

Apollonius își încrucișează mâinile în poală, așteptând răbdător.

— Spune-mi, dacă poți, cum ai ajuns în Deepgrave, zic eu.

— Bărbatul care s-a crezut rege a descoperit că nu era decât un pion. L-am înfuriat pe omul nepotrivit. Magnus au Grimmus. Lordul Cenușă. Dar știi asta, nu?

— Eram curios dacă știi și tu.

Zâmbește.

— Am fost cel dintâi marțian aflat lângă Luna care a tras asupra navei lui Lilath au Faran. Am contribuit la salvarea Lunii de holocaustul nuclear. Și i-am adus nave, legiuni și, alături de alte mari case marțiene, capitalul politic necesar să dezrădăcineze clanul Saud de pe Venus. Dar el mi-a purtat pică fiindcă nu mi-am plecat genunchiul dinaintea lui ca Pixieșii ăia din familia Carthii. Eram aliatul, nu sluga lui. N-am văzut cuțitul care m-a înjunghiat în spate. Când mi-a propus o misiune care să decapiteze Revolta, m-am oferit voluntar, cu entuziasm chiar. M-a lăsat să conduc o divizie de cavaleri de-ai mei, o trupă de zece oameni care să pătrundă în Citadelă și să vă ucidă pe voi și familiile voastre. Cu tot cu Carthii ar fi trebuit să fim o mie de Războinici Însemnați. Ce priveliște ar fi fost! De la Bătălia de pe Zephyria nu s-a mai adunat o asemenea forță pentru o singură misiune. Trebuia să fie un atac concertat. Trupa mea s-a infiltrat pe Luna. Dar abia când am pătruns în Citadelă mi-am dat seama că eram singuri. Nicio altă centurie nu mai era înăuntru sau

altundeva pe lună. Lordul Cenușă ne prostise. Împreună cu Casa Carthii. Echipa de sprijin nu ne-a răspuns la apeluri, dar am auzit vocea Lordului Cenușă. Era un mesaj preînregistrat.

Face o pauză, apoi își modulează vocea într-un huruit baritonal:

— „Sămânța Casei Valii-Rath va muri odată cu tine și cu fratele tău. Vei fi uitat. Stelele nu-și vor aminti numele tău. Rămas-bun, Minotaurule”. Am știut că o să mor, așa că m-am străduit să am parte de un sfârșit glorios decapitându-te pe tine. N-am reușit.

Apollonius ridică din umeri.

— Dar știai cea mai mare parte a poveștii. M-ai interogat pe mine, pe oamenii mei. Deci te întreb din nou: de ce m-ai eliberat?

— Nu e deja evident pentru un intelect ca al tău? îl întreb. Tu și cu mine avem un singur lucru în comun. Un diavol comun. Te-am scos din închisoare ca să-ți ofer cel mai prețios dar pe care i-l pot oferi unui bărbat ca tine: răzbunarea.

— Răzbunare? Spune-mi mai multe!

— Și eu, ca și tine, vreau capul Lordului Cenușă. Dificultatea e să i-l separăm de corp. Pentru asta am nevoie de sprijinul tău.

El e bănuitor.

— N-am armată, n-am arme, n-am ce altceva să ofer decât carne și oase. Cum te pot ajuta, Darrow?

— Nu e vorba despre ceea ce ai. E vorba despre ceea ce ți s-a furat.

Zâmbetul meu e rece și dur.

— O parte din ceea ce ți-am spus în celulă e adevărat. Lordul Cenușă nu ți-a ucis fratele. Tharsus trăiește.

Apollonius e uluit.

— Cum…

— Știi răspunsul. Te-ai întrebat dacă nu cumva e posibil. Tharsus te-a vândut pentru titlul de pater familias al Casei Valii-Rath. Pentru banii și oamenii tăi. Pentru navele tale.

— Înțeleg.

Farmecul bărbatului dispare.

— Dacă accept să te ajut… cum poate exista încredere între doi demoni?

— Nu e vorba de încredere. E vorba de garanții. Bandajul de pe ceafa ta provine de la o operație care a implicat un foraj

cranian. În materia ta cenușie sunt încastrate un sfert de uncie de exploziv de mare putere și un cip neural care să-ți stimuleze nervul ocular.

Activez contorul detonatorului pe datapad-ul meu. Mulțumită biomodulului lui Virguliță, cifre se ivesc atât pe datapad-ul meu, cât și dinaintea ochilor lui Apollonius. Un zece, un nouă, apoi un opt...

— Ai șapte secunde să-mi dai răspunsul. Da sau nu.

Șase. Sevro rânjește.

Patru. Apollonius privește inexpresiv.

Doi. Mă retrag de lângă sticlă.

— Bine atunci.

Apollonius zâmbește, deși furia nu i s-a domolit.

— Îți accept propunerea. Dar am cerințele mele.

•

Treizeci de minute mai târziu, la popota ofițerilor, îl privim pe Apollonius cum devorează o friptură de vită de două kilograme cu răbdarea și manierele unui crocodil bine-crescut. Fiecare mușcătură e tăvălită prin sucul propriu și mestecată sârguincios, apoi dată pe gât cu un vin gros de Bordeaux din depozitele noastre. Când termină, lasă câteva grame de friptură neatinse și un deget de vin roșu în pahar și servește numai o linguriță din înghețata cu lămâie pe care i-a cerut lui Mutu să i-o prepare. Se lasă pe spătar și-i recompensează pe secunzii mei cu un zâmbet expansiv. În timp ce Alexandar îi ia farfuria, Apollonius îl măsoară din priviri.

— Arăți ca un pursânge. Cum te cheamă?

— Alexandar.

Apollonius îl privește cu interes și apoi face semn către Sevro și Colloway.

— Nu te deranjează să servești făpturi care-ți sunt inferioare din punct de vedere genetic, Alexandar?

— De-acum am văzut rechini zburând și lei lătrând, râde Alexandar. O lecție de genetică de la un Valii-Rath!

Se apleacă spre Apollonius care-i ține încă în mână farfuria.

— Mi-ar fi făcut nespusă plăcere să te văd educat de bunicul cu privire la meritele genelor tale.

— Și cine e bunicul tău, Alexandar? întreabă Apollonius.

— Lorn au Arcos.

— Măi să fie! Un grifon în carne și oase! exclamă Apollonius impresionat. Sângele Cuceritorilor încă-ți mai curge prin vene, ceea ce te face o specie pe cale de dispariție. Trebuie să fi fost de față pe Europa când bunicul tău l-a înjunghiat pe fratele meu mai mic. Probabil erai copil. Opt-nouă ani? Spune-mi, violența aia te-a excitat?

— M-a învățat cum să ucid un Valii-Rath. În acest sens s-a dovedit foarte satisfăcătoare.

— S-ar zice că avem o dușmănie de sânge, tinere.

— Te rog frumos, zice Alexandar râzând din nou. N-o să-i acord Casei tale de plebei demnitatea atenției mele.

Insulta își nimerește ținta. Sevro îl gonește din cameră cu o palmă prietenoasă pe spate.

— Apollonius, rostesc încet. Dacă insiști să-mi provoci oamenii, o să avem o problemă.

— Provocarea e în natura prădătorilor ca noi, Darrow.

Privește în jur.

— Ah, dar unde-mi sunt manierele? Îmi cer scuze că te-am jignit.

Face un semn către pereți.

— Ăsta nu e distrugătorul tău de luni. Nu e niciun cuirasat sau un crucișător. Popota ofițerilor e mult prea mică. Poate o navă-torță? Sau ceva mai mic?

Nimic nu-i scapă.

— E o fregată de clasa Xiphos.

— Deci le-au dat în folosință în cele din urmă! Ce navă neobișnuită pentru un războinic și ce maniere la masă! Ce exod straniu din Deepgrave! Dacă n-ar ști contrariul, cineva cu o minte perspicace ar putea bănui că în Republică s-a cam împuțit treaba.

— E o misiune secretă, zic eu.

Cu cât știe mai puține, cu atât mai bine.

— *Steaua Dimineții* nu e chiar o apariție discretă.

— Așa-i, aprobă el. Acum cred că a venit momentul să-mi povestești despre fratele meu și despre ceea ce s-a întâmplat cu Casa mea cât am lipsit.

Sevro zâmbește.

— Chestia asta o să-mi facă plăcere.

— Casa ta e doar o umbră, zic eu. Fratele tău și-a cumpărat viața, dar a cumpărat-o la un preț exorbitant. E o marionetă

politică. Distrugătoarele și navele-torță pe care le-ai avut le-au fost dăruite dușmanilor tăi, Casa Carthii de pe Venus. Cuferele tale au fost golite în buzunarele Lordului Cenușă. Multe dintre legiunile tale au fost demobilizate, iar oamenii au fost înrolați în serviciul Lordului Cenușă. Casa ta e din nou mică. Tot ce ai construit pe baza profitului de război s-a dus…

— Cu excepția numelui meu.

Privirea i se întunecă.

— Așteaptă tu un an! Oamenii uită, zice Sevro.

— De unde știi asta? întreabă sceptic Apollonius.

— Unul dintre avocații familiei tale a schimbat tabăra acum câțiva ani.

— Și unde-i acum?

— A căzut la duș, zice Sevro. Oamenii noștri l-au găsit tăiat în treizeci și patru de bucăți. Atalantei îi place ca asasinii ei să fie demonstrativi.

Apollonius zâmbește plăcut.

— Și fratele meu? A stat cu mâinile în sân în timp ce Casa mamei și a tatii a fost jefuită de bruta aia de pe Luna?

— Avocatul a zis că Tharsus s-a abandonat viciilor, îi spun.

— O, ce tipic pentru el! Își pigulește unghiile. Dacă Casa mea a decăzut, la ce-ți mai sunt de folos? Îmi închipui că apărarea lui Venus s-a schimbat considerabil în șase ani. Nu mai am nici informații, nici mijloace.

— Nu, dar fratele tău are.

Ridic în aerul de deasupra mesei o hologramă a planetei Venus. Planeta verde cu cele două calote polare e înconjurată de metal și de nave de luptă. În centrul unuia dintre oceanele lui Venus se vede o pată mare și întunecată. Cei din Starhall cred că acolo se află reședința Lordului Cenușă, dar oamenii lui de încredere sunt mult mai discreți decât cei ai lui Valii-Rath.

— Asta e cea mai recentă imagine a lui Venus obținută de telescoapele noastre, zic eu. Spre deosebire de Luna, ea poate supraviețui pe cont propriu. Teren cultivabil, oceane pline de pești, o vastă rețea minieră. Dar războiul se face simțit. Toată producția e concentrată pe efortul de război. Nu există comerț. Asta înseamnă că nu intră și nu iese nicio navă.

— Există comerț cu Mercurul…

— Nu mai există. Eu controlez cerul Mercurului.

Apollonius tresare.

— Adevărat? Ai respectul meu. Cum ai trecut de platformele de apărare?

— Cu o Ploaie de Fier, zice Sevro.

— Ce preț trebuie să îi plătit! Ce preț!

Privește în jurul mesei.

— De asta trebuie să-ți riști viața în misiunea asta disperată? Pentru că ți-au spulberat armata?

Îl ignor.

— După cum vezi, pe Venus este o puternică prezență militară. Motoarele navei ăsteia și capacitatea ei de a trece nevăzută ne-ar putea ajuta să spargem blocada ca să fugim de pe Venus la nevoie, dar nu să aterizăm acolo. Avem nevoie de ajutorul tău ca să pătrundem.

— După cum am zis…

— Fratele tău s-o fi lăsat dresat ca să supraviețuiască. Poate că și-a plecat genunchiul dinaintea Lordului Cenușă. Dar care e acel lucru pe care cei din neamul Rath nu-l pot îmblânzi?

Sevro se uită la farfuria lui Apollonius.

— Apetiturile.

— Rigorile războiului i-au făcut până și pe cei mai bogați să raționalizeze mâncarea. Dar fratele tău s-a îndatorat până la gât din pricina înclinației sale către produsele de pe piața neagră și apetitul nu i s-a diminuat. Sevro…

El își scoate datapad-ul.

— Nouăzeci și nouă de sticle de vin terran, două sute de sticle de baiji, două sute de sticle de brandy…

Se strâmbă și zice cu o voce stinsă:

— O sută treizeci și șapte de sticle de whisky pământean. Patru sticle de pe Marte.

Remarc cât de puține sunt sticlele de whisky marțian și-i arunc o privire. Sevro se uită cu încăpățânare la datapad-ul său.

— Două sute de sticle de arac[6]. Două sute de sticle de shochu[7]. Două mii de kilograme de carne de vită, cinci sute de kilograme de carne de miel, patru sute de melci, trei kilograme de limbi de canar, trei kilograme de caviar și douăzeci de Rozalii imaginari din stocul personal al lui Quicksilver.

Apollonius începe să aplaude rar.

---

[6] Rachiu din orez sau din lapte de cocos, asemănător la gust cu romul. (n.r.).

[7] Lichior japonez distilat ingrediente variate, cum ar fi orez, orz, cartofi dulci, hrișcă și zahăr brun. (n.r.).

— Da! Da! Ei, ăsta e Secerătorul pe care mi-l aminteam! Tharsus n-o să poată rezista. E lacom din fire. Trebuie să aibă un broker îndărătul lui Venus, cel mai probabil pe stația Bastion. Presupun că destinația s-ar putea dovedi incomodă.

Încuviințez.

— O să am nevoie de o reconstrucție facială care să-mi schimbe trăsăturile și de o stație de comunicare cu acces la principalele antene ca să iau legătura cu brokerul. Dar simpla noastră aterizare pe Venus nu-l va ucide pe Lordul Cenușă. Trăiește într-o fortăreață.

Indic punctul întunecat de pe hartă.

— Teoria de bază a spionilor Republicii e că își atârnă coroana în cui undeva în zona întunecată. Poți să confirmi?

— S-a vorbit despre un dispozitiv de camuflaj care să absoarbă undele radio și pe cele luminoase, zice Apollonius. Văd că inginerii noștri au făcut progrese. Aceea e Insula Gorgonei, fortăreața sa. E la patru sute de kilometri de insula mea. Dar ca să treci de apărarea lui o să ai nevoie de o armată.

Privește din nou încăperea strâmtă.

— Și ceva îmi spune că nu ai una.

— Dar tu ai, zic eu. Lordul Cenușă n-avea cum să-ți fi luat chiar toți oamenii. Și mă întreb: ce crezi că se va întâmpla când o să aterizăm pe insula ta și legionarii tăi vor vedea că Apollonius au Valii-Rath, Minotaurul Nebun în persoană, a revenit acasă? Și nu ca prizonier al Rebeliunii, ci cu un pluton loial lui?

Scot coiful de Minotaur dintr-un sac și-l trântesc pe masă.

— Nu sunt nebun, mârâie el.

— Minotaurul neîmblânzit, încearcă Sevro.

— Așa-i mai bine, zice el mângâind coiful. Mi-ați da comanda unei legiuni?

— Nu, spune Sevro legănând momeala căreia Apollonius nu-i va putea rezista. Gândește la scară mai mare, Rath…

— O lovitură…, rostește suspicios Apollonius.

— Tharsus ne va da informațiile de care avem nevoie, apoi legiunea ta și oamenii mei vor lansa un atac combinat asupra fortăreței Lordului Cenușă. După moartea lui, Carthii și Saud se vor înghesui să ia tronul.

Rânjește auzindu-i pomeniți pe inamicii săi, Carthii.

— Dar răsplata e a Cuceritorului. Pretorii tăi vor întoarce armele și vor lupta de partea ta. Oamenii tăi vor dezerta în masă când vor auzi că ești în viață. Și în celulele de lângă a ta sunt zece membri cu sânge nobil din casele Saud și Carthii, câte cinci din fiecare. O să-i folosești ca să negociezi în timpul conflictului ce va urma. Noi vom părăsi Venus, dar tu vei rămâne și, odată ce ți-ai consolidat puterea și te-ai încoronat ca tiran în locul Lordului Cenușă, vei lua legătura cu Suverana Republicii și vei anunța predarea ta condiționată.

— Și care crezi că vor fi termenii predării?

— Vei fi de acord să pui capăt războiului și ni-i vei preda pe rivalii tăi, inclusiv pe Atalanta au Grimmus, pentru a fi judecați de Republică pentru crime de război. Le vei porunci legiunilor de pe Mercur să se predea. Și o să conduci Venus pentru restul vieții tale așa cum vei găsi de cuviință.

— Și ce va împiedica Republica să mă omoare când totul se va fi terminat?

— Eu. Și poți să-ți ții ostatic propriul popor cu arsenalul atomic al clanului Saud.

— Ce minunat pentru tine, nu-i așa? O lovitură de stat cu pierderi minimale din partea Republicii. Dușmanul se va autodevora și singurul preț pe care trebuie să-l plătesc e să-mi trădez specia.

— Specia? Apollonius, tu ești unic, torc eu mieros. Auriii te-au trădat. Carthii l-au ajutat pe Lordul Cenușă să te arunce în pușcărie. Și din cauza asta nu ești decât o notă de subsol. Un om care a luptat în armata altcuiva. Îți ofer șansa să te răzbuni împotriva celor care te-au trimis la moarte. Și o șansă să-l umbrești pe Lordul Cenușă în memoria omenirii. Știm amândoi că ți se rupe de Aurii. Lasă-mă să te ajut să devii cea din urmă legendă a unui ev ce apune. Minotaurul de pe Marte.

— Și de pe Venus, zice el cu un zâmbet, luându-și coiful.

•

După ce Apollonius e condus înapoi în celulă, rămân împreună cu Sevro în sala de conferințe.

— Crezi că-și dă seama că nu se vor uni niciodată sub comanda lui? mă întreabă Sevro.

— Nu. E nebun. Toți Auriii o știu. Familiile Saud și Carthii și-au plecat genunchiul dinaintea Lordului Cenușă, dar nu-și vor preda lumea natală unei brute marțiene. Însă dacă-i dăm drumul din

lesă va sfâșia Venus în bucăți. Noi vom descinde pe o planetă fracturată. Lordul Cenușă a vrut să ne dea în dar un război civil. Bine, las că-i dau și eu unul ticălosului!

Sorb vinul rămas nebăut.

— Și dacă totuși Apollonius e capabil să-i unească, o să lansăm filmulețul acestei mici consfătuiri și oamenii lui s-ar putea să-l ucidă, fiindcă a colaborat cu mine.

Sevro se strâmbă.

— Babacu' ar fi mândru de schema asta.

Când îl aud pomenindu-l pe tatăl său ating cheia lui Pax aflată sub cămașă.

— Ce-i aia? întreabă Sevro.

O scot la vedere.

— Mi-a dat-o Pax.

— Pentru ce e?

— O motocicletă gravitațională făcută de el. Când ne-am luat rămas-bun mi-a spus că n-o să mă mai întorc.

Îl privesc. Știu că ar fi trebuit să-mi fi exprimat regretele mai devreme.

— Îmi pare rău că te-am silit să-ți părăsești fetele. Și pentru Wulfgar.

— Nu m-ai silit să fac nimic, îmi zice bătându-mă pe genunchi. Hai doar să ne asigurăm că toate astea merită prețul.

— Merită, spun ca pentru mine. Trebuie să merite!

35. LACRIMA DIN UȘĂ

Banchetul

— Pe zei, e fantastic! E mai bine decât la un spa cu Trandafiri, zice Alban, cel de-al doilea valet al lui Kavax, în timp ce un robot zvelt, umanoid, îi masează spinarea cu patru mâini dotate cu cincisprezece degete translucide.

Chipul și trupul robotului sunt din plastic alb, opac. Dedesubtul acestuia pulsează o lumină albăstruie, de parcă sub carapacea sa asamblată la banda de montaj ar palpita o inimă. Așa ceva l-a înlocuit și pe tata în mină?

Personalul care îi însoțește în călătorie pe membrii Caselor Telemanus și Augustus lenevește într-un salon din blocul-turn al lui Regulus ag Sun. Prin încăpere sunt împrăștiate electronice și bunuri de consum, coșuri cu daruri pentru toți membrii personalului, chiar și pentru mine. E unicul om pe care l-am cunoscut care le face el cadouri celorlalți de ziua lui.

Deci ce vrea Quicksilver în schimbul acestui coș? Întorc în mâini cartea de vizită atașată de el. „Pentru Lyria din Lagalos”, scrie pe ea. „Pentru serviciile necântate de poeți pe care le-ai adus Republicii. Cele mai bune urări, Regulus ag Sun”. Mită sau nu, cartea de vizită îmi place și îmi plimb degetul peste călcâiul înaripat imprimat pe ea.

— De parcă te-a masat vreun Trandafir vreodată, zice unul dintre valeții Niobei.

— Ba o dată chiar m-a masat, să știi. Și nici n-a trebuit să plătesc.

— Mincinosule. Îți curge argint din urechi.

— Mie-mi spui? Da, robotule, pe zei, acolo-i locul!

— Mai tare, domnule? întreabă robotul cu o voce umană lipsită de inflexiuni.

— Da. Au! Auuu! Nu așa tare. Vrei să mă omori?

— Imposibil, domnule. Cea dintâi Lege a roboticii spune că…

— Știu ce spune, prăjitor de pâine tembel!

Îmi sorb ceaiul de ghimbir, dorindu-mi ca Philippe să fie aici cu comentariile lui ironice. Servitorii nu simt nevoia să le audă pe ale mele. În acest club exclusivist de valeți sunt încă o proscrisă. Cei mai mulți, cu excepția lui Alban, au patruzeci-cincizeci de ani și au slujit de când erau mai tineri decât mine. Părinții lor au fost și ei servitori, și părinții acestora la fel, asemenea Gârlei și docherilor Roșii.

Totul în blocul-turn al lui Quicksilver e strălucitor și sever, alb și argintiu, cu excepția navelor de curse al căror vuiet răsună dinspre proiectorul holografic aflat în partea opusă a camerei. Valeți și consilieri politici stau în fața lui îmbrăcați în smochinguri, tastând cu aere importante pe datapad-uri. Bethalia intră de pe culoar, discutând cu majordomul lui Quicksilver și al Suveranei, un bărbat fericit și dolofan cu degete iuți. Aduce puțin cu un purcel beat surprins să se pomenească în smoching.

Suntem aici pentru aniversarea zilei de naștere a lui Quicksilver. Caravana noastră, sosită pe calea aerului și trăgând la docurile zgârie-norului său, a fost o priveliște pe cinste. Reflectoare luminând cerul întunecat de noiembrie. Privitori cu camere de filmat umplând acoperișurile și dirijabilele. De la una dintre ferestrele compartimentului personalului, i-am privit pe Suverană și pe fiul ei pășind pe covorul argintiu, însoțiți de Telemanuși. Preț de o clipă m-am simțit de parcă eram din nou cu familia mea, la o jumătate de miliard de kilometri de-aici, uitându-ne împreună la CH. Cei doi Augustus arătau splendid. Dar eu i-am privit cu ciudă. Asta e viața lor: gale și petreceri. Mă simt vinovată pentru pica pe care le-o port. Îi datorez atâtea lui Kavax.

Vina piere când îmi amintesc noroiul. Bâzâitul muștelor adunate pe cadavrul surorii mele. Ei n-o să audă niciodată sunetul ăsta. Niciunul dintre servitorii ăștia serioși și plini de aere nu l-a auzit. Mă gândesc la Philippe, simt greutatea medalionului cu cap de Bacchus și gândul că nu-s singură mă alină.

Datapad-ul de la încheietură îmi vibrează. Mă apropii șovăind de Bethalia și aștept să mă observe ca să nu-i întrerup conversația.

— Da, Lyria?

— M-a chemat Kavax. Să intru în sala de ospețe?

Îmi aranjează absentă gulerul. Spre deosebire de bărbați, femeile nu poartă cravată. Gulerele noastre sunt țepene și înalte și nu avem cămăși pe dedesubt.

— Da, dar nu sunt acolo unde are loc petrecerea. Cedric, poate cineva dintr-ai tăi s-o conducă?

Părăsesc încăperea sub privirile geloase ale celorlalți servitori. Ca să le fac în ciudă, le zâmbesc cu gura până la urechi.

Unul dintre șefii securității lui Quicksilver, o Cenușie înaltă, cu ochii lipsiți de strălucire, mă conduce pe coridoare pe lângă Gărzile Leonine. N-are niciun chef să-mi vorbească, iar eu îi întorc favoarea. Ne abatem către un mic lift și coborâm la un etaj unde e mai liniște și unde luminile din tavan sunt mai discrete. Pe sub podeaua de sticlă susură apa. În ea înoată forme stranii. Încerc să mă opresc ca să le văd mai bine, dar femeia țâțâie nemulțumită, așa că mă zoresc pe urma ei. Mă conduce pe o ușă mare de fildeș în fața căreia stau câțiva

Cenușii serioși, în fracuri cu insigna în formă de leu a Casei Augustus la rever și cu arme umflându-le hainele. Doi Obsidieni mă urmăresc din umbră. Îi privesc prudentă, încă îngrozită în prezența lor. Abia par umani.

— A venit pentru vulpe, zice valetul.

— Ai permis de clasa a doua, cetățeano?

Cenușiul de la ușă mă pune să-i arăt permisul, iar un altul îmi deschide ușa. Vocea lui Kavax e cea dintâi pe care o aud.

— Haide, Victra, Dancer nu-i un tip chiar așa de rău…

— E un șobolan pompos, mojic și trădător, rostește tărăgănat o femeie. Un șobolan mititel cu ficatul de culoarea ruginii care a făcut jumătate din Senat să-i mănânce din palma aia plină de microbi.

— Nu trebuie să-i defăimezi onoarea, zice Kavax. E prietenul nostru, totuși.

— Idiot mare ce ești! Socialiștii n-au onoare, ci psihoze.

Femeia care vorbește e pe jumătate goală, o Aurie însărcinată, cu un păr blond-alb tuns neregulat și cu o rochie scandaloasă de culoare neagră, cu țepi verzi pe umeri și un decolteu care-i ajunge aproape până la buric. Să încerci să nu te uiți la ea e totuna cu a încerca să nu te uiți la o casă în flăcări. O duzină de oameni stau în jurul ei discutând cu înflăcărare într-un salon cu plafonul de sticlă. Servitorii le oferă cafea și lichioruri. Îl văd pe Sofocle și mă bat cu palma pe picior. Ghemuit comod în poala lui Kavax, el mă privește nepăsător.

— Așa-i, așa-i, zice un bărbat chel și dolofan, cu fălcile lăsate.

Strânge în mână un pahar de whisky și poartă un inel cu un ochi de Auriu pe post de piatră. E Quicksilver însuși.

Alături de el stă un Rozaliu frumos ca o pictură, ținând cu grație între degete piciorul unui pahar cu vin.

— Din păcate pentru ei, diagnosticul spune că-s incurabili.

— Chiar are șase facțiuni de partea lui? o întreabă Niobe, soția lui Kavax, pe o Rozalie cu aer de bunicuță.

— Arămiii nu s-au decis încă, zice Rozalia cea bătrână privind către o altă femeie, care stă cu spatele la încăpere contemplând orașul scânteietor de dincolo de fereastră.

— Deci noi avem șase facțiuni și ei au șase. Și Obsidienii tot nu vor să ne vorbească. Cine ar fi crezut că războiul sau pacea o să ajungă să depindă de Arămii? tună Kavax. Eu v-am prevenit cu privire la… la… demokrația asta.

A rostit cuvântul de parcă l-ar fi scuipat.

— Caraval mi-a declarat oficial, azi-dimineață, că Dancer i-a promis o lege care să le dea satisfacție Culorilor Inferioare și Medii, zice bătrâna Rozalie.

— Satisfacție…, rostește râzând femeia însărcinată. A fost o Republică frumoasă. O Republică îndrăzneață. Până când, în cel de-al unsprezecelea an al său, a dat faliment din pricina nebuniei socialiste. O să controleze Senatul și o să pună capăt efortului de război, ca să redirecționeze banii în conformitate cu agenda lor. Sau o să mărească taxele.

— Sau? zice zâmbind bătrâna Rozalie. O să facă și una, și alta.

— Deja plătesc taxe de nu mai știu de mine, zice Quicksilver. Cum cred ei că o să scoată bani din piatră seacă?

— Cred că-ți merge destul de bine, rostește Daxo cu nasul în paharul cu coniac.

— Destul de bine? întreabă Quicksilver încingându-se. Cine naiba te-a numit pe tine arbitru? Nu e suficient că mi se blochează achiziționarea lui Ventris Communications și mi se pun restricții la mecanizarea minelor! Acum mai vor și să stabilească prin lege când îi merge destul de bine unui om care a construit o afacere și o armată rebelă cu mâinile lui. Am avut mai puține bătăi de cap cu construcția Tinosului decât să-mi trec o lege prin Senatul vostru plin de certăreți.

— Monopolurile sunt nefavorabile poporului…

— Guvernarea e rea pentru popor, zice Quicksilver cu un icnet de dezgust. Excesul de legi e rău pentru popor. Dacă tu crești taxele, eu trebuie să măresc prețurile, iar oamenii de rând se pomenesc striviți de povara acestora.

— Regulus ag Sun, inamicul tiraniei, apărătorul… omului de rând, zice Niobe. Ce nobil din partea ta!

Scot o bucată de ficat de rață pe care-o păstrez asupra mea ca să-l momesc pe Sofocle. El mă privește, apoi își coboară capul ca să bea din halba lui Kavax. Vulpoi afurisit! Ar fi mai bine să nu mă facă să mă duc după el. O să mor dacă o să mă remarce toți ăștia. Unii au făcut-o deja. Sunt de prea mult timp în cameră.

— Eu zic să-l omorâm pe Dancer, zice femeia însărcinată. Am zece oameni care pot face să pară un accident. Și zece mii care pot face să fie un exemplu.

Bătrâna Rozalie se uită către servitorii care aduc băuturi.

— Serios, Victra? Ce digresiune!

— O să-mi cumpăr o holo-reclamă deasupra Centrului Eroilor. Nu-mi pasă… și nu te purta ca și cum ăștia nu-s oamenii tăi de încredere!

— Nu vorbești serios, Victra, zice Niobe.

— De ce nu?

— Fiindcă ar fi o crimă, iar el e un erou al Republicii. Alături de Darrow și de Ragnar. Se strâmbă. În zilele astea poate chiar mai mult decât ei. Nu-l poți ucide. E vocea Roșiilor. Dacă e ucis, mulțimea va lua cu asalt Citadela. O să ne pomenim cu o revoltă. Și nu numai aici. Marte s-ar dezintegra.

— Ce-ar mai râde Lordul Cenușă, zice Kavax.

— Tata are dreptate. Poate Lordul asta și vrea. Darrow sigur așa credea, adaugă Daxo.

— Ridicol, spune femeia gravidă.

Tocmai mi-am dat seama cine e. Victra au Barca.

— Politica e așa de plicticoasă fără un omor ici-colo. Serios, nu știu cum puteți să stați în Senat și să-i ascultați pe palavragiii ăia molâi discutând despre bunăstarea universală în vreme de război. Mi-aș tăia nenorocitele astea de urechi.

— Dancer o să preia controlul Senatului, spune femeia de la fereastră.

Inima mea ratează o bătaie. Cunosc vocea asta. Virginia Inimă de Leoaică se întoarce. Inima dă să-mi sară din piept. Ani de mânie și de resentimente pier la vederea frumuseții ei subtile, a puterii irezistibile a vocii ei calme. Acest magnetism subtil mă face să încremenesc, chiar și când îmi dau seama că e desculță.

— Va prelua controlul Senatului la votul de săptămâna viitoare, repetă ea. Nu se pune problema dacă, ci doar când. Caraval o să cedeze. Acum trage de timp ca să obțină condiții cât mai bune pentru ai lui.

— Și Obsidienii? întreabă Niobe.

— Sefi refuză să se întâlnească cu mine.

— Ce înseamnă asta? întreabă Victra.

— Nu știu. Dar trebuie să presupunem că înseamnă că nu avem voturile lor. Așa că Dancer va avea majoritatea necesară ca să ratifice acordul de pace. Șapte la șase. Atunci eu o să recurg la dreptul de veto. Niciun senator nu se va așeza la masa negocierii cu femeia aia, Bellona. O să asmut Executivul asupra Legislativului… Mă tem că Darrow avea dreptate: e o

stratagemă a Lordului Cenușă ca să ne distragă atenția. Dar Dancer va trebui să-și împiedice turma de senatori să se împrăștie, în timp ce eu voi avea numai grija mea. Cine crezi că va ceda primul? Eu, sau câțiva senatori?

Lumea râde.

— Își va pierde avântul și se va fâsâi. Dancer este suficient de deștept ca să-și dea și el seama de asta. Așa că întrebarea care nu mă lasă să dorm noaptea e următoarea: unde-i capcana? Cum va ieși el din impas?

Ochii ei poposesc asupra mea și simt toată greutatea privirii ei, știind că am aerul cuiva care trăgea cu urechea. Ceilalți îi urmează privirea și deodată toată lumea se uită la mine.

— Lyria, zice Kavax ridicându-se.

Mi-l aduce pe Sofocle, care zgârie când e trecut din brațele lui într-ale mele.

— Omulețul ăsta tre' să facă pișu. Du-te, copilă!

Îmi ard obrajii. Cei mai puternici oameni din Republică privind o ruginitură din Lagalos.

— Acum putem să discutăm despre nava mea și despre persoana care mi-a furat-o? mârâie Quicksilver.

În sfârșit, îndrăznesc să respir din nou. Îl iau pe Sofocle de zgardă și ies în grabă din încăpere. Sângele îmi vuiește în urechi atât de tare, încât nu mai aud restul conversației. Ușa se închide în urma mea. Condusă de valet, urmez o dâră de pași aurii ce apar pe podea ducând către grădină și cuget la cele auzite.

Deodată, Sofocle mârâie și blana de pe spinare i se zburlește la vederea unei mici sfere cromate nu mai mari decât pumnii mei la un loc, care plutește către noi în centrul culoarului tăcut. Una dintre dronele-santinelă ale lui Quicksilver. Sofocle mârâie tot mai tare, pe măsură ce se apropie. Drona se ridică politicoasă mai sus, așteptându-mă să trec.

— Bună ziua, Lyria din Lagalos, zice ea.

— Bună ziua, răspund eu râzând.

Mai puțin impresionat, Sofocle adulmecă aerul, apoi se ghemuiește și urinează chiar în centrul podelei. Sub carapacea argintie a dronei se aprinde o lumină roșie.

— Rușine, spune ea și lansează un jet de lichid urât mirositor în direcția lui Sofocle.

Sofocle scheaună și o rupe la fugă pe hol, trăgându-mă după el.

— O zi superbă, cetățeano, zice drona.
— Robot afurisit, înjur eu ajungându-l pe Sofocle.
În grădină eliberez vulpea din lesă. Adulmecă pe sub tufe, în căutarea locului perfect. Mă așez, cu gândul încă la Suverană. Pân-acum am mai văzut-o de departe, dar ea nu m-a văzut pe mine. Când m-a privit, am avut senzația că-mi poate auzi toate gândurile rele. Toată furia față de ea și de Republică. La CH părea mai mare decât viața însăși, sclipitoare, perfectă. Dar nu m-am gândit la ea ca la un om în carne și oase.
Este înaltă și frumoasă, însă nu asta-i impresia pe care mi-a lăsat-o. Nu, Suverana e obosită. Mă întreb cum e să fii responsabilă pentru atâtea vieți. „Asta ai simțit, Ava, când fugeai cu copiii prin noroi?”
— Cine ești? întreabă o voce.
Tresar și văd un băiat în smoching, așezat pe o piatră sub copaci. Pe irisurile lui joacă o hologramă. Îi recunosc ochii stranii și părul auriu-roșcat și pentru o clipă mi se pare că mă uit la Secerătorul însuși. Dar e un copil, unul pe care l-am văzut numai la CH, și de departe. Privesc în pământ.
— Lyria, domnule.
— Fata care plimbă vulpea.
Mă mir că știe cine sunt.
— Eu sunt Pax.
— Știu, domnule.
Faptul că se prezintă e o falsă modestie. Este cel mai faimos băiat din tot Sistemul Solar. Primul Copil. Lipsit de sigilii, la fel ca tatăl său.
— „Domnule”, zice el strâmbându-se. Nu începe cu de-astea!
Mă înclin stângaci din talie, uitând că ar trebui să pun genunchiul la pământ, chiar dacă-i doar un copil.
— Sau cu asta!
— Scuze!
— Se pare că nu se poate altfel. Voi ați urmărit cursa?
— Cursa? întreb eu.
Își îndreaptă un deget spre colțul ochiului.
— Nu. Adică da, ceilalți au urmărit-o. Eu nu știu mare lucru despre curse.
— Serios? Ei, a venit momentul să te educe cineva!
— Eu ar trebui să...

— O, unchiul Kavax poate să stea câteva minute fără animalul lui, zice el cu un zâmbet sincer. Te rog! Mi-ar face plăcere să discut despre altceva decât despre politică. Mama mă silește să asist la toate sfaturile alea ale lor. Ieri a trebuit să-l ascult vreme de două ore pe senatorul Caraval. Omul are o gură a dracului de mare!

Tresar.

Cuvântul ăla nu-i aparține!

Băiatul bate cu palma locul de lângă el. Mă așez stângace, temându-mă de ceea ce ar spune Bethalia dacă ar apărea tocmai acum, dar nu prea am cum să-l refuz. Mută transmisia din ochi în datapad și de acolo în aer. Deodată, grădina se umple de nave. Cursiera de culoarea cireșii e încă în frunte, șerpuind printre trei constelații suspendate deasupra peisajului urban al Hyperionului. Alte câteva nave o urmează în formație strânsă.

— Circada Maxima, spune el dincolo de vuietul cursei. Am rugat-o pe mama să mă lase să merg și eu, dar a zis că, ar fi nepoliticos să lipsesc de la ziua lui Quicksilver. Și că, din punct de vedere al securității, ar fi un risc.

Arată către cursiera roșie.

— Aia-i Alexia xe Rex. Cel mai bun pilot din Sistemul Solar.

— Credeam că cel mai bun e Colloway xe Char.

— Vrăjitorul? Of! Ești deja spălată pe creier! Păcat!

Mă studiază zâmbind larg.

— Am auzit că Char are o sută douăzeci și șase de victime.

— Dacă uciderea cuiva e un talent, da, atunci e bun. Bravo lui! Dar el e un pistolar. Rex este o balerină. Amândoi outsideri. Amândoi artiști, dar… uite, uită-te la curba asta! Cei mai mulți încetinesc ca să nu se lovească de zid. Dar pierd viteză. Ea oprește motoarele din spate, trece energia către propulsorul de la tribord, apoi trimite din nou energia către spate fără să piardă timp sau să iasă din circuit. Uită-te!

Eu mă uit la el.

Nu e ca alți băieți pe care i-am cunoscut. Este conștient de el însuși. De cine este. De cine sunt părinții săi. Cred că știe cât sunt de nervoasă, așa că se dă peste cap să fie blând. Vesel. Dar dacă ar fi în mod obișnuit un prieten al servitorilor, ar urmări cursa din camera personalului în loc să stea singur în grădină.

Însă absorbit de cursă își pierde conștiința de sine și radiază o energie copilărească, reamintindu-mi de frații mei.

Privim cursiera roșie care se năpustește către un stâlp imens și alb. Îndărătul lui e zidul plutitor care mărginește pista de curse. Toate celelalte nave încetinesc pentru a lua virajul. Rex însă plutește pe lângă el, arcuindu-se ca un zmeu cu firul strâns, apoi țâșnește înapoi, ocolind obstacolul cât ai clipi.

— Ohooo! exclamă Pax. Asta-nseamnă să zbori!

Entuziasmul lui e molipsitor și câteva minute mai târziu mă pomenesc aclamând odată cu el cursiera roșie care trece linia de finiș cu restul concurenților mult în urma ei.

— Deci? mă întreabă el.

— E bună, recunosc eu. Dar mie tot Char îmi place.

— Pentru că e chipeș.

— Nu.

— Dar e.

— Poate așa crezi tu…

— Nostim. Atunci de ce?

— Frații mei sunt înrolați în legiune. La infanterie. Și cine doboară navele Societății are dragostea mea.

— Ăsta-i un motiv al dracului de bun, zice el, apoi tresare. Scuze, n-am voie să înjur. Nu-i spune mamei! Nu-i politicos.

— Aș fi prea îngrozită să-i zic ceva mamei tale, spun eu încercând să-mi ascund amărăciunea sub un zâmbet.

— Poate să te bage-n sperieți, nu? De fapt, e cea mai cumsecade persoană pe care ai s-o cunoști vreodată.

Sofocle și-a terminat treaba și mă privește nerăbdător.

— Cred că ar trebui să-l duc pe Sofocle înapoi.

— Așa-i. Kavax s-ar putea să înceapă să plângă de dorul lui.

— Kavax e un tip nemaipomenit.

Mă privește îngrozit.

— Da, sigur că da. E nașul meu. Mă rog… co-nașul meu? Cred că el și unchiul Sevro au făcut skanderbeg ca să mă boteze. Și s-a trișat. În fine, ideea e că glumeam. Unde sunt încartiruiți frații tăi? întreabă el însoțindu-mă pe drumul de întoarcere.

— Într-a VIII-a. Erau pe Mercur, răspund eu.

— Legiunea lui Harnassus, zice cunoscător. E ArhiLegat. Un general Roșu. Cred că sunt în orașele de pe dune, făcând muncă de întrajutorare.

— Mi-au zis că e informație secretă.

Încuviințează.

— Rămâne secretul nostru. N-ai vorbit cu ei?

— Majoritatea sateliților nu funcționează. E prea costisitor.

— Pentru că cei mai mulți au fost doborâți.

O zice ca și cum e ceva ce s-a întâmplat în mod natural, nu din cauză că tatăl lui a condus zece milioane de oameni în nave de război asupra planetei. Vreau să-l urăsc. L-am urât. L-am urât când l-am văzut mergând alături de mama lui pe covorul argintiu și când a apărut la știri cu fotografii și jurnaliștii roind în jurul lui. Dar acum mă simt prost fiindcă l-am urât. Nu e chiar atât de diferit de Liam: un băiat cu cearcăne, căruia îi e dor de tatăl lui și trebuie să se ascundă în grădină ca să aibă parte de o clipă de liniște.

— Pot să te întreb ceva, Lyria? zice stingherit. Nu știu cum să te întreb…

„Păi, nu întreba”.

— Știu de unde ești. Și mereu am vrut să știu, fiindcă bunica și tata nu vor să-mi spună mare lucru. Cum era în mine?

Poftim!

Continui să merg.

— De unde știi că am trăit în mine?

— Tata spune că e important să știi numele tuturor și câte ceva despre ei. Nu un amănunt sau ceva ce să ții minte. Ceva real. Îi trec în revistă pe toți membrii personalului ca să pot să îi înțeleg mai bine și ieri Kavax te-a pomenit din întâmplare. A zis că i-ai salvat viața, așa că ți-am citit dosarul…

— Dosarul meu?

— Povestea vieții tale.

Mă opresc.

Deci știe despre familia mea. Brusc, îi înțeleg comportarea atentă. E vinovăție. Milă. Mă simt din nou îngrețoșată și cuprinsă de o furie cumplită la vederea lui, cu smochingul care-i vine ca turnat, dinții albi și părul pieptănat cu cărare. Cine este puștanul ăsta răsfățat ca să încerce să-mi scoată durerea la suprafață și să tragă cu ochiul la ea ca un vecin indiscret? Familia mea n-a murit ca să învețe el o lecție sau să-și satisfacă o curiozitate.

— Cum era…, murmur întorcându-mă către el și simțind furia gata să izbucnească.

„Păstrează-ți calmul”, ar zice Ava.

— Da. Sunt izolat ca-ntr-un balon de sticlă. Vreau să înțeleg.

— Să înțelegi?!

Dă înapoi din fața privirii mele furioase.

— Micul Auriu vrea să audă despre toate lucrurile alea nasoale? Despre cancere și despre viperele din adâncuri? Vrei să știi cum ne sileau să ne căsătorim de la paisprezece ani ca să ne înmulțim? Sau cum paznicii din mină ne violau în schimbul medicamentelor? Făceau asta, să știi, și băieților, și fetelor. Pe-astea nu vi le arată la CH, vouă, Culorilor Superioare.

— Eu nu-s o Culoare Superioară, spune el. Și eu sunt Roșu…

Mânia mea răbufnește.

— Ești pe dracu'. Ești la fel de Auriu ca taică-tu!

Se schimbă la față și-mi face plăcere să văd asta, să știu că pot și eu să fac rău cuiva. Îi întorc spatele trăgându-l pe Sofocle după mine. Toți vor o parte. O parte din durerea asta care nu-i a lor. Dau înțelegători din cap. Se încruntă. Vor să mă compătimească și să se ghiftuiască cu durerea mea. Și când au terminat ori s-au plictisit sau sunt triști o șterg ca să se uite la monitoare sau să se îndoape, spunându-și: „Ce noroc am că sunt eu!" Și pe urmă uită durerea și spun că ar trebui să fim buni cetățeni. Să ne găsim de lucru. Să ne lăsăm asimilați. Poate cei din Vox au dreptate.

Ne-au sădit în piatră, ne-au irigat cu durere și acum se miră că avem ghimpi. Să-i ia dracu'! Să-i ia dracu' pe toți!

Fierbând de furie, îl predau pe Sofocle paznicilor din fața sălii de consiliu, prea scârbită ca să pot da ochii cu ipocriții dinăuntru, și revin în camera servitorilor. Aici mi se face și mai greață la vederea Culorilor Inferioare care chiar înghit vrăjeala asta cum că ele contează, care chiar se cred importante pentru că lustruiesc pantofi, cară mantale și clonează îndrăcitele astea de vulpi. În câteva clipe sunt din nou afară, fumând pe balcon, pipăind medalionul de la Philippe și încercând să nu plâng.

Privesc lumina rece și străveche a stelelor și mă întreb câte dintre ele sunt deja moarte în întunericul spațiului. Mi-e dor de sora și de familia mea. Și, deși le mai vorbesc, ceea ce-mi doresc mai mult e să-mi vorbească și ei, să-mi răspundă. Să primesc o dovadă că Valea chiar există. Că nu au dispărut pur și simplu în beznă.

Dar ei nu-mi vorbesc.

•

Când clanurile Augustus și Telemanus s-au săturat în sfârșit de petreceri și de conspirații, plecăm. Mă târăsc în mijlocul coloanei cu capul plecat, strivită de vinovăție nu numai din pricina cruzimii mele, ci și pentru că știu că un prințișor jignit va da fuga la mama sa să mă pârască și o să fiu concediată înainte de sfârșitul zilei. Simt privirea Bethaliei și-mi dau seama că știe. Sunt așa cum ziceau ceilalți servitori: o ruginitură scârboasă, cu maniere de miner, care nu are ce căuta în compania lor rafinată.

Valeții transportă la bord darurile oferite de Quicksilver stăpânilor lor, folosind intrarea personalului. Îi urmez cu trusa lui Sofocle și cu coșul meu cadou, acum aproape uitat. Îi văd pe Pax și pe o fată nesuferită, cam de o vârstă cu el, luându-și rămas-bun de la celebrele lor mame. Atât suverana, cât și Lady Barca se întorc în Citadelă, împreună cu grosul personalului lor, pentru alte concilii, în timp ce eu o să plec către lacul Silene cu Telemanușii, Sofocle și copiii.

Mă întreb dacă o să mă dea afară acum sau o să aștepte până o să ajungem la conac. Probabil o să aștepte. Auriilor nu le place să provoace scandal. Posomorât, Pax își ia la revedere de la mama sa. Ea se apleacă și-l întreabă ceva. El clatină din cap și se îndepărtează brusc. Pe rampa pasagerilor, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, dar se uită în jos și îmi întoarce spatele.

Mă așez pe locul meu în cabina personalului și recitesc delirul pe care i l-am trimis lui Philippe în timp ce fumam pe balcon. Nu mi-a răspuns. Ciudat. De obicei, nu-i ia atât de mult. L-am speriat cumva cu furia mea? „Proasto! Omul s-a săturat de tine!” Vreau să-i trimit un mesaj de scuze, dar asta m-ar face să par și mai disperată. Privesc în lungul coridorului, până în cabina pasagerilor. Sofocle stă în poala lui Kavax. Pax se așază în fața lui.

Unde o să mă duc după ce o să mă dea afară? Ce-o să fac? Oare Kavax o să mă trimită înapoi pe Marte? O să-l scoată pe Liam de la școala care începe să-i placă și unde și-a făcut prieteni? Gândul la dezamăgirea lui mă zdrobește. Ar fi trebuit să-mi țin gura.

Privesc pe fereastră în timp ce nava se ridică, clipește din lumini ca un salut către caravana mai bine păzită a Suveranei și pornește să șerpuiască printre zgârie-norii Hyperionului, îndreptându-se spre nord, către lacul Silene.

Clădirile scânteiază de lumini și sunt dese precum copacii junglei de lângă Tabăra 121. Ploaia se prelinge pe fereastră, distorsionând luminile și dând impresia că noaptea sângerează albastru și verde. Farurile escortei noastre clipesc ritmic la dreapta navei. Și dincolo de ele, pe fundalul zgârie-norilor, clipește o lumină roșie, bizară.

Se aprinde. Se stinge. Se aprinde. Mijesc ochii și-mi dau seama că nu se află în afara navei. E o reflexie. Privesc în jos și descopăr o lumină roșie clipind prin haina costumului meu.

— Ce-i asta? întreabă una dintre servitoare, aplecându-se peste culoar ca să vadă mai bine. Lyria?

Scot de sub haină medalionul lui Philippe. Chipul argintiu al lui Bacchus mă privește. Gura lui blândă e arcuită a râs. Fața-i e despicată de un zâmbet. Ochii îi scânteiază roșii.

Chipul lui Bacchus începe să tremure de parcă înăuntru se afla un animal. Surprinsă, îl scap și argintul se desface de-a lungul unei îmbinări subțiri ca firul de păr. Din crăpătură, un disc de metal opac, de trei ori cât unghia degetului mare, se ridică în aer la câțiva centimetri de fața mea. Șuieră, apoi se îndepărtează, străbătând culoarul cu iuțeala unui glonț. Ajunge în compartimentul din față înainte ca până și eu să-mi dau seama ce se petrece.

Cu excepția servitoarei, n-a observat nimeni.

— Bombă! strigă ea.

În cabină izbucnește haosul. Servitorii se feresc, vărsându-și băuturile. Bethalia sare de la locul ei. Gărzile Leonine se reped să-i apere pe pasageri. Eu încerc să mă ridic, dar picioarele refuză să mă asculte. Cedează sub mine și cad pe culoar, cu capul întors către partea din față a navei. Ceilalți servitori se prăbușesc și ei odată cu mine, până ce podeaua e presărată cu trupurile lor.

— Gaz, șuieră cineva în spatele meu.

Pe mine nu mă ajută vocea.

Gărzile Leonine încep să se prăbușească în timp ce aleargă către cabina pasagerilor. Luminile navei clipesc. Măștile de gaze cad din compartimentele de deasupra. Dar toată lumea l-a respirat deja. Trupuri se prăbușesc pe culoar sau zac pe scaune.

Nu mai simt nimic. Kavax lovește înnebunit în direcția discului, spărgând pereții din dorința de a-l distruge. Dar mișcările îi încetinesc, devin letargice și în final e ultimul care se

prăbușește. Apoi dispozitivul scoate un țiuit ascuțit și o pulsație ca și cum aerul ar fi absorbit înăuntru. Luminile se sting. Unitățile de purificare a aerului amuțesc. Motoarele nu mai vibrează. Drona cade inertă pe podea.

Și noi ne prăbușim din cer.

Clădiri, lumini, panouri cu reclame dinamice și bulevarde străfulgeră dincolo de ferestre. Nava noastră se înclină într-o parte. Trupuri inerte alunecă sau zboară prin cabină. Mă izbesc de perete, cu nasul lipit de fereastră, și văd cum străbatem un strat de smog. Ne înclinăm din nou și mă pomenesc azvârlită înapoi pe culoar. Prin cabină zboară sticle, datapad-uri și coșuri cu cadouri. Apoi nava se oprește brusc și gravitația dispare. Prin navă plutesc resturi și oameni. Dincolo de fereastră se văd clădiri pe jumătate înălțate și fără fațade.

Trupul meu plutește în sus, pe lângă datapad-uri crăpate și coșuri de cadouri. Apoi senzația lipsei gravitației piere. Totul cade la podea. Nava se smucește înainte și se izbește de sol. Pe o fereastră spartă, văd o ușă culisantă închizându-se dincolo de navă, despărțindu-ne de luminile orașului.

Zăcem într-o tăcere mormântală.

Apoi, de dincolo de carcasă se aude un sunet metalic venind dinspre ușa personalului. Ceva zbârnâie și vibrația străbate nava. Pe ușă se ivește un punct strălucitor în formă de lacrimă.

36. LA MASĂ CU DRAGONII

Oaspeți

Sosim la cină după ce familia Raa s-a așezat la masa joasă, într-o încăpere caldă de piatră, cu un perete de sticlă ce dă către câmpii și către pantele unor munți neexcavați. De-a lungul pereților și al tavanului boltit se cațără iederă producătoare de oxigen, ai cărei boboci albi emit o luminescență palidă. Sunt prezenți mai bine de o duzină de Raa. Musculoși și austeri până și la ei acasă, poartă haine cenușii din pânză aspră lucrate manual și stau țepeni, așezați pe perne subțiri, în jurul unei mese ovale de piatră în centrul căreia plutește o sferă de lumină

albastră. Masa e singura mobilă din încăpere, iar iedera – unica decorație.

Cassius și cu mine ne alăturăm celorlalți purtând chimonouri în culori închise, după moda ioniană, și papuci de pânză. Nu am avut oglinzi în camere, așa că nu știu cum ne vin hainele. Auriii ionieni sunt de părere că oglinzile încurajează vanitatea și amplifică egoul. Până și pentru o Culoare Inferioară e o crimă să aibă una. „Sigur că nu vor oglinzi”, ar zice Aja. „Am câini mai arătoși decât mâncătorii ăia de praf din Margine”.

Ca să fiu corect, conform standardelor de pe Luna, membrii familiei Raa nu sunt frumoși. Au mandibulele prea lungi, ca și cum cineva le presase fețele într-o menghină. Cu excepția Didonei, pielea lor e incredibil de palidă, ochii lor, ceva mai mari decât ar fi de dorit și părul, mai închis la culoare. Pe Luna ar părea niște ființe sumbre și reci, lipsite de rafinamentul cuvenit. Dar spusele Seraphinei sunt adevărate. Lipsa manierelor și a prefăcătoriilor curtenești are o puritate nerafinată. Bunica îi disprețuia pe majoritatea sclifosiților de la Curte și, deși știu că nu îi erau dragi Auriii din Margine, respecta fidelitatea lor încăpățânată față de tradiție. De aia l-a pus pe nașul meu să distrugă Rhea: fierul cel mai tare nu poate fi îndoit, ci numai sfărâmat.

Calmul elegant al gesturilor clanului Raa și demnitatea conversațiilor lor mi se par mai impresionante decât toate figurile înfrumusețate artizanal și replicile pompoase ale clasei conducătoare de pe Luna. Familia nu-și bate joc de creația vreunui nou artist și nici nu ia peste picior vreo celebritate care a făcut un pas greșit. În schimb, când ne alăturăm lor, dezbat cu calm cine este superior moral: ciclopul Polifem sau războinicul Ulise.

— Bietul Polifem, zice o copilă cu păr dezordonat și ochi încercănați. El nu voia decât să ia cina și Ulise a trebuit să vină să-i scoată unicul ochi. Nici nu avea unul de rezervă, ca tata!

— Hai să fim corecți: Polifem a mâncat doi dintre oamenii lui Ulise, zice Seraphina, găsind un zâmbet pentru mine în timp ce iau loc la masă. E un exemplu despre cum să nu fii o gazdă rea.

Lângă ea se află un loc gol, cu o floare argintie în locul farfuriilor și al tacâmurilor. Probabil pentru sora ei, moartă de unsprezece ani, dar încă reamintită la fiecare cină. Nu e singurul loc liber. Deși capul familiei lipsește, restul copiilor lui Romulus

sunt de față. Le sunt prezentat. Tânărul Paleron, un băiat tăcut, în vârstă de treisprezece ani. Fermecătoarea lui soră Thalia, apărătoarea lui Polifem, care nu poate să aibă mai mult de nouă ani și se îndrăgostește pe loc de culoarea ochilor mei. Și mama lui Romulus, Gaia, o scorpie bătrână și zbârcită, cu pielea de culoarea lavei întărite, care bea din greu și fumează ierburi cu miros amar dintr-o pipă lungă de care se agață cu degete ca niște picioare de păianjen. Nu se atinge de mâncare și le vorbește numai copiilor, cu o voce frivolă și domoală.

Restul mesei este ocupat de verii Seraphinei, inclusiv Belerofon cel îndrăzneț și soția sa, o femeie zveltă cu ochi mari și diadema cu trident a Casei Norvo de pe Titan. Bărbatul cel atât de avantajos însurat ne privește încruntat. Trupul lui lung e adus de umeri ca al unei insecte călugăriță gata să-și ia cina. În ciuda violențelor de mai devreme, Diomede e și el prezent. Stă senin alături de mama sa, părând să fie ținta preferată a adorației copiilor.

— Eroii momentului, zice Didona zâmbindu-i familiei ei. Dați-mi voie să vi-i prezint pe Castor au Janus și pe Regulus au Janus. Cei responsabili cu revenirea printre noi a Seraphinei.

Ni se dau două castroane. Didona se ridică, ia între degete puțin orez din castronul ei și îl pune în cel al lui Cassius, apoi în castronul meu. Restul familiei îi urmează exemplul, apropiindu-se pe rând de noi pentru a ne oferi mâncare din propriile boluri, până și Belerofon, care trântește orezul cu mitocănie. Soția lui ne cere scuze printr-un zâmbet. Încheind rândul, Seraphina îmi întâlnește privirea în timp ce îndeplinește ritualul și revine la locul ei.

Mă întreb dacă mama ei știe că a fost la mine în cameră sau dacă m-a păcălit spunând că habar nu are. Nu i-am povestit lui Cassius episodul. El ar crede că-i o tentativă de a mă manipula. Poate că este. De atunci, am tot revăzut în minte discuția noastră.

Acum, toată lumea are orez în castroane, dar cina nu începe, pentru a demonstra că Auriii nu sunt sclavii poftelor. Stomacul îmi ghiorăie, însă nu îndrăznesc să mă ating de orez. Un Violet cu părul tuns foarte scurt intră în cameră purtând o harpă mică. Începe să cânte o melodie emoționantă, acompaniat de unul dintre Rozaliii de mai devreme, femeia cu privire ștearsă și zâmbet prefăcut, Aurae. Este „Amintirea cenușii”, o bine-

cunoscută compoziție muzicală scrisă după ce bunicul meu a ars luna rebelă Rhea în timpul Celei Dintâi Rebeliuni a Lorzilor Lunilor. Nu i-a acuzat nimeni pe Lorzii Lunilor că n-ar avea ținere de minte. Departe de zumzetul orașelor cosmopolite ale Centrului este probabil greu să uiți.

Când Violetul și Rozalia au terminat, părăsesc sala însoțiți de aplauze ușoare.

Ochii lui Diomede o însoțesc pe Aurae într-un fel pe care sper că nu-l observă nimeni altcineva din familie. Pun informația deoparte pentru mai târziu.

Felul principal ne e servit fără zăbavă de Maronii micuți în livrele gri-închis. Nu-și ridică niciodată ochii mai sus de genunchii Auriilor, dar stăpânii lor îi tratează cu politețe, mulțumindu-le pentru serviciile lor și spunându-le pe nume. E o curtoazie pe care am văzut-o afișată în saloane, în hangare și băi comunale, printre Culori de sus în jos și de fiecare Culoare printre ai ei. Nu există bădărănie, asprime sau cruzime în comportamentul Cenușiilor față de Maronii sau al Auriilor față de Cenușii. Mi se pare admirabil, mai ales când observ că Maroniii nu-i servesc pe copii, aceștia trebuind să se ridice și să-și ia mâncarea de pe masa cu rotile aflată în celălalt capăt al încăperii. Meriți servitori numai după ce devii un Războinic Însemnat, îmi amintesc eu. Maroniii ne ocolesc pe mine și pe Cassius până când Didona le face semn să ne servească.

— Deocamdată o să le iertăm oaspeților noștri fețele lipsite de semne.

Lângă fiecare tacâm se află un castronel cu apă aromată și un ștergar alb de bumbac. Amintindu-mi lecțiile lui Cedric, majordomul bunicii, îmi înmoi degetele în el și le usuc pe șervet.

Masa în sine este la fel de simplă ca hainele: pește fript de pe Europa, sărat din belșug ca să mascheze faptul că de pe masă lipsește piperul. Lipii, humus, orez simplu și legume pe grătar aburesc în castroane nedecorate, fiind trecute de la un mesean la altul și servite fără tacâmuri. Orezul se găsește din abundență, dar porțiile de carne sunt de dimensiuni reduse.

— Regulus, *Arhimede* e nava ta? întreabă Didona.

— Da, este.

— O navă care a văzut ceva ani. E mai bătrână decât Gaia.

— Ce? întreabă Gaia privind, ca o bufniță ciufulită, peste pipa ei.

— Am zis că nava e aproape la fel de bătrână ca tine. Îți amintești modelul, în mod sigur. O fregată GD-17 din clasa Șoaptă.

— Cine șoptește? întreabă Gaia. Nu se șoptește la masă. E nepoliticos.

Revine la pipa ei, privindu-ne bănuitoare pe sub sprâncenele încâlcite, de parcă-i vrem răul. Am văzut suficientă inteligență și știu cât de greu e s-o ascunzi. Femeia reușește destul de bine pentru locul ăsta înapoiat, însă prefăcătoria ei nu ar rezista până la sfârșitul unei seri de gală la Curtea de pe Luna. Meschinăria celor de acolo este la cel mai înalt nivel din lume. Prefăcătoria, limbajul vieții. Dar se pare că Gaia i-a convins pe toți cei de la masă că s-a senilizat.

Interesantă femeie.

— Nava voastră e neobișnuită pentru niște simpli negustori, zice cu răceală Belerofon.

Își plimbă un deget pe masa de piatră. E o brută idioată cu mofturi copilărești. Când un om își pierde misterul, trebuie să-i rămână demnitatea. Mi se pare rudimentar să nu ai niciuna, nici alta.

— Nu prea văd cum puteați să intrați în posesia ei în mod legal.

— Bunul meu domn, nu-s sigur că-mi place tonul tău, zice Cassius. Dar presiunea de pe luna ta mi-a tulburat auzul. Poate vrei să-ți clarifici spusele, ca să nu fie nicio neînțelegere.

Din nou ostilitatea asta.

Belerofon îl privește încruntat. Restul familiei Raa asistă la scenă cu vagul amuzament al celor prea obișnuiți cu violența fizică pentru a pune preț pe ripostele verbale.

Seraphina ridică dintr-o sprânceană, mâncându-și peștele.

— N-a vrut să insinueze nimic, intervine Didona imediat. Nu-i așa, nepoate?

— Chiar nimic, zice el fără să-și ia ochii de la Cassius.

— Am câștigat-o la un pariu, acum șase ani, de la un Argintiu recent îmbogățit care nu făcea față la băutură, zice Cassius cu un zâmbet. A fost eliberată din ghearele simpatizanților Revoltei.

Diomede scoate oasele peștelui cu o singură mișcare grațioasă, apoi îi arată lui Paleron cum se face.

— Regulus, ai zis că ai fost în armată, zice el fără să-și ridice ochii.
— Așa-i. Am fost centurion în legiunile augustane în timpul războiului civil de pe Marte.
Diomede își ridică ochii.
— Deci ai făcut parte din Ploaia Leului?
Vocea-i e respectuoasă. Restul mesenilor ascultă fascinați. Pomenește o bătălie și o să-i vezi ciulind urechile ca niște câini care aud zgomotul unei cutii de conserve ce se deschide.
— Da.
— Cum a fost? întreabă Seraphina.
— Un iad, răspunde Cassius spre dezamăgirea tuturor.
Poate că nu a căzut odată cu Ploaia Secerătorului, dar aceasta l-a costat întreaga familie, cu excepția mamei lui.
Cassius joacă inteligent. Spunând că e omul lui Augustus, este unul dintre puținii Aurii din Centru care să încerce același sentiment de trădare pe care trebuie să-l fi simțit Marginea după Triumful acela însângerat și după eșecul rebeliunii lor. Un joc periculos. Poate susține că au cunoștințe comune. Și unii dintre ei e posibil să se fi refugiat aici.
— L-ai cunoscut pe Secerător? îl întreabă Diomede pe Cassius.
Nu mă deranjează că nu-s luat în seamă. Bunica era de părere că bărbații vorbăreți sunt cele mai ridicole făpturi, atât de ocupați să se împăuneze, încât nu-și dau seama de nimic până ce fălcile capcanei nu li s-au închis în jurul gleznelor. Secretul, dacă vrei să înveți, să ai putere, să ai ultimul cuvânt în orice privință, este observația. În sinea ta n-ai decât să turbezi, dar salvează-ți energia și amână-ți mutarea până când știi care ți-e scopul. E păcat că Darrow și Fitchner au Barca s-au dovedit niște elevi mai buni decât ultima generație de Aurii.
— Nu l-am cunoscut personal, spune Cassius. Era unul dintre lăncierii lui Augustus. Însemnații nu socializează cu oameni ca mine.
Își atinge obrazul lipsit de cicatrice.
— Ei, atunci ai avansat în societate, zice Belerofon.
— L-ai văzut luptând? întreabă Diomede.
— O dată.
— Se spune că l-a ucis pe Cavalerul Furtunii de pe Pământ și că l-a învins pe Apollonius au Valii-Rath în luptă corp la corp. Se spune că e un adevărat maestru al spadei, moștenitorul lui

Arcos. Că nici măcar Aja au Grimmus nu i-ar putea face față acum.

Spiritul rebel din mine se cabrează auzind asta. Sunt cât pe ce să rup tăcerea.

— Gura lumii e slobodă, răspunde Cassius.

— Dar părerea ta despre el care e?

— Că se exagerează, ridică din umeri Cassius.

Diomede izbucnește într-un râs zgomotos.

— Diomede e Spada lui Io. Un maestru al sabiei, spune cu mândrie Seraphina. Unul dintre cei șase rămași în Margine. Și el a studiat cu Arcos pe Europa și a devenit un fiu al furtunii.

Simt un junghi de invidie.

— Lorn m-a învățat să pescuiesc cu Alexandar și Drusilla, o corectează Diomede. Ultimul său elev și-a întrebuințat darurile în mod necuvenit.

Ăsta e eufemismul mileniului!

— Lorn nu voia să facă războinici mai buni, ci oameni mai buni, continuă el.

— Și a reușit, spune Seraphina zâmbindu-i fratelui ei. Într-o zi, Diomede o să încerce el însuși forțele Secerătorului.

Sub privirea nemulțumită a lui Belerofon, Diomede își reîntoarce cu modestie atenția către frații săi mai mici. Zâmbesc la vederea geloziei lui, iar Diomede crește în ochii mei. Un timp mâncăm în tăcere. Trag cât pot de micul pește din farfuria mea. Cassius l-a terminat deja pe al lui. Un om cu un apetit considerabil. Eu am mai mult antrenament decât el în artele autoînfometării la masa de gală.

Parcă nu cu mult timp în urmă eram un băiat cu genunchi slăbănogi stând la masa bunicii mele, când ea și-a întors spre mine gâtul lung, m-a privit de-a lungul nasului ei ca un cioc de șoim și m-a întrebat politicos dacă aveam de gând să dorm în șanț, și nu în camera mea, fiindcă, ținând cont că mâncasem trei tarte întregi, era limpede că abdicasem de la calitatea de om, preferând-o pe cea de purcel. Asta s-a petrecut la două zile după moartea părinților mei. De-atunci aproape că nu mai mănânc dulciuri.

Cassius se uită demonstrativ în jur după ceva de mâncat.

— Iertați-ne porțiile mici, zice Diomede pe un vag ton de scuză. Sunt mai spartane decât cele cu care v-ați obișnuit, sunt sigur de asta. Suntem într-o perioadă de raționalizare.

— Credeam că stați cu burta pe coșul cu pâine. Europa e practic toată numai o mare, sau ați mâncat deja tot peștele? întreabă Cassius.

Aștept neliniștit răspunsul. E periculos să pui asemenea întrebări. E o observație nevinovată, care va duce către o întrebare nonșalantă despre noile nave pe care le-am văzut și despre starea șantierelor lor și a rezervelor de helium-3. Mă tem să nu-l aud punând întrebarea asta.

Didona zâmbește amabil.

— Dimpotrivă, pescăriile și ogoarele noastre n-au fost niciodată mai prospere.

— De vină e lipsa navelor, fac pariu.

— Multe au fost distruse de Armada Sabiei, recunoaște Didona. Și au urmat niște ani de... austeritate. Dar nu. Nu ducem lipsă nici de nave, nici de helium-3. De fapt, eșecul agriculturii de pe Titan, luna trecută, ne-a silit să aruncăm mai mult din recolta noastră decât prevăzuserăm.

Nu-i stă-n fire să ne spună atât de multe.

— Unei fiice a lui Venus, locul ăsta trebuie să i se pară... straniu, zic cu diplomație, încercând să-l îndepărtez pe Cassius de jocul lui prea evident.

— O, deci îmi cunoști descendența. Ce negustor cu studii înalte! zice.

— Sunteți celebră, răspund eu jucând rolul tânărului fascinat.

Îi arunc o privire lui Belerofon, care nu l-a slăbit din ochi pe Cassius de când s-a așezat la masă. Ceva e în neregulă aici. În spatele aparențelor simt că se ascunde un ticălos.

— Până și pe Marte se știe despre Didona au Saud.

— Mă îndoiesc că tata m-ar lăsa să-i mai folosesc numele, spune ea aplecându-se înainte. Spune-mi, sunt la fel de faimoasă ca soțul meu?

Seraphina se încordează când e pomenit tatăl ei. Abia s-a atins de mâncare și pare să stea ca pe ghimpi, ceea ce-mi sporește neliniștea.

— Puțini oameni sunt la fel de faimoși ca soțul dumneavoastră, îi spun eu Didonei.

Ea strânge din buze.

— Ce răspuns diplomatic!

— Dar pe Marte povestea lui Romulus și a Didonei e ceva de basm.

— De basm! Măcar de-ar fi așa, zice zâmbind. Când am venit aici pentru prima oară eram o tânără prostuță crescută la Curtea din Iram. O *gahja* sută la sută. M-am îndrăgostit de un cavaler palid și zvelt și am crezut că viața va fi un poem. Dar odată ce am ajuns aici am simțit întunericul și frigul despre care mă avertizase mama. Îmi era dor de soare și uram locul ăsta. Uram austeritatea soțului meu. Se dădea de ceasul morții din pricina unui deget de apă rămas în pahar. A unei bucăți nemâncate de pâine. Apoi am învățat una dintre multele lecții ale lui Io. Aici, fie că e vorba de întuneric, radiații, foame, sete sau război, trăim mereu sub asediu. Nu e ca lumea mea de baștină, unde viața răsare din piatră seacă și oamenii mănâncă până vomită. Pe Io, penuria ne face puternici. Ne face să prețuim ceea ce avem.

Își privește familia zâmbind cu căldură.

Seraphina ne lămurește.

— Acum trei luni, tata a dat un decret, introducând raționalizarea hranei până ce rezervele o să revină la nivelul de dinainte. Niciun Auriu nu poate mânca, raportat la greutatea lui, mai mult decât agricultorii Roșii.

Sunt uluit.

— Vrei să zici că și voi respectați raționalizarea mâncării?

— De ce n-am face-o? întreabă Seraphina nedumerită. Asta-i legea.

— *Qualis rex, talis grex,* spune Didona.

— Cum e regele, așa-i și poporul. Dar voi aveți puterea, zic eu ros de curiozitate. Puteți face ce vreți.

Cassius îmi aruncă o privire deloc subtilă. Vrea să tac, să-mi mănânc porția și să las jocurile astea pe seama lui, dar curiozitatea mea e prea puternică. Tutorii mei spuneau că Lorzii Lunilor sunt niște izolaționiști fără simt practic. Aici nu văd decât simț practic peste tot.

— O idee greșită. Eu și Romulus credem că trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să fie mai mult decât doar puternici.

Folosindu-și degetele, Dido alege fără grabă oasele peștelui.

— Auriul trebuia să fie un ideal, o inspirație. Nu ești de aceeași părere?

De ce se joacă cu mine?

Ochii lui Cassius îmi spun să am grijă. La fel și ai Seraphinei.

— Sunt doar un negustor, îi spun ridicând modest din umeri. Familia mea nu e ca a dumneavoastră.

— Hai, te rog! Nu fi plicticos, băiete! Însemnații nu sunt singurii îndreptățiți să aibă păreri. Spune-mi, te rog, nu ești de acord? Vorbește deschis sau taci din gură. Nu eram noi meniți să fim altceva decât o forță? Nu eram meniți să fim un model?

— Ba da. Dar pe urmă am uitat asta.

— Poftim! O opinie.

Îl privește pe Cassius.

— Chiar ar trebui să-l lași să gândească singur, bunul meu domn. De ce oftezi așa când spune ce gândește? Nu e bine să strivești o natură curioasă.

Revine la mine.

— Ei, Castor, au trecut zece ani de când i-am distrus pe Fiii lui Ares de pe lunile noastre și i-am eliminat pe cei din urmă teroriști ai Regelui-Sclav. Așa, de curiozitate, câte atacuri ale rebelilor și teroriștilor crezi că au avut loc pe Ilium anul trecut?

— Patruzeci și trei, zic din instinct, bazându-mă pe media ultimilor zece ani de dinainte de Cădere.

La auzul cifrei, atât de precise, Seraphina mijește ochii.

— Două, replică Didona.

— Numai două? întreabă surprins Cassius.

— Un schimb de focuri și o bombă. Ierarhia nu s-a schimbat. Știi ce le inspiră tuturor Culorilor o asemenea loialitate față de Acord? Onoarea. Onoarea la locul de muncă. Moralitatea bazată pe onoare. Onoarea în familie. Regulile noastre sunt aspre, dar le respectăm toți, de la Aurii până la Roșii. Romulus a abolit cotele acelea contrafăcute din mine și de pe moșii, a început să-i elimine treptat pe zeii Obsidienilor și îl face pe fiecare om să înțeleagă că e parte din același întreg. A înlocuit subjugarea cu participarea. Le-a dat oamenilor un motiv să se sacrifice pentru ca toți să devină mai buni. Și începe cu noi, cei de la masă. Cu capul acestui trup.

— *Fiecare bărbat sau femeie are libertatea de a urmări împlinirea, în baza talentelor și abilităților sale, și de a se înălța în cadrul rangului pentru care a fost creat, un sacrificiu al Sinelui pentru salvarea Întregului,* murmur eu cuvintele Acordului de parcă sunt ale scripturilor. Admirabil!

— Da, zice Seraphina privindu-mă cu mai multă căldură decât până acum.

— De ce nu ați continuat lupta? De ce ați devenit negustori?

Diomede se pregătește de mai mult timp să pună întrebarea asta și a așteptat o pauză în conversație. Momentul e nepotrivit.

— Adică să lupt pentru Lordul Cenușă? întreabă Cassius sorbind din vin. Nu, mulțumesc. Fiica lui mi-a omorât prietenii în timpul Triumfului.

— Dar tu, Castor? întreabă Didona. Tu nu vrei să-ți răzbuni familia?

Simt privirea lui Cassius asupra mea, povara așteptărilor lui în timp ce recit supus lecțiile și maximele învățate de la el.

— La ce-ar servi? întreb eu loial.

— Ăsta e răspunsul tău… sau al lui? zice Didona indicându-l pe Cassius.

De câte ori n-am stat întins de unul singur în cușeta mea din *Arhimede,* imaginându-mi că am putere, că mă răzbun? Sau că mă întorc acasă și iau tronul și sceptrul bunicii mele, aruncându-i în lanțuri pe Darrow și pe lupii lui turbați? Mereu am crezut că-i o fantezie, ceva ce nu avea să se petreacă. Dar acum, văzând cât de multă putere le-a rămas Auriilor, câte dintre vechile virtuți s-au păstrat, îmi e greu să le mai privesc ca pe fanteziile zadarnice ale unui băiețel.

Auriul n-a murit.

— De asta vreți război? De dragul răzbunării? întreabă Cassius.

— În parte da, răspunde Didona. Ca să răzbunăm nedreptățile Regelui-Sclav față de noi. Dar și ca să reparăm haosul pe care l-a creat. Republica lui a avut la dispoziție zece ani ca să aducă pacea. A dat greș. A venit momentul să reclădim Societatea. Avem voința, avem puterea. Dar ne trebuie scânteia. De aceea am trimis-o pe fiica mea în Golf. Ca să recupereze scânteia. Și, mulțumită în mare parte vouă, a adus-o acasă.

Se oprește o clipă și zâmbește fără urmă de blândețe în ochi.

— Dar acum mă tem că a dispărut.

În sfârșit, întorsătura. Motivul din spatele acestor insinuări și jocuri.

— Asta-i o acuzație? întreabă Cassius prudent.

— O, da, bunul meu domn!

— De aia te-ai întors în *Vindabona,* îi zic eu Seraphinei. Dar la întoarcere n-ai adus nimic cu tine.

— Am adus briciul tău, spune ea.

Simt un gol în stomac. Am greșit. Am intrat direct în capcana lor. S-au jucat cu noi, cu mine. Și eu care le admiram civilizația ca un afurisit de antropolog!

— Și unde e briciul tău? Murim de curiozitate, spune Didona.

— S-a pierdut, spun eu.

— Fuzelajul navei a fost străpuns și briciul a fost absorbit în vid înainte ca armura celulară să apuce să închidă spărtura, explică Cassius.

— Așa să fie... Regulus?

Didona se lasă pe spate.

— Peștele ăsta mi-a lăsat în gură un gust neplăcut. Cred că a venit momentul desertului.

Le face semn servitorilor și ușa camerei se deschide. Doi Obsidieni cu brațe musculoase intră cărând un obiect voluminos, pe care îl așază în mijlocul mesei.

E seiful nostru.

37. LYSANDER

Pradă

— Seiful era bine ascuns, spune Didona. Dar, desigur, oamenii noștri sunt foarte meticuloși. Din fericire, krypteia care l-a descoperit era unul dintr-ai mei.

— Dacă sunteți așa de meticuloși, atunci știți ce fel de seif este, replic eu înainte să apuce Cassius să vorbească.

Seiful conține condamnarea noastră, din cauza inelelor de familie, dar este totodată unica noastră monedă de schimb. Nu poate fi pierdut.

— E un halcon-7. Are zece centimetri de oțel laminat și o închizătoare analogică în locul uneia digitale, ceea ce înseamnă că nu poate fi spartă prin mijloace electronice. Mai mult, are implantate în pereții interiori trei încărcături de plasmă de uz militar de la Sun Industries. Dacă încercați să-l găuriți, va exploda provocând o temperatură de o mie șase sute cincizeci de grade Celsius. Dar sigur că știți asta, altfel l-ați fi deschis deja.

— Așa e, zice Didona. Eu una mi-aș dori foarte mult ca eforturile fetei mele să nu fi fost în van.

Ridică un deget, preîntâmpinând o eventuală replică din partea mea.

— Și în locul tău aș avea grijă să nu-mi insulți și mai tare inteligența susținând că briciul nu e în seif. Nu suport insultele.

Apoi buzele ei schițează un zâmbet enigmatic:

— Dar deschide-mi-l și putem fi prieteni din nou. Sunt cel mai generos dintre prieteni.

O privesc pe Seraphina.

— Ăsta e singurul motiv pentru care încă mai sunt în viață?

Mă simt ca un nătâng la gândul că i-am permis să mă facă să-mi cobor garda. În mine se deșteaptă o undă din cruzimea bunicii mele și descopăr că-i disprețuiesc tentativele de a mă manipula.

— Castor, lasă adulții să discute! zice Cassius fără grabă, cu ochii ațintiți asupra Didonei. Seiful poate fi deschis cu un anumit preț.

— Un preț?

Seraphina râde apreciindu-i îndrăzneala.

— În fond, suntem negustori, răspunde Cassius.

— Care-i prețul tău? întreabă Didona.

— Vă propun un târg ca să obțineți cheia către războiul vostru. Dați-ne nava înapoi. Dați-ne înapoi pilotul și pe membrii supraviețuitori ai echipajului din *Vindabona.* Redați-ne libertatea. Și, odată ce ajungem la o distanță sigură de Io, o să vă trimitem cifrul.

Didona îl amenință cu degetul.

— Încerci să mă prostești pe față? Castor n-a pomenit o anumită proprietate a halcon-7. Nu-i așa? Deștept băiat! Un al doilea cifru, care detonează încărcătura. Și care poate fi oferit în locul adevăratului cifru. Unul pe care mi l-ați putea furniza în timp ce călătoriți către Centură.

— Și de ce aș vrea să distrug ce-i înăuntru? întreabă Cassius. N-avem o problemă cu războiul vostru. Ci numai cu valoarea pe care o acordați vieților noastre.

— Da. Într-adevăr, de ce, zice ea plimbându-și un deget peste buze.

Tăcerea se prelungește îngrozitor de mult.

— Pe onoarea mea c-o să trimit combinația corectă, minte Cassius.

Mai bine-ar muri decât să le permită să declanșeze un război.

— Onoarea ta!

Belerofon râde ca de o glumă pe care o știe numai el.

— Fii recunoscător că nu vă jupuim ca pe creveți.

— Sunt oaspeții noștri, spune sever Diomede. Ne-au mâncat pâinea și au cinat la masa noastră. În toată istoria Casei noastre, niciun oaspete n-a fost agresat. Nici măcar Fabii sau Secerătorul. Nici măcar Lordul Cenușă după distrugerea Rheei. Nu-ți necinsti strămoșii!

Belerofon dă ochii peste cap la auzul spuselor vărului său, apoi se întoarce către mătușa lui.

— Mătușă Didona, n-avem timp pentru asta. Vela a adunat deja legiunile în Karath.

Dacă Vela a evadat, atunci Cassius are încă o dată dreptate. Lovitura nu este încheiată.

— O să vină și Codovanii. Aliații noștri sunt nervoși. Unii nu ne vor susține dacă Vela atacă. Ne trebuie dovada.

Didona își desface brațele.

— Vedeți în ce situație mă aflu? Nu avem timp pentru propunerea voastră. Nu rămâne decât o singură opțiune, aceea de a avea încredere în mine. N-am fost o gazdă bună? N-am dat dovadă de onoare?

Chiar așa de proști ne crede?

Cassius zâmbește.

— N-am spus condițiile mele.

Seraphina mă privește.

— Castor, n-o să ți se întâmple niciun rău…

— Fratele meu vorbește pentru amândoi, îi răspund.

Didona se reazemă de spătarul scaunului și-i face semn unui Maroniu de lângă ușă.

— Spune-i lui Pelebius să-și aducă animăluțul.

— Ai făcut rost de o nouă jucărie pentru copii? întreabă încântată bătrâna Gaia.

Își întinde nerăbdătoare gâtul ridat către un Violet bătrân cu mustață neagră care pătrunde șchiopătând în încăpere.

— O, ce scârbos!

Se încruntă la vederea borcanului plin cu un lichid gălbui, cu aspect otrăvitor, pe care îl cară bărbatul. Înăuntru se agită ceva

ce nu pot desluși. Violetul se oprește amenințător în capul mesei.

— Se spune că o viață măreață are multe dureri și bucurii, spune Didona uitându-se întâi la mine, apoi la Cassius. Dar voi, bărbații, sunteți blestemați. Nu veți înțelege niciodată cu adevărat ce-i viața, pentru că nu știți ce înseamnă să porți un copil în pântece. Să scoți o viață la lumină din carnea ta. Să ai în tine două inimi care bat la unison.

Privește scaunul gol de lângă Seraphina. Ia floarea în mână.

— Să ai șapte inimi bătând în jurul tău, purtând cu ele visurile și speranțele tale. Și când una dintre aceste inimi se oprește… parcă se oprește și a ta.

Strivește floarea în mâna ei delicată și lasă petalele mototolite să cadă una câte una peste oasele dezgolite ale peștelui din farfuria ei.

— Povestea vieții lor se încheie. Toate visurile lor pier. Și începi să-i uiți. Începi să te urăști pentru timpul în care nu te-ai bucurat de ei. Căci durerea ta anulează bucuria pe care viața lor ți-a adus-o, în timp ce amintirea lor începe să se șteargă.

Mai mulți Obsidieni intră în încăpere și se postează în spatele nostru.

— Fiica mea, Thesalia mea, nu semăna cu mine sau cu Romulus, șoptește Didona. Era o fire eterică. O fată dulce. Rezervorul meu de bucurie. Acum unsprezece ani, Thesalia s-a dus cu bunicul ei, Revus, să vadă planeta Marte și să ia parte la petrecerea lui Augustus. Voia să vadă Valles Marineris. Olympus Mons. Acum unsprezece ani și-a privit bunicul murind și a cunoscut frica în timp ce capul ei era zdrobit de o cizmă marțiană. Bucuria mea a pierit în acea zi și, ca familie, am jurat răzbunare împotriva celor responsabili. Roque au Fabii, Lilath au Faran, Aja au Grimmus, Adrius au Augustus. Antonia au Severus-Julii. Octavia au Lune.

Didona zâmbește arătându-și dinții.

— Și Cassius au Bellona.

38. LYSANDER

Gruesli

Cassius țâșnește de la locul lui, azvârlindu-se peste masă în încercarea de a ajunge la încuietoarea seifului. Obsidienii îl înșfacă și-l așază forțat pe scaun. Mă reped la unul dintre cuțitele de la centurile lor, dar Belerofon se ridică și, cu o mișcare fluidă, își lansează briciul de-a curmezișul mesei. Fâșia neagră și subțire de metal mi se înfășoară în jurul brațului. Mă smucește în lateral și cad, iar Obsidienii sar asupra mea. Belerofon își mișcă degetele pe mânerul briciului ca să-l facă să revină înapoi la el în forma rigidizată. O să-mi reteze brațul.

— Belerofon! se răstește Seraphina. Nu pe el!

Nu spune nimic, dar își desprinde biciul de brațul meu, rechemându-și-l înapoi peste masă. Șerpuiește ca o viperă peste farfurii și orez vărsat. Obsidienii mă trântesc la loc pe scaun.

— Dacă-i faceți rău, n-o să vă dau cifrul, zic eu repede. Seraphina, ți-a salvat viața! Îi ești datoare și e apărat de legile ospitalității.

— Care sunt nule din cauza minciunii voastre, spune Didona.

Diomede, care în tot timpul ăsta a stat neclintit ca o statuie urmărind desfășurarea dramei, se încruntă.

— Mamă. Știu cum arată Bellona mai bine ca oricine. Ăsta nu-i el.

— O, ba da, este, spune ea. În seiful ăla se află briciul unui Bellona. Ascuns sub o teacă de titan.

O privesc pe Seraphina ascunzându-mi oroarea când înțeleg ce anume ne-a trădat. Când a deschis briciul ca să ascundă dovada, a descoperit probabil teaca falsă și a văzut vulturii de pe mânerul de dedesubt. A știut de la început.

— Crezi că noi nu cunoaștem tehnologia dușmanului? îl întreabă Didona pe Cassius indicându-și propriul chip. Puteți să vă păstrați invențiile clocite de mințile Argintiilor. Aici avem maeștri ai vechilor căi, ai cărnii și ai sângelui.

Face semn către Violetul cu borcanul.

— Poți să începi!

Violetul se apropie de capul mesei târându-și picioarele și vâră în borcan o pereche de clești. Extrage din lichidul gălbui o mică oroare. O lipitoare hidoasă cu picioare ca de păianjen, de un alb cadaveric și cu pântecele presărat cu mici orificii flămânde.

— Ăsta e un gruesli, spune Didona.

Creatura chelălăie de parcă arde de vie și se zvârcolește prin aer deasupra chipului înfiorat al lui Cassius. Din orificiile creaturii răsar tentacule subțiri, care-i străbat straturile de carne palidă, întinzându-se către fața fratelui meu.

— Vezi tu, gruesli mănâncă măști. Nu sunteți primii spioni care încearcă să străbată Golful.

Violetul coboară creatura către fața lui Cassius. Țepi negri răsar din tentacule și i se înfig în piele. Ființa își înfășoară picioarele în jurul capului lui și începe să sugă, scuturată de un suspin orgasmic, în timp ce prietenul meu bolborosește sub trupul ei. Urmăresc înghețat de oroare cum creatura se îndoapă până e ghiftuită și letargică și Violetul o retrage cu cleștele său, dând la iveală, sub înțepături și dâre subțiri de sânge, chipul umflat al frumosului meu prieten. O privește pe Didona prin stratul de mâzgă, în timp ce Obsidienii îl ridică în picioare pentru ca gazdele noastre să-l poată vedea bine. Sânge și un fluid lăptos îi picură în barbă.

— În sfârșit, adevărul, spune Didona.

Cassius râde și scuipă sfidător sângele din gură.

— Cassius au Bellona, la dispoziția dumneavoastră.

O privesc pe Seraphina căutând ajutor, dar nu mi-a mai rămas niciun aliat în încăpere. Îl urăște pe Cassius la fel de mult ca restul neamului ei.

— Nu mi-ai ucis doar fiica. M-ai lăsat și fără frate, zice Didona.

— Marcus. Cavalerul Bucuriei, zice Cassius.

— Fratele tău prin jurământ. Cavaler Olimpic, la fel ca tine. L-ai ucis înainte s-o omori pe Octavia.

— Era un ticălos.

— Da. Dar era de-un sânge cu mine, șoptește ea. Îți mai ofer o șansă să deschizi seiful.

Cassius mârâie.

— Ca să declanșezi un război care să trimită înapoi omenirea până în epoca întunericului? Ciudat. Nu pari proastă.

— Asta e epoca întunericului, spune Seraphina. Noi vom readuce ordinea.

— Spune copilița. Ai văzut vreodată cum arată un oraș după un bombardament orbital?

— Am văzut Ganymede după ce docurile i-au căzut de pe orbită, răspunde ea cu amărăciune. Am văzut oroarea. Am văzut foametea. Un oraș întreg înghețat.

— N-ai văzut războiul.
Îi mătură din priviri pe ceilalți membri ai familiei Raa.
— Vă credeți cei aleși. Cei care întrețin flacăra. Vă rog! Știți câți au gândit la fel? Sunteți la fel ca toți ceilalți. Prea vanitoși ca să vă dați seama că flacăra aceea s-a stins. Visul Auriu a murit înainte să se fi născut oricare dintre noi. Vreți război deoarece credeți că Revolta e vulnerabilă? Pentru că încă se mai luptă cu Centrul? Nu-l cunoașteți pe Darrow. Nu-i cunoașteți pe ai lui. Dacă atacați, o să pierdeți totul.
— Regele-Sclav a căzut deja, spune Didona și zâmbește văzând nedumerirea lui Cassius. Sigur, de unde să știi? A devenit proscris. Propriul lui mentor și soția lui i-au întors spatele. Rândurile Hoardei de Obsidian s-au rărit. Printre cei rămași domnește nemulțumirea. Senatul lor se autodevorează și dezbate dacă să încheie pace cu Pixieșii aceia din Centru. Sunt pierduți, divizați și slabi.
— Lordul Cenușă a cerut pace? întreb eu.
— Se pare că războiul l-a înmuiat. E un laș și ne vom ocupa de el odată ce vom fi recăpătat Marte și Luna. Va plăti din plin pentru Rhea.
Didona își întoarce ochii către mine.
— Se spune că familia ta e blestemată, Cassius. Cât de norocos ești să ai un frate care a supraviețuit epurării Șacalului. Care dintre ei e? Tezeu? Dedal? Ar trebui să fie cam de vârsta lui de-acum…
Privirea ei revine la Cassius.
— Nu contează. Dacă nu-mi dai cifrul, o să las dragonii să-i sugă măduva din oase.
Cassius mă privește cu dragoste și tristețe. Asta a căutat de zece ani. Un prilej de a se reabilita. Să-i refuze războiul acestei femei este ultima sa șansă. Conștiința prețului ce trebuie plătit îl zdrobește. Dar îmi dau seama că îl va plăti. Chiar dacă prețul ăsta-i viața mea.
— Am jurat să protejez oamenii și asta voi face. Indiferent de costuri.
— Și tu împărtășești nebunia fratelui tău? mă întreabă Didona.
Cassius ar fi rămas să-i elibereze pe prizonierii din *Vindabona.* N-ar fi fugit imediat ce i-a auzit pe Obsidieni, ca mine, pentru că el e un erou, și eu nu-s. Oricât de tare l-aș urî pe Darrow, orice

speranțe ar fi redeșteptat în mine acești Aurii, nu-l pot trăda pe Cassius în clipa asta. Îl iubesc prea tare. Dar mi se frânge inima știind că, dac-ar putea, masele pentru care moare i-ar vrea capul înălțat într-o țeapă.

— Vorbește pentru amândoi, repet eu.

Didona scoate o mică exclamație dezgustată. Conștientă de impasul în care se află, se lasă pe spate, căutând o cale de a-l ocoli.

— Diomede. O veche dușmănie trebuie încheiată. Vrei să faci onorurile?

— Nu, răspunde stoic cavalerul.

— Ce? întreabă Didona surprinsă, întorcându-se spre el.

— M-ai auzit, mamă.

— Ți-a ucis sora.

— Sunt oaspeții noștri.

— Glumești!

— Idiot flecar, șuieră Belerofon. Sunt dușmanii neamului nostru!

— Sunt oaspeții noștri. Dacă vrei sânge, fă-l tu să curgă!

— Lasă-l în pace! spune Seraphina ridicându-se. E dreptul lui să refuze. O s-o fac eu.

— Nu, spune Didona.

Seraphina tresare.

— Nu crezi că pot?

— Nu. Stai jos!

Ignorând expresia rănită a Seraphinei, privește în lungul mesei.

— Belerofon, fă ceea ce vărul tău refuză!

— Cu plăcere!

Se ridică asemenea unui șarpe ce se descolăcește. Picioarele lui lungi îl poartă în jurul mesei până se oprește dinaintea lui Cassius, privindu-i fața însângerată în lungul nasului său strâmb.

— Ai grijă, albișor! spune Cassius zâmbind feroce. Sunt elevul Ajei au Grimmus.

— Și eu sunt fiul lui Atlas au Raa. A șasea umbră în Căderea Umbrelor. Ucigașul lui Petro au Bretta, Sulița Deșertului.

Cu ochii scânteind de încântare, Belerofon își drege glasul și-l scuipă pe Cassius în obraz. Scuipatul se prelinge pe fața fratelui meu, traversându-i cicatricea de Războinic Însemnat.

— Asta e o dușmănie de sânge. Ai mâinile pătate de sângele bunicului și al verișoarei mele. Ascultă-mă, vierme netrebnic! Suntem demoni unul pentru altul. În numele Casei Raa, eu, Belerofon au Raa, te provoc la luptă în Locul Sângerării până ce una dintre inimile noastre va înceta să bată.
— Prea bine, bunul meu domn, răspunde Cassius cu un zâmbet strălucitor. Accept cu bucurie!

39. EPHRAIM

Bârlogul leilor

E un zgomot de sfârșit de lume. Adunați în centrul capcanei noastre, lângă nava Aurie doborâtă, Volga, Dano și cu mine ne uităm în sus și ne cuprinde groaza. Două distrugătoare-de-aripi care au constituit escorta navei augustane doborâte gonesc pe urmele ei. Ușa antiexplozie de deasupra noastră se blochează imediat ce primul tir atinge suprafața ei blindată.
Nava a plonjat prin oraș un kilometru, atrasă de puțul gravitațional de uz militar de la Sun Industries cu o viteză mai mare decât a gravitației. Mașinăria a capturat naveta imediat ce înăuntrul său s-a declanșat pulsul electromagnetic încorporat de Kobachi în dronă. Aproape că am pierdut nava de două ori în timpul coborârii, când rotația ei a făcut-o să iasă din raza de acțiune a puțului gravitațional. Dano a atras-o înapoi crescând gravitația de patru ori față de cea a Pământului.
În afară de navetă, raza gravitațională a mai doborât din cer un potop de apă, șapte mașini zburătoare, o pădure de plante de pe balcoane, câteva sârme cu rufe și trei motocicliști care au murit zdrobindu-se de podea cu nouă sute de kilometri la oră. Toată această captură alcătuiește un terci de oase frânte și de metal în jurul navetei, în garajul clădirii pe jumătate ridicate a Spitalului Vestic din Hyperion. Dano trage un șut într-o cască de motociclist, îndepărtând-o de gaura pe care am deschis-o în trapa navetei. Capul se află încă înăuntru.
Stomacul mi se revoltă. Sunt din nou în vremea războiului pe cartiere.

Săpând prin ruine. Cizme călcând pe dărâmături și bucăți de trupuri. Respirând ca un pește muribund, cu plămânii înfometați din pricina bombelor termobarice care consumă oxigenul din aer.

Îmi întorc privirea de la capul fără trup, recunoscător că port casca și că echipa mea nu-mi poate vedea oroarea înscrisă pe față. În seara asta n-am luat zoladon de teamă să nu fiu făcut knockout de crampele stomacale. Deja simt prea mult.

Ușa antiexplozie de deasupra noastră se zguduie pe măsură ce escorta descarcă tot mai multă muniție în ea. Va ceda în scurt timp. Avem patru minute până când o echipă de intervenții rapide antitero va sosi de la cartierul general al Cohortei a XII-a.

Deși probabil că gărzi de corp în armură s-au catapultat deja din navele-escortă ca să caute un alt mod de a pătrunde în capcana de metal.

Dispozitivul nostru de tăiere încălzește o porțiune de fuzelaj, iar eu privesc aerul ce vălurește din pricina căldurii. Volga, purtând o platoșă și o cască din dotarea armatei, desprinde tăietorul și izbește metalul cu berbecul de oțel și de plumb. Ușa se deformează după cea de-a treia lovitură. Volga aruncă berbecul și intră în navetă. Globul verzui al încărcătorului cu plasmă al puștii ei scânteiază când pornește generatorul. Dano e următorul. Intru după ei cu Omnivorul tremurându-mi în mâini. Dacă măcar unul dintre ticăloșii afurisiți dinăuntru e încă în stare de funcționare în ciuda gazului anacen, toată operațiunea s-ar putea transforma într-o baie de sânge.

Trigg este străpuns de briciul unei Aurii.

Oameni striviți ca niște conserve sub loviturile ciocanelor energetice.

Miros de ozon și de carne arsă în timp ce Auriii îmi jupoaie oamenii de vii.

Mâinile îmi tremură și mai rău.

Nava e cu susul în jos și în ea domnește bezna. Arată ca o petrecere scăpată de sub control, la care toți invitații au băut până au căzut grămadă pe locurile lor. Trupuri încă prinse în plasele de siguranță atârnă cu capul în jos pe scaune, dintr-un tavan care odinioară a fost podeaua. Altele zac unele peste altele, alcătuind un covor viu, plin de ochi care licăresc precum bănuții aruncați în fântâni. Ne croim drum printre membrele servitorilor și ucigașilor în smoching. Gazul anacen-17 le-a făcut

toți mușchii, inclusiv pe cei ai pleoapelor, să nu mai răspundă comenzilor. Numai plămânii și inimile le mai funcționează, permițându-le să respire, dar atât de superficial, încât par morți.

Nu mișcă nimeni.

Inima îmi bate nebunește. Înaintăm către compartimentul pasagerilor, aflat în partea din față, în căutarea trofeelor noastre. Dano saltă prin navă cu o ușurință de gimnast. Eu și Volga escaladăm trupul unui Auriu uriaș cu barbă roșie și suntem cât pe ce să călcăm pe o vulpe cât un copil mărișor. Sare la noi mârâind. Scot un strigăt de surprindere și-i trag un șut cât încă e în aer. Zboară de-a lungul culoarului și se izbește de piciorul lui Dano, care se ține cu o mână de tetiera unui scaun pentru pasageri. Dano urlă și cade.

— Ia-o de pe mine! Ia-o de pe mine!

Dă din mâini cu disperare, se prăbușește pe spate și își ațintește pistolul către capul animalului, gata să-i zboare creierii. Volga își pune arma deoparte și desface fălcile vulpii, eliberând piciorul lui Dano.

— O s-o omor!

Volga nu-l bagă în seamă. Înhață de ceafa îmblănită vulpea care se zbate și o încuie în cabina de pilotaj. O auzim izbindu-se de ușă în timp ce eu îl ajut pe Dano să se ridice.

— Ce mă-sa a fost asta? strigă Dano în căști.

Sângele i se prelinge pe picior.

— Taci! La treabă!

Ne găsim trofeul în mijlocul unui scut uman gros, compus din gărzi de corp.

— E aici, spune triumfător Dano, șchiopătând către ei. Răhățelu' ăsta e aici, să fiu al dracului!

O zice de parcă s-ar fi îndoit. Nu e singurul. Informațiile erau prea bune, schema prea complicată. Mizele prea mari. Jucătorii mult prea periculoși. Și totuși, treaba a mers ca unsă. Până și eu zâmbesc la vederea prăzii.

Băiatul atârnă cu capul în jos, paralizat și prins de scaun cu plasa de siguranță. Are o tăietură lungă pe frunte și sângele i se prelinge în păr. E mai mic decât m-am așteptat, nu un uriaș ca tatăl său, dar la zece ani e aproape cât Dano. Poartă un smoching cu o pafta aurită în formă de leu în loc de cravată. Ochii lui ne privesc îngroziți. Șchiopătând și înjurând printre dinți, Dano smulge cu brutalitate paftaua, o bagă în buzunar ca

trofeu și începe să taie plasa de siguranță, în timp ce Volga își ține arma îndreptată către gărzile paralizate. Îl desprindem pe băiat de scaunul lui. Dano îl ia pe umăr și se îndreaptă spre ieșirea din navă, în timp ce eu și Volga descoperim cel de-al doilea trofeu, trei scaune mai încolo. Fata Aurie e slabă, cu fața ca o lamă de topor și ochi pătrunzători și mânioși. Spre deosebire de băiat, nu arată nici urmă de frică, ci numai o ură absolută, nedomolită. În timp ce o eliberez din chingă și îi tai de pe haină broșa cu un soare însângerat, expresia ei îmi promite o moarte lentă. Nu mă pot abține și o bat părintește pe cap. Volga o ia pe umăr și părăsește nava.

Rămân singur în nava întunecată, ascultând tunetul escortei lor care se dezlănțuie asupra ușii antiexplozie. În jurul meu zac cei mari și puternici, care s-au crezut de neatins. Care s-au crezut zei. Mă cuprinde o exaltare tenebroasă, neașteptată, când îmi dau seama că i-am umilit pe toți.

Calc pe trupul gigantului pe care vulpea a încercat să-l apere. Bărbatul masiv are un obiect de fier la șold. Un brici ca al Ajei. Cizmele mele îi mânjesc smochingul cu țărână și sânge de motociclist. E un Telemanus. Acum îl recunosc. Mă întorc și cuprind cu privirea dezordinea din cabină, dorindu-mi să-mi poată vedea toți fața și să știe că au fost îngenuncheați de un Cenușiu umil.

— Culegi ce ai semănat, zic eu cu un accent marțian pronunțat. Trimiteți-le stăpânilor voștri salutările mele, bunii mei domni!

Fac o plecăciune adâncă și curtenitoare, maimuțărind manierele Auriilor, apoi sar de pe trupul lui Telemanus și îmi înmoi mâna înmănușată în băltoaca de sânge din jurul capului unui bodyguard rănit. Îmi apăs palma pe perete, lăsând o amprentă însângerată.

Odată ce am indicat făptașul, pornesc către compartimentul personalului.

A venit momentul de care mi-a fost groază.

O găsesc pe Lyria zăcând alături de alți trei servitori care au avut ghinionul de a nu fi purtat centurile de siguranță. Unul și-a rupt gâtul. Lyria mă privește prin întuneric. Pentru ea sunt o umbră mascată, de nerecunoscut, cu ceva metalic scânteind în mână. Dar simt că ea și numai ea poate vedea prin mască. Ea va ști că Philippe e cel care i-a făcut asta. Și o să le spună. Nu-

mi pot permite să îi las să pună totul cap la cap. Viața mea se va sfârși.

Lucrează curat.

Îi ochesc capul cu Omnivorul.

Îmi tremură mâna. În interiorul umed al căștii, sudoarea mi se prelinge în ochi. Fata mă privește inexpresiv. Până și prin întuneric poate vedea pistolul. Îl acceptă. În ochii ei nu e frică, ci numai tristețe. Resemnare. „Apasă pe trăgaci! Apasă pe trăgaci, ticălosule!”

Ce-i cu mine? Am mai ucis cu sânge rece. Le-am explicat celorlalți planul cu răceală de profesionist. E ceva ce trebuie făcut.

— O să fie repede și curat, zic eu.

Nu poți smulge o mărturie de la un cadavru.

„Apasă pe trăgaci!”

O să se-ntâmple repede. N-o să simtă nimic. Mi-am spus că o s-o fac fără zoladon. Că o să fiu bărbat. Că o să-mi asum.

Închid ochii și-i văd zâmbetul acela mic, ca pentru sine, când a comandat la restaurant ultima porție de stridii. Parcă vedeam un copil râzând la o glumă de-a adulților. Atât de mândră să se simtă acceptată, dar încă stânjenită, temându-se că ignoranța îi va fi dată în vileag.

De ce a trebuit să zâmbească așa?

Ca el.

Futu-i!

Apăs pe trăgaci.

Nu se întâmplă nimic. Îmi privesc pistolul. Are siguranța pusă. Simt că vomit. Mă îndepărtez de Lyria cu spatele, tremurând, cu stomacul răscolit, scârbit de mine însumi. „Idiotule! Împușc-o! Împușc-o!”

Nu pot. Nu pot să mai încerc o dată. Îmi vâr Omnivorul în toc și mă răsucesc pe călcâie, gata să plec.

Aproape c-am ieșit pe ușă când mă opresc. E o ticăloșie s-o las aici în viață. Este mai rău decât dac-aș împușca-o. Leoaica o s-o jupoaie de vie. O să creadă că i-a trădat.

„Ce faci, Eph?”

„Ce faci?”

Mă văd ca de departe cum alerg înapoi către ea. E ușoară ca un copil. O scot din navă și mă alătur prietenilor mei la baza

rampei, unde ne așteaptă bătrâna noastră mașină zburătoare la mâna a doua. Dano stă pe capotă cu un pistol în mână.

— Ce naiba-i asta? zice.

Îl ignor. El îmi taie calea.

— Asta nu făcea parte din plan.

— Taci și treci în mașină!

— Care-i problema ta, bătrâne? Nu mai ai ouă?

Dano duce mâna la pistol.

— Las' c-o fac eu. Tu treci în mașină ca un băiat bu…

Îl iau la ochi cu Omnivorul.

— Dacă faci asta, îți dau o gaură-n cap. Treci în mașină!

Fac un pas înspre el.

— Acum, ruginilă!

— Ce…

Dano se retrage îngrozit, dar nu din pricina mea. Mă întorc și zăresc o siluetă mătăhăloasă în gaura din peretele navei. Lat în umeri și coapse, Telemanusul cu barba roșie se clatină, susținut numai de mâinile proptite în cadrul deschizăturii, cu picioarele moi din pricina anacenului. Ochii săi sunt plini de ură. O las pe Lyria și ridic arma. Anacenul încetinește mișcările bărbatului. Bâjbâie după brici, apoi renunță și se repede la noi ca un urs beat. Mă lovește în piept așa de tare, că mi se face negru dinaintea ochilor. Pistolul îmi zboară din mână și picioarele-mi părăsesc solul. Mă prăbușesc pe podea, alunecând și lovindu-mă de un vehicul aerian avariat.

De pe podeaua de beton îl văd pe Dano scoțând pistolul și împușcându-l pe monstru de două ori în piept. Un glonț îi pătrunde prin smoching și se izbește de fuzelajul navei, dar nu-l încetinește. Poticnindu-se, Auriul ajunge lângă Dano. Îl apucă de platoșă și-l ține locului, deși Roșul îl zgârie încercând disperat să scape. Apoi Auriul îl lovește cu pumnul, dar fără putere. O directă de dreapta molatică. Încheieturile ranforsate ale degetelor fac o adâncitură în craniul lui Dano. Capul îi cade într-o parte, atingând umărul cu urechea. Se vede capătul alb al șirei spinării.

Scăldat în sângele lui Dano, uriașul azvârle cadavrul într-o parte și își întoarce trupul mătăhălos către mine. Face un pas nesigur, apoi e azvârlit în lături de Volga, care trage în el prin parbrizul mașinii. Șuvoiul de plasmă îl lovește dintr-o parte, străbătându-i brațul și propulsându-l în cala navei.

Volga se repede la mine. Încerc să mă ridic în picioare, în centrul platoșei mele e o adâncitură de mărimea unui grepfrut. Câteva coaste frânte protestează când Volga mă saltă în picioare și mă târăște către mașină.

— Arde cadavrul. Ia fata…, îi zic printre dinții încleștați.

Volga se oprește deasupra cadavrului lui Dano și apasă pe trăgaciul puștii. Energia concentrată topește trupul, lăsând în urmă o grămadă aburindă de țesuturi sfârâitoare și de oase crăpate. Se repede către Lyria. Fata Roșie scoate din gâtlejul paralizat niște gemete oribile, încercând să-i spună ceva Auriului prăbușit. Volga o aruncă în portbagaj. Îmi ia pistolul căzut, în timp ce eu privesc pe fereastră către Auriul care, incredibil, reușește să se ridice în genunchi. Carnea de pe partea dreaptă a trupului i s-a topit de pe oase, anacenul își face de cap în sângele lui, dar el tot încearcă să se ridice.

— Paxxx! răcnește el.

Încăperea e plină de vuietul navelor ce încearcă să-și croiască drum prin acoperiș.

— Condu! îi strig Volgăi. Condu!

Ea sare pe locul șoferului și calcă accelerația până la podea. În timp ce țâșnim în beznă, urmând ruta noastră de evadare, auzim cum ușa cedează în cele din urmă și se prăbușește în garaj. Volga conduce cu toată viteza prin spitalul pe jumătate construit, mai iute decât a făcut-o Dano în timpul antrenamentelor. Șerpuim printre coloane și piese de echipament, iar eu privesc îngrozit în urmă, așteptându-mă să-i văd pe urmele noastre pe cavalerii aeropurtați.

Mă țin de piept gâfâind.

Ca un ou. Capul lui Dano s-a spart ca un ou.

După un kilometru de zigzaguri și de puțuri verticale de lift care ne duc către clădirile învecinate, ajungem la baza noastră de tranzit din depozitul abandonat al unei fabrici de conserve și oprim în fața unei camere septice improvizate: țevi de metal de care sunt atârnate folii de plastic. Mă așteptam să găsesc o duzină de derbedei de-ai Sindicatului, cu arme de calibru greu și cu Gorgo în frunte. Dar se pare că vor să se țină cât mai departe cu putință de toată nebunia asta. Lămpile căștilor noastre o luminează numai pe Cyra, care stă nervoasă alături de doi contractori slabi ca țârul pe care i-am cunoscut cu două nopți în

urmă. Unul e Violet, celălalt Galben și amândoi poartă halate medicale.

— Unde-i Dano? întreabă Cyra desprinzându-se de postul ei mobil ca să ne întâmpine.

Aerul din jur e plin de holograme provenind de la camerele amplasate de ea. Acestea ni-i arată răspândindu-se prin spital pe soldații veniți după băiat. Camerele din garaj nu mai transmit.

— Mort, spun eu.

— Cum?

— Auriii.

— Căcat! Căcat! zice Cyra încet, în timp ce Volga îi scoate pe copii afară, din spatele vehiculului direct în camera aseptică, unde îi întinde pe fiecare pe câte o masă.

Tehnicienii Sindicatului se pun imediat în mișcare. Taie hainele copiilor până când aceștia rămân goi. Nu. Nu-s copii. Sunt viitori ucigași, aflați în perioada de ucenicie. Știu ce vor deveni. Aurii care sparg capete ca pe ouă.

Fără să mă gândesc măcar, scot flaconul și-mi răstorn în gură câteva pastile de zoladon, strivindu-le între dinți. Sfârâie și simt focul lor rece răspândindu-mi-se pe limbă și apoi în interiorul obrazului, radiind în vasele mele de sânge și ducând căldura în josul trupului meu, trimițându-mi în creier chimicale care fac să dispară frica și durerea din coaste. Respir calm și privesc spre mașina în care Lyria zace inconștientă.

Îmi întorc atenția către tehnicieni. Suntem în grafic, dar graficul nu mai pare la fel de rapid pe cât ar trebui. N-ar fi trebuit să pierd timp în navetă ca s-o iau pe Lyria. Gâtul lui Dano se rupe din nou. Mă strâmb și privesc hologramele. Un grup de soldați în armură aterizează în jurul spitalului, la numai patru clădiri de locul în care ne aflăm.

— Grăbiți-vă! le zice Cyra oamenilor Sindicatului.

— Nu le distrage atenția, zic eu. Verifică din nou detonatoarele. Apoi pleacă de-aici.

Nu trebuie să-i spun de două ori. Motocicleta zburătoare a Cyrei vuiește în timp ce se depărtează prin tunelul de evadare. Abia când sunt sigur că a plecat, mă întorc la rabla mea. O scot pe Lyria și o mut pe locul din spate al mașinii noastre de rezervă, un taxi cu zece locuri parcat alături de alte mașini. Scot bagajele și las pe podea hainele noastre de schimb, apoi îmi bag

din nou capul înăuntru și-i vorbesc Lyriei. Ochii ei mari și roșcați mă privesc.

— Ai fost drogată cu anacen-17. Efectul o să mai dureze o oră.

Mă gândesc la Telemanus. El cântărea de patru ori cât ea.

— Poate mai puțin. O să ne întâlnim cu niște oameni foarte răi. După ce dispare efectul drogului, nu vorbești și nu te miști. Dacă o faci, o să te omoare. După asta, dacă te porți frumos, o să te duc oriunde vrei și o să-ți dau destui bani ca să începi o nouă viață.

Din pricina zoladonului, vocea mea sună ca a unui robot. Ceea ce-i spun e o minciună. Va fi vânată pentru tot restul vieții ei, dar pot să-i ofer un avans. Merită măcar atâta.

— Ai înțeles?

Nu poate să clipească sau să se miște. Poate numai să mă privească cu ură.

— Bine.

Îi trag un sac pe cap și îi acopăr restul trupului. Chiar și sub efectul zoladonului, sunt conștient că mai târziu o să mă urăsc. Știu că n-am să uit niciodată privirea ei. O să se adauge la celelalte lucruri. Îmi scot armura și o arunc într-un butoi metalic, apoi îmi pun unul dintre costumele mele negre de la Kortaban.

— Volga, dezbracă-te și arde hainele, îi spun când iese din sala de operații.

Își scoate și ea armura și toarnă acid în butoi.

— Am găsit, spune Galbenul cu nasul detector de metal din sala de operații. Era în omoplatul drept.

Violetul, cu himere multicolore tatuate de o parte și de alta a gâtului, găsește locul și în curând se aude huruitul a două freze. Metalul pătrunde în piele. Copiii scâncesc cu buzele amorțite, în timp ce angajații Sindicatului le extrag cu forcepsuri dispozitivele de detectare. Din canalele lacrimale paralizate ale copiilor se preling lacrimi. Bărbații aruncă într-un container cipurile însângerate.

— Acuma-s curați și gata de drum, zice Violetul.

— Verifică și de radiații, zic pipăindu-mi prudent coastele. Nu fi neglijent.

După ce au terminat, cei doi operatori vâră copiii în cămăși de plastic și îi târăsc afară din încăpere. În hologramă, cavalerii sar în garaj prin gaura făcută de nave în acoperiș. Operatorii îi lasă pe copii în grija noastră și se îndreaptă spre vehiculul lor,

plecând apoi printr-un tunel subteran care duce către niște șine de tramvai abandonate. Volga ia copiii și-i urcă în spatele mașinii, întinzându-i pe scaune cu blândețe, ca o mamă care își culcă odraslele.

— Volga!

Ea tresare și se uită urât la mine, apoi trântește ușa taxiului suficient de tare încât geamurile să zăngănească.

— Să te fut și pe tine, zic eu calm.

O las să se ducă să activeze cronometrul încărcăturilor explozive de lângă camera de operații. Numărătoarea inversă începe de la treizeci de secunde. Activez încărcăturile din rablă, mai arunc una lângă butoi ca să fiu sigur și sar pe scaunul șoferului în timp ce Volga aruncă o încărcătură explozivă în camera aseptică. O iau prin tuneluri, pe urmele operatorilor Sindicatului.

— Dacă tot părăsești scena, fă-o cu stil, murmur eu fără entuziasm.

Nici n-am terminat de rostit cuvintele vechiului meu instructor militar, că tunelul se zguduie din pricina exploziilor. Un minut mai târziu, un al doilea set de explozibili se declanșează la gura tunelului, dărâmându-l în urma noastră. Conducem în tăcere, Volga aflându-se pe scaunul de lângă mine.

Entuziasmul loviturii a pierit odată cu Dano. Nici Volga, nici eu nu ne-am așteptat să-i supraviețuim. Și acum, că am reușit, povara vieții cade pe umerii fetei. Coboară fereastra, închide ochii și-și scoate mâna în bătaia curentului, ca un delfin călărind valurile. Stă la câțiva centimetri de mine, însă am putea la fel de bine să ne aflăm pe planete diferite. Aerul rece și împuțit al tunelului pătrunde în mașină. Trecem de rampe care coboară tot mai jos, în rețeaua subterană a orașului. Mușchii fălcii mi se descleștează, însă imaginea sângelui lui Dano pe pumnul Auriului nu-mi iese din minte. Volga își conectează datapad-ul cu cel al taxiului și pune muzică de Ridoverchi.

În timp ce pianul lui cântă o melodie tristă, iar noi ne croim drum prin beznă, din ochii ei șiroiesc lacrimi, dar dintr-ai mei nu.

Partea a III-a

Praf

Pulvis et umbra sumus.
„Suntem doar praf și umbră”.

— DEVIZA CASEI RAA

40. LYSANDER

Locul Sângerării

Pierdut în gânduri, Cassius privește un dragon sculptat în piatra anticamerei. Creatura are un bot lung. Gura ei lacomă e deschisă, arătându-și dinții inegali. Bravul cavaler care a înfruntat familia Raa a pierit, lăsând în urmă sufletul chinuit și meditativ pe care-l cunosc. Rănile unde gruesliul i-a înțepat fața sunt roșii și umflate, dar și-a ras barba și arată mai tânăr decât în ultimii ani. Numai ochii îi sunt bătrâni.

— La ce te gândești? îl întreb.

Nu pare să mă audă. Voci distante, izvorâte dintr-o mie de gâtlejuri, răzbat stins până la noi din spatele a doua uși negre, aflate în josul unei scări de piatră, chiar sub privirea dragonului. Gărzile noastre Cenușii s-au îndepărtat ca să putem vorbi.

— Cassius?

— A fost o floare, rostește încet.

— O floare?

Îmi dau seama că e cu gândul departe de aici.

— O floare-de-colț. Asta a fost ultimul lucru pe care mi l-a dat tata înainte să moară.

Tace cu ochii ațintiți asupra dragonului. Arareori vorbește despre familia lui.

— Am fost foarte mândru în ziua aia, zice el încet. Aruncă o privire către gărzi. Tu erai prea mic pe-atunci. Mama te ținea la

Cuibul Vulturului. Dar noi ceilalți eram în Agea, pe treptele Citadelei, unde Augustus obișnuia să țină Discursul Eternității. Suverana ne chemase pentru un consiliu de război. Navele lui Augustus erau la două zile de Deimos. Soarele se afla sus pe cer. Simțeai în aer tăria furtunii. Vântul se pornise deja. Ploaia se pregătea și ea. Eram pe trepte și-mi amintesc mirosul florilor arborilor Iudei. Și… de data asta vulturul nostru argintiu flutura pe catargele Citadelei, unde toată viața mea nu văzusem decât lei. Trebuia să fie sfârșitul corupției pe Marte și începutul erei noastre. Aveam superioritatea numerică. Aveam dreptul. Și după ce-l înfrângeam pe Augustus urma să avem și Marte, ceva ce tata nu râvnise niciodată, așa că știam că va trata planeta cum se cuvine. Dar eu eram rușinat. După ce pierdusem duelul cu Darrow, tata îmi spusese că era dezamăgit. Nu fiindcă pierdusem. Îi era rușine de egoismul meu.

Face o grimasă.

— De mândria mea meschină. Artizanii m-au vindecat și m-am dedicat unui singur țel: să mă reabilitez în ochii lui. Am implorat-o pe Suverană să mă lase să conduc legiunile trimise să-l prindă pe Augustus pe docurile din Ganymede după ce Pliniu ne-a dat informații din interior. Ea l-a trimis și pe Barca, pentru a se asigura că n-o să dau greș. N-am dat. Am revenit în Agea târându-l pe Augustus în lanțuri. Am citit în ochii ei că mă reabilitasem. Nu însă și într-ai tatii, nu până nu am stat împreună pe treptele alea și n-a văzut că mă schimbasem. El trebuia să întâmpine pe orbită trupele lui Augustus, împreună cu verii și surorile mele. Mie mi s-a dat restul forțelor familiei noastre ca să apăr Agea. N-ai cunoscut niciodată o asemenea mândrie, Castor! Chipurile lor luminoase. Râsetele. Părul și stegulețele fluturând în vânt când două generații ale neamului Bellona au ieșit de la întrunire la lumina soarelui, în armurile de luptă. La picioarele scărilor, tata s-a întors către mine și mi-a spus că mă iubește. Mi-o mai spusese de o mie de ori, dar atunci a fost altfel. „Băiatul a pierit”, a zis el. „În locul lui văd un bărbat”. Atunci am simțit pentru prima oară că îi merit dragostea, că sunt demn să fiu copilul lui. Mi-am dat seama ce norocos, ce binecuvântat am fost să-l am pe el ca tată. Într-o lume de oameni cumpliți, el era răbdător și blând. Nobil, așa cum ne spuneau poveștile copilăriei că trebuie să fim.

Trag cu coada ochiului la gărzi ca să văd dacă ne ascultă. De la șaua nasului în jos, fețele le sunt acoperite cu măști din duroplastic. Ochii de culoarea ardeziei care ne privesc de sub glugile cenușii nu trădează nimic.

— A scos o floare-de-colț din buzunarul armurii și mi-a pus-o în mână, spunându-mi să-mi amintesc de căminul meu. Să-mi amintesc de Olympus Mons. Să-mi amintesc de ce luptăm. Nu pentru familie sau din mândrie, ci pentru viață. Floarea crescuse lângă banca lui preferată, aflată pe o culme chiar în spatele acareturilor Cuibului. El urca pe culmea aia în fiecare zi, înainte de apus, ca să-și ia răgaz de la noi, copiii, de la muncă. Zâmbește. De la mama. Uneori, dacă aveam noroc și eram foarte tăcut, mă lăsa să-l însoțesc și discutam sau stăteam și priveam vulturii cum vin și pleacă din cuiburile lor din crăpăturile stâncii. Mi le aduc aminte ca singurele momente în care am fost cu adevărat fericit. Când n-am râvnit după nimic altceva. Julian era preferatul mamei, dar tata nu juca asemenea jocuri. Zâmbește din nou. Știu că era nemulțumit de ființa coruptă care devenisem în anii de dinainte de Institut și de făptura înrăită care s-a întors de acolo, dar în ziua aceea, pe trepte… când mi-a pus floarea în mână, am știut că devenisem, în sfârșit, bărbatul care sperase întotdeauna că voi fi.

Are lacrimi în ochi.

— Ce s-a întâmplat cu floarea? întreb cu blândețe, nevrând să spulber vraja.

— Am scăpat-o în noroi, spune el privindu-mă rușinat. Nu m-am gândit că o să fie ultima oară când îl voi vedea.

Amuțește, luptându-se cu ceva mai mare decât teama de duelul care va veni.

— Toți sunt morți. Toate fețele acelea de pe care strălucirea a pierit. În locul râsului lor, doar tăcere. Vreau să-i revăd…

E cât pe ce să-mi spună pe nume, dar se oprește în ultima clipă. Se uită către ușă.

— Să-i aud. Să simt mâinile tatii pe capul meu. Dar n-o să se întâmple asta. Nici măcar dacă o să mor. Neantul e tot ce mă așteaptă.

— N-o să mori azi, Cassius. Poți să-l învingi, spun știind că, și dacă învinge, viețile noastre sunt în pericol. Ești Cavalerul Dimineții. Ești încă acel bărbat bun pe care… tatăl nostru l-a văzut. Și nu ți-e menit să fii cel din urmă dintre Bellona.

— Frate…

Zâmbește punându-mi o mână pe umăr.

— Uit uneori cât ești de tânăr. Nu mă tem că nu-l pot învinge.

Privește dragonul, întunericul flămând de dincolo de dinții acestuia.

— Mi-e frică fiindcă lumea asta e tot ce există. Karnus avea dreptate, spune el zâmbind cu gândul la o glumă numai de el știută. Dar cine știe, poate bezna va fi mai blândă decât lumina.

Privește către ușile negre și ascultă vocile din spatele lor.

— Indiferent ce soartă ne așteaptă dincolo de ușile alea, nu ceda. Dacă ei pun mâna pe dovadă, o să înceapă războiul. E datoria noastră să prevenim războiul, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l vom mai face. Să-i apărăm pe oameni.

— Nu e Republica noastră. De ce trebuie s-o protejăm? zic eu.

— Acum vorbește Octavia, nu tu. Sigur că trebuie s-o protejăm.

— De ce? E un loc blestemat, care ne-a trădat. Oamenii pe care vrei să-i salvezi sunt deja făcuți una cu pământul. Didona are dreptate. Secerătorul a dat greș.

Fac o pauză.

— Au fost făcute niște alegeri, spun încet, alegându-mi cuvintele cu grijă, ca să nu se simtă atacat. Deși e posibil să nu fiu de acord cu ele, înțeleg de ce le-ai făcut. Suverana l-a lăsat pe Șacal să masacreze… familia noastră. Era o tirană. Știu asta. Societatea era coruptă. Dar uite ce i-a luat locul! Oamenii din nava aia… le văd fețele în fiecare noapte și știu că ar fi trebuit să mă fi descurcat mai bine. Dar ei nu au murit pentru că am preferat să ajut mai întâi o Aurie. Au murit din pricina lui Darrow.

Șovăi.

— Ai deschis cutia Pandorei. Apoi ai petrecut ultimii zece ani încercând să justifici alegerile pe care le-ai făcut. Îmi cobor vocea. Ai avut grijă de orfanul pe care tu l-ai făcut orfan. Ai patrulat pe rutele comerciale care-s nesigure din pricina ta. Poate asta-i șansa ta, șansa noastră, de a drege lucrurile. Nu vânând pirați la dracu-n praznic, ci restabilind ordinea.

— Vrei să le dai dovada lor. Războiul.

— Da.

Se apropie ca să-l aud numai eu.

— Dacă deschizi seiful ăla, ești mort și tu. Imediat ce află cine ești cu adevărat, n-o să mai ai nicio șansă să repari nimic.

— Sunt dispus să-mi asum riscul.

— Nu mai gândi cu scula! Seraphina nu dă pe tine niciun rahat degerat. Ea e momeala pe care Didona ți-o flutură pe dinaintea ochilor.

Pufnesc.

— Nu-i vorba de ea, Cassius.

— Nu? E despre răzbunare? Răzbunarea ta?

— Tu ai avut parte de a ta, îi zic încet.

L-am văzut aplecat deasupra bunicii mele care sângera de moarte. L-am privit ucigând-o pe Aja, femeia care mi-a fost ca o mamă.

— Nu poți să dormi. Bei. N-am stat în niciun loc mai mult de o lună. Crezi că faci asta ca să mă protejezi pe mine? Sau pentru că ai datoria sacră de a-i salva pe negustorii care aleg să se aventureze pe Centură ca să-și umple buzunarele? Nu te mai minți măcar un afurisit de minut și recunoaște c-ai greșit. Ai dat drumul lupilor în stână. Să fii „om bun” nu va repara ce-ai făcut. N-o să ajute nici faptul că ești veșnic în mișcare. Nu există îndreptare decât dacă ucizi lupii, închizi poarta și restabilești ordinea. Așa putem face lucrurile mai bune decât sunt acum. Așa putem consolida lumea.

Deși știu cât de intransigent este prietenul meu, încă mai nutresc speranța naivă că spusele mele îl vor face să gândească rațional. Însă ochii lui se înăspresc, lumea noastră se întunecă și înțeleg că tovărășia noastră s-a încheiat.

— Eu te-am avut vreme de zece ani. Ea te-a avut preț de-o răsuflare. Atât de tare te-a fermecat?

Îl privesc cu milă când înțelege că a eșuat. Nu să mă apere, ci să mă convingă că a avut dreptate. Că durerea pe care mi-a provocat-o a fost pentru o cauză dreaptă. Probabil a crezut că, dacă m-ar fi putut convinge pe mine dintre toți, s-ar fi putut convinge și pe sine, fără urmă de îndoială, că a fost bine ce-a făcut. I-am răpit această speranță și ultima șansă ca inima lui să-și afle pacea.

Zece ani de frăție pier într-o clipă.

Ne privim unul pe altul și fiecare vede un străin.

El pocnește din degete către paznici.

— Am terminat.

Gardienii înaintează, iar eu mă dau la o parte, permițându-le să îl conducă în josul scărilor, către moartea sa.

Cassius se oprește la picioarele scării.

— Duelul ăsta nu e pentru mine. E pentru tine. Dacă mă iubești vreun pic, lasă-mă să mor.

•

Dincolo de ușile negre, în josul unei prăpăstii înguste de piatră cenușie, se află Locul Sângerării. E un amfiteatru circular, tăiat în stânca muntelui. Printre flori de lotus sculptate, dragoni de piatră alunecoși, perlați cu condens, se apleacă din tavanul întunecat, ca și cum ar vrea să bea sângele pe care neamul Raa îl varsă de secole în acest loc pentru a-și soluționa conflictele. Servitorii termină de răzuit mușchiul galben și verde dintr-un sector al băncilor etajate tăiate în stâncă. Acestea încercuiesc o podea de marmură. În centrul podelei, sigiliul Auriilor a fost gravat în piatra albă. Sute de Aurii se ridică să-l privească pe fiul strălucitor al lui Marte care vine să-l întâlnească pe campionul lor. Mulți sunt de pe Io, dar văd un blazon al Codovanilor, al Casei Norvo, al Casei Felix și multe altele. Sunt reprezentate o duzină de luni, și nu numai dintre cele ale lui Jupiter. Sunt condus către o banchetă de pe rândul al treilea, unde stau membrii familiei Raa, mai bine de treizeci, în ciuda golurilor lăsate de cei închiși alături de Romulus în Celulele Prafului.

Marginea respectă tradiția străveche.

Privesc oriunde, mai puțin la Cassius, în timp ce o șansă, o copilă din casta Albilor purtând un sac de culoare albă, conduce în arenă o Justiție, o bătrână oarbă cu ochi lăptoși și păr zbârlit. Într-o zi, copila va îmbătrâni și, dacă va atinge transcendența, va găsi curajul de a se orbi pe ea însăși devenind Justiția. E onoarea supremă a acestei rase de sacerdoți. Crescuți în sanctuare monastice, se străduiesc să-și lepede umanitatea și să întruchipeze justiția. Deși mulți Albi din Societatea bunicii mele aspirau la poziții mai lumești și mai profitabile.

Dueliștii își apleacă genunchii în timp ce preoteasa cea fragilă le șoptește binecuvântarea ei și le atinge pe rând umerii cu toiagul sacerdotal și cu creanga de măslin. Cassius stă cu ochii în podea, poate retrăind în continuare ultima zi cu tatăl lui. Când Justiția și-a dat binecuvântarea, ajutoarele ei Albe o conduc către tronul de os de la marginea podelei de marmură.

Șansa desface șiretul sacului și toarnă pe podea nisip alb, până ce în jurul celor doi bărbați se formează un cerc mare, neîntrerupt. Îmi amintesc nisipul alb îmbibat de sânge, pe când eram copil și mă duceam în Locul Sângerării ca să-i privesc pe tinerii Însemnați sfârtecându-se între ei sub pretextul unor insulte imaginare. Parcă abia ieri l-am văzut pe Cassius, tânăr și îndrăzneț, croindu-și drum în ierarhia dueliștilor de pe Luna. Mereu mi s-a părut un obicei stupid. O demonstrație de mândrie găunoasă.

Amorțit, revăd în minte discuția cu Cassius, sfâșiat între dorința de a-l respecta și cea de a-mi urma propria conștiință.

Cineva se strecoară pe locul gol de lângă mine. Mă întorc și o zăresc pe Seraphina. Mă surprinde privirea plină de simpatie pe care mi-o aruncă. Oare Cassius are dreptate? Ar dispărea simpatia asta dacă seiful ar fi deschis și ea ar afla cine sunt? M-ar lăsa să mor? Sigur că da. Strămoșii noștri s-au urât unii pe alții vreme de secole.

— Îmi pare rău că trebuie să asiști la așa ceva, spune ea.

— Dacă ți-ar părea cu adevărat, ai opri totul, îi răspund. Nu numai eu ți-am salvat viața. Dar, presupun că, după părerea ta, recunoștința e pentru lași.

— Am zis că-mi pare rău că trebuie să asiști la așa ceva. Nu că-mi pare rău că el trebuie să moară.

— Oricum ai răsuci povestea asta, nu el ți-a ucis sora și bunicul. A sosit după masacru. Și urma ordinele Suveranei sale.

— A fost complice. Mâinile îi sunt pătate de sânge.

— Și ale tale vor fi pătate de sângele lui.

M-am săturat s-o privesc. Ușoarele imperfecțiuni ale feței, pleoapele grele, zâmbet trist pe care le-am găsit atât de atrăgătoare mi se par meschine și hidoase.

Ea mă privește.

— Secerătorul ți-a ucis familia când erai copil, Bellona. Poți să uiți? Poți să ierți?

Rămân tăcut fiindcă nu știu răspunsul.

Din mijlocul familiei ei, Didona îl privește pe Cassius. Ceva mai jos, bătrâna Gaia își fumează pipa făcând în continuare pe proasta. Și dincolo de ea, despărțit de familie, stă Diomede, într-un pâlc de Cavaleri Olimpici. Toți sunt îmbrăcați în negru. Însemnații îl privesc pe furiș, judecându-l fiecare în felul lui pentru că nu este acela care l-a provocat pe Cassius la duel. E

unicul Raa prezent pentru care mai simt o fărâmă de respect. Cavalerii sunt singurii care nu au ales o tabără în timpul acestei lovituri, așa cum le-a poruncit Helios au Lux, ArhiCavalerul ordinului lor.

Olimpicii s-au strâns pe puntea ce traversează prăpastia dintre cele două tabere prezente. Am descoperit, trăgând cu urechea, că jumătate dintre Auriii influenți aflați aici au fost chemați din propriile lor orașe muntoase cu luni înainte de declanșarea loviturii, sub falsul pretext al unei convocări urgente, trimise de Didona în numele lui Romulus. La sosire, au fost dezarmați și luați prizonieri de oamenii Didonei. Nu văd niciun Obsidian sau Cenușiu înarmat: Culorile Inferioare nu sunt admise în acest loc.

Duelurile sunt sacrosancte. Buna purtare și manierele elegante sunt obligatorii în rândul publicului.

O să vedem cât o să dureze asta.

Didona se ridică și își înalță mâna cerând să se facă tăcere. Aliații ei amuțesc respectuoși, dar, ca o insultă, aliații soțului ei continuă să discute între ei și îi întorc spatele ca să-și demonstreze antipatia. Didona se înfurie.

— Cunoașteți chipul…

Cuvintele nu i se aud.

— Cunoașteți chipul…

Oamenii lui Romulus vorbesc și mai tare. Alături de ea, Seraphina urmărește spectacolul vag amuzată. Diomede nu-și ajută mama. Nici ArhiCavalerul Helios n-o face. Belerofon se uită la Didona cerând indicații. Ea îi face semn să înceapă și se așază cu fălcile încordate de furie.

Cavalerul lovește cu briciul în podea. O dată și încă o dată, până se face liniște.

— Cassius au Bellona, te văd!

Belerofon face ocolul ringului cu briciul târându-se în urma sa.

— Hoitar mizerabil! Potaie lașă! Ai conspirat la uciderea bunicului și suveranului meu. Ai încercat să-mi ucizi verișoara în floarea vieții. Ai Trădat Acordul Societății și l-ai ajutat pe Regele-Sclav de pe Marte. Ai venit aici deghizat și cu gânduri rele.

Zâmbește.

— Pentru toate aceste ofense, vei schelălăi și vei sângera.

Până și oamenii lui Romulus au amuțit și îl privesc pe Cassius. Toți știu că a trădat-o pe Suverană, deși nu recunoșteau

autoritatea ei. E imposibil să crezi că numai întâmplarea l-a adus în regiunile Marginii. Nu trebuie mult efort ca să fie convinși că Darrow l-a trimis aici în cine știe ce scopuri sinistre. Cassius știe asta. La fel și Didona. Neavând dovada dorită, se folosește de el ca să domolească nemulțumirea provocată de lovitura ei de stat.

— Am venit din proprie inițiativă, spune Cassius vorbind unor urechi surde. N-am nicio legătură cu Republica.

Belerofon râde.

— Mincinosule!

— Crezi că mint? Adu dovezi și trimite-mă în fața judecății. Nu? Atunci nu ai dovezi și invoci dușmănii de sânge ca să-ți faci dreptate. O absurditate în sine. Dar ce poți să aștepți de la țărănoii Marginii? Nimeni nu v-a învățat bunele maniere. Chicotește. Cât despre dușmănia de sânge, nu o neg.

Însemnații întâmpină afirmația sa într-o tăcere lacomă.

— Am mâinile pătate de sângele copiilor și ale multor altora. Nu mă aștept la milă. Nu cer decât ca, dacă voi cădea în luptă, să-mi cinstiți rămășițele trimițându-le către soare.

Belerofon scuipă cu grosolănie pe podea.

— N-o să ai parte de onoruri. O să-mi hrănesc câinii cu cadavrul tău, ca să se cace Bellona. Iar ochii o să ți-i pun într-un borcan, ca să mă poată privi cum îl încredințez prafului pe fratele tău.

Seraphina scoate o exclamație de dezgust. Cavalerii Olimpici și o bună parte a publicului întâmpină cu vădită dezaprobare spusele lui Belerofon. Helios îi face semn lui Diomede, care anunță:

— Vei fi onorat după obiceiul tău, Bellona!

Asta îl scoate din minți pe vărul său și Belerofon e cât pe ce să se repeadă în public și să-l lovească pe Diomede, terminând astfel cearta lor de mai devreme.

Simt ochii Didonei ațintiți asupra mea și înțeleg: Cassius a avut dreptate. Din nou.

Sigur că tot spectacolul ăsta e pentru mine! Mă cred veriga slabă. Cred că le voi da ceea ce Cassius nu vrea, ca să-i salvez viața. Îmi privesc mâinile delicate și chipul neatins și mă cred slab. E periculos să judeci o spadă după teaca ei. Rămân așezat în tăcere, privindu-l pe Belerofon țipând la Șansă și făcând semn către crenguța de ulm pe care ea o ține în mână.

— Rupe nenorocitul ăla de băț, fato, că vin și-l rup eu!

Surprinsă, Șansa îndoaie crenguța. Aceasta se rupe și astfel duelul începe.

Bărbații nu se reped unul la altul, ci își dau ocol cântărindu-se reciproc. Cele două școli de duel, Marginea și Centrul, s-au întâlnit arareori în arenă, cel puțin de când Revus le-a interzis ionienilor să se dueleze pe Luna. Majoritatea Caselor Marginii i-au urmat exemplul.

Conform tradiției, niciun duelist nu poartă armură, deși lui Cassius îi este permis un aegis: un mic generator de scut încastrat în apărătoarea metalică de pe brațul stâng. În mâna dreaptă are un brici încolăcit. Ar fi putut să-i dea arma lor, hasta, mult mai lungă și nefamiliară, dar au preferat să-i ofere un brici din Interior.

Hasta lui Belerofon șerpuiește pe podea în urma lui ca un șarpe uleios, lungă de aproape trei metri ca bici și de doi metri ca lance. Într-o teacă de la șoldul stâng poartă spada scurtă pentru înjunghiere numită kitari.

Transformându-și briciul într-o lance rigidă, Belerofon înalță lama neagră. Cu brațele deasupra capului și cu arma ațintită către Cassius, arată ca un scorpion palid ce-și agită acul otrăvit.

E poziția Cascada Umbrelor a maeștrilor spadasini ai Marginii.

— Belerofon e o umbră? o întreb pe Seraphina.

Ea nu-mi răspunde, devorând din priviri scena.

Cassius observă cu prudență poziția necunoscută. Își ține lama pe lângă trup, în forma ei rigidă, în priza văratică a Căii Salciei. Își ține aegisul la piept, gata să-l activeze. Clipesc. Și în clipa în care pleoapele îmi descoperă din nou pupilele, Belerofon și-a răsucit arma în mâini, trecând-o în forma de bici și țintind fața lui Cassius.

Cassius se lasă pe spate. Prea încet. Biciul îi retează o bucată din scalp, chiar în centrul frunții. Sângele i se prelinge pe chip. Belerofon își folosește elanul răsucindu-se înainte odată cu biciul și lansând o altă lovitură către piciorul lui Cassius. Se bazează pe lungimea hastei și pe propria lui înălțime ca să abată lama în jos, într-o ploaie de lovituri rapide. Îmi amintește mai degrabă de Darrow decât de Aja sau de Cassius.

Clipind ca să-și înlăture sângele din ochi, Cassius dă înapoi din fața atacului, aplecându-se, ocolindu-l și respingându-i loviturile în timp ce biciul metalic scoate scântei în contact cu solul.

Propriul lui bici e inutil din pricina razei mai mari de acțiune a lui Belerofon, așa că îl folosește în forma sa rigidă pentru apărare și contează pe aegis ca să respingă majoritatea loviturilor. Încearcă în mai multe rânduri să se apropie de adversar, dar dacă Cassius e mai puternic, Belerofon e mai iute și mai obișnuit cu gravitația locului. Își târăște picioarele în loc să le ridice de la sol. Ori de câte ori Cassius încearcă să se apropie, Belerofon alunecă înapoi, își trece arma în forma ei rigidă și aproape că-l înjunghie în stomac.

Cei doi bărbați se despart, izolați într-o lume numai a lor, strâmtă și plină de furie. Trupurile le cer să evite lamele de metal și să părăsească închisoarea oribilă a cercului, dar mințile lor îi leagă laolaltă și-i fac să se repeadă din nou unul asupra altuia. Au trecut ani de când Cassius nu s-a mai confruntat cu un asemenea adversar. Nu sunt sigur că s-a confruntat vreodată în duel cu un maestru al Căderii Umbrei.

Fiecare e un maestru al stilului său și recurg amândoi la toate trucurile deprinse de-a lungul anilor. Cercetează, testează, apoi se avântă într-un schimb furios de lovituri, cu brațele ca o furtună, cu bicele reduse la niște mișcări încețoșate. Sângele împroașcă marmura albă și tribunele, stropind fața unui copil aflat trei rânduri mai în spate. Nu pot spune care dintre ei este rănit până nu-l văd pe Cassius poticnindu-se, cu pielea și mușchii sfârtecați dând la iveală osul umărului său stâng. Sângele șiroiește. Belerofon profită de ocazie și își întețește atacurile.

— Poți să oprești asta, îmi spune Didona de dincolo de Seraphina. Dă-mi cifrul și el va trăi!

— Nu are nevoie de ajutorul meu.

În ciuda spuselor mele, îl privesc înspăimântat pe Cassius, care se retrage în fața atacurilor lui Belerofon. Sorții bătăliei par să fie în favoarea cavalerului Marginii. L-am crezut pe Cassius invincibil. Parte a unei povești care n-ar fi putut exista fără el. Ei nu-i pot vedea măreția. Nu-i pot vedea tandrețea, durerea, regretul, dragostea. Nu văd decât un recipient pentru ura lor. Îl privesc fără milă, considerând că moartea lui e ceva ce li se cuvine, până și aceia care disprețuiesc lovitura de stat a Didonei.

Pe ring, Cassius de-abia mai vede din pricina sângelui care șiroiește și îi acoperă ochii. Nu are timp să și-l șteargă. Pierde

prea mult sânge prin rana de la umăr și acum e presat către marginea cercului. Călcâiele îi scrâșnesc pe nisip. Belerofon lovește, ținându-se la distanță, dar Cassius continuă să-i respingă biciul cu aegisul. Metalul trosnește în contact cu micul scut energetic și ricoșează, azvârlind scântei albastre în aer. Cassius îl activează la câteva milisecunde înainte de fiecare lovitură, pentru a-l împiedica să se supra-încălzească. Bateria deja fumegă.

Belerofon revarsă o ploaie de lovituri asupra lui, până când Cassius e în genunchi sub izbiturile ce cad pe scutul fumegând. Biciul lui Belerofon se arcuiește în aer pentru o lovitură de sus în jos. Cassius își înalță din nou brațul ca s-o respingă. Dar chiar atunci aegisul lui se stinge. Biciul coboară asupra brațului stâng ridicat și se încolăcește strâns în jurul lui. Belerofon ar putea să-i reteze brațul din cot, dar, captiv al propriei sale strategii, se aștepta ca biciul să întâlnească aegisul și să ricoșeze. Pierde o jumătate de secundă.

Acum Cassius atacă. Folosește manevra Ramurii Frânte.

Se propulsează înainte cu picioarele lui puternice, smucind biciul înfășurat pe brațul său, și îl dezechilibrează pe Belerofon, trăgându-l către el. Belerofon încearcă disperat să-și scoată kitariul cu mâna stângă, pentru a-l bloca. Dar Cassius respinge mica spadă cu briciul, apoi lovește pieziș brațul drept al lui Belerofon, în care ține hasta. Lama dură ca diamantul trece prin oasele celuilalt ca printr-o budincă. Dintr-o arteră deschisă țâșnește un jet de sânge lung de doi metri. Cassius se răsucește din aceeași mișcare și lovește în direcția opusă. Metalul retează celălalt braț al lui Belerofon.

Ambele membre cad pe podea. Belerofon se clatină privind cioturile însângerate și șiroinde și oasele albe ce se ițesc din carne. Gura i se închide și i se deschide ca a unui câine paralizat.

Abia reușesc să nu sar în picioare țipând de bucurie când Cassius își pune mâinile pe umerii lui Belerofon și îl silește cu blândețe să îngenuncheze. Își ridică ochii către Didona. „A-ntâia spectacol, prietene. Dat naibii”.

— Nu irosi un asemenea bărbat, spune Cassius. A sângerat pentru tine. Nu trebuie să moară. Eliberează-mă pe mine și pe ai mei. Acceptă-mi condițiile, și viața lui va fi cruțată.

Didona îl privește mânioasă. Gândul de a-și cruța nepotul nu-i trece prin cap nici pentru o clipă. În piept îi bate o inimă de gheață.

— Belerofon? întreabă ea. Soarta ta îți aparține.

— „Pulvis et umbra sumus”, spune el și se înfioară. Akari, fii martor!

Onoarea îl cheamă către întuneric. Ce irosire!

Și totuși, scena are ceva frumos în ea.

Tremură din tot trupul și mă minunez de puterea disciplinei de o viață, singura care îl mai face să se țină în genunchi. Cavalerul cel palid își privește familia, soția cea zveltă din clanul Norvo și apoi își ridică ochii către tavan, către dragonii strămoșilor lui.

Cassius îi retează capul, despărțindu-l de trup.

O simt pe Seraphina fierbând de mânie la moartea vărului ei.

— E vina ta, fiule, îi spune Didona lui Diomede.

Înconjurat de cavaleri, urmărindu-și vărul care moare în locul lui, pare împietrit de o vinovăție aproape la fel de mare ca ușurarea mea. Sângerând din rănile de la umăr și frunte și scăldat în sudoare, Cassius reușește să-mi arunce un zâmbet, știind că aș fi putut ceda dinaintea Didonei și că n-am făcut-o. Își înalță bărbia și ridică glasul, pentru ca toată lumea să-l audă.

— Sunt Cassius au Bellona, fiu al lui Tiberius, fiu al Juliei, Cavaler al Dimineții și onoarea mea rămâne intactă.

S-a terminat.

A câștigat. Problema a fost tranșată, deși nu știu ce se va petrece în următoarele minute. Apoi îmi întorc privirea către Seraphina, gata s-o consolez pentru pierderea vărului ei, și văd chipul implacabil al Didonei neschimbat, mâna ei ridicată în aer și pocnind din degete.

— Fabera, strigă ea.

Speranțele mi se scufundă și Cassius se schimbă la față, în timp ce o tânără femeie cu chip de șoim și capul ras își ridică briciul și sare din cel de-al doilea rând peste capetele celor de pe banca de dedesubt. Aterizează la marginea cercului de marmură albă și pornește spre Cassius cu briciul ei lung în formă rigidă. Scuipă pe podea, apoi pătrunde în cerc, unde-și strigă provocarea către Cassius, numele ei și dreptul ei, ca verișoară, de a-i vărsa sângele.

— S-a terminat! protestez eu adresându-mă Didonei. Conflictul s-a terminat odată cu moartea lui Belerofon!

— Dușmănia lui e cu Casa Raa, răspunde ea.

O parte din mine vrea să se revolte împotriva ei și să-i denunțe ipocrizia, dar îmi aruncă o privire atât de reptiliană, încât trezește la viață o parte mai rece din propriul meu sine. Mă scutur de șoc și mă străduiesc să înțeleg.

— Ești de acord cu asta? o întreb pe Seraphina.

Deși surprinsă de acțiunile mamei ei, Seraphina nu spune nimic.

— Nu te uita la ea! mârâie Didona. Eu conduc aici! Creatura aia mi-a ucis fiica! L-a ucis pe Revus!

Mulțimea urlă, cerând sânge. Apoi, Didona se apleacă spre mine, zicând foarte încet:

— Dar pot să uit. Pot să iert. Și tu poți să pui capăt chestiei ăsteia. Deschide seiful!

Periculoasă femeie!

Îl privesc pe Cassius și las tăcerea să răspundă în locul meu. Didona oftează.

— Păcat! Fabera, onorează Casa Raa!

Nu e o umbră, dar e rapidă și obișnuită cu gravitația asta. Se repede la el, împungând cu briciul de parcă este la vânătoare de mistreți. Știe că el a pierdut deja foarte mult sânge și încearcă să prelungească duelul, dar Cassius continuă să atace, apropiindu-se de ea. E mai sprintenă decât Belerofon, însă nu la fel de puternică. Cassius reușește să o izoleze la marginea cercului, unde schimbă o serie de parade și riposte. Ea îi face două răni la piciorul drept, dar nu apucă să se bucure de moment. O văd murind cu două secunde înainte să se întâmple. Cassius alunecă nonșalant în poziția Vânt de Toamnă, ca și cum ne-am lupta împreună cu spade boante de antrenament la bordul lui *Arhi.* Dă trei lovituri rapide la nivelul capului, îi blochează lama, o împinge făcând-o să contracareze cu forță și apoi se răsucește la dreapta, lăsându-și lama să alunece peste a ei ca o pârghie, în așa fel încât vârful pătrunde în creierul ei, ieșindu-i prin gât și prin falcă. Fabera moare înainte să atingă podeaua. Cassius își scoate lama din craniul fetei, scutură materia cenușie care a acoperit-o și, șchiopătând, se răsucește și o înfruntă pe Didona.

— Sunt Cassius au Bellona, fiu al lui Tiberius, fiu al Juliei, Cavaler al Dimineții și onoarea mea rămâne intactă!

Didona pocnește din degete.

— Bellagra!

Un alt cavaler sare în arenă.

— Seraphina, o să mai pierzi un văr, îi spun știind că execuția asta o seacă de puteri.

Diomede își pierde calmul.

— Mamă, ajunge!

— Bellagra, adu onoare Casei Raa!

Cavalerul se repede la Cassius. Nu e la fel de bun ca primii doi și moare mai repede decât Fabera. Cassius parează o lovitură slabă și îl taie în două. Cele două jumătăți zvâcnesc pe podea, în timp ce sângele lui se scurge în adâncitura Sigiliului Auriilor. Dar s-a petrecut ceva straniu. În ciuda dezaprobării Cavalerilor Olimpici, încăperea e plină de voluntari. Fiecare moarte le slăbește bunele maniere și stăpânirea de sine, înfigându-și ghearele în mulțime și otrăvind încă o persoană: un văr, un iubit, un prieten, un tovarăș de băutură, un camarad de arme. Aliații Didonei și cei ai lui Romulus fierb de furie. Abia atunci înțeleg stratagema crudă a acestei femei. Nu am niciun dubiu că ura ei pentru Cassius este reală. Dar în Margine nimic nu se irosește. Fiecare moarte reprezintă un avans în contul războiului. Neavând holo-filmul cu dovada, se folosește de prietenul meu ca să facă sângele să fiarbă, să distragă atenția, să-și unească aliații și adversarii prin mânia împotriva dușmanului comun. Și cu cât cad mai mulți Raa, cu atât poziția ei se consolidează și cu atât mai mult furia celor din Margine e îndreptată către Interior, și nu către ea și lovitura ei de stat.

Convingerea ei e atât de profundă, încât își sacrifică de bunăvoie propriile rude ca să scoată la iveală adevărul ascuns în seiful nostru.

Acum, în sfârșit, o înțeleg pe Didona – enormitatea hotărârii ei, cruzimea inteligenței ei – și mă îngrozește gândul că am avut aroganța de a-mi imagina că îi e inferioară lui Romulus numai fiindcă despre el auzisem vorbindu-se mai mult. Îmi amintește de femeile care m-au învățat tot ce știu. E mai pătimașă și mai lipsită de subtilitate, dar în ea trăiește o umbră a bunicii mele. Seraphina stă alături de ea cu o expresie obosită care-mi spune că înțelege totul, dar că va îndura, fiindcă așa trebuie.

Însă eu nu mai pot privi multă vreme suferința fratelui meu.

N-o să se termine.

N-o să existe milă. Ci numai moarte, și pentru ce?

Cassius se ridică cu greu în picioare, înălțându-se din nou deasupra cadavrului adversarului. Podeaua e plină de trupurile lor.

— Sunt Cassius au Bellona.

Gâfâie și abia reușește să continue.

— Fiu al lui Tiberius... fiu al Juliei.

Își îndreaptă umerii și face apel la toată mândria lui ca să-și ridice glasul.

— ... Cavaler al Dimineții și onoarea mea rămâne intactă!

— Mamă! Încetează cu nebunia asta! strigă Diomede. A câștigat. Cât sânge de-al nostru o să mai irosești?

— Atât cât o cere onoarea, răspunde ea. Salvează-ți rudele, Diomede!

El nu se ridică.

— Păcat, spune Didona.

Înțeleg ce va urma dinainte ca vorbele să i se desprindă de pe buze, pentru că am văzut picioarele Seraphinei încordându-se, degetele ei strângând șireturile cizmelor și știu că Didona a observat privirile pe care le-am schimbat cu ea la cină. Femeia care se răsucește către mine nu mai are decât o singură carte și o joacă impecabil.

— Seraphina, adu onoare Casei Raa!

41. LYSANDER

Inimă

Seraphina țâșnește ca un kuon eliberat din lesă. Sare pe deasupra capetelor celor așezați dedesubtul nostru și-și scoate briciul încă dinainte să aterizeze în arenă. Diomede o privește, temându-se pentru surioara lui. Dar Auriii care se luptau pentru șansa de a-l înfrunta pe Cassius se așază la locurile lor într-o tăcere dezamăgită. După părerea lor, problema a fost tranșată. Seraphina este călăul.

Cassius sângerează și transpiră, cu buclele aurii lipite de frunte. Degetele îi sunt pline de tăieturi. Are încălțările îmbibate de sânge. Tremură de durere și din pielea lui jupuită și rănile lui deschise se ridică aburi, dar încă stă în picioare, sprijinit într-o hasta scăpată de cineva ca într-o cârjă, privind-o neutru pe Seraphina cea înaltă care pătrunde în cerc. E sfârșitul. Dar nu e nimic glorios în el.

Nu simt decât groază.

Aceeași groază ca în ziua în care mi-am privit bunica murind și n-am făcut nimic pentru a preveni asta. Nici măcar când l-am văzut pe Cassius și restul haitei dând-o gata pe Aja. Nu-l pot urî pentru rolul pe care l-a jucat. Eu sunt cel care nu i-a apărat pe cei pe care îi iubește. Și chiar îl iubesc. În clipa asta e autentic și pur și, într-un fel, e tot ce voiam să fiu în copilărie. Lacrimi, neobișnuite și nedorite, mi se scurg din ochi în timp ce Cassius mă privește și clatină din cap. „Lasă-mă să mor!”, îmi transmite el. Asta e tot ce-și dorește. Moartea ca absolvire de păcate. Dar modul de absolvire e greșit.

Felul de moarte greșit.

Seraphina trece pe lângă cadavrele verilor ei și înclină din cap către Cassius.

— Bellona, aș fi preferat să ne întâlnim ca egali. Meriți mai mult de-atât.

— Noi toți nu merităm decât viermii, Raa, îi răspunde Cassius ștergându-și de sânge obrazul tot mai palid. Să mergem să-i întâlnim împreună?

Drept răspuns, Seraphina ia poziția Căderii Umbrei, ea însăși o umbră, iar Cassius adoptă Calea Salciei.

Sperând să o ia prin surprindere și știind că nu mai poate rezista mult, Cassius atacă cu toate forțele care i-au mai rămas. Nu e de ajuns. Ea se pune în mișcare. Nu e la fel de iute ca Darrow, nici la fel de puternică precum Aja, însă e mai fluidă decât oricare dintre ei, alunecând în lateral ca umbra unei păsări pe deasupra mării. Îi blochează lama cu hasta și își smulge kitariul de la brâu, lovindu-l peste degete cu lama tocită. Cassius scapă briciul, care alunecă pe marmura însângerată, departe de el. Rămâne aplecat, dezarmat, gâfâind. Se repede încet spre o altă lamă căzută, dar Seraphina izbește cu biciul, expediind până în perete arma pe care o dorea Cassius.

Se oprește lângă el, permițându-i onoarea finală. Prietenul meu se ridică în genunchi. Rămâne așa, trăgându-și sufletul, apoi, cu un geamăt, reușește să se ridice în picioare. Privește amețit în jurul arenei, până ce ochii lui mă găsesc. Îmi adresează un ultim zâmbet.

Unul de mulțumire, deoarece crede că l-am lăsat să moară pentru cauza lui.

Dar eu am văzut-o pe Aja murind. Și-am văzut-o pe bunica murind. Și n-am făcut nimic în afară de a mă ghemui înfricoșat într-un colț. N-am zis o vorbă și m-am supus când Cassius mi-a cerut să-l urmez, căci mi-a fost teamă că, dacă l-aș fi supărat, l-aș fi pierdut și aș fi rămas singur. Aici, la capătul lumii, în pântecele unui munte, înconjurat de dușmani, ce mi-a mai rămas de pierdut?

N-o să mai stau să privesc.

Sar de pe scaun, plutind peste capetele Auriilor de sub mine datorită gravitației mici, și aterizez pe marmura arenei, chiar la marginea cercului de nisip. La auzul zgomotului, Seraphina se întoarce uluită. Îmi ridic mâinile, arătându-le gărzilor că nu sunt înarmat.

— Nu, șoptește Cassius.

— N-o să-i las să te ucidă.

— Nu intra în cerc, mârâie Seraphina. N-ai niciun drept în lupta asta. Crimele lui sunt numai ale lui.

Mă întorc s-o înfrunt pe Didona și pe ceilalți Raa.

— Am toate drepturile!

Mă lepăd de accentul marțian tărăgănat ca de o haină zdrențuită, pentru a-mi dezvălui inima de cetățean al Hyperionului ce bate dedesubt, și pe moment mă simt mândru să reprezint Orașul Luminii aici, atât de departe de casă. Luna n-o fi fost perfectă, n-o fi fost atât de nobilă pe cât am crezut-o în copilărie, dar a asigurat pacea vreme de șapte sute de ani. Am obosit să-mi tot cer scuze pentru asta, să mă tem de propria mea moștenire.

Zilele în care am fugit și m-am ascuns după alții s-au încheiat.

N-o să mă mai tem de numele meu.

— Numele meu e Lysander au Lune! tună vocea mea în încăperea rece.

N-am știut dacă numele meu mai are vreo greutate, însă cutremurul care străbate încăperea la auzul lui mă face să mă

înfior și trezește în mine o mândrie imensă. N-au decât s-o urască pe bunica după pofta inimii lor, dar sângele din venele mele e al lui Silenius Aducătorul Luminii, cel mai măreț dintre noi. Mitul în care se învăluie acești oameni este cel al strămoșilor mei. Cei dintâi Raa l-au ales pe Silenius drept Suveran. S-au înclinat în fața lui, așa cum au făcut după aceea toți ceilalți Raa, mai puțin ultima generație. Seraphina e cât pe ce să scape briciul. A rămas cu gura căscată. Didona înjură în surdină și se reazemă de spătarul scaunului, nereușind să priceapă. Diomede se ridică în picioare cu o uimire copilărească pe fața lui gravă.

Cassius privește în tăcere și i se frânge inima.

— Sunt sânge din sângele lui Silenius Aducătorul Luminii, fiu al Anastasiei, fiu al lui Brutus, nepot al lui Lorn au Arcos „Stânca" și al Octaviei, Suverana Oamenilor. Am fost născut pe Dealurile Palatine, în vestul Hyperionului, în inima Lunii și a Orașului Luminii. Poate că nu știu multe despre Margine, dar până și în inima imperiului se vorbea despre onoarea Casei Raa. Despre Lorzii Lunilor, cei mai măreți dintre ei fiind Auriii de pe Io. Unde v-a dispărut onoarea? V-a părăsit cu totul? A pierit odată cu convulsiile războiului? Poate c-ați pierdut-o și-ați uitat-o, dar eu n-am uitat-o pe a mea. Și onoarea mea nu-mi permite să stau cu mâinile-n sân și să asist la mascarada asta.

Simt suferința lui Cassius, dar nu pot să-l privesc.

— Dușmănia voastră a fost plătită cu vârf și-ndesat. Clanul Bellona a fost șters de pe fața lumilor. Nu cădeți pradă canibalismului care a permis Revoltei să înflorească! Acest bărbat, acest Auriu, nu e dușmanul vostru. Eu nu sunt dușmanul vostru. Dușmanul vostru e Regele-Sclav!

Mă întorc spre Didona cuprins de o furie rece.

— Aduceți-mi seiful!

42. EPHRAIM

Norocosul de tine

Lăsând în urmă ploaia, oprim la etajul cincizeci al unei clădiri abandonate de la periferia unei zone în reconstrucție. Închid

muzica și privesc prin parbriz. La etajul de deasupra se văd lumini. Cabluri electrice neizolate și conducte de ventilație șerpuiesc prin clădire. În costumul lui de culoarea cromului și cu un impermeabil negru cu guler înalt, Gorgo ne așteaptă fumând, așezat pe un fotoliu verde, vechi și jerpelit, lângă un lift industrial. Fumul violet se răsucește formând un halou în jurul capului său gigantic.

— Nu m-am gândit c-o să mă bucur vreodată să-l văd, îi zic Volgăi, dar nu ies din mașină.

— O să respecte contractul? întreabă Volga.

Verific contul. În el sunt douăzeci și cinci de milioane, plasate acolo când operatorii au confirmat că aveam capturile. Restul îi vom primi la livrare.

— Nu știu.

— Celorlalți le-ai zis c-o să-l respecte.

— Nu mai spune! Și ce altceva era să le spun?

Privesc peste umăr, către compartimentul pasagerilor. Cele două capturi se zbat sub prelata de plastic. Anacenul își pierde efectul. Hyperion este pe punctul de a sări în aer. Sindicatul joacă tare. Nici nu bănuiesc ce vor. Însă mi-aș dori să văd fața Leoaicei când va afla. A amnistiat Aurii care au fost ucigași, violatori și stăpâni de sclavi. Acum o să-i vină factura pentru că ne-a înjunghiat pe la spate pe noi ceilalți. Și o să descopere ceea ce noi știm deja: că războiul ăsta o poate ajunge și pe ea.

Ar trebui să mă simt copleșit de o mânie îndreptățită, dar de fapt, stând aici alături de încărcătura mea umană, mă simt vrednic de dispreț. Un om trebuie să aibă principii. Când a început răpirea de copii să figureze printre ale mele?

— Nu pot să încalce regulile pe care tot ei le-au stabilit, spun ca să mă conving pe mine.

— Se mai consideră că-s încălcate dacă nu știe nimeni? întreabă Volga.

— De când ai devenit filosoafă?

— Sunt înțeleaptă. Tu ești deștept. Așa am fost noi întotdeauna, zice ea așezând o mână liniștitoare pe umărul meu.

— Stai aici, înțeleapto. Pot să-i duc și singur.

Ies din mașină. Volga mă urmează. O privesc și-mi întoarce privirea, încăpățânată.

— Bine, atunci o facem împreună.

— Da, împreună.
Scoatem capturile din mașină. Mă aplec din nou înăuntru și ridic sacul de pe capul Lyriei, așezându-mă astfel încât Gorgo să n-o poată vedea pe locul din spate.
— Nu uita, iepuraș! Tăcerea e de aur.
Trag sacul la loc și o las în mașină. Îi permit Volgăi să ducă cele două trofee, câte unul pe fiecare umăr, până la Gorgo. La apropierea noastră, el se ridică, eclipsându-mă cu mai bine de treizeci de centimetri și o sută de kilograme. Ochii lui negri, de rechin, se plimbă de la noi la capturile noastre.
— Conform programului. Ducele vă așteaptă.
Își stinge țigara și ne face semn să ne oprim.
— Fără arme.
Îmi arunc pistolul pe fotoliu și Volga își pune jos pușca cu plasmă. Gorgo îmi pipăie cu mâinile lui uriașe brațele, torsul, testiculele și picioarele.
— Îți face plăcere treaba asta? îl întreb.
Fără un cuvânt, scoate un stilet din cizma mea și alte patru din jacheta Volgăi.
— Serios?! o întreb.
Ea ridică din umeri. Gorgo mai găsește în cizmele ei două cuțite și un spray cu acid prins de gleznă. Le pune laolaltă cu restul armelor noastre, părând amuzat de colecție.
— Micuțului corb îi plac jucăriile. Nu vrei să fii una de-ale mea?
Volga îi ignoră zâmbetul de prădător.
Cu copiii după noi, luăm un lift gol către cel de-al cincizeci și doilea etaj, unde Ducele ne așteaptă în mijlocul unei hoarde de ghimpi ai Sindicatului. Stau în penumbra blocului-turn pe jumătate construit și lumina țigărilor lor cade pe bijuterii, zâmbete de platină și implanturi oculare cromate. De cealaltă parte a etajului, un iaht zvelt se odihnește pe una dintre platformele de aterizare ale blocului.
Când ne apropiem, Ducele începe să aplaude.
— A existat o datorie. Acum e achitată.
Poartă un frac negru din piele de șarpe, cu cozi lungi până la călcâie. În noaptea asta e dat cu ruj violet și stă așezat la o masă de plastic pe care aburește o grămadă pe jumătate mâncată de clești de crab, alături de două sticle de vin.

— Punctual. Bine îmbrăcat. Și devastator de chipeș. Dragul meu Ephraim, ești o comoară!

Se uită la Volga.

— Și de data asta ai venit cu o gardă de corp. Câtă imaturitate din partea ta!

— Se ocupă de căratul bagajelor.

Cei trei Obsidieni din spatele lui se holbează la Volga. Sunt Obsidieni ai gheții, probabil foști legionari, îmbrăcați în parpalace, cu părul alb și lung lăsat liber. Cel mai înalt dintre ei o depășește pe Volga cu un cap și are în bărbie piercinguri cu smaralde. Se sprijină în coada unei securi electromagnetice.

— Trofeele, așa cum am convenit, zic eu sec.

Noaptea asta m-a stors de puteri, iar moartea lui Dano mi-a tăiat toată buna dispoziție. Volga predă trofeele în mâinile a doi ghimpi care le întind pe masă. Ducele scoate glugile de pe fețele copiilor și gângurește mulțumit.

— Măi, măi, măi. Regina va fi mulțumită. Vezi, Gorgo? Ți-am zis eu! E de calitate superioară. Are strofă de sindicalist.

Gorgo ridică din umeri.

— Amicu' Gorgo nu credea că ești în stare să duci treaba la bun sfârșit. A crezut c-o să fugi. C-o să te refugiezi pe Marte sau pe Pământ. Dar eu am zis nu. Reputația unui om este cea mai mare realizare a sa, e tot ce are. Și tu te-ai ridicat la înălțimea reputației tale. Puțul ăla gravitațional…

Se înfioară.

— O invenție marca Ephraim ti Horn!

Se uită la copii, concentrându-se asupra lui Pax.

— Bună, prințișorule!

Se apleacă să-l cerceteze mai îndeaproape.

— Poți să-mi spui *dominus.*

Se îndreaptă și-l plesnește pe băiat peste față. Volga tresare. Pe obrazul lui Pax apare o urmă roșie.

— Plângi!

Îl pălmuiește din nou.

— Plângi!

Pax îl privește încercând să fie curajos.

— Plângi!

Treptat, vocea Ducelui își pierde eleganța afectată, până când sună de parcă înăuntrul lui se află o fiară care dă să scape.

— Plângi! Plângi! Plângi!

Spectacolul mă dezgustă, dar rămân tăcut, țeapăn, înspăimântat.

— Ducele meu…, spune Gorgo.

Ducele îi aruncă o privire ucigașă. Gorgo i-o întoarce calm, însă nu mai adaugă nimic. Ducele îl pălmuiește din nou pe Pax și în cele din urmă din ochii băiatului țâșnesc lacrimi. Ducele se înfioară de plăcere și își aranjează buclele roz care i-au căzut în ochi. Culege o lacrimă cu vârful degetului și o linge închizând ochii.

— Are gustul dreptății înfăptuite.

Oamenii lui râd. Volga tremură de furie. Biata fată arată ca și cum e cât pe ce să se repeadă la Duce și să-l strângă de gât. Clatin din cap către ea, dar ochii ei sunt ațintiți asupra Ducelui.

Vocea i se îndulcește, în timp ce se apleacă să-l mângâie pe Pax pe obraz.

— Gata, gata, prințișorule! Nu plânge! Șșșt! Consideră-mă un ambasador venit să te întâmpine la intrarea în lumea reală. Noi, ceilalți, suntem aici de ceva vreme. Dar nu-ți face griji! O să înveți regulile în curând.

Se întoarce către ghimpii lui.

— Duceți-i pe iahtul meu! Fără brutalități. Nu trebuie să stricăm marfa Reginei. Are planuri mari cu ei.

Oamenii iau copiii și pleacă. Volga îi urmărește din ochi până dispar în navă.

— Îmi cer scuze, spune el repunându-și masca politeții. În realitate sunt o făptură foarte pătimașă.

— Mă aștept să primesc restul banilor, spun eu privindu-i pe ghimpii din spatele meu.

S-au furișat mai aproape. Până și în propriu-mi auz, vocea mea sună moartă.

— Da, da.

Gesticulează neglijent către un ghimpe. Datapad-ul meu vibrează, semnalând transferul fondurilor.

— Mulțumesc, zic eu verificând cifra. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine!

— Asta a fost? întreabă Ducele arcuindu-și sprâncenele pensate. Sunt o cantitate chiar atât de neglijabilă? Am crezut că fraternitatea noastră e mai profundă. Ți-am păstrat și o sticlă de La Dame Chanceuse. Speram că o vom bea împreună.

— Acum?!

— Da, acum. Un toast pentru lovitura secolului. Un triumf al oamenilor neînsemnați.
— A fost o noapte lungă. Nu-mi e sete.
— Dragă Ephraim, unde a dispărut rebelul? Unde sunt tupeul, charisma? Faptele murdare merită recompense dulci.
Își plimbă degetele pe conturul sticlei.
— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că ai scrupule.
— Ai angajat un profesionist, răspund eu. Dacă vrei tovărășie, îți propun să recurgi la distracțiile furnizate de Rozalii. Din câte am auzit, sunt o companie minunată.
Zâmbetul lui piere.
— Îți mulțumesc din nou pentru timpul acordat, bunul meu Duce.
Mă întorc să plec. Volga nu-mi urmează exemplul.
— Ce-o să faci cu copiii? întreabă ea.
„Nu, nu, nu!” Mă întorc la loc. Ducele ridică din sprâncene.
— Ia uite, vorbește!
— Și ea e o fire pătimașă, zic eu. N-a vrut să spună nimic. Haide, Volga!
— Ba nu! zice Ducele radios. E o întrebare legitimă din partea corbului curios, după ce a asudat atâta făcând fapte rele. Și dacă ți-aș spune că o să-i dau brutelor ăstora din spatele meu să le fie jucării, așa cum am fost eu toată viața? Ce-ai face?
Volga nu răspunde.
— Dacă ți-aș spune că vreau să-i dau de mâncare la furnici? Ce reacție ai avea? Ai recurge la violență?
Zâmbește.
— Da, cred că da. Moralitatea e un lucru periculos pentru un hoț când se află într-o companie ca aceasta.
O trag pe Volga de braț. Ar fi mai ușor să urnesc din loc o casă.
Tocmai vreau să spun ceva când o țeavă zăngăne în spatele nostru, în apropierea scărilor de lângă lift. Ghimpii se întorc cu armele pregătite. Apuc să văd o claie de păr roșu dispărând în josul treptelor. Ducele pocnește din degete, asmuțindu-și Obsidienii. Picioarele lor lungi străbat distanța într-o clipită, apoi se reped în jos pe scări. Mie mi-a înghețat sângele în vene. „Fată proastă!”
Gorgo ne taie calea către lift.
— Ai mai adus pe cineva? întreabă Ducele.

— Nu.
— Ești sigur? La toate intrările sunt detectoare de mișcare. Vehiculul tău a fost singurul căruia i s-a permis intrarea. Pe cine ai adus cu tine?
— Pe nimeni. Echipa mea s-a dat la fund.
— Ia loc!
Vreau să obiectez, dar Gorgo mă îmbrâncește pe scaunul din fața mesei. Doi Obsidieni o silesc pe Volga să se așeze. Unul îndreaptă către fața ei un tăietor laser de uz industrial. Raza roșie dansează în ochii ei. Volga încremenește. În depărtare auzim zgomotul înăbușit al arzătoarelor declanșându-se. Simt întunericul coborând asupra mea.
Am lăsat un iepure în vizuina lupilor. Acum o vor sfâșia.
Ducele așteaptă privindu-mă în tăcere, cu o venă pulsându-i la tâmplă, până ce unul dintre Obsidienii săi revine. La auzul cizmelor apropiindu-se, îmi țin răsuflarea. Când în sfârșit bărbatul apare lângă masa Ducelui simt că pot să respir din nou. Ca prin miracol, e cu mâinile goale.
— Era o ruginitură, huruie el. Ne-a scăpat.
Ducele îl privește fix.
— Ți-a… scăpat… o Roșie… Belog?!
— O încolțiserăm. A sărit într-un puț de ventilație. Probabil e deja carne tocată.
— Un puț de ventilație?
— Noi nu încăpeam în el. Harald și Hjerfjord sunt pe urmele Roșiei. O să-ți aducă capul ei.
Ducele continuă să privească bruta până ce Obsidianul își coboară ochii înfricoșat. Îi privește implorator pe ceilalți Obsidieni, dar în ochii lor reci nu e nici urmă de milă.
— Sunt… dezamăgit, Belog.
— Da, stăpâne.
— Știi ce ți-ar face Regina dacă ar fi dezamăgită?
Obsidianul îl privește pe Gorgo, care își dezgolește dinții auriți.
— Da, stăpâne.
— Din fericire, știu cât de dificil e pentru un urs să prindă un șoarece care are atâtea găuri unde să se ascundă! Așa că o să te iert, dar mă tem că există o datorie. Cum o s-o plătești?
Obsidianul are un aer nefericit și pierdut. Încet, întinde mâna stângă. Ducele îl plesnește ușor peste ea.

— Stânga. Foarte bine. Câți ani avea fata?
— Tânără. Douăzeci de ierni.
— Trăsături particulare?
— Purta un smoching.
— Un smoching.
Ducele mă privește, apoi se întoarce către Obsidian.
— Du-te să-ți ajuți frații, Belog!
Obsidianul face o plecăciune, apoi se repede către scări și dispare în umbră. Ducele se întoarce către Gorgo.
— Trezește-l pe baronul cartierului ăstuia. Criminsky, nu?
Gorgo face semn că da.
— Pune o recompensă pentru o Roșie care poartă…
Mă privește din nou.
— … un smoching.
Gorgo pleacă. Ducele mă privește din nou, bătând darabana pe masă cu unghiile lui lăcuite.
— Și tu m-ai dezamăgit, Ephraim…
— Nu e…
Unul dintre Obsidieni mă plesnește peste urechea stângă. Dar fie că primești o palmă din partea unuia dintre ei, fie că te pocnește cineva în cap cu o ușă e totuna. Mă răstorn într-o parte pentru a doua oară în noaptea asta. Gorilele mă îndreaptă pe scaun.
— Cine e fata? întreabă Ducele.
— Nu știu.
— Mă minți? Nu-mi plac mincinoșii!
— De ce mama iadului aș aduce pe cineva aici? zic eu scuturând din cap ca să-mi limpezesc vederea. Știu regulile…
— Și totuși le-ai încălcat. Am zis să nu-ți aduci decât echipa. Și nici măcar nu i-ai adus pe toți. Ca și cum ți-ar fi fost frică de mine. Ca și cum n-aș fi om de cuvânt. Ca și cum aș avea nevoie să mint!
— Niciodată nu-mi aduc echipa la o livrare.
El o privește amuzat pe Volga.
— Cu excepția hamalului tău. Dar nu te agita. De vreme ce ai luat decizia să nu mi te supui, am luat și eu decizia de a te ajuta să respecți regulile pe viitor.
Gorgo revine după ce a dat telefonul, târând după el o femeie. E Cyra. Au bătut-o. Fața îi este plină de vânătăi.

Volga se avântă înainte. Un Obsidian o pocnește în ceafă cu coada securii. Ea amețește, dar încearcă să se ridice. El și un alt ghimpe îi cosesc picioarele și se așază pe spinarea ei, imobilizând-o cu fața în jos la podea.

— Volga, încetează! îi zic năucit.

Ducele privește cu o expresie neutră.

— Așa își tratează Sindicatul contractorii? îl întreb.

— Nu. Nu-s negustor de sclavi. Ai parte de respect atât timp cât nu există nicio datorie.

Ducele zâmbește.

— În fond, ce e un bărbat dacă n-are principii?

Ochii Cyrei mă privesc neajutorați de pe chipul ei umflat. Nu mi-a plăcut de ea niciodată, nu că de Dano mi-ar fi plăcut cine știe ce, dar mă apucă greața văzând ce i-au făcut psihopații ăștia.

— Las-o în pace! Nu ți-a făcut nimic.

— Dimpotrivă, a trădat un prieten de-ai mei.

— Pe cine?

Ochii lui scânteiază.

— Pe tine, dragule!

— Ce? Ce tot spui?

— Prietenii tăi sunt marfă ieftină, zice Gorgo. Pe Roșu l-am abordat eu, dar ea... ea a venit la mine din proprie inițiativă. Oferindu-se să te spioneze pe bani. Tot ce fumezi. Tot ce bei. A dat fuga la mine și mi-a ciripit totul la ureche ca un animăluț dornic să capete o gustare și o mângâiere pe creștet. Vrea să fie un ghimpe, nici mai mult, nici mai puțin.

Cyra nu îndrăznește să mă privească în ochi și, cuprins de greață, înțeleg că e adevărat.

— Ai fost prietena noastră, spune Volga.

Ba nu, n-a fost.

— Presupun că fata Roșie pe care ai adus-o cu tine era omul tău din interior? întreabă Ducele. Lyria din Lagalos? Cea pe care ai păcălit-o să poarte drona lui Kobachi?

N-am vrut ca Sindicatul să afle despre Lyria. Cyra chiar le-a spus tot.

— Da.

— Și pe urmă i-ai salvat viața? Profesionalismul tău e cu desăvârșire pus sub semnul întrebării, Ephraim. De ce-ai salvat-o?

De pe chipul lui a pierit orice urmă de zâmbet.

— M-ai întrebat dacă sunt un hoț al ordinii sau unul al haosului, zic eu încet. Am prins mișcarea. Asta e lumea ta. Regulile tale. A făcut un serviciu – exista o datorie. Merită să fie răsplătită.

— Ăsta e un răspuns bun, zice Ducele. Dar ea nu e hoț. Și nu e prietena ta. E o sclavă în toate, mai puțin numele, și va fugi înapoi la stăpânii ei. Așadar, mă tem că trebuie să moară.

Așteaptă să obiectez, dar știu că n-are niciun rost. Singurul lucru pe care-l pot face acum e să apăr viața mea și pe a Volgăi.

— Propun să-l omorâm și pe el, zice Gorgo.

— Vai de mine! Acum tu ești Ducele Mâinilor, Gorgo? întreabă Ducele. A, nu? Atunci ține-ți fleanca!

Gorgo îi zâmbește cu răceală, dar nu zice nimic.

— Ephraim, ai complicat lucrurile. Dar Sindicatul își onorează contractorii. Nu ne datorezi nimic. Ești liber să pleci.

— Și ea? întreb privind-o pe Cyra.

— Are o natură duplicitară. Nu-i de încredere. Dacă a fost atât de grăbită să ni te toarne, cu cine altcineva ar mai fi dispusă să vorbească? Dar… greșeala ei e față de tine, așa că soarta ei e în mâinile tale. Acid, secure, foc, pumn. Alege-i sfârșitul!

— Ephraim… îmi pare rău! Te rog…, îmi zice lamentându-se cu buzele umflate.

Nu sunt în stare s-o urăsc. Sunt prea obosit ca s-o urăsc.

— Volga? o întreb.

Ea clatină din cap.

— Dă-i drumul pur și simplu, spun.

— Mulțumesc, scâncește Cyra. Mulțumesc. Volga…

— Nu-i vorbi! mă răstesc eu.

Ducele ridică dintr-o sprânceană.

— Foarte bine. Gorgo, ai auzit ce-a zis omul! Dă-i drumul!

Gorgo o apucă de păr și o târăște până la marginea zgârie-norului. Când înțelege ce vrea el să facă, femeia țipă și dă din picioare.

— Ephraim! Ephraim!

Nu fac nimic.

Gorgo o aruncă peste margine ca pe un sac cu gunoi. Nici nu auzim zgomotul impactului. Mi-o imaginez zăcând într-un morman de carne, cincizeci de etaje mai jos. Ca Trigg pe panta muntelui.

Mă uit la Duce. Urechile mele sunt pline de vuietul amintirii.

— Lăsați Obsidiana să se ridice, zice Ducele.

Eliberată de ghimpi, Volga se ridică în picioare, mai degrabă furioasă decât speriată.

— Numai ea ți-a fost loială până la capăt. Apreciez loialitatea. Așa că viața ei e darul meu de despărțire pentru tine. Un prieten sincer, dovedit. Ești norocos. Cei mai mulți hoți n-au parte de unul.

Îl privesc pe Duce și-mi înghit fierea.

— Atunci îți mulțumesc pentru patronajul tău, Duce. Cred că afacerea noastră s-a încheiat.

— Pe ziua de azi, da.

Mă întorc și o ajut pe Volga să se îndepărteze șchiopătând.

— Ephraim? strigă Ducele.

Mă opresc, temându-mă de altă surpriză.

— Mă întreb ce-o să faci acum.

— O să dorm.

— Singur? Păcat! Dar după aia?

— Nu știu. Nu m-am gândit atât de departe.

— Acum ai bani și-s toți ai tăi. Destui ca să ieși la pensie. Să faci ce ai chef. Dar te cunosc și știu că nu ești genul care să ruginească. Ai nevoie de viața asta. Ai nevoie de ea ca să te simți viu. Ca să simți ceva, orice. Oamenii ca mine și ca tine… noi mereu vrem mai mult. Regina poate să-ți ofere ceea ce vrei. Eu pot să-ți ofer asta.

Îi arunc o privire lui Gorgo, apoi îl întreb pe Duce:

— Îmi oferi un loc de muncă permanent?

Ducele zâmbește.

— Printre altele.

Îi dă lui Gorgo o carte de vizită și acesta mi-o aduce. Cartonașul negru are imprimat cu cifre albe, un număr de datapad.

— Când te plictisești. Întotdeauna am nevoie de o mână de ajutor.

Când încerc să-i iau cartea de vizită din mână, Gorgo o strânge între unghiile lui lungi. Cartea de vizită se rupe în două. Ghimpele îmi azvârle în obraz capătul rămas în mâna lui. Adun bucățile și le pun în buzunar, apoi mă îndepărtez împreună cu Volga. Facem tot ce ne stă în puteri să nu o rupem la fugă. În gând, îi doresc iepurelui un sfârșit mai blând decât al Cyrei.

Trădătoare sau nu, femeia Verde era din echipa mea. Și acum să mă ia dracu’ dacă nu există o datorie!

43. LYRIA

Pe străzile orașului

Pantofii mei bubuie pe asfaltul ud. În urechi îmi răsună vuietul arzătoarelor. Mi le amintesc topind podeaua din jur, când Obsidienii s-au repezit la mine în blocul acela. Mai înspăimântători decât blestemata de Mână Roșie. Erau trei, îmbrăcați în negru. Cu părul alb ca osul. Se mișcau mai repede decât câinii de pază din Tabăra 121, luându-și avânt din pereți și grinzi ca și cum nu exista gravitație. Am crezut că-s moartă, încolțită la înălțime și având numai aerul dedesubt.

Am văzut o conductă de ventilație deschisă. Nici nu m-am uitat să văd unde se termină înainte să sar. Armele lor au spulberat tabla în urma mea. Am căzut preț de zece etaje înainte să reușesc să-mi frânez căderea cu mâinile și picioarele. Frecarea mi-a jupuit pielea de pe palme și mi-a dislocat un umăr. Dar am reușit să alunec tot restul drumului, așa cum m-a învățat fratele meu Aengus în puțurile din Lagalos.

Pentru prima oară în viață, mă bucur că sunt micuță. Când am ajuns la capătul conductei de ventilație, am ieșit afară, am găsit o scară până jos și am ieșit șchiopătând pe străzile zonei în reconstrucție. Dar Obsidienii tot sunt pe urmele mele.

Nu pot să fug mai repede decât ei, așa că sar într-o pubelă aflată în spatele unui bloc de locuințe și mă acopăr cu gunoi. Șobolani de mărimea unor bebeluși și gândaci de bucătărie de mărimea unor șobolani îmi dau târcoale și mă mușcă de spate și de picioare. Dar stau nemișcată ca un cadavru, ascultându-i pe Obsidieni cum strigă unii la alții în limba lor stranie. Controlează stradă cu stradă. Un junghi dureros îmi străbate brațul stâng. Probabil că mi-am fracturat osul în timp ce cădeam. Vine cineva. Îmi țin răsuflarea.

Pielea de pe mâini mi s-a jupuit și sângerează. Tresar, strângând micul pistol pe care l-am luat din fața mașinii lui Philippe. Am fost prea îngrozită ca să mă întorc și să-l folosesc

împotriva Obsidienilor. N-am mai pus niciodată mâna pe o armă. Sunt în stare să împușc pe cineva? Și cine erau tipii ăștia? Cui i-a dus Philippe copiii? Rozaliul era șeful, dar n-am auzit cum îl cheamă. Numai dacă aș fi înțeles adevăratul nume al lui Philippe!

Îl urăsc pe ticălos!

Corbul lui l-a împușcat pe Kavax! L-au omorât pe Kavax!

O să-i omoare și pe Pax, și pe fată? „Nu-i lăsa să moară! Fă în așa fel încât să nu fie vina ta! Te rog!”

Mă foiesc în gunoi. Muște îmi bâzâie pe față. Mirosul îmi amintește de groapa de gunoi de lângă 121. Îl simt pe Liam lipit de pieptul meu, cu inimioara bătându-i înnebunită. E prea mult! Țâșnesc afară din pubelă, izbind panicată muștele așezate pe mine. În umăr simt un junghi dureros. Îngenunchez pe stradă printre mucuri de țigară și, în timp ce ploaia îmi pătrunde prin smoching, simt cercul din jurul pieptului pierind.

„Gândește, Lyria! Gândește!”

Trebuie să fug. Dar încotro?

Suverana va crede că sunt complice și o să fiu ucisă sau azvârlită în închisoare pentru tot restul vieții. Nu pot să revin în Citadelă. Dar Liam…

Pe străzi sunt numai umbrele. O ploaie rece cade fără încetare, de când am părăsit locuința lui Quicksilver. Îmi clănțăne dinții. Mă gândesc la chipul blând al lui Kavax și la cum a spus că Sofocle m-a ales. Că era o dovadă de magie. O minciună, dracu’ s-o ia!

Sunt plină de ură. În Citadelă le-am purtat pică tot timpul. Am urât-o pe Suverană. De aia au fost luați copiii. Pentru că am fost suficient de proastă ca să mă încred într-un Cenușiu.

Ascund în haină pistolul lui Philippe, aleg o direcție și mă pun în mișcare, aținându-mă în penumbră. Alerg cât de mult pot, dar umărul mă doare atât de rău, încât trebuie să mă opresc și să mă odihnesc din trei în trei cvartale. Câteva motociclete zburătoare vuiesc pe stradă, așa că îmi bag mâna în haină, o încleștez pe pistol și mă ascund în pragul unei uși. Din șei, bărbați cu căști negre și lucioase ca niște carapace de gândac scanează umbrele. Mă trântesc pe jos și încep să tremur ca un drogat, scărpinându-mă sub nas ca și cum aș fi prizat praf negru. Unul dintre motocicliști se oprește la zece metri de mine, apoi țâșnește în lungul străzii, crezându-mă vreo vagabondă.

Nu mai pot rămâne aici. O să mă hăituiască până mă vor scoate la lumină, cum au făcut în Tabăra 121. Trebuie să urc. Grijulie, ies din umbră și pornesc în căutarea unui lift. Însă toate casele de aici sunt clădiri pitice ghemuite sub țesătura de grinzi care susțin zgârie-norii. Cele conectate cu turnurile sunt fortificate și au uși înalte, securizate. Bat la câteva, dar nu mi se deschide. Așa că urmez vechi șine de tramvai ascendente în căutarea unei stații. Lângă ea ar putea fi un lift. De undeva de deasupra mea, prin ploaie, se aude cântecul nostalgic ale unei țitere. Roșii. S-ar putea să mă ajute.

Sub linia de tramvai se află o stație abandonată și părăginită, acoperită de graffiti. În jurul ei a răsărit un oraș de corturi locuit de vagabonzi. Înăuntrul corturilor scânteiază dispozitive electronice, iar câțiva oameni s-au adunat în jurul unui butoi aprins ca să se încălzească.

— Hei, ce-avem aici? întreabă un bărbat la vederea mea. Te-ai pierdut, fătucă?

După cum vorbește, e de pe Marte și-mi dau seama imediat că am făcut o greșeală.

— Bună, frate. E vreun lift pe-aici? întreb. M-aș mulțumi și cu niște scări.

— Ce-i trebuie unei micuțe ca tine să urce? întreabă un alt Roșu, și el tot de pe Marte. Ți-ar sta mai bine dac-ai coborî.

Mă retrag din fața lui.

— Uite ce mătase drăguță!

— Mătase la modă. Cum poartă alde Gamma.

— Correcto! Avem printre noi o Gamma, fătucă? Dinții curați. Părul aranjat.

— Cum te cheamă, fătucă? De unde vii?

— Asta nu-i treaba ta, drăcia dracului, îi zic. Dar dacă vrei să-mi arăți direcția bună, s-ar putea să se găsească niște biștari pentru tine.

— Sau putem să-i luăm pur și simplu.

— De ce te ții de braț? întreabă unul dintre ei. Ai căzut din cer? Ai avut un accident aerian?

Are dinții negri și sfărâmicioși din pricina prafului demonului. Vârful nasului îi e negru, cartilajul dintre nări se erodează.

— Vino-ncoa’, să ne uităm la el!

Doi bărbați aflați la marginea grupului au început să se apropie încet de mine din lateral. Fac un pas înapoi. Mâna mea tremurândă se strecoară sub haină.

— Ce-ar fi să vă vedeți de treabă? zic cu voce pițigăiată. Oamenii mei probabil mă caută.

— Noi suntem oamenii tăi, fătucă.

Dinaintea ochilor minții îmi apare imaginea Mâinilor Roșii în lumina lunii.

— Hai, vino la foc, să te-ncălzești! Avem ceva trăscău și ceva praf dacă vrei să vezi îngerii, surioară. Și Valea.

— Încălziți-vă unii pe alții! mârâi eu. Dacă te atingi de mine, îți prăjesc nenorocitele alea de boașe!

— Vai, vai, ce urât vorbești! zice bărbatul cu dinții stricați.

Se îndreaptă încet către mine.

— Nu pentru asta are o fată gură, nu știai?

Scot pistolul din haină și-l ațintesc către boașele lui. Bărbații dau îndărăt, dar insul cu dinți negri râde la vederea țevii tremurânde.

— Mișto arzător! Model clasic. Cum ai pus mâna pe-așa o marfă? Ți l-a dat stăpânul?

În timp ce așteaptă răspunsul, privirea îi străfulgeră în sus. Asta îmi salvează viața.

Mă întorc și văd un bărbat repezindu-se la mine din spate. Dau înapoi apăsând pe trăgaci. Pistolul e silențios și nu are recul. Sfârtecat de cartușele metalice, piciorul bărbatului explodează. Pielea de pe coapsă i se desface precum coaja unei piersici prea coapte. Piciorul retezat cade pe caldarâm și din el țâșnesc sânge și aburi. Urlă, își privește ciotul și se prăbușește. Mă răsucesc către ceilalți, cu pistolul în mână. Se retrag îngroziți ca niște copii. Înaintez către ei cu inima bătând furios, dorind să-i ucid pe toți rahații ăștia până la ultimul. Bărbatul prăbușit geme de durere ținându-și ciotul diform și mi se face rău.

Mă întorc și fug până nu mă mai țin picioarele.

Tremurând, mă prăbușesc între două blocuri neîngrijite. Pe ferestrele deschise se aud câini lătrând și copii țipând. Stomacul mi se întoarce pe dos și vomit printre gunoaie.

Când mi-am golit stomacul, cad din nou în fund și tremur. Bărbatul ăla o să moară. Și voiam să-i omor și pe ceilalți. Arunc pistolul dezgustată.

Pe stradă răsună un vuiet sonor și zgomotul unei izbituri.

Mă târăsc până la capătul aleii și, privind pe după colț, zăresc o stradă scăldată în lumina verde a firmei unei clădiri cu apartamente de închiriat. În centrul drumului e o motocicletă zburătoare. Un bărbat uriaș coboară din spatele ei și-și scoate casca. Părul alb îi curge liber pe spate. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani, deși cu Obsidienii e greu de zis. Bărbatul se apropie de o persoană pe care tocmai a străpuns-o în coapsă cu un harpon atașat în partea din față a motocicletei. Chipuri se ivesc la ferestrele clădirii. Obsidianul ridică persoana cu o singură mână și scoate un ciocan ascuțit dintr-o teacă de la spate. Îmi întorc ochii și stomacul mi se întoarce pe dos când aud zgomotul umed al craniului sfărâmat. Chipurile dispar de la ferestre și motocicleta pornește huruind, târând în urmă cadavrul cu păr roșu, încă prins în harpon.

Iau din nou pistolul.

Dacă rămân pe străzi, o să mă găsească. Îmi ridic privirile și văd vechile șine de tramvai. Dacă pot să mă urc până la ele, o să mă pot deplasa fără să fiu pe străzi. Dar cineva m-ar putea zări. Trebuie să risc.

Degetele-mi sunt însângerate când ajung la capătul stâlpului crăpat de beton și ies pe șine. Între șinele ruginite e o adâncitură care-mi permite să mă furișez fără să fiu văzută de jos. Numai asta mă ține în viață. În timp ce mă deplasez de-a lungul liniilor, alte motociclete patrulează pe străzile de dedesubt. De parcă pântecele Orașului Pierdut s-a trezit și încearcă să mă găsească. Cine sunt oamenii ăștia?

În următoarele ore trec pe lângă câteva lifturi gravitaționale de uz public, dar toate sunt păzite de bărbați în haine negre și ochelari cu viziune nocturnă. În cele din urmă, epuizată și tremurând, descopăr o scară abandonată lângă un lift gravitațional stricat. E nepăzită.

Câini vagabonzi mă mârâie cu ochii scânteind de sub casa scării în timp ce urc către luminile Hyperionului, aflate la nouăzeci de etaje mai sus. Pe măsură ce urc etaj după etaj către zonele mai luminoase și mai respectabile ale orașului, văd mașini zburând pe culoarele aeriene. Mașini și tramvaie de suprafață merg cu viteză pe podurile ce se încrucișează.

Îmi las capul în pământ când mă simt privită și strâng pistolul ascuns în haină până mi se albesc degetele. Acum, că îl am, nu vreau să mă mai despart de el.

Mă opresc și privesc stratul de smog de deasupra capului meu. Ori de câte ori o fac, nu pare deloc mai aproape. Orașul ăsta nu e făcut să fie străbătut pe jos. Dar nu am cui să cer ajutor și, chiar dacă aș găsi Gărzi aici jos, mi-ar fi prea frică să mă apropii de ele. Mai ales după ce s-a întâmplat data trecută. Cine mi-ar crede povestea? Și cine poate ști dacă nu sunt și ei pe statul de plată al bărbatului pentru care lucrează Philippe? Amintirea zâmbetului Rozaliului mă îngheață mai rău decât ploaia.

Lunecos, fermecător, dar putred pe dedesubt. La fel ca restul nenorocitului ăstuia de oraș.

Aș face orice ca să ajung acasă. Nu în Citadelă. Nu în tabără. Ci în mină. Cu familia mea în jur, înainte ca lumea să fi început să ne mistuie unul câte unul.

„Ava, de ce am plecat de-acolo?”

Îi vorbesc de parcă ea avea răspunsurile. Dar asta nu face decât să-mi sporească îndoielile. În Citadelă sunt acum două mame disperate să-și găsească copiii. Copii pierduți din cauza mea.

Mușchii picioarelor îmi ard. Fiecare pas e mai greu decât cel dinainte. Mi se pare c-a trecut o viață de când m-am gândit că gravitația asta e ușor de îndurat. De când eu și Philippe am străbătut pe jos întreaga Promenadă. Oare totul a fost o minciună? Până și durerea pe care am văzut-o în el?

Ajung la următorul nivel. Apoi la următorul. Numai furia mă ține în mișcare. Furie pe Philippe care m-a folosit, pe bărbații care au crezut că-s prada lor, pe mine pentru că m-am încrezut în cineva de pe luna asta, dracu’ s-o ia!

Aproape am ajuns. Scările devin mai curate. Graffiti sunt acoperite cu vopsea cenușie. E mai multă lumină. Mai multe mașini. Mai multe semne ale unui oraș sănătos: sirene și reclame. Câinii vagabonzi sunt singuri acum și dau din coadă când trec pe lângă ei. Mă aflu chiar sub stratul de smog. Văd aura holo-reclamelor de dincolo de norul cenușiu și un punct de control care păzește accesul pe nivelurile Promenadei, deasupra smogului. Dacă vreau să continui să urc, o să trebuiască să trec de el. Aș putea să rămân cu un nivel mai jos: sunt magazine, lumini și oameni care se plimbă pe străzi.

Privesc orașul udat de ploaie. Aburii produși de respirația mea plutesc prin aer.

Aș putea să dispar.
Aș putea găsi o cale să fug.
Dar dac-o fac, ce înseamnă? Că-s la fel ca Philippe, încă o cangrenă. N-o să-l mai văd niciodată pe Liam. În timp ce ploaia îmi pătrunde prin smochingul ud leoarcă, îmi revine în minte chipul surorii mele în clipa în care ne-am despărțit în 121: spaima din ochii ei, încrederea ei când m-a rugat să-i protejez fiul. Și tot ce-a mai rămas în mine se frânge sub povara faptului că am făcut și eu același lucru cuiva. Că am ajutat un ins să le fure copiii. Că l-am privit murind pe podea pe bărbatul care m-a scos din iad. Mă reazem de bariera de beton ca să-mi trag răsuflarea.
Zgomotele orașului se învolburează în jurul meu. Dar mă simt foarte departe. Aud râsetele nepoatelor și nepoților mei. Îmi amintesc zâmbetul tatii când m-a prins încălțată cu cizmele lui. Mi-e dor de mama, care merita mai mult decât să se ofilească și să moară. Mi-e dor de frații mei plecați la război și-mi revăd din nou sora cocoțată pe antena aceea ruginită, privind deasupra taberei și visând la stelele la care n-avea să ajungă. Și simt furie – o furie cumplită, arzătoare – față de oamenii care distrug familii și-și hăituiesc semenii.
Suverana nu mi-a apărat familia, dar eu nu-s ea.
Îmi forțez picioarele să urce ultimele trepte către cel dintâi nivel al Promenadei și mă îndrept către punctul de control. Îmi înghit spaima provocată de vederea Cenușiilor de dincolo de duro-sticlă. Îmi ridic mâinile cât îmi permite umărul meu rănit. Un detector de arme începe să țiuie în timp ce luminile albastre ale unui scaner îmi aleargă pe trup.
„Arme detectate. Arme detectate. Arme detectate”.
Cei doi Paznici de la posturile lor își ațintesc armele asupra mea.
— Oprește, cetățeană, spune o voce la difuzor. În genunchi, altfel tragem!

44. LYRIA

Gărzile Leonine

Stau într-o încăpere cenușie, fără ferestre, cu o cană de cafea neatinsă pe masa din fața mea. Din perete mă urmăresc lentilele întunecate și lucioase ale unei camere de supraveghere. Paznicii de la punctul de gardă, care mi-au confiscat pistolul lui Philippe, nu mi-au crezut povestea. Aveau și de ce. Mi-au zis că nu s-a anunțat la știri. N-au primit niciun ordin de la centru. Tot ce au sunt cuvintele care mi se rostogolesc de-a valma de pe buze.

N-am mai văzut pe nimeni de la plecarea lor.

Sunt pe jumătate adormită când ușa se trântește de perete și un soldat îi umple cadrul. E o femeie Cenușie îndesată, cu ochi înguști și obosiți, într-o armură cenușie de luptă pe care e gravat un Pegas zburând deasupra cifrei romane VII. O blană de animal udă leoarcă îi atârnă pe umărul stâng. O privesc îngrozită, amintindu-mi cum m-am lovit de ea pe holul conacului Telemanus. Miroase a ulei și a câine ud. După ea intră doi soldați cu lei auriți răgând pe platoșele lor, unul Obsidian, altul Auriu, dar în mod evident ea este șefa.

— Lyria din Lagalos.

Cuvintele sunt o poruncă, nu o întrebare.

Fac semn că da, înspăimântată de grupul acesta de duri. Fețele lor par modelate din betonul crăpat al orașului. Cenușia cea îndesată e o Urlătoare. Unul dintre oamenii Secerătorului. Și ceilalți doi bărbați au jurat să-și dea viețile în slujba Suveranei. Pentru ei sunt o teroristă.

— Am auzit că ai spus o poveste pe cinste.

— Cine sunteți? îngaim eu.

— Mă cheamă Holiday ti Nakamura, trimis special al Suveranei. Puneți-i botnița!

Oamenii dau ocol mesei. Din instinct, mă trag înapoi. Ei mă înhață. Unul mă lovește cu pumnul în ceafă. Picioarele mi se înmoaie. Văd negru înaintea ochilor. Ceva de metal îmi acoperă fața. Degetele dispozitivului îmi înconjoară capul, strângându-se, iar un apendice de cauciuc îmi pătrunde în gură și se depliază până când limba îmi e imobilizată. Mă sufoc.

— Pe nas, zice femeia Cenușie pocnind din degete dinaintea feței mele. Respiră pe nas, fato, altfel o să leșini. Respiră!

O ascult și trag oxigen pe nas.

— La cutie cu ea!

Unul dintre bărbați îmi trage peste cap o vestă de plastic. Când capul îmi iese pe cealaltă parte, pete negre încă-mi mai joacă în fața ochilor. Individul îmi strânge brațele în față, făcându-mă să gem din pricina durerii umărului dislocat, apoi vesta se umflă înconjurându-mi trupul și imobilizându-mi mâinile la piept. Odată umflat, polimerul se întunecă și armura se întărește pe dinafară.

— E pentru protecția ta, zice Holiday.

Mă apucă de botniță și mă conduce afară pe ușă, fără menajamente. O duzină de Gărzi Leonine cu armament greu, cu globul planetei roșii pe umărul stâng, marțieni toți, așteaptă în ploaie lângă o navă de război înțesată cu tunuri, învăluită într-o lumină orbitoare. Au puștile la umăr și coifurile lor mecanizate scanează clădirile din jur. Pe deasupra circulă câteva forme neclare. Gărzile postului local de pază se holbează cu venerație la membrii Gărzii Leonine, privind din când în când pe fereastră spre umbrele de pe cer. Sunt păziți de membri ai Gărzii Leonine și li s-au luat armele. Un paznic Roșu, cu piramida Vox cusută pe uniformă, stă deoparte, încătușat și cu buza sângerând. Un datapad spart zace pe podea, lângă el. Holiday li se adresează paznicilor:

— Informațiile pe care le-ați aflat în noaptea asta sunt confidențiale. Dacă divulgați măcar un cuvânt, veți fi acuzați de trădare împotriva Republicii. O navetă va veni să vă ia la interogatoriu.

Aruncă o privire către Roșul cu emblema Vox.

— Dacă nu vreți să sortați gunoiul în Deepgrave, vă recomand să faceți ce vi se spune!

Se întoarce către mine.

— Când îți zic să fugi, închide ochii și fugi! Ai înțeles?

Fac semn că da.

— Pachetul poate fi urcat la bord, spune Holiday în microfon. Blackfire? Ocelot?

Din casca lipită de urechea ei se aude un murmur. Ea mă privește, își coboară pușca de pe umăr și o armează.

— Trei. Doi. Unu. Fugi!

Lumina orbitoare a celor trei reflectoare de pe acoperișul navei mă orbește înainte să apuc să strâng pleoapele. Soldații mă trag după ei și fugim. Simt ploaia, pavajul, apoi, sub tălpile mele, puntea metalică a unei nave. Vederea îmi revine, colorată

încă în verzui, în timp ce soldații intră încolonați în urma mea. Naveta țâșnește din loc înainte să se închidă bine rampa. Când am ajuns la o sută de metri de sol, alți marțieni se înalță cu ajutorul cizmelor gravitaționale și aterizează în navă. Abia atunci rampa se închide.

Motoarele vuiesc. Sunt împinsă într-un scaun. Oamenii nu-și coboară armele. Auriul și Obsidianul își duc mâinile la bricele încolăcite pe brațe. Văd, pe fereastra cabinei de comandă, că umbrele acelea neclare continuă să ne escorteze. În timp ce zboară prin ploaie, întrezăresc coifuri negre ca smoala, cu chipuri de coșmar ieșite parcă din adâncul minelor, și armuri groase.

— Avem companie? întreabă Holiday.

— Cerul e clar, doamnă. Traficul civil a fost redirecționat. O să ajungem la altitudinea guvernamentală în zece secunde.

Urechile îmi pocnesc. Apoi se face liniște, cu excepția motoarelor. Toți sunt nervoși. Se tem de un alt atac din partea răpitorilor? Cât de departe poate ajunge mâna lor?

— Cât mai avem până la Citadelă?

— Cincizeci de kilometri.

Ceva țiuie în cabina de comandă.

— Se apropie vehicule de vânătoare. Distrugătoare atmosferice, spune pilotul. Lansate de pe o platformă aeriană.

— Câte sunt?

— Paisprezece distrugătoare-de-aripi. Două nave-tun. Să cer ajutor de la Lordul Cerului?

— Afurisita aia de femeie, murmură Holiday. Nu. Alertează Citadela, dar spune-i Lordului Cerului să stea pe poziții. Mi s-a poruncit să păstrez discreția. O încăierare deasupra orașului nu ar fi deloc discretă.

Albastrul îi transmite comanda mai departe, în timp ce copilotul vorbește în microfon.

— Atenție, navă Barca, aici este Haita a Șaptea din Forțele Aeriene ale Hyperionului. Violezi spațiul aerian al Guvernului Republicii și mandatul Suveranei. Schimbă cursul imediat către o altitudine civilă. Ai zece secunde să te supui.

Ceilalți nu schimbă cursul. Acum îi văd prin fereastra cabinei de pilotaj. Mici puncte negre, cât musculițele de la distanța asta, alcătuind o linie ca să ne împiedice să ajungem în Citadelă.

— Primim o transmisie.

— Nakamura, mârâie din difuzor o voce groasă de femeie. Ar fi trebuit să știu că o să te trimită pe tine. Oprește motoarele și predă-mi-o pe terorista Roșie!

Un Albastru îi dă lui Holiday un emițător portabil.

— Victra, martorul e arestat. Nu interfera în jurisdicția Republicii. Am fost autorizată de Suverană să i-o aduc făcând uz de toate mijloacele pe care le am la dispoziție. Nu vrei asemenea necazuri.

— Draga mea, eu sunt necazul.

Două dâre de lumină sfâșie întunericul dintre nave, ratând cabina de comandă cu numai câțiva metri.

— Au răpit-o pe fiica mea. Pe fiica mea!

Mă înfior dându-mi seama cine e la celălalt capăt.

— Și vrei să afle toată afurisita de Republică? mârâie Holiday. O s-o silească pe Suverană să abdice. Schimbă cursul navelor! Ducem martora la interogatoriu, ca să o putem recupera pe fiica ta. Ne faci să pierdem timpul.

— Interogatoriu? râde Victra. Iar măsurile alea de tot rahatul ale Virginiei. Uite unde ne-au adus! E rândul meu.

— Dacă mai tragi o singură dată în nava asta, riști să omori unica pistă pe care o avem. Fata a venit la noi. O ducem în Citadelă.

— Idioții tăi mi-au pierdut fata. O s-o găsesc eu. Predă-mi-o pe Roșia aia sau o să vin și-o s-o smulg din nava ta. Ai zece secunde să te supui. Victra, terminat!

Holiday e îngrijorată.

— Transmisiunea asta a venit dinspre nave?

— Nu, doamnă.

— Pilotule, cu toată viteza către ele!

Se întoarce către oamenii ei.

— Pregătiți armele! Nu trageți, doar ripostați la focuri! Nu e în vreo navă. E aeropurtată. Așteptați-vă să fim abordați de Aurii!

Își duce pușca la umăr. Oamenii sar în picioare și își ațintesc armele către rampa închisă. Ceva se izbește de navă. Urmează alte trei lovituri în fuzelaj. Nava noastră vuiește prin văzduh către zidul de distrugătoare-de-aripi, aproape, tot mai aproape. Focuri de avertisment ricoșează din prova navei.

— Mai repede, zice Holiday.

Tavanul se încinge și aruncă scântei când cineva aflat afară începe să-l perforeze. Gărzile Leonine înconjoară zona, ațintindu-și armele în sus.

— Mai repede!

Străpungem linia de distrugătoare-de-aripi. Se reped pe urma noastră. În depărtare văd luminile Citadelei. Nava trosnește din încheieturi, depășind bariera sunetului. Din tavan, scânteile cad asupra mea ca o ploaie. Nave ale Casei Augustus se înalță de pe platformele de aterizare în întâmpinarea noastră. Pe lângă ele se ridică în aer o duzină de oameni în armură, în fruntea cărora se află o siluetă înaltă într-o armură albastru-deschis, cu emblema vulpii. Niobe au Telemanus a venit la luptă.

45. DARROW

Venus

Cândva, Venus a fost sora cea rea a Pământului, umflată de praf solar până la o formă și o mărime similare. Dar dacă Pământul fusese binecuvântat cu apă, aer și o natură blândă, Venus avea o fire mult mai neprietenoasă. Suprafața ei, suficient de fierbinte ca să topească plumbul, era marcată de zile și de nopți interminabile, fiecare numărând câte două sute patruzeci și trei de-ale surorii sale. Sub răsuflarea ei fetidă nu trăia nimic, nu creștea nimic, nu mișca nimic, mai puțin vânturile de dioxid de carbon și norii leneși ghiftuiți cu ploaie acidă.

Apoi, din întunericul cosmosului a sosit omenirea, absorbind hidrogenul gigantelor gazoase și eliberându-l pe cerurile lui Venus. Ploile ce au urmat i-au acoperit cu oceane optzeci la sută din suprafață. Cu catapulte electromagnetice de mare altitudine, oamenii au anihilat atmosfera acidă și i-au răcit suprafața. Cu asteroizi azvârliți din centura de asteroizi și catapulte electromagnetice la ecuator, au smuls-o din lenea ei, provocând-o la un dans agreabil, care a făcut ca zilele ei să fie acum la fel de scurte ca ale surorii sale. Omenirea a îmbrăcat-o în verde și albastru, iar ea a așteptat, proaspătă și nerăbdătoare, ca oamenii să coboare din orașele lor plutitoare și

să i se alăture în noul ei dans, pentru care se pregătise vreme de patru miliarde și jumătate de ani, plus alți nouăzeci.

Prima care a sosit a fost Casa Carthii de pe Luna.

Acum, pentru prima oară în cei treizeci și trei de ani de viață, îndrăznesc s-o văd pe Venus cu ochii mei. Norii ei sunt subțiri și i se agață de trupul albastru împestrițat, ca zdrențele unei cămăși de noapte. Diademe de gheață și de zăpadă îi încununează polii. Insule de smarald răsar din mările ei albastre, calme. Și la gât s-a încins cu puterea Auriilor, o salbă bizantină de nave și de șantiere orbitale cu luminile platformelor de aterizare scânteind, încărcate cu fregate și distrugătoare pe jumătate construite, toate din oțel mercurian. În jurul acestui colier alunecă nave întunecate pe care e pictat craniul încoronat al Lordului Cenușă, înăuntrul piramidei Societății. Sunt mult mai puține decât ne-a informat serviciul nostru de spionaj. Probabil cele mai multe se află de cealaltă parte a planetei.

— Mmm, în gâtlejul fiarei, spune Alexandar, care stă lângă mine pe puntea de comandă. „Iată, vestește-ne-acum de pieirea ce vine Cassandra, dar dup-al zeului sfat, nicicând n-o crezură troienii.”[8]

Rhonna, aflată de cealaltă parte a mea, oftează exasperată.

— Nu putem sta și noi cinci minute fără să ți se scurgă vreun comentariu din dos?

El chicotește.

— De parcă știi ce să faci cu tăcerea!

— Orice ar fi mai bine decât să te aud pe tine citând din Nilton.

— Milton, ca să știi și tu. Numai că ăsta n-a fost englezul cel orb. A fost poetul din Atica.

Mă întorc și le arunc o privire care-i face să amuțească. Rhonna tace indispusă, Alexandar tace și el, dar jubilează. Descoperă o pată pe platoșa lui neagră și scoate o batistă de mătase cu care o șterge.

— Lăncier, ce flotă e asta? o întreb pe Rhonna.

Ea își recapătă buna dispoziție, înaintează, face să apară în aer imaginea de pe datapad-ul ei și mărește navele importante.

— Se pare că sunt Prima și A Treia. Acolo sunt sfinxul Casei Carthii și câinii lui Cerana, stegarul lor.

---

[8] Vergilius, *Eneida,* traducere de George Coșbuc, Editura Univers, București, 1980. (n.tr.).

Alexandar scoate un sunet menit să exprime o dezamăgire politicoasă. Frustrată, Rhonna cercetează imaginea, neînțelegând unde a greșit.

— Taci, Alexandar!

— N-am zis nimic.

— Alexandar, știi răspunsul? întreb eu.

— Prima, a Treia și a Unsprezecea.

— A Unsprezecea? întreabă Rhonna.

Alexandar continuă mândru de sine:

— Cerana nu mai e cu a Treia. Spionajul nostru indică faptul că Lordul Cenușă și-a continuat reformarea flotei, preferând forțe mai mici, independente, cu mai multă autonomie locală. Acum trei luni, Casa Cerana a fost zărită operând pe orbita marțiană fără suport adițional. Starhall crede că în Flota Societății există acum cel puțin douăsprezece subdiviziuni principale.

Își dă într-o parte părul lung, care îi acoperă ochii.

— Cele mai recente dintre ele fiind, desigur, de dimensiuni mai mici. Restul flotelor sunt probabil ascunse după planetă, ținând cont de modul în care operează de obicei Lordul Cenușă.

— Câte nave importante sunt în Flota a Unsprezecea? întreb eu începând să mă simt iritat.

— Estimările spun că-s două distrugătoare, șase nave-torță și zece fregate, domnule.

— Corect.

— Mulțumesc, domnule.

Rhonna se cufundă din nou în tăcere. Mă întorc către ea și îi spun încet:

— Ce crezi c-o să-ți spun?

— Că trebuie să-mi citesc mesajele.

— Da. Dar de ce?

Ea nu răspunde, însă privește peste umărul meu, către Alexandar.

— Rhonna, prima regulă a războiului este să știi unde-i dușmanul. Cum poți să știi unde e dacă nu știi ce efective are? Să zicem că vezi o navă-torță cu câinii Casei Cerana undeva în centura de asteroizi. Cum o să decizi ce vei face dacă nu știi cu câte alte nave călătorește? Câte variabile există pentru ambuscade și contraatacuri?

Mă aplec și mai mult și-i fac semn către Alexandar:

— Și mai ales nu-l lăsa să te sâcâie!
— Da, să trăiți!
— Iar tu…
Mă întorc către Alexandar. Îngheață când extrag din datapad-ul meu o hologramă ce înfățișează puntea navei. Dau înapoi și reiau zâmbetele satisfăcute pe care i le-a aruncat Rhonnei pe la spatele meu. Îl fac să urmărească imaginea de trei ori, până când obrajii lui palizi sunt roșii ca trandafirii.
— Nu fi cretin! Asta-i principala cauză pentru care a pornit războiul ăsta.
— Da, să trăiți!
Cocoțat pe scaunul pilotului, deasupra noastră, Colloway chicotește amuzat, deși tot nu zâmbește. Nu i-a plăcut niciodată de Alexandar, sau de alți Aurii, dacă e să fim cinstiți, dar îi provoacă o satisfacție specială să-l vadă umilit pe lăncierul cel chipeș. Nu se întâmplă prea des. Cu excepția gurii lui, băiatul l-ar face mândru pe Lorn. Și-ar dori ca toată lumea să creadă că talentele sale sunt un dar al zeilor, deși, de când îl știu eu, nu există moment pe care să nu și-l petreacă studiind sau practicând artele marțiale. Uneori, Lorn îl lăsa să asiste la lecțiile noastre secrete din Agea. Aducea pâine cu alune făcută de sora lui și ne privea cu ochi mari, fascinați.
Îi fac semn lui Alexandar să se apropie.
— Vreau să te ții departe de Apollonius!
— Nu vă supărați, domnule, dar omul ăla are o bombă în cap.
— E nebun. Când a vorbit despre dușmănia de sânge, era serios. Nu-ți aruncă mănușa, fiindcă știe că îl voi opri. Dar dacă-i întorci spatele, tot e posibil să-și încerce norocul.
— N-o s-o facă. Știe că o să-i aruncați capul în aer și după părerea mea îi place capul lui.
— Probabil va paria că e în siguranță. Că nu voi sacrifica misiunea ca să-ți răzbun moartea.
— Bineînțeles că ați face-o!
Pe chipul lui apare o expresie chinuită.
— Nu-i așa?
— Sigur c-aș face-o, spun eu surprinzând privirea Rhonnei.
Ea știe că mint, fiindcă, spre deosebire de Alexandar, nu suferă de acea iluzie grandomană pe care toți Auriii o nutresc în secret: că sunt cei aleși și că momentul lor de glorie va veni. Rhonna s-ar aștepta să pun misiunea mai presus de ea. Și, ca

urmare a unei singure priviri schimbate între noi, o văd într-o nouă lumină.

— Scuze că-ntrerup lecția, dar suntem apelați de securitatea planetară, spune Virguliță din adâncitura unde-i instalat centrul de comunicații.

Scaunul lui alb, tapițat, e înclinat în spate. Lumina ambientală a comenzilor holografice ce plutesc dinaintea lui îi scaldă brațele slăbănoage într-un verde radioactiv. A mai executat dansul ăsta până acum, căci am străbătut deja trei niveluri de securitate folosind codurile primite de la intermediarul lui Tharsus: prima oară când ne-am apropiat de stația Bastion, apoi de încă două ori la cererea unor patrule Aurii și a unor drone cu senzori, în timp ce pătrundeam tot mai adânc pe orbita dușmanului. Cu excepția contactului cu Societatea, nu am comunicat cu nimeni.

— Introdu ultimul cod, spun eu. Pregătește motoarele pentru viteză maximă dacă nu ne iese.

Într-adevăr, suntem în gâtlejul fiarei.

•

După ce am trecut de securitatea planetară, aterizăm, alături de cinci fregate de asalt mai vechi, pe o pistă liniștită de pe țărmul insulei lui Tharsus, în apele ecuatoriale ale lui Venus. Din turnurile de veghe, santinele cu căști urmăresc aterizarea navei, apoi își întorc privirile plictisite către apele învăluite în întuneric.

— Asta-i tot? Cinci fregate? Credeam c-o să fie măcar o duzină, murmură Sevro.

— Probabil că sunt mai multe în larg, zic eu.

— Și dacă nu-s?

Urlătorii se adună în cala de lângă rampa de debarcare, unde termină de îmbrăcat armurile. Pietricică și Milia îl aduc pe Apollonius din celula sa. Nu arată a prizonier, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și cu o mantie purpurie pe care am găsit-o prin dulapurile lui Quicksilver. Sevro a plecat înaintea mea și acum stă călare pe una dintre motocicletele gravitaționale, împărțind un măr cu Mutu, care ia mușcături mici, delicate. Sevro îl privește ostil pe Apollonius în timp ce un Urlător îi strânge șuruburile de la spate ale armurii.

— Ții minte ce se-ntâmplă dacă faci pe deșteptul, nu, Apo?

Strânge în pumn fructul până când acesta se sfărâmă. Își șterge pe jacheta neagră a lui Apollonius mâna plină de zeamă și de bucăți de măr.

— O mică promisiune pe care ți-o fac.

Mutu se strâmbă la vederea fructului strivit.

— Ce face nevastă-ta, Barca? întreabă Apollonius după o scurtă pauză. Magnifică femeie. Tharsus și cu mine am împărțit-o pe soră-sa de câteva ori, desigur – veninoasă Antonia aia! –, dar n-am avut parte de plăcerea aleasă de-a o avea pe soră-sa mai mare. Din câte mi-a zis Tactus, era ca o eclipsă de soare.

Urlătorii dintre ei se dau la o parte, dar Sevro nu se clintește.

— N-am vrut să te jignesc. A fost un compliment la adresa unui cuplu minunat, deși neașteptat.

— Am o colecție la care o să contribui și tu foarte curând, răspunde Sevro lovindu-și cizma cu cuțitul.

N-am încredere în Auriu. Ne-a adus pe suprafața planetei și deocamdată și-a respectat partea din înțelegere, dar cât o să dureze asta odată ce-și va revedea fratele? Sunt un cuplu de sadici bizari. Nici chiar Tactus, cel mai fidel dintre frați, nu era un ins de încredere.

Îi fac semn lui Mutu. De când l-am găsit în celula aia, a pus pe el vreo cincizeci de kilograme. Clovnul și Pietricică au început să-l antreneze cu simulatorul pentru pilotajul carapacelor stelare. Nu e bun, dar nu-i nici rău. Am șovăit când Sevro mi-a propus să-l luăm cu noi în misiunea asta, însă ne mai trebuia încă un individ înalt, și el se descurcă cu conținutul dulapului cu arme mai bine decât în bucătăria noastră. Într-un fel, asta-i și mai tulburător, dar l-am pus pe Virguliță să introducă în armura lui niște măsuri de precauție, ca să fim siguri.

— În zona întunecată nu vom putea transmite către chestia din craniul lui Apollonius, îi spun eu lui Mutu. Vreau să nu-l pierzi din ochi. Un pas greșit dacă face, rade-l!

Aceleași instrucțiuni pe care i le-am dat și Thraxei cu privire la Mutu și la Apollonius. Obsidianul scoate de la centură unul dintre cuțitele lui Sevro. Probabil chiar a reușit să-l impresioneze. Răsucește cu nonșalanță lama între degete, de parcă treaba asta îi e codată adânc în ADN, unde-a stat în adormire. Zâmbește și face semn că da.

— Bunul meu domn, zic eu încet.

— Fascinant model conceptual, spune Apollonius privindu-i pe Urlătorii mei în timp ce mă apropii de el. Atâtea genuri disparate funcționând autonom. Dacă n-ar fi monstrul Auriu, cât v-ar lua până să începeți să vă mâncați între voi?

— Ei, să sperăm că vei fi prin preajmă ca să afli răspunsul, spun.

Mă întorc către Urlători și-l văd pe Sevro urmărind discuția mea cu Apollonius.

— Bine, doamnelor și domnilor, activați căștile!

Chipurile prietenoase ale celor mai înalți dintre Urlătorii mei dispar dincolo de măștile reci ale armurilor electromagnetice, înlocuite cu fețe de demoni. Oamenii mei nu-și arborează trofeele, nici pieile de lup. Armurile, de obicei pictate strident, în conformitate cu preferințele posesorilor, sunt de data asta de un negru mat, tipic echipelor de comando ale Societății, cu un Minotaur de fier pe piept.

— Fasciștilor, arătați ca și cum sunteți gata să prădați o așezare și să nimiciți toți locuitorii cu raze cu particule.

— Gata de genocid, să trăiți! zice Clovnul luând poziție de drepți.

— Nu uitați: nu faceți zgomot. Stați împreună. Suntem Aurii reveniți cu moștenitorul.

Mă întorc către Apollonius, singurul care nu poartă armură, și îi zâmbesc.

— Hai să facem cunoștință cu familia!

Rampa coboară și ne pomenim privind în lungul țevii unui tun anti-navă cu particule, cu un Cenușiu pe scaunul tunarului. Alți doi Cenușii și un grup de Obsidieni în armură stau la baza rampei cu armele duse cu nonșalanță la umăr, așteptându-se să vadă o echipă de pirați zdrențăroși, nu un garaj întreg de Aurii în armuri de luptă.

— În genunchi sau deschidem focul! strigă căpetenia lor.

Apollonius înaintează în lumina reflectoarelor, cu mâinile întinse.

— Vorkian, așa îți întâmpini stăpânul revenit acasă? întreabă el.

O Cenușie cu piele întunecată, o claie de păr alb și o față care parcă a fost tăiată dintr-o cizmă veche iese din rânduri.

— *Dominus*?

Cade în genunchi, dar nu-și poate coborî privirea.

— Sunteți chiar domnia voastră?!

Oamenii din spatele ei cad în genunchi înainte să ajungă Apollonius la jumătatea rampei.

— Se pare că Vidul nu-mi era încă menit. Căci eu sunt Apollonius au Valii-Rath, eliberat din adâncuri, și m-am întors să vă comand, buna mea Vorkian.

— Cine sunt acești oameni, domnule?

— Ai lenevit atâta vreme că nu mai ești în stare să recunoști niște prieteni *loiali,* Vorkian?

El mă privește și zâmbește. Sunt cât pe ce să declanșez bomba din craniul lui.

— Ei sunt eliberatorii mei.

— Domnule, iertare! Nici nu știam că mai sunteți în viață!

Apollonius ridică mâna, întrerupând-o.

— Devotează-te serviciului meu și într-o bună zi poate vei fi iertată. Mă vei sluji, centurion Vorkian?

— N-am părăsit niciodată serviciul domniei voastre. Dar fratele vostru…

— Da, am auzit că-i ocupat să ruineze casa mamei și a tatălui meu. Unde e desfrânatul ăla leneș?

— Înoată, domnule, spune Vorkian dezgustată. Cu anturajul său.

— Minunat. Se știe că-mi plac serbările acvatice, zice Apollonius arătându-și dinții albi. Zâmbește, Vorkian, infamia se apropie de sfârșit! Căci gloria ne așteaptă din nou. Spune-le gărzilor și servitorilor să se retragă în seara asta în camerele și cazărmile lor. Odihniți-vă. Asta e o problemă de familie.

— Unii dintre oameni nu vă cunosc, *dominus.* Sunt broscoii Lordului Cenușă.

— Pot fi învinși?

— Da. Cei loiali sunt pregătiți.

Oamenii ei încuviințează.

— Bine. Trimite vorbă tuturor. Duceți-i în barăci pe oamenii lui Cenușă, turnați ulei de motor pe ei și dați-le foc! Apoi tăiați-le capetele și mâinile și dați-le la crabi!

— Cu plăcere, *dominus*!

Vorkian și oamenii ei se pierd în întuneric, iar noi înaintăm către clădirea principală. Locul e invadat de verdeață, lujerii junglei se târăsc în susul pereților, copacii se apleacă deasupra pasarelelor. Drumul nostru ne poartă înăuntrul complexului, printr-o ușă de sticlă aflată la baza unei piramide de sticlă. Trecem pe lângă gărzi care, anunțate de Vorkian,

îngenunchează când apare Apollonius. Două dintre ele târăsc un ofițer Cenușiu aproape mort în bătaie.

— *Minotaur invictus*! își salută ei lordul, apoi își văd de însărcinările lor lugubre.

În curând, complexul e un oraș abandonat.

— Ar trebui să fie mai mulți, murmură Sevro.

Găsim un bărbat dând ture în piscina din spatele complexului, al cărui acoperiș se extinde deasupra unui golfuleț stâncos. Apa oceanului e luminată de dedesubt. Alți patru Aurii lenevesc la marginea apei, întinși pe divanuri, bând vin și mâncând din farfuriuțe. Doi sunt goi, alți doi, înfășurați în robe de mătase. Trei Rozalii se agită în jurul lor, servind pahare de șampanie și masând mușchii obosiți.

Când Tharsus și-a terminat de făcut turele, alunecă prin apă până la margine și iese afară. E gol și mai puțin musculos decât Apollonius, numai brațe și picioare și cu o burtică nou căpătată. Se îndreaptă către prosopul său, dar în locul lui ia paharul de vin. E greu să-ți imaginezi că e unul dintre puținii Călăreți ai Oaselor care au scăpat neprinși. Ultima oară când l-am văzut pe Tharsus în carne și oase, încerca să cumpere de la Cassius cadavrul lui Sevro. Stă cocoșat, sorbindu-și vinul în timp ce pipăie jucăuș sânul uneia dintre Aurii. Ea îl plesnește peste mână cu un râs iritat, însă apoi consimte la un sărut apăsat.

El toarnă vin pe stomacul femeii, până când acesta se adună pe pântecele ei. Se apleacă și îl linge, în timp ce ea geme încet. Rozaliul care masa picioarele femeii se face nevăzut. Nimeni nu ne-a observat. Căutăm vreo urmă a paznicilor.

— Ai zis că nava aia a adus vin frankian? întreabă surprins un Auriu musculos care nu poartă decât un colier cu diamante.

— Da, spune Tharsus.

— Arăta ca o fregată de asalt. Unde ai găsit-o?

— Furată de la Quicksilver în persoană de armada mea cea îndrăzneață. Printre stele sunt comori, bunul meu domn!

— Mogulul tot mogul, adaugă un alt lingușitor.

Unul dintre Rozalii îi dă un pahar.

— Trebuie să facem o petrecere de proporțiile bacanalelor, spune Auriul cel musculos. Noile restricții alimentare sunt draconice. Practic, ronțăim coji de pâine. Mă simt ca un Raa.

— Ești urât ca un Raa, spune Tharsus.

— Cred că o petrecere e o idee splendidă, Gregarius, spune femeia. Asta dacă Tharsus își poate controla apetitul suficient ca să apucăm și noi ceva.

— Putem să-l invităm pe Lordul Cenușă, adaugă Tharsus întinzându-se spre emițătorul său.

— O, bătrânul pustnic! spune femeia. Cred că e nevoie de mai mult decât o petrecere ca să-l momim afară din carapace. Și dacă o aduce pe Atalanta cu *concubinul* ei? încheie ea înfiorându-se.

— Vorkian, spune Tharsus în emițătorul lui. Vorkian, unde-i afurisitul ăla de vin? Nava a aterizat acum douăzeci de minute. O să pun să fii biciuită dacă îi mai faci pe oaspeții mei să aștepte.

— Nu cumva vrei să zici oaspeții *mei*? rostește Apollonius pășind în patioul întunecat.

Îl urmăm, cu ochii în patru după gărzi.

Tharsus se răsucește către noi, dar nu reușește să ne deslușească fețele.

— Cine-i acolo? Cum îndrăzniți să purtați armură în prezența mea? Vorkian?

— Nu-i Vorkian, zice Sevro.

— Cine sunteți? întreabă Tharsus.

— Nu-ți recunoști propriile rude, frățioare? întreabă Apollonius ieșind la lumină.

Tharsus se albește la față și dă înapoi. Sevro i se alătură lui Apollonius și-și retractează casca.

— Bună, băiatu’! De când nu te-am mai văzut! Tot îmi mai vrei cutia toracică?

Tharsus îl privește cu o groază abjectă.

— Ares! șuieră una dintre femeile Aurii cu paharul încă în mână.

Ceilalți îl privesc pe Sevro nedumeriți. Gustă în această clipă o mică parte din spaima pe care sclavii lor o îndură zi de zi. Rozaliii cască gura la vederea noastră. Pe chipurile a doi dintre ei răsar zâmbete largi. Pleacă în grabă, știind ce urmează.

— Luați-l pe Tharsus! Omorâți-i pe ceilalți! spun scoțând pistolul cu propulsie electromagnetică din tocul de la șoldul drept.

Apăs pe trăgaci. Capul Auriului musculos explodează. Mutu trage. Femeia de pe pântecele căreia a băut Tharsus ridică o

mână de parcă ar putea opri din drum un toroid de hidrogen supra-încălzit care se deplasează mai iute decât viteza sunetului. Mâna dispare. La fel și falca. Unul dintre Aurii se repede la noi și Mutu îl împușcă și pe el. Plasma îi roade pieptul, deschizând o gaură imensă, însângerată. Trupul își continuă mișcarea. Sevro îl împușcă în picior și bărbatul cade într-o parte, se văicărește și moare.

Tharsus se repede în apă.

— E al meu, spune Sevro.

Își lansează în apă pumnul paralizant, în stânga lui Tharsus. Electricitatea pârâie în mediul ud și îl electrocutează pe bărbat. Acesta e cuprins de convulsii și se ridică la suprafață. Restul oamenilor mei se revarsă în curte, asigurând-o. Cel din urmă Auriu folosește ca pe un scut trupul primului Auriu pe care l-am împușcat, căutând cu disperare o armă.

— Apollonius, stai! spun eu.

Mă ignoră și se repede înainte blocându-mi împușcătura. Bărbatul care se ascunde îl vede apropiindu-se și încearcă să se refugieze în apa golfului. Apollonius îl doboară pe la spate. Se tăvălesc amândoi pe jos până când Apollonius îl răsucește pe o parte și îi rupe gâtul dintr-o smucitură. Se ridică lent de pe cadavru și privește amuzat cum Sevro sare în apă să recupereze trupul lui Tharsus.

Cu ajutorul lui Mutu, Sevro îl scoate din apă și-l întinde pe jos.

Apollonius mi se alătură.

— Ți-am spus să stai, îi zic.

— Oare Atena ar fi oprit mâna lui Ulise când a revenit în Itaca? Nicio Culoare nu e la adăpost de mânia mea.

Toarnă vin peste fața fratelui său leșinat.

— Tharsus! Îndepărtează-te de lumină! Nu e vremea să visezi. Revino în țara muritorilor osteniți!

Tharsus deschide ochii, apoi scuipă apă.

— Apollonius? șoptește el răgușit.

— Bună, frate! Ți-a fost dor de mine?

46. DARROW

Mânia unui frate

După ce am asigurat patioul, Tharsus, înfășurat într-un halat, se așază pe un scaun, departe de cadavre. Șocul lui inițial a făcut loc unui dispreț țâfnos.

— Uimitor în ce companie te afli, frate, șuieră el către Apollonius, care stă în fața lui.

— Scopul scuză mijloacele, Tharsus. Scopul scuză mijloacele.

— Și i-ai adus cu tine aici. La mine acasă!

Apollonius îi trage o palmă ușoară fratelui său.

— La mine acasă, îl corectează el. Eu sunt moștenitorul Casei Valii-Rath, nu tu. Știu că n-ai uitat asta, altfel mă îndoiesc că aș fi fost prizonier atâta vreme.

— Am încercat să te salvez, zice Tharsus cu convingere.

— Serios, dragă frate?

— Nu m-am dat îndărăt de la nicio cheltuială. Am angajat mercenari și jumătate dintre spionii mei...

— Scuze, Tharsus, intervin eu. N-a existat decât un singur asalt asupra Deepgrave. Nu a fost pentru Apollonius și nu l-ai organizat tu.

— Vâră-ți-o în cur, corcitură, zice Tharsus scuipând în direcția mea.

Apollonius îl pălmuiește, de data asta așa de tare, că-l face să cadă de pe scaun. Îl așteaptă să se așeze din nou.

— Poartă-te frumos, frate! Când te afli la mila dușmanului, țâfnoșenia e degradantă.

— Îmi rezerv bunele purtări pentru oameni, nu pentru sclavi, replică Tharsus.

Îl privesc fără milă. Apollonius are o oarecare măreție, dar Tharsus e un pervers cu gene lungi. Chipul lui frumos nu-i decât adaptarea evoluționistă a unui prădător.

— Ești confuz, frate dragă, zice Tharsus cu un râs dement. Pierdut în haosul propriei tale minți, fără ca eu să te ajut să o pui în ordine.

Își ridică privirea către fratele său mai mare, zâmbind blând.

— Mă înfior gândindu-mă ce vor ăștia, ce ți-au promis. Dar ei nu țin la tine așa ca mine. Când o să capete ceea ce vor, o să te lepede.

Privește către Sevro:

— Corcituri fără un cod al onoarei.

— Oi fi eu corcitură, zice Sevro. Dar când tragi linia, tu tot o javră ești, iar eu am două urechi.

Își scoate cuțitul din cizmă, îl apucă pe Tharsus de păr și-i retează urechea stângă. Tharsus urlă de durere și Mutu face un pas către Apollonius, dar nu e cazul. Apollonius privește nepăsător zbaterile lui Tharsus.

— Apollonius! șuieră Tharsus.

— Ți-am zis doar: ai grijă la maniere!

— Mama avea dreptate. Ești nebun!

— Nu-s *nebun*, mârâie Apollonius și înaintează.

Tharsus se trage înapoi, cuprins de o groază subită. Însă mânia lui Apollonius dispare la fel de repede cum a venit.

— Nu-s nebun, zice el încet, apoi zâmbește larg. Pur și simplu, sunt lacom de viață și de senzațiile tari oferite de război. De ce să-mi refuz plăcerea, când aceștia doi au descins până la mine și mi-au oferit prilejul să iau parte la ultimul joc? Oftează. Dragă frate, știu cât de dificil e pentru tine să mă revezi. Ce ușoară trebuie să-ți fi fost viața când scandalagiul de mine mă ofileam în abis. Dar mie nu mi-a fost ușor să îndur. Nici izolarea, nici plictiseala, nici teama că măreţul fir al vieții mele va fi retezat înaintea momentului meu de glorie. Dar știi care era cea mai adâncă și mai sumbră dintre lamentațiile mele?

Se apleacă înainte.

— Știi? Era spaima că dragul și iubitorul meu frate, aliatul meu împotriva restului lumii, a fost complice la încarcerarea mea.

— Complice? Ridicol!

— Indubitabil complice.

— E o minciună, spune Tharsus. Ți-au umplut mintea cu gunoi.

— Așa să fie?

— Gunoi. Grotesc și îndrăzneț.

— Haide, Tharsus! Chiar crezi că nu-ți cunosc limbajul corporal? Nu l-ai putut ascunde niciodată de mine.

— Apollonius, nu te-aș trăda…

Apollonius zâmbește.

— Onoarea ar fi trebuit să te silească la o vendetă împotriva lui Grimmus. De ce te-ar lăsa Lordul Cenușă în viață dacă n-ai fi sluga lui? Ai crezut că o să te ia de-a dreapta sa? Tharsus, consumatorul de Rozalii. Tharsus Torționarul. Tharsus, vampirul din Thessalonica. Șacalul ți-o fi prețuit cruzimea, dar ceilalți te văd așa cum ești și râd de tine ca de bufonul bețiv care-ai ajuns.

Te cred un adolescent josnic, binecuvântat cu gene bune, mai precis, un adolescent cu o armată. Așa că te-au lăsat în viață și ți-au permis să te distrezi cu jocuri inutile, timp în care s-au servit de armata ta. L-ai lăsat pe Grimmus să le-o dea mâncătorilor ălora de scoici din Casa Carthii.

Buzele i se arcuiesc cu dispreț, dezgolindu-i dinții mari.

— Armata mea! Lordul Cenușă te-a prostit, frate! Știai și tu asta, recunoaște!

Se apleacă în față.

— Recunoaște!

— Da, zice Tharsus.

Își coboară privirile rușinat. Șuvoiul de sânge din ureche s-a redus acum la un pârâiaș.

— E adevărat. Știam.

Își ridică privirile plin de speranță.

— Dar n-am avut de ales.

— Nu?

— Trebuia să supraviețuiesc!

— De ce? Ca să duci o existență facilă, înmuindu-ți puța într-o miriadă de găuri? Depravat mic și jalnic! Nu mai ești copil!

Îl înhață de păr și, în cele din urmă, fațada rebelă a lui Tharsus se fisurează. Teroarea pe care ne-a lăsat s-o întrevedem mai devreme îl copleșește cu desăvârșire.

— Nu-l omorî, zic eu. Avem nevoie de el ca să intrăm în zona neagră.

— Să-l omor?

Apollonius mă privește peste umăr și-mi vede îngrijorarea.

— O ureche e doar o ureche. Dar o viață… Clatină din cap. E fratele meu.

Se uită din nou la Tharsus.

— Fratele meu care m-a trădat. Fratele meu care și-a lăsat iubita sa rudă să putrezească în închisoare.

Îl trage și mai tare de păr.

— Fratele meu care voia să fie copil unic.

— N-am vrut…

— Ce n-ai vrut?

— N-am vrut să mor, zice Tharsus jalnic. A zis că, dacă nu fac ce-mi cere, o să mă ucidă. Dar dacă o făceam, numele Valii-Rath avea să supraviețuiască. Mama și tata nu mai erau… N-am știut ce să fac.

— Sigur că n-ai știut. Ai nevoie de mine, spune Apollonius mângâietor. Ai nevoie de fratele tău mai mare.

Își desprinde mâna din părul lui Tharsus și i-l mângâie cu blândețe.

— Tot timpul ăsta, numai tu singur. Toate deciziile astea! Ce singurătate oribilă ți-a adus ambiția ta!

Tharsus închide ochii, savurând mângâierea fratelui său.

— Îmi pare rău…

— Știu.

— Dacă aș putea schimba…

— Știu. Dar cineva trebuie să plătească. Cineva e dator cu o livră de carne[9].

Mângâie obrazul lui Tharsus, în timp ce ochii plini de lacrimi ai tânărului se deschid și-l privesc plini de o groază cumplită.

— Nu, nu de la tine, frate! N-am rămas decât noi doi în toate lumile. Și ce plăcere aș avea să văd ascensiunea Casei noastre dacă o să fiu singur? Te iert, dragul meu!

Tharsus are expresia unui om care nu înțelege nimic. Apollonius se apleacă și sărută lacrimile de pe fața fratelui său.

— Te iert, Tharsus. Pentru păcatele tale. Pentru firea ta. Pentru tot.

Tharsus izbucnește într-un plâns de bețiv.

Scena nu-mi încălzește inima. Ea dezvăluie măruntaiele putrede și viermuinde ale acestei familii. Mă simt întinat prin simplul fapt că sunt aici cu ei, respirând același aer, și nu-mi doresc nimic mai mult decât să termin odată. Să fiu acasă cu familia mea, să simt o dragoste adevărată, nu această împletire stranie de dominație și de cruzime în care s-au înfășurat ei. Bietul Tactus! Ce șansă a avut vreodată?

Sevro pare și el dezgustat de spectacol. Mi se frânge inima la gândul că l-am luat de lângă fiicele lui și de lângă Victra și l-am adus în cuibul ăsta de diavoli. Poate că Victra avea dreptate. Poate nu trebuia să-l fi luat cu mine. Atunci nici mâinile lui, nici ale mele n-ar fi pătate de sângele lui Wulfgar și n-ar trebui să respirăm același aer cu ăștia doi.

— Mulțumesc, Apollonius, spune Tharsus. Mulțumesc. Dar de ce ești aici? De ce… cu ei?

---

[9] Aluzie la piesa *Neguțătorul din Veneția,* de William Shakespeare, în care cămătarul Shylock cere să taie o livră din carnea unui datornic aflat în imposibilitatea de a-i plăti. (n.tr.).

— Pentru că livra noastră de carne trebuie luată de la cel care a asmuțit un frate împotriva altuia. În curând, Lordul Cenușă va muri. Asta e cauza care ne leagă pe mine și pe Secerător. Și tu, dragule, ni-l vei servi.

— Cum? întreabă Tharsus.

— O să obții o audiență pentru noi, zice Sevro. O să ne bagi înăuntru fără probleme.

— Dar... Lordul Cenușă nu a mai acordat audiențe de trei ani. Trăiește în izolare.

— Trei ani, repet eu incredul. E absurd!

— Și cu toate astea e adevărat.

— Cum e posibil? întreabă Sevro.

— A avut loc o tentativă de asasinat sau cel puțin așa se zvonește.

— Din partea cui? insistă Sevro. E unul de-ai Victrei? Ai mei n-au ajuns nici pe-aproape.

Tharsus pare perplex.

— Am presupus că din partea voastră. Nu? Dacă vrea cineva să-l vadă, trebuie să treacă de fiica lui, Atalanta.

Își privește fratele și între ei are loc o comunicare fără cuvinte, o cunoaștere nerostită care nu-mi place. Am riscat lăsându-i să se reunească. Oamenii care se înțeleg fără cuvinte, ca Sevro și ca mine, sunt cei mai periculoși.

— Dar Atalanta a dispărut, spune Tharsus.

— Cum așa? întreb eu. Nu putea să dispară pur și simplu.

— Vreau să spun că nu știu unde este. Dacă Carthii sau Saud știu, mie nu mi-au spus. Am fost ignorat.

— Lordul Cenușă e izolat pe Insula Gorgonei? întreb sperând că spionii Republicii au nimerit-o cu zona neagră. Măcar asta spune-ne!

— Da, încuviințează Tharsus. Dar nu te poți apropia de insulă nechemat. E o fortăreață.

Sevro îmi aruncă o privire.

— Spațiul aerian e restricționat pe o rază de două sute de kilometri. Nu pot trece decât navele Casei Grimmus. Insula e probabil apărată de o armată. De Legiunile Cenușii. N-o să intrați niciodată acolo.

— Doar dacă venim și noi cu o armată, spune zâmbind Apollonius.

47. LYSANDER

Lacrimi și colți

Didona își trimite oamenii să aducă seiful, iar eu mă reped spre Cassius. S-a prăbușit la podea. Din obraji i-a pierit orice urmă de culoare. Îl zgâlțâi.

— Cassius! Trezește-te!

Ținându-l în brațe, îmi dau seama ce inert îi e trupul, cât de mult din sângele ce pătează marmura albă e al lui.

— Rămâi cu mine, șoptesc verificându-i pulsul atât de slab, încât de-abia i-l simt. Cassius!

Ochii lui se întredeschid.

— Julian? murmură el.

Șovăi.

— Da, zic eu. Da, sunt Julian. Rămâi cu mine, frate! Rămâi cu mine!

El clipește și redevine lucid.

— Lysander.

Îi zâmbesc, fericit că m-a recunoscut.

— Lysander, ce-ai făcut?

Lacrimi i se preling din ochi.

— Ce-ai făcut?

Acuzația mă readuce cu picioarele pe pământ. Mă întorc brusc spre Didona.

— Are nevoie de un medic.

— Și va căpăta unul imediat ce mă declar satisfăcută.

— Nu, va căpăta unul acum. Viața lui în schimbul seifului.

— Deja pui condiții? Poate că într-adevăr ești un Lune.

Seraphina îngenunchează și verifică pulsul lui Cassius.

— Mamă!

— Bine, bine…

Femeia le face semn servitorilor ei să-l ridice pe Cassius, dar Diomede li se pune în cale.

— Ordinul Olimpic îl va prelua în custodie.

— N-ai încredere în mine? întreabă Didona.

O ignoră. Îmi citește îngrijorarea din priviri și spune:

— Medicii noștri vor face tot ce pot. Dacă moare, nu va fi de mâna lor.

Îi mulțumesc printr-o înclinare a capului. Bărbatul cel stoic face semn către doi Cavaleri Olimpici să-l scoată pe Cassius din încăpere. Ei îl ridică și trec nestingheriți prin mulțime, dispărând pe una dintre ușile de piatră.

O să trăiască. Trebuie!

Pierdut în gânduri, tresar când seiful se izbește de podea în centrul cercului de marmură scăldată în sânge.

— E rândul tău, tinere Lune, spune Didona. Dovedește cine ești!

Trec pe lângă Seraphina fără s-o privesc și mă apropii de seif, conștient de sutele de ochi care mă studiază, judecându-mă nu numai pe mine, ci și valoarea sângelui ce-mi curge prin vine.

Mă ghemuiesc în fața seifului și răsucesc ca prin vis rotița, formând cifrul. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să încerc de două ori până când aud declicul mecanismului. Încuietoarea se descuie, apoi și cea secundară, și ușa se deschide. Mă trag înapoi și în auz îmi răsună glasul lui Cassius: „Ce-ai făcut?”

Am făcut o alegere. Alegerea corectă.

Mă dau la o parte, lăsând-o pe Seraphina să-mi ia locul dinaintea seifului. Grijulie, scoate caseta mea de fildeș și caseta de stejar a lui Cassius și le pune pe seif. În lumina vagă, sigiliile caselor noastre scânteiază pe lemn și pe fildeș.

— E în caseta mea, spun.

Seraphina deschide respectuoasă capacul. Înăuntru găsește inelul bunicii mele, cu emblema Casei Lune. I-l arată mamei ei, apoi dă la o parte cartea cu poezii a mamei. Înainte să ia briciul lui Karnus, degetele ei mângâie muchiile de piele roasă, verde, ca și cum poate simți ce e înăuntru. Scoate o mică unealtă, desface cu ușurință șuruburile de la capătul mânerului și deschide mecanismul. Holo-picătura e lipită de unitatea de impulsuri chimice, ca un bob solitar de rouă. Ea o pune pe platanul holo-proiectorului adus în încăpere de oamenii Didonei și se retrage, făcându-i loc mamei ei. Ceva o face să-și întoarcă privirea spre casetă și la semiluna de pe ea.

Nu-mi place că stăruie cu privirea asupra lor. Mă simt rușinat că ultimele relicve ale familiei mele sunt conținute într-o casetă atât de mică și acum expuse în văzul tuturor.

— N-am vrut să o apuc pe această cale, le spune Didona Lorzilor Lunilor cu o voce amplă, menită să se audă până în spate. Violența. Lovitura asta împotriva propriului meu soț.

Clatină ostenită din cap.

— E o mascaradă.

Sala șoptește aprobator.

— Știți toți că mă chinuiesc de ani de zile să-l conving pe Romulus că Pax Ilium a fost încheiată pornind de la premise false. Am fost ridiculizată. Batjocorită. Mi s-a spus că e o obsesie, o nebunie provocată de faptul că-s străină. Poate că sângele venusian n-a pierit cu totul din venele mele. Dar acum sunt un copil al Prafului. Știu că nu sunt mai presus de lege.

Auriii o privesc încruntați.

— Acțiunile întreprinse de mine și de oamenii mei nu sunt mai presus de lege. De fapt, au fost întreprinse tocmai ca să ne asigurăm că legea va fi respectată. Și de aceea, după ce voi termina de vorbit, mă voi pune la mila voastră. La fel ca soțul meu, mă voi supune Judecății Olimpice și veți putea decide dacă sunt nebună sau nu. Și dacă acțiunile mele vor fi considerate trădătoare, voi întâlni praful. Dar până atunci vă cer să mă ascultați…

Întâmpinată de tăcere și după un semn din partea lui Helios, ArhiCavalerul Olimpicilor, continuă:

— Acum zece ani, docurile din Ganymede au fost distruse. O sută de mii de oameni au murit în stație. Zece milioane de ganimedeni au pierit când rămășițele docurilor s-au prăbușit asupra Noii Troia. A fost un dezastru nemaiîntâlnit în Margine de la descinderea Lordului Cenușă. I-am învinovățit pe Roque au Fabii și pe Suverana sa.

Mă privește.

— Dar dacă v-aș spune că adevărul e altul? Că altcineva e responsabil de cea mai nouă din lunga listă de crime împotriva poporului nostru?

Pășește de-a lungul podelei.

— Acum patru luni, am primit mesaj de la un broker din Centru care pretindea că are informații ce m-ar putea interesa. Brokerul, un Alb din Ghilda Ophion, reprezenta un vânzător necunoscut care voia să schimbe datele pentru informații din arhivele noastre. Se presupune că erau informații sensibile: nu îndrăznea să le transmită de teamă să nu le intercepteze

Republica. Știind că obligația soțului meu era să mențină Pax Ilium și că el asta avea să facă indiferent în ce constau informațiile, am acționat pe cont propriu și mi-am trimis în Interior cel mai de încredere om, pe fiica mea Seraphina. Cu asta s-a întors ea de-acolo.

Activează holo-proiectorul.

Mai întâi se aude sunetul. Un scrâșnet de metal târât pe metal. Scâncete. Metal pe carne. Apoi în aerul din centrul încăperii apare și imaginea, strălucind fantomatic deasupra capetelor noastre. Înfățișează puntea însângerată a unei nave, una mare, judecând după dimensiunile punții de comandă. Cadavrul mutilat al unei femei Aurii e târât de păr de două mâini mari, acoperite cu rune tribale. Nu-i pot aparține decât unei Obsidiene. Mâinile deschid gura femeii Aurii, desfăcându-i dinții cu lama curbată a osului ceremonial. Degete pătrund brutal în gura Auriei și-i trag limba afară cu ajutorul unor clești de fier. Apoi, folosind un cuțit curbat, mâinile taie baza limbii până când se desprinde cu un plescăit oribil. Mâinile găuresc limba cu o țepușă de fier și o pun alături de alte zeci care atârnă deja de centura Obsidienei. Indignarea rasială se trezește în mine. Însemnații din jurul nostru privesc fără să tresară.

Acesta-i adevăratul chip al lumii. Bezna de dedesubtul civilizației, despre care m-a prevenit bunica. Am știut-o, am simțit-o și, în lipsa călăuzirii ei, am privit-o invadându-i imperiul năruit.

Obsidiana lasă în urmă cadavrul și trece pe lângă trupul unui alt Auriu căzut. La picioarele ei se văd epoleții pătați de sânge ai unui ArhiPretor, dar cadavrul nu pare să fi fost pângărit. Fața lui Roque au Fabii e palidă și lipsită de sânge. Obsidiana se alătură unui grup de femei Însemnate în luptă, cu armuri de furat, care formează o semilună dinaintea hubloului central al punții de comandă. Părul alb, pătat de sânge și de funingine, le atârnă pe spate. În fața lor e îngenuncheată cumplita Sefi, puternica soră a lui Ragnar Volarus. Strânge în mâini o secure de luptă și privește prin hublou, în timp ce nava plutește prin spațiu către o lună albastră pătată cu verde. Doi Aurii în armuri stau lângă ea împreună cu o femeie Cenușie îndesată, cu trăsături asiatice, și privesc mândria Iliumului: șantierele și docurile lui Ganymede. Două sute unsprezece kilometri de metal, nituri, docuri uscate, ingineri, rafinării, linii de montaj, inventivitate, visuri și muncă.

Unul dintre cele două mari șantiere navale ale omenirii, înainte de noile șantiere înălțate de Republică pe Phobos. Totul suspendat deasupra splendorii palide a mărilor ecuatoriale ale lui Ganymede, la mila dușmanilor săi. Nu a lui Fabii și a Suveranei sale, așa cum au crezut planetele pentru mai bine de o decadă, ci a Revoltei. A disprețuitului Rege-Sclav.

— Oamenii au construit asta? întreabă Sefi într-o limbă comună greu articulată.

— A durat două sute cincizeci de ani… Atât de vechi sunt primele docuri de aici, spune femeia Aurie de lângă ea, trădătoarea Julii.

Cenușia înaintează și-i șoptește ceva celui de-al doilea Auriu, un bărbat. E întors cu spatele la noi, dar l-aș recunoaște numai după umbră sau chiar după cea mai stinsă șoaptă a glasului său aspru.

Și-a deconectat casca. Armura lui a fost cândva albă, dar acum e arsă de gloanțe energetice, zgâriată de bice, împroșcată cu măruntaie. Stă cocoșat, lăsându-și greutatea pe biciul rigid ținut pe lângă trup. Pare bătrân, însă profilul lui arată că e doar cu puțin mai vârstnic decât sunt eu acum. Cum de-a putut înfăptui toate astea înainte să împlinească treizeci și trei de ani? Până și Alexandru Macedon s-ar minuna de faptele Regelui-Sclav de pe Marte, o ființă la fel de măreață ca imperiul pe care l-a nimicit. Imaginea lui scânteiază în ochii sutelor de Lorzi ai Lunilor.

Secerătorul se întoarce și privește peste umăr, cu ochi împietriți, către cineva aflat pe puntea de comandă, dar Julii îi pune o mână pe umăr:

— Împarte povara, scumpule, spune ea. E rândul meu.

Apoi ridică vocea:

— Pilot, deschide focul cu toate bateriile. Lansatoarele de la 21 la 50 spre linia lor mediană.

În jurul Locului Sângerării, Însemnații stau tăcuți, cu chipurile luminate de focul palid care le sfârtecă docurile pierdute.

Docurile nu fuseseră menite să facă față unui război. Navele lor ar fi trebuit să le apere. Ce oroare ca tocmai cea mai măreață dintre creațiile lor, Colosul, să revină și să le distrugă chiar în momentul dobândirii independenței.

Încărcături de ferotungsten trec prin pereții de metal ca grindina prin pâinea udă. Docurile mor în tăcere. Oxigenul e

absorbit în spațiu. Sfere de foc izbucnesc și se sting în vid. Și metalul mort plutește, atras inexorabil către sânul lui Ganymede.

Distrugerea se dezlănțuie, iar Secerătorul întoarce spatele ferestrei, cu chipul schimonosit de durere și de regret, și am senzația că-i aud bătăile inimii prin spațiu și timp și că știu cât de departe a ajuns de omul care voia să fie.

Îmi amintește de nașul meu.

În timp ce mânia izbucnește în juru-mi, mă minunez de îndrăzneala șaradei lui Darrow, de cruzimea și de viclenia lui. În ultima clipă a victoriei sale, a văzut o ocazie să câștige războiul împotriva Marginii înainte ca acesta să înceapă și a profitat de ea prin cea mai îndrăzneață manevră pe care am pomenit-o. Dar nu simt respect sau groază, ci numai o certitudine. Cândva l-am idolatrizat pe bărbatul ăsta. Un jucător imprevizibil, cu o inteligență sălbatică și o capacitate nelimitată când venea vorba de violență. Îi respect talentele, dar nu respect și omul. Și aici, în urma distrugerii semănate de el, înțeleg, fără urmă de îndoială, că, dacă vrem să protejăm umanitatea, Secerătorul trebuie să moară.

S-ar părea că până la urmă Didona n-a fost nebună.

— Regele-Sclav ne-a trădat, zice Didona ridicându-și briciul până ce lama tremură în aer străpungând proiecția docurilor muribunde, metalul scânteietor și opalescent ca un șir de lacrimi înghețate în timp. Pax Ilium a fost încălcată! Când hoarda lui tatuată va termina cu Centrul, va veni după noi! După familiile voastre. În căminele voastre. Vedeți asta. Știți asta. Așa că, nobilii mei prieteni, vă chem la război!

Lorzii Lunilor îl privesc pe Helios, care stă lângă Diomede. Bătrânul se ridică încet, desfășurându-se cu demnitate în toată înălțimea sa, imaginea măreției, hotărârii și calmului. Își scoate briciul de la centură și-l extinde în aer.

— Război! strigă Cavalerul Adevărului.

— Război! tună ceilalți unsprezece scoțându-și bricele din teci.

În timp ce toți și le avântă în aer, Diomede abia își ridică brațul.

După ce s-au pronunțat Cavalerii Olimpici, adunarea e cuprinsă de fervoare. O armată de brice se desfășoară și scânteiază în lumina vagă, ca dinții a tot atâția dragoni.

Seraphina mă privește. În sfârșit, are ceea ce și-a dorit. Cu o satisfacție aproape religioasă, își scoate briciul și, la fel ca mama, ca fratele și ca rudele ei, îl ridică în aer.

— Război, rostește ea încet, de parcă-mi declară numai mie.

48. LYSANDER

Băiatul și cavalerul

În nebunia ce urmează, Diomede și câțiva dintre oamenii lui mă scot din sală. Mă conduc înapoi în camera mea și mă împing înăuntru.

— Diomede, zic înainte să se închidă ușa.

Cavalerul se răsucește către mine.

— Cassius. Vreau să-l văd. Trebuie să știu dacă trăiește.

— Nu ești în siguranță pe coridoare.

— V-am ajutat.

— Rămâi totuși un Lune. Depinde de el dacă trăiește sau moare.

— De el și de medicii tăi.

Atunci înțelege.

— Crezi că nu o să avem grijă de el? Ne-a demonstrat onoarea sa. O să stau eu însumi de veghe și o să-ți trimit veste de îndată ce-i voi cunoaște soarta.

— Mulțumesc!

Șovăie.

— Ți-a trădat bunica, și totuși călătorești cu el…

— Mi-a salvat viața în timpul Revoltei. Sunt legat de el.

— Înțeleg, spune înclinând din cap, primul semn de respect pe care mi l-a arătat până acum. Dar dacă moare, vei fi liber. Și atunci de ce vei fi legat, Lune?

Astea fiind zise, iese închizând ușa. O încuie pe dinafară. Pășesc de colo până colo pe lespezile reci de piatră, incapabil să mă gândesc la altceva decât la Cassius zăcând pe podea și întrebându-mă ce am făcut. Simt cum pereții mă strivesc.

Mă retrag în sinea mea. Mă silesc să adopt poziția Calea Salciei, imaginându-mi respirația ca pe o adiere ce mișcă ramurile, face iarba să se legene și sărută apa. Urmează o nouă

răsuflare, care agită lavanda, zăpăcește albinele și face să sune clopoțeii de vânt de la lacul Silene. A treia răsuflare îi aparține toamnei. Cea de-a patra mișcă perdelele și agită flăcările din vasul cu cărbuni, aducând înăuntru zăpada din Hyperion printr-o fereastră deschisă și făcând mantia lui Cassius să danseze în vântul iernii lunare.

Adânc în acea amintire îndepărtată, îl văd din nou așa cum l-am văzut prima oară.

Tânărul Bellona stă cu spatele la mine și privește de la balcon curtea Citadelei. În depărtare, soarele face să sclipească vârful auriu al cartierului general al Legiunii Piramidei. Părul lui e ondulat și lucește din pricina uleiurilor parfumate. Haina lui e albastru-închis, cu epoleții argintii garnisiți cu pene și guler tivit cu fir de argint. Poartă la șold un brici argintiu și la cizme are catarame de argint. Arată ca un cavaler din cărțile cu povești și asta mă face să nu am încredere în el.

Deși competent, e o ființă meschină și răsfățată, care l-a atras pe elevul meu preferat din Casa lui Marte pe malul unui râu și l-a trădat. De ce? Pentru că nu a putut învăța ceea ce bunica mea considera a fi cea mai importantă dintre lecțiile Institutului: cum să înduri pierderea. Dacă pierderea unui singur frate, pe timpul Trecerii, a fost de ajuns să-l frângă, la ce ar fi bun când mașina de tocat a războiului se va pune în funcțiune?

— Deci tu ești fiul preferat al lui Tiberius, spun în amintire.

Se întoarce și mă cântărește din priviri. În haina mea de cașmir alb cu nasturi din perle, cu o carte de matematică în mâini, abia îi ajung la talie. Pe buzele lui se întinde un zâmbet condescendent.

— *Salve,* bunul meu domn, spun eu.

— Lysander, nu-i așa? întreabă Cassius fără să se sinchisească de protocol.

— Chiar el.

Așteaptă să adaug ceva. Nu spun nimic.

— Ei bine, ești o mică făptură stranie, nu-i așa?

Se apleacă mai tare, mijindu-și ochii strălucitori.

— Pe Jupiter, arăți de parcă ai în același timp opt și optzeci de ani!

— Bunica e supărată pe tine, îi zic.

Își arcuiește sprâncenele.

— Așa să fie? Ce-am făcut de s-a supărat?

— Ai omorât unsprezece oameni în Locul Sângerării de la începutul verii. Și vila ta e o sursă constantă de desfrâu, dând apă la moară presei de scandal. Dacă încerci să alimentezi stereotipul marțienilor iubitori de război, ai reușit de minune.

— Păi, zice el cu un zâmbet strălucitor, îmi place să provoc agitație.

— De ce? Te face să te simți important? *Alis aquilae.* E deviza Casei tale. „Pe aripi de vultur”. Presupun că, un aer satisfăcut este cel mai natural lucru printre prădătorii cei mai de frunte ai cerurilor. Cine i-ar putea contrazice?

Se întunecă la chip.

— Ai grijă, copil al lunii! Pe dealul ăsta poți să trăncănești cât vrei. Dar pe Marte așa își află bărbații sfârșitul.

Îl privesc știind că n-am de ce mă teme.

— Te tulbură atât de mult adevărul?

— Când vine vorba de maniere sunt pedant.

— Maniere… Ei, dacă vrei să discuți despre maniere, pot s-o chem pe Aja și să dezbați detaliile cu ea. Pe Luna sunt diferite.

Clatină mustrător din deget.

— Să te folosești de ghearele altora nu e o dovadă de vitejie și nici nu suplinește ghearele proprii. Aș fi crezut că, dintre toți, tu știi asta.

Nu sunt sigur ce vrea să spună – eu dintre toți –, așa că înclin capul, ignorând insulta lui de neînțeles.

— Într-o zi o să am gheare și o să învăț să le folosesc, bunul meu domn. Până atunci cred că-s de ajuns ghearele altora.

— Fir-aș afurisit să fiu, ești o teroare!

Mă studiază câteva clipe.

— M-am decis că-mi placi, băiatule din lună!

— Mulțumesc, spun eu. Dar nu te simți ofensat dacă nu-ți răspund cu același sentiment. I-am zis bunicii că celălalt marțian ar fi mai bun.

Dispoziția i se schimbă pe loc, devenind iar sumbră. E o dovadă de slăbiciune să fii atât de instabil.

— Care marțian?

— Orfanul. Andromedus, zic eu zâmbind.

— Darrow.

— Da. În fond, a fost ArhiPrimus, nu? A luat Olimpul cu asalt. De o calitate neașteptată, deși părinții săi au avut o origine atât de… modestă. Casa Andromedus a fost marțiană, stegari ai

Casei Aquillus, înainte să-și încerce norocul în Centură. Stegarii tăi. I-ai cunoscut?

— Casa Aquillus? Nici n-am auzit de ea, chicotește el batjocoritor.

— E în estul Cimeriei. Dar, desigur, nu a moștenit nimic de la ei, nici măcar ca trăsături. S-a dovedit nemăsurat de… rezistent și de deștept. Și, mai important, le-a inspirat loialitate altora. În ciuda talentelor tale naturale, tu n-ai reușit asta.

— N-o să primesc lecții de la un mucos fără cicatrice, indiferent de numele lui de familie. Nici n-ar trebui să știi despre Institut. Pezevenchi mic ce ești!

— Demonstrezi că am dreptate. Nu ești capabil de modestie. Andromedus ar fi mai bun.

— Mai bun la ce?

— Cassius, Cassius, nu te-a învățat Lady Bellona că răbdarea-i cea mai desăvârșită dintre virtuți?

O tânără femeie arborând culorile Casei mele, dar vorbind cu accentul din Agea, se reazemă de cadrul ușii ce duce în biroul bunicii mele, aruncându-i lui Cassius un zâmbet răutăcios.

— Virginia, spune el cu un zâmbet straniu, care ar fi mai firesc la un Rozaliu.

— Bună, frumosule, zice ea zâmbindu-mi dulce. Lysander, azi mi-ai mai scris vreo poezie?

Roșesc, dorindu-mi deodată să fiu la fel de înalt cum e Cassius.

— Nimic de valoare, mă tem.

— Atalanta mi-a spus altceva.

— E mult prea… indulgentă.

— Ei bine, eu voi fi cea care le va judeca. Vrei să mi le citești după cină?

— Aja voia să mergem să vedem șoimii din Gosamere, zic eu.

— Pot să vin și eu?

Încuviințez, deși știu că Aja va fi iritată.

— Minunat, îmi plac șoimii!

— Vulturii sunt mai buni, zice Cassius.

O măsoară admirativ din cap până-n picioare, cântărind-o ca pe o marfă, într-un fel care mă face să prind ciudă pe el.

— Am auzit că bărbatul tău a plecat să se joace cu navele.

— Subtil, zice ea. În orice caz, nu am un bărbat anume.

— Sau nu pentru multă vreme. Karnus a fost convocat. Poate că fratele meu va avea mai mult noroc împotriva lui decât a avut frate-tău. Unde e pungașul ăla Bronzuliu zilele-astea?

— De unde să știu eu?

Se așterne o tăcere stânjenitoare.

— Cassius, Suverana așteaptă.

Virginia îi face semn s-o urmeze și-mi face cu ochiul:

— Spune-i Ajei să nu plece fără mine.

— Așa o să fac, zic eu de departe.

Amintirea se evaporă și deschid ochii.

Încăperea e tăcută și foarte departe de casă.

Sângele lui Cassius mi s-a uscat pe mâini și pielea începe să mă mănânce. Mă spăl în chiuveta din colț până ce robinetul mă anunță că mi-am depășit rația zilnică de apă. Îl acționez din nou. „Rația zilnică depășită”, repetă el. Mâinile îmi sunt încă trandafirii. Mă întind pe saltea și aștept, concentrându-mă să-mi încetinesc răsuflarea până mă scufund într-un somn superficial.

Mă trezesc auzind zgomotul ușii deschise, cu speranța instinctivă că e Seraphina. Dar de ce ar fi ea?

Rozalia, Aurae, stă nervoasă în prag, cu mâinile încleștate și cu ochii în pământ. Are sânge sub unghii.

— *Dominus,* spune ea făcând o plecăciune. M-a trimis Cavalerul Furtunii.

— Cassius e în viață?

Se mută de pe un picior pe altul în pantofii ei cenușii.

— Este? Fii sinceră!

— Nu, spune ea înălțându-și privirea către mine. A murit.

Vreme de un minut nu zic nimic.

— Când?

— Nu cu mult timp în urmă. Îmi pare rău, *dominus*!

Mă apropii de fereastră. Întunericul și frigul de afară se furișează înăuntru.

— De atâta timp? Nu l-am simțit.

S-a întâmplat în timp ce dormeam.

Vuietul lumii mele care se prăbușește acoperă vocea femeii. Nu așa trebuia să se termine. Am crezut că i-am salvat viața. C-o să am șansa să-i demonstrez că se înșală. Că o să-l ajut să înțeleagă c-a greșit alegându-l pe Darrow și o să-l conving că mai poate înfăptui multe lucruri bune pe lumea asta. Că încă mai poate aduce pacea. Cumva am crezut că viețile noastre vor

continua împreună și că într-o zi mă va urma așa cum l-am urmat eu pe el.

Dar el a plecat în neant.

Și și-a trăit ultimele clipe crezând că l-am trădat și i-am furat șansa de a se reabilita.

Rezemat de stâncă, mă simt lipsit de greutate, dezrădăcinat, și totodată strivit de povara alegerilor mele și de întrebarea la care nu am răspuns: ce să fi făcut altfel? Într-o altă lume, Rozalia continuă să vorbească.

— Mi s-a spus că a murit din pricina sângelui pierdut.

— Înțeleg, mă aud zicând.

„Stăpânește-ți durerea! N-o lăsa să te afecteze”.

— Mulțumesc, Aurae. Pot să-l văd?

Aruncă o privire către gărzile mele și-mi dau seama că nu sunt cele pe care le-a lăsat Diomede. Sunt oamenii Didonei.

— Mă tem că e imposibil, *dominus.*

— De ce?

Ea privește în pământ.

— Răspunde-mi!

— Colegii de școală ai lui Belerofon i-au luat cadavrul și l-au dus în Pustiu ca să... ca să-l pângărească. Diomede a plecat pe urmele lor.

— Așa că te-a trimis pe tine.

— Mă bucur de încrederea lui.

— Înțeleg. Mai e ceva?

— Nu, *dominus.*

Când ușa se închide, stăpânirea mea de sine se cutremură. Mai întâi o fisură, ca într-un geam lovit de o pietricică rătăcită. Apoi crăpătura se lărgește și se ramifică până ce întreaga mea demnitate se sfărâmă brusc. Gândindu-mă ce suferință va încerca Pytha la auzul veștii, picioarele îmi cedează. Din piept îmi scapă un suspin. E singur în încăpere. Nu urmează niciun alt sunet care să-l însoțească sau să-l aline. Doar scâncetul lung al unui animal rănit, apoi amuțesc, legănându-mă pe podeaua rece cu genunchii la piept, precum copilul de odinioară, care aflase de la Aja că părinții săi au pierit. Brațele ei întunecate l-au cuprins pe acel copil care tremura. Șoaptele ei l-au alinat. Piatra asta este la fel de rece ca piatra aceea. Durerea asta este la fel de profundă ca durerea aceea. Momentul acela seamănă cu momentul acesta. Numai că acum, odată cu moartea lui

Cassius, nu mai are cine să-l cuprindă în brațe pe băiat. Tot ce mai rămăsese din el a murit. Acum, viața bărbatului trebuie să înceapă.

49. LYRIA

Inamicul statului

Atacatorii clanului Barca au abandonat asaltul asupra navetei imediat ce s-au văzut în pericol de a fi copleșiți de forțele clanurilor Telemanus și Augustus, sosite din Citadelă. Acum, cavalerii ne conduc către o platformă de aterizare din vârful unui turn al Citadelei Luminii. Soldații mă târăsc din nava de asalt afară, în ploaie.

Îmi las capul în piept, temându-mă să nu întâlnesc privirea cuiva. Aceștia nu sunt Cenușiii care păzeau mina mea, nici Roșiii care au atacat 121, nici cei de pe Promenadă care și-au îndreptat armele spre mine. Sunt făpturi mai reci și mai dure. Arunc o privire către cerul nopții și întrezăresc câteva stele printr-o spărtură din stratul de nori. Aerul e rece și îmbibat de ploaie. Încerc să simt cât mai mult, să memorez aceste senzații, știind că-mi voi petrece restul zilelor într-o celulă. În mină am crezut că cerul era de piatră. După o lună în Tabăra 121 am uitat că stelele erau acolo sus. Dar acum, știind că e ultima oară când le voi vedea, mă întreb cum am putut trăi vreodată fără ele.

Sunt condusă în adâncurile Citadelei, până ajungem în fața unei uși din lemn de culoare deschisă. De o parte și de alta a ei stau Obsidieni mai solizi decât bărbații Casei Telemanus. Holiday mă târăște înăuntru și mă trântește pe un scaun dinaintea unei mese lungi făcute dintr-o sigură lespede de lemn negru. De cealaltă parte a mesei, ochii imenși ai lui Daxo au Telemanus mă disecă de sub îngerii aurii tatuați pe craniul său ras. Poartă o tunică violet, cu o vulpe aurie la rever. Alături de el, pe masă, se află un mic acvariu plin cu apă și cu un animal de culoarea viermilor. O făptură creată artizanal, cu picioare subțiri și un tors gelatinos, care îmi amintește de lipitorile din râul ce trecea pe lângă Tabăra 121. Mă cutremur.

Se aude clinchetul unei lingurițe pe porțelan. Îmi smulg ochii de la animal și o privesc pe tovarășa lui Daxo, femeia Rozalie mai în vârstă pe care am văzut-o alături de Suverană la Quicksilver acasă. Eleganța personificată, în robă crem. Părul ei cărunt e ridicat deasupra capului ca un trandafir înghețat și prins cu o pafta simplă de argint. Ochii ei materni, de pe chipul îmbătrânit, distins, mă privesc cu mai multă omenie decât va fi privit vreodată Daxo la ceva.

Nimeni nu scoate o vorbă. Mi se face tot mai frică.

După o clipă, Daxo își consultă datapad-ul și se ridică de pe scaun, pornind către ușa balconului. O deschide chiar când o rampă de metal se izbește de parapetul de piatră de afară. Tresar când Niobe, proaspăt descinsă din cer, pătrunde înăuntru aducând cu ea un miros de pucioasă. Armura îi lucește din pricina ploii. Trece pe lângă fiul ei mult mai înalt și străbate încăperea cu pași largi, lăsând băltoace pe podea. Coiful înfățișând o vulpe cu dinții rânjiți mă privește cu ochi albaștri electrici înainte să se retragă de pe cap în gulerul armurii. Am dat de dracu'!

Soția plăcută și primitoare a bărbatului care m-a adus de pe Marte a dispărut, înlocuită de o căpetenie războinică violentă. Are cearcăne sub ochi. Și grăsimea de pe gât îi forțează gulerul armurii prea strâmte. A trecut ceva timp de când n-a mai îmbrăcat-o.

— Scoate-i botnița! îi spune Daxo lui Holiday.

Femeia desface brațele de metal de lângă gura mea și extrage depresorul de plastic care mi-a imobilizat limba. Trag aer pe gură și-mi trec limba peste rănile pe care plasticul mi le-a făcut pe gingii. Holiday desface jacheta de forță. Scot un oftat de durere când umărul dislocat mi se mișcă.

— Lady Niobe, zic imediat.

— Nu vorbi, spune, de-abia uitându-se la mine.

— Kavax…

— Taci! răcnește ea.

Lovește în masă cu mâna înmănușată în metal, iar lemnul se crapă. Mă trag înapoi.

— O să vorbești numai când ești întrebată, sau, așa să-mi ajute Jupiter…

Cuvintele i se pierd și face un pas în spate. Fiul ei o prinde de umeri și o consolează. Tremur, nu numai de frică, ci și din

neputința de a explica, de a-mi pune în cuvinte părerile de rău. Ploaia se izbește de ferestre. Într-un colț trosnește un foc. Mă foiesc, neavând puterea să le întâlnesc privirile.

— Kavax trăiește? întreb.

Niciun răspuns.

— Abia, șoptește Niobe. E posibil să moară.

— Lyria din Lagalos.

Daxo se apleacă spre mine și scaunul pârâie sub greutatea lui imensă. Numai vocea sa e de două ori cât mine.

— Viața ta, câtă mai e, depinde de ceea ce vei spune în următoarele minute. Ai înțeles?

— Am înțeles. Am informații. I-am văzut pe cei care au făcut asta. Vă pot ajuta.

— Bine. Adevărul e unica ta salvare.

Îi face semn lui Holiday, care stă în spatele meu.

— Dacă minți sau dacă nu cooperezi, vor fi luate alte măsuri.

Atinge ușor acvariul. Creatura dinăuntru se izbește de geam, atrasă de căldura pielii lui.

— Măsuri invazive.

— Era un tip pe nume Philippe, încep eu.

Daxo ridică o mână.

— Știm ce le-ai spus Paznicilor despre acest *Philippe.* Dar să punem caii înaintea căruței. Sunt în viață?

Fac semn că da.

— Slavă lui Jupiter! murmură Niobe. Au fost răniți?

— Nu foarte rău.

— Unde i-ai văzut ultima oară? întreabă Daxo.

— Într-o clădire industrială. După ce au doborât nava, Philippe ne-a dus acolo și i-a încredințat pe copii celorlalți.

— Unde voiau să-i ducă?

— Nu știu. N-am auzit.

E limpede că Daxo și Niobe nu mă cred. Vreau să le explic despre Philippe, dar întrebările lor curg prea repede:

— Erau Aurii? întreabă Rozalia. Ceilalți bărbați?

— Nu.

— Ce Culoare erau?

— Cei mai mulți erau Obsidieni și Cenușii, deși am văzut și Roșii, și un Rozaliu.

— Obsidieni, spune Niobe îngrozită. Ar trebui să-i spunem lui Sefi.

— Nu putem să-i spunem lui Sefi, zice Daxo. Cine știe ce va face cu informația? Nici măcar nu vor să se mai întâlnească cu Virginia.

— Rozaliul era șeful, zic eu.

— O fi vreo echipă de comando a Societății, îi spune lui Daxo Rozalia în vârstă. Poate niște metiși sau un Hăitaș Nocturn.

Daxo încuviințează și se întoarce spre mine.

— Aveau accent venusian?

— Nu.

— Marțian?

— Nu știu. Cred că cei mai mulți aveau accent lunar.

— Ai recunoscut pe cineva?

Clatin din cap.

— Cine era Rozaliul ăsta? Șeful grupului care i-a răpit pe copii?

— Nu i-am auzit numele. Am încercat să mă apropii mai mult, ca să aud mai bine, dar m-am lovit de o țeavă. Și s-au repezit să mă prindă.

— Cine?

— Corbii.

Daxo zâmbește amuzat.

— Și te aștepți să credem că ai fugit mai repede decât Obsidienii?

— N-am fugit mai repede. Am sărit într-o conductă de aerisire.

Fac semn către umărul dislocat și către mâinile însângerate.

— Ce? Nu credeți?

Cei trei schimbă priviri sceptice.

— Și unde anume a avut loc această presupusă urmărire? întreabă Daxo. Urma se va răci în curând. Trebuie să-i prindem înainte să părăsească Luna.

— E posibil să fi plecat deja, spune Rozalia.

— Ar trebui să oprim traficul aerian, spune Niobe. Să controlăm fiecare navă.

— Pe toată luna?

— Ce i-au făcut tatălui tău…

— Mamă, aș vrea să se poată. Dar asta ar face să transpire toată afacerea. Virginia va fi silită să se retragă din funcție. Judecata ei va fi pusă sub semnul întrebării. Votul e programat pentru săptămâna viitoare. Trebuie rezolvat în tăcere.

— Era într-una dintre zonele în reconstrucție, zic eu repede. Erau macarale peste tot.

— Care dintre ele? Care zonă? întreabă Daxo.

— Nu… nu știu. Am fost numai de două ori în Hyperion.

— A fost ridicată la punctul de control Alpha City 21b, senatorule, spune Holiday.

— Am demarat căutările înainte să fii adusă aici, spune Rozalia cea bătrână. Zece echipe cercetează zona.

— Numai marțieni?

Rozalia o privește pe Holiday în căutarea răspunsului.

— Da, domnule, spune Holiday. Toți sunt loiali.

— Bine.

— Dar nici nu știm ce căutăm, adaugă Holiday. Și cu cât căutăm mai mult, cu atât o să atragem mai multă atenție. Vox Populi va afla dacă vom spori efectivele prezente în câmpul de acțiune.

— Asta nu este o opțiune, zice Daxo cu asprime.

— L-au mutilat pe tatăl tău, mârâie Niobe.

— Și-o să-i găsim, ripostează el. Cu precizie, nu cu ajutorul unei armate.

— Atunci trebuie să știm ce căutăm, zice Rozalia.

Daxo face un semn cu mâna și o hartă tridimensională a zonelor în reconstrucție răsare din lemnul mesei. Mii de clădiri.

— Arată-mi clădirea, Lyria!

Mătur cu privirea sutele de zgârie-nori pe jumătate înălțați.

— Cum să fac una ca asta? Toate arată la fel. N-am prea avut timp să mă uit la clădire cu corbii ăia după mine.

— Ți-am zis ce-o să se petreacă dacă nu cooperezi? mă întreabă Daxo.

— Pe zei, Daxo, dă-i fetei un moment! zice Rozalia de la locul ei. E evident că a trecut prin multe. Îți trebuie calmante pentru braț, Lyria?

Fac semn că da, recunoscătoare.

— Cafea cu morfon, rostește ea în microfon.

O clipă mai târziu, un servitor intră și-mi pune în față o tavă cu cafea aburindă.

— Mă cheamă Theodora, spune Rozalia după ce i-a mulțumit servitorului. Am fost majordomul lui Darrow din Lykos.

Majordomul? Atunci îl cunoaște pe Secerător aproape mai bine decât oricine!

— Mulțumesc, spun sorbind din cafea și simțind cum răceala alinătoare a morfonului îmi amorțește durerea din umăr.

— În fond, suntem oameni. Ar fi bine să nu uităm. Vezi tu, nu e vorba numai despre recuperarea fiului Suveranei. Pax ne e drag tuturor. O ființă atât de blândă. L-ai cunoscut?

Fac semn că da.

— Atunci înțelegi câtă nevoie avem de ajutorul tău. Acum spune-mi: îți amintești vreo siglă, vreun depou de tramvai, poate vreun monument?

— Era un tramvai, zic eu. Stricat. Am dat peste el când am fugit de Philippe. Încercam să găsesc o cale de ieșire din Orașul Pierdut.

— Cât ai alergat? Un kilometru? Doi? întreabă Daxo.

— Poate patru. Nu puteau să fi fost mai mulți.

El lasă pe dinafară toate clădirile aflate la mai mult de patru kilometri de liniile de tramvai.

— Am mers de-a lungul lor, spun plimbându-mi un deget pe linia de tramvai până la scările ce duc către posturile de pază.

Îmi amintesc numere sfărâmicioase, invadate de licheni.

— Am pornit de lângă stația… 17 cred.

Daxo îi face semn lui Holiday și ea pleacă pentru a anunța echipele de pe teren să controleze clădirile din zonă.

— Probabil au plecat de-acum, așa că trimite criminaliștii, spune el și o privește pe Theodora. Vreau imagini prin satelit cu toate navele care au intrat și au ieșit din districtul ăla.

— Te descurci de minune, Lyria, spune Theodora. Ăsta e singurul mod în care te poți ajuta, continuând să cooperezi.

Nu-mi place felul în care a spus-o.

— Când te-a recrutat Societatea? continuă ea cu un zâmbet blând.

— Ce? Societatea? Nu lucram pentru nimeni!

— Te aștepți să credem asta? întreabă Daxo. Tata te ia la noi acasă, te tratează cu blândețe, îl tratează cu blândețe pe nepotul tău, și tu ne trădezi Societății? Sau a fost Mâna Roșie? Spune-mi adevărul!

— Îl spun!

— Avem filmări cu dispozitivul folosit ca să scoată transportorul din uz, înainte să-i prăjească camerele, spune Daxo. Primele rezultate ale criminaliștilor arată că a fost un

obiect făcut la comandă, foarte costisitor, care-ți depășește mult mijloacele.

— Dacă aveți filmarea, nu-mi puteți vedea și fața? mă răstesc eu. Arăt ca o persoană care se aștepta ca medalionul ei să se transforme într-un nenorocit de robot?

— Dacă n-ai fost complice, atunci de ce Philippe al tău te-a luat cu el? întreabă Niobe încet.

Ploaia cade pe ferestrele din spatele ei.

— De ce nu te-a lăsat în urmă? De ce nu te-a ucis? De ce ți-a salvat viața?

— Arăt eu ca genul de lichea suficient de deșteaptă ca să vă ducă pe toți de nas? Nu. Deci de unde naiba să știu? Întrebați-l pe el!

— S-a întâmplat când erai în tabăra de acomodare? întreabă Theodora. Te-a contactat cineva acolo și ți-a cerut un favor sau ți-a promis ceva dacă-l ajutai? Atunci l-ai cunoscut pe Philippe?

Mă uit urât la ea.

— L-am cunoscut aici!

— Chiar te cheamă Lyria din Lagalos? întreabă Daxo.

— Știi că așa este, altfel nu m-ai fi lăsat să lucrez în casa tatălui tău.

Daxo mă privește în căutarea oricărui semn de duplicitate, lovind ușor acvariul.

— Am jucat jocul ăsta de când eram copil, Lyria. Jumătăți de adevăruri. Cărți ascunse în mânecă. Lordul Cenușă e un maestru în materie de subterfugii, la fel și fiica sa. Nu i-ar costa mult să masacreze o tabără de Roșii. Și chiar mai puțin să-și plaseze o agentă printre supraviețuitori. Să o rănească. Să o facă să imite o Roșie de pe Lagalos și apoi să speculeze simpatia tatălui meu ca să te poți strecura în casa lui. Să discrediteze capacitatea de judecată a Suveranei chiar înaintea votului asupra Păcii.

Mă privește.

— Arăți ca un miel, dar poate sub lână se ascunde un lup?

— M-am născut în Lagalos. Pot să-ți spun numele oricărui șef de echipă sau Sondor al Iadului din ultimii treizeci de ani. Pune-mă la încercare!

— Păi, sigur că poți. Serviciul de spionaj al Societății își pregătește bine agenții. Poate chiar crezi că ești cine pretinzi. Poate te-au condiționat. Amintirile tale, trecutul tău, durerea pentru familia ta moartă ar putea fi doar o născocire.

— Să te fut. Sora mea n-a fost o *ficțiune.* Și nici Liam nu-i. Crezi că și el e spion?

Respir încercând să-mi domolesc furia subită, amintindu-mi zâmbetele și îmbrățișarea caldă a surorii mele.

— Sunt o Roșie din Lagalos. Nu lucrez pentru stăpânii de sclavi.

— Nu, sigur că nu, spune Theodora. Societatea i-a ucis mama. Nu-i așa, Lyria? I-au refuzat medicamentele care i-ar fi salvat viața.

Încuviințez. Măcar ea înțelege că mai degrabă aș muri decât să apăr Societatea.

— Au mâinile pătate de sângele ei, laolaltă cu al multora.

— Așa-i.

— Și mâinile Republicii sunt pătate cu sângele familiei tale.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Republica ar fi trebuit să te protejeze.

Ochii ei scânteiază plini de înțelegere. Se apleacă spre mine. Ea înțelege.

— V-am eliberat din mine și v-am promis o nouă viață. Și i-am lăsat pe ucigași să vă ia totul. V-am rănit mai rău decât a făcut-o Societatea, nu-i așa?

Îmi șterg lacrimile de furie.

— Ai dreptate să ne învinuiești, spune încet Theodora. Ai dreptate să o învinuiești pe Suverană. Morțile astea sunt din vina ei. Așa că e corect să vrei să te răzbuni. A fost Mâna Roșie?

— Voi chiar n-ascultați ce spun!

Daxo preia controlul.

— Au murit din cauza ei. Tatăl tău, sora ta, fratele tău, nepoata și nepoții tăi. Voiai s-o rănești pe Suverană.

— Nu!

— Să i-o plătești pentru că e vina ei. E vina ei că sunt morți. E vina ei că ești singură. O consideri responsabilă. E adevărat?

— Da, o consider vinovată!

Mânia izbucnește din mine, întunecată, rea.

— Târfa aia ne-a scos din mine și ne-a lăsat să putrezim în tabere. Mâna Roșie ne-a luat tot. Și ea nu i-a oprit. Nici n-a încercat măcar, fiindcă avea rahaturi mai importante de care să-și facă griji. Cum ar fi să ia parte la petreceri aniversare și să se plimbe prin grădină. Au murit pentru că ea a promis ceva ce n-a putut onora.

Înfig un deget în masă.

— Dar nu lucrez pentru nimeni! Și n-aș face rău niciunui copil!

Odată cu ultimele cuvinte, calmul mi se spulberă. Am închis în mine această furie, crezând că pot s-o țin ascunsă și să uit durerea. Dar n-am uitat-o niciodată. Să mă aflu în apropierea acestor oameni n-a făcut decât s-o înrăutățească. Philippe a văzut în mine ceva frânt și s-a folosit de asta. Rozalia mă privește cu milă.

— Folosește Oracolul, spune ea încet.

— Oracolul, șoptește Niobe.

— I-au luat pe Pax și pe Electra, îi răspunde Daxo. Ai văzut ce i-au făcut tatii. Lor ce crezi că le fac?

Umerii mamei sale se lasă.

— Trebuie făcut. Holiday, ține-o!

Cenușia ezită.

— Suverana știe?

— Noi suntem consiliul ei, spune Theodora. I-ai promis lui Darrow că îi vei proteja familia. Când se va întoarce vrei să-i spui c-ai dat greș?

Holiday mă înșfacă atât de brutal, încât îmi învinețește umerii. Daxo bagă mâna în acvariu și scoate afară monstrul artizanal. Pe măsură ce se apropie de mine, creatura își agită picioarele prin aer. Pielea ei palidă are un miros dulce, de migdale glazurate. Coada ca de scorpion e acoperită cu o teacă de plastic și se agită când făptura îmi vede brațul gol. Tremur de groază, implorându-i să înceteze. Nu mă ascultă. Știam c-așa o să se întâmple. Știam că Suverana o să-și pună oamenii să mă jupoaie. Dar asta nu face oroarea mai ușor de îndurat. În cealaltă mână, Daxo ține un cuțitaș. Îmi face o tăietură superficială pe brațul drept.

— Încetați! Vă rog! Spun adevărul!

— O să aflăm asta în curând.

Creatura se întinde atrasă de mirosul sângelui și începe să-l sugă. Picioarele ei îmi înconjoară brațul, reci și lunecoase ca degetele unei femei bătrâne. Tresar de oroare, dar strânsoarea lui Holiday mă împiedică să mă clintesc.

— Hai s-o luăm de la început, zice Theodora. Cine…

— Ce faceți? în spatele meu întreabă o voce furioasă.

Niobe face o plecăciune adâncă. Daxo o urmează, dar a lui e mai puțin adâncă.

— Virginia. Fata nu cooperează, spune el. Trebuie să aflăm ce știe.

Îmi sucesc gâtul și o văd pe Suverană stând în ușă într-o tunică albă.

— Am zis că poți s-o torturezi, Daxo?

El îi înfruntă privirea fără să tresară.

— Nu trebuie să asiști la așa ceva. Pentru asta ne ai pe noi.

— Pentru că-s o floare atât de fragilă, încât am nevoie de suflete intransigente care să tortureze oameni în numele meu? zâmbește ea amar. Niobe, până și tu?

— După ce a pățit Kavax…

— El ce părere crezi c-ar avea despre asta?

Așteaptă. Apoi, scoțându-și briciul, se repede către mine și prinde cu o mână coada țepoasă a creaturii care-mi suge sângele. O înjunghie în ceafă. Animalul țipă ca un copil, smucindu-și coada în mâinile ei. Îl aruncă pe podea, unde făptura se târăște, se cutremură și moare. Virginia se răsucește către Theodora.

— Ți-am spus cu ani în urmă să ucizi toți monștrii ăștia. Nu m-ai auzit, sau insolența e una dintre calitățile la care trebuie să mă aștept acum de la șeful serviciului meu de spionaj?

— Am păstrat câțiva pui, spune Theodora. Aș face orice ca să-ți protejez familia…

— Dacă Darrow ar fi aici…

— L-aș privi în ochi și i-aș spune că nu mă voi opri până când copilul său nu va fi găsit. Fără scuze și fără remușcări.

— Și o să-i spui că fiul lui a dispărut?

Theodora e șocată.

— A, credeai că nu știu că l-ai ajutat să intre în Deepgrave ca să elibereze un criminal care a încercat să-mi asasineze familia în somn?

— Virginia…

— Nu!

Suverana ridică o mână.

— M-am săturat să fiu tratată ca un copil de propriul meu consiliu pentru că am ales să respect legile. Nu sunteți mai breji decât Victra. Confundați moralitatea cu naivitatea. Acum ieșiți afară! Nu vreau să vă mai văd! A venit momentul să discut cu fata între patru ochi.

50. LYRIA

Mama

Suverana s-a așezat pe scaunul lăsat liber de Daxo și mă privește.

Mă simt sfârșită după interogatoriu. Groaza provocată de Oracol nu m-a părăsit. Încă îi simt picioarele încolăcite în jurul brațului meu.

Numai Holiday rămâne cu noi în cameră. Îi arunc priviri nervoase cu coada ochiului, știind că, dacă mai trebuie să mă aștept la durere, din partea ei va veni.

Suverana este îmbrăcată simplu și are părul prins în coadă la spate. Spre deosebire de majoritatea Auriilor pe care-i vezi pe stradă, nu poartă bijuterii, ci numai inelul de aur cu cap de leu al Casei Augustus pe degetul mijlociu al mâinii stângi și pe dreapta un inel de fier înfățișând un lup care urlă. E mai tânără decât am crezut când am văzut-o prima oară. Dar tinerețea n-o face să pară vulnerabilă. O face să pară vie, puternică. Nu e de mirare că un băiat venit din mină s-a îndrăgostit de ea. Am considerat asta o trădare. Ar fi trebuit să rămână printre ai lui. Dar cum să-i reziste unei femei ca ea?

— Îmi cer scuze pentru mai devreme, îmi zice cu blândețe. Sunt… speriați.

Încuviințez, deși abia o aud.

— Fiul dom…

— De ce te-ai întors? mă întrerupe ea. Fie că lucrezi pentru cineva, fie că ai fost pur și simplu folosită, știai care-s pericolele dacă revii aici.

— Ce contează? o întreb frustrată. Pierdem timpul. Fiul domniei voastre e undeva acolo…

— Și crezi că mi-a scăpat aspectul ăsta?

Clatin din cap.

— Înțelege că pentru mine ești o străină. Te-am văzut de două ori, o dată în sala de ședințe a lui Quicksilver și a doua oară pe platforma de aterizare…

M-a văzut atunci privind-o? Eram la sute de metri de ea! E ceva ce-i scapă femeii ăsteia?

— … și de fiecare dată ascultai și vedeai mai mult decât ar fi trebuit. Asta, dosarul tău și mărturiile servitorilor familiei Telemanus și ale majordomului lor sunt tot ce știu despre tine. Oamenii spun că ești mânioasă, predispusă să judeci pe toată lumea și singuratică. Portretul unui terorist. Așa că, dacă mă întrebi de ce contează motivele pentru care te-ai întors, răspunsul e ăsta: pentru că orice informație pe care ne-o dai e suspectă. Dacă vrei să te cred, trebuie mai întâi să mă faci să cred în tine. Dacă nu reușești…

— Atunci o să mă torturați din nou?

— Nu. O să încetez să-mi mai irosesc timpul. De ce te-ai întors?

— Pentru că așa e corect.

Ea clatină din cap.

— Nu-i de ajuns. Mai încearcă!

Nu știu ce vrea să audă. Înțeleg însă că e inutil să-i răspund direct la întrebări, cum am făcut cu ceilalți. Ea nu le seamănă. Dar cum să ajung la mintea ei? Cum s-o fac să înțeleagă? Îi cercetez chipul și nu-mi vine nicio idee. Simt că avem ceva în comun. Poate unicul lucru în comun.

— Soțul domniei voastre… a fost un Roșu, zic eu poticnindu-mă.

— Este un Roșu, mă corectează ea. Indiferent ce spune Vox Populi.

— Dacă mi-ați văzut dosarul și ați vorbit cu Kavax, știți cum am ajuns aici, pe Luna. Ce… ce i s-a întâmplat familiei mele. Și știți că mi-am adus nepotul cu mine și merge la școala din Citadelă.

Îmi ating stânjenită sigiliile de pe dosul palmelor.

— Dacă aș fugi, Liam ar crește fără familie și cu convingerea că sunt teroristă. Și s-ar simți umilit pentru tot restul vieții. Ar crede că are răul în sânge. Că-și merită rușinea de care ar fi acoperit. Și ar crede ceea ce se spune despre noi, despre Roșii: că unul dintre noi a valorat mai mult decât toți ceilalți la un loc, iar cei din clanul Gamma au lăcomia în sânge.

Clatin din cap.

— Mai bine-mi scot ochii decât să-l las să se simtă așa. I-am promis surorii mele că o să am grijă de el. Și o s-o fac. Liam o să fie mândru de cine e, de cine a fost familia lui și de sângele de Gamma care-i curge prin vine. Așa că aruncați-mă în

Deepgrave! Omorâți-mă! Viața mea nu-nseamnă nimic. Viața fiului domniei voastre, da. A fetei, da. Și dacă pot să vă ajut să-i salvați, atunci Liam o să-și poată ține fruntea sus. Fac o pauză. La fel și eu.

Suverana mă privește fără să zâmbească. Momentul se prelungește. N-am reușit s-o fac să înțeleagă. Nu sunt atât de abilă ca ei. Știu foarte bine acest lucru. Dar apoi Virginia surâde.

— Asta e ceva ce pot crede.

Respir ușurată și-mi descleștez mâinile, dându-mi seama abia acum că, în tot timpul ăsta, mi-am ținut pumnii strânși.

— Cheia pare a fi acest bărbat căruia tu îi spui Philippe.

Îi face semn lui Holiday. Femeia își deschide datapad-ul pe masă și așteaptă ordinele.

— Unde l-ai cunoscut?

— Pe Promenada din Hyperion, în fața muzeului. Tocmai ieșisem de la o expoziție de acolo și o Aurie... o femeie m-a acuzat că am jefuit-o. Nu făcusem nimic. Cred că a fost un alt Roșu. M-am pomenit cu cătușe și tocmai voiau să mă ducă la secție când Philippe a apărut și i-a convins să nu o facă.

— Asta a fost marți, pe șaptesprezece, confirmă ea.

— Cum ați... Apoi îmi pică fisa: Flexipass-ul meu.

Ea privește proiecția de pe datapad-ul lui Holiday. În aer strălucesc diverse imagini ale mele umblând prin muzeu.

— Pe ce parte a muzeului l-ai întâlnit?

— La intrarea dinspre apus.

— Unde e punctul nostru orb, nu? o întreabă Suverana pe Holiday.

Cenușia încuviințează.

— Camerele de acolo au fost compromise cu disruptoare laser.

— Așa cum am presupus, ceva s-a petrecut acolo. Cel mai probabil hoțul de buzunare Roșu lucra pentru Philippe.

Îi privesc mintea lucrând și mă întreb ce altceva au mai reușit să pună cap la cap în timp ce eu fugeam ca să-mi salvez pielea.

— Dacă Philippe i-a convins pe polițiști să te lase în pace, atunci nu există niciun raport al incidentului. Dar polițiștii trebuie să aibă camere personale. Holiday!

— M-am conectat deja cu Centrul de Comandă al Paznicilor. Caut polițiști care fac de serviciu în zona respectivă.

Face o pauză.

— Căcat! Sunt mai bine de o sută. Dacă i-am ști numele…

— Polițistul Stefano, zic eu brusc. El era polițistul mai în vârstă. Din câte a zis, era din Cohorta Paznicilor.

Suverana mă privește surprinsă.

— Holiday?

— L-am găsit. Stefano ti Gregorovici, prim-sergent. În ziua aia a fost de serviciu în zona muzeului.

Holiday mă privește cu coada ochiului.

— Foarte bine, Lyria, spune Suverana.

Holiday extrage filmările camerei personale a lui Stefano și străbate pe repede-nainte înregistrările din ziua respectivă, începând de la vestiare, trecând în goană de interacțiuni cu vagabonzi și haimanale tinere care desenau graffiti ce o înfățișau pe Suverană acuplându-se cu un lup, până ajunge la mine. Străbate în viteză scena arestării mele. Și, chiar când sunt urcată în dubă, imaginea se distorsionează.

— Transmisia e moartă preț de zece minute, spune Holiday. La fel și la partenerul lui.

— Deci avem de-a face cu o stafie, spune Suverana. Un puț gravitațional, o ușă antișoc, zero ADN, informații despre itinerarele celor din Citadelă… ăsta nu e un bandit oarecare. Dar măcar ne reduce căutările. Nu cred că e vorba de Mâna Roșie, în ciuda semnului lor. Ei nu dispun de asemenea resurse. Ai mai mers undeva cu el?

Îi înșir locurile pe care le-am vizitat. În timp ce Holiday lucrează, Suverana continuă.

— Și când ți-a dat Philippe drona?

— Nu în ziua aia. A fost mai târziu.

— Sub ce pretext ți-a oferit-o?

— Pretext?

— De ce ți-a dat-o? Și, mai important, de ce ai luat-o?

— A zis că mi-o dă fiindcă suntem prieteni, recunosc eu jenată. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Mi s-a făcut instructajul cu privire la măsurile de securitate. Știu că nu avem voie să primim cadouri, dar…

N-o zic. Dar o gândesc. Mă simțeam singură.

— Nu te învinovăți. Dacă te-a ales pe tine, înseamnă că îți cunoștea poziția în Casa Telemanus suficient de bine ca să știe când anume aveai să fii în prezența fiului meu și în poziția

potrivită pentru ca planul lui să funcționeze. Asta înseamnă că a avut acces la dosarul tău personal. Știa despre familia ta.

Face o grimasă.

— Știa cum să te manevreze.

Să mă manevreze! De parcă nici n-aș fi o persoană. Când i-am povestit despre familia mea, el deja știa. Gândul mă îngrețoșează.

— Am filmările din Parcul Aristotel și de la restaurant, anunță Holiday, apoi înjură: Sunt compromise.

Le ridică în aer de pe datapad-ul ei. Se ivește un șir de filmări cu mine pe stradă și cu monumentele. Philippe e acolo, în costumul lui închis la culoare, dar în locul capului și al feței sale apare o sferă de foc incandescent.

— Ce-i asta? întreabă Suverana.

— Un ștergător de urme, spune Holiday surprinsă că suverana nu știe. O nouă tehnologie de pe piața neagră. Le face zile grele Paznicilor. Folosește o prismă de unde luminoase de înaltă frecvență ca să creeze o mască invizibilă în jurul utilizatorului și să împiedice identificarea facilă. Nu e la fel de bun ca un dispozitiv de bruiaj, dar are o rază mai mare de acoperire și e mai elegant, utilizând o fracțiune din energia lui. La fel ca acelea folosite luna trecută pe Pământ.

Schimbă o privire cunoscătoare.

— Poate fi vreo legătură? întreabă Holiday.

— Nu prea văd cum. Doar dacă nu e menit să-l scoată la lumină. Dacă ăsta-i cazul, ne putem aștepta să anunțe public în curând. Dacă nu se face publică răpirea, atunci o să știm că recompensa va fi una politică și că eu sunt ținta. Sau Victra.

Holiday înțelege mai bine decât mine consecințele celor spuse. Privește din nou ecranul, mai palidă la chip.

— La restaurant a plătit cu un card de debit-fantomă. Un cont anonim cu o sută de credite în el. Cardul a fost utilizat numai în acea zi, o dată la un magazin de tehnică pentru un datapad, de două ori la muzeu, o dată la o cafenea, la restaurant și la un magazin de pe strada Alemaide.

— De la magazinul ăsta ce a cumpărat? întreabă Suverana.

— Obiectul 22342C. O să verific în catalogul lor online.

O pauză.

— Un leu de jucărie.

— Își bate joc de noi.

Cufundată în gânduri, Suverana privește o navă care trece dincolo de fereastră. De când a început interogatoriul, fața ei nu i-a trădat gândurile. Dar acum văd cât e de speriată. Am văzut aceeași privire pe chipul surorii mele când i-am spus că a sosit Mâna Roșie. Nu e nimic care să semene cu frica unei mame. Brusc, mi se face milă de ea.

— Am găsit un Roșu la scena accidentului. Mort. Cadavrul era carbonizat. Ai mai văzut alți complici?

— Avea un corb cu el, zic eu.

— Avea un Obsidian? Cum arăta? întreabă Holiday încordată.

— Era o ea.

— O ea? rostește rar Holiday.

— Am văzut-o din spate. Înaltă, cu păr alb… Ea… l-a împușcat pe Kavax.

— Ai idee de ce te-a luat cu el din navetă? întreabă Suverana. Asta e o piesă care nu se potrivește.

— Nu. A vrut să mă omoare. A îndreptat pistolul către mine și așa mai departe. Dar după aia s-a răzgândit. M-a scos afară și mi-a zis că avea să-mi redea libertatea și niște bani ca să încep o nouă viață.

Suverana se încruntă.

— Bărbații cărora Philippe le-a dus copiii… îți mai amintești ceva despre ei în afară de ceea ce ne-ai spus deja?

— Celor mai mulți nu le-am putut vedea fețele. Era întuneric și erau îmbrăcați în negru. Dar era unul… un Rozaliu. Șeful.

— Îți mai amintești ceva despre el? Un nume? O cicatrice? Un inel? Orice?

— Nu… ba da! zic scotocind în memorie. Avea un baston.

— Avea ceva ornamente?

Mă încrunt încercând să-mi amintesc.

— Era alb în întregime, mai puțin măciulia, care era neagră. Avea formă de monstru.

— Monstru, repetă Suverana. Ce fel de monstru?

— Nu mi-am dat seama, dar părea să aibă brațe… multe brațe.

Suverana își scoate datapad-ul și proiectează în aer imaginea unei creaturi cărnoase, cu multe brațe.

— Ăsta e monstrul?

— Cred că da.

Suverana mă privește insistent.

— Ești sigură că ăsta era pe baston?
— Sigur. Adică da. Ce înseamnă?
Nu răspunde. Holiday se foiește îngrijorată.
— Doamnă?
Suverana se ridică de pe scaun și se îndreaptă către fereastră, unde rămâne aproape un minut înainte să vorbească.
— Nu e un monstru, Lyria. E un cefalopod. O caracatiță. E simbolul Sindicatului.
Se întoarce către noi.
— Fiul meu e în mâinile Sindicatului.
Frica întunecată din ochii ei năpădește camera. Și, pentru prima oară, nu mai pare să dețină controlul, nici asupra acestei încăperi, nici a lumii, nici a sorții fiului ei.
— Sindicatul, repet eu.
Până și pe Marte s-a auzit de Sindicat. Roșiii îi plăteau salariile lor pe trei ani ca să își strecoare familiile în Agea, Atica sau chiar pe Luna. Multe nu ajungeau la destinație.
— E o organizație criminală, una foarte evoluată, care a condus multă vreme lumea interlopă de pe Luna, îmi explică Suverana. Când s-a prăbușit Societatea, între ei a izbucnit un război civil până ce o nouă căpetenie i-a adunat pe supraviețuitori laolaltă și a nimicit restul bandelor. E cunoscută drept Regina. Bărbatul pe care l-ai văzut era probabil unul dintre ducii ei. Cel mai probabil Ducele Mâinilor, prințul hoților ei. Din câte știu, ești singura persoană din afara Sindicatului care l-a întâlnit și a supraviețuit. Philippe al tău era cel mai probabil un ghimpe.
— Nu pot fi ei, șoptește Holiday. Sunt niște infractori de rând. N-ar îndrăzni să se pună cu Suverana…
— N-ar fi îndrăznit să se pună cu Octavia, așa-i. Dar de mine nu se tem. La fel ca Vox Populi.
Privește în tăcere către ușa pe unde au ieșit membrii consiliului ei.
— Poate că Victra avea dreptate. Mi-am făcut-o cu mâna.
— S-o ia dracu’ pe Victra! Republica nu trebuie să devină ca Societatea, spune Holiday cu fermitate. Nu de asta facem ceea ce facem?
— Cum zicea Lorn? „Mila sporește îndrăzneala celor răi”.
— De ce îl vor pe fiul domniei voastre? o întreb.
— Ca monedă de schimb.

A avut o revelație, dar nu ne-o împărtășește.

— Holiday, spune-i Theodorei să ia legătura cu Darrow! Convoacă o întâlnire de urgență a consiliului Suveranei! Apoi găsește-mi-l pe Dancer! Îl vreau în biroul meu într-o oră!

— Și cu fata ce facem?

Suverana mă privește.

— O să am nevoie de mărturia ta. Deocamdată, majordomul meu va avea grijă să primești o cameră și ceva de mâncare.

Holiday îmi face semn către ușă. Sunt concediată. Aș vrea să-i urez numai bine Suveranei. Să-i spun că o să mă rog pentru fiul ei. Dar mă îndoiesc că vorbele mele vor fi bine primite.

— Sper că pistolul e de ajutor, spun. Nu m-am gândit la amprente decât după aia. Nu-mi mergea mintea. Dar poate că unele dintre amprentele lui mai sunt pe el.

— Pistol? întreabă Suverana răsucindu-se pe călcâie. Ce pistol?

Holiday pare la fel de nedumerită ca stăpâna ei.

— Pistolul pe care-l aveam când am ajuns la punctul de control, zic eu. L-am furat din mașina lui Philippe. E al lui.

Suverana se răsucește către Holiday.

— Unde sunt Paznicii?

— Au fost reținuți.

— Trimite o echipă la punctul de pază. Acum! Spune-le să întoarcă locul cu susul în jos.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Nu ni s-a dat niciun pistol.

— Le-am spus că era al lui.

— Ei bine, nu ne-au pomenit de el, zice Holiday.

Gărzile Leonine ajung pe calea aerului la punctul de control. Percheziționează clădirea, iar noi urmărim totul cu ajutorul holocamerelor de pe căștile lor. Găsesc pistolul ascuns într-un rucsac pentru cizme de pe fundul dulapului unui Paznic.

— Un Omnivor Vulcanian, zice Holiday. S-a fabricat un singur lot, acum șaizeci de ani. E obiect de colecție. Valorează zeci de mii. Unul dintre ei probabil l-a furat ca să-l vândă.

La o clipă după Suverană, remarc și eu tonul straniu al lui Holiday.

— Analiză în derulare, spune în căști una dintre Gărzile Leonine.

În centrul mesei de conferințe a Suveranei apare imaginea unui pistol. Amprentele mele sunt vizibile pe țeavă, trăgaci și mâner. Dar pe acumulator ies în evidență alte amprente, ale unor degete mai mari.

— Controlez în index, spune Holiday cu vocea încordată. Potrivire. Registrul Companiei de Asigurări Piraeus, 741 PCE.

Înghite în sec.

— Ephraim ti Horn, investigator.

În aer se ivește fața oacheșă a unui bărbat de treizeci de ani. Are ochi apropiați și poznași și gura îi schițează o strâmbătură jucăușă. E mai tânăr decât Philippe, cu nasul mai mic și fața mai îngustă.

— Ăsta e Philippe al tău? întreabă Holiday.

— Are nasul mai mic și obrajii sunt altfel.

— Poate că a purtat proteze.

Mă aplec spre hologramă, în timp ce Holiday pornește o filmare din dosarul lui. Bărbatul stă cu picioarele pe masă, vorbind către cameră cu un accent lunar plictisit. „... în cazul Renoir-ului dispărut nu este vorba despre viclenia unui hoț din locuințe, ci despre un caz banal de faliment cauzat de putrescența morală. E o fraudă. Pur. Și. Simplu. Recomand refuzul compensației și aruncarea ticălosului în Whitehold”.

— El e! El e ticălosul, în carne și oase, lua-l-ar dracu’!

Holiday lasă să-i scape un suspin adânc, îndurerat.

— Îl cunoști, Holiday? întreabă Suverana.

Femeia cea îndesată râde trist, ca pentru sine.

— Se poate spune și-așa. E cumnatul meu.

51. EPHRAIM

Pe picior de plecare

E ultima mea zi pe Luna. Ne aflăm încă în ciclul întunecat, dar răsăritul colorează cerul spre est. Stau pe terasa încălzită a unui apartament de hotel pe care l-am închiriat și privesc zorii abia înmuguriți, ținând în mână un pahar cu votcă. Mâine, eu și Volga vom lua naveta privată pe care am rezervat-o și vom porni către Pământ, unde se ascund toți inamicii statului. Pe bătrâna

planetă, monitorizarea digitală n-a ajuns la nivelul de pe Luna. Și Marte ar fi fost o opțiune, dar este prea instabil pentru gustul meu. Beau de când am aflat că unul dintre greii Sindicatului a omorât o fată Roșie în apropierea depozitului. Torn un pahar de votcă pentru iepuraș. Adaug o pastilă de zoladon pentru mine.

Probabil a murit pe o alee, speriată și sângerând. Sfârtecată de săbii și de securi, ca restul familiei ei. Durerea din piept mi se stinge când zoladonul își strecoară degetele răcoroase și nepăsătoare înăuntrul meu.

Văd Hyperionul pe deasupra întinderii Grămezii și a peisajului urban scânteietor. Dincolo de el, o vagă pată trandafirie se insinuează pe un cer vânăt, presărat cu platforme aeriene și sateliți care clipesc, și brăzdat de dârele navelor spațiale ce se lansează spre spațiu de la Docurile Interplanetare Atlas.

În curând o să fiu în una dintre ele. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Asasinii Leoaicei, inclusiv Holiday, întorc probabil Hyperionul cu susul în jos.

Îmi ridic privirile când Volga se ivește pe balcon. Am venit aici direct de la întâlnirea cu Ducele, plătind cu bani lichizi unul dintre apartamentele luxoase de la ultimul etaj. Sunt izolate fonic și au sisteme autonome de securitate, iar sticla fumurie îți garantează intimitatea. Duc mâna la subsuoară, căutând senzația reconfortantă a Omnivorului meu, și dau numai peste tocul de piele. Mă simt gol fără arma aia.

Privesc din nou orașul care mi-a fost cămin de când mama m-a adus pe lume, cel mai mic dintr-un lot de șase. Pentru ea nu reprezentam decât un cec din partea Guvernului. Iar pentru guvern nu eram decât un alt câine din haită. Nu m-am păcălit niciodată că orașului meu i-ar păsa de mine, dar am ținut la el așa cum n-am ținut la Societate. Am luptat pentru eliberarea lui. L-am apărat când Auriii au venit să-l recucerească. Acum se schimbă în jurul meu. Noul înghite vechiul. Și în inima noului e ceva ce nu înțeleg. O luptă sălbatică și frenetică pentru putere, pentru bogății, un război al tuturor împotriva celorlalți.

Am jucat și eu jocul, dar nu mi se potrivește.

Cu cât mă gândesc mai mult la Sindicat, cu atât înțeleg că era firesc să se plictisească să domnească numai peste micii tâlhari de pe lună. Sigur că avea să tindă către următoarea treaptă, către politică. Eu i-am dat un elan.

Dar de ce vor, totuși, copiii?

Am crezut că o să termin comanda asta și, ca de obicei, n-o să mă mai gândesc la ea. Dar de data asta e altceva, ceva mai mare, și nu mă pot prosti suficient ca să minimalizez situația. Cyra și Dano au murit fiindcă i-am tras după mine. Nu numai în lovitura comandată de Sindicat, ci în viața asta. O privesc pe Volga, care își ține brațele ca două maiuri încrucișate pe piept. Unica mea prietenă. Nu era certată cu legea până nu m-a cunoscut pe mine. Era îndrăgostită de ideea orașului ăstuia. Atâția oameni, veniți din atâtea locuri. Apoi am atras-o pe terenul umbrei, pentru că aveam nevoie de un câine de pază. I-ar fi mai bine fără mine. Oricui i-ar fi mai bine fără mine.

În ghearele zoladonului, ideea e rece și de o logică fără cusur.

Din camera de zi a apartamentului se preling către balcon sunetele holo-știrilor. O furtună se apropie de Hyperion. Secerătorul a fost zărit pe Marte, iar Obsidienii din toată Republica au început să dispară. N-a fost prezentată nicio știre despre răpire. Nimic altceva decât o scurtă informare referitoare la o navă guvernamentală care s-a prăbușit din pricina unei defecțiuni mecanice, dar toți cei de la bord au supraviețuit.

Tăcerea face parte din joc.

Suverana este compromisă. I-au răpit fiul. Dar ține totul secret, pentru ca gașca lui Dancer să nu capete vreun avantaj asupra ei. Deci ce va cere Sindicatul ca răscumpărare? Asta-i întrebarea de un miliard de credite.

— Îți pare rău? întreabă Volga.

— Poți să fii mai precisă? C-am vândut copiii? Nu. Îmi place la nebunie. Că am fost bătaia de joc a unui lord al crimei psihopat și că acum sunt vânat de Aurii sociopați? E amuzant. Sau poate pentru că ne-am văzut colegii măcelăriți sub ochii noștri?

Îmi simt mușchii gâtului încordați, iar creierul parcă-mi fierbe, așa că scot încă un zoladon și îl rostogolesc în palmă. Sunt cât pe ce să-l înghit și să mă bucur de amorțeala lui dulce când Volga îmi dă peste mână și ia tubul de pe masa de lângă mine.

— Volga, nu fi cretină!

— Ajunge!

— Volga, dă-mi tubul…

— M-am săturat să umbli de colo-colo ca un somnambul. Să te văd amorțit tot timpul. E prea ușor pentru tine. Te simți nasol, iei o pastilă. Tragi praf pe nas. Bei. Te simți bine.

— Am eu aerul cuiva care se simte bine?
— Nu, zice ea arcuindu-și buzele groase. Nu simți nimic.
— Dă-mi tubul!
— Nu!
— Volga, răhățel decolorat! Dă-mi tubul!
— Nu ești stăpânul meu! Dacă-l vrei, vino să-l iei! spune ea ridicând din umeri.
Mă reped, dar ea mă împinge în lături. Mă împiedic de un scaun și cad. Vechea rană de la genunchiul drept e străbătută de o durere îngrozitoare. Volga nu se scuză când mă ridic.
— Dă-mi-l înapoi!
— Aport!
Îl aruncă de pe balcon și tubul cade prin traficul aerian de dedesubt. Mă reped către balustradă la timp ca să-l văd dispărând.
— Ești un monstru, murmur.
Nările Volgăi se umflă. Mă împinge din nou cu mâna stângă, cu atâta forță că mă împleticesc înapoi. Coastele fisurate îmi provoacă junghiuri dureroase. Nu pot să respir. Ea se apropie și mă lovește din nou în piept, dărâmându-mă din picioare. Cad zdravăn pe marmura balconului, lovindu-mă cu omoplații de piatră.
— Acum simți ceva? mă întreabă ea.
— Să te… fut…, tușesc eu.
Își pune cizma pe stomacul meu și începe să apese.
— Dar acum?
Îmi strecor mâna dreaptă în cizmă și scot paralizorul. I-l înfig în picior. Pielea de sub pantalonul ei sfârâie arzându-se. Se strâmbă și ochii i se întunecă, în vreme ce durerea deșteaptă setea de sânge ce dormitează în genele ei.
— Volga, zic eu. Volga, nu!
Furioasă, mă ridică cu ușurință, ca pe o pernă, și mă ține în aer cu ambele mâini, gata să mă arunce de la balcon. Privesc traficul aerian ce se desfășoară la o sută de metri sub mine.
— Fă-o! mârâi eu. Dă-i drumul! Fă-o, monstrule!
Strânsoarea slăbește și lumea mea se reorientează, în timp ce ea mă pune jos. Rămân pe podea respirând precipitat. Volga se prăbușește pe un scaun care aproape se rupe sub ea și mă privește cu lacrimi în ochi.
— Nu-s monstru! Nu sunt!

Mă privește cu ochi roșii și umflați.

— Dar tu ești! Erau doar niște copii!

— Știai ce voiam să facem, spun eu masându-mi coastele.

În mod clar mi-a mai fracturat câteva și ea.

— Știai că putea muri cineva. Acum plângi fiindcă nu poți îndura vinovăția? pufnesc eu disprețuitor. Maturizează-te! Ai făcut-o! Și eu la fel. Cumpără-ți cu banii ăia o coloană vertebrală și un futai ca lumea. Jupiter știe că ai nevoie și de una, și de alta!

Mă privește de parcă nu-i vine să creadă ce aude. Nu știu la ce se aștepta. Ce-am făcut e bun făcut. E timpul să ne vedem de viețile noastre.

— De ce-ai venit cu mine dacă-ți tremurau chiloții de frică?

— Am făcut-o pentru tine! zice cu voce plângăreață. Am făcut-o fiindcă aveai nevoie de mine. Eu am avut mereu nevoie de tine. Tu m-ai adus aici. Ești familia mea. Și eu n-am putut să fac niciodată nimic pentru tine. Ori de câte ori încerc, te înfurii. „Du-te acasă. Volga! Cară-te, Volga!”, iar acum, asta. Era ceva cu care te puteam ajuta. Puteam să-ți apăr spatele, cum l-ai apărat și tu pe al meu. N-am știut că avea să fie așa de greu.

Stă nemișcată, încercând să se oprească din plâns. Umerii ei mari se ridică și coboară.

Nu știu ce să fac.

— Gândește-te ce aventuri o să avem, îi zic distant. Un tur al Africii. Fructe de mare. Animale. Târfele de pe Coasta Berberă!

Mă privește pe sub pleoapele umflate.

— Crezi c-o să-i omoare?

— Nu. N-o să-i omoare. Ai auzit ce-a zis Ducele. Fără brutalități. La ce-ți folosește un ostatic mort? Probabil vor mai mulți bani sau ceva de genul ăsta. Nu știu. Nu contează. Nu-i treaba noastră.

— Nu-i treaba noastră? Suntem o parte din asta, Ephraim. Facem parte din Republică.

— De ce? Fiindcă locuim aici? Asta-i genul de rahat pe care vor să-l crezi ca să fii convinsă că ai și tu o miză în jocul ăsta. E o minciună, prințeso! Nu lupți niciodată pentru tine. Lupți întotdeauna pentru ei. Lune, Augustus, Secerătorul, care-i deosebirea?

— De ce ești așa?

— Cum?

— Rău.

Oftez.

— Nu-s rău.

— Atunci cum ești?

— Lucid. Nu poți să ai grijă de nimeni. Nu așa merg lucrurile. Tot ce poți face e să ai grijă de tine. Altcineva n-o s-o facă.

— Eu aș avea grijă de tine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Crezi că copiilor ălora le pasă de tine? Crezi că vor deveni niște adulți cărora le va păsa de tine? Pentru ei ești numai o armă.

— Și pentru tine ce sunt? întreabă Volga. Dacă n-aș fi fost o armă, nu m-ai fi ținut lângă tine.

— Ei bine, în mod sigur nu o fac de dragul conversației.

După expresia din ochii ei îmi dau seama că am mers, totuși, prea departe.

Ceva se frânge. Ceva important.

— Volga!

Ea face un pas îndărăt. Întind mâna fără vlagă, ca și cum aș vedea-o căzând de la mare înălțime. Apoi însă las mâna în jos, iar ea mă observă coborând-o și atunci îmi întoarce spatele și pleacă. Ușa apartamentului se trântește și Volga a dispărut și, undeva dedesubtul valului rece al zoladonului, știu că așa s-a terminat povestea noastră.

Singur din nou. Și mi-e mai bine așa.

Plec din camera de hotel aproape imediat după Volga. Nu mă întorc la mine acasă, temându-mă că spionii Republicii sau poate Gorgo s-ar putea să-mi facă o vizită. În schimb, mă pomenesc pe strada unde se afla locuința Cyrei, privind clădirea de sticlă ce se înalță către cer ca o bucată de sfoară aflată la capătul unei conducte de ventilație. Am vrut să văd unde a locuit Cyra. Nu știu de ce. Poate ca să închei capitolul. Să văd cum a trăit, ca să înțeleg de ce m-a înjunghiat pe la spate. Dar nu pot intra. În hol sunt scanere retinale și clădirea are paznici privați.

Așa că stau pe stradă în ploaie, contemplând imobilul și întrebându-mă pe ce fereastră obișnuia să privească Cyra, și nu va mai privi niciodată, și dându-mi seama că nu am înțeles deloc cine era cu adevărat. Nici ea. Nici Dano. Pentru că i-am lăsat pe dinafară, așa că și ei mi-au întors favoarea.

Merg pe străzi, pe lângă aburii ce se înalță din canalele colectoare, străbătând o pădure de vânzători de tăiețel și de comercianți de tehnologie corporală, toți strigând după trecători. Transmit un caleidoscop de reclame sexuale din holo-emițătoarele cocoțate pe umerii lor ca niște gargui de metal. O apuc pe traseul pe care eu și Trigg obișnuiam să îl parcurgem dinspre Promenadă, pe lângă Grădinile Gravitației, până în sud, în părăginitul Oraș Vechi. Termin de străbătut drumul pe care îl făceam împreună și continui să umblu până la primele ore ale zorilor, suficient încât să văd schimbarea gărzii de noapte cu cea de zi. Totul scăldat în trandafiriul cețos al răsăritului de soare.

În timp ce orașul se trezește, mănânc tăiețel cu scorțișoară, beau cafea la una dintre tarabele mele favorite de pe marginea cheiului și hrănesc pescărușii cum făcea Trigg. Dedesubt, în apa Mării Liniștii, roboți mari de curățare adună gunoiul. Apoi iau un taxi către depozitul meu. Într-una dintre încăperile private, un robot zvelt cu brațe elevatoare depune cutia de metal pe masă și iese. În ea sunt bagajele mele de urgență. Două genți din piele lucioasă, neagră. Sunt surprins cât de tare mă deprimă gândul că asta-i toată viața mea. Sunt un hoț care n-are nimic demn de a fi împachetat. Parcă-i o glumă proastă. Poate asta am căutat tot timpul. O șansă s-o iau de la zero. N-am nimic, doar teancurile de bani lichizi din genți, actele de identitate, câteva degetare cu ADN, două costume, două pistoale și o rezervă de zoladon. Bag pastilele în buzunar. Le păstrez pentru drum.

Iau un taxi către o platformă aeriană privată, un port plutitor în formă de stea destinat celor bogați și faimoși, aflat la trei kilometri deasupra orașului. E suspendat cu ajutorul unor lifturi gravitaționale și oferă suficient loc pentru a andoca zece iahturi particulare. Să închiriezi o navă privată e scandalos de scump, dar trebuie să fiu înarmat, deci zborurile comerciale sunt excluse. Ajung la nivelul superior al platformei, unde se află recepția. Taxiul decolează de pe pista de beton și se scufundă din nou în fluxul traficului terestru, lăsându-mă într-un soi de parcare, deasupra norilor. La recepție stă o Rozalie îmbrăcată elegant, cu o uniformă albă, o pălăriuță înclinată pe-o sprânceană și o haină de blană. Aerul rarefiat mă face să mă înfior.

— Bună seara, cetățene. Bine ați venit la Zephyrus Trans Terrestrial. Vă îmbarcați astăzi?

Bag mâna în buzunar și strecor pe deget unul dintre degetarele transparente cu ADN. Mă prefac că-mi ling degetul și îl plimb peste scanerul ei.

— A, domnul Garabaldi!

Zâmbește amabil în timp ce computerul înregistrează una dintre identitățile mele false.

— Ne bucurăm să vă avem printre noi. *Vântul Euridicei* va fi gata să vă primească în treizeci de minute. Piloții dumneavoastră fac verificările de dinaintea decolării.

— Sunt primul pasager care a sosit?

Ea verifică.

— Da. Doamna Bjorl încă n-a ajuns.

— Anunță-mă când vine!

— Desigur. După încheierea verificărilor, puteți pleca imediat ce doriți, dar până atunci vă invităm să vă bucurați de serviciile stației noastre, faimoase pe toate planetele.

Îmi expediază o hartă holografică de pe datapad-ul ei. Al meu o capturează.

— O să vedeți că avem două spa-uri, o piscină cu apă sărată, capsule cu realitate alternativă, masaj și personal de agrement. Avem și o sală de jocuri, două saloane, cel de amurg și cel celest…

Îl urmez pe valetul care mi-a luat bagajele și se îndreaptă spre barul bine aprovizionat. Un bărbat cântă la pian într-un colț al încăperii scăldate în lumina răsăritului. Mă așez pe bancheta din piele crem, cu spatele la bancurile de nori și la trandafiriul straniu al cerului, cu ochii ațintiți asupra ușii, așteptând să zăresc silueta mătăhăloasă a Volgăi umplându-i cadrul. Alți pasageri vin și pleacă. Majoritatea sunt Aurii și Argintii a căror conversație este melodioasă ca lingurițele ce lovesc un porțelan rar. Sunt câteva actrițe pe care le recunosc și unu-doi piloți de curse faimoși. În curând, vocile lor îmi irită auzul mai ceva ca bâzâitul țânțarilor, provocându-mi o senzație de sufocare. Se declanșează crampele provocate de sevrajul zoladonului. Dar tot nu iau unul.

Ajung la cea de-a treia băutură. Volga tot n-a sosit. Mă retrag în navă, unde fac cunoștință cu căpitanul ei Albastru și cu echipajul și-mi duc bagajele în cabină. Stewardesa îmi prepară o

votcă cu litchi și o aștept pe Volga în salonul navei. O oră. Apoi încă două.

Pe la jumătatea zilei înțeleg în sfârșit că Volga nu va veni. Mă cuprinde o singurătate teribilă. Nu unul dintre accesele trecătoare cu care m-am obișnuit, ci singurătatea profundă provocată de faptul că știu că asta a fost. Am ajuns la fund. O viață de unul singur, cu două bagaje. Sfârșitul unei prietenii, acompaniat de zumzetul monoton al holo-știrilor și de zgomotul unei uși trântite. Noul meu cocteil cu votcă și litchi mi se pare dintr-odată fără gust. Cabina e lipsită de gravitație. Când am rezervat biletele, i-am cerut căpitanului să asigure gravitație zero în perioada de dinainte de decolare. Am făcut-o pentru Volga. Îi lipsea asta după primul nostru zbor de pe Pământ pe Lună. Acum nu mai are rost. Am urât întotdeauna senzația că mă aflu în spațiu. Îi cer stewardesei să pornească gravitația și o anunț că sunt gata de plecare. Doamna Bjorl nu mai vine.

Mă îndrept către baie să mă ușurez înainte să pornească motorul principal. Iau medicamentele antivomitive și sunt cât pe ce să revin în salon, apoi îmi aduc aminte că trebuie să-mi schimb traseul având în vedere că Volga nu mai vine. Asta în caz că are o criză de conștiință și se duce la autorități. Adio, Africa, bună, Echo City! Urc scările către puntea de comandă. E pustie. Tăcută. Echipajul care-mi prepara masa în bucătărie a dispărut. Le verific cușetele. Nimic. Nu e bine. Mă furișez pe lângă bucătărie către cabina de zbor și privesc atent înăuntru. Piloții au dispărut și ei. Mă uit prin hublourile cabinei, dar nimic nu pare să fie în neregulă. Platforma de decolare e pustie și dincolo de ea cerul e gol. Dar ceva se petrece. Îmi scot de la subraț pistolul cu țeavă scurtă.

Oare Sindicatul s-a hotărât să mă ucidă?

Mă deplasez pe culoar. Pistolul e alunecos în palmele mele transpirate. Termin de verificat nivelul de sus și mă uit în josul scărilor, ascultând. Nu aud nimic, așa că, cobor cu prudență.

Dinspre salon vine un zgomot. Voci. Volga? Dau buzna în încăpere cu pistolul în fața mea și descopăr două femei așezate pe scaunele de piele, privindu-mă.

— Holiday…

Cuvântul mi se oprește în gât ca un os de pui. Stă cu coatele pe genunchi, în haine civile. Pantaloni negri, bocanci și o jachetă de piele verde-vânătoresc ce pare să ascundă un generator de

scut electromagnetic în mâneca stângă. Un pistol cu propulsie electromagnetică e prins într-un toc pe coapsa ei dreaptă. Femeia e pregătită de gherilă urbană. Și alături de ea, în haine noi și cu părul proaspăt spălat, stă iepurașul, privindu-mă cu ochii ruginii plini de ură. Are brațul prins într-o fașă.

— O, căcat!

— Stai jos, Ephraim, spune Holiday.

Îmi țin pistolul îndreptat asupra lor și mă uit în lungul culoarului, după ceilalți soldați pe care e posibil să-i fi adus cu ele. Par singure, dar cel mai probabil o echipă de comando așteaptă în interiorul terminalului. S-a sfârșit. Râd amar, arătând-o cu degetul pe Lyria.

— Tu trebuia să fii moartă.

— Ar fi mai ușor pentru tine, nu?

— Cum ai trecut de Obsidieni?

Ea se strâmbă.

— Prin magie.

— Cum m-ați găsit?

— Suntem Statul, spune Holiday. Cât timp credeai că te poți ascunde?

— Mai mult de o zi, recunosc eu. Vă supărați dacă-mi torn o băutură? Sau mai multe?

Pornesc spre bar.

— Taci și stai jos!

Îmi cobor ochii către pistol.

— Eu sunt cel care are o armă.

— Și eu sunt aia care are un Pătat în cala de mărfuri.

— Asta da uz excesiv de forță.

Mă las să cad pe scaunul din fața ei. Observ cu surprindere că nu mă simt speriat sau învins. Mai degrabă ușurat. Trag piedica și pun pistolul pe masa dintre noi, împingându-l către Lyria.

— Probabil vrei să-l folosești.

— Am deja unul, spune ea scoțând din jachetă Omnivorul meu și așezându-și-l pe genunchi.

Are o piedică digitală pe trăgaci. Zâmbesc revăzându-mi arma.

— Ai scăpat de Obsidieni. Cumva ai reușit să nu fii jupuită de vie de serviciul de informații al Republicii. Acum stai aici cu o armă în mână. Probabil chiar e vorba de magie.

— Ephraim, zice Lyria.

— Spune-mi Philippe dacă așa te simți mai bine.
— Să te fut!
— Ce original!
Mă reazem și pun picior peste picior.
— Ce se-ntâmplă în continuare? Echipa de comando dă buzna și mă târăște către o celulă unde să fiu interogat? Mă taie în bucăți și i le oferă Secerătorului când se va întoarce acasă? Sau o să fie tortură chimică? Imersivă? O să mă închideți un secol într-o holo-imersiune? Sau am un bilet numai dus pentru o excursie subacvatică către Deepgrave?
— Asta e partea în care ne spui unde-s copiii, zice Holiday. Apoi ne spui cui i-ai vândut. Ce știi despre Rozaliul cu baston. Și cum putem să-i recuperăm. De dragul tău, sper că deții suficiente informații ca să scapi de acuzația de trădare.
— Din fericire, pedeapsa capitală nu mai e o opțiune, zic eu.
— Putem face o excepție.
— Ce nobil!
Holiday se apleacă spre mine.
— Ephraim, va trebui să te obișnuiești cu ideea că o să îți petreci restul vieții într-o celulă. Cât de mare va fi depinde ce ceea ce îmi vei spune.
— Holiday, ai petrecut prea mult timp în armată. Nu poți să te repezi așa la un om. Să nu-i oferi nicio portiță de scăpare. Nicio motivație. Îți amintești de Legiunea a XI-a? Ai fost acolo! Baziliștele de Aur.
Își amintește.
— Ce se petrece când înconjori o armată dușmană care nu se poate preda și nu se poate retrage? Luptă până la moarte. Și asta nu e bine pentru nimeni. Erau încolțiți lângă barajul ăla, nu? Îți aduci aminte cum tot trăgeam în ei? Opt ore ca să omorâm cincizeci de mii de oameni, fiindcă nu voiam să dărâmăm digul folosind bombe. Cine știa că o să dureze atât? N-am văzut fața Secerătorului după asta. Dar tu trebuie s-o fi văzut-o. I-a plăcut?
— Ăsta nu-i un joc, Ephraim, zice ea. Dacă urăști atât de mult viața, încât vrei să mori, ești invitatul meu. Îți dau eu glonțul cu care să-ți zbori creierii. Dar nu lua cu tine doi copii nevinovați.
— Nevinovați? Toată lumea zice rahatu' ăsta. Părinții lor i-au băgat în asta. Nu erau obligați să asiste la sărbători de stat. Nu trebuia să-i plimbe pe sub nasul publicului ca pe un simbol al progresului. Dar au făcut-o. Ei i-au transformat în ținte, nu eu.

Câți copilași crezi c-au murit în timpul bătăliei pentru Luna? Am văzut cartiere întregi dezintegrate de razele cu particule ale trupelor lui Valii-Rath. Școli transformate în pulbere de muniții-termită cu sigiliul Republicii pe ele. Copiii morți sunt pagube colaterale în vreme de război. Nu veni la mine plângând pentru că bărbatul și femeia care l-au pornit nu vor să plătească și ei prețul, ca noi toți.

N-am mai văzut-o niciodată privindu-mă cu atâta scârbă.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— Viața. Cum li se-ntâmplă tuturor.

— Trigg te-ar scuipa dacă te-ar vedea așa.

— Ei, a murit pe tura ta. Nu pe a mea.

Holiday mă privește perplexă, de parcă aș fi pălmuit-o.

De fiecare dată când ne-am întâlnit de ziua lui Trigg, adevărul ăsta nerostit a plutit între noi ca o armă de distrugere reciprocă. Și acum, că l-am rostit, are gust de cenușă. Să-l folosesc pe Trigg în felul ăsta, ca pe o armă, e pervertirea finală a tot ce a fost el. A ceea ce a însemnat pentru noi amândoi. Dar el o urma peste tot, iar ea l-a condus către moarte de dragul unei cauze care nici nu-și mai amintește numele lui. Holiday nu mă poate privi în ochi, dar Lyria clatină din cap.

— Nu-i corect, știi și tu.

— Nu te deranja să ții un discurs, drăguță. Ești o copiliță care se crede eroină. Nu știi nimic despre mine.

— Ai dreptate, nu știu nimic, spune ea. Te-ai ostenit din răsputeri să faci asta cât mai clar. Dar știu că mama a murit de cancer în mina care i-a ros plămânii. Tata a crezut că era vina lui, pentru că nu putuse să-i facă rost de medicamente. Am văzut cum vina l-a stors de viață. Și când am ieșit din mină, era ca și mort. Ura tot ce vedea – cerul, lumea – pentru că mama nu apucase să le vadă. Crezi că asta și-ar fi dorit ea pentru bărbatul pe care l-a iubit?

— N-am fost sclav în viața mea. De unde să știu?

— Când ne-au adus la suprafață ne-au promis totul. După aia mi-am pierdut familia. Toată familia. Poți să te văicărești pentru toate zgârieturile tale, dar habar n-ai cum e! Ar trebui să devin crudă fiindcă am văzut cât rău li s-a făcut? Să dau vina pe lumi? Am dat vina pe mine. Am dat vina pe Suverană. Și cu ce m-am ales?

Își drege glasul înecat de emoție.

— M-ai întrebat dacă cred în Vale. Nu știu. Nu știu dacă există sau dacă ai mei mă privesc de-acolo. Dar știu că nu contează dacă ei ne văd sau nu. Ce contează e că noi îi putem simți. Ni-i putem aminti. Și putem încerca să fim atât de buni pe cât ne credeau ei.

Îmi mut privirea de la ea la fereastra dincolo de care se învolburează nori trandafirii.

— Trigg nu mai e, da. Știu că ai senzația că ți s-a furat ceva. Dar nu uita că el a văzut în tine ceva ce merita iubit, chiar dacă tu nu poți vedea asta. Te-a văzut ca pe un om bun, Ephraim. Așa că, dacă l-ai iubit vreodată, fii un om bun!

— Omul ăla n-a existat niciodată. A fost ceva născocit de Trigg ca să se simtă mai bine.

— Atunci de ce nu m-ai împușcat în navetă?

— Am făcut-o. Am apăsat pe trăgaci. Piedica era pusă. A fost noroc.

— Puteai să apeși din nou pe trăgaci. Dar n-ai făcut-o.

M-ai lăsat în viață.

— Și uite ce s-a întâmplat.

— Omul ăla care pretinzi că ești... Ești sigur că nu e ceva născocit de tine ca să simți mai puțin?

Acum simt totul. Privind pe fereastră navele ce se înalță pe orbită, îl văd pe Trigg în apele Mării Egee, unde am fost în prima noastră vacanță împreună, într-o permisie de-a lui. Mi-l aduc aminte cântând la chitară în hamacul din spatele bungaloului nostru. Cânta groaznic, dar îmi plăcea să-i privesc broboanele de sudoare de pe tâmple, pistruii de pe umeri, râsul copilăresc al acestui bărbat pe care lumea încerca să-l înăsprească. Era răbdător cu mine. Dărâmând încet zidurile pe care le ridicasem de când mama mă privise în ochi și-mi spusese că mă iubea pentru prețul de o mie de credite pe lună. Mă ceruse în căsătorie în vacanța aia.

Toate amintirile frumoase cu ei au fost ținute ostatice de oroarea morții lui. Acum zăbrelele se rup, ușile se deschid, iar ele mă inundă. Vreau doar să-mi iau rămas-bun. Să-i spun că a fost al meu și că eu am fost al lui. Dar stând aici, înconjurat de dezastrul pe care l-am provocat, nu simt decât mânie.

Mă uit la Holiday și nu am nimic să-i spun. Nu pot să-mi cer iertare. Cuvintele refuză să-mi iasă din gură. La fel cum nici ea

nu-și va cere iertare că l-a lăsat să moară, nici măcar în sinea ei. Dar vede suferința animalică din mine.

— El ar fi vrut să dregi ce-ai stricat, îmi spune.

— Nu știu unde sunt copiii, spun eu.

Holiday se simte mai bine discutând despre răpire decât despre Trigg.

— Cine a fost?

— Sindicatul. Contactul meu a fost Ducele Mâinilor.

Știa deja asta.

— Poți să-l identifici?

— Da. Am însă îndoieli că figurează la evidența populației. E un Trandafir. Marfă de calitate superioară. Din rezerva privată a vreunui Auriu plin de bani. Începe căutările de acolo. Și mai era un Obsidian pe nume Gorgo. În mod clar cu pregătire militară. Nu era proaspăt venit din ținutul ghețurilor.

Își ia notițe.

— Ce crezi, Holiday? Ce vor ăștia?

— Spune-mi tu. Nu au trimis nicio dovadă că-i au vii. Nicio cerere de răscumpărare.

— Nu i-au omorât, spun eu. Ducele a zis că erau pentru Regină.

— Ai întâlnit-o? întreabă Holiday.

— Nu. Se zvonește că este o căpetenie Obsidiană de pe Pământ. Nimeni nu e sigur.

— Serios? se încruntă Holiday. Serviciile de informații ale Republicii operează de mai bine de un an cu premisa că e o Roșie.

— O Roșie? șoptește Lyria.

— Crezi că Obsidienii ar asculta de o Roșie? râd eu.

— E de asemenea posibil să lucreze toți pentru Societate, spune Holiday.

— Pare puțin probabil.

— De ce?

— Ducele a fost sclav. Îi urăște pe proprietarii de sclavi. Dacă lucrează pentru Lordul Cenușă, el unul n-o știe. E vorba despre negocierile de pace?

— Poate.

Holiday privește pe geam nervoasă sau atât de nervoasă cât poate părea o femeie cu capul ca un bloc de zgură.

— Aștepți pe cineva?

— Ar trebui să-i spui. Are dreptul să știe, zice Lyria.
— Ce să știu?
Mă aplec spre ea.
— Ce să știu?
— Nu suntem singurii care îi caută pe copii…
— Să-mi fut una!
Mă ridic pe jumătate din scaun.
— S-a întors Secerătorul?
Privesc pe fereastră simțind că-mi fuge sângele din obraji.
— Ares?
— Mai rău, spune Holiday. Lady Julii a pornit la vânătoare. Și-ți vrea sângele.
— E gravidă-n opt luni. Scuză-mă dacă nu mă apucă tremuriciul!
Holiday zâmbește.
— A atacat o navă augustană deasupra Hyperionului, în armură completă de război, pentru că Lyria era înăuntru.
Mă holbez la ea.
— Nu știam că se fabrică armuri pentru gravide.
— Se pare că da.
— Știe că e vorba de Sindicat?
Holiday ridică din umeri.
— Nu știm ce știe. Și nu face schimb de informații cu noi. Am prins câțiva dintre anchetatorii ei furișându-se la locul prăbușirii navetei.
Mă scarpin în cap. Mă mănâncă degetele să fumez o țigară, iar stomacul îmi mai cere niște zoladon.
— Dacă femeia aia declară război Sindicatului, copiii sunt carne tocată. O să înceapă să trimită bucăți din ei în Citadelă, în cutii înfășurate în ghimpi.
— Și de aia suntem noi aici, și nu spionii Republicii, zice Holiday. Cunoști Sindicatul mai bine decât noi. Trebuie să ni te alături și să ne ajuți în eforturile de salvare.
— Nicio șansă! Au oameni în Guvernul vostru.
Holiday mijește ochii.
— De unde știi asta?
— Ni s-a comunicat itinerarul băiatului cu mai bine de o lună înainte. Dar nu mi-au oferit niciun complice din interior. Probabil nu voiau să-i deconspire. De aia a trebuit să te recrutez pe tine…, zic eu privind către Lyria. Și dacă află că vă ajut…

— Bucăți din tine, zice Lyria.
— Dacă suntem compromiși, va trebui să-i recuperezi chiar tu, spune Holiday.
Izbucnesc în râs.
— Ba pe dracu’!
— M-am gândit eu c-asta o să spui. Știu că nu-ți pasă de viața ta, Ephraim. Dar ceva îmi spune că de a ei îți pasă.
Pune un holo-cub pe masă și în aer apare imaginea unei celule în care o femeie stă ghemuită pe o bancă, ținându-și capul în mâini. E Volga.
— Am găsit-o la Grădina Zoologică Cerebian, zice Holiday. A fost mai ușor de găsit decât tine. N-a fost însă ușor să-i împiedicăm pe Telemanuși să o omoare pe loc.
— Dacă i-ați clintit un fir de păr…
— Nu! A venit rândul tău să asculți! A venit rândul tău să te supui. Dacă nu faci tot ce-ți cer, o s-o dau pe mâna Telemanușilor.
Lyria pare la fel de surprinsă ca mine.
— Nu-i face rău! spun eu.
Holiday se reazemă de spătar.
— Deci e cineva acolo, înăuntru.
— Volga n-a vrut să facem asta.
— Nu-mi pasă. O să-mi aduci copiii. După aia o să-ți recapeți prietena.
Îmi întoarce privirea fără urmă de remușcare:
— Ăsta e jocul pe care ai ales să-l joci.
Privesc din nou holograma și mă întreb cum de am putut vreodată să mă port urât cu Volga. Încă din ziua în care ne-am cunoscut, m-a urmat ca un cățeluș. Nu mi-a oferit decât dragoste. Nu mi-a cerut nici măcar s-o iubesc și eu în schimb. De când s-a născut a fost o sclavă, un monstru, lovită cu piciorul de toți. Și după aia m-a găsit pe mine, care am tratat-o exact la fel. Mi-e scârbă.
— E o soluție, zic eu. Dar vreau o amnistie pentru mine și pentru Volga.
— O amnistie? După tot ce-ai făcut?
— O vreau înregistrată digital, în prezența unui mediator independent.
— Nu vrei amnistie și pentru restul echipei tale? întreabă Lyria.

— Au murit. De ce credeți că mă ostenesc să discut cu voi?
Și uite-așa codul meu a ajuns la gunoi.
— Ce crezi, augusta? zice Holiday privindu-mă.
Își înclină capul într-o parte.
— Vrea să-ți vorbească.
Își atinge datapad-ul și văd apărând chipul Suveranei. Ochii ei de un auriu pur, lichid, au văzut flote făcându-se scrum și criminali de război eliberați cu acordul ei. O urăsc fără măsură.
— Ephraim ti Horn.
— Leoaico.
Adresarea neprotocolară o irită pe Holiday.
— Vreau ca Volga să fie eliberată imediat!
— Nu.
— Atunci avem o problemă.
— Va fi eliberată când o să recapăt copiii. O să închei o înțelegere prin Ghilda Ophion.
— Amani, spun eu.
— Poftim?
— Ophion e controlată de Sindicat. Dacă te duci la ei cu un contract pentru mine, o să avem o problemă. Folosește-i pe Amani.
E foarte straniu să-i spui celei mai puternice femei din Sistemul Solar ceva ce nu știe.
— Și vreau ca Volga să fie amnistiată dacă mor.
— Nu.
— Știm amândoi cât de mult îți place să acorzi amnistii. Știu că nu-s un violator sau ucigaș în serie Auriu, dar, în spiritul Amnistiei, sunt convins că vei găsi suficientă iertare în inima ta.
— Chiar vrei să mori, domnule Horn?
— Irelevant. Dar Volga merită să trăiască.
Intransigența mea nu-i e pe plac. Ghinion!
— Bărbatul pe care l-a împușcat mi-a fost ca un tată. Încă luptă pentru viața sa.
— Atunci chiar sper că nu-ți vei pierde un tată și un fiu în aceeași zi.
Nu reacționează. Calmul ei de Auriu este așa de perfect și de arogant, că-mi doresc să-mi trec mâinile prin hologramă și s-o strâng de gât.

— Foarte bine, spune ea. Holiday o să îți dea un emițător. Când descoperi baza Sindicatului, o să transmiți un semnal și o echipă de intervenții va sosi la coordonatele date de tine.

— Sindicatul va verifica dacă am un emițător.

— Va fi ascuns.

— Și ei îl vor găsi. Subdermal, izotop, o să-l găsească. Nu sunt bandiți ai străzii, poate c-ai observat.

— Atunci ce propui?

— Dă-mi un număr de pad și o să sun eu. Spune-i echipei tale de intervenții că-i poate localiza GPS-ul și poate veni în zbor să ucidă pe toată lumea în maniera care te excită pe tine cel mai tare.

Nu-i place, dar nici nu are de ales.

— Bine, domnule Horn. Ne-am înțeles. Dar vreau să mai știi un lucru. Dacă încerci să evadezi sau dacă ne trădezi Sindicatului, ține minte: prietena ta va muri. Și, fie că te vei afla pe Marte, pe Luna, pe Pământ, în Margine sau chiar pe Venus, într-o noapte te vei trezi în beznă și o să descoperi o umbră aplecată deasupra ta. Dacă ești norocos, voi fi eu. Dacă ești ghinionist, va fi Sevro sau soțul meu și o să mori căcându-te pe tine într-un pat străin.

52. DARROW

Oastea Minotaurului

N-a trecut mult de când un Cenușiu care se lăuda că e vasalul Minotaurului se putea aștepta să bea gratis în orice bar, oriunde flutura steagul cu piramida. Dar asta se petrecea când Apollonius era în culmea ascensiunii sale, înainte de trădarea și de declinul său.

Din oastea ce a numărat cândva două sute cincizeci de mii de oameni n-au mai rămas decât nouă sute unsprezece. Restul și-au găsit de lucru la Casele Carthii sau Grimmus. Aceștia au rămas pentru că nu i-au putut sluji pe cei care l-au trădat pe stăpânul lor sau pentru că n-au avut încotro s-o apuce. Orfani ai datoriei. Cu legăturile de familie rupte din cauză că au servit acestei Case, lipsiți de orice urmă de patriotism, plutesc în

derivă prin viață ca resturile încăpățânate ale unei nave cândva mărețe, care refuză să se lase înghițite de valuri.

Cândva, trăirea în pace a zilelor de pensie pe o insulă venusiană li se părea un vis. Dar oamenii ăștia n-au fost făcuți pentru pace. Noutatea de a se culca cu Rozaliii bronzați de soare din orașele de pe coastă și de a înota printre recifurile de corali din Marea Guinevere s-a spulberat, iar acum tânjesc după altceva. Am crezut că vor fi câteva mii, măcar ca să ne sprijine după ce vom obține audiența la Lordul Cenușă. Dar nu va fi nicio audiență și aceste rămășițe jalnice sunt tot ce avem.

Cu ajutorul holo-camerelor din biblioteca lui Tharsus eu, Sevro și Thraxa îl urmărim pe Apollonius, care le ține un discurs. Își privește soldații, aliniați pe asfaltul prost întreținut din partea sudică a insulei. Crabi micuți cu cochilii azurii se strecoară printre ierburile răsărite din crăpăturile betonului. Uniformele soldaților sunt în neorânduială. Au la gât coliere de scoici și poartă părul în codițe lungi, după moda locală. Apollonius scuipă scârbit.

— Mă tem că o boală cumplită a pogorât asupra casei mamei și a tatălui meu, spune el pășind prin fața lor adus de spate și cu coama prinsă la ceafă. Tharsus stă înapoia lui ca un copil pedepsit. O boală care a alungat gloria din venele noastre, culoarea de pe stindardele noastre. Nu voi ați adus-o.

Își privește fratele.

— Vina apasă pe umerii altcuiva. Dar voi ați hrănit-o. Ați menținut-o prin nepăsarea voastră. Mă uit la voi și știți ce văd?

Scrutează furios mulțimea.

— Știți?

Vântul dimineții adie blând dinspre mare, agitându-le uniformele.

— Văd… *venusieni*!

Ei se foiesc rușinați.

— Văd mâncători de scoici. Oameni cândva războinici, transformați în lingăi și filfizoni dedulciți la desfrâu. Unde e onoarea taților și a mamelor voastre? strigă el. Unde vă e furia pentru frații și surorile căzute? Lordul Cenușă și aliații lui, sclifosiții de Carthii, i-au trimis la moarte pe Luna! Ne-au servit pe tavă Secerătorului ca pe un ospăț trimalchian[10]. Sub ochii

[10] Trimalchio, personaj din lucrarea *Satyricon* a lui Petronius, sclav eliberat care dă petreceri de o opulență de prost gust pentru alți nou-îmbogățiți ca el. (n.tr.).

mei, bărbați și femei pe care i-am cunoscut au avut parte de o moarte cruntă. Lordul Cenușă ne-a trădat! Nu era un secret că lâncezeam în pântecele mării! Nu! Se știa din lumea noastră natală și până pe Mercur!

Face câțiva pași. S-a așternut o tăcere veninoasă.

— M-ați lăsat să putrezesc acolo! V-ați lăsat frații și surorile să moară! Și vă găsesc aici, îngrășându-vă ca niște rumegătoare, de parcă însăși Calipso v-ar fi fermecat dându-vă să sugeți vin de la țâța ei. A meritat lenea asta prețul rușinii voastre? Ce-ar zice părinții voștri? Ce-ar crede mamele voastre?

Își lasă capul în piept și mă pomenesc admirându-i talentul dramatic. Știe cum să manevreze mulțimile.

— Vă privesc și plâng. Rușinea mea-i atât de mare, încât numai Lucifer însuși ar putea înțelege abisul durerii mele. Ne-am pierdut aurele, copiii mei, am căzut din grațiile cerului printre norii legendari și am aterizat aici, în iadul clocotitor al dezmățului, în timp ce dușmanii noștri râd văzând ce am devenit, și încă de bunăvoie. Dar nu e totul pierdut. Voința neînduplecată, ura nedomolită, curajul de a nu mă preda și de a nu ceda încă ard în inima mea!

Se izbește așa de tare cu pumnul în piept, că o simt prin transmisia holografică.

— Nu mă voi odihni până nu voi fi răzbunat, căci eu sunt Apollonius au Valii-Rath, Imperator al Legiunilor Minotaurului! Bărbat de pe Marte! Auriu de Fier! Azi voi părăsi această insulă-închisoare călărind pe aripile bătăliei, pentru a plăti o datorie și a mă elibera de povara rușinii. Pornesc la război. Către glorie. Pornesc după capul Lordului Cenușă.

Își ridică brațul cu briciul:

— Și n-o să călăresc singur. Așa că vă chem, diavolii mei cei mai întunecați, treziți-vă, ridicați-vă și recuperați-vă gloria!

Îi răspunde un răcnet care mă face să mă înfior până-n străfundul sufletului. Opresc holograma și rămân în tăcerea răsunătoare a bibliotecii, ascultând ticăitul vechiului ceas de pe perete. Sevro își trece mâna peste creasta proaspăt tunsă.

— Asta e armata noastră? bombăne el. Sunt resturile rămase în farfurie după ce-ai halit o porție de coaste la grătar!

— Sunt de ajuns, zic eu.

— Sunt de ajuns, repetă el. Pe ce anume te bazezi când spui asta? Pe Apollonius? E nebun de legat. Ce propune el e o

misiune sinucigașă. O să fie făcuți bucăți, iar noi ne vom trezi că înfruntăm fortăreața înarmați doar cu propriile noastre puțe. Nu ne-am pregătit pentru asta.

— Cum te pregătești pentru un șut în boașe? zic eu. Nu te pregătești. Îi faci față.

— Asta ar trebui să mă motiveze? Oamenii lui și-au ieșit din formă.

Mă privește încruntat. E prost dispus de când am aterizat și a văzut starea proprietăților Valii-Rath.

— Și nu-s singurii.

— Încerci să-mi spui ceva?

— Evident, pentru că toți ceilalți se lasă fermecați de mitul tău ca niște copii cărora le dai acadele.

— Atunci dă-i drumul. Zi ce-ai de zis! Thraxa n-o să se supere.

Thraxa își vâră jenată nasul în datapad-ul ei.

— Te-am susținut tot timpul până aici. Dacă bombăne cineva, îi trag una și-i țin o ditamai predica. Dar știi de ce am fost la fel de tăcut ca un șoarece de când am sosit? Așteptam să-ți dai și tu seama în ce situație de căcat suntem. N-au suficienți oameni. Apollonius e nebun. N-o să meargă.

Își încrucișează brațele, cu aerul că se miră de propria-i prostie.

— Nici n-am vrut să vin. A trecut o lună de când n-am mai primit vești de acasă. O lună, dar-ar dracii!

Mă înfurii.

— Și-atunci de ce-ai mai venit cu mine?

— Fiindcă nu vreau să-ți cresc eu copilul! se răstește el. Am venit ca să te țin în viață. Și ca să-i apăr pe ceilalți de tine.

La auzul cuvintelor lui, furia mă părăsește.

— Crezi că trebuie să-i aperi de mine?

— Cum să nu! Uită-te încotro ți-ai condus cei mai buni prieteni! Uită-te câte pietre de mormânt se înșiruie în urma noastră. Și știi de ce?

— Am presentimentul că o să-mi spui tu.

— Pentru că o iei pe scurtături. Urmezi cea mai dreaptă linie prin mlaștina de rahat și speri că totul va merge cum nu se poate mai bine.

— Pare să fi mers destul de bine. Am…

— Stai puțin, mă întrerupe el. Dă-mi voie să-l întreb pe Ragnar dacă e de acord.

Privește în jur.

— A, dar stai! Nu-i aici! Să-l întreb pe Pax. Ups! Pe Lorn… ups! Pe babacu’.

Își ridică mâinile în aer.

— Nici pe el nu pot să-l întreb! Ești atât de dornic să pui capăt chestiei ăsteia, încât ești în stare să joci o mină întreagă pe o mână de cărți de tot rahatul.

— Nu e de tot rahatul, zic eu calm. O să meargă. Ești prea emotiv.

Sevro mă privește cu ochi furioși – vechii mei ochi de Roșu – și în ei se aprinde lumina înțelegerii.

— Fute-m-aș împrăștiat, propriul tău mit chiar ți s-a urcat la cap, nu-i așa? N-am crezut-o când a zis-o Clovnul. Dar tu chiar crezi toate astea. Crezi că ești un zeu. Că nu poți muri.

— Cineva trebuie să pună capăt războiului. Poți să fii tată când va veni vremea. Deocamdată e timpul să fii bărbat și să-ți faci treaba.

— N-avem ce căuta aici.

— Bine, și ce propui? Să fugim înapoi pe Luna cu coada între picioare? Să ne predăm Gardienilor și să privim cum Republica e înjunghiată de Vox Populi, apoi împărțită între Lordul Cenușă și lorzii Marginii când o să înceteze să mai facă pe morții? Asta înseamnă că am eliberat degeaba o bandă de ucigași. Înseamnă că Wulfgar a murit degeaba.

Vocea mea își pierde calmul.

— Înseamnă că am luptat zece ani degeaba! Și ce crezi că se va petrece când Marginea ne va ataca?

— Planul ăsta e ratat, spune el. Ar trebui să ne reducem pierderile. Să ne refugiem pe Mercur, unde-i flota, dacă acasă nu putem merge. Nu vreau să mor pentru jigodia asta.

— Ți-am ascultat opinia, zic eu încercând să nu las mânia să mi se simtă în voce. Îți mulțumesc pentru ea, Imperatore! M-am gândit la ce-ai zis și sunt de părere că misiunea este în continuare valabilă. Vreau oamenii hrăniți și carapacele stelare încărcate în naveta de asalt până la 16:00. Asigură-te că nu sunt văzuți. Ultimul lucru de care avem nevoie e ca legionarii lui să afle alături de cine luptă.

Mă aștept să mă înjure sau poate să mă lovească. Teama că nu-și va mai vedea niciodată fiicele îl face irațional, chiar laș. Dar el mă privește fix și își înalță lent pumnul.

— Trăiască Secerătorul!

Se întoarce pe călcâie.

— Sevro, zic eu înainte să ajungă la ușă, amintindu-mi momentul despărțirii de Roque.

Se oprește cu spatele la mine. Privind ceafa plină de cicatrice a prietenului meu, simt prăpastia dintre noi.

— Îmi pare rău că nu ești de acord cu mine. Dar ți-am spus tot ce știu. Și cred că avem inițiativa și mijloacele de a le distruge structura de comandă.

El încuviințează.

— Sigur că așa crezi.

Își mușcă buzele.

— După asta am terminat. N-o să fiu ca tine. N-o să fiu ca babacu'.

Mă privește cu ochi protectori și ranchiunoși.

— Fetele mele vor avea un tată! Dacă ăsta e egoism, mă doare-n cur! Lasă să fie altcineva Ares!

Și pleacă.

Cuvintele lui îmi ațâță îndoielile, dar nu am timp să reflectez azi. O privesc pe Thraxa.

— Tu ai vreo părere?

— Nuuu! N-am timp de-așa ceva. Să mă duc să pregătesc oamenii, domnule?

•

Două ore mai târziu, stau în umbra hangarului unde Urlătorii pregătesc *Nessus* și distrugătoarele noastre de aripi. Dincolo de larma echipamentului încărcat și de înjurăturile lui Min-Min și ale Clovnului aud vuietul îndepărtat al motoarelor care anunță că forța casei Valii Rath – atâta câtă e – se ridică în aer. Patruzeci de distrugătoare-de-aripi se desprind de pe asfalt ca rațele de pe apa unui lac, cu motoarele arzând cu flacără indigo, aruncând umbre lungi și languroase în lumina după-amiezii târzii. Pornesc în zbor spre sud. Cu ele se înalță și cinci fregate lungi de asalt și navete de asalt pline ochi cu trupe de șoc compuse din Cenușii în costume-lăcustă. Un soldat întârziat se repede să prindă cea din urmă navetă, ducând în mână un talisman uitat. Picioarele lungi și arcuite ale costumului-lăcustă pivotează îndărăt de-a lungul unei articulații montate în spatele genunchiului lui, propulsându-l într-un salt inuman de cinci metri, până la naveta unde prietenii îl prind și-l trag înăuntru.

Apollonius vine să-și ia rămas-bun. Pare la el acasă în armură. Spre deosebire de măreția austeră și discretă a echipamentului marțian modern, el preferă barocul Centrului. În mijlocul platoșei purpurii se vede minotaurul.

— Trăiască Secerătorul, spune el în batjocură.

Închide ochii și trage aer în piept.

— Asta-i adevărata viață, nu-i așa?

— Oamenii tăi nu știu de prezența noastră? întreb eu.

Ochii lui sunt în continuare închiși.

— Câinii latră despre oameni mascați care au venit noaptea puși pe rele.

Deschide ochii și zâmbește.

— Mercenari. Ronini. Spade de vânzare. Orice nume le trece prin cap, mai puțin cel adevărat. Dar te-aș ruga să-i convingi pe insignifianții tăi complici să nu emane nicio duhoare lupească. Câinilor mei nu le plac lupii.

— N-am luat cu noi mantiile din blană de lup, spun eu. Am adus în schimb două meganucleare.

Îi cercetez chipul căutând vreun semn de duplicitate.

— Oamenilor mei nu le place că nu ne însoțești.

— E firesc. Toți suspectează ceea ce nu înțeleg. Dar noi ne înțelegem unul pe altul, Secerătorule, nu-i așa? Trădarea unui prieten taie mai adânc decât spada dușmanului. Suntem amândoi vlăstarele zeului războiului. Copiii lui favoriți, de-a stânga și de-a dreapta umbrei fratelui nostru pierdut, Ahile.

Nu dau niciun semn că aș fi de acord cu el. Oftează.

— Dacă întârzii, dacă sunt nesincer, distruge-mă, zice el ciocănind cu degetul cicatricea sub care se ascunde bomba. Dar știm amândoi că-mi conduc oamenii în brațele morții. Ce comandant aș fi dacă nu i-aș însoți?

Pot să respect asta.

— În zona întunecată, bomba ta o să fie în afara semnalului nostru, îi reamintesc. De îndată ce intri, se declanșează cronometrul și ai trei ore până la detonare, iar dezactivarea numai noi o putem face. Dacă murim, ne vei urma. Dacă părăsești bătălia, e programată de asemenea să explodeze.

Ascultă în tăcere.

— Ne vedem la punctul de trecere. Dacă reușești să ajungi acolo, Auriule.

Zâmbește.

— O să te aștept, Roșule.

Îmi întinde mâna. I-o strâng fără chef. Aflat pe rampa lui *Nessus,* Sevro ne privește cu ostilitate, confundând fără îndoială politețea cu afecțiunea. Apollonius îmi eliberează mâna și se îndepărtează de mine, cântând cât îl țin plămânii lui uriași, în timp ce casca în chip de Minotaur iese din gulerul armurii și-i acoperă capul. Coarnele lungi și răsucite înjunghie cerul. „În acest abis sălbatic, prevăzător/Dușmanul își aruncă o clipă ochii,/Călătoria cumpănindu-și-o, căci n-avea de trecut/Nicio strâmtoare."[11]

Se desprinde apoi de asfalt, purtat de cizmele gravitaționale, și se avântă în tării pentru a se alătura legiunilor sale. Rhonna vine lângă mine și-l urmărește plecând.

— Domnule, Colloway spune că *Nessus* e gata.

— Și tu ești?

— Domnule?

— Avem nevoie de puterea de foc a lui *Nessus,* dar în atmosferă nu e manevrabilă. O să fie lentă. Colloway ar fi mai util în distrugătorul lui de aripi. Asta înseamnă că nu avem pe nimeni care să se sincronizeze cu *Nessus.* Min-Min o s-o piloteze. Și o să aibă nevoie de tunari. Te-ai antrenat cu sistemele de tragere, presupun.

Ea zâmbește.

— Să fiu a naibii de nu!

— Bine. Du-te și găsește-l pe Virguliță și el o să-ți permită accesul în centrul de comandă al tunurilor.

Rhonna salută.

— Mulțumesc, să trăiți!

Apoi se întinde și mă sărută pe obraz.

— N-o să te dezamăgesc, unchiule!

O privesc fugind către navă și-mi doresc să fi putut spune și eu la fel. Dar Sevro mi-a semănat îndoiala în suflet și mai e ceva ce nu-mi dă pace. Nimeni nu l-a mai văzut pe Lordul Cenușă de trei ani. De ce? Mereu a condus lupta din fruntea armatei. Ce se ascunde sub perdeaua aia de întuneric?

---

[11] John Milton, *Paradisul pierdut.* (n.tr.).

53. DARROW

Zeul războiului

— Minotaur-1 are contact. Atacăm inamicul, spune Apollonius în căști.

Pe afișajul senzorial al carapacei mele stelare, marginea rotunjită a zonei întunecate a Lordului Cenușă acoperă colțul hărții albăstrii. Masa de puncte aurii ce reprezintă mica flotă a lui Apollonius se apropie de barieră. Le ascult comunicațiile electronice când descoperă patrule ostile și ripostează în forță. Două distrugătoare-de-aripi se prăbușesc aproape imediat. Un al treilea dispare în zona întunecată. Escadra lui Apollonius îl urmărește. În curând, semnăturile lor pier. Asaltul lor concentrat va distrage atenția forțelor Lordului Cenușă și ei vor suferi cele mai grele pierderi. Cu fuzelajul invizibil al lui *Nessus,* o să intrăm pe ușa din dos și o să cădem în cârca Lordului Cenușă.

— Minotaurul a intrat în zona întunecată, spune Char. Două minute până la pătrundere.

În tubul de lansare de la babordul lui *Nessus,* trupul meu fragil e învăluit ca într-un cocon în echipamentul de războinic. Piele termală, armură electromagnetică, carapace-stelară – o armură mecanizată înaltă de trei metri și jumătate. Sunt ca una dintre jucăriile multistratificate care se vând pe cheiurile Thessalonicăi, cele pe care e pictată o față îmbujorată de Roșu sau de Violet. I-am cumpărat una lui Pax când era mai mic. A fost prima și singura noastră călătorie pe Marte ca familie. El stătea în poala lui Mustang și scotea câte o exclamație ori de câte ori desfăcea o păpușă și descoperea în ea o alta, privindu-ne cu speranța că vedeam și noi miracolul ăsta. Văzând bucuria de pe chipul soției mele, am asistat atunci la un alt miracol. Unul pe care mult timp crezusem că n-o să-l mai văd. O dragoste atât de puternică, de sinceră și de completă, încât doare, fiindcă, chiar și când te-ai convins că va dura la nesfârșit, cunoști suficient de bine lumea ca să înțelegi că lucrurile se degradează sau dispar, dar cumva tot crezi că dragostea asta va fi excepția. Că numai ea va rezista.

Simt o durere în piept. Nu doar din cauza amintirii, ci și a gândului că Pax a fost atât de tânăr și de inocent. Parc-a fost ieri, înainte să fim rechemați pe Lună. Unde s-a dus timpul ăsta? Întreb, deși știu răspunsul. L-am irosit. Și l-am irosit la lumi întregi depărtare de cei care aveau nevoie de dragostea mea.

Simt claustrofobia și teama de violența ce așteaptă să se dezlănțuie dincolo de pereții navei. Însoțită de distrugătoarele-de-aripi ale lui Colloway, *Nessus* vuiește pe deasupra mării, cu prietenii mei încărcați în tuburile de lansare.

— Contact cu dușmanul. Șase tâlhari se-ndreaptă spre noi. Ne-au văzut, spune Colloway. Escadra Vrăjitorului atacă.

Colloway și escadra Vrăjitorului, descompletată, ne-o iau înainte, ochind patrulele care se apropie. Dansează pe senzorii mei, puncte ce apar și dispar.

— Tâlhari eliminați, anunță Colloway și detașarea lui obișnuită a fost înlocuită de vocea tăioasă a profesionistului. Vrăjitorul-1 pătrunde în zona întunecată.

Prin holo-camerele carapacei mele stelare privesc distrugătoarele-de-aripi care pătrund în zona întunecată și dispar din raza senzorilor noștri, înghițite de cortina neagră ce se apropie.

— O să intrăm pe ușa lor din spate, anunț prin microfon către escadra mea de carapace-stelare. Chiar și așa, așteptați-vă să plouă cu gloanțe. Odată intrați, nu ne putem aștepta să ne funcționeze comunicațiile. Aveți autonomie deplină. După ce eliminați amenințările inițiale, regrupați-vă pentru reevaluare.

— Am înțeles, Urlător-1, zice Alexandar, deși nu era nevoie.

— Cum poți să respiri cu nasul atât de adânc vârât în curul Secerătorului? întreabă Clovnul.

— Îmi țin respirația, replică Alexandar. E mult mai ușor așa, bunul meu domn.

— Nimeni nu-și poate ține respirația atât de mult, zice Rhonna din turelă.

— Ragnar putea, replică Sevro.

— Ei, Ragnar putea să ridice un munte pe afurisitul lui de deget mic, răspunde Clovnul. Și putea să bea un ocean fără să trebuiască să se pișe nici măcar o picătură, așa o vezică avea.

— Care-i calea cea mai ușoară către inima unui Războinic Însemnat? întreabă Pietricică. Pumnul lui Ragnar.

Sevro chicotește.

— Spre deosebire de muritori, Ragnar nu dormea. El numai aștepta.

Mă fac să-mi fie dor de prietenul meu mai mult decât aș putea spune. Nu pare cinstit că Ragnar a murit fără să știe că Tinosul va fi salvat, iar Luna va cădea.

— Aduceți-vă aminte ce i-a făcut Lordul Cenușă prietenului nostru, le zic oamenilor mei. Nu uitați că l-a făcut sclav. Că l-a silit să-și omoare semenii pentru distracția altora. O datorie trebuie plătită. Doi Grimmuși au căzut. Doi sunt încă în viață.

— Atalanta au Grimmus. Magnus au Grimmus, recită ei ca pe o promisiune și sper că Atalanta e aici, cu tatăl ei, ca să punem capăt sagăi familiei lor o dată pentru totdeauna.

Mutu murmură bocetul de moarte al Obsidienilor. Îmi umple auzul cu promisiunea groazei și dinaintea ochilor mei apar câmpiile înzăpezite care au fost căminul lui Ragnar. Mi-aș dori ca prietenul meu să-mi fie alături azi. Ce n-aș da să-l văd conducând acest atac împotriva fostului său stăpân! Să îi văd pe Aurii tremurând cum n-au făcut-o dinaintea niciunui alt om!

— Hyrg la Ragnar! mârâie Sevro.

— Hyrg la Ragnar! răcnesc ceilalți ca răspuns.

Nessus pătrunde în zona întunecată. Camerele externe se întunecă. În difuzorul meu nu se mai aud decât pârâituri. Nu mai sunt tată. Nu mai sunt soț. Îmi adun toată mânia. Toată ura. Sunt Sondorul Iadului din Lykos. Sunt Secerătorul de pe Marte, venit să smulgă inima din pieptul ultimului mare lord războinic al Auriilor.

Dincolo de costumul meu, lumini galbene străfulgeră pe consola mecanismului de lansare. Le privesc cu nerăbdare, dorindu-mi să se facă odată verzi și să mă elibereze. Fac verificările interioare ale amortizoarelor și ale scutului electromagnetic, îmi alimentez cizmele gravitaționale, încarc tunul cu particule de pe umărul drept și pușca cu propulsie electromagnetică de pe brațul stâng. Cu un vuiet, tunul cu particule își trage energie din principalul reactor al costumului meu, montat pe spinarea acestuia ca o cocoașă.

Lumina se face verde.

Pistoanele camerei de lansare mă împing în gura tunului. Scrâșnesc din dinți și-mi aplec capul. Apoi pistoanele îmi propulsează costumul în curentul zgomotos și mă lansez înainte

cu o viteză de trei ori cât a sunetului, pătrunzând în zona întunecată cu inima-n gât.

Dau peste un masacru.

N-am timp să mă orientez. Senzorii de proximitate urlă, prevenindu-mă că sunt atacat. O rază cu particule sfâșie cerul dinaintea mea, o coloană de lumină groasă cât un braț și strălucitoare ca o rază de soare. Senzorii de impuls din formagelul ce-mi înconjoară trupul comunică cu costumul și mă înclină violent într-o parte. Trec pe lângă rază, simțindu-i căldura în ciuda straturilor protectoare ale armurii. Manevra mea de evitare mă aruncă în calea tirului unei baterii anti-navetă. Gloanțe cât pumnul explodează în nori de șrapnele supra-încinse. Unul explodează la dreapta mea, făcându-mă să mă învârt prin aer, cu scutul electromagnetic sclipind din pricina transferului de energie cinetică. Mă opresc din răsucire și plonjez orbește către apa mării.

Am început cu stângul.

Am ieșit din vălul ce înconjoară zona întunecată drept în brațele apărării dușmane. S-a zis cu intrarea pe ușa din dos. Dedesubt, în vârful unui pâlc de atoli împodobiți cu baterii antiaeriene, șase turele automate se învârt pe giroscoape, înțesând aerul cu metal. Tunurile expediază obuze către scuturile de pe pântecele lui *Nessus.* Nava vaporizează un atol cu principalul ei tun cu particule. Distrugătoarele-de-aripi ale lui Colloway sunt prinse într-un dans frenetic cu o escadră de intervenție rapidă a inamicului. Două dintre carapacele mele stelare deja fumegă și se îndepărtează șchiopătând din bătaia armelor, dar alte zece gonesc alături de mine în jos, către atoli. Negrul nostru uniform mă împiedică să-mi dau seama cine sunt. Mă năpustesc spre cel mai mare atol, o stâncă uriașă pe care este instalat un tun cu particule. Arcuri electrice trosnesc în gura lui lată de un metru, apoi țâșnesc în sus către mine. Mă abat la dreapta evitând o moarte sigură, apoi îmi activez micul tun și țintesc. Întind brațul stâng, adunând energie în baterie. Când sunt suficient de aproape ca să văd papagalii speriați luându-și zborul din copacii de pe insulă, strâng pumnul, iar tunul vuiește. Fulgerul țâșnește de pe umărul meu drept și un șanț apare la baza instalației. Îmi plimb pumnul strâns înainte și-napoi, călăuzind tunul și sfârtecând acoperișul instalației până îi

lovesc generatorul și o fac să explodeze. Descriu un arc prin aer și-i văd pe Urlători distrugând celelalte baterii de tunuri.

Când ultimul tun al perimetrului de apărare a amuțit, carapacele-stelare se regrupează pe o formațiune stâncoasă de pe unul dintre atoli, lângă rămășițele fumegânde ale unui tun. Distrugătoarele-de-aripi ale lui Colloway zboară la o mie de metri și *Nessus* plutește deasupra lor. Sfâșie cerul trăgând asupra insulelor principale aflate în depărtare, dar acestea îi întorc focul.

Sună de parcă planeta însăși se crapă în două.

Unul câte unul, Urlătorii aterizează pe panta accidentată, lângă mine. Carapacele-stelare, cu membrele lungi ca de maimuță și cu carcasele lor blindate, îi fac să pară, în lumina zilei, ca o trupă de crustacee negre, supradimensionate. Mă privesc prin vizoarele triunghiulare din duro-sticlă. Din umărul armurii lui Mutu se ridică fum, dar n-a fost rănit. Thraxa se sprijină când aterizează: tubul de lansare a bombelor nucleare e prins în continuare pe spinarea ei. Sevro aterizează cel din urmă. Stă suspendat deasupra noastră pe pantă, agățat de un afloriment stâncos.

Din pricina interferențelor zonei întunecate, comunicațiile nu ne funcționează, așa că transmit ordinele cu ajutorul afișajului cu laser de pe pieptul armurii mele. Când termin, eu și Sevro ne înălțăm de pe insulă, câștigând altitudine ca să avem o vedere de ansamblu a lumii ascunse a Lordului Cenușă.

O mare blândă de smarald, presărată cu insule vulcanice, se întinde în fața noastră. Douăzeci de kilometri mai departe, în inima regatului Lordului Cenușă, se vede o insulă ca o cocoașă, în centrul căreia se înalță un turn alb, impunător, în vârful unei stânci. Dinspre insulă pornește un șir de atoli zimțați ca o șiră a spinării, cu insulițe ca niște membre frânte ce se agață de mare. În jurul bazelor lor, nisipul, vizibil pe sub apa limpede, se revarsă ca măduva împrăștiată. Focul tunurilor lui *Nessus* scaldă insulele. Antena principală e o bucată topită de zgură, dar deasupra insulei principale și a turnului ei s-a activat deja un generator de scut, lăsând descoperită numai o fâșie de o sută de metri la malul apei.

Un tunet îndepărtat răsună peste ape.

La treizeci de kilometri, dincolo de insulă, în partea de est a zonei întunecate, se poartă un război. Îmi amplific viziunea.

Distrugătoarele-de-aripi ale lui Apollonius și cele ale Lordului Cenușă își dau ocol, schimbând focuri deasupra mării. Dâre de foc roșii și raze cu particule alb-incandescent se ridică din tunuri submarine și baterii antiaeriene ascunse pe crestele insulelor.

Se aude impactul minelor antibuncăr pe măsură ce aripile-tunetului, navele grele în formă de păianjen ale lui Apollonius, atacă pe rând insula principală. Distrugătoarele lui de aripi au produs o breșă în apărarea dușmană și nave pline cu legionari gonesc prin ploaia de gloanțe pe deasupra țării nimănui a apei, ca să aterizeze. În ciuda pagubelor mari, fac progrese.

Atunci văd ceva înspăimântător.

Pe cea de-a doua insulă ca ordin de mărime, la patru kilometri de turnul Lordului Cenușă, distrugătoare-de-aripi se înalță de pe un aerodrom imens ca să se alăture luptei. Trei escadrile, treizeci și șase de nave. Pe aerodrom sunt alte două sute de nave. Clădiri lungi de metal care par a fi barăci scânteiază pe insulele învecinate. Bărci pe pernă de aer gonesc deja pe deasupra apei, transportându-i pe piloți către navele lor.

Detectându-ne prezența în vest, o escadrilă dușmană se desprinde de pe aeroport și face un ocol lent, pentru a împiedica navele lui Colloway să atace șirurile de distrugătoare-de-aripi de la sol. Îmi ridic privirile către escadrila lui compusă din trei nave. Vrăjitorul va trebui să se dovedească la înălțimea reputației sale. Deja între nave gonesc rachete cu rază lungă de acțiune.

Eu și Sevro schimbăm o privire prin vizoarele căștilor.

Trebuie să eliminăm piloții înainte să ajungă la nave, altfel suntem morți. Mă las să cad ca o piatră, cu Sevro după mine, și aterizez printre ai mei. Le fac semn să mă urmeze. Plonjăm în apă, în timp ce distrugătoarele-de-aripi se încaieră deasupra mării. Gloanțe spintecă apa, dar se spulberă deasupra noastră, la impact. Ne scufundăm până la douăzeci de metri și ne îndreptăm către insule ca un banc de rechini metalici. Două torpile cad în apă și explodează, propulsându-ne într-o parte.

Apoi văd ceva ridicându-se către noi din adâncuri, o străfulgerare metalică nu mai mare decât un pumn. Se izbește de carapacea unuia dintre Urlători și explodează, pulverizându-i jumătate din trup. Alte obiecte metalice se înalță spre noi prin apă. Teren minat! Țâșnesc spre suprafață, urmat de Urlători, cu minele șuierând pe urmele lor. O lance de foc lansată de turela

din pântecele lui *Nessus* le doboară din aer. Bine ochit, Rhonna! Îmi vine s-o pup.

Am ieșit chiar lângă botul uneia dintre bărci. Mai mult de o duzină gonesc către aeroport. Două au ajuns deja pe uscat. Zbor către una dintre ele și aterizez pe punte, chiar în fața cabinei de comandă. Printr-un gemuleț de sticlă văd pilotul, o femeie Albastră, și cinci-șase Portocalii și Verzi, membrii echipajului. Activez arma cu propulsie electromagnetică montată pe brațul stâng al armurii și deschid focul asupra cabinei de comandă chiar în clipa în care pilotul își ridică mâinile îngrozit. Metalul încins îi transformă pe oameni în carne tocată. În tot golful, Urlătorii mei în carapace-stelare sar de la o barcă la alta, nimicind cabinele de comandă. Thraxa pătrunde într-una în ciuda focurilor care o întâmpină și azvârle un Cenușiu douăzeci de metri în aer cu o lovitură a ciocanului ei energetic. Dispare înăuntru. Din interior se văd fulgere luminoase. Sevro plutește deasupra altei bărci, trăgând în plin. Mă năpustesc prin cabina sfărâmată și ajung în compartimentul pasagerilor, unde două duzini de Albaștri în uniforme de piloți mă privesc îngroziți. Unii nu-s mai în vârstă decât Rhonna.

Apăs pe trăgaci și îi ucid pe toți.

Sângele evaporat umple aerul cu o ceață roșiatică, iar pe podea zvâcnesc bucăți de trupuri.

Până când ies din barcă, flota e redusă la epave fumegânde, care se scufundă. Sevro i-a adunat pe Urlători pe insula-aerodrom. Zbor razant pe deasupra apei și aterizez lângă el.

— Nu e nicio afurisită de ușă din dos, zice el după ce și-a scos coiful, referindu-se la insula principală. Locul ăla e țepos ca un arici.

— O să avem superioritatea aeriană în curând. Fregatele alea îi fac praf.

— Băieții lui Apo știu să zboare, zice el râzând. Îl vezi pe Colloway? A terminat de unul singur jumătate de escadră.

Privim cu ochii mijiți punctele negre ce se rotesc pe cer deasupra noastră. Par atât de pașnice. La fel și plaja. Se întinde dinspre insula principală către mare. Apa îmi mângâie cizmele carapacei-stelare. Crabi aleargă pe nisip. Și în largul golfului rămășițele informe ale bărcilor fumegă și se scufundă.

— Cine lipsește? întreb.

— Grana și Vandros, zice el încet.

Am fost doisprezece și-am rămas opt. Încerc să activez o hartă, dar interferențele distorsionează senzorii. E enervant să văd atât de puțin din câmpul de luptă. Dar asta e lecția pe care Niobe le-o predă copiilor noștri și pe care eu și Sevro am învățat-o cu mult timp în urmă: bazează-te pe tehnologie și în curând o să fii la fel de mort ca bateriile tale.

— Nu s-ar părea că are de gând să fugă cu vreo navetă, zic.

— Sigur că nu. Ne-a supraestimat de data asta. Probabil crede că avem o întreagă flotă care-l așteaptă să-ncerce să fugă. O să ne silească să-l scoatem cu forța de-acolo. Ar trebui să așteptăm ca trupele lui Apo să înainteze pe partea lor de insulă, zice Sevro.

Mutu și Thraxa aterizează după ce au cercetat linia coastei. Pietricică și Buruiană supraveghează interiorul insulei, unde, dincolo de niște dealuri stâncoase acoperite de măslini, se întinde aerodromul. Alexandar și alți Urlători li se alătură.

— Nu putem aștepta, zic eu. Există șansa să fi transmis ceva înainte să le doborâm antenele. Ne vom confrunta în curând cu întăririle sosite de pe continent.

— Atunci hai să ne mișcăm fundurile, zice Sevro.

E periculos să te afli în aer, așa că traversăm grupați insula stâncoasă, către coasta dinspre insula principală, ațiându-ne cât mai aproape de pământ și parcurgând câte treizeci de metri deodată. Îi trimit pe Mutu, Alexandar și Milia în centrul insulei, ca să nimicească distrugătoarele-de-aripi pe platformele lor de lansare. Dâre de fum se ridică deasupra dealurilor, apoi cei trei ni se alătură. Pe cer, lucrurile s-au schimbat dramatic. *Nessus* a pierdut bătălia aeriană în fața tunurilor cu particule de pe insula principală a Lordului Cenușă și a fost silită să se retragă la o altitudine mai joasă ca să se adăpostească. Încă una dintre fregatele lui Apollonius a căzut din cer.

La adăpostul unei culmi, Urlătorii își verifică reciproc carapacele-stelare, în timp ce eu și Sevro urcăm pe creastă ca să examinăm insula principală. Cele două mase de uscat sunt despărțite de un kilometru de apă. Coasta stâncoasă e tivită cu tunuri.

În dreapta noastră, departe, armata lui Apollonius a făcut o breșă în apărare și transportoarele lui au aterizat pe insula principală. Sute de soldați mecanizați dau năvală pe plajă în

costumele lor lăcustă, susținuți de tancuri-păianjen superblindate și de ce a mai rămas din forțele lui aeriene.

Cea din urmă dintre legiunile Casei Valii-Rath atacă, repezindu-se în gâtlejul morții.

Primul val e secerat de bombe cu dispersie trase de drone și de tunuri de pe înălțimi. Distrugătoarele-de-aripi lansează bombe antibuncăr și tunurile amuțesc. Legiunile Cenușii, luate pe nepregătite, se revarsă acum din cazărmile lor subterane. Văd o armură străfulgerând pe cer când Apollonius, flancat de gărzi, iese dintr-un transportor aflat încă în aer și se lasă să cadă asupra buncărelor de pe înălțimi. Stindardul lui holografic scânteiază pe cer, de trei ori mai mare decât el: capul purpuriu al unui Minotaur furios, invitându-i pe toți la dansul morții. Aterizează în mijlocul unei escadre de Cenușii și-i măcelărește.

Bang!

Sunt lovit în piept. Cad de pe culme și aterizez în nisipul de dedesubt, unde rămân cu ochii la cer, năucit.

— Lunetist! strigă Sevro.

Aterizează lângă mine.

— Secerătorule, ești rănit? Secerătorule!

— O, afurisenie, o să moară! exclamă Clovnul.

— Taci, cretinule! îl îmbrâncește Sevro.

Pietricică îngenunchează alături.

— Darrow, mă auzi? Darrow!

— Au, zic eu.

Mă ajută să mă ridic. Glonțul făcut să penetreze armura a străpuns carapacea-stelară, dar a fost oprit de armura electromagnetică de dedesubt. Brațele și picioarele costumului nu mai răspund la comenzi. Pietricică și Buruiană mă ajută să activez mecanismul de evacuare. Armura mecanizată se desface, iar eu mă târăsc afară, încă năuc după lovitura încasată. În armura mea electromagnetică se vede o adâncitură.

— Unde-i Thraxa? întreabă Sevro privind în jur.

— Aici, zice ea venind în fugă.

— Mai ai nucleara aia? întreabă el cu chipul schimonosit de furie.

— Da, domnule.

— Dă-o-ncoa’!

Ea își desprinde lansatorul de pe spatele armurii și i-l dă. Fără să-și activeze casca, Sevro face un salt de treizeci de metri,

ridicându-se deasupra culmii, rămâne o jumătate de secundă în aer și trage. Mica rachetă țâșnește din țeavă cu zgomot. Sevro lasă gravitația să-și reintre în drepturi, căzând înapoi pe plajă în timp ce noi fugim către adăpostul stâncii. El aleargă după noi fără urmă de zâmbet. Are loc o străfulgerare de lumină orbitoare. Pământul se cutremură. Un val de nisip și de sfărâmături vuiește pe deasupra capetelor noastre și talazuri uriașe se sparg de insulă. În depărtare, distorsiunea neagră ce înconjura insula Lordului Cenușă pâlpâie și dispare, dezvăluind orizontul.

Mă urc din nou pe culme și văd dezastrul pe care proiectilul de o jumătate de megatonă l-a provocat pe coasta insulei. Văzduhul e încețoșat de fum și de praf. În trupul insulei Lordului Cenușă s-a ivit o rană teribilă. Norul în formă de ciupercă se înalță. Și deasupra lui, în centrul insulei, unde fortăreața Lordului Cenușă stă cocoțată pe culme, soarele scânteiază pe trupurile unor oameni de fier.

În sfârșit, Auriii au venit la război.

Îmi derulez briciul și-mi privesc Urlătorii.

— Pentru Republică!

54. DARROW

Furia Republicii

Mă înalț odată cu Urlătorii în urma exploziei nucleare, îmbrăcați în armuri mecanizate mânjite de sânge și de funingine, repezindu-ne către turnul Lordului Cenușă ca săgețile aruncate din arc. Brigada ucigașă de Aurii în armură gonește în întâmpinarea noastră. Sunt vreo douăzeci. Fiecare trebuie să fie un Războinic Însemnat din Legiunea a XIII-a Dracones, un dragon. Sunt gărzile și ucigașii de elită ai Lordului Cenușă. Oameni purtând insigna dragonului de mare au lichidat milioane de Roșii de pe Marte, au lansat bombele nucleare care au distrus Noua Teba și i-au aruncat de pe rampele transportoarelor lor, de la trei kilometri înălțime, pe oamenii mei luați prizonieri în luptă.

Trebuie să moară toți.

Gloanțe și minirachete vuiesc în spațiul dintre cele două trupe dușmane. Scuturi scânteiază, armuri cedează și viața e smulsă din trupuri. Thraxa lansează o rachetă electromagnetică. Aceasta explodează printre Aurii. Niciunul nu cade din cer. Au și ei noile scuturi electromagnetice.

Trupul unui Urlător explodează în bucățele în fața mea. Doi dragoni mor când tunul cu particule al lui Sevro se abate asupra rândurilor lor. Pentru că armura personală este mai subțire acum, mă adăpostesc după carapacea-stelară a Thraxei. Zbor în umbra ei cu briciul întins înainte ca un cavaler care șarjează. Lama e dreaptă și neșovăitoare.

Și apoi, cu o viteză abia mai mică decât a sunetului, cele două trupe, oameni și mașinării, se ciocnesc în văzduh. Se izbesc unii de alții ca niște legiuni de îngeri căzuți. O oroare de metal. Armele și tunurile vuiesc, scuturile și motoarele străfulgera. Milia își înfige briciul în capul unei războinice Aurii, apoi e retezată în două de o lovitură razantă. Trupul ei despicat se prăbușește fără un sunet. O apăr pe Thraxa de o lovitură a aceleiași spade, în timp ce stăpânul briciului zboară pe lângă mine. Forța impactului îmi amorțește brațul, dar nu dau drumul armei și năvălesc printre ei. Mă desprind de flancul Thraxei și însângerez pieptul unui Auriu în timp ce ne ciocnim unul de altul. Mă răsucesc în ultima clipă și spada lui abia îmi zgârie casca. Lipsit de protecția carapacei-stelare, simt cum oasele aproape mi se frâng sub forța impactului. Ochii mi se încețoșează și ne prăbușim.

Înlănțuiți, ne izbim de un afloriment stâncos, cu membrele de metal încurcate unele-ntr-altele. Casca mea e la câțiva centimetri de casca lui cu chip de jaguar. Un pumn electromagnetic se îndreaptă spre capul meu. Dau drumul briciului și prind brațul Auriului într-o figură de kravat, țintuindu-i-l pe lângă trup, apoi îmi lipesc pumnul electromagnetic de stomacul lui și trag la foc automat. Trupul i se topește pe jumătate și piatra supra-încălzită desprinsă din munte îmi ricoșează din vizor. Împing la o parte trupul fumegând și mă ridic, în timp ce picioarele individului cad dincolo de margine, pe stâncile albe de dedesubt. Dar înainte să mă pot ridica iar în aer, sunt împușcat în spate. Pielea îmi sfârâie, în timp ce scutul meu electromagnetic cedează și armura de pe șale mi se topește. Urlu de furie și sar de pe stâncă, răsucindu-mă

nebunește în aer ca să scap de urmăritorul meu. Privesc peste umăr și-l văd pe Sevro cum îl strivește pe Cavalerul Auriu de panta muntelui folosindu-se de carapacea lui stelară. Cu puterea incredibilă a armurii mecanizate, îi smulge brațele bărbatului și-i strivește sub picioare capul cu tot cu cască. Un alt Auriu zboară pe lângă el, trăgând intens cu pumnul lui electromagnetic. Sevro își repede unul dintre brațele armurii mecanizate și-l prinde de picior. Îl smucește atât de tare în direcția opusă, încât, ca urmare a celor două forțe contrarii, îi smulge piciorul din șold. Cavalerul se răsucește prin aer și se izbește de peretele stâncos cu două sute de kilometri la oră.

— Intră în turn! Trebuie să existe o ușă pe platforma de aterizare, îmi strigă Sevro.

Trage în sus, în încăierarea de deasupra lui.

— O să mori aici fără carapacea-stelară. Pune mâna pe Lordul Cenușă!

Dar Urlătorii mei sunt cei care mor.

Efortul nostru de a rupe rândurile Auriilor a eșuat. Bătălia s-a transformat în încăierări aeriene corp la corp și în oameni ce se ucid unul pe altul pe panta muntelui sau izbindu-se de pereții turnului. Carapacele noastre stelare ne-au oferit un avantaj, dar Auriii, în armura lor electromagnetică, au mobilitate mai mare și sunt mai numeroși. Zdrobesc puternicele armuri mecanizate așa cum șacalii îi doboară pe lei.

Văd armura Thraxei evitând șase Aurii într-o cușcă aeriană. Panta muntelui de dedesubt e presărată cu cadavrele celor striviți de ciocanul ei. Doboară încă unul din aer, dar primește din spate o lovitură de suliță. O alta îi retează de la jumătate brațul stâng al armurii. O a treia o izbește de mai multe ori în stomac, până ce Mutu îi sare în ajutor. Dedesubt, într-o râpă, Pietricică se luptă deasupra armurii stricate a Clovnului.

— Adunarea pe acoperiș! strig eu în microfon, acum, că interferențele zonei întunecate au dispărut.

Urlătorii rămași își croiesc drum prin luptă până pe acoperiș, pentru a ni se alătura mie și lui Sevro, care zburăm în susul muntelui către turnul cel înalt. Platforma de aterizare din vârf, lată de aproape șaizeci de metri, e ocupată de o echipă de lunetiști Cenușii și de întăririle lor Obsidiene. Se retrag când aterizăm, căutând adăpost în spatele aripilor lungi ale navetei personale a Lordului Cenușă.

Eu și Sevro aterizăm pe margine împreună și atacăm o echipă de Obsidieni și de Cenușii. Mă înfig în ei cu toată viteza, sfărâmând în contact cu betonul coastele unui Cenușiu. Mă rostogolesc și mă ridic, resping securea uriașă a unui Obsidian și îl împușc în cap. Casca îl protejează, dar e năucit și apuc să-i secer picioarele cu briciul. Înainte să-l pot da gata, sunt lovit dintr-o parte de pumnul electromagnetic al unui Auriu. Scutul meu absoarbe lovitura. Mă lansez în aer cu cizmele gravitaționale și cobor în fața lui, schimbând o serie de lovituri de brici care se încheie când îi retez mâna din umăr. Cineva îl împușcă din lateral. Sevro azvârle un Cenușiu de pe acoperiș dintr-un șut al armurii lui mecanizate. Un Obsidian se repede la el și înfige o suliță cu puls electromagnetic în cabina de comandă. Sevro își ferește capul în ultima clipă, apoi îl înhață pe Obsidian. Își încleștează mâna mecanizată și-i strivește capul, împroșcându-și armura cu sânge. Încărcături verzui de plasmă îi bombardează picioarele armurii, topindu-le și făcându-le inutilizabile. O echipă de Cenușii ghemuiți pe cealaltă parte a platformei de aterizare trage în el cu puști cu plasmă uriașe, antiarmură. Trag în ei, deschizând în rândurile lor o gaură de carne aburindă. Prea târziu. O rachetă electromagnetică izbește pieptul armurii lui Sevro. Electricitatea sfârâie albăstruie, prăjindu-i circuitele. Sevro se ejectează manual, țâșnind în aer deasupra capetelor lui Alexandar și Mutu, care se luptă nebunește împotriva valului dușman.

Îl pierd pe Sevro în îngrămădeală.

Dușmanul ne presează, trăgând în noi din aer, sfârtecându-ne rândurile. O grenadă antipersonal mă izbește dintr-o parte. În timp ce încerc să-mi recapăt echilibrul, un Obsidian cu un cap mai înalt decât mine mă izbește în piept cu un ciocan electromagnetic. Scutul mi se scurtcircuitează. Armura mi se îndoaie. Simt câteva coaste fisurându-mi-se și cad pe spate. Mă țintuiește la pământ înainte să-mi ridic capul. Încerc să-l înjunghii cu briciul, dar Obsidianul mă calcă pe mână. Securea i se avântă în aer, încetinește… Thraxa zace țintuită la pământ, cu coapsa străpunsă de un brici. Alexandar încearcă disperat să ajungă la mine. Urlu de groază când securea electromagnetică își începe coborârea. Îmi străpunge casca. Lama energizată strălucește slab, cu tăișul la câțiva centimetri de fața mea, înțepenită în metalul care scrâșnește. Căldura îmi radiază până

la ochi și simt în ei o presiune dureroasă. Obsidianul smucește lama într-o parte. Casca mea se desprinde din montură. Cu un strigăt războinic, individul îngenunchează pe pieptul meu și ține într-o mână un cuțit încovoiat. Mă apucă de păr cu mâna în armură și-mi taie pielea de pe frunte ca să-mi ia scalpul.

Ta-ta-ta! Ta-ta-ta!

Un sunet de goarnă purtat de vânt. Obsidianul ridică ochii și zărește cavaleri în armuri căzând din cer, în frunte cu o siluetă, înveșmântată în purpuriu și cu un cap de Minotaur. Minotaurul aterizează în fața Obsidianului și-l taie în două cu o lovitură piezișă, cu ambele mâini.

A sosit Apollonius.

Cavalerii lui cad asupra Gărzilor Cenușii, sfârtecându-le cu bricele și împingându-le de pe platforma de aterizare până nu mai rămâne niciuna în viață. Apollonius cântă în timp ce-i ucide pe Auriii și pe metișii care încearcă să opună o ultimă rezistență în fața ușii ce duce spre interiorul fortăreței.

— „… cântând de Haos/Și de eterna Noapte… /Povățuit de o cerească Muză să mă încumet/La întunecata coborâre și apoi din nou să urc.”[12]

Prinde cu o singură mână capul unui Cenușiu și îl strivește de fuzelajul navei Lordului Cenușă. Ațâțat, se răsucește către mine, cu coiful de Minotaur acoperit de sânge și de zgârieturi, și pentru o clipă cred că mă va ucide. Dar coiful retractabil îmi oferă imaginea unui chip transpirat și încadrat de păr încâlcit, și a doi ochi sălbatici care mă privesc cu dragoste. Mă ajută să mă ridic.

— Ce mânie am dezlănțuit împreună! răcnește el. Secerătorul și Minotaurul, legende păgâne! I-am învins pe plajă!

Cum naiba a făcut asta? Era depășit cu patru la unu!

Mi-am pierdut coiful, dar fața îmi e acoperită de sânge după tentativa de scalpare și nici mama nu m-ar recunoaște acum. Apollonius străpunge inima unui Auriu muribund, apoi se întoarce către gărzile sale.

— Vorkian, Gaul, reluați urmărirea! Ucideți-i până la unul!

Oamenii lui sar din vârful turnului, revenind la lupta ce se desfășoară pe plaja de dedesubt. Apollonius se apropie de mine și își desface brațele, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare. Rămân pe loc, năucit, până când el se retrage.

---

[12] John Milton, *Paradisul pierdut.* (n.tr.).

— Divin spectacol, Darrow!

Îi privește zâmbind pe oamenii mei.

— Nu găsești o trupă de diavoli mai glorioasă. Ce drum v-ați tăiat, ca niște serafimi căzuți printre muritori!

Sevro șchioapătă spre mine. Brațul lui stâng se îndoaie într-un unghi nefiresc și prin crăpăturile armurii i se vede carnea arsă. Îi caut din priviri pe Urlători și constat, cu strângere de inimă, că nici Pietricică, nici Clovnul nu se văd nicăieri. Thraxa stă rezemată de un zid și Mutu îi acordă primul ajutor. Alexandar e singurul care nu-i rănit. Armura lui e o epavă fumegândă, dar se eliberează de ea, aproape elegant în mijlocul măcelului, în ciuda șocului din ochii săi.

— Alexandar!

— Da, domnule!

— Cheamă *Nessus* și apără acoperișul!

Mă întorc și pornesc șchiopătând către ușile ce duc de pe platforma de aterizare către interiorul turnului.

— Sevro, Apollonius, veniți cu mine!

55. LYSANDER

Recviem

Mă trezesc dintr-un somn agitat, așteptându-mă să văd silueta lui Cassius în cadrul ușii și să-l aud întrebându-mă dacă am avut iar coșmaruri. Dar el nu mai este. Îmi amintesc, mai întâi câte puțin, apoi totul deodată. În cameră e cineva. Un Maroniu bătrân mă privește de lângă fereastră. Sunt prea obosit ca să mai fiu surprins. Ochii lui zâmbitori, de culoarea scoarței de copac, mă privesc respectuos de sub sprâncene ca niște nori de furtună.

— Dominus Lune, îmi cer iertare că vă întrerup somnul! Dar prezența domniei voastre este solicitată.

— De cine?

— De un prieten.

Seraphina? Bătrânul trece pe lângă salteaua mea, având grijă să nu calce pe ea, și schițează pe perete un simbol straniu. Cu un huruit discret, zidul se retrage spre interior, dând la iveală un

pasaj secret prin care pare să fi sosit. Șovăi, întrebându-mă dacă nu cumva e o capcană.

— Veniți, *dominus*! Ea vă așteaptă.

Tăcut, îl urmez pe Maroniu prin tuneluri. Mă călăuzește prin întuneric până ajungem la un alt perete, unde schițează un alt simbol, făcând ca zidul să se retragă. Maroniul mă conduce într-un salon și închide noul pasaj în urma noastră. Îmi arată câteva pernițe de mătase împrăștiate pe podea lângă vatră.

— Așteptați aici, *dominus.* Să vă aduc ceva răcoritor?

— Ceai, dacă ai, răspund instinctiv.

Apoi îmi dau seama că mi-e foame.

— Și mâncare. Mă mulțumesc cu orice.

Bătrânul se înclină și se îndepărtează șchiopătând.

— Iartă-mă, majordomule, care-i numele tău?

— Aruka, răspunde el încet.

— Îți mulțumesc, Aruka.

Înclin din cap după obiceiul Marginii.

Maroniul face o nouă plecăciune și mă lasă singur.

Încăperea reflectă mai mult ca oricare alta moștenirea clanului Raa din epoca de dinainte de Culori. E tradițională și austeră, cu excepția excesului de lemn. Podele acoperite cu tatami împletite din ierburi de igusa se întind până la ferestrele ce dau către pustiul înghețat. Tavanul de piatră e susținut de coloane tăiate din trunchiuri întregi de copac de culoarea mierii. O porțiune din lemn de chiparos formează tokonoma, un alcov înălțat în care crește un copăcel și unde un brici atârnă în aer deasupra unui puț gravitațional. Sunt atras de unicul lucru excentric din încăpere: un pian vechi din duramen[13]. E o minune. Desigur, în depozitele de pe Ceres și de pe alți asteroizi mai mari se găsesc piane, dar sunt instrumente ieftine, din plastic. Lemnul care transformă pianul într-un obiect de colecție provine probabil de pe Ganymede sau Callisto.

Îmi plimb degetele pe clapele pianului. M-am înșelat. Pianul e vechi. Mai vechi poate decât Societatea însăși. Pe capacul de deasupra clapelor sunt imprimate două semne aurite în forma literei S. Îmi plimb din nou mâinile pe lemnul lustruit. Închid ochii și-mi imaginez că pot să simt energia care a făcut acest copac să crească, că aud din nou păsările ciripind în zbor. După

---

[13] Miezul lemnos din trunchiul și ramurile unui arbore, mai dur decât straturile exterioare, mai tinere. (n.tr.).

zece ani, cântă de parcă le-am auzit abia ieri. Un crâmpei de amintire, scurt ca scăpărarea unui chibrit, înflorește în mintea mea. Un sentiment, parfumul a ceva pierdut.

Mi-e dor de casă? Sau e mai mult de-atât?

— Știi să cânți? mă întreabă o voce de femeie.

Mă întorc și o descopăr pe mama lui Romulus, Gaia, pătrunzând în cameră cu pași mici. Are spatele cocârjat și umerii lăsați. Trebuie să fi fost delicată în tinerețe. Încheieturile îi sunt fragile ca picioarele paharelor de vin și pielea ei albă ca hârtia e presărată cu vinișoare, ca brânza nobilă cu mucegaiuri. S-ar părea că tot ce o împiedică să se prăbușească, spărgându-se în contact cu podeaua, sunt bastonul subțire de lemn și brațul imens al Obsidianului care o însoțește. Femeia se agață de el ca de un vechi prieten. E bătrân ca ea. Un golem cenușiu și cocoșat, cu ochi mari, negri ca gândacii, îngropați adânc în cutele feței. Capul lui e ca un bolovan. Urechile i-au fost tăiate și vârfurile le sunt ascuțite. Lobii sunt acoperiți cu discuri aurii de mărimea unui ou de găină, pe care e imprimat dragonul fulgerului. O barbă lungă, netunsă, îi acoperă partea din față a costumului antiradiații, fiind îndesată la cingătoare.

— Nu, răspund eu. N-am învățat.

— Un copil al Hyperionului care să fie străin de muzică? Ce crimă! Dar trebuie să fi fost tare ocupat când erai mic. Fără îndoială că bunica ta te-a învățat alchimia prin care poți transforma lunile în sticlă. Sau lecțiile astea erau specialitatea nașului tău?

Masca senilă pe care o purta în fața familiei ei a dispărut. Curios lucru.

— Nașul meu m-a învățat să termin o luptă, zic eu. Două ore de strategie pe zi.

— Numai de-ar fi învățat și el lecțiile astea! Atunci Darrow ar fi o amintire, nu o molimă ce durează de zece ani.

— Chiar și așa, nașul meu rămâne singurul care l-a învins pe Secerător în luptă, replic eu. Și cred că a acuza un singur om pentru eșecul unei întregi civilizații este dovada unei gândiri superficiale.

— Adevărat. Și tot așa, când unul, când altul. Și acum pace.

— Așa se zice.

— Cum trebuie să te simți! Cu Lorn ca bunic. Cu Octavia ca bunică. Magnus, Aja, Moira, Atalanta... prins între atâția giganți și silit să vezi nașterea a încă doi.

— Doi?

— Darrow și Virginia. Să crezi că bărbatul ăsta putea exista fără femeia lui este dovada unei minți necoapte.

Zâmbește.

Riposta mă umple de o încântare neașteptată.

Îmi place femeia asta. Îmi amintește de Atalanta.

— Toți ceilalți îi spun Regele-Sclav. Dumneavoastră de ce n-o faceți?

— Obrăznicătura aia e din carne și sânge. De ce să-i alimentez legenda?

Gâfâie în timp ce Obsidianul o ajută să se așeze pe bancheta din lemn de arțar.

— Mulțumesc, Goroth!

Bărbatul se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre fereastră, moment în care observ că la ceafă țeasta lui e acoperită cu un tatuaj cu cerneală albastră, reprezentând un craniu care urlă.

— Nu-l lăsa pe bătrânul ochi negru să te sperie, spune Gaia. E la fel de țicnit ca mine.

Ajuns lângă fereastră, Goroth clatină din cap pentru a-și exprima dezacordul.

— O, mai taci!

Gaia bate cu palma locul de lângă ea și scoate din robă o pipă albă, subțire și un chibrit.

— Stai lângă mine, Lysander! O să te învăț eu.

Scapără chibritul de călcâiul ei bătătorit și ține flacăra în dreptul pipei.

Aruncându-i Obsidianului o privire neliniștită, mă așez lângă ea, într-un nor de fum.

Bătrâna mângâie pianul.

— Mi l-a dăruit soțul meu când am împlinit douăzeci și nouă de ani. Ghicești ce vârstă am acum?

— Nu păreți nici c-o zi mai bătrână de șaizeci, zic eu zâmbind.

— Șaizeci! chicotește ea. Ce hoțoman ești! Bag de seamă că depravatul ăla de Bellona te-a molipsit și pe tine.

Mă cercetează.

— Sper că nu ți-a transmis și vreo boală.

— Mi-a fost ca un frate!

— Ei, în Centru asta nu-nseamnă mare lucru.
— Eu mă trag de pe Luna, nu din Centru.
— Pfui! Pentru noi e totuna.

Ce caut aici? Acceptând invitația asta, am pătruns într-un complot. E un test? Doar pentru că sunt în doliu nu înseamnă că dansul s-a oprit. Dimpotrivă, ritmul s-a întețit pe măsură ce autorii loviturii de stat își consolidează puterea, iar disidenții sunt mătrășiți unul după altul. Cassius a murit, dar trebuie s-o apăr pe Pytha. În clipa asta pare un țel de neatins.

Ignorându-mi frământările lăuntrice, Gaia atinge clapele, dând naștere unei melodii simple. Mă cuprinde sentimentul straniu că sunt acasă și dau uitării dansul.

— Probabil că pentru tine bătrânețea e un spectacol grotesc, spune ea. Știu că depravaților din Centru le plac tratamentele de reîntinerire. Pfui!

Scuipă ceva într-o batistă scorțoasă, examinează rezultatul, apoi face batista să dispară în chimonoul ei gros.

— Bunica ta nu părea mai bătrână de șaizeci de ani, dar mi-o amintesc de când eram amândouă niște fete care dansau la recepțiile date de tatăl ei. Pentru ea nu eram decât o ființă neînsemnată. Ce bijuterii avea! Ce rafinată era! În schimb, era atât de arogantă, încât se prefăcea că nu știa cine sunt. O *gahja* înțepată nevoie mare. Dar uite că eu râd la urmă.

Chicotește din nou.

— Câți ani ai, copile?
— Douăzeci.
— Douăzeci? Douăzeci?! Am fire de păr incarnat care-s mai bătrâne decât tine.

Fără să vreau, izbucnesc în râs.

— Nu sunteți tocmai delicată, nu?
— Ha! Mi-am câștigat dreptul la nedelicatețe.

Ochii ei cețoși se îmblânzesc și trage din pipă, apoi o ațintește către mine ca pe un deget.

— Știu că porți masca de la Curte. Cum îi spuneau oare?
— Masca de dans.
— Da. Aia. Voi ăștia din Casa Lune sunteți faimoși pentru ea. Pentru calmul vostru. Odată l-am văzut pe străbunicul tău mușcat de o manticoră venusiană la balul dat în cinstea zilei lui de naștere. I-a smuls o bucată din obraz, iar el nici n-a clipit. Doar a mușcat și el făptura, i-a aruncat-o dresorului ei și a

ordonat șampanie pentru toată lumea. Înspăimântător bărbat Ovidiu ăsta! Poate că sângele meu e prea fierbinte ca să port eu însămi o mască, dar văd dincolo de a ta. Prietenul tău a murit azi. La fel și nepotul, nepoata și strănepoata mea.

Reflectează la asta păstrând un moment de tăcere, timp în care trage din pipă.

— O să-mi fie dor de ei. Până și de scorpionul ăla otrăvit de Belerofon. Dar n-o să spun că-mi pare rău. Asta-i viața, nu? Cine se joacă cu spadele o să se taie. La fel ca rudele mele, Bellona și-a așternut patul ăsta cu mult timp în urmă. Dar tu ești altfel. Arma ta e aici...

Mă împinge cu un deget.

— Dacă ești deștept, norocos și o să ai o viață la fel de lungă ca a mea, o să afli că durerea asta e doar o picătură de apă în ocean.

Își pune mâna pe inima mea și mă privește cu intensitate.

— Așa că simte-o din plin, băiete, înainte ca timpul să te facă să uiți.

— Puteți să cântați ceva pentru ei? întreb eu.

— Ei?

— Cei dispăruți. Cassius și rudele dumneavoastră. Poate un recviem?

Bătrâna râde.

— Da! Da! Îmi place cum îți funcționează materia cenușie!

Se întoarce către pian și începe un cântec lent, trist, care sună ca vântul din visele mele. În timp ce degetele ei alunecă pe clape, cântecul deșteaptă în mine și altceva în afară de durere: umbra unei umbre a unei umbre în biblioteca minții mele, ceva ce nici n-am știut că am uitat. Simt o prezență în spatele meu, deși nu-i nimeni acolo. Miros un parfum care nu plutește în aer și simt lipită de spinarea mea bătaia unei inimi care a încetat să mai bată cu mulți ani în urmă.

Gaia îmi simte tulburarea.

— Totu-i în regulă, copile?

— Da, zic distrat și abia acum îmi dau seama că mi-am pus mâinile pe clape, împiedicând-o să mai cânte.

Ar trebui să mi le retrag, dar, în schimb, apăs o clapă. Nota îmi face tot trupul să vibreze. Amintirea se conturează mai clar. Se încălzește. Umbrele se retrag ca zăpada murdară care picură de pe o statuie. Găsesc o altă clapă, închid ochii. Mâinile mi se

mișcă și din mine răsar alte și alte note, purtându-mă către un alt loc și-un alt timp, călăuzit de un spirit dinăuntrul meu, un spirit care a fost întemnițat și ascuns atâta vreme, încât nici n-am știut că a existat vreodată. Dar acum se înalță. Pânzele de păianjen din mintea mea se spulberă.

Mâinile îmi alunecă pe clape și se naște un cântec, un recviem pentru Cassius și toți ceilalți pe care i-am pierdut. Muzica mă poartă înapoi către un birou îndepărtat unde trosnește focul și un mic leopard se freacă de gleznele mele. Ea e în spatele meu. Părul ei cade încadrându-mi obrajii. Mirosul trupului ei îmi umple nările. Ochii ei scânteietori, buzele ei aspre. Totul, ea întreagă, revenind pe aripile muzicii. Când ultima notă tristă mai plutește în aer, iar degetele mele se opresc pe clape, revin în prezent cu răsuflarea tăiată și cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

O privesc pe Gaia confuz.

— Credeam că nu știi să cânți, spune ea.

— Nu știu, murmur eu. Sau poate-am uitat.

— Cum să uiți așa ceva? A fost superb, copile!

— Nu știu.

Preț de o răsuflare, o străfulgerare, am văzut-o. Chipul mamei mele. Pielea mătăsoasă. Nasul mic și gura ei vulgară. Ochii ei arzători pe un chip pe care timpul mi l-a furat. Sau poate că altceva mi l-a furat, un lacăt îndărătul căruia am ferecat amintirea ei până când muzica l-a deschis?

— Mama cânta, zic eu amintindu-mi.

— Și te-a învățat și pe tine.

— Da. Nu știu de ce nu mi-am amintit asta.

— Uneori, unicul mod de a supraviețui este să-ți negi durerea.

— Nu… eu nu uit, spun, știind că dincolo de umbre se ascund multe alte lucruri pe care încă nu mi le-am amintit. O viață întreagă îngropată în mintea mea. Nu uit niciodată. Bunica spunea că e cel mai mare talent al meu…

— Mie mi se pare mai degrabă un blestem, spune ea privindu-mă cu înțelegere. Mama a murit când eram tânără ca tine. Deși acum ar fi o fosilă zbârcită, eu mi-o amintesc așa cum era în tinerețe. Să mori tânăr e ceva divin. Încremenește floarea în timp. E un dar să ți-o amintești așa, în loc să vezi ravagiile vârstei…

Mâna ei trage neatentă de faldurile de piele de pe gât.

— … până nu mai rămâne decât umbra a ceea ce era.

— Nu cred că sunteți o umbră, spun eu. Cred că sunteți minunată.

— N-am nevoie de mila ta, se răstește ea speriindu-mă. Apoi zâmbește și mă lovește din nou, ușor, cu pipa. Nu ești la fel de priceput ca derbedeul ăla de Bellona, nu? Flatezi o bătrână proastă, dar cred că alta ți-a furat inima. Nepoata mea.

Ochii ei scânteiază poznași.

— Vă înșelați.

— Sunt femei mai ușor de iubit, dar tu știi asta, nu?

— Dragoste? Sunt lucruri mai importante decât dragostea.

— Cum ar fi?

— Datoria. Familia. A permis ca prietenul meu să fie ucis. E vinovată de moartea lui.

Îmi las capul în piept.

— Și eu la fel. Nu există dragoste între noi. Doar o vagă curiozitate reciprocă, de înțeles, dar care acum a pierit.

— Datorită ei n-ai fost torturat, spune Gaia. Când mama ei l-a descoperit pe Cassius în dosul măștii sale, Seraphina a rugat-o să-ți cruțe viața și să-i permită lui Bellona să aibă parte de un sfârșit onorabil.

— Asta înainte să știe cine sunt, zic eu. Singurul lucru pe care îl au în comun Lune și Raa e faptul că-s responsabili pentru distrugerea Societății. Pentru că i-am permis lui Darrow să ne dividă și să ne determine să cheltuim resurse și nave prețioase luptându-ne între noi.

Mă întorc spre ea.

— Ce vreți?

Simt între omoplați o durere surdă care își croiește treptat drum către cap. Sunt sătul de toate astea. Vorbește de parcă suntem prieteni vechi, prefăcându-se că am însemna ceva unul pentru altul. Într-o altă seară poate aș avea răbdarea necesară.

— De ce m-ați adus aici? Nu ca să stăm la taclale sau ca să-mi arătați vechiul pian. Știu că o să mor. De asta ați încetat să vă prefaceți că sunteți senilă? Pentru că n-o să apuc dimineața?

— Nu. Pentru că vreau ajutorul tău.

— Ajutorul meu?

Izbucnesc într-un râs amar.

— De ce să vă ajut? V-am oferit războiul pe care-l voiați toți. Nu-i de ajuns?

— Cine a zis că eu vreau război?

Încearcă să se scoale de pe banchetă. Goroth se repede s-o ajute, cu propriii genunchi trosnind. Ea îl gonește și reușește să se ridice singură, deși cu mare dificultate. Îmi întinde o mână.

— Vino! O să-ți arăt.

Șovăi, apoi îi iau mâna. O sprijin și ea mă conduce pe ușa pe unde a dispărut Aruka mai devreme. Aceasta dă într-un solar umed, care miroase a flori și a prăjituri. Iederă luminescentă se cațără pe pereți. Majordomul e aici, turnând ceai pe o măsuță joasă, la care stă o femeie singură, adusă de umeri, cu păr albastru tuns scurt și o uniformă de deținut.

— Pytha?

Ea sare în sus și se repede la mine pe picioarele ei slăbănoage, apoi mă șochează înfășurându-și brațele în jurul meu. Mă strânge cu putere. Creștetul capului ei îmi ajunge sub bărbie. Colivia coastelor ei se lipește de trupul meu.

— Trăiești! zice ea cu fața înfundată la pieptul meu. Trăiești!

Nu m-am așteptat la o îmbrățișare din partea ei. Eu n-aș fi îmbrățișat-o din proprie inițiativă.

— Pytha… Trebuie să-ți spun ceva. Despre Cassius…

Ea se retrage și îi văd ochii înroșiți.

— Știu.

Înghit nodul din gât.

— Ție cum ți-a mers?

Stăm la masă și bem ceai în timp ce Pytha îmi povestește prin ce a trecut. N-a avut parte de același confort ca mine și Cassius. În prima noapte când am fost capturați, Pandora a torturat-o și nu reușește să-și aducă aminte ce i-a dezvăluit. Aici, pe Io, a fost tratată frumos, dar e încă flămândă și devorează o farfurie de sandvișuri subțiri aduse de Aruka. Eu ronțăi unul fără să-i simt gustul, gândindu-mă la ce mi-a spus Pytha. Cu un cuțitaș, Gaia își scoate tutunul din pipă.

— Tot nu mi-ați spus, zic eu.

Gaia mă privește nedumerită.

— Ce vreți de la mine… de la noi.

— După cum ai zis, o să mori. În curând. Amândoi, de fapt. Cred că Didona o să vă execute mâine, după procesul lui Romulus. Poate chiar înainte. În mod discret. Un scorpion în camera ta. O dronă cu ac. O ceașcă de ceai otrăvit.

Tulburat de cele auzite, îmi pun ceașca jos.

— Își va dori ca nepotul lui Lune să dispară. Lysander, îi încurci planurile. Nu-și poate permite să-i conteste nimeni autoritatea. Așa că trebuie să dispari, în ciuda intervenției Seraphinei.

— Fir-ar să fie, sunteți deprimantă ca un pachet gol de stimulente, bombăne Pytha, care însă nu e chiar atât de deprimată, încât să se oprească din înfulecat. Deci ce facem? Ne așteptăm moartea cum a făcut Cassius?

— Nu, zice Gaia. Vă propun altă soluție: supraviețuiți!

Nu e răspunsul pe care-l așteptam, dar se potrivește.

— Și cum anume să facem asta? întreabă sarcastic Pytha. Chiar dacă trecem de gărzi și furăm o navă, trebuie să trecem de tunurile din Sungrave. Apoi trebuie să ajungem pe orbită înainte ca șoimii de război să ne sfârtece cu tunurile lor cu propulsie electromagnetică. Apoi trebuie să lăsăm în urmă gărzile orbitale. Pe urmă, flota însăși. Probabil nici n-o să se ia după noi. O să trimită o rachetă cu rază lungă și asta o să le facă treaba. Dacă fugim, avem vreo zece feluri în care putem muri.

Își pierde interesul pentru mâncare și o dă la o parte.

— Suntem prizonieri pe luna asta căcăcioasă!

— Înțeleg că ești furioasă, zice Gaia. Dar mai vorbește-mi o singură dată așa, plebeio, și limba ta o să ajungă îngrășământ în grădina mea cu tutun!

Gaia pufăie din pipă în timp ce Pytha pălește.

— Și da, sunteți prizonieri, cu excepția…

— Cu excepția a ce… *domina*? întreabă Pytha nervoasă.

— Cu excepția cazului în care Didona nu mai e la putere, ghicesc eu. Cu excepția cazului în care Romulus respinge lovitura ei de stat. Atunci el ne-ar putea da drumul.

— Romulus, care a permis să fiu torturată de…

Pytha aruncă rapid o privire către Gaia.

— … femeia aia, Pandora? N-ai zis c-a vrut să-ți taie capul și s-o trimită pe *Arhi* către Jupiter? Nu te supără nițel chestia asta?

— Nu mai contează ce-a fost. Și era logic în situația în care se afla el atunci.

— Era logic să te omoare?

— Tehnic vorbind, da.

Ea cugetă:

— Ei, adevăru-i că și mie mi-a venit s-o fac de câteva ori.

Învârt prin minte o idee, înțelegând ce intenționează Gaia.

— Vreți să vă ajutăm. Vreți să-l eliberăm pe Romulus din Celulele Prafului.

Gaia încuviințează prin fumul de pipă.

— Ca să fim uciși de psihopații ăia cu turban? Te-a lovit țicneala spațiului?

Pytha își încrucișează brațele.

— N-aveți oamenii dumneavoastră… *domina*?

— Toți oamenii mei au fost arestați sau concediați, spune Gaia, indicându-i pe Aruka și pe Goroth. Noi, boșorogii, suntem tot ce-a mai rămas. Ce rău putem face, slabi cum suntem?

Goroth își dezgolește dinții negri și pe mine mă trec fiorii.

— Auriii vor să le facem noi treburile murdare. Tipic, murmură Pytha. Nu vreau să mor pentru ei, Lysander.

— Asta poate fi singura cale să nu murim azi, zic eu zâmbind, dar, dincolo de această mască, logica mea e rece și obiectivă.

— Nu-mi spune că iei în considerare ideea!

— Pytha, Didona se pregătește de război. Nu suntem principala ei preocupare. O să se descotorosească de noi sau o să ne folosească… o să mă folosească pe mine ca monedă de schimb. Nu vreau asta. Deloc.

Îmi îndrept privirea spre Gaia.

— Diomede ne-ar ajuta?

— Nu. Băiatul ăla vanitos e sclavul onoarei lui. E legat prin jurământ de Cavalerii Olimpici și ei au acceptat lovitura Didonei. Procesul lui Romulus începe mâine. Diomede îl va aduce în fața tribunalului pentru a fi judecat.

— Pe propriul său tată? întreabă Pytha.

— Ăsta-i felul nostru de a fi.

— Presupun că aveți un plan, îi zic bătrânei.

— Așadar, o s-o faci? întreabă ea timid.

— N-am zis asta. Care-i planul?

— Fiica mea, Vela, așteaptă în deșert cu legiunile loiale lui Romulus. Vor lua cu asalt Sungrave ca s-o captureze pe Didona. Dar nu poate ataca atâta timp cât el e ostatic. Trebuie să cobori în Celulele Prafului. Să-l eliberezi. Am aranjat să ai acces într-un garaj în care sunt parcate câteva motociclete zburătoare. O să ai nevoie de ele ca să traversezi Pustiul și să ajungi la Vela. Nu e vorba numai despre fiul meu, continuă ea, dezvăluindu-și toate

cărțile. Am fost prietenă cu Lorn, bunicul tău. Era un țap încăpățânat, dar și eu sunt așa.

Poate că minte.

— S-a retras pe Europa pentru că îl oboseau ambiția celor tineri și mândria celor bătrâni. Eu sunt sătulă de imperiu, la fel ca Bătrâna Stâncă. Războiul devorează familii. I-am spus asta soțului meu când s-a dus la războiul lui Augustus și s-a grăbit să cadă odată cu Ploaia Leului. Nu m-a ascultat. Fiul meu da. Tot ce a făcut el, tot ce a ținut ascuns a fost pentru binele Marginii.

— Romulus știa că Darrow a fost cel care a distrus docurile? o întreb.

— Nu. Eu am bănuit asta și l-am sfătuit să nu pornească un război împotriva lui Darrow.

— Logic în acel moment, având în vedere pierderile voastre, dar lipsit de onoare.

— Băiat prost! Știi câți oameni mândri am văzut murind de dragul onoarei? Topiți pe podelele navetelor de asalt? Strigându-și mamele pe câmpul de luptă, în timp ce încercau să-și vâre mațele înapoi în trup? Onoare!

Soarbe din ceai.

— Romulus știa prețul. Un conducător nu-și poate permite să fie tot timpul logic și onorabil. Uneori trebuie să aleagă. Sunt surprinsă că bunica ta nu te-a învățat asta. Sau încerci să fii Lorn?

Nu zic nimic. Gaia scoate un mic pufnet amuzat.

— Fiul meu, în ciuda puterii sale, e un om modest. M-a ascultat. Mulțumită lui, civilizația noastră a supraviețuit distrugerii docurilor, dar și foametei și colapsului economic ce au urmat. Am construit noi nave din ruinele docurilor care au căzut pe Ganymede. Acum avem pace. Vreau să mor știind că aceasta va dura și că desfrânata aia venusiană n-o să ne atragă în războiul nesfârșit al planetei ei.

Gaia face asta ca să-și apere familia și Marginea. Nici că-i pasă de Interior și de oamenii lui. Dintr-odată, Seraphina îmi pare nespus de nobilă prin comparație cu bunica ei. Când a vorbit despre pacificarea Centrului, ochii tinerei fete străluceau.

Există un singur răspuns pe care pot să i-l dau bătrânei dacă vreau să ies de aici.

— O s-o fac, zic eu prudent. O să vă eliberez fiul. Pytha, poți să stai aici…

— Ultima oară când am făcut-o, ai încurcat lucrurile și am ajuns într-o celulă, zice ea împingându-și deoparte ceaiul. Vin cu tine.

Îi privesc brațele slabe.

— Atunci trebuie să vă grăbiți.

Gaia se ridică în picioare cu ajutorul lui Goroth.

— În clipa asta, Didona e la sfat cu Pretorii ei. Dar în curând va afla că v-am adus aici pe amândoi.

O urmăm înapoi în cameră.

— O să am nevoie de ceva. O scrisoare. O înregistrare, pentru ca Romulus să știe că dumneavoastră m-ați trimis, zic eu.

— Ai un ghid. Îl cunoaște pe Goroth.

— Atunci de ce nu-l trimiteți numai pe el?

— Goroth nu mai e ce-a fost, spune ea privindu-l pe Obsidian cu afecțiune și seriozitate. Și nu știe să piloteze o motocicletă zburătoare. Presupun că tu știi.

Fac semn că da. Îl măsor din priviri pe Goroth și apoi o privesc pe Gaia.

— O să am nevoie de o armă.

— Da... Aruka, hasta mea!

Aruka se zorește către tokonoma și cu ajutorul unor clești extrage briciul din puțul său gravitațional.

— Arată-i asta! N-am mai ținut-o în mână de mulți ani. Numele ei e Shizuka. E a ta până o să ți-o cer înapoi. Ia-o, băiete!

Iau hasta cu amândouă mâinile. E rece, străină, nefiresc de lungă. Mânerul din piele cafeniu-deschis e lung cât antebrațul meu. Lama e scânteietoare ca sticla, la fel ca a Seraphinei. Ating micul buton de pornire din capătul mânerului și biciul devine rigid.

Gaia aruncă priviri nervoase către ușă. Nu mai e femeia calmă care a stat lângă mine la pian. I-a trebuit toată energia ca să afișeze siguranța aia, ca să se vândă pe ea și manevra ei. Acum, nervii și epuizarea o trădează.

— Trebuie să plecați. Goroth vă va călăuzi prin tuneluri.

Mă conduce către un perete și își plimbă degetele peste piatră. Zidul se retrage huruind și dezvăluie un pasaj întunecat.

— Știm secretele muntelui mai bine decât târfa aia venusiană.

Îmi oferă un emițător.

— Nu uita, imediat ce l-ai eliberat și vă puteți ascunde, semnalează legiunilor!

— Așa o să fac.

Bătrânul Obsidian ni se alătură în pasaj și își coboară privirea tristă către Gaia, sfâșiat de despărțirea de ea. În ochii lui negri lucesc lacrimi.

— O, nu plânge, brută bătrână! îi spune ea gigantului. Lacrimile nu ne fac cinste.

Goroth se înclină brusc și o sărută pe frunte cu buzele lui aspre. Gaia e atât de surprinsă, încât abia apucă să se simtă ofensată.

— Rămas-bun, *domina,* tună el.

Ea clatină din cap și-l lovește ușor cu pumnul în piept.

— Pleacă!

Goroth se smulge din loc și se pierde în bezna tunelului.

— Mulțumesc pentru sandvișuri, îi spune Pytha Gaiei. N-o să vă ucidă dacă se descoperă că ne-ați ajutat?

— Fată proastă, nu tot ce-i viu se teme să piară!

Se retrage un pas în spate, ușa se închide între noi, dar îi aud ultimele cuvinte străbătând piatra ca o șoaptă.

— Salvați-mi fiul!

56. LYSANDER

Războiul dragonilor

Goroth, Pytha și cu mine șerpuim prin măruntaiele străvechiului oraș, într-o beznă totală, încât probabil călăuza noastră se ajută de memorie, nu de ochii săi mari. Urcăm, coborâm, ocolim. Trecem pe lângă șoapte ce răzbat prin piatră. Pe lângă mașinării care vibrează în alcovuri și camere nevăzute. Prin vizete pătrund fire subțiri de lumină, spintecând întunericul. Privesc prin ele sperând să o zăresc pe Seraphina, dar, pe măsură ce coborâm mai în adâncuri, ne îndepărtăm tot mai mult de Aurii. Ceea ce văd din spatele zidurilor sunt Galbeni aplecați asupra unor holo-ecrane, studiind diagrame și filme, sacerdoți Albi citind în chiliile lor, laboratoare în care se desfășoară experimente, cazărmi pline de Cenușii și mari cisterne și grădini

botanice unde albinele zumzăie, iar Roșiii culeg fructe din șiruri de tufe subterane, ce cresc în bătaia luminii artificiale.

Tunelurile sunt vechi și au capriciile lor. Vântul le străbate șoptind neliniștit. Și adânc în beznă, pe măsură ce ocolește colțuri și trece pe dinaintea deschiderilor, vântul urlă. Țin aproape de Goroth. Fără el, eu și Pytha am putea rătăci pe aici până am muri de foame.

Goroth privește înapoi la fiecare cotitură, ca să se asigure că încă îl urmăm, și eu mă tem că mi-a ghicit gândurile. Că știe ce pun la cale. Continuă să ne conducă până când ajungem într-o porțiune friguroasă, unde piatra de sub picioarele noastre e alunecoasă din pricina gheții.

— Aici, spune el.

Ne oprim și îl aud cum atinge peretele. Piatra huruie nemulțumită, apoi lumina pătrunde prin deschizătura tot mai mare, dezvăluind de cealaltă parte un depozit. Goroth intră primul. Pun o mână pe umărul Pythei, oprind-o să-l urmeze. Mâna îmi tremură pe hasta. Dacă dau greș? Găsesc declanșatorul pe pipăite. Degetele îmi sunt nesigure.

— Vreun vânt aspru, *dominus*! întreabă Goroth întorcându-se spre mine când vede că nu-l urmez.

Acum îmi intuiește intențiile. Nu zic nimic. Mijește ochii la vederea degetului pe care îl țin pe buton. Se aruncă asupra mea fără un cuvânt. Iuțeala lui e nefirească, ținând cont de vârsta și de mărimea lui. Activez briciul. Lama lungă țâșnește în spațiul ce ne desparte. Lovesc în rotulă, sperând să nu fiu silit să-l omor. Lama se înfige în os și tendon și trece prin ele de parcă nici n-ar exista. Inerția îl face pe Goroth să înainteze în lungul lamei. Mâinile lui mari se întind către gâtul meu. Pytha țipă și alunecă pe gheață. Picioarele ei le lovesc pe ale mele, cosindu-le de sub mine. Cad chiar în clipa în care Goroth zboară pe deasupra mea și se lovește de zid. Obsidianul se rostogolește și se întinde către mine. Mă târăsc cu spatele prin tunel, încercând să mă ridic în picioare. Bătrânul nu reușește însă decât să mă apuce de mâna stângă. Încerc să orientez briciul către el, dar Goroth mă smucește. Cad cu fața-n jos și el e cât pe ce să se arunce deasupra mea, dar ratează la limită. Trântit pe burtă, cu brațul înarmat prins sub trup, lovesc orbește cu picioarele în direcția lui, nimerindu-l în față și în umeri, împingându-mă în el ca să-l împiedic să se târască peste trupul meu și să mă

imobilizeze dedesubt. Cu puterea și greutatea lui, Obsidianul m-ar țintui locului și mi-ar sfărâma craniul de pietre. Ne zbatem în beznă gemând, iar greutatea lui imensă începe treptat să prevaleze asupra avantajului pe care mi l-au oferit cunoștințele de kravat. Nu pot să-mi scot de sub mine brațul cu briciul.

— Pytha! strig eu. Pytha! Lovește-l cu piciorul!

Privesc peste umăr și o zăresc în lumina slabă ce se strecoară din depozit în tunel. S-a ridicat în picioare și se repede la Goroth pe la spate, lovindu-l în ceafă. Strânsoarea lui nu slăbește. Se întinde în susul trupului meu, încercând să-mi ia emițătorul care va transmite semnalul către Vela. Pytha îl lovește din nou cu călcâiul și, folosindu-mă de neatenția lui, reușesc să-mi răsucesc trupul într-o parte și să-mi eliberez brațul. Îl lovesc din nou cu briciul, de data asta în brațul cu care mă ține. Umărul i se umple de sânge. Nu-mi dă drumul. Mâna uriașă a lui Goroth îmi cuprinde mâna stângă și-o strânge până când o aud trosnind ca lemnul verde pus pe foc. Sub piele, osul pârâie și se frânge. Durerea îmi străbate brațul. Gem și îl lovesc disperat cu spada în braț. Strânsoarea îi slăbește. Mă ridic în picioare cu brațul lui retezat încă încleștat de mâna mea stângă. Mă răsucesc să-l ucid, dar s-a rostogolit în umbra tunelului, dincolo de ușa către depozit.

Respir o dată. De două ori. Nu reapare.

Mă reped către Pytha, ținând briciul îndreptat spre întunericul tunelului, și o împing în depozit.

— Lysander, ce mama iadului a fost asta?

Mâna îmi pulsează dureros. La lumină îmi văd degetele strâmbe și umflăturile de sub piele. Ne alegem drumul printre lăzi, îndepărtându-ne de tunele până găsim o ușă și ieșim pe ea într-un culoar friguros. Suntem în Celulele Prafului. Pe tavan, în spatele unor globuri mici de sticlă, clipesc camere de supraveghere.

— O să te vadă!

Îngenunchez în fața unei camere și arunc briciul. Ea se retrage în ușa magaziei.

— Lysander…

Alarma camerei începe să urle. Undeva departe se aud uși trântite. Cizme bubuie pe podea.

— Pytha, îngenunchează lângă mine! O să ajungă în curând.

— Lysander, ce faci?

— Aleg tabăra.

•

O oră mai târziu, Didona mă privește în timp ce termin de povestit. Pytha stă nervoasă lângă mine. Suntem înconjurați de o mână de soldați veniți cu Didona și cu Seraphina, care par, amândouă, să fi fost trezite din somn. Mâna stângă mă doare cumplit, umflată ca un burduf vânăt-purpuriu. Șocul s-a risipit acum o jumătate de oră. Dinții nu-mi mai clănțănesc, dar transpir abundent. Îmi trimit durerea acolo unde am trimis și frica, expediind-o în vid și concentrându-mă asupra respirației. Durerea devine suportabilă.

— Avea asta la el.

Centurionul plutonului care ne-a capturat îi dă Didonei containerul de plastic ce conține briciul Gaiei, având grijă să nu atingă lama.

— E briciul matroanei, nu?

Dovada mea.

— Este. Ce crezi, Seraphina? întreabă Didona.

Seraphina mă studiază din colțul încăperii.

— N-aș avea încredere într-un Lune, spune ea, apoi își privește datapad-ul. Dar au găsit o mână în tuneluri și sânge de Obsidian. Analiza ADN spune că e al lui Goroth.

— Monstrul ăla nici nu s-ar pișa fără permisiunea de la Gaia.

Didona ține în mână emițătorul pe care mi l-a dat Gaia.

— Așa că spune adevărul. Bunica ta nu e atât de senilă pe cât pare.

— Să trimitem un pluton în apartamentele ei, *domina*? întreabă centurionul.

Degetul Didonei se plimbă pe butonul de pornire.

— Nu… nu, ar fi de prost gust. Altă ceartă în familie.

Seraphina răsuflă ușurată. Ochii Didonei se întorc spre mine.

— În fond, nu suntem niște Lune. E soacra mea. Nu. Centurionule, caută-l pe Goroth!

Cei aflați în spatele lui înghit în sec. Didona nu observă, dar Seraphina pare capabilă să simtă mai bine pulsul trupelor ei.

— Nu-mi place ideea unui Pătat aflat între zidurile noastre, chiar dacă e unul cu un singur braț. Și nu suflați nimănui o vorbă despre asta. Ultimul lucru de care am nevoie e ca noii noștri aliați să facă pe ei de frica de a nu fi jupuiți în somn.

Soldatul așteaptă.

— Altceva? Spune-mi, rogu-te!

— Nu am permisiunea să intru în tuneluri, *domina.* Și nici hărți.

— Ați știut până azi de existența lor? întreabă Seraphina.

— Numai zvonuri. Și sunt născut în Sungrave.

— Mă duc eu, mamă, zice Seraphina. Cunosc majoritatea…

— Nu. Nu vreau să riști vânând un Pătat prin întuneric. Cine mai cunoaște afurisitele astea de tuneluri?

— Câțiva membri ai Gărzii Dragonului, spune Seraphina. Dar majoritatea centurionilor îi sunt loiali tatii.

— Afurisenie! Nu există nicio hartă prin servere sau altundeva?

— Nu mai sunt, spune Seraphina. Când hackerii lui Fabii au compromis rețeaua principală, hărțile tunelului s-au numărat printre pierderi.

— Vrei să spui că s-au pierdut și că suntem străini în blestemata noastră de casă? Didona mă privește și râde. Vezi? Suntem mereu sub asediu!

— Marius și krypteia începuseră să facă noi hărți, dar nu știu cât de departe au ajuns, zice Seraphina.

— Sigur că făcea hărți!

— Dar el n-o să ne ajute dacă nu-i dă voie tata.

— Știu, știu!

Didona își masează tâmplele gândindu-se.

— Sera, convoacă-l pe Kurath! Până dimineață, vreau o sută de cercetași Obsidieni și de kuoni în tuneluri. Să-l vâneze ei, că-i de-ai lor.

Cenușiii răsuflă ușurați.

— Și hărțile lui Marius? întreabă Seraphina. Sunt mii de kilometri de tuneluri.

— O să mă ocup eu de fratele tău și de hărțile lui.

Didona le dă liber Cenușiilor. Centurionul întreabă dacă nu ar trebui să mă ducă într-o celulă.

— Lasă-l aici!

Cenușiii pleacă și Didona se joacă cu emițătorul pe care i l-am dat, cântărindu-mă din priviri.

Rămân tăcut, știind că zarurile au fost deja aruncate. Seraphina închide ușa în urma Cenușiilor și se uită la emițător.

— O s-o chemi pe Vela?

— Poate.

Didona strânge din buze.

— Pare singura mutare bună. Pot să rechem legiunile pe care le-am trimis să aibă grijă de Kardiff și de Iola. Sub scutul ăla, Vela poate rezista ani de zile. Dacă o atragem în Pustiu, îi putem distruge legiunile într-o oră. Ne putem consolida controlul. Fără Vela, în jurul cui se vor ralia toți după ce Romulus va deveni rezonabil?

— Crezi că tata va deveni rezonabil dac-o ucizi pe mătușa Vela? întreabă Seraphina. Dac-o omori, îl pierzi. Nu așa ne-am înțeles. Am făcut asta fără să sfâșiem familia. E o victorie pe care ne putem clădi războiul.

O privesc pe Didona, curios să-i văd reacția.

— Da.

Degetul Didonei mângâie în continuare butonul de pornire.

— Da, sigur, ai dreptate. Ar trebui să discutăm cu Vela.

Îi aruncă Seraphinei emițătorul:

— Fă ceva cu ăsta!

Se întoarce către mine.

— Bun, tinere Lune. E a doua oară când mă ajuți. Având în vedere moartea lui Bellona, sunt curioasă de ce ai ales să o trădezi pe soacra mea. Pur și simplu nu ești în stare să te comporți onorabil?

— Cassius a murit apărându-și onoarea, zic eu.

— Nu. A murit fiindcă mi-a ucis fratele și fiica. Ești prea laș ca să-l urmezi?

Privesc dincolo de ea, către Seraphina.

— Moartea aduce moarte care aduce moarte. E o vorbă de-a bunicului meu. Și de asta nu l-am eliberat pe Romulus. S-ar fi vărsat sânge Auriu, care și așa este prea puțin. Lorn au Arcos a zis cândva că e de datoria fiecărui bărbat să-și asculte dușmanii. Când ați vorbit, eu v-am ascultat. Războiul vostru e drept. Cassius n-a crezut asta, dar el s-a dus. Și să-i onorăm pe morți cu prețul celor vii este o vanitate pe care niciunul dintre noi nu și-o poate permite.

Seraphinei i-a fost greu să mă privească de când am intrat în cameră, chiar și când mi-am spus povestea, dar acum mă bucur de toată atenția ei.

— Am văzut Revolta cucerind Luna. Și am privit timp de zece ani cum libertatea promisă de ei s-a transformat în anarhie. E

timpul ca ordinea și justiția să revină în împărăția omului. De aia v-am ajutat.

— Nu pentru că vrei să vezi capul Regelui-Sclav într-o țeapă? întreabă Didona.

— Lumilor le-ar fi mai bine fără el, zic eu.

— Dacă voiai asta, ai fi încercat-o deja, spune Seraphina. Te-ai fi alăturat nașului tău în Centru. În schimb, tu ai ales să te ascunzi.

— Cassius mi-a salvat viața. Îi eram dator. Însă datoria aia s-a stins odată cu moartea lui.

Nu-i spun că m-am temut ca nașul meu să nu mă acuze pentru contribuția pe care am avut-o la căderea Lunii.

— Platitudini nobile, zice Didona bănuitoare. Dar cei din neamul Lune au stăpânit mereu arta oratoriei. Îmi închipui că ai vrea să te eliberez.

Încuviințez.

— Mulți dintre aliații mei îți cer capul. N-aș vrea să-i dezamăgesc.

— N-am comis nicio crimă.

— Ești ce-a mai rămas dintr-un neam de tirani și de ucigași, se răstește Seraphina. Ești un Lune.

— Deci mă judeci după greșelile strămoșilor mei? Aveam o părere mai bună despre tine.

— Interesant.

Didona mă măsoară cu ochi de venusian, întrebându-se dacă sunt mai valoros mort sau viu.

— Decizia privind soarta ta nu-mi aparține mie.

Mă încrunt.

— Dar cui?

— Procesul de mâine va fi de formă, spune Didona. Am discutat cu Helios, care îl va conduce. Este de acord că nu avem nicio dovadă că soțul meu a știut despre înregistrarea asta. Faptul că a încercat să ascundă întoarcerea Seraphinei poate fi pus pe seama dorinței de a apăra pacea și de a-și proteja fiica de o judecată prea aspră. Nu a avut loc nicio trădare. Dar docurile au fost distruse în mandatul lui. Va fi acuzat numai de neglijență în vreme de război, fiindcă nu a investigat duplicitatea Secerătorului. Va fi eliberat și vom porni la luptă. Așa cum Roma a avut doi Consuli, vom avea și noi doi Suverani. Soț și soție. Egali. Nu va avea de ales decât să conducă din

fruntea oștii, alături de mine. Așa că soarta ta, Lysander au Lune, moștenitor al imperiului, nu o s-o decid singură. Împreună, eu și soțul meu vom hotărî dacă mori sau trăiești.

Când Didona a terminat cu mine, Seraphina mă însoțește înapoi în celula mea. Nu prea avem ce ne spune. Dar când vrea să închidă ușa, o blochez cu piciorul.

— Mama ta te-a trimis la mine în celulă? o întreb. Spune-mi adevărul!

Seraphina mă privește cu ură.

— De când îi interesează adevărul pe cei din neamul Lune?

57. EPHRAIM

Demn de un Duce

Gorgo îmi transmite adresa unui restaurant și-mi cere să ne întâlnim acolo în această seară. Reușesc să nu las nervozitatea să mi se simtă în glas, dar când închei comunicarea, mâna îmi tremură. Ăsta e un bilet numai dus. Singura mea speranță este că, atunci când voi chema cavaleria, aceasta va veni repede și în forță. Altfel, amnistia Suveranei va fi acordată unei singure persoane.

Oricum știu că Volga se va folosi de ea mai bine decât mine.

Holiday încearcă să mă determine să merg la un sediu al Guvernului unde să-mi petrec orele rămase până la întâlnire, dar reușesc s-o conving că e mai bine ca Sindicatul să mă vadă umblând pe stradă în ziua de dinainte să-mi fac apariția miraculoasă la restaurant. Ea își ia rămas-bun fără urmă de zâmbet și pleacă nu prin terminal, ci printr-o ușă pentru personal ce duce sub platforma de andocare. Lyria se oprește în ușă și se întoarce către mine cu Omnivorul în mână.

— Probabil c-o să-ți trebuiască, zice ea.

Holiday i-a deblocat trăgaciul înainte să plece.

— Sigur nu-ți trebuie? o întreb.

— Nu, răspunde încruntându-se. Eu n-am făcut un târg ca tine. Nu cred că te lasă cu arme în Deepgrave.

— De aia nu trebuie să faci nimic pe gratis, zic eu nesincer.

— O să țin minte, spune ea și-mi întoarce spatele.

— Iepurașule!

Se întoarce către mine și pentru o clipă mă întreb dacă ceea ce am văzut în ochii ei nu e ură. Tot ce-a zis despre Trigg a fost numai ca să mă facă să consimt? Da. Holiday a fost oțetul și ea a fost mierea. Nu-i nici urmă de iertare în ea. Numai epuizare și mânie pe mine și pe lume.

— Ce-i? întreabă ea.

Intenția de a-mi cere scuze dispare.

— Un mic sfat. Îndepărtează-te de ei cât de mult poți, cât de repede poți. În caz contrar, o să te distrugă.

— Dac-aș vrea sfaturi, tu ai fi ultima persoană de la care le-aș cere.

Apoi îmi întoarce spatele și pleacă.

Ajung la restaurant cu taxiul. Localul, ce afișează un lux ostentativ, se află pe Promenada superioară vestică. Trebuie să aștept o oră până sosește Gorgo. Nervos, îmi împing băutura deoparte și-l urmez prin restaurant către o mașină aeriană, lângă care câțiva ghimpi în impermeabile mă controlează de arme și, așa cum am zis că vor face, de dispozitive de urmărire. Îmi iau pistolul. Când au decis că-s curat, îmi pun pe cap o glugă distorsionantă care trebuie să-mi scufunde simțurile într-o lume aridă, pustie.

Pe solul crăpat din fața mea se rostogolesc ierburi digitale purtate de vânt. În timp ce trupul meu e zguduit în spatele mașinii care pătrunde în trafic, în depărtare urlă lupi flămânzi. Înăuntrul glugii chiar și timpul se modifică. Nu-mi dau seama dacă a trecut o oră sau patru când simt propulsoarele de aterizare pornindu-se și zguduitura ușoară cu care mașina se așază pe sol. Sunt coborât din navetă în timp ce văd lupii apropiindu-se prin falsul deșert, atrași de prezența mea digitală. Sunt împins și apoi așezat pe o canapea și în cele din urmă mi se scoate gluga, chiar în clipa în care lupii sunt gata să se repeadă.

Mă pomenesc privind o colonie imensă de furnici, ce ocupă un întreg perete, până la tavanul aflat la zece metri deasupra mea. Furnici de un galben acid, cât degetul meu mic, trebăluiesc dincolo de sticlă. Mișună într-o movilă de picioare și mandibule pe un cadavru aflat la suprafața coloniei și alcătuiesc un șir, cărând hrana dinspre nivelul de deasupra până în pântecele labirintului lor, pe lângă magazii, adăposturi pentru afide,

clocitoare și creșe pline cu larve agitate. În centrul coloniei, o regină obeză de mărimea unei pisici mai mici, cu un abdomen purpuriu și umflat, excretă ouă transparente ce constituie hrana lucrătoarelor cu mandibule negre.

Simt un amestec de curiozitate și de repulsie. Gorgo stă tolănit pe o sofa în fața mea, cu trupul uriaș părând nelalocul lui în această cameră elegantă. Aprinde o țigară. Datapad-ul lui stă pe masă și Omnivorul meu lângă el.

— Auzi, Gorgo? Ce-i cu furnicile?

— Ducele spune că vederea lor îl liniștește, zice el privindu-mă prin fum.

— Mai ai una? întreb indicând țigările.

El șovăie și-mi oferă un pachet de Pitice Albe. Mă întind peste măsuța de sticlă și iau una. Gorgo îmi aruncă o brichetă. Aprind țigara și mă reazem de spătar, admirând încăperea. E o cameră a trofeelor. Un diamant rar, furat la un an după Cădere, stă pe un birou de sticlă de lângă fereastră, pe post de prespapier. O cască de război cu semiluna Casei Lune e atârnată pe perete, la șase metri de sol. O sută de alte obiecte neprețuite sunt răspândite prin încăpere. Niciunul nu e bătut în cuie sau pus în vitrină protectoare, ca și cum ar vrea să spună: „Nimeni n-ar îndrăzni să mă fure”. Aroganța e magnifică, la fel și amenințarea din spatele ei. Pe o masă se află ferăstrăul chirurgical al Ducelui.

— El a furat toate astea? întreb eu.

În timp ce am admirat camera, am înțeles că n-am cum să ajung de cealaltă parte a mesei, la pistolul meu sau la datapad-ul lui Gorgo, înainte ca acesta să mă ucidă. Mi-ar putea zdrobi capul fără să transpire. Mai are și felul acela straniu de a se mișca pe care par să li-l inculce tuturor Obsidienilor din trupele speciale. E probabil un fanatic sau poate chiar un Pătat. N-am văzut niciodată unul în carne și oase.

Cât de ușor i-ar fi să-mi smulgă brațele din umeri? I-am văzut pe Obsidienii Revoltei făcându-le asta legionarilor Cenușii și Aurii capturați. Aș urla și eu ca nefericiții ăia?

— Tot ce e aici e furat de mâna lui. Înaintea lui a fost o Ducesă. I-a furat și coroana, zice Gorgo.

— Mă mir că n-a pus și copiii aici, pe un piedestal.

Caut un indiciu despre soarta lor. Ar fi penibil să apelez acum la Holiday și la cavalerie și să nu am nimic să le ofer. Gorgo nu mușcă momeala.

— Revenind la furnici… zici că-l liniștesc? Ducele e și entomolog?

Gorgo nu răspunde. Se mulțumește să stea neclintit, ca un yeti educat, cu ochii lui stranii privind din obrazul cadaveric.

— Nu prea mă placi, Gorgo, așa-i?

— Nu.

— Pot să te întreb de ce?

— Vorbești prea mult.

— Și?

— Vorbitul consumă aerul și încetinește gândirea. Spre deosebire de tine, eu nu am nevoie să trăncănesc ca să-mi calmez nervii.

— Comunicarea este sufletul civilizației. Altfel suntem ca ele, nu? zic eu indicând furnicile. Cărând poveri, săpând, trudind. Dacă nu te exprimi decât prin munca ta, ce te deosebește de-o furnică?

Vreau să îl fac să izbucnească. Mă irită calmul lui.

— Chiar ar trebui să-ncerci.

— I-am spus că ar trebui să te omoare. Ca pe femeia aia Verde.

— M-am răzgândit. Poate e mai bine să taci.

— Tot cred c-ar trebui să te omoare.

Gorgo nu-i soiul de ins pe care ai vrea să ți-l imaginezi gândindu-se la mortalitatea ta.

— Dar moartea e ceva atât de permanent! Mi-ai simți lipsa.

Eliberez un nor de fum în spațiul dintre noi.

— Ai vreun motiv anume pentru care vrei să mă bagi în mormânt?

În seara asta, plămânii mi se par neîncăpători.

Gorgo nu răspunde. Îi privesc parpalacul și cizmele negre.

— Mereu m-am întrebat… parpalacele astea… vi le dau când semnați contractul de angajare, sau vi le cumpărați singuri de la magazinul de uniforme pentru interlopi?

— Ești nostim, zice el.

— Mersi.

— Cum îți priește, Cenușiule? Să fii nostim?

Privesc în jur.

— Destul de bine. Ție cum îți e să fii potaia Ducelui?

Gorgo se mulțumește să-mi ofere zâmbetul lui nefiresc, metalic.

Individul mi-a băgat spaima în oase. Pe cei mai mulți dintre oameni poți să-i citești, nu însă și pe golemul ăsta poleit. Nu știu ce vrea. Prefăcându-mă plictisit, mă ridic și mă plimb de-a lungul coloniei de furnici. Privind mai bine, observ că sunt două specii diferite, coloniile fiind separate între ele de un glasvand aflat lângă tavan. De o parte și de alta a lui se adună sute de furnici. Sunt niște mici mașinării războinice. Mai mari decât furnicile lucrătoare, cu o armură chitinoasă, capete prea mari și mandibule comic de largi. Furnicile galbene se încordează ca niște câini care mârâie și își mișcă mandibulele, pe când cele albastre își agită acele. Mă uit din nou deasupra coloniei de furnici galbene, studiind cadavrul din care se hrănesc. Mă apropii de sticlă ca să văd dincolo de trupurile lor agitate. La naiba! E o mână tăiată, care a fost curățată aproape complet de carne. Prea mare ca să-i aparțină unuia dintre copii. Sudat de oasele metacarpiene se vede Sigiliul metalic în formă de semilună al unui Obsidian.

Groaza îmi părăsește boașele și mi se urcă până-n stomac. Deci Ducele și-a încasat datoria! Cum îl chema pe Obsidianul ăla? Belog? Îmi vine să vomit. O să mă omoare! De aia m-au adus să văd furnicile! O să mă omoare și o să mă dea de mâncare nenorocitelor ăstora de furnici!

Mă întorc dezgustat. Gorgo mă privește cu ochii lui liniștiți care îți promit atâta durere. Ia de pe masă datapad-ul și pistolul meu și se ridică în picioare când, câteva minute mai târziu, Ducele intră în salon. La vederea celor două gărzi Obsidiene care îl urmează pe Rozaliu, inima mi se afundă și mai tare în măruntaie, lovindu-se, în coborâre, de fiecare coastă.

— V-ați jucat frumos? întreabă Ducele.

— Aproximativ, răspund eu cu un zâmbet de sinceră ușurare. Gorgo e destul de taciturn.

— Face parte din farmecul lui. Gorgo, nu mai am nevoie de tine în noaptea asta. Du-te la jucăriile tale, zice Ducele. Mi-am luat libertatea să-ți reîmprospătez stocul.

Metalul scânteiază între buzele lui Gorgo.

— Pistolul lui.

Gorgo îi dă Omnivorul meu, face o scurtă plecăciune și pleacă. Ducele poartă un halat negru cu tiv purpuriu și papuci negri.

— Ephraim, dragule! Ce îngrozitor din partea mea că te-am făcut să aștepți! Sper că Gorgo nu te-a plictisit foarte tare.

— Deși este foarte rezervat și lipsit de orice fel de sentimente, are un vocabular extins. Unde l-ai găsit?

— O, ne cunoaștem de ceva vreme. Hai să zicem că am topit împreună aurul de pe dinții lui. Vino! Vino! Sper că ți-e foame.

Ia pistolul meu și-l pune lângă cuțitele de pe partea lui de masă. Suficient de aproape ca să ajung la el. Aș putea să-l înhaț și să-i iau datapad-ul ca să-i transmit semnalul lui Holiday, dar Obsidienii m-ar face bucăți.

Îi studiez, postați în partea opusă a camerei, în timp ce servitorii Ducelui deschid sticla de La Dame Chanceuse. Stăm față în față la o masă lungă. Ducele mă privește binevoitor.

— Trebuie să recunosc, nu mă așteptam să mă cauți așa de curând. M-am temut să nu mă fi manifestat cam entuziast în uciderea prietenilor tăi.

— Ce prieteni? M-au trădat. Să-i fut!

— Ai sânge rece, zice Ducele. Îmi plac reptilele. Aproape la fel de mult ca insectele.

Face semn către furnici.

— Totuși, am crezut că o să treacă măcar câteva săptămâni înainte să începi să te plictisești. Mi se pare că totuși îmi semeni.

— Cum așa?

— Oameni neliniștiți, cu minți neliniștite.

— E un defect al meu, zic recompensându-l cu un mic zâmbet. Mă plictisesc repede.

Acum, că suntem într-un mediu relativ intim, omul nu mai pierde vremea cu vicleșuguri. Își vâră o caisă în gură și își plimbă ochii pe buzele mele.

— Nu prea repede, sper.

Îl las să mă vadă trăgând cu coada ochiului la servitorii din încăpere, utilizându-mi disconfortul în interesul meu.

— Lamont, adu mâncarea și lasă-ne singuri, spune el. Cred că în seara asta putem să ne turnăm și singuri vinul.

Servitorii aduc câteva tăvi de argint încărcate cu mâncare și le pun pe masă, apoi părăsesc sala trofeelor. Ducele nu pomenește despre trofee, dar în mod clar a vrut să le văd, altfel nu am cina înconjurați de ele. Cei doi Obsidieni nu îi urmează pe servitori afară din cameră. Cât timp sunt ei aici, nu voi reuși să

ajung la datapad. Ghimpii stau departe, lângă ușă. Nu pot să mă reped la Duce cu monștrii ăștia doi în încăpere. Mi-ar rupe mâinile și m-ar bate cu ele până aș muri, cu ușurința cu care ar omorî un greier. Îi privesc sugestiv.

— Prefă-te că sunt statui, zice el. Oricum au capetele pline cu bolovani.

— Nu-s obișnuit să am martori.

— Și totuși, ai lăsat atât de mulți când i-ai răpit pe copii! Am crezut că o să detonezi nava odată ce ai plecat, așa cum te sfătuisem.

— Dacă voiai crime, trebuia să-l fi trimis pe Gorgo.

— Detectez o oarecare sensibilitate?

— Prefer să consider că-i vorba de precizie.

Arunc o privire către gărzi.

— Nu putem să rămânem singuri? Am senzația c-o să mă mănânce.

— Îmi pare rău! Sunt aici ca să mă apere. Nu merg nicăieri fără ei. E un defect în felul în care am fost proiectat. Am oase fragile.

Bărbatul cel delicat oftează de parcă poartă pe umeri cea mai grea dintre poveri.

— Nu ți se spune asta, dar cel mai mare dintre pericolele puterii sunt oamenii care vin odată cu ea. Servitori, gărzi, asistenți. Cu tot atâția ochi și urechi și cu mici gânduri de reptile în creierele lor. În toți anii ăia m-am întrebat ce ar fi făcut Auriii dacă ar fi aflat ce se petrecea în mințile noastre. Nu cred că știau, altfel ne-ar fi exterminat pe toți. Acum stau în locul lor și știu ce gândesc oamenii mei. E un avantaj.

— Și ce gândesc? întreb sorbind din vin și încercând să mă calmez.

Inima îmi bate nebunește. Nu s-a domolit de când am văzut mâna Obsidianului în colonia aceea de furnici. Îmi șterg palmele de pantaloni.

— O, chestii anoste. Că mi-ar putea crăpa capul cu o sticlă de vin sau mi-ar putea tăia gâtul în somn, că m-ar putea arunca pe fereastră. Micile fantezii criminale îi ajută pe servitori să-și păstreze mintea sănătoasă. Își spun că de fapt ei îmi permit să am puterea pe care-o am. Și că dacă o să devin prea îngrozitor o să-mi facă felul și vor prelua ei puterea. Dar, firește, n-o fac niciodată. Își amână răzbunarea fiindcă în sinea lor nu se tem

numai de mine, ci și de propriile lor fantezii, ca majoritatea oamenilor. E mai ușor să ți le alimentezi și să le păstrezi în minte, unde sunt ținute sub control. Posibil.

Îmi pune în farfurie o porție de caracatiță friptă, în sos de oțet. Mirosul dulceag se combină cu greața mea și abia reușesc să nu vomit.

— Crezi că mi-e frică de tine? îl întreb.

— Nu asta ți-e dorința? Nimeni nu vrea să fută ceva de care nu se teme, pentru că nu obține nicio validare din asta, nicio putere.

— Interesantă opinie!

— De aia au fost creați Trandafirii. Cei dintâi Rozalii erau mai frumoși decât noi, dar goi pe dinăuntru. Numai strălucire, dar fără conținut. Erau jucării. Odată ce te foloseai de una, pofta îți pierea. Așa că Auriii ne-au transformat în enigme indiscutabile care să-i țină ocupați, maeștri ai artelor, sexului, muzicii și emoției. Enigme pe care nu le puteau înțelege niciodată pe deplin. Această imposibilitate de a înțelege este esența fricii.

— Deci ăsta a fost un da.

— Sigur c-a fost un da. Ți-e frică.

Îmi umplu paharul și mâinile îmi tremură ușor. Ducele observă și crede că e dorință, nu sevrajul zoladonului și spaima care-mi face testiculele să se strângă.

— Ephraim, sunt curios. De ce te-ai întors atât de repede? Ai toți banii pe care ți i-ai putea dori.

— Oare oamenii ca tine și ca mine au vreodată tot ce și-ar putea dori? îl întreb.

El zâmbește.

— Ești nesățios. Îmi place asta. Cel mai bun lucru în legătură cu această lume nouă…

Face semn către trofee.

— … este că mereu mai e ceva ce poți lua. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Mă privește cu ochi reci, ignorând vinul pe care i l-am turnat.

— Hai, răspunde!

— Vreau mai mult.

Mă codesc, rugându-mă să nu vadă dincolo de vrăjeala asta de doi bani.

— Vreau mai mult decât niște contracte, mai mult decât să-mi umplu contul bancar. Asta nu-mi oferă nicio satisfacție. Mai vreau și altceva de la viață în afară de bani.

— Și ce crezi că facem noi aici?

— După răpire mi-am dat seama că e în joc ceva mai important decât banii. Puterea.

— Da. Da. Ăsta e un bun motiv să te întorci.

— Asta și ca să-i vizitez pe puștani, zic eu cu un râs prea strident.

El zâmbește, dar mă privește cu bănuielile trezite de comentariul meu. Fir-ar să fie, Eph, urmează scenariul! Privesc spre colonia de furnici.

— Care crezi că ar putea fi rolul meu aici? schimb eu subiectul.

Ducele își bea vinul, apoi își plimbă un deget pe marginea paharului.

— Păi, ai lucra în subordinea mea, firește. Restul depinde de imaginația ta.

Privesc dincolo de el, către curtea de afară. Geamul e fumuriu, dar întrevăd prin el contururile neclare ale iahtului. Cheile îi atârnă la gât, prinse pe un lanț de aur. Iată ieșirea mea.

— Și profesional? întreb.

El zâmbește.

— După cum fără îndoială ai observat, era prădătorilor independenți se apropie de sfârșit. Și ce mai eră a fost! Atâta artă, atâtea comori numai bune de cules. Epoca asta ți-a dat naștere ție. Mie. Dar acum majoritatea comorilor au fost adunate și ascunse de un mic grup de oameni. Trebuie să ne orientăm privirile în afară, ca să nu ajungem să ne mâncăm între noi. Să găsim noi căi de a fura. Aici ar fi rolul tău.

Își mai toarnă vin.

— O să am nevoie de un arhitect care să creeze surse noi și neconvenționale de venit. Și cred că omul ăla ai putea fi tu.

O să dureze ore, îmi dau eu seama. Pentru un ins ca el, dansul ăsta e jumătate din distracție. Dar asta tot n-o să-i facă pe Obsidieni să iasă din încăpere. Dacă întreb din nou despre copii, m-ar putea costa mâinile. Și nu sunt un mincinos suficient de bun ca să țin pasul cu acest curtezan. Așa că mă reazem de spătar și-mi las piciorul să alunece pe interiorul gambei lui drepte.

— M-am plictisit, zic eu. Hai să schimbăm subiectul!

El mă privește cu ochi scânteietori. Își umezește buzele dintre care scapă mici oftaturi fierbinți pe măsură ce îmi las piciorul să urce în susul coapsei lui. Când simt că s-a întărit, apăs ușor cu piciorul, ca să-l încurajez. Apoi, cu un oftat, îmi mut piciorul înapoi pe podea.

— Dar nu dau spectacole cu public.

— Hvardin, Jorlnak…

Pocnește din degete și Obsidienii părăsesc salonul pe ușile duble. Ducele își netezește halatul și își deplasează degetele pe butoanele sistemului audio. Basul profund al muzicii electronice face încăperea să pulseze ca inima din pieptul meu, dar luminile continuă să strălucească. Ducele se reazemă de spătar.

— Ieși de după masa aia!

Dau ocol mesei, aproape amorțit din pricina emoției, cu stomacul gemând după zoladon. Ducele și-a tras scaunul înapoi ca să-mi facă loc. Mă opresc în fața lui, cu sângele vuindu-mi în urechi, în timp ce bărbatul își duce mâna la cordonul halatului, cu o privire lacomă în ochii strălucitori. Pe buze îi flutură umbra unui zâmbet. Mâna lui delicată pipăie cu jind de la genunchi spre coapsă. Muzica își iuțește ritmul și-mi dau seama că e sincronizată cu bătăile inimii lui.

— Îngenunchează!

Nu fac însă nicio mișcare și îi observ privirea tandră și curiozitatea lacomă de dincolo de ea, care îi mănâncă frumusețea ca un cancer.

— În genunchi, zice iritat.

Inima mea ratează o bătaie, de parcă sunt pe marginea unei prăpăstii. A venit vremea să sar.

— Nuuu, stau bine!

— Am zis…

Îmi aplatizez palma ca pe o lamă și îl lovesc în nas, ținându-mi cotul țeapăn. Instructorul meu ar aplauda lovitura asta. Baza palmei mele îi pulverizează cartilajul de la baza nasului. Mă tem să nu-l ucid, așa că nu-mi folosesc toată forța. Totuși, lovitura îl aruncă pe spate în scaun și-l năucește. Își duce mâinile la față. Înhaț Omnivorul și-l îndrept spre ușă. Nu se ivește niciun Obsidian. Știind că trebuie să aibă vreun dispozitiv de alarmă, îl apuc de mâini și i le imobilizez pe masă. Îl percheziționez și-i scot un datapad din buzunar. Îi șterg sângele de pe față cu

padul, pentru amprenta genetică, și îi smulg de la gât lanțul de care sunt agățate cheile navei.

— Mișcă-ți mâinile sau țipă și o să te împușc în cap, îi zic la adăpostul muzicii.

Are nasul spart și umflat ca al unui porc. Îl prind între două degete.

— Copiii sunt aici?

Strâng degetele. Ducele icnește și face semn că da. Muzica bubuie nebunește odată cu inima lui. Formez numărul pe care mi l-a dat Holiday. Fața ei se ivește în aer, deasupra datapad-ului.

— Ephraim, unde naiba ai fost?

— Sunt cu Ducele, zic eu ca să acopăr muzica.

— Au trecut ore de când te-au luat!

— Câte?

— Patru. Copiii…

— Sunt aici. Acum vino și salvează-mi fundul!

Patru ore?!

— Îți urmăresc semnalul, zice ea, apoi înjură în surdină. Eph, ești pe partea opusă a lunii! Ești în Endymion!

Groaza pe care o simt de fiecare dată la auzul numelui ăstuia mă invadează, informă și absolută, amenințând să mă tragă în beznă. Le aud țipetele. Zbârnâitul scalpelului cu laser…

— Endymion, șoptesc eu.

Probabil că, în timp ce aveam gluga pe cap, am urmat un traseu suborbital. Credeam că mă aflu încă în Hyperion. Cum a trecut timpul așa de repede?

— Nu aveți efective locale?

— Nu unele care să aibă capacitatea de a ajunge până la tine. Niciunul care să fi fost verificat. Sunt în Hyperion, cu Echipa Unu. Echipa Doi e mai aproape de tine. Se află deja în zbor.

— Cât o să dureze? întreb.

— Două ore.

— Două ore, repet eu încet.

Când l-am lovit pe Duce, adrenalina mi-a alungat greața. Acum revine, însoțită de viziuni scurte, dar îngrozitoare, a tot ceea ce-mi pot face oamenii Ducelui. Nu pot să-l țin aici două ore fără că ai lui să nu se prindă. Dacă află că l-am luat ostatic, o să mute copiii sau o să-i ucidă și pe urmă o să mă facă să regret că am respirat vreodată aerul lumii ăsteia. Apoi e somnul

de veci pentru Volga. Privesc prin cameră, cu trofeele și muzica ei, și izbucnesc în râs. Să le ia dracu’ pe toate!

— Ce-i așa nostim? întreabă ea iritată.

— Viața. Ca de obicei.

Oftez, conștient că voi muri și știind că m-am împăcat deja cu ideea, cu ore în urmă. Dar poate reușesc să-i scot pe răhățeii ăia mici de aici, ca să obțin libertatea Volgăi. Poate.

— Dacă tot părăsești scena, fă-o cu stil, Holi.

— Ephraim...

— Spune-le ticăloșilor ălora să zboare mai repede, zic eu zâmbind silit. Ne mai vedem!

Întrerup legătura. Ducele a ascultat și și-a recăpătat calmul, chiar dacă nu și frumusețea.

— De ce...

— Unde-s copiii?

El mă scuipă, salivă amestecată cu sânge. Îmi șterg obrazul.

— Fii cuminte!

Cu Omnivorul ațintit asupra lui, iau de pe măsuță ferăstrăul chirurgical. Are o formă triunghiulară.

— Ei, cum merge ăsta oare?

Îmi fac de lucru cu comutatorul. Dinții taie aerul cu un zumzet surd. Deasupra lor strălucește un laser pentru cauterizări.

— Șobolanule...

— Scuze, șmechere, nu te-aud. Vorbește clar!

— Gorgo!

Muzica îi acoperă vocea. Îl pălmuiesc și, folosindu-i datapad-ul, dau muzica mai tare, ca să nu-i răzbată țipetele dincolo de ușă. Mă aplec la urechea lui, în timp ce-i țintuiesc mâna dreaptă de masă.

— Mi-ai ucis un om. Îmi ești dator, Duce.

Își ridică ochii spre mine.

— Omoară-mă, și ea o să te jupoaie de viu! Sunt un Duce al Sindicatului.

— Unde sunt copiii?

Se mulțumește să mă privească și în străfundul ochilor lui văd nebunia încercând să-și croiască drum afară.

— Bine. A venit momentul să încasez datoria.

Cobor ferăstrăul asupra încheieturii lui. Unealta îmi tremură în mână în timp ce dințișorii ei mărunți taie carnea și osul. Cauterizatorul închide venele capilare făcând sângele să sfârâie.

Ducele se zbate și face spume la gură, țipând așa cum au făcut prietenii mei cu mulți ani în urmă.

Faptul că mă aflu la celălalt capăt al ferăstrăului nu face țipetele mai ușor de îndurat. Îi pun palma pe gură.

— Șșșt! N-ai fost făcut să înduri soiul ăsta de durere, îi zic la ureche. Simți prea mult. Nervii tăi sunt prea sensibili și percepi totul cu intensitate maximă. Nu e rușinos dacă-mi spui. Unde-s copiii?

— În trezorerie, scâncește el.

— Unde e trezoreria?

— Două etaje mai jos… aripa… estică.

— Care-i cifrul?

Șovăie.

— Domnule Duce, nu mai ai decât o mână, zic eu.

— E biometric, spune el cu dinții clănțănind. Voce și scanare retinală.

Căcat! Aș fi pariat că îi ține prin preajmă ca parte a colecției lui, dar l-am citit greșit.

Mă vede calculând în gând.

— Ai nevoie de mine.

— Aici ai dreptate. Păzește cineva trezoreria?

— Nu. De aia avem trezorerie.

Îi dau drumul și el își ocrotește mâna la piept, scâncind de durere.

— Gata, gata, zic eu. Lasă-mă să văd!

Ezită și, când mă aplec să examinez rana, se repede la mine și ceva lung și ascuțit îi iese de sub pielea mâinii stângi. Îmi smucesc capul în ultima clipă. Lama îmi ratează beregata, dar mi se înfige în obraz, frecându-se de molarii superiori și înfigându-mi-se în gingie. Ducele răsucește obiectul. Gem și mă împleticesc îndărăt, în timp ce el încearcă să scoată lama și să mă înjunghie din nou. Iau una dintre sticlele de vin goale și-l lovesc cu ea. Sticla îl nimerește în maxilarul drept, fracturând osul fragil. Ducele geme și se prăbușește pe podea, cuprins de convulsii.

Îmi scot lama din gingie, șuierând când se freacă de dinți și alunecă afară prin obraz. O lamă subdermală. O arunc și scuip salivă cu sânge. Ducele se îndepărtează de mine târâș, cu fața plină de sânge, cu ciotul mâinii drepte sângerând prin carnea carbonizată.

Prost, Eph. Ai fost prost!

Îl apuc de spatele halatului și-l salt în picioare. E ușor ca o pană. Îi înfig pistolul sub falcă.

— Încearcă să repeți figura și-o să-ți zbor creierii, îi zic cu gura plină de sânge. O să mă duci la copii. Apoi eu plec cu ei și tu poți să te-ntorci la viața ta. Ai înțeles?

Mă privește cu ochi rătăciți. Îl pălmuiesc.

— Ai înțeles, Duce?

Face semn că da.

Îl târăsc spre ușă. Nu știu cum de m-am convins că treaba asta o să decurgă ușor. Nu-mi vine să cred că planul se rezuma la „cheamă cavaleria”. Cuprins de dispreț față de mine, îmi smulg o bucată din cămașă, o fac ghem și mi-o îndes în gură, presând-o de rană. Ochii mi se umplu de lacrimi. „Fii abil. Calmează-te!” Dar nu-mi pot face inima să-și încetinească bătăile. Am senzația c-o să am un atac de cord. „Trebuie să mă pun în mișcare”. Cu un deget tremurând din pricina adrenalinei, acționez mecanismul de deschidere a ușii. Se retrage cu un șuierat.

Culoarul e pustiu. Nici urmă de ghimpi. Privesc în lungul țevii tremurătoare a Omnivorului meu. Trece un minut și nu mișcă nimic.

— Cred că s-au dus la o băută, zic eu râzând. Să nu lași niciodată un corb să facă treaba unui Cenușiu.

Îl împing pe duce în fața mea, lăsându-l să mă călăuzească pe coridoare. Trecem pe lângă o ușă dincolo de care gărzile lui fumează urmărind o cursă. Îmi apăs țeava pistolului în ceafa Ducelui, ca să nu-i vină ideea să-i strige, apoi am trecut de ei și ne apropiem de lifturi. Adrenalina îmi gonește prin trup. Apăs butonul și aștept ascensorul. Degetele mele însângerate au lăsat o pată. Tocmai dau s-o curăț când de după colț răsună voci. Îl trag violent pe Duce de lângă lifturi către holul alăturat și ne ascundem după colț chiar când oamenii ajung în fața ascensorului.

— … spun că ea vine mâine.

— Nu-l trimite pe Colecționar?

— Slavă lui Jupiter, nu! Îl urăsc pe perversul ăla. E stricat până-n măduva oaselor. Se spune că ea va veni personal în Orașul Pierdut ca să-i facă Ducelui o vizită. Are de-a face cu captura pe care a pus el mâna.

— Am auzit că-i vorba de rachete.

— Dobitocule! Nu-s rachete. E un Urlător.

— Sunt rachete. Urlătorii au dispărut toți.

— Nu toți. Au arestat câțiva pe Marte, pe Pământ și pe Mercur. Tu nu te uiți la știri?

— De ce? Te uiți tu și pentru mine. Cum crezi c-arată tipa? Are țâțe mari?

— Obsidienele n-au țâțe. Au pectorali.

— Am auzit că-i o Albă…

Liftul sosește, iar ei dispar înăuntru. Când ușa se închide, îl trag afară pe Duce. Butonul liftului încă-i mânjit de sânge. Îl șterg și chem altul. Transpirația îmi șiroiește de la subsuori. Sosește alt lift, gol. Intrăm și apăs pe butonul care ne va duce în jos. Ușilor le ia o eternitate să se închidă. Gura mă doare cumplit. Pânza e deja îmbibată de sânge. O scuip și pun alt tampon înăuntru. Ducele stă liniștit cu fața spre uși.

— Cum crezi c-o să se termine asta? mă întreabă.

— Probabil cu mine într-un cuptor, admit eu.

— O să te prindă. Și ce-o să-ți facă…

— Dacă sunt prins, tu n-o să mai fi prin preajmă să-ți faci griji.

— N-o să se mulțumească doar să te tortureze, Cenușiule. Ea nu se grăbește.

Vocea lui îmi spune că a reușit să-și închidă nebunia în cușcă, dar că degetele ei smucesc gratiile. Treaba asta trebuia să se termine cu moartea mea. Dacă se ajunge aici, o să-mi pun pistolul în gură și-o să halesc un glonț. Mai bine de mâna mea decât de-a lor!

Mă postez în spatele Ducelui. Ușile se deschid. Îl împing afară din lift și pe culoarele tăcute. Sângele îmi picură de pe bărbie pe podea. Ajungem dinaintea unor uși duble, ostentative, dincolo de care se află trezoreria.

— Nu uita să nu-ți pierzi capul, îi reamintesc Ducelui.

El nu răspunde. Mă întind dincolo de el ca să deschid ușa și-l împing înăuntru.

În fața trezoreriei lenevesc trei bărbați, fumând în încăperea fără ferestre. Armele lor sunt pe masă. Se întorc de la jocul lor de Karachi, dau cu ochii de noi și încremenesc. Trântesc ușa în urma mea.

— Nicio mișcare sau îl omor! zic eu, aproape la fel de surprins la vederea lor cum sunt ei la vederea mea.

Unul schițează o mișcare către armă. Se pomenește privind în lungul țevii Omnivorului meu și se oprește. Toți îmi privesc arma de parcă-i capul unei cobre și ochii lor aleargă de la mine la armele lor, apoi la Duce.

— Nicio mișcare, zic eu înaintând încet. Spune-le să se culce pe burtă, îi spun Ducelui.

— Culcați-vă pe…

Cu un urlet neașteptat, Ducele își azvârle capul pe spate, lovindu-mă în nas. Aud un pocnet umed și văd stele verzi. Apoi mă pomenesc smucit într-o parte: Ducele s-a agățat de brațul meu, împingându-l în lături cu tot cu Omnivor.

— Omorâți-l! urlă el. Omorâți-l, cretini handicapați!

Îl lovesc în tâmplă și mă eliberez din strânsoarea lui, făcându-l să-mi cadă la picioare. Obsidianul și-a luat pușca și o duce la ochi. Trag la nimereală și ratez. Privesc în lungul țevii armei Obsidianului. Trag din nou. Glonțul țâșnește cu doi kilometri pe secundă, îi pulverizează țeava puștii și-i retează jumătatea superioară a capului. Ceilalți își înhață și ei armele. Unul se ghemuiește și trage cu o pușcă cu pulsuri electromagnetice. Sunetul umple încăperea. Mă arunc pe burtă și un râu de impulsuri de energie translucidă se revarsă pe deasupra capului meu, acoperindu-mă cu o ploaie de sfărâmături. Trag la foc automat. Gloanțele îi pătrund în genunchi și în tors, transformându-i jumătate din trup într-o masă inertă, supurândă. Ultimul supraviețuitor aruncă arma și se predă.

Mă ridic cu timpanele bubuind. Mirosul de ozon a umplut încăperea. Metalul fierbinte a făcut găuri fumegânde în cozile lungi ale hainei costumului meu. Cel din urmă bărbat, un Maroniu cu jumătatea stângă a feței acoperită de tatuaje, ridică mâinile. Îl împușc în piept. Reculul îl izbește de perete și individul alunecă în jos, cu haina luând foc pe marginile rănii făcute de glonț. Țeava Omnivorului fumegă și este atât de încinsă, încât o simt în încheieturile degetelor. Aud sunetele ca pe sub apă. Amorțit, îl ridic pe Duce de jos și îl târăsc spre ușă printre cadavre, în timp ce costumul arzând al Maroniului umple camera de fum. Nu mai am decât un glonț. Iau magazia puștii Obsidianului și împing în mâner gloanțele de calibru mai mare. Închid, și forja autonomă încălzește mânerul, formând noi gloanțe pentru arma flămândă.

— Deschide-o!

Apăs țeava de ceafa Ducelui, arzându-i pielea.

El apasă cu mâna sănătoasă o serie de butoane de pe ușă. Am senzația că am ieșit din propriul meu trup, indiferent până și la durerea din gură. Brutalitatea scenei și ceea ce a făcut pistolul din mâna mea mă trimit îndărăt, în iadul bătăliilor pe cartiere. Nu știu până unde s-a auzit gălăgia. În ușă se deschide un scaner. Ducele își lipește ochiul de micul punct luminos. Acesta clipește și monitorul ușii afișează culoarea verde.

— Un stol de ciori nu-i un cârd ca oricare, zice răgușit.

Lumina clipește galben, cerându-i să mai încerce o dată. El își drege glasul cu disperare.

— Un stol de ciori nu-i un cârd ca oricare.

De data asta merge: o a doua lumină de pe monitor clipește verde și, în adâncurile ușii, rotițele încep să se miște, iar barele de metal se trag înapoi. Ușa masivă se descuie cu un bufnet plăcut auzului. Mă întind pe lângă Duce și o deschid. Îl împing înăuntru.

Interiorul trezoreriei mă face să mă împiedic.

E ca o comoară strânsă de vreunul dintre dragonii din cărțile cu povești ale Volgăi. Munți de bani, bijuterii și opere de artă neprețuite umplu încăperea cavernoasă de metal. O diademă de cincisprezece milioane de credite stă trântită lângă un teanc de picturi de Tițian, Renoir și Phillips. Un cufăr plin cu brice de-ale Auriilor zace deschis. Inele cu sigilii sunt îngrămădite laolaltă ca o colecție de pietricele adunate de un copil de pe malul mării. Măști de samurai și documente înrămate acoperite de un scris ilizibil, colți de fildeș autentic și nestemate mari cât ouăle de rață.

Și printre toate astea, într-un spațiu de pe podea care a fost eliberat, se află o cușcă cu o singură saltea și cu farfurii pline cu oase de pui, cu un burduf pe jumătate gol de apă, o găleată pentru nevoi și cei mai valoroși copii din toate lumile.

58. EPHRAIM

Corcitură și Moacă de Topor

Mă reped către cușca copiilor. Când pătrund în încăperea neaerisită, mă lovesc de o perdea de aer umed și duhnind a urină. Îl împing pe Duce la podea și îi privesc printre gratii pe băiat și pe fată. Vuietul din urechile mele se stinge.

— Bună, omuleților! Poate vă amintiți de mine.

Fata scuipă în direcția mea.

— Gunoi al Sindicatului!

— Nu așa îți întâmpini salvatorul. Mămica ta m-a trimis să te scot de aici.

— Mama? zice băiatul.

— M-am bâlbâit sau ce?

Îmi dau seama că într-adevăr vorbesc neclar. Scuip zdreanța din gură. Bucățele de piele din rană s-au agățat de ea.

— Dacă te-a trimis mama, unde-s Gărzile Leonine? Și Telemanușii? întreabă băiatul.

— În Citadelă, lustruindu-și armura și luând-o la labă. De unde să știu?

— Ești tâlhar?

— La dracu', nu!

Mă aplec și descui lacătul, apoi îl răsucesc pentru ca dinții mecanismului să se desfacă. Sunt cât pe ce să dau ușa în lături când remarc din nou privirea fetei.

— Fetiță, sunt de partea ta. Dacă voi, mucoșilor, vreți să vă mai vedeți părinții, să faceți numai ce vă zic. Altfel o să fim decojiți mai ceva decât ceapa.

Îi privesc în așteptare.

— Asta e partea în care voi încuviințați.

Copiii dau din cap aprobator. Mai întâi băiatul, apoi fata.

Deschid zăvorul și mă trag înapoi, cu pistolul ațintit asupra Ducelui. Fata țâșnește afară și băiatul o urmează mai prudent, privind curios de la mine la Duce. Pare mai blând și mai rațional decât ea. Mai dispus să coopereze. O să discut cu el. Apoi simt apăsarea a ceva rece și metalic pe spinare. Mă întorc încet și o văd pe fată ținându-mi lipit de șira spinării vârful unui brici în forma lui solidă, luat probabil din grămadă. Râd văzând cât de mare e în comparație cu mâinile sale, dar în ochii ei lipsiți de expresie nu e nici urmă de umor. Aș acuza-o că blufează, numai că știu cine-s psihopații ei de părinți. Copila asta e o fiară.

— Deșteaptă treabă, micuță doamnă! Omoară-ți biletul de ieșire!

Mă îndepărtez de brici. Ea înaintează, astfel încât vârful lamei nu se desprinde de spinarea mea. Mă uit către băiat.

— Vrei să-i spui să nu se mai rupă-n figuri? Pierdem timpul.

— Electra, omul are dreptate.

Fata își mișcă lama în lateral, făcându-mi o tăietură superficială pe braț.

— La naiba, sângerez deja destul!

— Ăsta-i un avans, îmi replică ea.

Bagă mâna printre brice, încercându-le până găsește o altă lamă. I-o aruncă băiatului. El o prinde cu agilitate și o răsucește în mâinile lui mici.

„Mici lorzi războinici”, îmi amintesc.

— Care-i punctul de regrupare? mă întreabă băiatul de parcă-i un soldat adevărat.

— E o navă pe un doc privat, cu două etaje mai jos, zic eu ridicând cheia. Mai e și un garaj, dar probabil că-i plin de ghimpi.

— Probabil tot locul e deja în alertă, zice Ducele cu amărăciune. Ești un cadavru umblător.

— Are dreptate, murmură fata. Ai deșteptat și iadul venind încoace.

— E posibil ca sunetul să nu fi ajuns așa departe, zic eu optimist.

— Noi l-am auzit prin ușa trezoreriei, Cenușiule.

— Cum te cheamă? mă întreabă băiatul.

— Cum mă cheamă? râd eu. Ephraim.

El îmi întinde mâna delicată. Micuța corcitură face mișto de mine? Privirea-i e sinceră. Râd din nou și îi iau mânuță într-a mea. Nu are Sigilii, dar sunt surprins să-i descopăr bătăturile.

— Sunt Pax, zice el. Telemanușii trăiesc? Dar restul personalului?

— Nu știu.

Îl înhaț pe Duce și-l salt în picioare.

— Hopa sus! Excelență, ești pe post de scut uman.

Îi îndrept ținuta și îl postez la intrarea în trezorerie, între cei doi mici monștri înarmați cu brice. Ducele se face mic. M-a atacat deja de două ori. Sunt surprins. Am crezut că o să se înmoaie imediat ce-o să-l ameninț.

— Stați cu ochii pe el un moment. Dacă nu-i cuminte, loviți-l!

— Lovitură care să imobilizeze, sau doar rană superficială? întreabă fata.

— Fir-ar să fie, doar stai cu ochii pe el! Psihopată mică!

La vederea cadavrelor din fața trezoreriei, băiatul devine tăcut și serios. Netulburată, fata se răsucește nerăbdătoare și mă descoperă îndesând în rucsacul pe care l-am adus cu mine nestemate și bonuri la purtător. Mi se rupe sufletul când văd cât de puține lucruri încap în geantă și câtă pradă trebuie să las în urma mea. Aș putea să-mi petrec zile întregi aici. Cyrei i s-ar fi topit circuitele dac-ar fi văzut locul ăsta.

— Ce faci? zice fata uitându-se urât la mine.

— Scuze, am o problemă!

Închid fermoarul și-mi arunc rucsacul pe umăr. Mă gândesc dacă nu e cazul să iau un brici ca suvenir, dar ale naibii lucruri sunt înspăimântătoare, așa că mă mulțumesc cu un vechi inel de fier, în chip de dragon cu trei capete rânjite. Sunt cât pe ce să plec, când întrezăresc cu coada ochiului o împroșcătură familiară de vopseluri albastre și galbene pe o pânză.

Nu se poate!

— Cenușiule, trebuie să mergem!

O ignor și frunzăresc teancul de pânze, aruncând pe jos tablouri în valoare de câteva milioane de credite și extrăgând o mică pictură înrămată, în ulei pe pânză. Râd incredul privind capodopera monstruoasă a lui Dali: ceasuri moi, în culori strălucitoare, drapate pe creanga unui copac și pe colțul unui raft cafeniu. Este *La persistencia de la memoria.* Îmi dau seama brusc că am degetele murdare de sânge.

— Cenușiule! strigă fata.

Îmi șterg mâinile, tai cu grijă partea din spate a tabloului și scot pânza, pe care o rulez cu blândețe și o strecor în rucsac. Mă alătur copiilor, simțindu-mă cam amețit.

— Am investigat odată dreptul asupra acestei lucrări. Ziceau că s-a pierdut într-un incendiu! exclam eu râzând. Știam eu că era o minciună!

— Până și acum îți arde de furat, mârâie fata. Ești dezgustător!

— Taci, Moacă de Topor!

Îl apuc pe Duce de guler și-l împing prin anticameră către ușile duble.

— Țineți amândoi aproape de mine! Dacă se apropie cineva de voi, înjunghiați-l drept în bijuteriile familiei! S-a-nțeles?

Îmi fac semn că da. Băiatul e un model de concentrare. A pălit la vederea cadavrelor pe care le-am lăsat pe podea, dar acum și-a pus bărbia-n piept, furios. Are fălcile strânse cu hotărâre, la fel ca tatăl său, dar mâinile care țin briciul prea mare îi tremură. Poate să pretindă cât o vrea că e vlăstarul Secerătorului, însă nu-i decât un copil îngrozit.

— Sunteți gata, monștrișorilor?

Îmi confirmă amândoi. Privesc ușa închisă care dă din anticameră înapoi în hol și mă simt copleșit de groază la gândul a ceea ce se află dincolo de ea.

— Haideți!

Deschidem ușa. Jumătate de duzină de puști vuiesc. Ușa se zguduie sub loviturile gloanțelor și rafalelor energetice și din ea zboară țăndări de lemn. O trântesc și mă adăpostesc împreună cu copiii, trăgându-l pe Duce jos, în poala mea.

— Idioți orbi ce sunteți! strig eu pe deasupra capului Ducelui. Îl am aici pe ducele vostru!

De dincolo nu se aude niciun răspuns.

— Uită-te și zi-mi ce vezi, îi zic fetei.

Ea face ochii mari.

— Ce?!

— Ești cea mai puțin utilă, așa că scoate capul și zi-mi ce vezi!

— Să te fut!

— Bine.

Îl înhaț pe Duce și-l împing afară din ascunzătoare, apoi îl trag îndărăt.

— Ce-ai văzut?

— Să ți-o trag!

— Chiar nu vrea nimeni să coopereze aici?

— Mă uit eu, zice Pax.

Înainte să facă vreo mișcare, fata îl îmbrâncește îndărăt și își întinde capul ca să privească prin găurile din ușă, apoi se retrage la adăpost.

— Patru Obsidieni, șase Cenușii, trei Maronii. Șase puști EFC-37, două pistoale GR-19, două Eaglefor PR-117 și un pumn electromagnetic Vulcan 8k. N-am reușit să văd restul.

Mă holbez la ea.

— Nu prea te-ai jucat cu păpușile, nu?

— Ăsta e planul tău? întreabă ea. Cum poți să numești ăsta plan?

— Tranca-tranca! Tu ești aia care a fost răpită, neroado!

Mă ridic pe vine și-l înghiontesc pe Duce cu pistolul.

— Zi-le să nu tragă!

— Nu trageți.

— Mai tare, evident!

El mă privește urât, de parcă are de ales. Îl apuc de boașe prin halat și le răsucesc.

— Nu trageți! Vă vorbește ducele vostru! Nu trageți!

Îndrăznesc să arunc o privire grăbită prin ușă. Un șir de ghimpi blochează culoarul. Se privesc unii pe alții dezorientați.

— Spune-le să pună armele jos!

— Puneți armele jos!

Mă uit din nou afară.

— Măi să fie!

Oamenii i-au dat ascultare.

— Ieșim, zic eu.

Îl împing pe Duce în sus și mă ridic și eu, folosindu-l ca scut, cu un braț petrecut în jurul gâtului lui și cu pistolul lipit de capul lui. Ne apropiem de ușă cu pași târșâiți. Trebuie s-o lovesc cu piciorul ca s-o deschid. Tirul ghimpilor aproape a scos-o din balamale. Copiii mă urmează.

— Ei, e cam jenant, zic eu privind șirul de bandiți.

Unii sunt în impermeabile, alții abia s-au dat jos din pat, treziți de zgomot. Armele lor sunt presărate pe podea.

— Vreau să vă retrageți cu spatele de-a lungul culoarului. După aia vă lipiți moacele de podea. Dacă mișcă vreunul sau dacă se uită la mine într-un fel care nu-mi place, îi zbor capul Ducelui vostru. E clar?

Oamenii își privesc Ducele.

— Faceți-o, șuieră el. Ascultați ce vă spune!

Ghimpii se retrag de lângă armele lor și se culcă pe podea. Printre ei sunt patru Obsidieni și pe ăștia îi supraveghez cu cea mai mare grijă. Gorgo nu-i aici. Asta-i rău. Străbatem repede podeaua eliberată. Pax culege de pe jos un mic pistol cu plasmă. Fata strâmbă din nas, preferând briciul. Îi conduc spre lifturi și ei mă urmează la numai un pas distanță. Electra atinge butonul cu mânerul armei. Deodată, pistolul lui Pax se declanșează. Sunetul îmi explodează în ureche. Din tavan plouă cu tencuială.

— De ce-ai făcut asta, Corcitură?

— Unul dintre ei se întindea după ceva.

— Păi, atunci împușcă-l pe el, nu tavanul!

În spatele meu, liftul scoate un clinchet. Intrăm cu spatele. Ducele scoate un mic râset dement, dar nu are nimic interesant de spus. Copiii sunt îngroziți, până și fata cea antipatică.

— Recomandare profesională, zic eu privindu-l pe băiat peste umăr. Dacă se pare c-am pus-o, folosește pistolul ăla asupra ei.

El își coboară ochii către pistol. Fata se uită urât la mine.

— Încercam să fiu de ajutor! zic eu.

La etajul ocupat de Duce nu ne așteaptă nimeni. Probabil vestea s-a răspândit. Dar mă așteptam măcar să-l văd pe Gorgo. Străbatem repede holurile pustii și revenim în apartamentul Ducelui. Cina noastră încă mai e pe masă. Electra înhață în treacăt un pumn de tentacule de caracatiță și le îndeasă în gură. Ieșim în patio și traversăm un părculeț cu copaci-înger și pietriș ca să ajungem la scânteietorul iaht Viespea CR-17 al Ducelui. Nu văd nici urmă de ghimpi. Ceva nu-i în regulă. Îl țin pe Duce între mine și clădire, apoi am o revelație.

— Sunt în navă, spun eu. Nu…

Pax activează comenzile ușii și aceasta se ridică șuierând și dând la iveală interiorul întunecos. Nimeni nu se repede la noi dinăuntru. Privesc din nou către clădire și nu văd pe nimeni pe urmele noastre. Apoi zăresc o lucire metalică. Cu trei etaje mai sus, dincolo de o fereastră din sticlă securizată, zăresc chipul palid al lui Gorgo lipit de o țeavă lungă. Se produce o mică străfulgerare. Geamul se sparge. În clipa aceea îmi dau brusc seama de ce a zâmbit Gorgo când i-am zis că-i omul Ducelui. Ceva ca un ciocan încins mă lovește în partea dreaptă a pieptului. Totul amuțește și câmpul vizual mi se îngustează. Mă clatin năucit, laolaltă cu ducele. De parcă dansăm blues. Fac un pas înapoi, încercând să-l târăsc pe Duce în navă. Călcâiul mi se agață de ceva și cad cu Ducele peste mine. Îi privesc ceafa și o bucată de cer și-i simt mirosul părului. Încerc să-l împing și să mă ridic, dar el nu se mișcă. Încerc să mă târăsc de sub el. Ducele scoate un soi de clănțănit. Ies de sub el și mă întorc pe burtă, apoi încerc să mă ridic. Nu pot. Brațul drept îmi e prea slăbit ca să mă sprijin.

— Ajutor…, zic distant, încet, neînțelegând de ce nu reușesc să mă ridic. Ajutor…

Nici nu știu cui anume mă adresez. Simt niște mâini apucându-mă de subsuori. Băiatul trage de mine ca să mă ridice. Aproape cad din nou.

— Lasă-l! strigă fata.

— Haide! îmi urlă băiatul în ureche.

Mă împing cu picioarele și mă sprijin de el, poticnindu-mă către ușă și lăsându-l în urmă pe Ducele care sângerează la marginea rampei. Mă simt mai bine cu fiecare pas. Fata stă proțăpită pe picioarele depărtate, ținând cu ambele mâini pistolul furat de băiat și trăgând dezlănțuit în direcția ferestrei. Panourile de sticlă din jurul lui Gorgo zboară în țăndări. Un glonț al lui îmi trece pe sub urechea stângă, luând cu el și lobul. Se izbește de metalul navei și ricoșează până se înfige în podea. Ajuns pe culoarul principal al navei, mă feresc din ușă. „Trebuie să ne luăm zborul”.

— Trebuie să decolăm! zic eu.

Cu băiatul pe urmele mele, mă împleticesc până în cabina de pilotaj și mă așez pe scaunul pilotului. Privesc panoul de comandă, obișnuindu-mă cu el. Împing contactul și îl răsucesc. Pe consolă se aprind lumini.

— Salutări, maiestatea voastră eterică, toarce nava.

Apăs butonul de igniție. Cele două motoare ionice ale Viespii se trezesc la viață.

— Închide ușa! țipă fata. Închide afurisita de ușă!

Caut butonul de retractare a rampei și, încă năucit, nu îl găsesc. Băiatul se întinde peste mine din scaunul copilotului și îl apasă. Simt rampa retractându-se în navă. El mă întreabă ceva. Mă întorc să-l privesc.

— Ce zici?

— Poți să zbori? repetă el.

— Sigur că pot să zbor!

Mă întind către comenzile propulsoarelor și le activez. Viespea se ridică de pe platforma de aterizare. Acționez maneta motorului principal și țâșnim de pe pista de aterizare, pierzându-ne în peisajul citadin al Endymionului.

— Fir-aș afurisită, zice fata în timp ce turnul se face tot mai mic în urma noastră. A fost demență!

— Ești bine, Electra? întreabă băiatul.

Ea face semn că da.

— Ducele e mort? întreb eu.

— Să mă-nghită iadul dacă știu, zice fata.

— Unde ne duci? întreabă băiatul.

— Înapoi în Hyperion. O să ne ia o oră de zbor cu chestia asta. Pot să-i chem pe oamenii mamei tale să ne întâlnim la jumătatea drumului. Sindicatul va urmări nava, dar cu excepția navelor militare, nimic nu poate prinde o Viespe. Atât timp cât nu aterizăm, suntem în siguranță, iar tu o să ajungi la mama acasă.

— Ar trebui să anunțăm Paza locală, zice băiatul.

— Și pui tu pariu că nu sunt pe lista de plăți a Sindicatului? Credeam că părinții tăi sunt niște genii.

— Sunt.

Mârâi.

— Probabil nu se transmite genetic.

Cei doi mă privesc ciudat.

— Ce-i? Mi-a crescut ceva pe față? îi întreb.

— Te simți bine? mă întreabă băiatul.

— Sunt super.

— Super?

— La naiba, zice fata. Nu arăți deloc super. Parcă ești pe moarte.

— Ce izvoraș de veselie ești!

O durere arzătoare din pectoralul meu drept crește tot mai mult până devine chinuitoare. Parcă am un cerc în jurul pieptului. Ceva ud și fierbinte mi se prelinge pe coaste și-mi îmbibă lenjeria de corp. Privesc în jos și observ o mică gaură în costum. Îmi introduc un deget înăuntru și simt o durere ascuțită. Când îl scot, e plin de sânge. Un șoc rece îmi invadează fiecare celulă, de la sfârcuri până la degetele picioarelor, de parcă eram scufundat în apă înghețată.

— O! Am fost împușcat, constat eu.

Glonțul trebuie să fi trecut prin Duce și să fi intrat în mine. Acum pare evident, dar atunci chiar n-am reușit să-mi dau seama ce se petrecuse.

— Ai mai fost împușcat vreodată? întreabă Pax prudent.

— Nu chiar. Felicitări, tocmai m-ați văzut pierzându-mi virginitatea! le zic printre dinții care-mi clănțăne.

Mă doare tot mai rău cu fiecare minut. Mă uit la rană. Credeam că o să intru mai repede în stare de șoc. Când luptam alături de Fii, am văzut Aurii sângerând de moarte după o

lovitură de schijă în coapsă. Pe alții i-am văzut încasând gloanțe sau lovituri de pumn electromagnetic în față și continuând să funcționeze cu falca pe jumătate zburată. Odată, un Roșu a continuat să lupte vreme de o oră după ce o grenadă i-a sfâșiat brațul. A murit mai târziu, dar, chiar și-așa mă bazez pe faptul că toți suntem diferiți. Sunt mândru de mine.

Dar, în curând, frica devine mai mare decât mândria.

Rana e serioasă și în spate nu există o rană de ieșire a glonțului. Vârfurile degetelor îmi sunt reci. Dinții îmi clănțănesc și durerea e de neimaginat. Îi privesc pe copii, care discută între ei în timp ce zburăm peste districtele industriale ale Endymionului – zone grav avariate în timpul bătăliei pentru Luna, și nu la fel de iubite de Quicksilver – și mă întreb dacă ei știu cât de gravă e rana. Mă întorc spre holopad-ul navetei, aflat în partea dreaptă a consolei de zbor, și formez din memorie numărul lui Holiday. Răspunde aproape imediat și mă pomenesc față în față cu ea, Suverana și alte câteva persoane.

— Ephraim…, spune ea ușurată. Ai…

— Sunt chiar aici, spun eu.

Extind unghiul camerei video, incluzând întreaga cabină, ca să-i poată vedea pe copii.

— Pax! exclamă cu vocea gâtuită de emoție.

Lacrimile umplu ochii enervant de simetrici ai Auriei.

— Sunt aici, mamă.

— Ți-au făcut vreun rău?

— Nu, minte el. Sunt în siguranță.

Suverana se uită la cineva aflat în afara cadrului.

— Sun-o pe Victra și spune-i că Electra e în siguranță.

— O să atace Sindicatul dacă află.

— Pe asta și contez.

Suverana se uită din nou către cameră.

— Unde ești, Ephraim? Trimite-ne coordonatele, și oamenii mei îți vor ieși înainte.

— Nu, zic eu. Nu vreau să risc să mă arunci în închisoare. Eliberează-o pe Volga și, imediat ce ea e în siguranță, îi las pe copii pe un acoperiș de unde oamenii tăi pot să-i recupereze.

— Nu așa ne-am înțeles.

— Ghinionul naibii.

— Sângerezi…, zice Electra.

Privește dincolo de mine.

— Oricum o să cadă cu nava.
— Prefer să mă încred într-un Galben de la o clinică ilegală decât să pun bază pe cuvântul unui Auriu, rânjesc eu.
— Mergem la Citadelă, zice Pax din spatele meu.
— Poate nu m-ai auzit…
Mă întorc și descopăr vârful unui brici la câțiva centimetri de ochiul meu drept. Băiatul a luat o poziție de duelist.
— Supune-te, cetățene! Altfel voi fi silit să învăț cum se pilotează o navă!

59. LYRIA

Iertare

Privesc din balcon o escadrilă de distrugătoare-de-aripi ce se ridică pierzându-se în noapte de pe platformele de lansare ale Palatinului. Motoarele lor lasă în urmă dâre de fum albastre și se pierd în depărtare, către Hyperion, lăsând în urmă zidul Citadelei.
Copiii sunt în siguranță. La fel și Ephraim. Ușurarea pe care o simt la gândul că ticălosul ăla a supraviețuit mă surprinde și pe mine. Nu-s iertătoare din fire, dar mi-e milă de omul ăsta și de suferința lui. I-am ghicit spaima când a văzut că oamenii Suveranei au capturat-o pe Obsidiana aceea. E un bărbat. Crescut fără dragoste, la fel ca tata și ca frații mei, călcat în picioare de aceeași Republică stângace care ne-a scos și pe noi din mină. Nu pot să-l urăsc, așa cum nu mă pot urî pe mine. Poate nu e iertare, dar e tot ce-i pot oferi.
Doar pentru că suferă nu înseamnă că are dreptul să-i facă și pe alții să sufere.
E vina lui.
Lângă mine, Holiday privește în tăcere zborul navelor și pe chipul ei aspru se citește nostalgia. Suverana i-a interzis să ia parte la misiune, motivându-i că e nedormită de patruzeci și opt de ore. Până și eu știu că adevărata cauză este legătura dintre ea și Ephraim. Femeia asta dură nu pare capabilă de iertare. Mă întreb dacă a fost întotdeauna atât de intensă.
— Ce șanse-i dai? o întreb.

Mai întâi cred că nu m-a auzit și că ascultă în căști discuțiile dintre piloți, apoi îmi dau seama că pur și simplu îmi ignoră întrebarea.

— Nu fac pariuri, răspunde după un moment.

— Sigur că nu.

— Ephraim n-o să moară, zice ea.

— E binecuvântat sau ceva de genul ăsta? Protejat de Vale?

— Nu. Nu binecuvântat, spune pe un ton distant. A lucrat pentru Fii, știai? Li s-a alăturat după moartea fratelui meu.

Vocea ei e domoală, mecanică.

— A lucrat ca recrutor și pe urmă a devenit vânător de cicatrice. Asta înainte de căderea Casei Lune, înainte chiar de Bătălia din Ilium. Când agenții Societății erau stăpâni pe luna asta, el a adus aici oameni ca tine și ca mine. I-a învățat să lupte. Să supraviețuiască și să ia înapoi ce le fusese luat. După ce Revolta a preluat controlul Lunii, a fost trimis în Endymion să găsească un Auriu care organiza raiduri. Era o cursă. I-au interogat oamenii în fața lui. I-au jupuit de vii și l-au silit să privească. Până am ajuns noi acolo, nu mai rămăsese decât el. Auriul a fost prins ținând în mână cuțitul de jupuit.

Se oprește, tulburată de amintire.

— Dar... Auriul deținea informații de care Suverana avea nevoie, informații în schimbul cărora a obținut o amnistie totală. Ephraim l-a văzut eliberat pe cel care i-a jupuit prietenii.

Mă privește.

— Ideea e că Ephraim vrea să moară, dar nu poate. E blestemul lui.

— De aia ai capturat-o pe Obsidiană, zic eu. Pentru că nu e în stare să-și vadă încă un prieten murind?

Ea ridică din umeri.

— Știu cum să provoc durere.

În ochii ei nu e nici urmă de regret. Pare făcută numai din cremene și fier, o ființă care a venit pe lume deja adultă, fără mamă sau tată, fără trecut sau viitor. Nu o femeie, ci mai degrabă o lopată sau un topor.

— Și ce fel de persoană înseamnă că ești? o întreb.

Nu-mi răspunde imediat.

Arată către est, către Noul Forum, aflat în partea opusă a Citadelei. Clădirea boltită al cărui contur abia se deslușește în întunericul nopții, se înalță dintre copaci ca un deal înzăpezit, în

contrast cu liniile brutale ale forumului în formă de piramidă pe care îl folosea Societatea.

— Frumos, nu?

Fac semn că da. Holiday privește spre Forum.

— Crezi că a fost construit de mâini curate?

•

Când ne alăturăm lor, Suverana se sfătuiește deja cu Theodora și cu Daxo. Păstrez distanța față de Rozalie și de Auriu, căci mâna încă mă mai furnică după tortură. Deasupra mesei, o hartă arată escadra apropiindu-se de nava furată. Suverana privește calm, discutând cu Theodora, dar îi simt încordarea ascunsă. Are ochii roșii și sub ei i-au apărut cearcăne. Pe masă se văd cești de cafea și resturile unei cine. Cât poate rezista un Auriu fără să doarmă?

— … nu putea să fi făcut asta singur, îi zice Daxo Theodorei.

Se întrerupe când mă vede intrând în cameră împreună cu Holiday.

— Continuă, zice Suverana.

Daxo ezită o clipă din pricina prezenței mele.

— Sindicatul lucrează cu cineva. Propun să nu spunem asta Senatului până nu aflăm mai multe. Spionii mei o să aibă nume până dimineață. Capete până la finele săptămânii.

— Theodora? întreabă Suverana.

— Știi părerea mea. Cu cât ascundem mai mult timp lucrul ăsta de Senat, cu atât compromitem mai mult transparența pe care ai promis-o. Senatorul Caraval deja se interesează ce-a fost cu traficul ăla neobișnuit de deasupra Hyperionului.

— E o prostie să mă prezint în fața senatorilor până când fiul meu nu e în siguranță lângă mine, spune Suverana. Nu-mi permit să-i aud spunând că o mamă nu poate guverna când copilul ei e în pericol. O să clevetească și o să convoace un referendum ca să mă silească să demisionez înaintea votului. Nemaiavându-i de partea noastră pe Caraval și pe Arămiii lui, o să pierdem cu șase la șapte. Vetoul meu e tot ce poate opri acest absurd proces de pace.

— Cine te-ar înlocui? întreabă Theodora.

— Senatul va vota. Până la următoarele alegeri, majoritatea e cea care conduce, răspunde Daxo.

— Până nu aflăm cine a făcut-o se va bănui că e o strategie pentru a amâna votul, spune Theodora.

— Știu deja cine a făcut-o, spune Suverana.

Theodora și Daxo schimbă priviri nedumerite.

— Sindicatul a fost angajat. Dar de cine? Cine are cel mai mult de câștigat?

Așteaptă un răspuns. Nu primește niciunul.

— Lordul Cenușă. Nu poate înfrânge legiunile, așa că i-a pus gând rău Senatului. Darrow a avut dreptate. Asta s-a întâmplat pentru că m-am purtat cu blândețe. N-ar fi trebuit să le permit celor de la Vox să-l alunge.

Se concentrează din nou asupra hologramei navei fiului ei care revine în Hyperion, bătând darabana cu degetele ei lungi.

— Lyria, spune ea sfredelindu-mă din priviri.

De data asta nu-mi aplec ochii, ci o privesc știind că ăsta e momentul în care va cădea securea. Dar tonul ei mă surprinde.

— Ai făcut o greșeală gravă, fata mea. Una care ar trebui să pună capăt serviciului tău aici sau oriunde. Dar fără tine nu i-am fi găsit pe Volga și pe…

Îi aruncă o privire lui Holiday.

— … Ephraim. Fiul meu va fi din nou alături de mine pentru că tu ai avut curajul să-ți recunoști greșeala. Acum trebuie să o recunosc și eu pe a mea.

Cum ar putea înțelege cât m-au costat pe mine greșelile ei? Ea și-a pierdut fiul timp de câteva zile și crede că știe. N-o să-și imagineze niciodată noroiul. Muștele.

— Ți-ai pierdut familia, spune ea. Ai avut încredere în Republică, și noi nu ne-am dovedit demni de această încredere.

Apoi face ceva ce mă năucește. Se lasă într-un genunchi, cu ochii în pământ.

— Nu o merit și nu trebuie să mi-o acorzi, dar o să ți-o cer totuși: poți să ne ierți? Poți să mă ierți că nu m-am achitat mai bine?

S-o iert?

Nu înțeleg ideea. Nici consilierii ei. O privesc cu gura căscată, la fel de șocați ca mine. Cosițele ei aurii sunt la nivelul ochilor mei. Văd fire răzlețite. Îi simt răsuflarea, mirosind vag a ulei și a cafea. Aud aerul pătrunzându-i printre buze și umplându-i plămânii, apoi ieșindu-i pe nări, îi văd umerii ridicându-se și coborând. Și-a lepădat puterea și stă cu sufletul dezgolit în fața mea. E doar o femeie. Doar o mamă cu mai mulți copii decât oricare alta. Poate că-mi înțelege durerea. Mai înainte a fost o

luptătoare pentru libertate. Un soldat. E ușor să uiți asta. A văzut noroi și acum cred că și-l amintește.

Nu mai pot să mă agăț de mânie, de ranchiună sau de durere. Nu vreau decât s-o ajut, să protejez alte familii ca a mea. Dacă renunț la mânie nu e o jignire față de memoria Avei, a lui Tiran și a copiilor. Îi onorez. Și pentru prima oară în viață încep să sper.

Întind o mână tremurândă și îi ating părul.

Ea se ridică în picioare.

— Mulțumesc!

Dau din cap, incapabilă să exprim ceea ce simt în cuvinte care să nu sune prostește.

— O furtună amenință Republica, zice ea încet. Asta a fost doar prima rafală. Încă mai ai un rol de jucat în toate astea.

— Ce aș putea face eu? întreb.

— Ai o voce, nu-i așa? Când o să mă înfățișez dinaintea Senatului, voi avea nevoie de tine ca martor. Depoziția ta va salva vieți. O să-i aducă în fața justiției pe cei din spatele răpirii. O să mă ajuți, Lyria din Lagalos?

— Dacă îmi promiteți că Liam va fi îngrijit și că o să i se redea vederea. Știu că se poate, dar nu am destui bani.

Mă privește amuzată.

— Te târguiești cu mine?

— Nu vă ajut dacă nu-l ajutați.

— Bine. Ne-am înțeles.

Scuip în palmă și i-o întind. Ea o privește surprinsă, apoi îmi strânge mâna.

Holiday mă conduce către ușă. Din prag, mă întorc.

— Aș putea să-l văd pe Kavax?

— Nu, zice Suverana. Nu cred că-i o idee prea bună în momentul ăsta.

Încuviințez și o urmez pe Holiday afară din încăpere.

În pragul ușii mele mă opresc.

— Poți să-i spui lui Liam că-s teafără? o întreb pe Holiday. Probabil și-a făcut griji.

— I s-a spus că te-a trimis Kavax cu treburi. Nu și-a făcut griji.

— Chiar și-așa. Pot să-l văd? N-o să-i zic nimic.

— Îmi pare rău, dar a fost destul de riscant să te duc să te întâlnești cu Ephraim. Nu ne mai putem permite alte riscuri.

Îmi sesizează dezamăgirea, dar mă privește fără simpatie. Apoi de pe buzele ei subțiri se desprinde un oftat.

— Și dacă-i duc o bomboană sau o prăjiturică și-i spun că-i din partea ta? Te-ar mai înveseli?

— Ai face tu așa ceva?

Ea ridică din umeri.

— Ce-i place cel mai mult?

— Ciocolata.

— În regulă.

Rămân în așteptare, privind-o.

— Ce-aștepți? O îmbrățișare? Treci înăuntru!

Lovește cu degetele mecanismul de deschidere a ușii. Ușa glisează în perete.

— O, zic pășind înăuntru, mulțumesc pentru…

Ușa mi se trântește în nas.

— Cenușii afurisiți! bombăn eu.

Camera nu e mare, dar e curată și are o baie cu duș. Epuizată, dau drumul la apă și aburii încep să se ridice. Îmi lepăd hainele de împrumut, stângace din pricina feșei care-mi imobilizează umărul, și stau sub șuvoiul de apă fierbinte, gândindu-mă ce norocoasă sunt că mai trăiesc. Că nu sunt o fugară.

„Ați fi mândre de mine, Ava, mamă”. Știu asta. Și mai pot face atâtea. Pot s-o ajut pe Suverană până se termină totul și poate reușim să-i doborâm pe toți ticăloșii ăia. Dar nu Sindicatul mi-a ucis familia. Orice se întâmplă aici, Mâna Roșie va rămâne nepedepsită. Cum poate fi corect?

Opresc dușul și stau lângă gurile de ventilație, lăsând aerul fierbinte să-mi usuce apa de pe pântece și sâni. Când deschid ochii, văd pe podeaua umedă o pereche de pantofi aparținând personalului de întreținere. Ochii mei se ridică mai sus. Femeia e o Maronie de vreo treizeci și cinci de ani, cu două alunițe mari, un nas coroiat și un păr zburlit ca un cuib de pasăre. Ține în mână un pistol. La capătul lui e un ac hipodermic imens, pe care mi-l extrage din piept. Fac un pas către ea și-mi pierd echilibrul. Nu simt nici măcar duritatea pardoselii. Lumea se învârte și se încețoșează. Și ultimul lucru pe care-l văd e femeia ce mă bate pe obraz.

— Bună, trădătoareo! Casa Barca îți trimite salutări.

60. DARROW

Cenușă din cenușă

Apollonius, Sevro și cu mine ne croim drum printre gărzile fortăreței. Se pare că majoritatea forțelor au fost trimise să lupte dincolo de ziduri, cel mai probabil pentru a împiedica trupele lui Apollonius să aterizeze. Cele rămase nu opun cine știe ce rezistență violenței noastre combinate. După ce facem praf un trio de gărzi Cenușii de lângă lifturile gravitaționale, ne despărțim ca să-l căutăm mai eficient pe Lordul Cenușă. Eu și Sevro rămânem împreună, în timp ce Apollonius pornește pe cont propriu.

Căutarea nu durează mult.

— Aici trebuie să fie, spune Sevro în fața unor uși duble poleite cu aur.

— Probabil că-s Pătați înăuntru, zic eu. Ar trebui să-l așteptăm pe Apollonius.

— Ai nevoie de el și când te ștergi la cur? întreabă Sevro.

Deschide ușile cu un șut.

— Ți-a venit factura, Lord Cur!

În încăpere e liniște.

În ciuda mulurilor florale decadente și a pereților vopsiți în alb, camera e cavernoasă și nemobilată, cu excepția unui pat mare cu baldachin, orientat către fereastra deschisă a unui balcon aflat deasupra mării. Dincolo de pervaz unduiește vag un scut electromagnetic. În jurul patului se văd ghemuite o mulțime de forme tentaculare. Mai întâi cred că sunt cavalerii lui, dar o rază de lumină din camera alăturată cade pe metalul cenușiu și-mi dau seama că nu sunt oameni, ci aparatură medicală. Mici ecrane afișează semnele vitale.

O Rozalie bătrână în cămașă de noapte și doi servitori Maronii înarmați cu vătraie stau la picioarele patului, apărându-l pe ocupantul lui. Maroniii atacă urlând din rărunchi. Îi doborâm, încercând să nu-i omorâm cu pumnii noștri îmbrăcați în metal. Rozalia de lângă pat plânge.

— Nu! țipă ea. Nu vă apropiați de el!

O trag din fața patului și Sevro se apropie prudent. Ea mă zgârie cu unghiile, rupându-și-le în armura mea.

— Monștrilor!

Scuipatul ei îmi împroașcă obrazul.

— Monștri ce sunteți!

Sevro îi trage un pumn în ceafă. O prind înainte să atingă podeaua.

În încăpere plutește duhoarea morții. Sevro s-a oprit la picioarele patului ținând cu o mână perdelele de mătase. E palid la față.

— Darrow!

Smulge perdeaua de mătase din cadru, permițându-mi să văd.

În pat, acoperit cu multe pături, zace ceea ce a fost cândva un uriaș. Când, ca lăncier în casa lui Augustus, l-am cunoscut pe Lordul Cenușă, avea peste doi metri în înălțime și cântărea cât un Telemanus. Pe vremea aceea trecuse de o sută de ani, dar era încă maiestuos și agil, în ciuda dimensiunilor sale. Vigoare pe care și-a păstrat-o de-a lungul numeroaselor noastre confruntări din prima fază a războiului. Deși de-a lungul ultimilor ani chipul său a apărut în transmisiunile Centrului, îmi dau seama acum că a fost o minciună și înțeleg de ce se ascunde aici, în citadela lui înconjurată de mare.

E redus la o treime din ce era.

Ce-a mai rămas e emaciat și scheletic. Brațele i s-au subțiat, mușchii i s-au uscat. Pielea, cândva neagră ca onixul, atârnă acum și e plină de coji gălbui, emanând puroi ce îmbibă bandajele albe. Ochii lui cândva strălucitori sunt duși în fundul capului care e chel și a cărui piele uscată se întinde ca un strat de solzi subțiri pe craniul lui gigantic. Sârme și tuburi cu fluid îl leagă de mașinile ce veghează în jurul patului, reciclându-i sângele și eliminând dejecțiile. Parcă-l mâncase ceva pe dinăuntru.

— Mă întrebam cine-a ciocănit, murmură el.

Ochii lui, pătați de o infecție gălbuie, mă privesc fără umor. O hologramă plutește lângă pat, înfățișându-ne bătălia de afară.

— Am crezut că-s cei din familia Saud, veniți în sfârșit să-și revendice planeta. Dar acum văd că se termină așa cum ar trebui, cu lupi.

Cuvintele sunt simple și lipsite de mânie. Numai vocea îmi mai amintește de bărbatul de odinioară. E un bas profund, sfidător și mândru, deși e prizonieră în acest trup sfârșit, ca

tunetul unei furtuni de vară captiv într-un lampion de hârtie zdrențuit.

Am fost adversari vreme de zece ani. Am dansat de-a curmezișul lumilor într-un duel fără sfârșit. Fiecare mișcare contracarată de o alta, la rândul ei contracarată, toate făcând parte dintr-un joc gigantic pe mai multe table: mai întâi jungla de metal de pe Luna, apoi câmpiile și mările de pe Pământ și de pe Marte, apoi orbitele Centrului și, în sfârșit, centura nisipoasă a Mercurului, unde eu i-am luat planeta, iar el mi-a distrus armata. Acum, toate acele teatre imense și acele milioane de oameni s-au redus la această clipă, la această cameră de pe o insulă îndepărtată, și nimic n-are sens.

— Nu-s așa cum te-ai așteptat? întreabă el zâmbind.

— Hai să-i tăiem capul, zice Sevro.

— Nu încă.

— Ce așteptăm? Rahatul ăsta are întâlnire cu viermii.

— Încă nu! mă răstesc eu.

Sevro pășește agitat în jurul patului.

— Tu ești exact așa cum m-am așteptat, zice Lordul Cenușă. Distrugătorul unei civilizații seamănă adesea cu fondatorii ei.

Își umezește gura cu apă dintr-un tub și își drege glasul cu un sunet grotesc.

— Trebuie să-mi cer scuze, Darrow. Că nu te-am văzut mai repede, când erai un băiat și ai dat peste cap Institutul. Dacă aș fi deschis ochii și te-aș fi remarcat, în ce lume am trăi încă! Dar te văd acum. Da. Și ești fantastic.

În vocea lui e admirație. E familiaritate. Câți oameni rămași în viață l-ar putea înțelege pe bărbatul ăsta? Câți știu ce înseamnă să dai un ordin ce va ucide milioane de ființe? Înghit în sec. Ura față de Lordul Cenușă se domolește la vederea ruinei care a devenit și mă cuprinde teama că o voi apuca și eu pe același drum accidentat.

Nu așa mi-am imaginat confruntarea noastră finală.

— Ce ți s-a întâmplat? îl întreb. De când ești așa?

Lordul mă privește cercetător, ignorându-mi întrebarea.

— Văd că ai păstrat cicatricea de la noi. Și ochii. Ce-a mai rămas din Roșul acela?

— Destul.

— A, zice el încet. Presupun că așa trebuie să-și spună orice bărbat la vreme de război.

Răgușește și suge din nou apă din tub.

— Că va exista un sfârșit și că, atunci când acesta va veni, va fi rămas destul din el. Destul cât să fie tată. Frate. Iubit. Dar știm că nu-i așa. Nu, Darrow? La final, războiul îi devorează și pe învingători.

Cuvintele lui cad ca o povară asupra mea. Aș vrea să pot spune că am fost altfel decât el. Că voi supraviețui acestui război. Dar de la o zi la alta băiatul din mine moare. Spiritul care a alergat pe culoarele Lykosului, care s-a ghemuit în pat împreună cu Eo, a început să moară din ziua în care și-a privit tatăl atârnând în ștreang și n-a plâns.

— E un preț pe care sunt dispus să-l plătesc pentru a mă descotorosi de tine, spun eu.

— Face parte din moștenirea ta genetică de Roșu. Tânjești, simți nevoia să te sacrifici. Bravule pionier! Trudește. Sapă. Mori pentru binele umanității. Pentru ca Marte să fie verde. V-am proiectat să fiți sclavii perfecți. Și asta și ești, Darrow. Schimbă-ți ochii! Ia-ne cicatricea! Distruge-ne imperiul! Asta n-o să schimbe ce ești de fapt în sinea ta. Un sclav.

Afară vuiesc bombe. Sevro scuipă într-un colț, semn că răbdarea i se apropie de sfârșit.

— Lorn mi-a zis odată că ai fost cel mai bun prieten al lui, spun eu. Că te-a admirat cândva. Înainte de Rhea. Înainte să te încoronezi cu cenușă.

— Rhea a fost o afacere rațională. Șaizeci de milioane de vieți ca să garantezi ordinea pentru optsprezece miliarde.

Își arcuiește buzele uscate.

— Ce crezi c-ar fi făcut Lorn dac-ar fi văzut ce erai? Chiar crezi că te-ar fi cruțat?

— Nu. Cred că mi-ar fi smuls inima din piept, răspund eu.

A putut întoarce spatele Societății sale, dar n-ar fi lăsat-o niciodată să se prăbușească. Aud un zgomot la ușă. Apare Apollonius, singur. Ochii Lordului Cenușă se întunecă de ură. Dar văzând halul în care e dușmanul lui, Apollonius nu pare atât de șocat, pe cât ar fi de așteptat.

— Ah, constat că Lordul Cenușă chiar a devenit demn de numele lui.

Apollonius se așază pe marginea patului și dă cearșafurile la o parte, descoperind picioarele cadaverice ale bătrânului războinic. Țâțâie din limbă și împunge cu degetul pielea cojită

de pe coapsă, apoi desprinde o bucățică de crustă și o freacă între degetele lui înmănușate în metal, până ce o pulbere fină curge pe pat.

— Te-a durut mușcătura?

— Deci chiar tu ai fost! murmură Lordul Cenușă. Atalanta nu m-a crezut.

— Am dinți până și în adâncuri, zice Apollonius. Am slujit cu credință. Fără să înșel sau să iau mită. Dar tu m-ai trădat ca să-mi furi totul. Mi-ai asmuțit propriul sânge împotriva mea. Asta, bunul meu domn, a fost o greșeală gravă!

Simt o spaimă rece strecurându-mi-se în vine. Mă îndepărtez de Apollonius. Sevro își ațintește spre el pumnul electromagnetic.

— Știai că e în halul ăsta, și nu mi-ai spus? îl întreb.

— Ticălosule! șuieră Sevro.

Apollonius zâmbește.

— Temnicerul nu s-a mulțumit să-mi cumpere doar roșii și târfe.

— Ești mort, căcatule, zice Sevro, însă nu trage.

— Nu știam dacă a funcționat, zice cu nevinovăție Apollonius. Dar sunt încântat de rezultat.

Lordul Cenușă încearcă să-l scuipe, dar e slăbit și saliva i se prelinge pe bărbie.

— Răzbunarea merită moartea întregii tale rase, potaie răsfățată?

— Rasa mea? Apollonius se ridică. O, nu, domnul meu, eu sunt o rasă în sine!

— Acum cât timp? întreb apucându-l pe Apollonius de beregată. Acum cât timp ai făcut asta?

— Acum trei ani, răspunde nemulțumit de atingerea mea. Nu mai suntem aliați?

Se retrage calm, ducându-și mâna la gât. La auzul veștilor, Sevro are un aer năuc.

Trei ani. Trei ani în halul ăsta… Nu putea să-și fi condus armatele sau flota de pe Mercur de aici. I-ar fi fost imposibil să comande bătălia, din pricina defazajului temporal. Dar atunci cum de mi-au rezistat atât? Cine i-a condus în luptă? Cine e responsabil pentru noile lor tactici? Cine a fost cu adevărat în spatele hologramelor lui de pe puntea de comandă, în cele câteva prilejuri când i-am vorbit?

— Da, gâfâie Lordul Cenușă de parcă-mi citise gândurile. Simți groaza, sclavule? Știind că ai venit până aici, că ți-ai divizat Republica și familia, că ai făcut un pact cu diavolul ăsta ca să ucizi un om bătrân și bolnav ajuns la capătul zilelor?

Îmi înfrâng impulsul de a urla. Simt că mă prăbușesc. Ce irosire! Ce irosire de necrezut!

— Cine a fost? întreb.

Lordul Cenușă îl privește pe Apollonius.

— Cine altcineva? Singura fiică pe care mi-ai mai lăsat-o.

— Atalanta, șoptesc eu.

— Ultima mea Furie, zâmbește el mândru. I-ai distrus căminul. I-ai ucis surorile. Acum ai venit să-i iei și tatăl. Era o fată frivolă. Ar fi trebuit să trăiască în pace, Darrow, dar tu nu i-ai adus decât război.

Mă privește batjocoritor.

— Toate astea pentru nimic, murmură Sevro ca pentru sine. L-am ucis pe Wulfgar pentru nimic. Am venit până aici. Darrow…

Nu știu ce să spun.

— Unde e Atalanta acum? întreabă Apollonius.

— Departe de aici, zice Lordul Cenușă. Discuțiile de pace au fost ideea ei. Se aștepta să dizolvi Senatul. Să iei frâiele. Dar tu ai plecat. Trebuia să te fi alăturat flotei tale, Darrow!

Erau prea puține nave pe orbită. Am presupus că restul se aflau de cealaltă parte a planetei. Dar acum știu ce vrea să spună.

— Imposibil, replic. Ar fi fost detectate.

El zâmbește.

— Cu zece ani în urmă, ai venit pe Luna din ceața războiului. Atalanta va ataca flota ta de deasupra lui Mercur. E redusă la jumătate din pricina… ieșirii tale din Senat. O să ardă. Și faimoasa ta armată de la suprafață va arde.

Ceva în mine știe că are dreptate, pentru că ar fi fost mult prea frumos ca totul să se termine odată cu el, azi. Dacă Atalanta i-a condus forțele, dacă sunt pe drum ca să distrugă oastea Republicii, atunci războiul nu se termină. Ci reîncepe. Iar, și iar, și iar. Nu știu dacă Republica mai poate îndura o nouă lovitură. E vina mea. N-ar fi trebuit să lansez Ploaia de Fier, dar din mândrie și din atâtea alte motive am lăsat-o să cadă și de atunci ea nu s-a mai oprit. Mi-am sfărâmat familia, l-am ucis pe Wulfgar și am venit până aici degeaba.

Lordul Cenușă mă urmărește cum înțeleg toate astea, dar fără prea mare satisfacție. În aceste ultime clipe ale sale, nu manifestă nicio bucurie. Nicio cruzime satisfăcută. Ci numai o mare epuizare.

— Orion și Virginia trebuie să afle că Atalanta o să atace, zic eu amorțit. Trebuie să plecăm.

— Crezi că ți-aș mai spune toate astea dacă aș crede că ai vreo șansă să influențezi desfășurarea lucrurilor?

— Darrow, trebuie să le înștiințăm…, spune Sevro.

— Ai venit până aici, continuă Lordul Cenușă. Ai traversat marele abis de cerneală crezând că mă poți ucide și te poți întoarce acasă, la familia ta. Dar nu ți-a mai rămas nimic la care să te întorci. Nici Republică. Nici familie…

— Nici familie…, repet eu.

Sevro face un pas în față.

— Mai zi o dată!

— V-ați lăsat copiii în urmă, nu?

Sevro se aruncă asupra bătrânului și își înfige o mână în gâtul lui.

— Ce tot spui acolo?

Lordul Cenușă îi zâmbește. Fețele le sunt la câțiva centimetri una de alta.

— În final, ești la fel ca mine. Mi-am sacrificat copiii în războiul ăsta al meu. La fel faci și tu acum.

Strânsoarea lui Sevro slăbește.

— Fiica ta. Se uită la mine. Și fiul tău. Au fost răpiți.

Nu!

Degetele mi se încleștează de stâlpul patului acestui bărbat degenerat și simt ceva schimbându-se în mine. Atingerea unei groaze fără nume, cea care mă așteaptă când mă trezesc din coșmaruri și, cu iluziile uitate pe moment, văd lumea drept locul nemilos care-i cu adevărat. Un vânt înghețat șuieră prin inima mea și știu că am pierdut. Mi-am lăsat băiatul în urmă.

— Minți, șoptește Sevro.

Suntem fiecare în lumea groazei lui, scufundându-ne fiecare în întunericul său, incapabili să credem, să înțelegem că spune adevărul. E ranchiuna unui om pe moarte. Asta e tot ce poate fi. E tot ce pot să accept.

— Minți, spune Sevro din nou.

E alb la față ca laptele.

Dar nu minte. E prea satisfăcut.

— Tu ai fost? șoptesc eu.

— Aș vrea eu! A fost unul de-ai tăi.

— Cine?

Lordul Cenușă mă studiază, apoi își întoarce capul imens și privește în largul mării scânteietoare, spre care spiritul său deja și-a luat zborul.

— Lorn avea dreptate, șoptește el cu glas răgușit. Nota de plată vine la sfârșit.

— Cine mi-a răpit fiul? urlu eu. Cine?

Cu un urlet animalic, Sevro se repede pe lângă mine și-l lovește pe Lordul Cenușă. Iar și iar, până când mâinile i se umplu de sânge până la încheieturi, iar buzele bătrânului sunt o masă de carne. Trag de Sevro. Îmi repede un pumn în falcă. Rezist, agățându-mă de el în timp ce respiră cu greutate. Mă împinge și se răsucește către Lordul Cenușă cu briciul scos din teacă.

— Avem nevoie de el viu! strig eu. Trebuie să aflăm mai multe!

Aud un pocnet ușor și, când mă întorc, Lordul Cenușă face spume la gură. Scuipă pe cearșaf un dinte fals. Apollonius îl ia și-l adulmecă.

— Otravă.

— Cine mi-a răpit copilul? întreb apucându-l de umeri. Spune-mi!

Zâmbește arătându-și gingiile putrede.

— N-o să vorbească, spune Apollonius.

Sevro mârâie.

— Asta nu înseamnă că o să aibă parte de o moarte ușoară.

— Sunt de acord cu corcitura, zice Apollonius.

Ia ceva de pe unul dintre aparatele medicale. O sticlă cu spray antibacterian cu care asistentele au curățat probabil echipamentul. Ia o lumânare de lângă pat.

— Nu…

Ochii Lordului Cenușă sunt holbați de frică, iar limba i se împleticește din cauza otrăvii.

— Apollonius…

Dau să mă apropii de el. Sevro mă îmbrâncește.

— Dă-i foc ticălosului, mârâie el.

Dar Apollonius mă privește.

— Secerătorule?

Tristețea din mine n-are sfârșit.

L-am ucis pe Wulfgar.

Mi-am distrus familia.

Mi-am pierdut fiul.

Pentru stăpânul ăsta nenorocit de sclavi.

— Dă-i foc!

— Nu!

Lordul Cenușă se străduiește să se ridice din pat.

— Oprește-te!

— Cenușă din cenușă…

Apollonius răsucește tubul ațintindu-l către Lordul Cenușă.

— Țărână din țărână.

Apasă butonul. Spray-ul antibacterian șuieră, învelindu-l pe Lordul Cenușă într-o peliculă de chimicale. Apoi Apollonius aruncă lumânarea pe pat. Alcoolul se aprinde și un foc albastru se întinde cu repeziciune.

Lordul Cenușă urlă. Focul înghite coaja uscată a trupului său. Dă din mâini ca o insectă-călugăriță, încercând să se apere de foc, cu pielea contractându-se și fierbând, umflându-se și apoi înnegrindu-se, în timp ce un fum acru umple încăperea. Tuburile din plastic conectate la pântecele și la brațele lui se contractă, smucind aparatura medicală către pat.

Apollonius se retrage și contemplă încântat oroarea. Infernul dansează în ochii lui, aruncând umbre ciudate pe pomeții lui proeminenți. Stau alături de Sevro și nu simt nicio satisfacție, ci numai o singurătate abisală. Familia și prietenii mei, distruși de războiul meu, de alegerile mele.

Durerea mă sfâșie pe dinăuntru cu dinți mai necruțători decât flăcările astea.

Și în timp ce Lordul Cenușă își dă sufletul, întorc spatele acestui omor, simțindu-mă la fel de pierdut ca atunci când m-am apropiat de eșafod cu șaptesprezece ani în urmă și am simțit funia în jurul gâtului. Tot ce-mi doream pe atunci era să fiu tată. Și acum mi-am pierdut fiul.

61. LYSANDER

Lordul Lunilor

Discuțiile care umplu Sala Justiției din orașul-capitală Sungrave încetează când Romulus au Raa intră în încăpere. Înaintează într-o tăcere demnă, înveșmântat într-un chimono de postav cenușiu și aspru. Îl încadrează oamenii lui loiali: Marius cel diform, bătrâna Pandora și o mulțime de Pretori, veterani cu părul alb. Lipsesc din jurul lui – și chiar se remarcă prin absență – membrii generației mai tinere. Cei de vârsta mea, sau cam pe-acolo. Elevii străluciți ai generației post-Revoltă se înghesuie adoratori sus, pe băncile de piatră ale amfiteatrului, în jurul Seraphinei, al Călătorilor Prafului și al altor căpetenii de vază de pe Ganymede, Calisto și Europa, plus un contingent de pe lunile lui Saturn și Uranus.

Sala Justiției este o comoară întunecată, fiind pavată cu piatră neagră, lustruită. Are trei laturi, iar intervalele dintre rândurile dinspre sud, nord și vest sunt abrupte ca tribunele unui stadion. Tavanul înalt se îngustează, alcătuind o piramidă cu vârful din fier. Pe latura de est, separată, doisprezece Cavaleri Olimpici stau cu picioarele încrucișate, dispuși în semicerc pe un podium de marmură, cu fața către public. Fiecare poartă o mantie lungă, în armonie cu titlul său. A lui Diomede e cenușie ca un nor de furtună. A lui Helios e de un alb strălucitor. În spatele lor plutește o piramidă de marmură cu vârful aurit. Bătrâna Justiție stă la dreapta piramidei, în jilțul ei de ulm. Tânăra Șansă care a asistat la duel stă la stânga, în scaunul ei de os. Una e amintirea, cealaltă promisiunea.

După binecuvântarea ceremonială și alte ritualuri, Romulus și oamenii săi se așază în centrul sălii, pe perne subțiri. A lui e amplasată separat, în vârful celorlalte treisprezece. Helios au Lux, Cavalerul Arab al ordinului Olimpicilor, cu gâtul lung, chel cu excepția mustății lungi și albe ale cărei capete sunt prinse cu inele de fier, privește din umbra glugii sale, arogant ca un șoim. Diomede e așezat la dreapta sa. O femeie cu ochi imenși și față de broască râioasă stă la stânga lui, purtând insigna Cavalerului Furiei.

— Romulus, începe Helios cu o voce bubuitoare căreia îi lipsește orice urmă de duplicitate. Suveran al Dominionului Marginii, Dominatus al Casei Raa, ai fost adus dinaintea Consiliului Olimpic pentru o audiere imparțială a învinuirilor formulate împotriva ta de acuzatorul tău, Didona au Raa.

Didona stă singură în fața consiliului, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Să aduci acuzații dinaintea consiliului e o aventură riscantă. Dacă acestea vor fi considerate false, va suferi soarta pe care ar fi avut-o pârâtul în caz că ar fi fost condamnat. Dur.

— Acuzator, prezintă-ți acuzațiile!

Didona se ridică fără fasoane.

— Prima acuzație: neglijență grosolană pe timp de război.

Cavalerii o așteaptă să-și continue lista, dar ea se așază.

Mulțimea șușotește. Nu l-a acuzat de trădare, așa cum a și spus. I-a jucat pe toți pe degete. Odată ce soțul ei e silit să abdice sau să accepte o conducere comună, ea își va consolida poziția. În spatele meu, aud doi bărbați exprimând o părere diferită.

— Ce lașitate din partea ei să nu-l acuze de trădare, spune unul dintre ei.

— E nepotism. Omul a știut. Trebuie să fi știut.

Încăperea amuțește când Helios întreabă:

— Nu formulezi nicio acuzație de trădare?

— Nu.

Ea nu adaugă nimic și-l privește calmă pe soțul ei.

— Prea bine. Acuzatorul poate prezenta dovezile sau martorii care să susțină acuzația de neglijență grosolană pe timp de război.

— Probabil că ați auzit deja în ce constă prima dovadă.

Ridică holograma în aer și prezintă dovada adusă de Seraphina cu privire la înșelătoria Secerătorului, într-o previzibilă tăcere. Romulus stă implacabil, privind cum docurile mor în aerul de deasupra lui, scăldându-l în lumina lor.

Următoarea dovadă e o comunicare dintre Romulus și Darrow, extrasă din înregistrările secretizate ale Bătăliei din Ilium. În aer apare înregistrarea făcută de camera de pe casca lui Romulus. Se află într-un hol plin de fum. În jur se zvârcolesc muribunzi, în timp ce el stă în mijlocul unui schimb de focuri în armura lui stropită cu sânge, înconjurat de Aurii și Obsidieni mecanizați.

Cei doi fii ai săi, Diomede și Enea, îl acoperă în timp ce el îl apelează disperat pe Darrow. Chipul îi e livid de groază.

„Darrow, ascultă cu atenție. Colosul și-a modificat traiectoria și se îndreaptă spre Ganymede”.

„Se-ndreaptă spre docuri. Îl poate intercepta vreo navă?”, întreabă Secerătorul.

„Nu! Nu sunt în raza noastră. Dacă Octavia nu poate câștiga, atunci o să ne distrugă. Docurile astea sunt viitorul poporului meu. Trebuie să cucerești puntea cu orice preț!”

„O să fac tot ce pot”, sunt ultimele cuvinte ale Secerătorului.

„Mulțumesc, Darrow. Și noroc. Prima cohortă, la mine!”

Legătura cu Darrow se întrerupe și prin camera lui Romulus îi vedem pe el și pe fiii săi atacând în lungul holului. Are loc o explozie. Carcasa navei se sfâșie în partea dreaptă și un fragment de metal străpunge capul lui Enea, fiul cel mai mare al lui Romulus, care e apoi absorbit în spațiu. Filmul se încheie.

Romulus stă pe podea, într-o tăcere solemnă.

Urmează un ultim film. E conversația care a avut loc între Romulus și Darrow după ce s-a încheiat Bătălia din Ilium. Romulus se afla în Palatul Spânzurătorii de pe Ganymede, iar Darrow, în nava sa. Cele două chipuri plutesc în aer.

„Așa cum ți s-a promis, dispui de autonomie”, spune Darrow.

Romulus stă pe podea, tras la față, cu ciotul brațului drept înfășurat în bandaje albe.

„Iar tu ai navele”, spune el foarte încet, ca și cum toată energia îl părăsise. „Dar n-o să-ți ajungă ca să învingi Centrul. O să te aștepte Lordul Cenușă”.

„Sper. Am planuri în ceea ce-o privește pe stăpâna lui”.

Romulus face o pauză.

„Pleci spre Marte?”

„Poate”.

Ochii Roșului sunt batjocoritori, tonul lui insinuant, în timp ce Romulus afișează un aer calm, o combinație de politețe și disciplină militară. Omul tocmai și-a pierdut un fiu și un braț, asta ca să nu pomenim de docurile distruse. E imaginea unui adevărat Auriu!

„Mi se pare ceva ciudat în ceea ce s-a întâmplat”, zice el cu răceală. „Dintre toate navele cucerite de oamenii mei, nici măcar una nu avea o încărcătură nucleară mai mare de cinci

megatone. În ciuda a ceea ce susții tu. În ciuda… dovezilor tale”.

„Oamenii mei au găsit destule. Vino la bord dacă te îndoiești de mine. Nu e deloc ciudat că le-au depozitat pe Colos. Roque voia să le țină sub stricta lui supraveghere. Am avut noroc că am reușit să preiau…” Un pârâit întrerupe înregistrarea, „… controlul asupra punții. Docurile pot fi reconstruite. Viețile nu pot fi aduse înapoi”.

Sună ca o amenințare.

„Oare le-au avut cu adevărat?”

„Aș risca viitorul poporului meu bazându-mă pe-o minciună?”, zâmbește cu cruzime Regele-Sclav. „Lunile tale sunt în siguranță. De acum încolo, îți croiești singur viitorul, Romulus”. Ochii i se îngustează, devenind două crăpături. „Calul de dar nu se caută la dinți”.

„Într-adevăr”. Într-o tăcere apăsătoare, Romulus își înghite mânia și mândria, lăsându-l pe Regele-Sclav să-l ia peste picior. „Aș vrea ca flota ta să plece până la sfârșitul zilei”.

„O să ne ia trei zile să căutăm supraviețuitori”, răspunde Darrow ignorându-i solicitarea. „Plecăm după aceea”. „Foarte bine. Navele mele vă vor escorta până la granița pe care am convenit-o. După ce nava ta amiral trece de centura de asteroizi, nu te mai întorci niciodată aici. Dacă vreuna dintre navele aflate sub comanda ta trece vreodată granița, suntem în război”.

„Îmi amintesc condițiile”.

„Vezi să nu le uiți. Transmite salutări Centrului din partea mea. Eu cu siguranță o să transmit salutări din partea ta Fiilor lui Ares pe care-i lași în urmă”.

Legătura cu Secerătorul se întrerupe, dar imaginea lui Romulus continuă să plutească în aer. Se cutremură și calmul îi piere, lăsând să se întrevadă omul cu inima frântă de dedesubt. Apoi imaginea se stinge.

Didona își privește soțul, retrăind împreună cu el, durerea morții lui Enea.

— Remarcând duplicitatea acțiunilor Regelui-Sclav, este absolut evident că s-ar fi impus investigații mai amănunțite. Nu numai cu privire la veridicitatea amenințării nucleare pregătite, chipurile, de Suverană împotriva noastră. Ci și cu privire la veridicitatea acțiunilor Regelui-Sclav în timpul și înaintea

Bătăliei din Ilium. Ancheta cerută de consiliu a fost sabotată de soțul meu. Nu cred că avem dovezi că știa adevărul despre măsurile luate de Regele-Sclav împotriva docurilor noastre…

Spune asta ca să domolească furia Auriilor de pe Ganymede, care au construit aceste docuri și apoi le-au văzut căzând peste orașele lor.

— … dar nu cred că exagerez spunând că ar fi trebuit depuse eforturi mai mari pentru descoperirea adevărului. Acum aș vrea să o chem ca martor pe Seraphina au Raa.

Seraphina coboară și se oprește între Didona și Romulus.

Didona i se adresează fiicei ei.

— Când ai dobândit dovada holografică a distrugerii docurilor și ai revenit cu ea în spațiul Marginii ai fost arestată de oamenii Suveranului?

— Da. Așa cum și trebuia.

— Le-ai divulgat natura informațiilor pe care le aduceai?

— Nu.

— A existat vreun moment în care Romulus a recunoscut că știa adevărul despre distrugerea docurilor?

— Nu.

Seraphina își privește tatăl.

— Prin acțiunile lui față de mine și secretul în care le-a întreprins a urmărit să mă cruțe de pedeapsa capitală fiindcă încălcasem Pax Solaris. A fost dragoste paternă, nu un complot. Știa că pătrunsesem în Golf. Nu știu dacă îmi cunoștea motivele. Dar știa că ar fi trebuit să mă aducă dinaintea Consiliului Lunilor.

— Crezi că se face vinovat de neglijență pe timp de război?

— Nu am căderea să judec asta.

— Îți mulțumesc, Aureolato.

Seraphina salută ducându-și pumnul la inimă, apoi revine printre prietenii ei. Didona își încheie pledoaria.

— Acuzațiile mele se reduc la asta, pentru că, deși cred că soțul meu a greșit necontinuând investigațiile, nu avem suficiente dovezi ca să demonstrăm că a fost complice în a-i ascunde consiliului informații. Nu cred că există cineva care să-l poată numi trădător.

Unul dintre ganimedeni își exprimă zgomotos dezacordul.

— În consecință, cer numai demiterea lui din poziția de Suveran.

Se așază.

Helios continuă.

— Romulus, contești aceste acuzații?

Romulus se ridică.

— Nu.

— Nu dorești să aduci dovezi contrarii?

— Nu. Sunt vinovat de acuzația de neglijență.

Capete se înclină aprobator. E un răspuns onorabil, unul la care se așteptau, demn de un Auriu de Fier. Pe Luna, procesul ăsta s-ar fi întins ani în șir, cu nesfârșite apeluri, depozite de dovezi și armate de avocați Arămii. Până s-ar fi terminat, jumătate dintre cei implicați ar fi fost morți sau rudele lor ar fi fost răpite și torturate până când s-ar fi ajuns la decizia corectă. Bunica ar fi dat foc guvernului înainte să cedeze puterea.

Ar fi avut de învățat de la acest bărbat.

Pe podium, Diomede arată ca un om proaspăt scăpat de la eșafod. Tatăl lui va fi demis sub acuzația de neglijență, dar războiul iminent îl va cruța de închisoare. Este chiar posibil ca Romulus să conducă oastea familiei sub comanda Didonei. E o minune.

Dar apoi, venind din spatele Cavalerilor Olimpici, un sunet fragil de clopoțel spulberă toate planurile. Membrii consiliului se întorc în direcția sunetului. Șansa, o copilă de abia zece ani, desculță, stă tăcută în picioare ținând în mâini un clopoțel de fier. Ochii ei albi privesc mulțimea intimidantă. Didona se încruntă dezorientată. Seraphina șușotește cu prietenii ei. Mă încearcă presimțirea unui dezastru iminent. În minte mi se înalță semnale de alarmă, căci mi-l amintesc pe tutorele meu, Hyeronimus, vorbind despre vechile coduri care instituie regulile proceselor de acest fel. Mulți uită că Albii nu stau în spatele Olimpicilor numai așa, de dragul spectacolului. Nu pot decide verdictul, dar au o putere unică, din strămoși. De aici vine expresia: „Dacă șansa nu ne va fi potrivnică”.

Helios îi face semn copilei să înainteze. Ea se apropie și-i șoptește la ureche. Chipul lui se crispează. Fata revine la locul ei, iar cavalerii încep să discute. Ceea ce se spune îl face pe Diomede să pălească. Arunc o privire către Seraphina și-i simt tulburarea chiar dacă-i de cealaltă parte a încăperii. Diomede clatină din cap ascultând spusele lui Helios. La fel și alți doi cavaleri mai tineri. Cavalerul Morții, o femeie mai în vârstă, își părăsește locul de la marginea podiumului ca să discute cu

Helios, gesticulând cu vehemență. Cavalerilor mai tineri nu le sunt pe plac spusele ei, dar, după ce Helios pare să fie de acord, renunță la obiecții și își înclină lent capetele, în semn de supunere.

Helios cere să se facă liniște în sală.

— Am discutat între noi și am ajuns la un acord. Deși rareori se recurge la asta, Parcele au dreptul să aducă acuzații suplimentare în numele Statului. Nu ne face nicio plăcere să dăm glas acestor acuzații, dar suntem Consiliul Olimpic și e de datoria noastră să îl acuzăm pe Romulus au Raa de trădare în formă gravă.

Încăperea explodează. Însemnații sar în picioare. Didona își pierde cumpătul.

— N-am făcut o asemenea acuzație!

— Nu contează, spune Helios.

— E procesul meu! Acuzațiile mele!

— Este dreptul Parcelor să adauge acuzații suplimentare. Știi asta. Acum stai jos!

— Diomede…

— Consiliul s-a pronunțat, mamă, spune Diomede, care pare pe punctul de a leșina. Trebuie să încetezi.

Didona se așază furioasă, aruncându-i soțului ei o privire îngrozită. Pedeapsa pentru trădare e moartea.

În timp ce oamenii din spatele lui sunt copleșiți de furie, Romulus e singurul care nu pare afectat, așteptând cu răbdare ca Helios să continue.

— Dacă Parcele pot aduce acuzații suplimentare, nu stă în puterea lor să prezinte dovezi. Ar trebui să fie o problemă simplă, una care să fie consemnată pentru a nu exista resentimente care să roadă fundația națiunii noastre când ceasul hotărâtor se apropie. Șansa noastră a fost înțeleaptă și corectă făcând uz de dreptul ei. Haideți să lămurim totul și să ne continuăm drumul ca un popor unit!

Îl privește pe Romulus și oftează.

— Prietene, mă supără că trebuie să te insult, dar funcția mă silește.

— Desigur.

— Două întrebări simple, două răspunsuri simple și ne putem continua drumul. Ai știut că Darrow din Lykos a distrus docurile și ai conspirat pentru a ne ascunde acest fapt? Da sau nu?

Romulus are o expresie senină. Aceeași pe care i-am văzut-o pe chip în timp ce-și demonta briciul, în ziua în care ne-am întâlnit prima oară. Se ridică încet, se îndepărtează de pernuța sa și își lasă unica mână să-i alunece pe lângă trup, îndreptându-și mantia la spate. Își înalță capul și privește spre consiliu și spre soția sa cu ochi ce par să vadă dincolo de oamenii din încăpere.

— Romulus, șoptește soția lui, care-l cunoaște bine. Nu…

— Da, spune Lordul Lunilor. Am știut și am conspirat în acest sens.

Tăcerea din încăpere se spulberă pentru a doua oară. Tribunele, Didona, toți, în afară de oamenii lui Romulus și de consiliu, vociferează. Diomede a încremenit șocat. Seraphina privește în jur ca un copil pierdut.

— Nu vrea să spună asta! șuieră Didona către consiliu. Nu vrea să spună asta! Șterge-o din înregistrări și stabilește un nou proces cu acuzația asta!

Helios e la fel de uluit ca toți ceilalți.

— Nu pot.

— Își încalcă jurământul, spune Didona. E o minciună. Nu a avut nicio dovadă. Poate c-a bănuit, dar bănuielile nu contează. Am văzut toți înregistrările. Poate fi presupus, dar nu demonstrat. Nu avem decât dovada c-a fost neglijent. Diomede, spune-i…

— Mamă, a recunoscut singur, zice Diomede neajutorat.

— Afurisită-i fie mărturia, băiete! E tatăl tău! E afurisitul de Romulus au Raa!

Mi se rupe sufletul când o văd răsucindu-se neajutorată, ca și cum se îneacă, iar noi n-am putea-o salva. Eu însumi mă simt la fel de pierdut.

— Didona, te rog, spune Romulus din spatele ei.

Ea se întoarce către el, refuzând în continuare să accepte, însă treptat, privindu-l în ochi, înțelege că nu există cale de întoarcere. O străbate un tremur pe care-l pot observa chiar și de la patruzeci de metri depărtare, când își dă seama că lumea ei, familia ei sunt spulberate irevocabil și știe că și-a făcut-o cu propria-i mână.

— Spune-le că minți, șoptește ea. Spune-le că ai bănuit, dar n-ai știut.

— Dar am știut, spune Romulus. Am știut, pentru că holograma după care ai trimis-o pe Seraphina mi-a fost oferită mai întâi mie.

— Ce?

Romulus au Raa îi privește pe membrii consiliului ca un om care și-a luat deja rămas-bun de la această lume.

— Mi-a fost oferită mie. Mi s-au trimis câteva imagini. I-am invitat pe agenți în Margine și le-am ieșit înainte lângă Enceladus. M-am bazat pe reputația mea de om de onoare ca să-i atrag acolo cu originalul. Am luat un șoim de război și i-am ucis pe toți, apoi le-am ars nava. Desigur, așa cum ați putut vedea, a existat o copie.

— Ai făcut asta singur? întreabă Helios privind-o pe Pandora.

— Sunt Romulus au Raa, zice el zâmbind trist. Poate vă întrebați de ce am făcut asta și de ce v-o mărturisesc acum, deși mă va costa viața. Mi-am trăit toată viața cât mai onorabil cu putință. Dar am purtat prea mult timp acest secret. Și, așa cum ar întreba tatăl meu, ce e onoarea fără adevăr? Onoarea nu stă în ceea ce spui, ci în ceea ce faci.

Văd cum Seraphinei i se frânge inima și mi se pune un nod în gât. Pe obrajii femeii se preling lacrimi.

— Trăim în baza unui cod. Eu l-am încălcat, deși motivele mele au fost îndreptățite. Să vă servească de avertisment tuturor. Am mințit fiindcă am știut că, dacă am fi văzut ce le-a făcut Regele-Sclav docurilor noastre, n-am fi avut de ales decât să declarăm pacea nulă și să pornim la război. Eu cred că acest război ne va distruge. Pe toți, Margine și Centru deopotrivă. Tot ceea ce Culorile au construit împreună. Tot ceea ce am apărat. Moștenirea Societății va pieri. Nu pentru că brațele noastre sunt slabe. Nu pentru că liderii noștri sunt slabi. Ci pentru că luptăm împotriva unei religii al cărei zeu încă trăiește. În această clipă, e muritor. Se încovoaie sub povara cârmuirii și alianțele lui se destramă. Dar dacă pornim împotriva lui Marte sau a Lunii, Culorile se vor uni. Vor deveni un val și generalul lor cel muritor va deveni din nou zeul lor războinic. Și dacă o să cadă, se va ridica un altul și un altul. Suntem prea puțini. Suntem prea onorabili. O să pierdem acest război, tot atât de sigur cum știu că-mi voi pierde viața. Vă îndemn să-mi simțiți moartea. Să o lăsați să fie cea din urmă, nu cea dintâi pierdere a acestui război

care a revendicat viața tatălui meu, a fiicei mele, a fiului meu și acum a mea.

Seraphina izbucnește în plâns. Didona își lasă capul în jos și trupul i se înmoaie. Simt tristețea trezindu-se și-n mine, un ecou al durerii resimțite la moartea lui Cassius. E tragic să vezi cum firea unui om e cea care-l condamnă, mai ales când e o fire atât de aleasă ca a lui Romulus.

Helios se ridică. Vocea lui e abia o șoaptă.

— Romulus au Raa, ai fost găsit vinovat de acuzațiile care ți s-au adus. Gărzi, arestați-l pe condamnat și pregătiți-l să se reîntoarcă în țărână!

62. LYSANDER

Auriu de Fier

Pe o dună sulfuroasă înghețată, înconjurat de Lorzii Lunilor, Romulus au Raa își ia rămas-bun de la copiii săi. Nu sunt prezenți decât membrii familiei. Nu știu de ce am fost invitat și eu. Purtând un kryll și o armură antiradiații, privesc de pe margine cum el se apleacă și-și lipește fruntea de a micuțului Paleron. Copilul plânge pentru tatăl său. Lacrimile îi îngheață pe obraji. Romulus se oprește dinaintea lui Marius. Cei doi bărbați își ating frunțile cu stoicism.

— Iartă-ți mama! Onorează-mi numele și slujește Marginea! spune Romulus.

— Cum dorești, tată.

Marius privește cu răceală cum Romulus se apropie de Diomede. Războinicul își apleacă privirea spre tatăl său ca un copil gigantic, sperând, împotriva a toate, că bărbatul va face un miracol și totul se va dovedi a fi un vis urât.

— Îmi pare rău, tată, spune el cu un suspin care-i umflă pieptul. Te-am dezamăgit.

— Nu. N-ar fi trebuit să te amestec în asta. Dar cât sunt de norocos să-i pot spune „fiu” unui bărbat ca tine. E o mândrie pe care n-o poți înțelege. Într-o zi vei avea copii și, dacă măcar unul dintre ei îți va fi atât de drag pe cât îmi ești tu mie, vei înțelege

cât de binecuvântat am fost. Urmează-ți inima oricât te-ar costa!

Își iau rămas-bun, iar el se apropie de Seraphina. Fata e răscolită de vină și durere. El își lipește fruntea de a ei.

— Flacăra mea.

Ea se retrage.

— Nu trebuie să mori.

— Dacă trăiesc, Marginea se va diviza din pricina mea. Voi mă puteți ierta, dar cum ar putea-o face Codovanii? Cum m-ar putea ierta orice om de pe Ganymede care și-a pierdut un fiu sau o fiică? Din pricina minciunii mele, dreptatea le-a fost refuzată. Sper ca asta să-i liniștească. Dar… dacă Marginea va declara război trebuie s-o facă unită.

Seraphina nu spune nimic. El îi atinge obrazul.

— Te însuflețește același spirit ca pe fratele meu. Nu-l lăsa să te mistuie cum s-a întâmplat cu el. N-ai nimic de dovedit. Gloria de dragul altora nu valorează nimic.

Își pune palma pe inima ei.

— Contează ce-i aici. Cinstește-ți conștiința și familia.

Zâmbește în spatele măștii kryll, făcând riduri în colțurile ochilor.

— Într-o bună zi o să înțelegi de ce am făcut asta.

— N-o să înțeleg niciodată.

Încearcă s-o îmbrățișeze, dar ea se retrage și se îndepărtează de familia ei, traversând duna în timp ce Diomede o strigă. Romulus o privește plecând. Nu se apropie de Didona și nici de mama lui, care a preferat să nu vină să-și vadă fiul murind, ci se îndreaptă către mine.

— Lord Raa, spun eu înclinând capul.

— Unii ar spune că eu ar trebui să mă înclin dinaintea ta, moștenitor al lui Silenius, zice el.

— Cei mai mulți care ar spune asta sunt morți, zic eu. În plus, sunt oaspetele Casei voastre.

— Adevărat.

Îmi face semn să îl urmez și ne îndepărtăm câțiva pași de familia sa. Vântul rece urlă în jurul nostru, azvârlind gunoaie în ochelarii mei reflectorizanți. Kryllul încălzește aerul care trece prin membrana sa și-mi pătrunde în gură. Romulus privește, peste umăr, către ai săi.

— Se întreabă de ce te-am adus aici.

— Nu-s singurii.

El mă studiază cu unicul său ochi.

— Semeni mult cu mama ta.

— Ați cunoscut-o?

— Nu foarte bine.

Mă surprinde privind către Seraphina, care stă pe marginea unei dune îndepărtate și se uită la noi.

— De ce ați cerut să fiu aici, domnul meu?

— Mai există o șansă de a opri acest război, Lysander. Poate nu de la început. Mă tem că este prea multă furie. Nici moartea mea nu o va opri. Dar ai șansa de a o împiedica să ne distrugă pe toți. Înainte de Revoltă, puterea noastră nu venea de la oștile sau navele noastre. Venea din faptul că eram uniți. Cu mult timp în urmă, Silenius au Lune, strămoșul tău, și Akari au Raa, strămoșul meu, au stat unul lângă altul. Unul cu sceptrul, celălalt cu spada. Ei au creat Pax Solaris. Ei ne-au eliberat de sub dominația Pământului. Te așteaptă o alegere ce va influența vieți aflate dincolo de imediata ta apropiere. Fugi așa cum ai făcut în ultimii ani sau devin-o ecoul acestor mari oameni.

Se apleacă spre mine, cu glasul răgușit, încărcat de emoție. Unicul lui ochi pare să-i plutească pe față, celest și detașat de trupu-i muritor. Își pune mâna pe umărul meu.

— Mi-ai salvat fiica. Poți acum să salvezi planetele?

Nu așteaptă un răspuns, pe care sunt oricum prea uluit ca să i-l dau. Revine la familia sa, ca să-și ia rămas-bun de la soție. Rămân în urmă, copleșit de povara întrebării lui. Am făcut deja primul pas, ignorând ultima dorință a lui Cassius. Pe al doilea, trădând-o pe Gaia. Am puterea să-i fac și pe ceilalți? Pot duce povara moștenirii mele?

Îl privesc pe Romulus luându-și adio de la familia sa. Marele om o privește pe Didona cu o dragoste atât de profundă, încât simt că n-o pot pricepe. Eu n-am cunoscut o dragoste ca a lor. Seraphina stă singură pe dună și mă întreb ce o fi simțit Romulus când a văzut-o prima oară pe Didona, pe Venus, cu atât de mulți ani în urmă. Dacă a iubit-o așa de mult, cum a putut fi atât de curajos, încât să aleagă să se despartă de ea? Este oare aceasta onoarea adevărată, în stare pură? Smuls de lângă familia mea, mă simt pierdut, incapabil să înțeleg un bărbat, un tată, un soț care pune ceva mai presus de dragoste.

Ceva se trezește în adâncul meu. O dorință de a fi la fel de nobil pe cât e el acum. O nevoie de a-i cinsti amintirea, deși abia l-am cunoscut.

— În ultimii zece ani, l-am tot căutat pe bărbatul cu care m-am măritat, îi spune Didona soțului ei.

Mă chinuiesc să-i aud, în ciuda vântului.

— Acum îl revăd. Tânărul Lord al Lunilor care a ars un oraș pentru fata de pe țărmul cu perle. Romulus cel Îndrăzneț. Didona din Numide. Ce pereche au fost! Ce sfârșit au avut!

— Nu, șoptește el. Ăsta nu-i sfârșitul. Te-am iubit dinainte să te fi întâlnit. Te voi iubi până va pieri soarele. Și când o va face, te voi iubi în beznă. La revedere, nevastă!

Pășește mai aproape, își scoate masca de kryll și, ținându-și răsuflarea ca să nu inspire aerul toxic, îi desprinde cu blândețe masca Didonei și o trage către el pentru un ultim sărut. Se agață unul de altul și aburi li se ridică de pe buze. Apoi Romulus se retrage, își aruncă kryllul și coboară duna cu spatele.

Seraphina privește totul de pe duna ei. Nu mi se pare corect să fie singură acum. Mă pomenesc îndreptându-mă spre ea. Nu spune nimic nici când mă opresc alături ca să privim împreună ultimele clipe ale lui Romulus au Raa.

Sub supravegherea a doi asistenți Obsidieni ai Justiției Albe, Romulus își scoate cizmele. Mantia. Costumul antiradiații de dedesubt. Apoi salopeta și lenjeria, până rămâne gol pe sulful înghețat. Trebuie să traverseze pustiul, parcurgând cei optzeci de pași până la locul de odihnă al lui Akari au Raa, fondatorul Casei sale. Mormântul Dragonului e un imens obelisc negru, ce înfățișează o fiară înaripată, cocoțată pe un ciot de stâncă. Cadavre înghețate zac ghemuite pe duna din jurul mormântului sau lipite de fundația stâncoasă: alți Raa care, bătrâni, pedepsiți sau acoperiți de rușine, au venit să moară și, în moarte, să caute să ajungă la strămoșul lor, înălțând un monument umil al propriei lor puteri. Numai patru au ajuns până la Mormântul Dragonului. Romulus și-a propus să li se alăture.

Sunt o sută de grade Celsius sub zero. Tremurând de frig, se întoarce cu fața către noi, neascunzând nimic. Pieptul îi e plin de cicatrice. Abdomenul, plat și musculos. Coastele i se văd. Brațul rămas e plin de mușchi. În bătaia vântului ce șuieră prin pustiu, extremitățile încep să i se învinețească de frig. Părul neprins îi flutură la spate până ce umezeala din el îngheață.

Răcnește:

— Sunt un fiu al lui Io! Un copil al Țărânei!

Aburi îi însoțesc cuvintele în timp ce-și epuizează ultima suflare. Își lovește pieptul cu pumnul după fiecare titlu, lăsând urme trandafirii pe pielea tot mai palidă.

— Sunt un dragon al Casei Raa! Un Auriu de Fier! Akari, fii martor!

Șoptește ceva către sine.

Apoi se răsucește și se îndepărtează în josul dunei, către moarte, cu mâna pe lângă trup, cu umerii drepți și ținuta mândră, cu capul dat pe spate ca o sfidare la adresa frigului și a aerului toxic. Cristalele înghețate de sulf îi trosnesc sub tălpi, rănindu-i pielea. La al zecelea pas, lasă în urma lui o dâră strălucitoare de sânge. La al douăzecilea, trupul îi tremură în bătaia vântului.

— Douăzeci și nouă, șoptește Seraphina numărând pașii tatălui ei.

Romulus își cuprinde pieptul cu brațul, încercând cu disperare să mai păstreze ceva din căldură, în ciuda lunii flămânde.

— Treizeci și doi.

Se încovoaie, iar șira spinării îi iese în evidență.

— Treizeci și șapte.

Părul i-a înghețat și nu mai flutură în vânt, ci i se lipește de ceafă ca un animal mort.

— Patruzeci și cinci.

Deviază, îndepărtându-se de monument.

— Cincizeci.

Cade în genunchi. Lângă mama sa, Paleron izbucnește în plâns. Didona privește fără să clipească. Gheața i-a acoperit genele. Cu un efort de voință, Romulus se ridică. Sângele i se prelinge din genunchi și îi îngheață pe gambe în timp ce se poticnește înainte, mânat de voința sa inexorabilă. Un picior înaintea altuia. Sunt negre și roșii acum. Sângele îngheață peste carnea moartă, luând forma unei încălțări.

— Șaizeci.

Vocea Seraphinei devine mai sonoră, însuflețită de dorința ca tatăl ei să aibă parte de un ultim triumf.

— Șaizeci și patru.

Bărbatul refuză să se oprească. Voința lui e enormă. Suferința unei vieți întregi culminează în această unică încordare a voinței

de a demonstra că această lună, în ciuda ororilor ei, e sub puterea lui.

— Șaizeci și opt.

Mă pomenesc dorindu-mi o asemenea putere.

— Șaptezeci…

Romulus face încă un pas imposibil în susul dunei. Apoi picioarele îl trădează. Cade la zece pași de monument, se lovește cu capul de gheață și alunecă, rămânând cu fața în jos. Mâna lui înnegrită zgârie solul. Din gură îi ies aburi. Dar cu un singur braț nu se poate ridica. Se smucește pentru ultima oară. Însă efortul e zadarnic. Romulus au Raa nu are puterea să se ridice. În curând încetează să mai miște. Gheața îi acoperă trupul palid printre trupurile mortificate ale strămoșilor săi. La zece pași de Auriii respectabili care au ajuns la mormânt zace cel mai mare om al unui popor.

— *Pulvis et umbra sumus,* murmură Seraphina, auzită numai de mine.

Dedesubt, familia plânge. Luna urlă, întunericul se îndesește și, lăsându-și tatăl în urmă, clanul Raa zboară asemenea prafului purtat de vânt, pierzându-se în amurgul ce se sfârșește.

63. LYSANDER

Lux ex Tenebris

Didona stă prăbușită într-un jilț de lângă o fereastră ce dă către câmpia de sulf. E senin. Mâinile îi atârnă pe lângă brațele scaunului. Ochii mari și mânioși privesc pustiul, dar privirea îi e ațintită asupra trecutului. E o insulă de regrete, secată de mândrie și de putere, paralizată de pierderea ei.

— Ce vrei, Lune?

Îmi pune întrebarea fără să se întoarcă spre mine când pătrund în cameră însoțit de Seraphina. Tânăra m-a însoțit până aici în tăcere.

— Îmi pare rău pentru pierderea domniei voastre, îi spun.

Didona nu răspunde. Îi arunc o ocheadă nervoasă Seraphinei, știind că prezența mea e nedorită în aceste clipe de suferință. Fata îmi întoarce privirea cu ochi reci, neprietenoși.

— A fost cel mai nobil dintre oameni.

— Ce știi tu despre soțul meu? mă întreabă ea cu asprime.

— Am aflat destule din cele ce mi-a spus înainte de moarte.

— A fost deasupra vremurilor lui. Un exemplu. Și-a petrecut viața onorându-i pe Cuceritori. Dar era mai măreț decât ar fi putut fi ei. Și acum… ce irosire!

Clatină din cap.

— Taci, băiete, și lasă-mă cu durerea mea!

— Vreau să iau parte la războiul vostru, spun eu hotărât.

Didona privește un vulcan singuratic ce-și aruncă cenușa către orizontul de culoarea cromului. Seraphina se încruntă.

— Un Lune n-are ce căuta în armata noastră!

— Eu sunt de altă părere.

— Și cum mi-ai putea fi de folos, Lysander au Lune? întreabă Didona. Poți să plutești pe o dună ca un Călător al Prafului, să pilotezi pe furtună un șoim războinic sau să operezi o carapace stelară în timpul unei Ploi de Fier, în timp ce prietenii tăi mor în jur?

Pufnește cu dispreț.

— N-ai cicatrice. Te pricepi la teorii, la jocuri. Ai fost crescut într-un palat, pregătit să fii rege. Și nu există creatură mai jalnică decât un rege fără regat.

— Nu-s rege.

— Atunci ce ești?

Ce sunt? Eu însumi mă întreb asta de mai bine de zece ani.

De la căderea bunicii mele am avut puține certitudini. Am privit lumile schimbându-se, în continuă mișcare sub picioarele mele. Refuzându-mi o temelie. Umplându-mă de incertitudine și frică. Nu am știut ce voiam. Dar oricât s-ar cutremura lumile, acum știu din ce material îmi e făcut sufletul. Știu fundația pe care stau și nu mă mai tem de moștenirea mea. Dacă bunica a fost o tirană, nu înseamnă că voi fi și eu.

Văd chipurile celor pe care i-am lăsat în urmă în *Vindabona.*

Aveau nevoie de un protector. De un lider.

Știu cine sunt sau cel puțin cine vreau să devin. Și odată cu asta simt culminația celor care mi-au umplut viața. Simt calmul tatii, dragostea Ajei, strălucirea bunicii mele, onoarea lui Cassius, chiar și bătaia vagă a inimii mamei mele. Și știu că Romulus mi-a spus cuvinte înțelepte, dând glas unor lucruri pe care, în adâncul inimii mele, le știam.

— Nu sunt moștenitorul imperiului sau un cuceritor, zic încet. Dar am același drept din naștere ca voi. Aceeași moștenire. Am fost creați pentru că Pământul s-a autodistrus. Pentru că oamenii au fost dezbinați de conflicte rasiale. Haosul e în natura ființelor umane. Ordinea este visul Auriu. Am fost făcuți să fim lideri. Să unim, în ciuda diferențelor dintre noi, asta mi-a spus Romulus în ultimele lui clipe. Și are dreptate.

Seraphina mă privește cu o replică înghețată pe buze.

— Ați spus că bunica mea a fost o tirană. Așa este. Dar eu nu sunt ea. Nu sunt Aja. Nu sunt nașul meu. Sunt un Auriu de Fier.

Didona se răsucește încet către mine.

— Cât vă adunați armata pentru a porni împotriva Revoltei, trimiteți-mă la Centru în fruntea unei cohorte din cei mai buni oameni ai voștri. O să-mi găsesc nașul. O să-i spun că Marginea vine, că păcatele trecutului trebuie uitate și că vreți să vă aliați împotriva Secerătorului, astfel încât Auriii să fie uniți din nou. Dacă pacea trebuie obținută cu spada, haideți s-o mânuim împreună.

Se așterne tăcerea. Femeia se ridică și impune prin măreție. Apoi mijește ochii. Și, încet, pe chipul aspru și îndurerat al Didonei se ivește un zâmbet.

64. EPHRAIM

Regina-lăcustă

Stau cocoșat peste comenzi, pilotând nava la mare altitudine pe deasupra orașului cenușiu. Electra stă pe scaunul copilotului, cu briciul ațintit asupra mea. Sigur că micii lorzi războinici știu să dea primul ajutor. Pax mi-a tăiat cămașa și mi-a închis gaura din piept cu piele sintetică din trusa medicală a navei, dar sunt într-o formă de tot rahatul. Îmi trebuie un doctor și pachete de sânge, altfel o să mor, și încă în curând. Aș prefera să sângerez de moarte în nava asta decât să crăp într-o celulă, dar nu mai poate fi vorba de o alegere. Îmi privesc Omnivorul aflat în poala Electrei și mă întreb dacă pot face nava să se încline și pe urmă să sar pe ticăloșii ăștia mici.

— Cât mai avem? întreabă Pax.

— Escorta Republicii e la douăzeci de kilometri.

Privesc acoperișurile și traficul pietonal de sub noi și mă întreb dacă Sindicatul ne poate ajunge și aici.

— O să supraviețuiești? întreabă Electra.

— Arăt ca un Galben?

— Îți simți mâinile? mă întreabă ea.

— Nu.

Fata se întoarce spre Pax.

— Nu te uita la el, Moacă de Topor! Prefer să zbor în stare de inconștiență decât să las un puști să piloteze…

Mă strâmb de durere.

— … o Viespe.

— Zbor tot timpul pe motociclete gravitaționale, spune băiatul.

— Asta nu-i o motocicletă gravitațională, puștiule.

Trupul îmi e scăldat de o sudoare rece. Îmi șterg obrazul și-mi doresc ca Volga să fie aici. Mă simt gol fără ea, așa cum m-am simțit în tot timpul petrecut în compania Ducelui.

— Ce-i lumina aia? zice Electra indicând comunicatorul.

— Un mesaj, zice Pax. Poate-i de la mama.

Deschide un canal și pe holopad-ul dintre scaunul pilotului și cel al copilotului apare o față fără nas, distorsionată de un bruiaj facial. Pixelii roiesc arătând ca o invazie de lăcuste puse pe pradă, alcătuind un cap cu găuri în loc de gură și ochi și vârfurile învolburate ale unei coroane negre, fantomatice.

— Ephraim ti Horn, rostește, cu voce răgușită, capul fără trup al Reginei Sindicatului, înghețându-mi tot sângele care mi-a mai rămas în vine.

Copiii au încremenit șocați. Sunt suficient de deștepți ca să știe când e cazul să se teamă.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tu ești cățeaua-șefă? zic eu cu glas pițigăiat.

— Dă-mi înapoi copiii!

— Sigur că da. Vreau însă în schimb o insulă privată pe Venus și o legiune de Rozalii care să-mi aducă cocteiluri în coji de nucă de cocos. Nu-i o viață rea. Ce zici?

Îi râd în fața ei de lăcustă.

— Nu, stai să ghicesc: o să-mi oferi trei insule. Ei, la dracu’ cu propunerea ta și la dracu’ și cu tine! Nu mi-e frică de moarte și în mod cert nu mi-e frică de tine. Ephraim a încheiat transmisia.

Mă întind și opresc sistemul de comunicație, dar holograma nu dispare. Din mijlocul pixelilor rebeli, ochii goi mă sfredelesc.

— Eu i-am dăruit Ducelui nava asta, hârâie fața întunecată. E a mea. Deci și tu ești al meu. În curând ne vom vedea în carne și oase… atât timp cât mai ai așa ceva. La revedere, hoțule!

Nava se înclină brusc către babord, aruncându-l în lături pe Pax. Se izbește de peretele despărțitor. Trupul meu e smucit în curelele care-l prind de scaun.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Pax ridicându-se.

Fruntea îi sângerează.

— Nava face cale-ntoarsă, șoptesc eu.

— Înapoi către Sindicat…, zice Pax.

— Schimbă direcția! țipă Electra.

— Bună idee. Cum de nu m-am gândit? mă răstesc eu.

Comenzile nu mai funcționează. Comenzile electrice secundare sunt dezactivate.

— E pilotată de la distanță. Canalele de comunicare au murit.

Mi s-a uscat gura. Caut cu disperare o soluție să suprascriu comanda, dar controlul nu e fizic. E codat în computerul navei.

— Escorta nu va ajunge la timp, spun eu.

O să ne facă să aterizăm în cine știe ce ascunziș al Sindicatului și lumea nu va mai auzi niciodată de noi. Dar n-o să se termine aici. Nu, o s-o lungească ani de zile. Și ce se va alege de Volga?

— La dracu’!

Mă ridic în picioare și abia reușesc să nu cad. Pax mă prinde. Mă clatin, așteptând să nu se mai învârtă lumea cu mine.

— Mulțumesc.

— Ce vrei să faci? mă întreabă Electra.

— O nebunie.

Dă să-și desfacă centura de siguranță.

— Stai jos, Moacă de Topor!

Îl prind pe Pax de guler și-l trântesc pe scaunul meu.

— Centurile, amândoi!

Îi las să schimbe priviri nedumerite, în timp ce se prind cu centurile de scaunele pilotului și copilotului. Mă îndrept clătinându-mă către partea din spate a navei, sprijinindu-mă de pereți.

— Unde sunteți?

Deschid la repezeală uși și dulăpioare, descoperind frigidere pline cu șampanie, caviar și seturi de masă. Haide! Bezna îmi îngustează câmpul vizual. Cad și mă agăț de o canapea din zona rezervată servirii mesei. Bâjbâi după tubul de zoladon din buzunar. Îl scap pe jos și-l ridic. Strivesc trei pastile între dinți. O senzație electrizantă îmi curge prin vene, amorțindu-mi durerea din piept. Mă ridic în picioare și în spatele navei, chiar lângă rampa de îmbarcare, găsesc ceea ce căutam: un panou din lemn de nuc ce ascunde un dulap plin cu arme. Dincolo de un șir de puști electromagnetice și de pistoale elegante se odihnește o stivă de grenade termice învelite în formaspumă. Cineva râde. Sunt chiar eu. Scot grenadele, le strâng la piept și mă strecor către partea din spate a navei, unde-s motoarele. Pun grenadele lângă unitatea de răcire și respir înfiorat.

— Atenție, ceva stă să se-ntâmple!

Potrivesc la treizeci de secunde contorul uneia dintre grenade și, râzând, o las să cadă în grămadă. Alerg înapoi de unde am venit. Sau, mai bine zis, încerc să alerg cu picioare ca de cauciuc, trăgându-mă către partea din față a navei, folosindu-mi brațele ca să rămân în picioare, numărând în gând. Ajung în cabina de pilotaj, închid ușa după mine și mă prăbușesc pe unul dintre fotoliile pentru pasageri aflate în spatele piloților. Pax și Electra mă privesc cum îmi prind centura de siguranță. Jupiter din ceruri, fă ca scaunul ăsta să aibă plasă de protecție!

— Ce-ai făcut? mă întreabă Pax.

— O prostie, ți-am zis doar. Trei, doi, unu, fiți gata!

Fac ochii mari și-și acoperă capetele cu mâinile.

Din spatele navei se aude un bubuit asurzitor.

Ușa cabinei se îndoaie spre interior. Nava se înclină în lateral și începe să se rostogolească în jos în timp ce propulsoarele gravitaționale dau rateuri. Apoi cedează și ne prăbușim, cu orașul și cerul străfulgerând pe lângă ferestre. În timp ce coborâm vertiginos către peisajul scheletic al unuia dintre craterele Șacalului, nu pot să nu râd cu amărăciune.

Știam eu că o să fie un bilet numai dus...

65. DARROW

Ruptura

Ies din fortăreața Lordului Cenușă simțindu-mă ca o carapace goală.

Urlătorii așteaptă pe platforma de aterizare din vârful turnului. *Nessus* plutește la stânga navetei Lordului Cenușă, pregătind-o de plecare. Avariat, distrugătorul-de-aripi al lui Colloway e andocat deasupra ei. Departe, rămășițele oștii lui Apollonius și cele ale Lordului Cenușă duc o bătălie disperată în partea sudică a insulei. Răniții și morții noștri au fost urcați la bord. Nu știu încă prețul final. Jubilarea pe care prietenii mei s-au așteptat s-o simtă odată cu moartea Lordului Cenușă nu se produce. Nu când ne văd fețele. Iar când aud veștile despre Pax și Electra și despre flota Atalantei devin la fel de palizi ca Sevro. Rhonna e năucită.

— Nu, șoptește ea. Virginia l-ar fi apărat. Știu asta. Te-a mințit.

— Distrugătoarele-de-aripi ale Societății sunt la zece minute de aici, spune Pietricică. Va trebui să gonim nebunește ca să scăpăm. De pe orbita curentă, în patru săptămâni putem reveni pe Lună.

Abia o aud. Mintea mea e departe de ei, de locul ăsta. Dacă m-aș putea întoarce în timp și n-aș mai pune niciodată piciorul în locul ăsta blestemat! Nu-mi doresc decât să-mi țin fiul în brațe. L-aș apăra de toate planetele. Nu l-aș mai părăsi niciodată. Mai e în viață? Aș simți dacă n-ar mai fi? Groaza mă înșfacă din nou în gheare. Lumea îmi joacă pe dinainte și simt lacrimi de furie înțepându-mi ochii. Sevro e prizonierul propriei sale mânii. Străbate rampa ca o furtună, strigându-le Urlătorilor să urce la bord.

Dar picioarele mele nu-l urmează. Nu sunt în stare.

— Darrow? murmură Pietricică. Ce faci?

Din capătul rampei, Sevro se întoarce și mă privește.

— Nu vin, spun eu și simt cum ce-mi mai rămăsese din suflet îmi părăsește trupul, lăsându-l ca pe un vas golit.

Sevro mă privește cu dispreț.

— Nu mă întorc pe Lună.

— Șefule, zice Colloway. Ce tot spui? Ți-au luat copilul. Trebuie să ne întoarcem!

Pietricică revine lângă mine și-mi pune mâna pe umăr. Mâinile îi sunt acoperite de sânge uscat, la fel ca ale soțului ei.

— Ești în stare de șoc. Trebuie să urci la bord.

— Orice s-ar fi întâmplat, s-a terminat, spun eu. Dacă a fost răpit, Mustang poate să-l recupereze la fel de bine ca mine. Dacă e mort… nu mai e nimic de făcut.

Vocea îmi sună ca a unui condamnat. Pax! Îi revăd expresia când m-a privit ridicându-mă de pe cadavrul lui Wulfgar. Cheia de la gât îmi apasă greu pe piept, dar e singurul lucru care mă face să rămân în picioare.

— Nu spune asta, Darrow! zice Pietricică.

— Mustang are nevoie de tine, spune Thraxa. Familia ta are nevoie de tine.

Dragostea ei pentru fiul meu e profundă, ca a întregii familii. Unde-au fost toți? De ce nu l-au protejat?

Mă gândesc la soția mea. Nu va reuși să supraviețuiască Senatului după o asemenea lovitură. O vor declara incapabilă să conducă. Compromisă. Poate c-au demis-o deja. Oricine mi-a răpit fiul a făcut-o ca să ne rănească pe mine și pe soția mea. Păcatele noastre, trecute asupra acestui copil perfect, inocent.

Moartea aduce moarte care aduce moarte.

Câți fii și-a îngropat Lorn? Patru?

Decizia mea e luată și mă ucide gândul că am decis să nu fiu tată. Să nu fiu soț. Am dat greș în ambele când am pus Revolta mai presus de familia mea. Și acum Revolta e pe muchie de cuțit. Poate că Orion e deja pierdută. Flota noastră, improvizată pe durata a zece ani, poate fi deja distrusă.

Băiatul Roșu din mine ar vrea să fugă acasă, la familia lui.

Dar eu nu pot.

Lordul Cenușă a avut dreptate. Din Roșul acela n-a mai rămas nimic. Sunt prizonierul datoriei mele. Ca Lorn. Ca însuși Magnus. Ca Octavia. Sevro și cu mine nu i-am înțeles când eram copii. Dar acum, când suntem bărbați, devenim ca ei.

— Armata mea are nevoie de mine, spun. Poate că Atalanta a distrus deja flota. Asta înseamnă că oamenii noștri de pe Mercur sunt încolțiți. Nouă milioane de oameni naufragiați sub scuturile orașului. O să fie exterminați ca Fiii din Margine. Ca Roșiii din mine. Eu i-am dus acolo. N-o să-i abandonez.

— Și preferi să-ți abandonezi copilul? Și să mă lipsești pe mine de al meu? întreabă Sevro coborând în cele din urmă rampa ca să mă înfrunte.

Urlătorii i se dau la o parte din cale.

— Nici nu știm dacă mai sunt în viață.

— Taci!

Supărarea i se transpune în pumnul încleștat care-i tremură pe lângă trup.

— Să te fut! De câte ori te-am urmat? De câte ori m-am încrezut în tine? Ai greșit! N-ai ascultat! Dar eu te-am urmat ca un cățeluș de treabă. Și acum fiica mea…

Vocea i se frânge.

— Copila mea…

— Îmi pare rău, Sevro, tare rău!

— Ești tată!

— Nu-ți cer să vii cu mine.

— O, n-ai grijă! Nici n-o să vin!

— Ia-o pe *Nessus.* Găsește-le pe Victra și pe Mustang și recuperează-ne copiii.

— Tu cum o să părăsești planeta? întreabă Pietricică.

Mă întorc și privesc naveta Lordului Cenușă.

— Dacă nu pot schimba sorții luptei pe Venus și pe Mercur, următoarea atacată va fi Luna sau Marte. Trebuie să organizez apărarea.

Sevro a terminat cu mine și urcă din nou rampa în pântecele lui *Nessus.*

— Sevro…

Nu se întoarce.

— Sevro…

Dispare înăuntru și ecoul numelui său stăruie în aer.

Prea puțin, prea târziu.

•

Stau singur în naveta Lordului Cenușă. Pereții sumbri mă apasă. Mă așez pe scaunul pilotului și declanșez pregătirile de zbor. Aud un zgomot în spatele meu. Mă întorc și îl zăresc pe Alexandar urcând rampa, conducându-i pe prizonierii Aurii pe care i-am scos din Deepgrave. Colloway, Mutu, Thraxa și Rhonna îl urmează, după ce și-au abandonat pe platforma de aterizare carapacele-stelare sfâșiate și fumegânde. Trântesc pe podea

câteva genți cu echipament, încuie prizonierii în compartimentul pentru mărfuri și se instalează în cel pentru pasageri.

— Sevro a zis că o să ai nevoie de ei, spune Thraxa.

Colloway se apropie de mine cu o țigară între buze.

— Stai pe locul meu.

Mă ridic și mă îndrept către compartimentul pasagerilor, dar văd la baza rampei o siluetă singuratică, într-o armură însângerată.

— Apollonius, zic eu.

— Ceasul încă bate, spune el ciocănindu-și tâmpla cu degetul.

În disperarea noastră, atât eu, cât și Sevro am uitat cu totul de el. Îmi aplec ochii către datapad-ul meu zgâriat și activez programul. Mai sunt zece minute până ce bomba din capul lui se va declanșa.

— Ești un om de cuvânt? mă întreabă el.

Îl privesc și nu văd nimic demn de respect. Numai un ucigaș care mi-a salvat viața. Dar toate relele care ne-au lovit astăzi, toate greșelile mele s-au născut din mândria și din duplicitatea mea.

— Azi sunt.

Dezactivez bomba.

— Venus îți aparține dacă reușești s-o cucerești.

— Și ostaticii? întreabă el. Membrii familiilor Carthii și Saudi pe care mi i-ai promis?

— Noi avem mai multă nevoie de ei, zic și apăs cu putere pe comenzile ușii.

Rampa se retrage și ultimul lucru pe care-l văd e Apollonius privindu-mă cu ură.

Oamenii mei sunt tăcuți când intru în compartimentul pasagerilor. Mă așez pe scaun și Colloway ne ridică în aer, pornind pe urmele lui *Nessus.* Afară răsună bubuituri: fregata trage în distrugătoarele-de-aripi ale Societății, care ne urmăresc. Colloway spune ceva despre navetele din Capitală care ne taie retragerea când ajungem pe orbită. Prin sistemul de comunicații îl aud pe Sevro răstindu-se la Pretorii Societății și arătându-le imagini cu ostaticii Aurii pe care i-am aruncat în închisoarea din *Nessus.* Așa cum am plănuit. Chiar în timp ce-mi jelesc fiul, ne folosim de fiii și de fiicele Auriilor de pe Venus ca să evadăm. Ironia macabră a acestui fapt nu îmi scapă. Tot ceea ce împiedică tunurile venusiene să ne spulbere este dragostea

acestor părinți pentru copiii lor. Nu suntem atacați, iar eu mă întreb: dacă aș fi avut dușmanul la o lungime de braț de mine, oare aș fi procedat la fel?

Nu-mi iau rămas-bun de la Sevro, Pietricică și Clovnul, prieteni care mi-au stat alături jumătate din viață. Oamenii sunt convinși că-mi cred propriul mit, că mă consider o forță implacabilă a naturii. Eu știu însă că nu este adevărat. Am fost forța concentrată a celor din jurul meu, echilibrat, întărit, inspirat de Ragnar, Fitchner, Lorn, Eo. De Sevro.

Acum sunt rupt de ei, stând tăcut, în timp ce prietenii mei fie sunt morți, fie au plecat în căutarea fiului meu, de care eu mă îndepărtez gonind către război. Însoțit numai de rămășițele Urlătorilor, de un prizonier bătrân și de o fată abia trecută de douăzeci de ani.

Mă simt pierdut. Dar în vid, îndepărtându-mă de prieteni, mai simt ceva. Ceva ce nu am mai simțit de mult timp. Lordul Cenușă a pretins că nu el mi-a răpit fiul. Dar îi cunosc strategiile. Cel care i-a luat pe copii nu a fost unul dintre prietenii mei. El și Atalanta m-au crezut mai prost. Ea și-a închipuit că o să-mi abandonez armata și flota și o să fug acasă să-mi salvez fiul. Dar nu știe ce a trezit.

Scot de la gât cheia pe care mi-a dat-o Pax și o strecor în rucsac, punând tatăl deoparte, făcându-i loc Secerătorului și lăsând vechea mea furie să mă cuprindă.

PIERCE BROWN

FURIA DE FIER

IV

virtual-project.eu

virtual-project.eu

